

Anh? chị muốn Em

NĂM TRĂ
THƯƠNG THỬ

Anh Chỉ Muốn Em

Tác giả: Nãi Trà Thương Thử

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tác giả: Nãi Trà Thương Thử

Số chương: 107

Thể loại: Hiện ngôn, HE, Hào môn thể gia, Nhẹ nhàng, Thiên chi kiêu tử, , 1vs1

Văn án:

Hạ Thụ là con gái duy nhất của Hạ gia, sinh ra đã có nhóm máu hiếm Rh- .

Vợ chồng nhà họ Hạ nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Để phòng ngừa tình huống xấu, vợ chồng nhà họ Hạ tìm một bé trai có cùng nhóm máu ở cô nhi viện để làm vệ sĩ kiêm “túi máu nhỏ” cho Hạ Thụ.

“Túi máu nhỏ” xa cách, lạnh lùng, kiệm lời nhưng lại dành hết sự âm áp, dịu dàng cho Hạ Thụ.

Một ngày, có một cặp vợ chồng phú hào tìm đến, lúc đó mọi người mới biết thì ra “túi máu nhỏ” là thiếu gia mà nhà họ Hoắc thất lạc nhiều năm, Hoắc Cận Hành.

Mấy năm sau, Hạ gia nghèo túng, Hạ Thụ vì kiếm sống mà bôn ba khắp nơi.

Khi cô bất lực, lặn lội, Hoắc Cận Hành lại xuất hiện, vẫn giống như thiếu niên ngày xưa, ôm chặt cô vào lòng.

“Đừng sợ, anh đã trở về.”

“Anh nói rồi, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em.”

*

Tất cả nhân viên tập đoàn Hoắc thị đều biết Hoắc nhị thiếu, Hoắc Cận Hành, tính tình rất tốt. Tuy lạnh lùng, không nói cười tùy tiện nhưng anh chưa bao giờ nổi giận trước mặt mọi người.

Duy chỉ một lần, có nhân viên bắt nạt một thực tập sinh mới tới, về mặt Hoắc Cận Hành lúc đó tối sầm, vô cùng tức giận.

Anh nhếch môi, đôi mắt lạnh như băng, nói những lời cay độc gấp mười lần để trả thù cho cô, rồi lại nhẹ nhàng cầm cổ tay cô, kéo cô về sau lưng, bảo vệ rất cẩn thận.

“Tôi còn không dám chạm vào cô ấy, sao tôi có thể để người khác bắt nạt cô ấy được?”

– Anh không muốn gió, cũng chẳng muốn bầu trời.

– Anh chỉ muốn em.

[Thiếu gia lạnh lùng nhưng si tình x Tiểu tiên nữ nghèo túng]

Một câu giới thiệu vắn tắt: Sau khi lớn lên chúng ta tiếp tục yêu nhau.

Mục lục:

[CHƯƠNG 1: THIẾU NIÊN](#)

[CHƯƠNG 2: BỊ THƯƠNG](#)

[CHƯƠNG 3: BAO TAY](#)

[CHƯƠNG 4: VỎ GHI CHÉP](#)

[CHƯƠNG 5: LOẠN TÂM](#)

[CHƯƠNG 6: TỬ QUẦN ÁO](#)

[CHƯƠNG 7: MẮT MẮT](#)

[CHƯƠNG 8: ĐỪNG BỎ RƠI](#)

[CHƯƠNG 9: SINH NHẬT](#)

[CHƯƠNG 10: NGỌC MỘC](#)

[CHƯƠNG 11: VỌNG TƯƠNG](#)

[CHƯƠNG 12: BÍ MẬT](#)

[CHƯƠNG 13: KHÔNG ĐƯỢC](#)

[CHƯƠNG 14: BỊ ĐÁNH](#)

[CHƯƠNG 15: CÓ TỐ](#)

[CHƯƠNG 16: THỎ LỘ](#)

[CHƯƠNG 17: THÍCH](#)

[CHƯƠNG 18: TÌM ĐẾN](#)

[CHƯƠNG 19: THÂN THỂ](#)

[CHƯƠNG 20: VỀ NHÀ](#)

[CHƯƠNG 21: HUYẾT THỐNG](#)

[CHƯƠNG 22: TẠM BIỆT](#)

[CHƯƠNG 23: KHÔNG QUÊN](#)
[CHƯƠNG 24: SAU ĐÓ](#)
[CHƯƠNG 25: BẢY NĂM](#)
[CHƯƠNG 26: Ở ĐÂU](#)
[CHƯƠNG 27: HẠ SÁU](#)
[CHƯƠNG 28: HẸN GẶP](#)
[CHƯƠNG 29: GẶP LẠI](#)
[CHƯƠNG 30: CỔ NHÂN](#)
[CHƯƠNG 31: BUÔNG XUỐNG](#)
[CHƯƠNG 32: KHÔNG ỒN](#)
[CHƯƠNG 33: KHÔNG NỖ](#)
[CHƯƠNG 34: NHỚ ANH](#)
[CHƯƠNG 35: ĐUỔI THEO ANH](#)
[CHƯƠNG 36: LÀ ANH](#)
[CHƯƠNG 37: YÊU](#)
[CHƯƠNG 38: NHÀ ĐẦU TƯ](#)
[CHƯƠNG 39: XIN GIÚP ĐỖ](#)
[CHƯƠNG 40: PHẦN THƯỞNG](#)
[CHƯƠNG 41: KHÔNG HỎI HẬN](#)
[CHƯƠNG 42: RA MẮT](#)
[CHƯƠNG 43: SẼ KHÔNG](#)
[CHƯƠNG 44: HẬU TRƯỜNG](#)
[CHƯƠNG 45: KHÔNG XỨNG](#)
[CHƯƠNG 46: TUYỆT GIAO](#)
[CHƯƠNG 47: TIỆC TỐI](#)
[CHƯƠNG 48: VẠCH LÁ TÌM SÂU](#)
[CHƯƠNG 49: ĐAU LÒNG](#)
[CHƯƠNG 50: TỰ TI](#)
[CHƯƠNG 51: ĐÃ ĐẾN](#)
[CHƯƠNG 52: MIỄN CUỖNG](#)
[CHƯƠNG 53: LỪA CÔ](#)

[CHƯƠNG 54: NẮM TAY](#)
[CHƯƠNG 55: CỬA RIÊNG EM](#)
[CHƯƠNG 56: QUÁ KHỨ](#)
[CHƯƠNG 57: DỐI](#)
[CHƯƠNG 58: QUÊN MANG LỀU](#)
[CHƯƠNG 59: TINH DẦU](#)
[CHƯƠNG 60: ÔM](#)
[CHƯƠNG 61: HOT SEARCH](#)
[CHƯƠNG 62: NGĂN CẢN](#)
[CHƯƠNG 63: BẢO VỆ](#)
[CHƯƠNG 64: NAM XUYỀN](#)
[CHƯƠNG 65: MÁU](#)
[CHƯƠNG 66: GẶP NHAU](#)
[CHƯƠNG 67: SỤP ĐỔ](#)
[CHƯƠNG 68: BỎ TRỐN](#)
[CHƯƠNG 69: CHẶN](#)
[CHƯƠNG 70: NGỦ CHUNG](#)
[CHƯƠNG 71: HÔN LÊN VẾT THƯƠNG](#)
[CHƯƠNG 72: KHÔNG CHÍNH XÁC](#)
[CHƯƠNG 73: TRỪNG PHẠT](#)
[CHƯƠNG 74: GHEN](#)
[CHƯƠNG 75: TÌNH YÊU](#)
[CHƯƠNG 76: MUỐN](#)
[CHƯƠNG 77: CHO ANH](#)
[CHƯƠNG 78: TÂM ĐÀU Ý HỢP](#)
[CHƯƠNG 79: KÊU ĐAU](#)
[CHƯƠNG 80: SỢ KHÔNG](#)
[CHƯƠNG 81: CHÌM ĐẮM](#)
[CHƯƠNG 82: BÊN NHAU](#)
[CHƯƠNG 83: TRỞ VỀ](#)
[CHƯƠNG 84: CÀ VẶT](#)

[CHƯƠNG 85: TẠM BIỆT](#)
[CHƯƠNG 86: CHÂN TƯỚNG](#)
[CHƯƠNG 87: KẾT THÚC](#)
[CHƯƠNG 88: VẪN CÓ NHAU](#)
[CHƯƠNG 89: KẾT](#)
[CHƯƠNG 90: NT 1: HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 91: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 92: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 93: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 94: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 95: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 96: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 97: NT HÀNG NGÀY](#)
[CHƯƠNG 98: NT KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 99: NT KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 100: NT KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 101: NT KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 102: NT SAU KHI KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 103: NT SAU KHI KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 104: NT SAU KHI KẾT HÔN](#)
[CHƯƠNG 105: NT SAU KHI KẾT HÔN](#)

-----oOo-----

CHƯƠNG 1: THIẾU NIÊN

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tống Hành không phải anh trai tôi.”

[A trưởng (la trưởng) là 1 cung thể trưởng trên nốt A, bộ khóa của nó có 3 dấu thăng. Trong bản nhạc khóa C, mỗi nốt Do Sol Mi lại tăng lên nửa cung]

Nét chữ trên bảng đen rất đẹp.

Vừa viết xong, cô giáo lau mồ hôi trên trán, quay người lại, gõ gõ phần vào bảng đen.

Đây là lời nhắc nhở.

“Bạn nào cho tôi biết, trong đàn cello, sự khác biệt về vị trí bấm ngón của các dây thứ nhất, thứ hai và thứ ba trong phím của gam A trưởng là gì?”

Tuyết rơi dày đặc, bầu trời buổi tối mờ mịt.

Đã đến mùa đông, trời rất lạnh, nhưng bên trong lớp lại có vẻ ấm áp giống phương Bắc bởi vì ở đây có hệ thống máy sưởi.

Lớp học đàn này không có nhiều người học.

Trong phòng học lại rất ấm áp, dễ khiến người ta buồn ngủ.

Nghe thấy câu hỏi này, mấy học sinh sắp ngủ gục bỗng tỉnh dậy, đều cúi thấp đầu, sợ bị gọi.

Tưởng Nguyệt Viện ngồi ở hàng ghế thứ ba, nhìn xung quanh, cười khinh thường.

Cô ta thẳng lưng, nhìn chăm chăm bức giảng, ánh mắt sáng rực.

Nhìn là biết rất muốn bị gọi.

“Hạ Thụ.” Cô giáo nhìn một lượt, tầm mắt dừng ở phía cô gái ở trong góc: “Em trả lời đi.”

Vẻ mặt Tưởng Nguyệt Viện trầm xuống.

Cô gái đứng dậy có gương mặt sạch sẽ, khí chất dịu dàng, điềm tĩnh, đôi mắt tròn trong veo.

“Dây ba ngón thứ tư phải hạ xuống 1 ô vì nốt này là do thăng. Dây hai cũng hạ xuống 1 ô vì nốt này là sol thăng. Dây một không đổi”

Giọng của cô rất nhẹ nhàng.

Cô giáo mỉm cười hài lòng, gật đầu tán thưởng.

Hết bài nhưng vẫn còn thừa hơn mười phút, thấy mọi người không có tâm tư nghe giảng nữa, cô giáo bảo họ tự thảo luận.

Đến lúc tan học, tất cả liền vui vẻ trở lại, trong phòng học rất ồn ào.

Hạ Thụ nói cười với bạn bên cạnh, cất cây đàn cello lớn vào túi, còn chưa mặc áo khoác đã vội chạy đi.

Tưởng Nguyệt Viện đứng phía xa xa nhìn thấy cô, dường như muốn đến gần nhưng lại do dự.

Trái lại mấy cô gái bên cạnh cô ta liên tục thúc giục.

“Đi đi Viện Viện!”

“Nếu cậu do dự nữa là cậu ta đi mất đó.”

“Nhờ tặng quà thôi mà, đừng sợ!”

Được cổ vũ, Tưởng Nguyệt Viện hít sâu, gọi cô gái đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Hạ Thụ.”

Hạ Thụ dừng lại, ngạc nhiên quay đầu lại.

“Tớ nghe nói sắp đến sinh nhật anh cậu.” Cô ta vươn tay, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhưng vẫn không dấu được sự kiêu ngạo: “Làm phiền cậu đưa cái này cho Tống Hành.”

Tay cô ta đang cầm một hộp quà được đóng gói tinh xảo, có lộ ra một góc phong thư màu hồng ở bên dưới.

Hạ Thụ cúi xuống nhìn vài giây, không nhận, lúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười.

“A Hành không phải anh tớ.”

Tưởng Nguyệt Viện ngẩn ra.

“A Hành không phải anh tớ, chúng tớ không phải là anh em. Hơn nữa, quà nên tự tay bản thân tặng thì sẽ có thành ý hơn, rất xin lỗi, tớ không thể chuyển giúp cậu được.”

Cô cười vừa xa cách vừa lễ phép, mặc dù nói từ chối nhưng cũng rất nhẹ nhàng. Nói xin lỗi cô ta xong, cô xoay người đi.

Bóng lưng cô gái biến mất ở cuối hành lang, Tưởng Nguyệt Viện mím chặt môi.

Không giúp thì thôi, có gì hơn người đâu! Lúc nào cũng treo câu không cùng huyết thống ở miệng, sợ người khác không biết nhà họ Hạ chỉ có một người con, thật đúng là coi mình thành đại tiểu thư!

—

Nơi này là cung thiếu niên lớn nhất Thanh Thành.

Bảy tám giờ tối là thời điểm náo nhiệt nhất, phụ huynh đến đón con đứng ở cửa, ra vào tấp nập.

Hôm nay có hơi khác mọi khi.

Cách lớp học đàn khoảng trăm mét là lớp huấn luyện Taekwondo, bên ngoài cửa lớp có rất nhiều nữ sinh vây quanh.

Hết giờ học mà bọn họ vẫn chưa đi, dường như đứng đó đợi cái gì.

Có nam sinh đi ngang qua, tò mò hỏi: “Sao bên kia nhiều người vây quanh vậy, có chuyện gì thế?”

Nam sinh bên cạnh giải thích: “Đang đợi nhìn Tống Hành.”

“Tổng Hành? Tổng Hành là ai?”

“Còn Tổng Hành nào nữa, chính là Tổng Hành đứng thứ nhất trong cuộc thi giữa một trăm trường đó!”

Nghe cậu bạn nói vậy, nam sinh kia cũng hiểu ra.

Tỉnh B là một tỉnh giáo dục lớn, làm tỉnh lý*, Thanh Thành đương nhiên cũng coi trọng việc giáo dục, có rất nhiều các trường tiểu học, trung học cơ sở, riêng trường trung học phổ thông đã có khoảng một trăm trường.

*Tỉnh lý: là trung tâm hành chính của một tỉnh trực thuộc trung ương, tức là nơi các cơ quan hành chính nhà nước cấp tỉnh đóng trụ sở.

Tháng mười một hàng năm, văn phòng giáo dục thành phố sẽ tổ chức một cuộc thi giữa một trăm trường cấp 3.

Cuộc thi lần này, người đạt giải nhất chính là Tổng Hành đến từ trường trọng điểm Nhất Trung của Thành phố.

Cuộc thi thì sẽ có người đạt giải nhất, điều này là bình thường. Nhưng đề thi lần này cực kỳ khó, mà Tổng Hành lại được điểm tuyệt đối môn toán, tiếng anh và ngữ văn chỉ bị trừ một vài điểm. Khi có kết quả, mọi người đều kinh hãi.

Có thể nói một trận thành danh.

Bảy giờ mười lăm phút, lớp Taekwondo tan học.

Cửa lớp huấn luyện được mở, hệ thống máy sưởi bên trong tản ra ngoài.

Những học sinh lớp Taekwondo cười cười nói nói sánh vai nhau ra về, không gian đã chật chội càng thêm chật chội hơn, mãi đến khi mọi người đi ra hết, một thiếu niên mới từ từ bước ra...

Gió đêm nhẹ nhàng, ánh sáng hắt lên người anh. Anh rất cao, làn da trắng. Mặc áo lông trắng sạch sẽ, cả người có vẻ rất lạnh nhạt.

Thiếu niên lẳng lặng nhìn lớp đàn bên kia, giống như nhìn ra xa xa cũng giống như đang chờ đợi ai đó...

Không khí trông như bị đóng băng, bầu không khí có sự biến hóa kỳ diệu, hơi ấm của bếp sưởi đã bay hết.

Không lâu sau, có một bóng người chạy đến. Đàn cello rất nặng, khiến bước chân cô lảo đảo.

“A Hành!”

Thiếu niên chạy lên đón.

Bóng đêm tối đen, chỉ có ngọn đèn đường leo lắt.

Áo khoác của nữ sinh còn chưa kịp kéo khóa, khăn quàng cổ thì xộc xệch, cổ bị gió thổi vào nên đỏ ửng.

“Lại là người chạy ra đầu tiên?”

Anh tiến lên cầm lấy hộp đàn cho cô, rũ mắt liền nhìn thấy.

Giọng thiếu niên nhàn nhạt.

Hạ Thụ cười, ngược mắt hạnh nhìn anh: “Sợ cậu đợi lâu.”

“Tớ không vội, lần sau đi từ từ. Trời rất lạnh, cẩn thận bị ốm.”

Đầu ngón tay anh trắng nõn, cẩn thận quần lại khăn quàng cổ cho cô. Hai người sóng vai đi ra khỏi cung thiếu niên.

Lúc về đến nhà thì tròn tám giờ. Dì giúp việc đã chuẩn bị xong bữa tối, lên lầu gọi ông bà chủ xuống ăn cơm.

Thay giày ở huyện quan xong, khi đi vào thì thấy Hạ Hùng Hải khoan thai đi ra từ thư phòng, Hạ Thụ cười khanh khách gọi: “Ba.”

Thiếu niên đứng sau cô gái, cũng chào: “Chú Hạ.”

Hạ Hùng Hải cười dịu dàng: “Tiểu Mộc và A Hành đã về rồi, mau vào ăn cơm nào.”

Hạ Thụ gật đầu: “Vâng.”

Nhà họ Hạ có tổng cộng năm người, đợi Hạ lão gia được cô Hạ Mẫn Quân đỡ xuống, lúc này cả nhà mới lục đục ngồi xuống, dì giúp việc sắp xếp bát đĩa.

Tổng Hành ngồi ở đầu bàn ăn hình chữ nhật, đứng dậy xới cơm cho mọi người cùng dì giúp việc.

Khi Hạ Mẫn Quân đi ngang qua người anh, hình như còn liếc nhìn khinh thường.

Thiếu niên bất động thanh sắc, dường như không phát hiện ra. Thay vì nói là không sao, thì nên nói anh đã quen rồi.

Bữa tối hôm nay rất phong phú, còn có dưa viên.

Hôm qua Hạ Thụ nói muốn ăn món này, dạo này cô rất thèm mùi vị của nó.

Ngồi đối diện Hạ Thụ chính là em họ Mã Tuấn, con của cô, vừa vào bàn đã la hét âm ỉ: “Chị, em muốn ăn của chị, chị cho em đi!”

Hạ Mẫn Quân vỗ gáy con trai: “Ăn gì mà ăn, đó là của chị, con ăn cơm của mình đi.”

Hạ Thụ cười, nói: “Không sao, cô.” Cô chủ động gấp một miếng cho cậu nhóc: “Tiểu Tuấn muốn ăn thì ăn đi.”

Vẫn còn hai miếng dưa viên, nhân lúc không ai chú ý, Hạ Thụ cầm cái đĩa, lặng lẽ đặt xuống bàn, thăm dò chọc chọc vào xương đùi cứng rắn của thiếu niên.

Thiếu niên cảm nhận được, ngạc nhiên nhìn.

Cô hát hát mắt với anh.

Anh cầm lấy chiếc đĩa cô đưa.

Trong khi ăn cơm, ba Hạ lại nhắc đến cuộc thi giữa một trăm trường.

“Tiểu Mộc, nghe nói đề thi một trăm trường lần này rất khó, đúng không?”

“Đúng vậy ba.” Giọng cô mềm như nước: “Rõ ràng con thấy con tiến bộ nhưng tổng điểm vẫn giống lần trước.”

Cô cúi đầu uống canh, bỗng nhớ ra điều gì, mắt đầy ý cười: “Thế nhưng ba, cuộc thi bên khoa học tự nhiên còn khó hơn khoa văn, nhưng A Hành lần này vẫn đứng thứ nhất, rất lợi hại!”

Ba Hạ cười tán thưởng: “Thành tích của A Hành vẫn rất tốt.”

Hạ Mẫn Quân nhíu mày, liếc nhìn cậu thiếu niên, sau lại nhìn Mã Tuấn, vẻ mặt không cam lòng.

Lúc ăn cơm, Hạ lão gia không nói nhiều, ông ngồi ở ghế chủ vị, kiên nhẫn nghe tiểu bối nói chuyện phiếm.

Ăn cơm xong, ông cụ cởi khăn ra, bỗng nhiên mở miệng: “Ông muốn thương lượng chuyện này.”

Mọi người không hện mà đều nhìn qua.

Chỉ có Mã Tuấn vẫn chăm chú ăn đồ ăn.

-----oOo-----

CHƯƠNG 2: BỊ THƯƠNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, ông cụ Hạ nói: “Sau này A Hành đừng học khối Tự nhiên nữa. Ông dự định để cháu chuyển sang khối Xã hội.”

Vừa dứt lời, phòng ăn vẫn im lặng như cũ. Mấy người ở vị trí chính hai mắt nhìn nhau, nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Chỉ có thiếu niên vẫn bình tĩnh.

Người đầu tiên mở miệng là Hạ Thụ. Cô nhìn Tống Hành, khó hiểu: “Ông nội, tại sao? A Hành học khối tự nhiên cũng rất tốt mà.”

Ông cụ Hạ dùng khăn ăn lau môi, khuôn mặt nghiêm túc không giận tự uy: “Không thể lặp lại chuyện lần trước nữa.”

Hạ Thụ nhớ lại.

.....

Sự việc xảy ra một tuần trước, đúng vào cuộc thi giữa 100 của trường.

Nói đến việc này cũng rất đơn giản. Tiết thể dục ngày hôm đó có tuyết lớn, lớp 1 khối xã hội của Hạ Thu học thể dục vào ngày hôm đó.

Tiết thể dục của trường cấp 3 Nhất Trung Thanh Thành, giữa mỗi học kỳ sẽ tiến hành kiểm tra thể chất, ngày đó tiến hành đến phần kiểm tra đánh giá gập bụng.

Theo lý thuyết thì không hề nguy hiểm, cũng không nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào. Nhưng thật không may, ngày hôm đó trong phòng tập thể dục có một cái khung kim loại đang dựng dở. Đến lượt Hạ Thu kiểm tra thì khung kim loại bỗng đổ sập xuống dưới.

May mắn Hạ Thu tránh nhanh, nhưng trên khung kim loại có một mảnh gỉ sắt sắc nhọn cứa vào cánh tay trái của cô. Lúc đó máu chảy đầy đất, không thể ngăn được.

Giáo viên thể dục bị dọa sợ, không dẫn đến phòng y tế mà gọi thẳng xe cứu thương.

Trên đường, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho Tổng Hành. Đúng lúc ngày hôm đó Tổng Hành đại diện cho trường học tham dự cuộc thi Vật lý, không có ở trong thành phố Thanh Thành.

Cũng may, bác sĩ kiểm tra cho Hạ Thu không bị thương đến động mạch. Trước khi đưa đến bệnh viện thì máu đã ngừng chảy, sau đó vết thương được khâu ba mũi.

Trách nhiệm chính của chuyện này đương nhiên phải do nhà trường chịu trách nhiệm. Nhưng cũng gõ một hồi chuông cảnh báo cho người nhà họ Hạ. Càng nghĩ, ông cụ Hạ chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp lo trước tính sau như vậy.

Hạ Thu hiểu được ý của ông nội, nhưng trong lòng cũng không dám gật đầu bừa: “Ông nội, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, không liên quan đến A Hành. A Hành thích học khối tự nhiên, ông không thể để cậu ấy chuyển qua khối xã hội.”

“Đúng vậy, ba.” Hạ Hùng Hải cũng nói: “Học môn văn hay học môn lý phải xem có hứng thú, ba định để mỗi ngày 24 tiếng A Hành đều đi theo Tiểu Mộc à, như vậy có hơi quá.”

Mã Tuấn nghe không hiểu lắm, nhưng từ lời nói và nét mặt của bọn họ ít nhiều cũng có thể đoán được đây không phải là chuyện gì tốt với Tổng Hành. Cậu ta liếc mắt nhìn phía anh.

Nét mặt có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Tổng Hành không nhìn cậu ta, lông mi hơi rũ xuống.

Ông cụ Hạ nói: “Cho nên, ông cũng bàn bạc qua với mọi người, cụ thể vẫn phải hỏi ý của A Hành.”

Đầu ngón tay anh đặt ở trên mặt bàn gỗ gõ nhẹ, âm thanh trầm thấp mặc dù nhạt nhẽo nhưng cũng rất có uy nghiêm. Hạ Thụ và Hạ Hùng Hải đáp lại lời nói của ông cụ nhưng vẫn nhìn về phía Tống Hành, đợi câu trả lời của anh.

Ánh mắt Hạ Thụ hiện lên nét vội vàng, cô khẽ lắc đầu.

Thiếu niên gầy khẽ mím môi lại.

Từ đầu đến cuối, Tống Hành cũng chưa từng tỏ thái độ gì, cho đến khoảnh khắc này, anh lẳng lẳng nâng mắt nhìn lên, con ngươi mắt đen nhánh.

“Ông nội Hạ, cháu có thể chuyển đến khỏi xã hội.”

—

11 giờ tối, Tống Hành trở về phòng.

Đèn trên bàn được “Tách” một tiếng, một tầng ánh sáng màu cam nhạt chiếu sáng lên sườn mặt trong trẻo đẹp trai của thiếu niên.

Đôi mắt của anh rất sáng.

Bàn học của Tống Hành rất sạch sẽ, trên mặt bàn có mấy quyển sách, một cốc nước.

Một cây xanh nhỏ bằng giấy ở góc bàn, làm bằng tay hơi thô, nhưng lại xinh đẹp, nhìn tổng thể không hợp với bầu căn cứ này.

Bức rèm được kéo lại, Tống Hành quay lại bàn học, lấy một lọ thuốc nhỏ và tấm bông y tế trong ngăn tủ ra.

Bạch được Vân Nam đã không còn, lúc anh cầm lên thì khẽ nhú mảy. Xác nhận là bình rỗng, đóng nắp lại và vứt sang một bên.

Mọi thứ cũng chuẩn bị xong hết. Anh nhẹ nhàng cởi cúc áo sơ mi đồng phục ở cổ tay trái, rất cẩn thận xắn lên hai gấu.

Màu da của thiếu niên trắng nõn, các khớp xương tay thon dài, ngay cả xương cổ tay cũng đẹp phá lệ. Chỉ là làn da ở trên cánh tay có vài vết bầm tím.

Nhìn qua những vết bầm tím đó có cũ cũng có cái mới, phần lớn đã nhạt dần. Một vết đỏ sâu ở trong lòng tay trái, từ xương ngón tay kéo dài đến khớp xương cổ tay, là vết thương mới.

—— Vết thương có lúc luyện tập TaeKwonDo.

Các loại vận động đánh nhau cũng không thể tránh khỏi va chạm, anh đã quen với những vết thương nhỏ. Nhưng vết thương ở ngoài da thì lâu rồi anh chưa bị nên bây giờ anh có cảm giác rất đau đớn.

Không có bạch dược, chỉ có thể thay thế bằng cồn. Tống Hành cắn răng, dùng tăm bông y tế thấm ướt cồn rồi nhẹ nhàng chấm lên vết thương.

Lúc này có người gõ cửa phòng.

Anh hơi giật mình, đứng dậy, giấu tay trái về đằng sau theo bản năng, tiện tay đẩy mấy lọ thuốc sang góc bàn, lấy sách vở che lại.

Quả nhiên giây tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra, một cái đầu nhỏ từ khe cửa ló đầu vào, giọng nói ngọt ngào, rất nhẹ nhàng.

“Tớ có thể đi vào không?”

“Hạ Thụ.”

Tống Hành nhìn thấy cô, tay đặt sau lưng lại che giấu sâu hơn một chút.

Cô gái mặc bộ đồ ngủ thoải nhỏ trắng hồng, còn che giấu điều gì thần bí sau lưng.

Đi đến trước mặt anh, ý cười dần được ánh đèn màu ấm áp nhuộm lên.

Tống Hành hỏi: “Sao lại vào đây?”

“Ồ... Tớ không ngủ được.”

Anh nhìn đồng hồ trên tường, đã gần 11 rưỡi. Đêm khuya yên tĩnh, im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi xào xạc bên ngoài cửa sổ.

Hạ Thụ nhìn về tay anh giấu sau lưng, cười hỏi: “A Hành, cậu giấu cái gì trong tay vậy?”

Tống Hành hơi khựng lại, đầu ngón tay ở phía sau hơi cuộn tròn lại.

“Không có gì.” Giọng nói vẫn lạnh lùng như ngày thường của anh có sự dịu dàng khó có thể nhận ra được: “Đi ngủ đi, nằm ở trên giường nhắm mắt lại, đừng nghĩ, qua một lúc sẽ ngủ được.”

Hình như cô hoàn toàn không nghe thấy, đứng ở trước mặt anh xoè tay ra, lòng bàn tay trắng nõn mềm mại: “Cho tớ xem.”

“Thật sự không có gì.” Anh khẽ đẩy: “Đi ngủ đi, nghe lời.”

“Tớ không muốn.” Hạ Thụ nâng cằm lên, ánh mắt kiên định, sáng ngời, có hơi ngang ngược.

Dường như bước binh phân rõ trái phải.

Đột nhiên Tống Hành cảm thấy có chút không biết làm thế nào.

Ánh sáng trong đôi mắt hạnh nhân của cô biến thành mảnh vụn, lặng lẽ đối diện với cô một lúc lâu, thấy cô không có ý định nhượng bộ, Tống Hành bắt lực.

“Được rồi.”

Dừng một lúc, anh từ từ duỗi tay trái ra trước mặt cô.

Hạ Thụ cắn môi.

Đầu ngón tay khẽ chạm vào bên cạnh miệng vết thương của anh, nét mặt của cô khi cô nhìn thấy cũng không có bất ngờ gì. Một lát sau ngẩng đầu lên cười với anh, chỉ là ý cười hơi nông: “Tớ biết ngay là tay trái cậu bị thương.”

Nói xong cô cảm thấy thân bí vẫn luôn giấu ở sau lưng ra quơ quơ trước mặt anh, hóa ra là một lọ Bạch Dược mới tinh.

Lần này đổi lại là Tống Hành sững sờ.

“Sao cậu biết?”

“Tớ đoán được.” Cô không thanh minh nữa mà kéo anh ngồi xuống bên cạnh bàn để bôi thuốc. Theo bản năng Tống Hành muốn đuổi tay ra nắm lấy, nhưng lại kìm lại không nhúc nhích.

“Đoán được?”

Hạ Thụ nói: “Cậu đã quen ăn cơm bằng tay trái, mặc dù cũng có thể dùng tay phải, nhưng không dùng tay trái là thấy là lạ. Hôm nay lại dùng tay phải. Hơn nữa lúc cậu đưa bánh ngọt cho tớ, cậu chỉ cầm một tay đưa qua, tay của cậu vẫn luôn để ở dưới bàn, chứng tỏ cậu đang cố ý che giấu gì đó.”

Hồ hập Tống Hành ngưng trệ.

Anh rũ mắt nhìn cô, sức lực của cô gái rất nhẹ, rất cẩn thận, dường như sợ làm anh đau, trong mắt cũng có vẻ rất cẩn thận, dáng vẻ giống như đối mặt với châu báu độc nhất vô nhị nào đó.

Nước thuốc chảy miệng vết thương lạnh lẽo, mang theo cơn đau và ngứa, không quá dễ chịu, giống như bị con mèo cào vào lòng.

Tay phải của Tống Hành đang buông lỏng bất giác siết chặt lại.

Hạ Thụ nhìn ra sự khác thường của anh, hỏi: “Làm cậu đau sao?”

Giọng nói mềm mại của cô, kèm theo sự áy náy.

Giọng nói của Tống Hành hơi khàn, “Không đau.”

Hạ Thụ lại cúi đầu thấp xuống, giống như đang dẫn đo cái gì, lát sau nói: “A Hành, cậu đừng nôn nóng.”

Mắt Tống Hành khẽ giật giật, anh nghe không hiểu lắm.

Hạ Thụ nhấp nhấp môi, đôi mắt lấp lánh tràn đầy sự kiên định, càng tăng thêm sự kiên định khiến cho anh đủ tin tưởng: “Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ thuyết phục ông nội để cậu không phải chuyển sang khỏi xã hội.

Hóa ra là nói chuyện này.

Khóe môi thiếu niên khẽ cong lên, lắc đầu: “Không cần.”

Anh nói: “Hạ Thụ, là tớ tự nguyện muốn chuyển sang khỏi xã hội, ông nội Hạ không ép buộc tớ.”

“Tự nguyện?” Hạ Thụ không tin: “Sao có thể.”

“Là thật.”

“Tại sao?” Cô khó hiểu mà nhú mày, chỉ nghĩ đến một khả năng: “Là vì tớ sao?”

Nghĩ đến đây, cảm giác áy náy của cô ùn ùn kéo đến, đầu ngón tay vô thức mà nắm lấy tai thỏ ở trên áo.

Thân phận của Tống Hành ở nhà họ Hạ có chút đặc biệt.

Lại nói đến nguyên nhân gây ra là bắt nguồn từ Hạ Thụ. Cơ thể của Hạ Thụ khác với hầu hết tất cả mọi người ở trên đời này, chính là nhóm máu của cô.

Nhóm máu của Hạ Thụ được di truyền từ mẹ của cô, là nhóm máu RH âm tính. Nhóm máu hiếm này chỉ chiếm 1 trong 10000 toàn bộ người trên thế giới, khi Hạ Thụ được 4 tuổi thì mẹ qua đời trong một cuộc phẫu thuật nhỏ.

Nhà họ Hạ cũng lo lắng bị kích lại xảy ra một lần nữa, vì thế đã thông qua các con đường từ cô nhi viện nhận nuôi một đứa bé có cùng nhóm máu, đây được coi là biện pháp đề phòng khi cô xảy ra chuyện.

“Túi máu nhỏ.”

—— Đó là Tống Hành.

Lễ Giáng Sinh năm ấy, sinh nhật năm tuổi của Hạ Thụ, lần đầu tiên nhìn thấy Tống Hành ở cổng cô nhi viện trong trận tuyết lớn.

Nghe nói một năm trước anh bị đưa đến cô nhi viện. Người cứu anh nói anh bị ném ở một vùng hoang vu, lúc phát hiện ra thì sốt cao, trên người còn mang theo nhiều vết thương không biết đó là do trầy xước hay là bị đánh.

Đôi khi anh tỉnh lại, không nhớ rõ mình là ai, không nhớ rõ mình mấy tuổi, cũng không nhớ rõ nhà ở đâu. Trên cơ thể chỉ có một khối ngọc bích khắc chữ “Hành”.

Nhà họ Hạ nhận nuôi anh. Ông cụ Hạ mê tín, còn cố ý mời người xem cho anh.

Nhìn tướng mạo xem tay. Kết quả nói anh mệnh “Mộc”, vì thế chọn cho anh họ mộc là Tống, đặt tên Tống Hành.

Mười năm này bất kể Hạ Thụ ở đâu thì hầu như Tống Hành đều sẽ đi theo bên cạnh cô, từ nhỏ đã học cùng lớp, ông cụ Hạ còn cố ý đưa anh đi đến nơi Cung Thiệu Niên học Tae Kwon Do.

Mãi cho đến học kỳ đầu tiên lớp 11, phải chia khối tự nhiên và xã hội, hai người mới tách ra.

Không nghĩ tới lại bất ngờ xảy ra sự cố ngoài ý muốn kia.

Tống Hành nói: “Không phải, là tớ tự nguyện, cậu không cần nghĩ quá nhiều.”

Từ đầu đến cuối Hạ Thụ vẫn không tin: “Nhưng rõ ràng cậu giỏi khối Tự nhiên hơn!”

Tổng Hành cười nhẹ: “Tớ học khối Xã Hội cũng rất giỏi.”

“...”

Thật sự đúng là như vậy.

Năm đầu tiên của khối 10 vẫn chưa chia khối tự nhiên và khối xã hội, thành tích của A Hành cũng rất tốt.

Anh không học lệch môn, mỗi môn đều có thành tích tốt nhất, cho dù là các kỳ thi lớn nhỏ thì vẫn luôn đứng nhất.

Trước khi chính thức chia khối, chủ nhiệm của khối xã hội và khối tự nhiên còn có ý biểu diễn một vở kịch lớn, từng rất nổi tiếng.

“Nhưng...”

“Hạ Thụ.” Âm thanh trong trẻo của anh cắt đứt lời cô nói, thấp giọng nói: “Quả thật ông nội Hạ từng hỏi tớ, nhưng quyền quyết định vẫn là ở tớ. Ông ấy không ép buộc được tớ, tớ muốn thay đổi hoàn cảnh, chuyển khối cũng là lựa chọn của tớ.”

“Cậu không cần tự trách, cũng không cần áy náy điều gì, vốn dĩ chuyện này cũng không liên quan đến cậu.”

Giống như sợ cô không tin, anh còn nghiêm túc nói thêm: “Thật đó.”

Đầu nhỏ của Hạ Thụ cúi xuống, theo thói quen, kéo kéo tai thỏ trên áo ngủ. Tai thỏ nhỏ rũ xuống, nhìn qua có chút buồn bực.

Qua một lúc sau, cô thở dài.

“A Hành, tớ tôn trọng quyết định của cậu. Nhưng tớ hy vọng, mỗi một quyết định của cậu đều vì chính cậu.”

Không phải vì cô.

Cũng không phải vì bất kỳ nguyên nhân bên ngoài nào khác.

Cậu im lặng trong giây lát, thấp giọng nói: “Ừ.”

Thuốc đã được bôi xong, Hạ Thụ lấy miếng gạc y tế ở đằng sau quyển sách.

Thấy cô biết thuốc được giấu ở sau quyển sách, vẻ mặt của Tổng Hành thoáng hiện lên nét không được tự nhiên.

Sợi dây quần vòng tròn trên cổ tay trái của anh, đột nhiên Hạ Thụ nảy ra một suy nghĩ, cuối cùng lại thất một cái nơ con bướm rất chuẩn.

“Xong rồi!”

Lúc nhìn thấy thì Tổng Hành khẽ nhú mày lại, cũng không nói gì.

Sau khi đi, Hạ Thụ lại quay đầu lại: “A Hành, chúng ta không thể đoán trước được những điều sẽ xảy ra, nhưng tớ cũng không muốn nhìn thấy cậu đổ máu.”

Tay anh đang chống then cửa lặng lẽ siết chặt lại.

Ở dưới ánh đèn âm áp nụ cười của cô gái rất dịu dàng: “Chúng ta nói rồi, tớ sẽ cố gắng bảo vệ bản thân mình, cậu cũng phải cố gắng bảo vệ mình. Cả hai chúng ta đều phải cố gắng để không ai bị thương.”

—

Ngày hôm sau, sắc trời xám xịt và u ám, từ sáng sớm đã không nhìn thấy mặt trời.

Một tiết tự học cuối cùng của buổi chiều, Tống Hành đi xử lý việc chuyển khối.

Chủ nhiệm Lưu của lớp 11 khối tự nhiên trường Nhất Trung kịch liệt phản đối: “Tống Hành, không phải thầy nói, sao em có thể nói chuyển sang khối xã hội ở thời điểm này? Chưa nói đến chuyện em đã bỏ kiến thức khối Xã hội một năm, chỉ nói đến thành tích khối tự nhiên bây giờ của em, chọn trường đại học nào chả được? Còn nửa năm nữa là em lên lớp 12 rồi, trước tiên em nên nghe lời thầy, đừng bốc đồng, về nhà cố gắng suy nghĩ lại, được không?”

Bông tuyết đóng băng trên cửa kính của văn phòng, xuyên qua cửa sổ, lơ lửng có thể nhìn thấy những bông tuyết đang tung bay ở bên ngoài.

“Cảm ơn chủ nhiệm, em đã suy nghĩ kỹ rồi.” Thiếu niên quay mặt về phía cửa sổ, trong ánh mắt là những bông tuyết bên ngoài cửa sổ: “Em quyết định chuyển sang khối Xã hội, hy vọng chủ nhiệm có thể đồng ý.”

“Bố mẹ của em có biết không?” Chủ nhiệm Lưu có chút lo lắng, khuyên bảo lâu như vậy, mềm cứng không ăn, chỉ có thể gửi hy vọng vào cộng đồng cứu mạng này: “Người nhà em nói thế nào?”

Ông ta đã dạy học nhiều năm như vậy, đặc biệt rất hiếm khi nhìn thấy học sinh xuất sắc, nhưng thông thường bố mẹ cũng nên tôn trọng ý kiến của con.

Người nhà anh. . .

Tống Hành rũ mắt xuống: “Bọn họ đều tôn trọng ý kiến của em.”

“Sao bọn họ. . .”

“Nào, được rồi, được rồi, chủ nhiệm Lưu.” Đứng ở bên cạnh anh chính là chủ nhiệm của lớp anh, cười ha hả cắt ngang lời nói của chủ nhiệm Lưu, quay mặt về phía Tống Hành: “Tống Hành à, em đi về trước đi, việc chuyển khối này em đừng vội, để thầy nói chuyện với chủ nhiệm Lưu.”

Tống Hành lễ phép gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Lưu muốn ngăn: “Không phải! Tống Hành, Tống. . .”

“Này, chủ nhiệm Lưu.” Chủ nhiệm lớp ngăn cản ông ta lại.

Chủ nhiệm Lưu thở gấp.

“Sao thầy lại để cho thằng bé đi vậy!”

Chủ nhiệm lớp nói: “Việc Tổng Hành chuyển khối này, ông không ngăn cản được. Ông còn nói muốn tìm bố mẹ của thằng bé, tôi thấy chuyện này là người giám hộ của thằng bé yêu cầu.”

“Có ý gì?”

Ông kể toàn bộ câu chuyện cho ông ta nghe.

Chuyện Hạ Thụ bất ngờ xảy ra ở tiết thể dục rất nhiều người đều biết nhưng người biết về mối quan hệ này thì không nhiều lắm. Nhưng làm chủ nhiệm lớp của Tổng Hành, ông ta cũng biết một chút.

Lúc trước Tổng Hành chuyển sang lớp tự nhiên đến lớp của ông ta, lãnh đạo nhà trường cũng từng nhắc đến. Đứa nhỏ này có thân phận đặc biệt, mặc dù họ Tổng, họ khẩu lại ở nhà họ Hạ.

Bởi vì nhóm máu hiếm, từ lúc nhập học Hạ Thụ vẫn luôn là đối tượng được nhà trường quan tâm. Nhà họ Hạ còn từng yêu cầu, chỉ cần Hạ Thụ xảy ra chuyện gì, nhất định phải tìm được Tổng Hành càng sớm càng tốt, để anh đi theo.

Vì thế, ông cụ Hạ còn đặc biệt tặng một tòa nhà cho trường Nhất Trung.

Mãi về sau, trong một lần kiểm tra sức khỏe ông ta mới tình cờ biết được nhóm máu của Tổng Hành, người sáng suốt cũng có thể đoán được.

Mặc dù suýt chút nữa xảy ra tai nạn trong tiết thể dục lần đó, dù không nguy hiểm nữa nhưng vẫn khiến cho người ta thấy sợ hãi khi nghĩ đến. Đột nhiên Tổng Hành chuyển khối vào thời gian này, thật khó để ông ta cho rằng nó không liên quan gì đến nhà họ Hạ. Khả năng lớn nhất đây chính là yêu cầu của nhà họ Hạ.

Ánh mắt của ông ta nhìn về phía Tổng Hành đã đi xa rồi.

Đáng tiếc. . .

Vào mùa đông trời tối rất sớm, khi Tổng Hành đi ra khỏi tòa nhà giảng đường thì ngọn đèn trước mắt đã được bật. Bông tuyết rơi chậm chậm, cuối cùng rơi ở trên mặt có chút lạnh lạnh.

Anh không quay về lớp học, lúc này quay về cũng quấy rầy đến những người khác, cũng may đã là tiết cuối cùng, dứt khoát đi đến chỗ hẹn mà ngày thường hay tụ tập.

Nhất Trung.

Trường cấp hai tan học sớm hơn trường cấp ba khoảng 30 phút. Tiếng chuông của trường cấp hai vang lên.

Phụ huynh đã vây kín ở cổng trường, giờ này lại càng ồn ào hơn. Tuyết trắng bị dẫm nát thành nước.

Anh vui vẻ, lặng lẽ đứng cách xa hơn một chút.

Đột nhiên, bảy tám nam sinh chạy đến vây quanh anh, mặc đồng phục học sinh trung học cơ sở.

Dẫn đầu là nam sinh có vẻ mặt vênh váo, giọng điệu đầy đe dọa.

“Tống Hành, để tôi xem lần này anh còn có thể chạy đi đâu!”

Edit: Tiểu Đậu

-----oO-----

CHƯƠNG 3: BAO TAY

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Khó thân thiết giống loài sói.”

Tuyết rơi dày, tựa như những con bướm trắng đậu trên cành thông xanh ngắt.

Nơi này không có đèn đường, người cũng ít, chỉ có mấy cái bóng lò mờ bị tuyết bao phủ.

Thiếu niên khẽ nâng mí mắt.

Mã Tuấn hét lên: “Đạo gần đây cứ thấy tôi là anh lại trốn, thế nhưng giờ tôi bắt được anh rồi! Tống Hành, tháng này anh chưa đưa tiền cho tôi đâu đấy, anh đừng mong quýt nợ!”

Tống Hành nhìn cậu ta, nhàn nhạt nói: “Tôi không có tiền.”

“Anh lừa ai vậy?” Mã Tuấn lạnh lùng bác bỏ: “Anh đừng tưởng là tôi không biết, mỗi tháng ngoại trừ ông của tôi cho anh bốn trăm đồng để tiêu vặt, cậu của tôi còn lén cho anh hai trăm đồng. Để tôi nói cho anh biết, trước đây tôi không biết, nhưng nếu bây giờ tôi đã biết rồi thì anh cũng đừng mơ mà chiếm một mình, đưa tiền cho tôi nhanh lên!”

Cậu ta duỗi tay với anh, mặt mũi dữ tợn, khí thế giống như nếu anh không đưa tiền thì sẽ không bỏ qua.

Năm nay Mã Tuấn mười hai tuổi, đang học cấp 2. Sau khi Hạ Mẫn Quân ly hôn, bà ta lập tức dẫn Mã Tuấn đến nhà họ Hạ, đến nay đã được bảy tám năm.

Phép tắc của nhà họ Hạ nghiêm ngặt, ông cụ Hạ quản tiền tiêu vặt của đám trẻ rất chặt chẽ. Dù sao ăn uống ngủ nghỉ đều ở nhà, bọn họ chỉ được cho tiền đi học và sinh hoạt. Thật ra số tiền đó không ít, nhưng nó không đủ với Mã Tuấn.

May là có người để cậu cướp.

Tổng Hành rũ mi, khẽ cuộn tròn các ngón tay.

Thật ra anh còn mấy trăm đồng trong túi áo đồng phục, nếu ngày thường mà cậu ta đòi thì anh cũng cho luôn.

Nhưng mà tháng này...

“Tôi không có tiền.” Anh ngược mắt lên, giọng nói nhẹ nhàng nhưng chắc chắn: “Tôi cho cậu hết rồi.”

“Tôi không tin.”

“Tùy cậu thôi.”

Tiếng nhạc kéo dài truyền đến từ sân trường ở đằng xa, là chuông tan học của trường cấp ba.

‘Cô ấy tan học rồi.’

Tổng Hành xoay người rời đi.

“Tổng Hành, anh đừng để bị ép buộc mới chịu làm!”

Thấy anh muốn đi, Mã Tuấn tức hộc máu.

Cậu ta phát tay, mấy bọn đàn em của cậu ta lại đi tới, tạo thành một vòng tròn xung quanh anh.

Tổng Hành dừng chân lại, hỏi: “Cậu muốn gì?”

Thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, vóc dáng cao hơn mấy cậu con trai cùng tuổi một đoạn, cho nên cũng cao hơn mấy thằng nhóc này nhiều.

Anh bị vây quanh bởi bọn họ, nhưng toàn cảnh thì không giống sắp đánh nhau cho lắm, mà giống như đang chơi đóng vai gia đình hơn.

Thêm vào đó, anh mang khí chất điềm tĩnh sẵn có, cho nên anh chỉ cần liếc mắt nhìn bọn họ một cái thì các nam sinh đã vô thức co quắp lại.

Mã Tuấn cũng không khỏi sợ hãi, nhưng cậu ta vẫn rướn cổ lên nói: “Tổng Hành, anh ăn ở chi tiêu của nhà tôi, thế mà anh còn mặt mũi lấy tiền của nhà tôi à?”

Mã Tuấn biết anh học Taekwondo, đám người của cậu ta không thể đánh lại anh, cho nên chuyển sang đánh vào đòn tâm lý: “Anh đưa tiền cho tôi thì chuyện này sẽ được xí xóa, chắc chắn tôi sẽ không nói cho ông ngoại biết, thế nào?”

Tổng Hành im lặng lướt qua người cậu ta.

“Đờ mờ!” Lần này anh hoàn toàn làm Mã Tuấn tức giận, cậu ta nhìn chăm chăm bóng lưng của anh, sau đó thừa dịp này mà tiến lên đá vào sống lưng của anh.

“Lên cho tao!” Mã Tuấn nói.

Mấy cậu con trai lập tức chen vào. Tống Hành còn chưa kịp đứng vững thì anh lại bị bọn chúng đánh ngã, ngã trên nền đất đầy bùn tuyết.

“Đánh chết anh ta!”

“Đánh chết anh ta!”

Cảnh tượng hỗn loạn, mấy đứa nhỏ đánh vô cùng liều lĩnh, Tống Hành chỉ cảm thấy bị ai đá trúng hai cái vào ngực, xương sườn đau âm ỉ.

Lúc này, anh vô tình chạm vào cục gạch bị vỡ ở bên cạnh, nó bị khí lạnh đông đến phát giòn. Đột nhiên, anh giơ tay trái lên.

Mấy đứa trẻ cho rằng anh muốn đánh lại, bọn nó hoảng sợ chạy tán loạn.

Anh đưa tay bỏ vào cục gạch, gạch nứt ra vang lên một tiếng “cạch”.

Có người hét lên.

Xung quanh lập tức yên tĩnh, cả đám hoảng sợ nhìn chăm chăm anh như bị ấn nút tạm dừng.

Tống Hành thở nhẹ, anh nhắm mắt một lúc rồi chống tay đứng lên.

Mấy cậu con trai lại lui về trong sợ hãi.

Đôi mắt sâu hoắm của anh quét qua từng khuôn mặt của bọn chúng, cuối cùng nhìn Mã Tuấn rồi nói với cậu ta bằng giọng nói lạnh hơn cả băng tuyết: “Đừng chọc tôi!”

Mãi cho đến khi anh đi xa, một cậu con trai run rẩy nói: “Anh, anh Tuấn! Sau này nếu đánh anh ta thì anh đừng gọi em đến! Đáng sợ quá đi mất!”

Mã Tuấn cũng bị dọa cho sững sờ, cậu ta ngo ngác nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của anh, lần đầu tiên cậu ta có cảm giác rằng dường như mình chưa bao giờ quen biết Tống Hành.

Quan hệ của Mã Tuấn và Tống Hành không được tốt, nhưng dù sao thì hai người cũng sống chung một nhà, cậu ta luôn cảm thấy mình hiểu anh.

Từ trước đến nay anh nhẫn nhịn chịu đựng, ít nói và lạnh lùng, nghe lời, bảo làm cái gì thì làm cái đó, kể cả khi ức hiếp anh, lấy tiền tiêu vặt của anh thì anh cũng không nói một lời. Nhưng anh luôn mang lại cho cậu ta cảm giác xa cách, không thể nào thân thiết với gia đình của cậu ta. Tựa như Hạ Mẫn Quân nói, giống như con sói.

Nuôi mãi cũng không thể nào gần gũi nổi.

Trước đây cậu ta còn không cảm thấy vậy, ít ra thì mỗi lần cướp tiền tiêu vặt, anh đều yên lặng chịu đựng, chưa bao giờ chống trả.

Cho đến giờ phút này, cậu ta mới cảm thấy mẹ cậu ta nói đúng. Anh là sói.

Một con sói bị nuôi như chó, sau khi nuôi lớn lại trả thù người nuôi dưỡng nó.

Quá đáng sợ, quá đáng sợ...

Đêm đã khuya, đèn đường lơ mờ thừa thớt phản chiếu làn tuyết mờ ảo.

Tổng Hành rời khỏi khu vực kia rồi mới dừng lại, anh chống tay vào cột đèn rồi cong lưng, khẽ ho vài tiếng.

Lòng ngực đau âm ỉ, mùi rỉ sét nhàn nhạt xen lẫn trong mỗi lần hít thở, không rõ là do không khí quá lạnh lẽo hay là cổ họng đã tanh sẵn rồi.

Áo phao lông vũ bị bẩn, áo đồng phục trắng bị phủ đầy bởi tuyết bẩn, tóc tai tán loạn, nhếch nhác giống như mới bị cướp.

“Không thể để cô ấy thấy dáng vẻ này.”

“Cũng may...”

Áo phao lông vũ có hai mặt. Tổng Hành cởi ba lô xuống, lộn lớp áo màu đen ra ngoài rồi mặc vào.

Tuyết tan thành nước làm ướt áo đồng phục, dán vào da khiến anh lạnh thấu xương.

Khi anh đi đến điểm hẹn thì Hạ Thụ đã đứng đợi ở đó. Cô đứng ngoan ngoãn dưới đèn đường, bọc kín mít như cục bột nhỏ mềm như bông.

Trời quá lạnh, đôi lúc cục bột nhỏ còn run lên. Cô kéo khăn choàng cổ màu hồng che khuất cằm, liên tục thổi khí vào lòng bàn tay.

Thấy anh, Hạ Thụ lập tức cười vẫy tay: “Tổng Hành!”

Tổng Hành đi đến.

“Xin lỗi vì để cậu đợi lâu, tớ phải nán lại một lúc.”

Giọng của anh hơi khàn khó có thể phát hiện.

“Tớ mới đến thôi.” Hạ Thụ cười ngọt ngào, cô biết hôm nay anh phải xử lý chuyện chuyển lớp nên cũng không có nghi ngờ anh.

Đột nhiên, cô nhìn anh, đánh giá từ trên xuống dưới với ánh mắt vừa tò mò vừa kinh ngạc.

Chiếc áo sơ mi bị ướt sũng còn dính chặt trên làn da của anh, Tổng Hành mím môi chịu lạnh, hơi mất tự nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Hôm nay cậu hơi khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Quần áo.” Hạ Thụ lại ngẩng đầu lên: “Sao hôm nay cậu lại mặc màu đen?”

Hạ Thụ vẫn luôn nhớ rõ rằng Tống Hành thích màu trắng, trắng như tuyết.

Màu sắc của mùa đông sạch sẽ, trong suốt, không nhiễm một hạt bụi, tựa như cậu thanh niên trước mắt này.

Anh cũng thích hợp với màu sắc lạnh lùng thuần khiết, thích hợp với con đường thông phủ đầy tuyết rợp trời vào mùa đông.

Chiếc áo phao lông vũ này là cô chọn cho anh, tuy nó có hai mặt nhưng anh chưa từng mặc màu đen.

“Ừ.”

Đôi mắt hạnh trong suốt kia vừa mềm mại vừa sáng sủa, làm Tống Hành tự dưng cảm thấy nói dối cô cũng là tội ác, anh khẽ dời tầm mắt: “Nó dơ.”

“Hóa ra là vậy.” Hạ Thụ không nghi ngờ, cô cười ngọt ngào: “Cậu mặc màu đen cũng đẹp.”

Môi của Tống Hành tái nhợt: “Đi thôi.”

Tối nay không có lớp ngoại khóa, tài xế đưa đón Hạ Thụ đi học xin nghỉ, buổi chiều Hạ Thụ nhận được tin nhắn của Hạ Hùng Hải, ông ấy bảo bọn họ đi về bằng xe buýt.

Khi Tống Hành lấy tiền thì Hạ Thụ chợt phát hiện.

“Tống Hành, sao tay trái của cậu lại chảy máu?”

Nút thắt hình nơ bướm do cô băng bó từ hôm qua vẫn còn trên cổ tay của cậu thanh niên, anh không tháo ra, hai lỗ tai của nơ bướm bị kéo vào trong, máu nhuộm đỏ chúng.

“Có lẽ vừa rồi tớ đụng trúng chỗ nào, tớ không để ý nữa.”

Anh thuận miệng nói dối, kéo tay áo định che lại.

Thế nhưng lại bị Hạ Thụ cản: “Từ đã, để tớ xem.”

Không còn chiếc ghê nào trên xe buýt, hai người chỉ đành đứng.

Tống Hành rút tay ra, cầm tay cô để trên lưng ghê: “Đỡ lấy, cẩn thận ngã.”

“Cậu đợi chút.”

Cô lại cầm tay anh, cũng mặc kệ có đứng vững hay không. Tống Hành định rút tay lại nhưng thấy cô cầm tay anh cẩn thận, quan sát một cách chăm chú như vậy, tạm thời anh không nỡ rút ra.

Anh lẳng lặng dịch một chút, sau đó dùng ngực đỡ cô lại để phòng ngừa cô té ngã.

Đường tuyết trơn trượt, xe buýt tiến tới chậm chậm. Tuyết bay tán loạn ngoài cửa kính, lướt qua ánh đèn neon loang lổ nhiều màu.

Có người nhìn bọn họ.

Trên xe còn có khá nhiều học sinh của Nhất Trung, Tống Hành vô cùng mắt tự nhiên. Cơ bắp của anh cứng đờ và căng chặt, anh muốn hỏi cô rằng có sao không, thì anh đã thấy cô khẽ tháo băng quần ra.

Thiếu niên khẽ hít một hơi.

Vòng tay bằng vải được cô nhẹ nhàng tháo ra từng lớp một. Hạ Thụ lấy một tờ khăn giấy ra khỏi cặp sách, khẽ lau một vòng xung quanh vết thương của anh, sau đó dùng băng quần bọc khăn giấy đè lên miệng vết thương rồi ngẩng đầu lên nói: “Được rồi, tạm thời thì cứ để như vậy, quay về phải thoa thuốc băng bó lần nữa mới được.”

Xe buýt ồn ào và buồn tẻ, giọng nói nhẹ nhàng của cô lẫn vào tạp âm ù ù, giống như dòng suối trong suốt phá tan khe núi.

Tống Hành dùng tay phải đè khăn giấy lại, đầu ngón tay căng cứng đến lạnh lẽo: “Ừ.”

Dùng khăn giấy bọc vết thương thì cần dùng tay đè liên tục, tay phải của anh đè tay trái cho nên không thể cầm tay vịn.

Hạ Thụ mím môi, sau đó mắt cô sáng lên nhanh chóng, cô lấy bao tay ra khỏi cặp sách.

Bao tay khá to đối với Hạ Thụ, nhưng với anh thì hơi nhỏ. Cô vô cùng cẩn thận đeo bao tay vào tay trái anh, cổ bao tay vừa vặn bọc khăn giấy lại.

Tống Hành khẽ cắn môi.

Bao tay có màu hồng phấn, chỗ mu bàn tay còn được gắn cặp anh đào đáng yêu. Vừa nhìn thì đã biết đây là đồ vật của con gái, anh không thể không cười nó ra.

“Ấy, đừng tháo!” Hạ Thụ cản anh lại rồi lén cười một cái, cô biết anh xấu hổ vì cái bao tay này quá mức nữ tính.

Anh mím môi như đang giận dữ.

Túi áo màu đen của anh quá nhỏ, không đủ nhét một bàn tay. Hạ Thụ khẽ kéo tay anh đặt vào túi áo khoác của mình, sau đó rút tay của mình ra rồi vỗ nhẹ hai cái lên túi áo: “Như vậy thì không có ai nhìn thấy rồi.”

Lưng của Tống Hành cứng đờ.

Xe buýt đông đúc, sẽ không có ai chú ý đến góc nhỏ này. Suốt đoạn đường, tay của thiếu niên bỏ vào túi áo của cô gái, khẽ nắm chặt, lòng bàn tay dần ấm lại.

Thời tiết của thị trấn nhỏ vào mùa đông thay đổi thất thường, một ngày trước còn ấm mà ngày sau nhiệt độ đã giảm xuống.

Tuyết trên con đường chính của sân trường đã được quét sạch, ấy vậy mà sau một đêm lại có thêm một tầng thật dày.

Sáng sớm không kịp quét tuyết, cho nên công nhân vệ sinh đặt nệm cạ lên đường để giáo viên và học sinh không bị trượt chân.

Buổi sáng, Hạ Thụ đến lớp khi lớp học đã có không ít người. Phòng học lộn xộn, ngoài học sinh trực nhật ra thì đa số đang chép bài tập về nhà loạn hết cả lên.

Hạ Thụ dậm chân ở trước cửa một cái rồi phúi bông tuyết trên người xuống, sau đó cô vừa cởi áo khoác vừa đến chỗ ngồi của mình.

Cô ngồi chưa được bao lâu thì một nam sinh lại gần bàn của cô, cười đùa nói: “Hi hi, Hạ Thụ, cho tôi mượn bài tập về nhà tối hôm qua đi!”

Hạ Thụ cười khê: “Được, cậu chờ tôi chút.”

Cô lấy sách bài tập toán đưa cho nam sinh rồi nghiêm mặt nói: “Nhưng mà sau này cậu tự làm, lần sau không được chép của tôi nữa, nếu không thì tôi nói với giáo viên.”

Chỉ là giọng nói của cô vừa trong vừa nhỏ, không có chút khí thế đe dọa nào nhưng làm người ta mềm lòng.

“Được, được.” Nam sinh đồng ý một cách thoải mái, rồi cậu ta cầm sách bài tập về chỗ ngồi.

Bạn của nam sinh trêu chọc: “Cậu yên tâm đi Hạ Thụ, cậu ấy còn chép của cậu dài dài, mà cũng chỉ có cậu giúp cậu ấy. Để tôi nói với cậu, cậu ấy không biết ngại là gì đâu, để đối phó cậu ấy thì cậu chỉ cần tát một cái thật mạnh là được!”

“Mi ngậm mồm lại cho ông!” Nam sinh tức học máu đến đập cậu ta, cả đám cùng cười ha ha đùa giỡn.

Hạ Thụ cũng không khỏi cười rộ lên.

Cố Vũ Thuần vội vàng đến, cô ấy chưa kịp phúi bông tuyết trên người thì đã ngồi cạnh Hạ Thụ, hỏi: “Tiểu Mộc, Tiểu Mộc, tớ vừa nghe nói anh trai của cậu sắp chuyển đến lớp của chúng ta, thật hay giả vậy?”

Hạ Thụ duỗi tay phúi bông tuyết giúp cô ấy, khẽ nhú mày: “Vũ Thuần, tớ đã nói với cậu biết bao nhiêu lần rồi, A Hành không phải...”

“Rồi rồi.” Cố Vũ Thuần cắt đứt: “Tớ nói sai, tớ nhớ rõ mà, cậu ta không phải anh trai cậu, là bạn từ bé của cậu.”

Khi còn nhỏ, Cố Vũ Thuần cùng Hạ Thụ từng sống chung một nhà, ông nội của hai người từng là chiến hữu cho nên tình bạn của hai người rất tốt.

Cô ấy là một trong số ít người biết được quan hệ thật sự giữa Hạ Thụ và Tống Hành, được Hạ Thụ nhờ giữ bí mật giúp.

Hạ Thụ nói: “Ừm, cậu ấy sắp chuyển đến.”

“Vì sao vậy?” Cố Vũ Thuần ngạc nhiên: “Không phải cậu ta học các môn tự nhiên tốt lắm sao, sao lại chuyển sang khối xã hội làm gì? Cậu ta...”

Cô ấy còn chưa kịp dứt lời thì đã thấy một bóng người đi vào.

Tướng Nguyệt Viên lạnh mặt đi vào phòng học, lướt qua vị trí của hai người, còn nhìn chăm chăm Hạ Thụ rồi hừ một tiếng.

Rất nhẹ.

Cố Vũ Thuần vút những lời chưa nói ra sau, cô ấy tức giận nói: “Vừa rồi cậu ta có ý gì vậy? Càng ngày tớ càng không thích cậu ta! Cậu nhìn dáng vẻ kiêu căng khinh thường người khác của cậu ta xem! Làm như ai nợ cậu ta vậy, bị cái gì ấy!”

Hạ Thụ buồn cười vỗ nhẹ lên bả vai của cô ấy, an ủi: “Được rồi. Là cậu ta không tốt, cho nên chúng ta đừng để ý đến cậu ta.”

Tiết tự học buổi sáng hôm nay ở lớp xã hội số 1 không phải môn học chính của lớp. Trước tiết tự học buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm Từ Linh lại đến phòng học.

“Hôm nay, lớp của chúng ta có bạn mới, mọi người chào đón bạn một chút!”

Hạ Thụ tạm dừng bút, ngẩng đầu lên.

Trời đã sáng nhưng tuyết vẫn còn rơi. Hơi nước đọng trên cửa kính của lớp, sương mù mờ lung bao phủ khắp đất trời.

Sau lời của Từ Linh, thiếu niên đi vào.

Lớp học trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Bên ngoài cửa sổ.

Tuyết lặng lẽ rơi.

Edit: Gián

-----oOo-----

CHƯƠNG 4: VỞ GHI CHÉP

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Gián

Beta: Mel

“Xin chào, tôi là Tống Hành, đến từ lớp tự nhiên số I của khối mười một. Rất vui vì được làm quen với mọi người.”

Cậu thiếu niên đứng trên bục giảng, dáng người mảnh khảnh thẳng như cây trúc, khoác trên mình bộ đồng phục sạch sẽ.

Tuyết trời lạnh lẽo, hạt tuyết rơi từ nền trời đầy sương giá bao phủ toàn bộ phòng học, khiến nó trở nên trắng xóa. Anh đứng ở nơi ánh mặt trời chiếu vào, làn da bị chiếu sáng hơi trong suốt, giọng nói lạnh lùng.

Bên trong lớp xã hội số I, bầu không khí yên ắng được vài giây bỗng chốc nổ tung. Mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng tùm vào nhau, nhỏ giọng bàn tán.

Hạ Thụ lẳng lặng nhìn thiếu niên đang đứng trên bục giảng, đôi mắt trong veo của cô hơi cong lại.

Cách đó không xa, Tường Nguyệt Viện trùng hai mắt một cách khó tin.

Tống Hành khá nổi tiếng ở Nhất Trung. Trong cuộc thi giữa một trăm trường, danh tiếng của anh truyền xa khắp Nhất Trung, thậm chí là toàn bộ trường cấp III ở Thanh Thành, bởi vì anh đạt điểm tối đa bài kiểm tra khả năng toàn diện các môn tự nhiên và toán học.

Tuy xã hội và tự nhiên có một bức tường ngăn cản, nhưng dù sao cũng là người của Nhất Trung. Đặc biệt là ở khối mười một, đa số đều nghe nói đến tên của Tống Hành khi tự nhiên – xã hội chưa tách ra làm hai ở khối mười.

Bầu không khí lộn xộn kéo dài một lát, Từ Linh vỗ vỗ bục giảng: “Được rồi, đừng làm ồn nữa, toàn bộ hành lang chỉ có lớp chúng ta là ồn nhất đấy! Bạn học mới vẫn ở lớp của chúng ta, sau này tiếp tục làm quen, bây giờ thì lấy sách vở ra chuẩn bị học.”

Từ Linh sắp xếp chỗ ngồi cho Tống Hành.

“Tống Hành, em cứ ngồi...” Từ Linh quét một vòng quanh phòng học, tay chỉ vào chiếc ghế trống thứ hai từ dưới đếm lên: “Em ngồi chỗ đó đi.”

Nữ sinh xung quanh tỏ vẻ phấn khích, bọn họ đỏ mặt nháy mắt với nhau.

Tống Hành khẽ gật đầu: “Cảm ơn cô Từ.”

Đi đến chỗ ngồi của mình thì Tống Hành phải đi ngang qua vị trí của Hạ Thụ. Khi Tống Hành liếc nhìn cô thì bỗng thấy một đôi mắt trong trẻo sâu hoắm đang nhìn mình, cười tủm tỉm chớp mắt với anh.

Anh vô tình nhướng mắt lên một chút.

Tường Nguyệt Viện ngồi đằng sau Hạ Thụ, từ khi Tống Hành vào lớp thì đã nhìn anh không chớp mắt. Thấy anh nhìn Hạ Thụ, cô ta không khỏi nhìn chăm chăm bóng lưng của cô rồi cắn môi.

Một tiết học có bốn mươi phút, nói dài thì cũng không dài lắm.

Hết tiết, xung quanh chỗ ngồi của Tống Hành bị vây bởi người là người.

“Tống Hành...cậu là Tống Hành thật sao?”

“Là tên biến thái thi được điểm tối đa Tống Hành thật à?”

“Người anh em, cậu học tự nhiên tốt như vậy mà, sao lại chuyển lớp?”

.....

Xung quanh mồm năm miệng mười hỏi, đa số là do tò mò.

Có vài nữ sinh vây quanh để góp vui, bọn họ nhìn anh bằng đôi mắt sáng lấp lánh.

Thái độ của Tống Hành rất khiêm tốn, anh kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của bọn họ. Trong lúc đó, anh vẫn luôn liếc nhìn bóng dáng nhỏ bé xinh xắn ở đằng trước.

Cô ấy không lại đây.

Tôn Cường cẩn thận hỏi: “Tống Hành, cậu... cậu còn nhớ rõ tôi không?”

Tống Hành hơi rũ mắt. Từ trước đến nay anh luôn xa cách và bình tĩnh, thế nên cho dù tâm trạng của anh có thay đổi thì người khác cũng khó mà nhận ra.

Anh nhìn Tôn Cường, nói: “Nhớ rõ.”

Tôn Cường từng học chung với Tống Hành hồi lớp mười. Khi đó khối tự nhiên và xã hội chưa tách ra làm hai, tuy hai người học cùng lớp nhưng rất ít khi nói chuyện với nhau.

Anh gọi tên của cậu ta: “Tôn Cường.”

Đại khái là Tôn Cường không ngờ anh vẫn sẽ nhớ rõ họ tên của mình nên cậu ta có chút vui mừng.

Hàng phía trước, Cố Vũ Thuần hỏi Hạ Thụ: “Sao cậu không đi?”

Hạ Thụ kéo con thỏ nhỏ được may trên hộp bút, nói: “Ở đó nhiều người quá, tớ không đi đâu.”

Mặc dù không quay đầu lại, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí thân thiện ở đằng sau. Tuy giọng điệu của cô rất bình tĩnh, nhưng Cố Vũ Thuần vẫn nghe ra được chút buồn trong ngữ điệu mềm mại của cô.

“Sao? Ghen à?”

Hạ Thụ hơi ngẩn ra.

“Tớ ghen gì chứ, Vũ Thuần, cậu đừng nói bậy.” Cô hơi nhăn mặt, giống như một con thỏ tuy tức giận nhưng không có chút khả năng uy hiếp nào: “A Hành cậu ấy...”

“Cậu ta không phải anh trai của cậu.” Cố Vũ Thuần nhướn mày.

“...”

Lúc này, có người gọi từ bên ngoài phòng học: “Tổng Hành, cô Từ bảo cậu đến văn phòng.”

Đám người vây xung quanh cuối cùng tản ra, Tổng Hành đứng dậy rời khỏi phòng học, Hạ Thụ nhìn theo bóng lưng anh.

Trong văn phòng, Từ Linh nói với cậu thiếu niên: “Tổng Hành, cô đã nhờ lớp trưởng đi lấy sách giáo khoa cho em, nhưng phải chờ thêm một tiết nữa, tiết sau em cứ xem chung với bạn cùng bàn đi. Còn nữa, chỗ ngồi trong lớp chúng ta được xếp theo thành tích, em chịu khó ngồi ở đó một thời gian, đợi đến lần kiểm tra hàng tháng tiếp theo thì cô sẽ đổi chỗ lại cho em.”

Tiết đầu tiên là Tiếng Anh nên có thể dùng sách giáo khoa đầu tiên, nhưng mà Lịch sử Chính trị thì không được. Tổng Hành hơi cúi đầu, đồng ý: “Vâng, cảm ơn cô Từ.”

Từ Linh đánh giá thiếu niên đang đứng trước mắt rồi cười nói: “Thật ra bây giờ em chuyển đến thì hơi chậm, nhưng em thông minh, nên móng cơ bản cũng vững chắc, cô hy vọng em cố gắng một chút để bù đắp kiến thức của một năm, cố gắng cạnh tranh.”

Thật ra Từ Linh rất thích Tổng Hành, khi nghe anh chuyển đến lớp của mình thì cô ấy còn có hơi vui mừng.

Một thiếu niên gọn gàng sạch sẽ, thành tích lại vượt trội. Tuy Từ Linh không phải chủ nhiệm năm lớp mười của anh, nhưng khi đó cô ấy cũng từng nghe người ta nhắc đến tên anh, cho dù tự nhiên hay xã hội thì anh đều đứng nhất trong mỗi kỳ thi.

Tuy rằng anh không học xã hội đã được một năm, nhưng với năng lực của bản thân, Từ Linh vẫn cảm thấy anh có thể cạnh tranh vị trí đứng đầu lớp.

Tổng Hành trả lời: “Vâng ạ.”

“Còn em cùng Hạ Thụ...”

Anh hơi nâng mắt lên.

Thân là chủ nhiệm lớp của Hạ Thụ, Từ Linh biết chuyện của Hạ Thụ và Tổng Hành. Cô ấy châm chước một phen, cuối cùng chỉ thở dài: “Hai người các em chú ý một chút, đừng để các bạn học khác có hiểu lầm không đáng.”

Giọng nói của Tổng Hành nghèn nghẹn: “Em hiểu rồi ạ.”

Khi anh trở lại phòng học thì tiết học sắp bắt đầu, đây là tiết lịch sử.

Tổng Hành định xem chung sách của bạn cùng bàn, nhưng anh vừa ngồi xuống, chạm tay vào ngăn bàn thì phát hiện ra điều bất thường.

Trong ngăn bàn có thêm thứ gì đó.

Anh lấy đồ vật bên trong ra.

Đó là một chồng vở, bìa vở là hình vẽ hoạt hình, màu sắc khác nhau. Phía trên được viết “Chính trị” và “Lịch sử”.

Phía dưới vở là quyển sách Lịch sử, được bọc bởi bìa sách hồng nhạt. Tuy không viết tên nhưng trang bìa lót bên trong có vẽ một cảnh cây xanh nhỏ.

Hồ hấp Tống Hành hơi ngừng lại.

Anh không kìm được ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng của nữ sinh ngồi đằng trước.

Cô gái không quay đầu lại mà vẫn duy trì tư thế trước lúc anh đi, đuôi ngựa dài mềm xốp, an tĩnh đến nỗi giống như chưa từng tới đây.

Tống Hành vượt hai cái lên cạnh cây nhỏ, anh khẽ cong môi rồi mở sách ra.

Ở hàng phía trước, Hạ Thụ nói: “Vũ Thuần, hôm nay tớ quên mang sách lịch sử, cậu cho tớ mượn xem với.”

“Quên mang?” Cô Vũ Thuần sững sờ: “Sao tớ nhớ là tớ vừa thấy nó trong hộp bàn của cậu mà? Có phải cậu để quên ở chỗ nào không? Để tớ tìm giúp...”

“Tớ quên thật mà.” Hạ Thụ cảm cô ấy lại.

Chiếc gương được đặt trên bàn phản chiếu lại bóng dáng của thiếu niên, anh đang lật sách. Cô lẳng lặng cúi đầu trộm cười, không hiểu sao trong lòng lại vui phơi phới.

—

Buổi tối lúc tan học , tuyết cũng đã ngừng rơi.

Nền tuyết trắng xóa, ánh đèn trên sân trường biến đất trời thành màu vàng ấm áp. Sau khi tuyết rơi hết, không khí trở nên tươi mát, khắp lòng ngực đều có chút mùi ngọt lạnh của tuyết.

Trước kia, khi học ở lớp tự nhiên thì mỗi lần tan học, Tống Hành lập tức đến nơi hai người hẹn trước ở ngoài cổng trường để đợi cô. Không phải cùng lớp nên thời gian tan học cũng khác, cho nên không thể tránh khỏi việc người này phải chờ người kia.

Hiện giờ học cùng lớp nên cũng tiện hơn rất nhiều.

Đám đông tan học nối đuôi nhau ra khỏi cổng trường. Dọc theo đường đi, Hạ Thụ cùng Tống Hành bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm.

Tống Hành đã nhận ra cho nên anh lẳng lặng cách xa cô một chút, thế nhưng mắt thì vẫn dõi theo cô.

Số người biết quan hệ thật sự của Hạ Thụ và Tống Hành chỉ đếm trên đầu ngón tay, số ít thì biết bọn họ là người quen, mà phần lớn thì đều nghĩ rằng hai người là anh em.

Trước kia, khi cô và Tống Hành học cùng lớp thì cũng thường xuyên đi cùng nhau như vậy. Lúc đó có người hỏi Hạ Thụ, cô chỉ đáp: “Bọn mình ở cùng một nơi, cho nên phải đi cùng nhau.”

“Ở cùng nơi” có rất nhiều nghĩa. Nhưng nhờ có quan hệ chị em giữa Mã Tuấn và Hạ Thụ, nên lâu ngày mọi người cũng thầm cho rằng Tống Hành là anh họ của Hạ Thụ.

Nhưng anh không phải anh trai của cô.

Cô Từ nói không sai. Hiện tại hai người đã không còn là những đứa trẻ năm, sáu tuổi, có vài thứ đã được hiểu theo nghĩa khác dưới con mắt của những người xung quanh.

Hiểu lầm không ảnh hưởng gì cả, nhưng những lời đồn lung tung thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cô. Vì cô, anh nên tránh đi một chút.

Hạ Thụ quay đầu, muốn nói chuyện với anh thì mới phát hiện anh đi cách cô hai bước, cô quay lại hỏi: “A Hành?”

Tống Hành hơi dừng bước.

Đường sân trường lúc tan học có nhiều người, cô chỉ cho rằng anh bị đám đông chen ngang, cô cong mắt hạnh trong trêu: “Cậu bị chen đến đây rồi.”

“Ừm.” Nhìn cô như vậy, anh lại không dám tiếp tục cách xa, chỉ nói: “Người nhiều quá.”

Hạ Thụ không nghĩ nhiều. Cô đi ngang hàng với anh, cẩn thận mở lời: “Quyển vở kia...”

Lúc này Tống Hành mới nhớ ra.

“Cảm ơn vở của cậu. Cậu đợi chút, tớ chép xong thì sẽ...”

“Không cần đâu.” Nào ngờ cô lại vội vàng lắc đầu. Khi cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh đèn lọt vào trong mắt, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hạ Thụ cười nói: “Tớ định nói với cậu, cậu không cần chép, cũng không cần trả lại tớ. Cái đây là tớ đã chép giúp cậu rồi.”

Anh ngẩn ra.

“Cậu chép?”

“Ừm.” Nói đến đây, cô hơi ngượng ngùng, cụp mắt xuống: “Nhưng mà tớ chép hơi vội, có lẽ sẽ có lỗi chính tả trong đó, cậu đừng chê nhé. À còn có địa lý, tớ chưa chép xong, cậu đừng vội. Còn có...”

“Cậu chép bao lâu?” Cô bị lời nói của Tống Hành cắt ngang. Tống Hành bình tĩnh nhìn cô.

Hạ Thụ dừng một chút, cô thử vươn hai đầu ngón tay nhưng lại rút một ngón lại: “Một... một ngày. Ừm, là một ngày.”

Nói rồi, cô vô thức gật đầu thuyết phục bản thân.

Ánh mắt của Tống Hành sâu thẳm.

Anh từng xem những quyển vở kia, cũng từng ước lượng. Chỉ riêng ba môn Chính trị, Lịch sử, Địa lý thì cũng đã dùng hết bốn đến năm quyển, nói chung là không thể chép hết trong vòng một ngày.

Dưới ánh đèn đường rực sáng, anh nhìn cô. Lúc này, anh mới phát hiện trong đôi mắt trong trẻo của cô đã xuất hiện vài tơ máu. Ngón trỏ của cô có chút xanh nhạt, mép ngón tay hơi hồng, hẳn là ma sát với bút trong thời gian dài.

Yết hầu của Tống Hành hơi khô khốc.

Tính tới tính lui, thời gian anh nói mình chuyển đến chỉ có ba ngày.

Cô chép những bài đó trong vòng ba ngày.

“Cậu đừng chép nữa.” Anh khế cầm tay cô đặt xuống, giọng khàn khàn: “Nếu không chép xong thì cũng đừng chép nữa.”

Hạ Thụ: “Nhưng mà...”

“Đưa đến tiệm photo-copy là được.” Anh nói: “Tiết kiệm sức lực và thời gian.”

Lời nói của Hạ Thụ bị nghẹn lại, cô trừng mắt nhìn mấy giây rồi trả lời một tiếng “ồ” thật nhỏ nhẹ. Chút cảm xúc mất mát trong đáy mắt của cô.

Cô cúi đầu chôn cằm trong khăn choàng cổ, không để ý đến anh.

Đêm nay Hạ gia khác với mọi khi, Hạ Thụ vừa vào cửa thì đã thấy bầu không khí không giống mọi ngày.

Phòng khách tràn ngập tiếng nói cười, ngay cả ông nội ngày thường luyện thư pháp trong phòng đọc sách chứ không chịu ra ngoài cũng ở tầng dưới, thỉnh thoảng còn cười cười.

Hạ Thụ đứng đổi giày ở cửa chính, cô ngẩng đầu thì thấy Hạ Hùng Hải: “Bố.”

“Về rồi.” Hạ Hùng Hải mỉm cười, lảng lảng ra hiệu cho hai người họ.

Nhà có khách.

-----oOo-----

CHƯƠNG 5: LOẠN TÂM

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Moko

Trong phòng khách có bốn vị khách lạ hoắc.

Khi Hạ Hùng Hải dẫn Hạ Thụ và Tống Hành vào phòng khách, Hạ lão tiên sinh đang cười vui vẻ cùng một lão tiên sinh cỡ tuổi ông trong số các vị khách.

Dường như hôm nay ông cụ Hạ rất vui, tinh thần khỏe mạnh, vẻ mặt hồng hào. Rất ít khi ông cụ có dáng vẻ phấn chấn đến vậy, hiển nhiên là đã gặp được người hoặc việc làm cho ông cụ cực kỳ vui mừng.

Nghe thấy tiếng có người đi vào, mấy người đang cười nghiêng ngả trong phòng khách đồng thời nhìn sang. Hạ lão tiên sinh hiền hòa lên tiếng: “Tiểu Mộc đã về rồi.”

“Ông nội.” Hạ Thụ cong môi cười. Chợt nhìn thấy mấy vị khách, lễ phép gật đầu với từng người một.

Ông cụ Hạ lập tức giới thiệu: “Tới đây, Tiểu Mộc, đây là gia đình ông Thẩm, chiến hữu của ông, từ Đé Đô tới, chào hỏi đi.”

Ông cụ lại quay sang ông lão bên cạnh, cười nói: “Đây chính là cháu gái của tôi, Hạ Thụ, nữ danh là Tiểu Mộc. Năm nay lớp mười một, hẳn là không lớn hơn tiểu Xuyên bao nhiêu.”

Vị Trầm lão tiên sinh kia gật đầu như bưng tỉnh, lúc lại nhìn sang Hạ Thụ, trong mắt không khỏi có ý cười hòa ái.

Hạ Thụ ngọt ngào chào: “Con chào ông Thẩm, chú Thẩm, dì.”

Khi nhìn sang thiếu niên xa lạ ngồi bên cạnh vợ chồng họ Thẩm, cô ngừng lại, không biết nên gọi cậu là gì, chỉ có thể cong khóe môi, gật đầu với cậu.

Thiếu niên kia cũng lễ phép mỉm cười gật đầu với cô.

Hạ Thụ đã từng nghe nói về ông Thẩm.

Thời trẻ Hạ lão tiên sinh từng ở trong quân đội, về sau ông lui về, chuyển sang buôn bán.

Ngày đó cũng có không ít chiến hữu xuất ngũ chuyển nghề giống ông, ví dụ như ông của Cố Vũ Thuần và ông của Tưởng Nguyệt Viện. Trong đó, người phát lên nhất chính là vị Thẩm lão tiên sinh này.

Có người nói năm đó ông cụ đến Đé Đô lang bạt, bây giờ việc làm ăn của gia tộc đã vô cùng lớn, gần như có thể bắt kịp nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên. Khi Hạ lão tiên sinh xem tin tức kinh tế tài chính thường sẽ nhắc tới nhà người chiến hữu cũ trong tin tức vừa nghe được.

Thẩm lão tiên sinh cười nói: “Phải nói là khí hậu của Thanh Thành dưỡng người rất tốt, ông xem cháu gái của ông, trắng trẻo nõn nà thật xinh đẹp. Tôi thấy đợi thêm mấy năm, tôi không ở Đé Đô nữa, quay về đây cùng dưỡng lão với các ông!”

“Chú Thẩm, chú cứ trêu bọn cháu!”

Hạ Mẫn Quân đang rửa hoa quả trong bếp, bung đĩa hoa quả đi tới, cười đến sáng bừng gương mặt: “Thanh Thành dù tốt cũng sao tốt bằng Đế Đô, chú chỉ nói vậy thôi! 30 năm trước cháu cũng nghe thấy chú bảo vậy, đến bây giờ cũng chưa thấy chú quay lại đâu!”

Người lớn trong phòng đồng thời cười vang. Tiếng cười lẫn với tiếng động nhỏ truyền tới từ TV, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt!

Mã Tuấn đi theo phía sau Hạ Mẫn Quân vào phòng khách, nhìn qua cũng rất vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh thiếu niên nhà họ Thẩm, đưa một quả lê ướp lạnh cho anh: “Anh Hoài Xuyên, anh ăn thử đi, ngọt lắm!”

“Cảm ơn!” Thiếu niên mỉm cười nhận lấy.

Ánh mắt của Mã Tuấn lại liếc sang thiếu niên yên lặng đứng chéch phía sau Hạ Thụ, đáy mắt có một tia miệt thị thoáng qua.

Lúc này Hạ Mẫn Quân chợt nhớ ra cái gì, kéo Hạ Thụ sang, cười nói với mọi người: “A, đúng rồi, có phải Tiểu Mộc vẫn chưa làm quen với Hoài Xuyên không? Vừa nãy nghe mọi người nói muốn cho Hoài Xuyên chuyển đến Nhất Trung đúng không, Tiểu Mộc nhà bọn cháu cũng học ở Nhất Trung, có thể cho hai đứa nhỏ trò chuyện nhiều một chút.”

Lúc bà ấy kéo Hạ Thụ không để ý tới Tống Hành đang đứng giữa hai người.

Bị chen lấn, Tống Hành yên lặng lùi vào góc.

Hai vợ chồng nhà họ Thẩm cũng cười đứng lên: “Nói đúng lắm, Tiểu Mộc, tới đây.”

Mẹ Thẩm mỉm cười gọi Hạ Thụ tới, để cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hoài Xuyên, giới thiệu: “Tiểu Mộc à, đây là con trai của dì, Hoài Xuyên, cùng tuổi với cháu, lần này cần chuyển trường, định sẽ tới Nhất Trung, hai đứa nói chuyện đi!”

Mấy người lớn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Hạ Mẫn Quân cười: “Tiểu Mộc, cháu cứ nói chuyện với tiểu Xuyên, tùy ý tâm sự.”

Hạ Thụ ngơ ngác, không tiện từ chối, gật gật đầu.

Trước mặt là khung cảnh vui cười thân thiết, rất lâu sau Tống Hành mới thu hồi ánh mắt từ trên người cô gái, môi mỏng khẽ mím lại.

Anh không giúp được gì ở đây, nhân lúc không ai chú ý, anh lặng lẽ đi lên tầng. Trường hợp như vậy không cần đến anh. Nếu như anh cần phải làm gì đó thì chính là vờ như không hề tồn tại.

—

Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, tuy nói là tùy ý tâm sự nhưng cũng không khỏi xấu hổ.

Sau mười mấy phút, người trò chuyện với Hạ Thụ đã đổi từ Thẩm Hoài Xuyên thành vợ chồng họ Thẩm và Thẩm lão tiên sinh.

Thẩm lão tiên sinh cười đôn hậu: “Tiểu Mộc năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“15 tuổi ạ.” Hạ Thụ dịu dàng nói: “Nhưng cũng sắp đến sinh nhật 16 tuổi của cháu rồi.”

“Ồ... Bao giờ sinh nhật vậy? Ông cần phải mau chóng chuẩn bị quà cho Tiểu Mộc mới được.”

“Ngày 25 tháng 12 ạ. Ông không cần tặng quà cho cháu đâu, cháu biết tấm lòng của ông là được rồi.”

Thật ra cô có vài phần không yên lòng, ánh mắt vẫn luôn hữu ý vô tình liếc sang cầu thang đằng kia.

Không thấy A Hành nữa rồi...

Thẩm lão tiên sinh nói: “Là lễ Giáng Sinh sao?”

“Vâng ạ.”

Hoài Xuyên năm nay cũng 16 tuổi, nhưng sinh nhật vào tháng 6, xem ra vẫn là Hoài Xuyên lớn hơn một chút.”

Bỗng nhiên bị so sánh với Thẩm Hoài Xuyên, nụ cười của Hạ Thụ có chút cứng lại, nhìn thoáng qua thiếu niên bên cạnh.

Dường như Thẩm Hoài Xuyên cũng thấy xấu hổ, cúi thấp đầu, im lặng không nói gì.

Hạ Thụ không biết nên trả lời gì, duy trì nụ cười, không trả lời, đầu ngón tay miết nhẹ vạt áo đè nén lo lắng.

Thừa dịp Thẩm lão tiên sinh quay sang nói chuyện với ông cụ Hạ, Hạ Thụ nhỏ giọng hỏi Hạ Mẫn Quân: “Cô ơi, cháu có thể về phòng không?”

“Để làm gì vậy?” Hạ Mẫn Quân khẽ nhún mày: “Khách khứa vẫn còn ở đây, cháu đi như thế không được lễ phép lắm. Hơn nữa cháu xem người lớn đều đang nói chuyện, Hoài Xuyên lẻ loi một mình, cháu ra tiếp Hoài Xuyên đi.”

“Cháu...” Hạ Thụ không tình nguyện.

Cô còn chưa chép xong vở Địa lý cho A Hành đâu.

Cô cắn môi nói dối: “Cháu vẫn chưa làm xong bài tập.”

“Bài tập không cần vội, cùng lắm thì tối nay ngủ muộn một chút, làm một tí là xong. Đã nhiều năm vậy rồi nhà ông Thẩm mới lại tới đây, cháu phải có chút đạo đãi khách, hiểu chuyện một chút.”

Nhận ra vẻ khác thường của con gái, Hạ Hùng Hải bình tĩnh giải vây: “Tiểu Mộc.”

Hạ Thụ nhìn sang ông ấy.

“Con đi rửa thêm hoa quả đi.”

Ông kín đáo nháy mắt với cô, Hạ Thụ hiểu ra, ánh mắt lập tức sáng ngời, ôm rô hoa quả trống không rời đi cực nhanh.

“Anh!” Hạ Mẫn Quân nhú mày.

Hạ Hùng Hải cười cười, lắc đầu với bà ta, im lặng trấn an bà ta.

Dưới tầng toàn tiếng cười nói vui vẻ, trên tầng lại yên lặng không một tiếng động.

Trong phòng ngủ ở hướng Đông trên tầng hai, Tống Hành vừa về phòng liền ngồi trước bàn học làm bài thi.

Ánh đèn bàn học bị chặn bởi ngăn tủ thấp nhất, tia sáng chiếu sang từ góc trên bên trái của anh.

Ánh sáng vàng chiếu xuống giường, vẽ ra bóng người của anh. Mắt thiếu niên trắng lạnh, đồng tử bình tĩnh nhìn xuống, từng cọng lông mi dài rõ nét đứng ngay ngắn.

Anh viết rất nghiêm túc, cả người tựa như hoàn toàn trong đề thi, công thức viết ra trên giấy chặt chẽ chính tề. Chỉ là ngòi bút lại cứ thỉnh thoảng dừng lại.

Bên tai luôn như có tiếng cười loáng thoáng truyền đến, từng đợt từng đợt một, tựa như có ai kể chuyện gì thú vị.

Trong biệt thự cách âm vô cùng tốt, theo lẽ thường thì anh không thể nghe thấy tiếng ở tầng dưới. Nhưng không biết hôm nay thế nào, thính giác như tốt hơn vạn lần, ngay cả những động tĩnh nhỏ nhất cũng có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Dừng một chút, anh tiếp tục hạ bút.

Trong tiếng cười này, chắc hẳn cũng có tiếng của cô.

Cô... có phải cũng sẽ cười với người khác như thế không?

Mỗi khi khóe môi hơi hơi cong lên, hai bên má hồng sẽ xuất hiện hai lúm đồng tiền nhàn nhạt. Đôi mắt cô như ánh trăng trong suốt, lúc cười lộ lên luôn giống như ánh sáng chiếu xuống, đặc biệt trong trẻo, khiến người ta nhìn thấy mềm lòng theo.

Không biết lúc nam sinh kia thấy cô cười lộ lên sẽ có cảm giác thế nào.

Có lẽ Hạ Thụ không biết ý tứ của những người lớn kia nhưng anh lại thấy rất rõ.

Từ nhỏ anh ăn nhờ ở đậu, am hiểu nhất là đoán ý qua nét mặt và lời nói. Phỏng đoán lòng người sớm đã trở thành bản năng sinh tồn, sao có thể nhìn không ra ý tác hợp rõ rệt trong ánh mắt của Hạ cô cô ban nãy.

Mạch suy nghĩ có phần bị rối loạn, Tống Hành dừng bút một chút, nhìn lại một lần nữa mới phát hiện từ đầu đã làm sai rồi.

Đẩy giấy nháp sang một bên, Tống Hành lẳng lặng nhắm mắt, cố gắng làm cho suy nghĩ bình ổn lại.

Cửa phòng bị gõ nhẹ.

Tống Hành mở mắt, đứng dậy ra mở cửa.

Cửa phòng vừa mở, một bóng người lập tức tiến vào, trong lòng ngực ôm một rô đựng hoa quả trống không, dùng lưng đóng cửa lại.

“Cho tớ trốn nhờ một lúc...”

Tống Hành rất bất ngờ nhưng trong chần động, kinh ngạc còn mang theo vài phần kỳ quái: “Cậu đang...”

Đứng ở trước mặt thiếu niên, Hạ Thụ phải ngược đầu lên. Đôi mắt hạnh sáng ngời của cô trong veo: “Tớ lén lút trốn ra được.”

Cô đi tới để cái rô xuống bàn, cười: “Tớ sợ cô sẽ tìm tớ, cho tớ trốn nhờ một lúc.”

Ánh mắt Tống Hành rơi xuống rô đựng hoa quả, đoán được đại khái bảy tám phần.

Trong lòng anh sinh ra một loại cảm giác không thể diễn tả, có chút ấm áp, còn có chút tê dại. Anh im lặng một lúc rồi nói: “Quay lại đi.”

Giọng Tống Hành vừa trầm lại nhu hòa: “Khách vẫn đang ở đây, không thể trốn đi thế này. Cậu đợi thêm lúc nữa rồi bung ít hoa quả quay lại đi, đừng để cho khách chờ.”

Hạ Thụ sững sốt, cúi đầu lui về phía sau một bước: “Tớ không muốn.”

“Nghe lời.”

“Cậu nhất quyết muốn đuổi tớ à?” Dường như cô có chút không thể tin được, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt ngấn nước ươn ướt, có vài phần thất vọng lại có chút khẩn cầu.

Tống Hành hít thở không thông, trái tim như bị hai bàn tay hung hăng bóp chặt một cái.

Hạ Thụ buồn bực nói: “A Hành, tớ không muốn xuống tầng, không muốn ngồi tiếp khách, càng không muốn trò chuyện với Thẩm Hoài Xuyên kia, tớ thấy rất phiền...”

Nghe cô nói như vậy, trong lòng anh lại vô hình chảy ra một dòng nước ấm vui vẻ. Rõ ràng lý trí bảo anh phải khuyên cô xuống tầng nhưng có ngọn lửa rơi xuống khối băng ở đáy lòng anh, đốt ra lăm lăm chỗ hồng.

Giọng Tống Hành khàn khàn: “Không đuổi.”

Hạ Thụ đột nhiên vô cùng vui vẻ.

“Ban nãy cậu đang làm gì vậy?” Cô ngồi xuống ghế của anh, cầm tờ giấy nháp kia lên. Rất nhanh xì một tiếng bật cười, sự khó chịu vừa rồi tan thành mây khói: “A Hành, cậu mà lại làm sai câu này à, câu này đến tớ cũng biết.”

Tổng Hành có chút ngượng ngùng, lại không ngăn cản cô: “Ừ.”

“Cậu viết sai số từ đầu rồi, cậu xem này.” Cô nhìn ra vấn đề, kéo anh ngồi xuống bên cạnh. Cơ thể Tổng Hành hơi cứng lại.

Tựa như muốn giải thích cho anh, Hạ Thụ cầm bút lên vừa viết vừa nói: “Nếu giả sử $f(x)$ bằng bình phương của x cộng...”

Giọng cô gái nhẹ nhàng như gió mùa xuân cuốn theo hương hoa, trong trẻo êm ái, còn có vị ngọt nhè nhẹ, có thể thấm vào đáy lòng.

Tổng Hành không quay rầy cô, hơi ngược mắt nhìn sườn mặt của cô. Khuôn mặt của cô gái chìm trong ánh đèn sáng rực, lông tơ trên da bị nhuộm thành màu vàng.

Đầu ngón tay anh lặng lẽ cuộn chặt.

Lúc này bên ngoài phòng có người nói: “...Đứa nhỏ này, chạy đi đâu không biết. Trong phòng cũng không có, không phải đi rửa hoa quả...”

Đó là giọng của Hạ Mẫn Quân.

Hạ Thụ rùng mình, nín thở, không dám cử động.

Sau đó bên ngoài lại vang lên tiếng của Hạ Hùng Hải: “Chắc là ở chỗ A Hành, em sang đây xem xem.”

Hạ Thụ chột hít sâu một hơi, lập tức luống cuống, giậm chân đứng dậy nhìn trái nhìn phải, vội vàng tìm chỗ để trốn.

“Hồng rồi hồng rồi hồng rồi hồng rồi...”

Phòng của A Hành không lớn, không có ban công, không có chỗ khuất, giường là giường gỗ sát đất, hoàn toàn không thể giấu người.

Tổng Hành nhìn cô.

Ngoài cửa có tiếng bước chân tiến lại gần, Hạ Thụ gấp đến độ đỏ bừng cả mặt.

Trong lúc vội vội vàng vàng, ánh mắt cô bỗng dừng lại trên tủ quần áo trong phòng, sau đó nhanh chóng mở cửa tủ, lại vô thức kéo anh theo, cùng chui vào tủ rồi đóng chặt tủ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 6: TỦ QUẦN ÁO

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Gián

Beta: Mel

Gần như là một giây sau khi cửa tủ được đóng lại, Hạ Mẫn Quân đi vào phòng. Hạ Thụ vẫn còn sợ hãi, cô nhẹ thở dài một hơi. Khi cô bình tĩnh lại rồi nhìn về phía đối diện mình, cô vô thức mở to mắt.

Ấy thế mà cô lại kéo theo Tống Hành vào!

Biểu cảm kia quá rõ ràng, Tống Hành liếc mắt một cái thì đã nhìn rõ, anh khẽ cười.

Hạ Mẫn Quân ở bên ngoài nói: “Quái lạ thật, rốt cuộc đứa nhỏ này chạy đi đâu rồi? Tống Hành cũng chẳng thấy đâu...”

Cửa tủ không kín lắm, ánh sáng từ bên ngoài lọt vào trong. Qua khe cửa, hai người có thể nhìn thấy Hạ Mẫn Quân đang lấy điện thoại ra.

Tống Hành nhận ra điều gì đó, anh dùng giọng mũi khẽ nhắc nhở Hạ Thụ: “Điện thoại.”

Hạ Thụ lập tức nhớ tới, cô vội vàng lấy điện thoại từ trong túi, chỉnh sang chế độ yên lặng.

Quả nhiên, giây tiếp theo, có một cuộc gọi đến, trên màn hình điện thoại hiện thị một chữ “Cô”.

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngẩng đầu cười với anh, đôi mắt mềm mại sáng ngời phản chiếu ánh sáng lấp lánh trên màn hình điện thoại.

Tống Hành chột khựng lại.

Tống Hành không có nhiều đồ cho lắm, cho nên phần dưới của tủ quần áo khá trống trải, nhưng mà không gian có hạn nên hai người chỉ có thể ngồi mặt đối mặt với nhau.

Cậu thiếu niên có đôi chân dài nên phải cuộn lại. Còn cô thì ngồi quỳ ở giữa hai chân anh.

Tủ quần áo vừa thiếu ánh sáng vừa yên tĩnh. Từng hơi thở, từng động tác của cô đều ở trước mặt anh, cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

Cơ bắp của anh vô thức căng chặt, dờn tầm mắt không nhìn cô nữa.

Màn hình điện thoại vẫn còn đang nhấp nháy.

“Ồ?” Đường như đã nhận ra có gì đó là lạ, Hạ Thụ dùng ánh sáng của điện thoại chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh, cũng dùng giọng mũi hỏi: “A Hành, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tổng Hành liếc mắt nhìn cô một cách đầy khó khăn, anh hỏi lại: “Làm sao vậy?”

“Lỗi tai.” Cô chỉ vào tai của mình, giọng nói dịu dàng mềm mại: “Sao tai cậu lại đỏ lên rồi?”

Tổng Hành khẽ nuốt nước bọt, giọng khàn khàn: “... Nóng.”

Hạ Thụ “à” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vì nghi hoặc.

Nóng... nóng sao?

Bây giờ là giữa tháng mười hai, có thể nói là mùa đông se lạnh. Tuy trong phòng có mở máy sưởi nhưng chỉ mở đến nhiệt độ thích hợp, không nóng như phòng học ở Cung Thiếu Niên.

Cô sờ gương mặt của mình, cảm thấy làn da mát mẻ khô thoáng chứ không có chút mồ hôi nào.

Nhưng rất nhanh, cô lại nhớ tới những gì mình đã học trong tiết sinh học, trên đó viết nhiệt độ cơ thể của con trai cao hơn con gái. Không gian nhỏ như vậy, anh cảm thấy nóng cũng là điều bình thường.

Hạ Thụ nhỏ giọng nói: “Cậu nhịn thêm chút nữa, sắp xong rồi.”

Tổng Hành gật đầu.

Trên người A Hành có mùi rất dễ chịu.

Không phải mùi bột giặt hay nước hoa, nó giống mùi tự nhiên của cơ thể hơn, nhàn nhạt thoang thoảng. Giống những hạt tuyết lặng lẽ vào đêm tối, giống cơn gió sau khi tuyết rơi, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lại có thể làm cô cảm thấy vừa ấm áp vừa an tâm.

Bây giờ hai người ngồi gần nhau, xung quanh cô tràn ngập hơi thở của thiếu niên. Cô có cảm giác rất kỳ diệu, không hiểu vì sao cô muốn có được nhiều hơn nữa.

Cô hơi khom người lại gần anh thêm một chút.

Cả người Tổng Hành cứng đờ. Anh hít hà một hơi, nhịp tim bỗng chốc mất kiểm soát.

Hơi thở nhẹ nhàng của người con gái phả vào làn da anh.

Tim anh đập nhanh đến lạ, anh cảm thấy bây giờ toàn bộ buồng phổi đều là trái tim, từng cái từng cái đập mạnh làm đỉnh tai nhức óc. Ngũ giác của anh bị vô hiệu hóa, Hạ Mẫn Quân ở bên ngoài làm gì, đi hay chưa thì anh cũng không biết, anh chỉ có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ có lực.

Máu chốt là anh lại phát hiện mình có phản ứng kỳ lạ, không thể miêu tả.

‘Cô ấy có nghe thấy tiếng tim đập của mình không?’

‘Cô ấy có thể thấy...’

“Cậu...” Cả người Tống Hành cứng đờ như khối sắt, tay anh chống mạnh vào mép cửa tủ, ngay cả nói chuyện cũng trở nên khó khăn: “Cậu đừng nhúc nhích.”

Đừng nhúc nhích.

Cũng đừng lại gần thêm chút nào nữa!

Anh không muốn bản thân chật vật như vậy, cũng không muốn để cô thấy sự xấu hổ của mình. Đối với anh, xấu hổ còn khó chịu hơn bị hành hạ.

“Xin lỗi cậu.” Nương theo ánh sáng ảm đạm, cô thấy thái dương của anh đang đỏ mồn hời, cô cho rằng anh quá nóng nên ngồi cách xa ra một chút.

“Có phải nóng quá không? Để tớ quạt cho cậu.”

Cô giờ tay lạnh lẽo phẩy phẩy ở trước mặt anh. Không khí bị đảo loạn, không những thế còn rất chật chội ảm ướt.

Chỉ có ánh mắt của cô là trong sáng, thoải mái, nhẹ nhàng, cô vừa nhìn anh vừa cười khanh khách.

Mặc dù trong tủ chỉ có một tia sáng nhưng cặp mắt kia vẫn quá lấp lánh, ánh sáng trong mắt cô vẫn rõ ràng như vậy, tựa như hai ngôi sao trong bầu trời đêm đen tối.

Tống Hành lẳng lẳng nhìn, thế nhưng lại cảm thấy dường như ánh mắt của cô có thể nhìn thấu lòng anh, có thể nhìn thấy toàn bộ bí mật của anh.

Ma xui quỷ khiến, Tống Hành duỗi tay che mắt cô lại.

Bàn tay đang quạt của Hạ Thụ dừng lại.

Độ ẩm trên làn da của Hạ Thụ thấp hơn anh nhiều, kết cấu da cũng mịn màng. Vừa mềm vừa nhẵn mịn, không đầy vết chai cùng thô ráp như lòng bàn tay anh, lúc chạm vào như chạm một viên ngọc mát mẻ.

Vừa ra tay thì anh lập tức hối hận, anh không thể giải thích cho hành động này nhưng cũng không dám động đậy nữa.

Đầu ngón tay anh run rẩy.

Dường như Hạ Thụ cũng cảm thấy khó hiểu, cô chớp mắt hai cái.

Lông mi của cô khẽ quét qua bàn tay anh, hơi ngứa.

Cô cũng giơ tay lên, chậm rãi chạm vào mu bàn tay của anh nhưng không lấy xuống, mà là cười rộ lên: “A Hành?”

Tống Hành nhìn cô một cách chăm chú.

Nhiệt độ của cậu thiếu niên lan tràn đến các đầu ngón tay của cô. Không hiểu vì sao, tim của Hạ Thụ lại đập nhanh vô cùng.

Đáy lòng cảm thấy mềm mại, thực kỳ diệu.

Màn hình cuộc gọi trên điện thoại đã bị tắt từ lâu. Hạ Mẫn Quân cũng đã đi rồi.

Không biết qua bao lâu, Tống Hành rũ mắt xuống, khẽ đẩy cửa tủ ra.

“Cô đi rồi.” Giọng của anh hơi khàn, bàn tay vẫn còn che lại đôi mắt của cô, suy nghĩ lý do thoái thác: “Từ từ hãy mở mắt, cẩn thận chói.”

“À...” Hạ Thụ gật đầu ngây ngốc, đợi anh buông tay ra mới chậm rãi mở mắt. Thế giới bỗng trở nên sáng ngời.

Bọn họ ra khỏi tủ quần áo.

Hai người đứng ở trong phòng, vừa trải qua một hồi mạo hiểm như vậy, bây giờ vấn đề đã được giải quyết, tạm thời hai người lại nhìn nhau không biết nói gì.

Hạ Thụ hơi ngượng ngùng, những gì xảy ra vừa rồi làm cô không dám nhìn anh, cô cúi đầu nói nhỏ: “À ừm, cậu học tiếp đi, tớ đi rửa trái cây.”

Tống Hành rũ mắt nhìn cô: “Ừm.”

Đôi mắt của Hạ Thụ nóng lên, lòng cô cũng nóng. Cô nhanh chóng liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó bùng mầm trái cây vui vẻ rời đi.

Tống Hành nhìn cô đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, căn phòng vốn dĩ yên tĩnh lập tức trở nên vắng vẻ.

Anh lẳng lặng nhìn cánh cửa đóng lại kia. Lúc lâu sau, anh mới chậm rãi cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay của mình, lẳng lặng nắm chặt.

—

Tống Hành đã quen với giấc ngủ nông, đêm nay ngủ cũng không được sâu lắm.

Nửa đêm đi vệ sinh, anh phát hiện toilet của mình bị mất nước, anh khoác áo đi đến nhà vệ sinh chung.

Khi đó anh nghe thấy những lời này.

Phòng vệ sinh dùng chung ở tầng hai đối diện với phòng của Hạ Hùng Hải. Hẳn là Hạ Mẫn Quân đang ở đó, từng tiếng nói xuyên qua cửa phòng.

“... Anh, tuổi của Tiểu Mộc với Tống Hành cũng không còn nhỏ, em cảm thấy anh nên nhắc nhở bọn chúng, để hai đứa chú ý một chút...”

“Trước đây hai đứa còn nhỏ, thường xuyên ở gần nhau thì không nói gì. Bây giờ lớn rồi thì cũng phải giữ khoảng cách chứ, nếu có chuyện gì xảy ra thì làm sao bây giờ?”

Dường như Hạ Hùng Hải không để tâm cho lắm: “Em nghĩ nhiều rồi. A Hành với Tiểu Mộc lớn lên cùng nhau từ nhỏ, quan hệ tốt một chút thì cũng bình thường thôi. Chỉ là quan hệ bình thường, làm gì phóng đại như em nói?”

“Em nghĩ nhiều lúc nào?” Hạ Mẫn Quân nói: “Hôm nay anh bảo Tiểu Mộc rửa trái cây, kết quả đứa bé kia chạy mất tiêu, tìm ở đâu cũng không thấy. Anh bảo em vào phòng Tổng Hành tìm, kết quả không thấy ai, mâm trái cây đặt ở trên bàn nó, vừa thấy là đã biết hai đứa lại đi chỗ nào rồi.”

“Chốc lát sau Tiểu Mộc quay lại, cũng không nói đi đâu, mà khuôn mặt lại đỏ như làm chuyện gì, hỏi nó thì nó cũng lảng tránh. Em cũng từng ở tuổi nó, em còn có thể không hiểu sao?”

Bà ta lại cười nói: “Nhưng mà anh à, hôm nay em cảm thấy đứa bé của Thẩm gia kia rất không tồi, vẻ ngoài ổn, cũng lễ phép. Anh tìm cơ hội để Tiểu Mộc gặp cậu ấy, nói không chừng...”

Hạ Hùng Hải không ủng hộ: “Tiểu Mộc mới bao lớn mà em đã lo mấy chuyện đó rồi? Con bé biết mình nên làm gì, chúng ta cũng đừng nên can thiệp quá nhiều!”

Hạ Mẫn Quân cãi lại: “Sao lại không lo cho được? Có người tốt phải nắm chắc cơ hội chứ! Con bé còn nhỏ nên mới không có khả năng phân biệt, anh làm phụ huynh thì phải trông coi nhiều vào chứ.”

Tháng mười hai, tuy có mở máy sưởi nhưng hành lang đêm khuya vẫn có chút lạnh lẽo.

Nhiệt độ trên vách tường từng chút từng chút xâm nhập vào cơ thể anh, lạnh thấu xương.

Một đêm nay Tổng Hành lại mơ giấc mơ cũ. Trong giấc mơ, vẫn là mùa động lạnh lẽo, tuyết đọng phủ trắng cái sân nhỏ của cô nhi viện. Thầy cô ở đó mang bọn nhỏ kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói nhóm máu của anh rất hiếm, là AB Rh-.

Có đứa trẻ ngây thơ hỏi: “Nhóm máu AB Rh- là gì?”

Giáo viên đáp: “Là máu gấu trúc. Bởi vì người có nhóm máu này quá ít, thưa thớt giống gấu trúc. Nhóm máu của Tiểu Hành không giống với các con, cho nên các con phải yêu quý bạn ấy, hiểu không?”

Nhưng khả năng hiểu của mấy đứa nhỏ lại có hạn, có người hô to: “Tiểu Hành có máu gấu trúc, vậy có phải cậu ta là gấu trúc tinh, không phải người hay không?”

“Gấu trúc tinh! Tiểu Hành là gấu trúc tinh! Nên cách cậu ta xa ra một chút!”

Đá ném lên người anh, nước tuyết làm ướt cổ áo của anh. Anh lẳng lặng đứng từ xa nhìn bọn họ nhìn chăm chăm anh một cách sợ hãi, không nói lời nào.

Hình ảnh chuyển một cái, mọi thứ đều bị chìm trong một màu đỏ tươi như máu. Trong căn phòng âm u chật chội, những chất lỏng màu đỏ không ngừng chảy

dưới chân anh. Anh nép vào một góc, hoảng sợ nhìn người đàn ông với khuôn mặt đầy máu đang cầm dao phay. Người đàn ông đó cũng nhìn chằm chằm anh.

Cho đến khi thể giới lại biến thành màu trắng, tuyết bay tán loạn, một bé gái mặc lễ phục màu đỏ, giống như ngọn lửa mềm mại.

Cô duỗi tay đưa anh một cây kẹo. Cô nói với anh: “Hôm nay là Giáng sinh, sao cậu chưa ăn kẹo, tớ mời cậu ăn kẹo này.”

“Ba tớ nói muốn đón cậu về nhà, cậu có thể về nhà với tớ sao?”

Tay của cô vừa mềm vừa ấm. Không giống bàn tay lạnh lẽo cứng đờ vì băng tuyết của anh.

Trong sân có rất nhiều đứa trẻ, khi đó bọn chúng nhìn anh lảng lảng đi theo cô thì vui cười hỏi: “Hạ Thụ, nó là túi máu nhỏ mà ba cậu tìm cho cậu sao?”

“VẬY NÓ LÀ NGƯỜI HẦU CỦA NHÀ CẬU RỒI.”

Bọn nhỏ cười nói vui vẻ. Chỉ có cô là nhăn mặt, dùng giọng nói mềm mại xen lẫn sự không hài lòng: “Cái gì mà người hầu, các cậu nói bậy bạ gì đấy? A Hành không phải người hầu, A Hành có tên, cậu ấy là A Hành!”

Từ khi cô xuất hiện, cô vẫn luôn giống như Mặt Trời, sáng sủa và chói lóa, lại có sự ấm áp không thiêu đốt người.

Mà anh là hành tinh, là hành tinh tự quay quanh mình, cũng xoay quanh cô.

Anh sống vì cô, vòng quanh cô.

Nhưng hai người lại mãi mãi không thể giao nhau.

-----oOo-----

CHƯƠNG 7: MẮT MẮT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Gián

Beta: Meiyu

Chuyện Thảm Hoại Xuyên chuyển trường đã gây ra một trận xôn xao nhỏ ở Nhất Trung.

Cậu ta chuyển đến lớp văn số một của khối mười một. Buổi sáng hôm đó ở lớp văn số một hầu như dù là trong hay ngoài giờ học đều có người bàn tán với nhau.

Nghe nói cậu ta là con trai nhà họ Thắm ở thủ đô, trong những lời bàn tán đó chắc chắn là có vài phần khao khát và tôn sùng.

Thanh Thành không phải là một thành phố lớn, tuy là thành phố tỉnh lỵ*, nhưng suy cho cùng vẫn khác một trời một vực với thủ đô. Trẻ con độ tuổi này thực sự rất tò mò với thành phố lớn tràn ngập trong vàng son.

*** Tỉnh lỵ: trung tâm hành chính của một tỉnh.**

Danh tiếng của nhà họ Thắm lại khá có tiếng. Những người lúc trước vây quanh chỗ ngồi của Tổng Hành trước giờ vào học, bây giờ đều không kìm được nhộn nhịp chạy đến bên cạnh Thắm Hoài Xuyên góp vui để lấy lòng.

Lúc tan học, Hạ Thụ đi từ nhà vệ sinh vào phòng học, cô thấy những người này bát nháo vây quanh chỗ của Thắm Hoài Xuyên, mọi người đang hùng hực khí thế, tập trung thảo luận gì đó với nhau.

Cô Vũ Thuần cũng ở trong đó. Lúc cô đi ngang qua thì tiện tay kêu cô ấy trở lại, thắc mắc: “Mọi người đang nói gì vậy?”

“Là Thắm Hoài Xuyên.” Ánh mắt Cô Vũ Thuần sáng lấp lánh kể lại: “Vừa rồi có người hỏi ở Bắc Kinh thì nhìn từ tầng cao nhất của cao ốc trung tâm sẽ như thế nào, cậu ấy đang kể lại cho bọn tớ nghe.”

“À.” Hạ Thụ gật đầu, không thấy có hứng thú gì cả.

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn chỗ của Tổng Hành, nói đó đã trống không. Anh ấy không còn ở đây nữa.

“Này, Tiểu Mộc.” Cô Vũ Thuần nói: “Các bạn nữ lớp mình bây giờ đều đang lén so sánh Thắm Hoài Xuyên và Tổng Hành xem điều kiện của ai tốt hơn, căn bản hiện tại đã sắp chia thành hai phe rồi. Cậu hiểu rõ Tổng Hành như vậy, lại từng gặp Thắm Hoài Xuyên, cậu cảm thấy trong hai người họ ai tốt hơn?”

“Tại sao lại muốn so sánh họ?”

Hạ Thụ hơi cau mày, không hiểu sao trong lòng lại không dễ chịu lắm.

“A Hành, đương nhiên là A Hành rồi.”

A Hành là A Hành, cậu ấy là độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Cho dù so sánh thế nào, so cái gì đi nữa, anh cũng đã lớn như thế này nhưng tên gọi này sẽ không bao giờ thay đổi.

Cho nên tại sao lại muốn so sánh chứ?

“Ày da, chỉ là so sánh chơi thôi mà.” Cô Vũ Thuần vỗ vỗ vai cô: “Mọi người thấy đáng đáp Tổng Hành rất đẹp, đáng đáp Thắm Hoài Xuyên cũng khá được, cho nên nhin không được đặt cùng với nhau mà nói thôi. Thành tích của Tổng Hành rất tốt, nhưng nghe nói thành tích của Thắm Hoài Xuyên khi ở trường cũ cũng rất tốt, với lại Tổng Hành cũng vừa mới chuyển tới, cho nên không nhin được đoán thử kỳ thi tháng sau hai người họ ai cao điểm hơn.”

Hạ Thụ nhấp môi, không kiềm được liếc nhìn về phía Thẩm Hoài Xuyên, khó chịu nói: “A Hành tốt hơn cậu ấy rất nhiều.”

Lời nói của cô xen lẫn cảm xúc cá nhân, Cố Vũ Thuần cười: “Tiểu Mộc, sao tớ lại cảm thấy hình như cậu vô cùng ghét Thẩm Hoài Xuyên.”

Hạ Thụ mím môi, không đáp lại.

Cũng không hẳn.

Cô không có bất cứ ý kiến gì với con người của Thẩm Hoài Xuyên, chẳng qua ngày đó tới nhà họ Thẩm làm khách, thái độ của Thẩm Hoài Xuyên đối với cô làm cô vẫn luôn khắc sâu trong lòng.

Khoảng thời gian gần đây Thẩm Hoài Xuyên chuyển tới, cô và ông nội cũng thường xuyên hỏi về cậu ấy.

Bất bình thay A Hành.

Không ngừng giận cá chém thớt trên người Thẩm Hoài Xuyên.

Rõ ràng đều mười sáu tuổi như nhau, đều là thiếu niên ưu tú xuất sắc như nhau.

Tại sao không có ai đối tốt với cậu ấy một chút.

Chiếc gương nhỏ nằm yên trên chồng sách vở trong góc bàn, phản chiếu chỗ trống bàn thứ hai từ dưới lên. Nơi đó giống như thiếu niên sáng sủa kia vậy, chính tề mà im lặng.

Sáng sớm trước khi đi học đột nhiên Hạ Mẫn Quân một mình đi gọi Tống Hành.

“A Hành à, hôm nay cô có chuyện muốn nhờ con.”

Ánh nắng bên cạnh cầu thang sáng rực, phản chiếu lên trên sườn mặt thiếu niên có chút lạnh nhạt nhưng lại trong trẻo. Đồng phục học sinh của anh rất tinh tế, bên trong là áo cổ sam trắng tinh, màu xanh trắng càng làm lộ rõ vẻ hơi hợt trên mặt anh.

Hạ Mẫn Quân rất ít khi nói chuyện dịu dàng như vậy với Tống Hành, điều này khiến trong lòng anh nảy sinh một chút kinh ngạc, nói: “Cô Hạ, cô nói đi ạ.”

Hạ Mẫn Quân nói: “Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, tan học con và Tiểu Mộc không cần đi cùng nhau nữa, được không?”

Anh ngần ra.

“Sao vậy ạ?”

“Ừ, là như thế này.” Hạ Mẫn Quân cười, ôn tồn nói: “A Hành à, con xem không phải bây giờ Hoài Xuyên đã chuyển tới lớp con sao, hai ngày trước nhà bọn họ cũng đã quyết định chỗ ở, là biệt thự phía bên kia tiểu khu của chúng ta. Cô đây đang nghĩ, lúc này hai nhà chúng ta ở gần nhau, sau này Tiểu Mộc có thể đi cùng với Hoài Xuyên rồi. Cho nên sau này tan học, con có thể tìm lý do dừng đi cùng với Tiểu Mộc, đi về một mình, cho hai đứa nó một không gian.”

Đầu ngón tay anh cầu thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Môi Tống Hành có chút trắng bệch, rử một nửa đôi mắt đen xuống. Đường như muốn nói gì đó, nhưng không thể nói nên lời.

Thấy anh vẫn luôn im lặng giống như không muốn, Hạ Mẫn Quân lại nói: “A Hành, con đừng hiểu lầm, cô sắp xếp như vậy cũng không phải có ý xa lánh con. Chẳng qua bây giờ các con đã trưởng thành, chúng ta muốn cho Tiểu Mộc và Hoài Xuyên... Con hiểu chứ? Cô biết để con đi về một mình như vậy là có hơi khó xử, nhưng mà...” Bà ta có hơi lúng túng mà cười mĩa một chút: “Con có thể hiểu được mà, đúng không?”

Ánh mắt bà ta bình tĩnh mong chờ nhìn anh.

Chờ đợi anh trả lời.

Xung quanh yên tĩnh đến mức có thể hoàn toàn nghe được nhịp tim của mình, một chút lại một chút, nặng nề đánh vào ngực.

Hơi thở của Tống Hành rất chậm rãi, ánh mắt lạnh nhạt, biểu cảm trên khuôn mặt không thể nhìn ra được cảm xúc.

Rất lâu không đáp lại, nụ cười của Hạ Mẫn Quân có hơi kìm nén con giận, cau mày lại.

Rất lâu sau, giọng nói giống như bị mài giũa qua giấy ráp của thiếu niên vang lên: “Con biết rồi ạ.”

Mấy ngày nay thời tiết thật tốt, ngay cả tâm trạng của Hạ Thụ đặc biệt không tệ.

Hạ Thụ cất cặp sách xong, đi đến bên cạnh chỗ Tống Hành mới phát hiện anh ấy không ở đây.

Mặt bàn của thiếu niên không vương một hạt bụi, sách vở đặt ngay ngắn bên góc trái của bàn, ghế đẩy vào bên trong bàn, cặp sách không có ở đây, giống như là đi rồi mà lại càng giống chưa từng tới.

Cô hỏi Tề Lâm, người ngồi cùng bàn với anh: “Tống Hành đâu?”

Tề Lâm là nam sinh đáng người nhỏ bé mang mắt kính, ngo ngác. Vừa bị hai tròng mắt trong veo xinh đẹp của thiếu nữ nhìn, mặt bất giác hơi đỏ lên, ánh mắt thấp kém áp úng nói: “Cậu ấy, cậu ấy lúc tự học đã không ở đây nữa.”

“Hửm...” Hạ Thụ chân chừ gật đầu, có chút nghi ngờ. Rất nhanh lại cười nói với Tề Lâm: “Cảm ơn cậu nha Tề Lâm, tạm biệt.”

Cô gái xoay người đi xa, Tề Lâm mới có gan ngẩng đầu lên, nhìn về hướng cô đi đã xa.

Đợi ở cửa lớp một lát, từ đầu đến cuối Hạ Thụ đều không thấy bóng dáng của Tống Hành.

[A Hành, cậu ở đâu?]

Một hồi lâu không ai trả lời.

Trường học sau khi tan học sẽ có gác công, Hạ Thụ nhón mũi chân nhìn xung quanh một lát. Mắt thấy hơn phân nửa người trong lớp học cũng sắp đi hết, lại nhấc cho anh một tin nữa.

[Tớ đợi cậu ở chỗ cũ.]

...

Màn đêm buông xuống, bầu trời xanh thẳm giống như trải ra một dải lụa màu đen thật lớn, tô điểm lác đác vài ngôi sao.

Hạ Thụ nhìn ra phía dưới đèn đường, chân có chút bị rét lạnh lâu lâu lại dậm xuống. Nhiệt độ không khí giảm xuống, cô thở ra hơi thở màu trắng, tan đi trong chốc lát.

Hôm nay rất kỳ lạ, không thấy bóng dáng A Hành, chú tài xế cũng không đến.

Thời gian chờ đợi càng lâu, trong lòng cô càng thêm sốt ruột.

Di động vang lên.

Nhìn thấy tên A Hành, trái tim Hạ Thụ đang treo lơ lửng liền rơi xuống ngay tức khắc, cười bắt máy: “A Hành.”

Bên kia im lặng trong chốc lát, giọng nói thật thấp của thiếu niên mới vang lên: “Ừm.”

“Cậu đi đâu vậy? Tớ vẫn chưa gặp được cậu. Tớ ở chỗ cũ chờ cậu, cậu mau tới đi, đúng lúc chú tài xế cũng chưa tới.”

Điện thoại một mảng yên lặng, dường như anh đang đắn đo gì đó, qua hai giây mới nói: “Hạ Thụ.”

“Hửm?”

Câu nói kia đối với anh mà nói dường như có chút khó khăn, giọng nói anh lạnh lùng hơi nặng nề: “Sau này tan học, tớ không thể cùng đi với cậu được rồi.”

Hạ Thụ kinh ngạc mở to mắt.

“...Hả?” Cô có vẻ không hiểu lắm, lơ mơ hỏi: “Tại sao?”

Tuyệt vọng trên cảnh thông phía sau lưng cô im lìm và tĩnh khiết. Tống Hành hơi ngừng lại nói: “Tớ phải đến lớp Taekwondo.”

“Không đúng nhỉ.” Hạ Thụ mơ hồ: “Rõ ràng là hai tư sáu cậu mới có lớp Taekwondo, cùng một giờ học đàn cello với tớ, chúng ta vẫn có thể đi cùng nhau mà.”

Giọng người thiếu niên rất nhỏ: “Bọn tớ đổi giờ học rồi.”

“Như vậy nhé...” Hạ Thụ hiểu ra, ánh sáng trong mắt hơi tối đi. Nhưng rất mau lại sáng lên: “Tớ đi cùng với cậu! Tớ ở bên cạnh đợi cậu.”

Ai ngờ cô vừa nói xong, anh dứt khoát lớn giọng bác bỏ lời cô nói: “Không cần!” Hạ Thụ hơi ngẩn người.

Cảm giác được giọng điệu của mình quá lạnh lùng cứng rắn, Tống Hành lại mở miệng trong giọng nói có chút áy náy: “Muộn lắm, cậu về nhà sớm một chút, không cần đợi tớ, trên đường về cẩn thận.”

“Nhưng mà...”

“Cứ vậy đi.” Không dám nói thêm nữa, anh nói xong câu này liền cúp điện thoại. Trong điện thoại truyền đến tiếng ngắt máy tút tút.

“Này...” Hạ Thụ kinh ngạc nhìn điện thoại của mình.

“Cái gì vậy!” Cô hơi âm ức, lại có một chút tủi thân, khẽ mím môi lại.

Một chiếc xe ô tô màu đen chậm rãi dừng lại trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, người lái xe thò đầu nhìn cô, dường như rất ngạc nhiên mừng rỡ gọi: “Tiểu Mộc?”

Hạ Thụ hơi giật mình, cảm giác người đàn ông trước mắt hơi quen. Bùng tỉnh trong chốc lát thì nhớ ra ông ấy là ba của Thẩm Hoài Xuyên, không nhận được nhìn về chỗ ngồi phía sau.

Quả nhiên, Thẩm Hoài Xuyên đang ngồi ở ghế sau, lẳng lặng nhìn cô qua cửa sổ.

Cô lễ phép gọi: “Chú Thẩm.”

Ba Thẩm cười nói: “Tại sao vẫn đứng ở đây? Trời lạnh như vậy, mau lên xe, chú đưa con về.”

“Không cần đâu chú Thẩm.” Hạ Thụ lắc đầu: “Con đang đợi... bạn thân của con, không làm phiền chú đâu, mọi người về trước đi ạ, tạm biệt.”

Ba Thẩm không nhúc nhích, lại cười: “Là đợi thằng bé tên Tống Hành đó hả?”

Hạ Thụ ngẩn người.

Ba Thẩm nói: “Tiểu Mộc không cần đợi nữa, nhà con nói nó có lớp học, tài xế cũng có việc không thể tới đón con, nhờ bọn chú đưa con về, không tin con gọi điện thoại hỏi nó đi.”

Sao có thể chứ?

Hạ Thụ vô cùng sốt ruột, cầm điện thoại trong tay gọi cho Tống Hành.

Lại không ai nghe máy.

Gọi thêm lần nữa, điện thoại vẫn không ai bắt máy. Hạ Thụ gấp đến mức nhìn không được muốn giậm chân, đôi mày xinh đẹp nhíu lại.

Ba Thắm mỉm cười: “Con xem, chú không lừa con chứ? Mau lên xe đi.”

Cô nhìn bốn phía một lần, biết rõ sẽ không thấy bóng dáng của anh nhưng vẫn không nhin được mà chờ đợi, cuối cùng vẫn nản lòng.

“Vậy làm phiền chú Thắm ạ.”

Cô mở cửa xe ngồi vào.

Ở những nhánh thông trùng điệp cách đó không xa. Đèn đường u ám, bóng mờ gần như che phủ hoàn toàn người con trai đứng sau cây.

Ô tô dần dần lái đi xa, ánh sáng báo cuộc gọi nhớ trên màn hình di động tối dần. Anh rũ mi xuống, lặng lẽ bỏ điện thoại vào trong túi áo.

-----oOo-----

CHƯƠNG 8: ĐỪNG BỎ RƠI

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Gián

Beta: Meiyu

Hạ Thụ cảm thấy đường về nhà hình chiều nay như vô cùng gian nan và dài đằng đẵng.

Ghế sau ô tô của nhà họ Thắm rất trống trải, hai người Hạ Thụ và Thắm Hoài Xuyên ngồi cùng nhau, khoảng cách ở giữa gần như có thể vừa chỗ cho hai người ngồi nữa. Từ lúc bắt đầu lên xe, Hạ Thụ vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi ôm cặp, không nói lời nào, Thắm Hoài Xuyên cũng im lặng.

Sự xấu hổ và im lặng lan ra trong xe một cách nhanh chóng. Trên đường xe chạy qua lại với từng trận còi không dứt, càng làm lộ ra không khí hết sức kỳ lạ bên trong.

Ba Thắm thỉnh thoảng quan sát qua kính chiếu hậu. Mắt thấy hai đứa nhỏ từ đầu đến cuối im lặng không nói gì, chủ động gọi chuyện: “Tiểu Mộc à, gần đây học tập có bận rộn không?”

“Vẫn tốt ạ.” Hạ Thụ mỉm cười, giọng nói ngọt ngào trong trẻo trong không gian yên lặng lộ ra vẻ tinh tế mềm mỏng, làm cho trái tim người nghe trở nên mềm mại.

“Gần đây vẫn còn mức độ bình thường, nhưng mà tuần sau bắt đầu bận rộn rồi, cuối tháng phải thi ạ.”

“Vây à.” Ba Thắm hiểu ra gật đầu một cái, cười nói: “Tiểu Mộc, Hoài Xuyên vừa mới chuyển tới, tiến độ của thằng bé ở phía thủ đô so với con chắc chắn ít nhiều vẫn không giống nhau. Thằng bé vừa đến, con xem ngày thường nếu trong học tập hay sinh hoạt của nó có vấn đề gì, có thể nhiều...”

“Ba.” Ý trong lời nói của cậu ta rất rõ ràng. Thắm Hoài Xuyên lẳng lặng ngắt lời, ánh mắt anh tuấn hiện lên vết nhăn.

Ba Thắm cười nhẹ nhàng.

Hạ Thu vốn đang không biết nên trả lời thế nào, không ngờ lần này cậu ta lại thay mình giải vây. Cô nháp môi, yên lặng không một tiếng động nhìn về phía người bên cạnh, nở một nụ cười thay lời cảm ơn với cậu ta.

Thắm Hoài Xuyên cũng khẽ gật đầu, tỏ ý xin lỗi.

Rốt cuộc cũng chịu đựng được tới cửa nhà, Hạ Thu cảm ơn ba Thắm hết lần này đến lần khác. Đẩy cửa ra hít thở không khí mới mẻ đến trong nháy mắt, nhẹ nhàng thở ra không tiếng động.

Đứng ở cửa biệt thự vẫy tay với vị trí của chiếc ô tô, Hạ Thu xoay người vào nhà.

Đúng lúc từ xa có một người phụ nữ trung niên đi ngang qua, thấy biển số của chiếc xe kia, dừng chân rất lâu.

—

Phòng huấn luyện cung thiếu niên Taekwondo, đang tiến hành đối luyện tổ hợp hai người.

“Ha...!”

“A...!”

“A...!!”

Bên trong phòng huấn luyện toàn bộ sàn tập đều lần lượt thay nhau hò hét không ngừng, thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh ván gỗ gãy đôi. Do là huấn luyện nền tảng, nên đa phần học viên không mang đồ bảo hộ. Huấn luyện viên đứng bên cạnh ghi chép quan sát từng chi tiết.

Chung đội với Tống Hành là một người con trai không lớn hơn anh bao nhiêu, đeo đai xanh đỏ, mới vừa nhìn thấy đai đen đẳng hai của Tống Hành không khỏi có chút e ngại.

Giây phút này cậu ta giống như kích phát toàn bộ hỏa lực, từng chiêu đá ngang bổ dọc đều rất mạnh mẽ, giống như một con sư tử đang hưng phấn, áp đảo kẻ mạnh.

Hôm nay Tống Hành bắt đầu từ lúc trên sàn đấu trong lòng đã không yên.

Giữa lúc đối luyện anh lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường phòng huấn luyện.

Đã sắp 6 giờ rồi, lúc này chắc là cô đã về đến nhà.

Cũng không biết...

“A...!!”

Lại một tiếng hô to, một cú xoay người đá sau mạnh mẽ đánh tới.

Tổng Hành suy nghĩ chậm nửa giây, chờ lúc phản ứng lại đã không còn kịp nữa. Cú đá xoay tầng tầng lớp lớp đá vào ngực anh.

Anh lao đảo lùi hai bước.

“Tổng Hành!” Huấn luyện viên Vệ Đông lập tức quở trách: “Sao lại ngẩn ra vậy!”

Mồ hôi khế rơi trên mái tóc Tổng Hành, chống đầu gối ho nhẹ hai tiếng, nói câu “Xin lỗi” với đối thủ rồi đi xuống sàn tập.

Mới vừa đi đến ngoài sân huấn luyện, Vệ Đông tức giận dứt khoát ném tới một cái khăn lông, trực tiếp hỏi: “Hôm nay cậu làm sao thế này! Trạng thái vẫn luôn không tập trung, học xong trả lại hết cho thầy rồi à!”

Anh dùng khăn lông lau mồ hôi, giọng nói khàn đến đáng sợ: “Xin lỗi, huấn luyện viên.”

Vệ Đông cười nhẹ một tiếng: “Áy náy với thầy làm gì, người đau đâu phải là thầy!”

Cổ tay nắm khăn lông của thiếu niên trắng bệch nhưng mạnh mẽ, một đoạn tay áo võ phục tuột xuống, làm lộ vết bầm xanh trên da cánh tay.

Ông liếc nhìn, cầm lấy chai dầu hoa hồng ở một bên, không nói lời nào kéo ống tay áo của anh lên bắt đầu xoa.

Tay đàn ông mạnh mẽ, khác xa đầu ngón tay uyển chuyển nhẹ nhàng của cô gái kia. Tổng Hành cảm thấy có hơi khó chịu, cắn răng không lên tiếng.

Vệ Đông nói: “Hôm nay có tâm sự à?”

Tổng Hành rũ mắt thật thấp: “Không có ạ.”

“Không có cái rắm!” Ông phủ nhận một câu, thái độ không xem là rất tốt, nhưng cũng không quá tức giận.

Thời trẻ Vệ Đông từng là quán quân thế giới, lúc trung niên nghỉ thi đấu trở về quê nhà, nhậm chức huấn luyện viên tại cung thiếu niên Taekwondo này. Tổng Hành đã học dưới tay ông mười năm, coi như là một trong những học trò ông thương yêu nhất.

Anh trời sinh gầy gò, làm da lại mềm mại trắng trẻo, một vết thương nhỏ ngoài da chạm vào cũng vô cùng nổi bật. Lúc trước khi anh mới đến, là một cậu bé năm sáu tuổi, thể chất kém không tả được. Lúc ấy Vệ Đông đã nói rằng anh không thích hợp học Taekwondo, nhưng anh nói dù là chuyện gì cũng phải kiên trì học. Kết quả là một lần học thì học nhiều năm như vậy.

Mà thành tích cũng không tệ lắm.

Vệ Đông nói: “Tống Hành, thầy cũng không quan tâm hôm nay trong lòng con có chuyện gì hay không, vốn dĩ hôm nay không phải lớp của con, con tới cũng đã tới rồi. Nhưng con muốn mang trạng thái này tới đây, thì chi bằng đừng tới! Nhân lúc còn sớm cút xéo đi cho thầy!”

Tống Hành cúi đầu không nói chuyện.

Xoa xong vết bầm, Vệ Đông buông tay, rồi lại nắm tay lại đấm một cái không nhẹ không nặng lên vai anh: “Được rồi, hôm nay con về đi, đừng ở đây phá hư bảng hiệu của thầy! Trở về điều chỉnh trạng thái thật tốt, không điều chỉnh được thì vĩnh viễn đừng tới nữa!”

Trở về nhà họ Hạ khoảng 7 giờ rưỡi, đứng vào lúc ăn cơm tối thường ngày.

Tống Hành bước vào phòng khách, cảm giác trong bầu không khí có hơi nặng nề. Hạ Mẫn Quân đang nói chuyện với Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải: “Gọi không xuống, không mở cửa. Vừa nãy dì Tôn đi gọi, nói sao cũng không xuống ăn cơm, cũng không biết con bé này làm sao nữa...”

Gương mặt của Hạ lão gia cứng đờ đầy rẫy lo lắng. Hạ Hùng Hải phát hiện Tống Hành trở về, mỉm cười nói: “A Hành về rồi à.”

Hạ Mẫn Quân không mặn không nhạt liếc nhìn anh một cái.

Tống Hành chào hỏi từng người một, hỏi: “Chú Hạ, sao vậy ạ?”

Hạ Hùng Hải cười rồi thở dài: “Không có gì, là Tiểu Mộc cũng không biết tại sao có chút thất thường, vừa về là tự nhốt mình trong phòng, nói thế nào cũng không đi xuống, có thể là tâm trạng không tốt, để cho con bé yên tĩnh là được rồi, đừng lo lắng.”

Tống Hành suy sụp tinh thần, trong lòng mơ hồ sinh ra một dự cảm gì đó.

Phòng Hạ Thu cũng ở lầu hai, chéo phòng của Tống Hành. Đi đến trước cửa phòng cô, Tống Hành cong nhẹ ngón tay lại, khẽ gõ ba cái lên cửa.

Cốc cốc cốc.

“Hạ Thu.”

Giọng nói trong trẻo của anh vang lên trong hành lang yên tĩnh, không cao cũng không thấp, có hơi lạnh lùng êm tai.

Đáp lại anh là một sự im lặng.

Qua vài giây, anh lại gõ cửa lần nữa, gọi: “Hạ Thụ.”

Vẫn không đáp lại như cũ.

Bóng người cao gầy của thiếu niên lẳng lẳng phản chiếu lên cánh cửa gỗ sơn trắng. Anh chậm chậm buông tay, rồi yên lặng đứng ở cửa.

Trong phòng Hạ Thụ chỉ ôm một con thỏ bông màu hồng nhạt nằm trên giường. Vốn dĩ vẫn không nhúc nhích lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, lúc này lại không nhìn được hơi cau mày.

...Đi rồi?

Cô rón rén bước xuống giường, chân trần lặng lẽ đi tới cửa, lỗ tai dán lên cửa lắng nghe.

Không có tiếng động.

Đi thật rồi sao?

Không có thành ý vậy sao?!

Cô đột nhiên cảm thấy càng khó chịu hơn, bực bội muốn mở cửa phòng nhìn phía ngoài một chút, cửa vừa mở ra liền đối diện với một đôi mắt đen thâm thúy.

Hạ Thụ ngừng một lát, vội vàng muốn đóng cửa lại.

Anh nhanh tay lẹ mắt vươn tay giữ cánh cửa lại, ngăn cô đóng cửa. Khe cửa kẹp chặt vào tay anh, Hạ Thụ thấy hoảng sợ trong lòng. Không nói gì, nhưng cũng không cố đóng cửa nữa, buồn bã rũ mắt nhìn chăm chăm đầu ngón tay của anh.

“Tìm tở làm gì.”

Tống Hành bị kẹp không hề nhẹ, cuộn đốt ngón tay lại, khễ khàng đem ngón tay rúc vào trong ống tay áo.

Anh nói: “Xin lỗi.”

“Không chấp nhận!”

“Xin lỗi.” Anh kiên trì nói, ánh mắt dừng trên chân trần của cô rồi khễ cau mày, lập tức đi vào trong phòng cô cầm đôi dép lê lông xù đặt trước mặt cô.

“Mang dép vào đi, trên sàn nhà lạnh.”

Toàn bộ nét mặt của Hạ Thụ đều là tức giận, quay đầu không để ý tới anh.

Anh không thể làm gì khác ngoài thở dài, tự mình ngồi xổm xuống nhẹ nhàng nhắc chân mang dép vào cho cô. Hạ Thụ không muốn giảng hòa đơn giản như vậy, lại không muốn thấy anh như thế, ngoan ngoãn mang dép vào.

Sau khi đứng dậy, Tống Hành nói: “Xuống lầu ăn cơm đi, đừng làm cho mọi người lo lắng.”

Hạ Thụ bĩu môi nói: “Cậu vẫn còn lo lắng cho tở hả?”

“Vẫn còn.”

“Cậu lo lắng cho tớ như vậy, vậy mà lại bỏ tớ lại, vốn dĩ là không lo lắng!” Vừa nhắc tới việc này cô lại thấy thấy bức mình và tủi thân, đôi mắt ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên giống như cá nóc nhỏ.

“Ngộ nhớ... Ngộ nhớ đầu tớ bị va đập thì sao? Ngộ nhớ bị người xấu lừa gạt rồi chạy mất, bị chuốc thuốc mê, bị đánh thành người ngốc thì sao? Lỡ như có một ngày tớ đen đui đâm phải chỗ nào đó mất trí nhớ rồi sao?”

Mấy ví dụ này của cô vừa khác thường vừa quái đản, giống như càn quấy làm nũng hơn là oán trách. Tống Hành không nhìn được khế nhếch môi cười.

“Cậu, cậu còn cười!” Cô càng tức giận, chân mày càng nhíu chặt, thật muốn thẳng tay ném anh ra ngoài coi như không cần anh.

“Không cười.” Tống Hành mím môi lại, ánh mắt thâm thúy một mảng nhu hòa: “Là tớ sai, đừng tức giận, được không?”

Giọng nói anh cũng trầm thấp dịu dàng, giống như âm thanh của cơn gió lạnh nhưng vô cùng ấm áp trong trẻo, làm lòng dạ người ta căn bản không cách nào cứng rắn được.

Hạ Thụ mím môi.

Quả thật cô vốn dĩ là khó chịu thật, trên đường trở về cũng suy nghĩ rất lâu. Luôn luôn suy nghĩ chờ anh trở về, dùng khẩu khí thế nào để tuyệt giao với anh.

Mà khi cô nghe thấy anh đến, nghe thấy anh ở ngoài cửa gọi tên cô, những oán trách tức giận đó không hiểu sao lại im lặng biến mất, còn mừng thầm một trận, chẳng qua là khó chịu ổng ẹo chút, làm ra vẻ không chịu khuất phục.

Cô nhỏ giọng nói: “Không được.”

Tống Hành hơi lặng lẽ.

“Vậy cái này, tớ giữ lại cho mình.” Anh nhẹ nhàng lấy từ trong túi ra thứ gì đó đưa tới trước mặt cô. Ánh mắt Hạ Thụ sáng lên.

“Kẹo gấu con!”

Cô đưa tay với lấy, anh lại nhẹ nhàng giơ tay lên.

Vóc dáng thiếu niên cao hơn cô rất nhiều, cho dù cô dùng sức nhảy lên vẫn không với tới.

Anh rũ mắt nhìn cô, ánh mắt rất sâu sắc: “Không tức giận nữa, thì cho cậu.”

Hạ Thụ cắn môi, không nhảy: “Không cần!”

Cô quay lưng lại.

Tống Hành nhìn phía sau gáy cô im lặng mỉm cười, từ từ buông tay đưa kẹo đến trước mặt cô.

Hạ Thụ tức giận nhận lấy, khóe miệng không nhịn được trộm cười lên. Lại quay người nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh tanh nhìn anh, cô ho nhẹ hai tiếng cố phụng phịu: “Muốn tớ không giận cũng được, cậu nói cho tớ biết, tại sao hôm nay lại bỏ rơi tớ.”

Tống Hành im lặng: “Tớ đi học Taekwondo...”

“Cậu lừa người.” Không đợi anh nói xong cô liền bác bỏ một hơi, hỏi: “Có phải cô nói gì với cậu không?”

Anh ngừng một chút.

Tối nay Hạ Thụ vừa đến nhà, Hạ Mẫn Quân lập tức cười tít mắt hỏi cô và Thẩm Hoài Xuyên trò chuyện thế nào. Lúc đầu cô còn cảm thấy kỳ lạ, trong chốc lát liền hiểu ra.

Cô cũng không ngạc nhiên, thái độ của cô cộng thêm những lời nói của ba Thẩm trên đường về, thêm vào đó là sự khác thường và kiên quyết của của A Hành, nghĩ cũng biết đây là người nhà hai bên cố ý sắp xếp.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy vừa giận vừa buồn, hoàn toàn không để ý đến bọn họ, dứt khoát trốn trong phòng mình. Trong nháy mắt có chút khó chịu.

Khó chịu vì anh.

Khi đó, anh phải khổ sở lắm nhỉ?

Tống Hành thấp giọng nói: “Không có.”

Hạ Thụ biết anh sẽ không thừa nhận, nói: “A Hành, hôm nay tớ thật sự giận cậu, rất giận rất giận! Chưa từng giận như vậy. Tớ giận cậu không kiên định, giận cậu lay động, người khác nói vài câu cậu đã dễ dàng thỏa hiệp, thật là... Tức chết tớ mà!”

Bởi vì những lời này của cô mà trong lòng anh sinh ra dằn vặt sự áy náy, lại có tí tí sự dằn vặt không thể nói ra, ầm ầm nhưng lại có chút đau.

Cô nói, cô giận anh.

Lại là giận anh không kiên định, giận anh dễ lay động.

Lòng ngực anh khó chịu, giọng nói cũng khàn đặc, trong lòng đầy những câu chuyện linh tinh không cách nào nói ra, chỉ có thể nói: “Cậu đừng tức giận.”

Hạ Thụ nghe ra giọng nói của anh có thay đổi nhỏ, cô không muốn làm cho anh buồn, cuối cùng nhượng bộ: “Vậy cậu đồng ý mấy điều kiện của tớ, tớ sẽ không tức giận.”

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất, sau này nhất định nhất định phải đi với tớ!”

Tống Hành nghe vậy hơi ngừng lại, dường như có hơi do dự: “Nhưng cô Hạ bên đó...”

Vừa mới nói được câu đầu Hạ Thụ lập tức xụ mặt, đôi mắt đen tròn trịa trừng lên, đưa một ngón tay thẳng tắp chỉ vào anh.

Tổng Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ cười đồng ý: “Được.”

Hạ Thụ phấn chấn, giọng điệu ẩn hiện niềm vui sướng: “Ừm... Cậu phải bồi thường cho tớ, mua kẹo gấu con cho tớ một tuần!”

“Được.”

“Còn nữa, sắp thi tháng rồi, cậu phải bỏ túc lớp toán học cho tớ.”

“Được.”

“Còn nữa còn...”

Cô nói liên tục rất nhiều, từng việc Tổng Hành đều nói được. Cho đến khi không biết nghĩ đến gì đó, lời nói bỗng dừng ngừng lại một chút.

Ánh mắt Tổng Hành dịu dàng, yên lặng chờ đợi câu sau của cô.

Hành lang yên tĩnh lại, ánh sáng của đèn dây tóc trên đỉnh đầu ôn hòa sáng trong. Vành mắt của cô hơi đỏ lên: “A Hành, đừng bỏ rơi tớ.”

“...”

Trong nháy mắt giống như có một cây kim đâm vào nơi sâu nhất yếu ớt nhất trong đáy lòng.

Hạ Thụ nhẹ cúi thấp đầu: “Cậu không biết đâu, hôm nay lúc tớ mãi không tìm thấy cậu, thật sự rất hoảng sợ. A Hành, phải đi cùng nhau, cậu không được bỏ rơi tớ.”

Cả người Tổng Hành cứng đờ, hơi thở nặng nề. Ngón tay vừa nãy bị kẹp còn giấu trong ống tay áo của anh, vốn là không còn cảm giác, nhưng trước mắt lại không thể ngăn được mà đau, đau đến không nhận được.

Đúng là tay liền tim mà.

Anh rũ mắt nhìn cô, không biết nên nói gì, mà căn bản cũng không nói nên lời. Trong phút chốc anh thấy mình thật sự điên rồi. Tại sao lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi cô như thế chứ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 9: SINH NHẬT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Qua hai ngày, Hạ Thụ tìm được cơ hội nói rõ suy nghĩ của mình với Thảm Hoài Xuyên.

Vốn dĩ Thảm Hoài Xuyên có phần phản đối hành động này của người lớn nhà mình. Biết Hạ Thụ cũng không muốn, hai người ăn nhịp với nhau, chia ra nghĩ cách đi thuyết phục người trong nhà.

Hạ Thụ không biết Thảm Hoài Xuyên thuyết phục cha mẹ nhà họ Thảm như thế nào, chỉ là bắt đầu từ tuần thứ hai, quả nhiên ba Thảm không còn bắt ép đưa Hạ Thụ về nhà. Tuy rằng Hạ Mẫn Quân cảm thấy tiếc nuối, nhưng cuối cùng lại không thể thay đổi được suy nghĩ của Hạ Thụ, mấy lần nhắc tới thấy cô từ đầu đến cuối không thông suốt, cũng để tùy ý cô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chớp mắt đã đến cuối tuần.

Sau khi giải quyết xong chuyện với Thảm Hoài Xuyên, Hạ Thụ khôi phục lại cuộc sống vui vẻ yên ả thường ngày.

Cuộc sống gần đây của Tưởng Nguyệt Viện lại không yên bình.

Ngày đó mẹ Tưởng về đến nhà, không biết là trúng phải gió gì. Sau khi vào cửa thấy Tưởng Nguyệt Viện đang luyện đàn Cello, lập tức phát điên.

“Kéo kéo kéo, kéo cái gì mà kéo, có kéo cũng không thể trèo lên cao giống như người ta! Cũng không biết con suốt ngày kéo cái này có lợi ích gì, đừng kéo nữa!”

Tưởng Nguyệt Viện cảm thấy khó hiểu, cũng không dám nói thêm gì, yên lặng cất đàn Cello.

Mẹ Tưởng hỏi: “Viện Viện, mẹ hỏi con. Gần đây trường các con có phải có một người chuyển từ Bắc Kinh đến, con trai nhà họ Thảm?”

Tưởng Viện Viện nói: “Có ạ, là Thảm Hoài Xuyên lớp của con.”

Mẹ Tưởng vừa nghe thì sắc mặt lập tức như gió lạnh hóa mưa xuân, cười rộ lên: “Con bé này sao không nói sớm chứ, nói sớm một chút, mẹ có thể để ba và ông nội sắp xếp cho con. Con thế này, ngày thường ở trường, con tiếp xúc với Tiểu Thảm nhiều hơn, quan hệ tốt một chút.”

Dù bà ta không nói rõ, nhưng Tưởng Viện Viện nghe hiểu ý của bà, nhú mày lắc đầu: “Không muốn.”

“Không cái gì mà không!” Mẹ Tưởng răn dạy: “Mẹ là vì tốt cho con có biết không? Con không tranh giành, người khác sẽ nhanh chân đến trước. Mẹ vừa mới thấy Hạ Thụ ngồi xe nhà bọn họ trở về, con còn không đi sẽ không có cơ hội nữa, con hiểu không!”

Tưởng Nguyệt Viện nổi lên khó chịu: “Việc này mẹ cũng muốn so sánh?”

“So sánh chỗ nào, đây là vì tốt cho con. Bây giờ con còn nhỏ tuổi, có thể còn chưa hiểu, chờ con trưởng thành chắc chắn sẽ cảm ơn mẹ.”

Giống như quan hệ lúng ta lúng túng của Tường Nguyệt Viện và Hạ Thụ, quan hệ của nhà họ Tường và nhà họ Hạ cũng không được tốt. Mặc dù ông nội hai nhà thời trẻ còn là chiến hữu. Nguồn cơn bắt đầu từ mẹ Tường và mẹ của Hạ Thụ.

Mẹ của Hạ Thụ là Lâm Lan, giống như quan hệ của Tường Nguyệt Viện và Hạ Thụ, từ nhỏ cùng lớn lên trong đại viện.

Hai cô gái nhỏ lúc ấy cũng được xem là bông hoa trong đại viện, không bắt ngờ khi bị so sánh. So sánh rồi lại so sánh, đã trở thành một thói quen ăn sâu bén rễ.

Khi đó, Lâm Lan xinh đẹp và cuốn hút hơn mẹ Tường. Cho nên Lâm Lan làm gì, mẹ Tường cũng sẽ làm cái đó.

Lâm Lan mặc váy dài, mẹ Tường cũng mặc váy dài. Lâm Lan để tóc dài, mẹ Tường cũng để tóc dài. Lúc ấy Lâm Lan chọn nhà họ Hạ danh tiếng lừng lẫy vang dội, cho nên mẹ Tường cũng chọn nhà họ Tường có điều kiện gần giống nhau.

Chỉ có duy nhất một điều là cả đời này mẹ Tường cũng không so được với Lâm Lan.

Đó là ba Tường đã từng theo đuổi Lâm Lan.

Đây cũng là cái gai cả đời mẹ Tường không gạt ra được.

Sau đó Lâm Lan qua đời, cái gai của mẹ Tường dần phai nhạt, sự so sánh lại tiếp tục giáng xuống Tường Nguyệt Viện và Hạ Thụ. Mẹ Tường muốn mọi chuyện cô nhất định không được thua Hạ Thụ, bất kể là chuyện gì.

Tường Nguyệt Viện khó chịu nói: “Nhưng con lại không thích Thẩm Hoài Xuyên!”

Vừa dứt lời, cô có chút hối hận. Chuyện tình cảm như một công tắc để mẹ Tường nhớ lại quá khứ của ba Tường và Lâm Lan, từ trước đến nay bà đặc biệt nhạy cảm.

Quả nhiên về mặt mẹ Tường trầm xuống: “Thích hay không thích sao có thể chắc chắn như vậy! Thích là có thể bên nhau cả đời à? Cũng chỉ có trẻ con các con mới mỗi ngày suy nghĩ có thích hay không, đây mới là việc vô dụng nhất!”

Tường Nguyệt Viện thử thăm dò: “Ôi mẹ, mẹ cảm thấy...Tống Hành thế nào?”

Mẹ Tường hơi sững sờ: “Tống Hành? Đứa con trai nhà họ Hạ nhận nuôi đó à?”

Cô gật đầu liên tục, trong ánh mắt sáng ngời.

“Không được!” Mẹ Tường lập tức gấp rút phản đối, giọng nói rất lớn: “Mẹ nói con làm sao vậy hả?! Con muốn chọc mẹ tức chết sao, con muốn coi thường Tiểu Thẩm đó cũng được, con bảo mẹ chấp nhận đứa con nuôi đó, vẫn là của nhà họ Hạ! Thân phận đó của nó, trong đầu con mỗi ngày suy nghĩ cái gì vậy!”

Bà vừa nói vừa dùng ngón tay chọc vào huyết thái dương của cô, Tường Nguyệt Viện cau mày tránh né, chạy về phòng nhanh như chớp.

Đóng cửa lại để ngăn cách những suy nghĩ vụn vỡ của mẹ Tường. Tường Nguyệt Viện ngồi xuống trước bàn, lấy ra thứ gì đó từ trong ngăn kéo.

Đó là một hộp quà, gói rất đẹp, bên dưới còn xếp một phong thư màu hồng.

Lúc trước muốn nhờ Hạ Thụ chuyển giúp nhưng lại bị từ chối.

Cô yên lặng nhìn, cảm thấy có chút bức bối.

Thật ra cô và Tống Hành cũng coi như quen biết rất nhiều năm, năm đó ở đại viện đã quen biết, nhưng chưa nói được mấy câu.

Khi đó tuổi còn nhỏ, rất nhiều thứ chưa mở mang. Hầu hết những đứa trẻ trong đại viện đều có vẻ bỏ rơi và cô lập anh, đương nhiên cô cũng theo số đông.

Sau này có một chút cảm xúc dần dần nảy mầm, lúc cô muốn bày tỏ với anh ngược lại cảm thấy ngượng ngùng.

Che giấu lâu như vậy, cuối cùng lần này lấy dũng khí muốn nói ra, ai ngờ lại bị cửa ải của Hạ Thụ khước từ.

Nghĩ lại là bức bối.

Thậm chí tiếc nuối, tại sao máu gấu trúc(*) không phải là mình chứ?

(*) Nhóm máu gấu trúc là nhóm máu hiếm, chỉ những người mang nhóm máu RH- (âm tính).

Nhớ lại giọng điệu cự tuyệt lúc Hạ Thụ khước từ, cô không khỏi nghi ngờ. Có khi nào Hạ Thụ cũng...

Cô lập tức lắc đầu phủ nhận, không thể nào!

Hạ Thụ nói Tống Hành không phải anh trai cậu ấy.

Nhớ lúc còn bé ở đại viện, thỉnh thoảng Hạ Thụ sẽ gọi anh là anh trai, đa phần gọi là A Hành.

Nhưng mà bây giờ, mỗi khi có người hỏi anh trai của cậu ấy, cậu ấy lại không do dự kiên quyết phủ nhận.

Điều này chứng minh... Trong lòng Hạ Thụ, thật ra cũng không xem Tống Hành như người một nhà nhỉ? Trong tận đáy lòng cậu ấy e rằng cũng khinh thường Tống Hành.

Làm sao có thể thích anh ấy?

Nghĩ như vậy, Tường Nguyệt Viện tốt hơn nhiều.

—

Môi cuối tháng Nhất Trung sẽ tổ chức một cuộc thi trắc nghiệm tháng. Thời gian thi tháng này cũng đã công bố, là ba ngày 26, 27, 28. Sau Giáng Sinh,

trước Tết Nguyên Đán.

Bọn học sinh bị thương mấy ngày liền, kêu gào trường học quá tàn nhẫn, hủy một lần hai kỳ lễ của bọn họ.

Mặc dù khí thế học tập sâu đậm, nhưng cũng không ngăn cản được hứng thú ăn tết của mọi người. Nhưng trước khi diễn ra lễ Giáng Sinh, một sự kiện còn quan trọng hơn cả Giáng Sinh và thi cử quay quanh người Hạ Thụ.

Sinh nhật Hạ Thụ đến rồi.

Sinh nhật Hạ Thụ vào ngày 25, cùng ngày với lễ Giáng Sinh. Đêm Giáng Sinh ngày 24, Cố Vũ Thuần vừa đến đã nói với Hạ Thụ: “Tiểu Mộc sinh nhật mười sáu tuổi vui vẻ nha!”

Hạ Thụ lườm cô ta: “Cậu ngứa da rồi à? Cả sinh nhật tớ cũng quên, rõ ràng là ngày mai.”

Cố Vũ Thuần cười đùa: “Còn không phải à? Đây là tớ muốn là người đầu tiên chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

“Đừng nghĩ không tặng quà!”

Vờ như bị nhìn thấu tâm tư, Cố Vũ Thuần phá lên cười.

Tự học buổi sáng không có giáo viên ở đây, trong phòng học hơi loạn, Cố Vũ Thuần nhân cơ hội tiến sát vào hỏi Hạ Thụ: “Tiểu Mộc, cậu chọn được quà sinh nhật cho Tống Hành chưa?”

Tống Hành là cô nhi, thực tế cũng không biết cuối cùng sinh nhật là ngày nào.

Năm đó nhà họ Hạ nhận nuôi, bởi vì ngày mang anh về nhà là lễ Giáng Sinh, nên Hạ Hùng Hải viết sinh nhật anh là ngày này.

Coi như mới ra đời.

Có điều anh chưa bao giờ đón sinh nhật, cũng sẽ không chủ động nhắc tới với người khác. Suy cho cùng không phải là sinh nhật thật, người biết đã ít lại càng ít.

“Dĩ nhiên là mua xong rồi.” Cho dù không ai nhớ rõ, nhưng sao Hạ Thụ có thể quên. Cô từ trong bàn sách lấy ra một hộp gỗ nhỏ tinh xảo.

Cô đã nghĩ xong từ rất lâu rồi.

“Đây là cái gì vậy?” Cố Vũ Thuần tò mò, đưa tay muốn mở ra xem một cái.

Hạ Thụ tay nhanh tay lẹ mắt vội vàng tránh đi, ôm chặt vào trong ngực giống như bảo bối: “Không được làm bừa!”

Cố Vũ Thuần cười: “Đến mức vậy sao, giống như bảo bối vậy.”

Nhìn bốn phía một chút, giáo viên vẫn chưa tới. Cố Vũ Thuần lại nói: “Tiểu Mộc, cậu đừng quên lúc trước ở lớp đàn Cello, Tường Nguyệt Viện còn nhờ cậu

giúp đỡ chuyển quà cho Tống Hành. Cậu nghĩ chút đi, có muốn cắt đứt một cái đuôi không, cẩn thận cậu ta tặng cho Tống Hành thật.”

Hạ Thụ thắc mắc: “Tại sao lại không thể đưa cho A Hành?”

“Không phải cậu không thích Tưởng Nguyệt Viện sao.” Cố Vũ Thuần đương nhiên hợp lý.

Hạ Thụ không thích Tưởng Nguyệt Viện, Tưởng Nguyệt Viện cũng không vừa mắt Hạ Thụ, chuyện này đối với cô thậm chí cả lớp vẫn một mà nói đều không phải là chuyện bí mật.

Cố Vũ Thuần cảm thấy, nguyên nhân đại khái là thế này, ngày đó Tưởng Nguyệt Viện nhờ cô chuyển quà giúp, Hạ Thụ lại từ chối.

Hạ Thụ dùng một lát, không biết giải thích thế nào.

Hạ Thụ thật sự không thích Tưởng Nguyệt Viện, nhưng không thể nói tại sao lại không thích. Có lẽ bởi vì cậu ta có tính công kích quá lớn, cuối cùng không hiểu sao Hạ Thụ cảm thấy cậu ấy dường như có mười phần nhắm vào mình, nên rất mất tự nhiên.

Lúc còn nhỏ, Hạ Thụ học múa, cậu ấy cũng học múa. Hạ Thụ học đàn Cello, cậu ấy cũng học đàn Cello.

Bất luận Hạ Thụ học ở trường nào lớp nào, cho dù cậu ấy không học cùng trường cùng lớp với cô, cuối cùng không bao lâu đã quay lại. Hạ Thụ không phải chưa từng thử làm bạn với cậu ấy, nhưng lời nói cử chỉ của cậu ấy lúc nào cũng xúc phạm kiêu ngạo, lâu ngày Hạ Thụ liền lùi bước.

Nhưng ngược lại cũng không liên quan đến việc tặng quà.

Tình cảnh của A Hành từng ở trong đại viện có hơi phức tạp.

Anh không phải đứa con ruột thịt của đại viện, sự xuất hiện đột ngột của anh, làm cho trẻ con ở đại viện đều cảm thấy tò mò về anh.

Khi đó anh học Taekwondo, không ngại đánh nhau, không thích nói chuyện, lại không hay cười, trong lòng đám trẻ con luôn có chút kiêng dè và sợ hãi anh. Dần dần biến thành xa lánh lạnh nhạt.

Một khoảng thời gian rất dài, mặc dù A Hành không nói, cô cũng hiểu, trong lòng A Hành vẫn luôn cảm thấy trẻ con ở đại viện không thích mình.

Khi đó đón sinh nhật, cô luôn nhận được quà của các bạn nhỏ đưa tới, còn bàn học của anh luôn luôn trống không.

Vì không để cho anh buồn, cô từng cố ý lấy quà của mình chia cho anh, nói dối anh là bọn họ tặng cho anh, kết quả lộ tẩy ngay lần đầu tiên.

Lúc anh mở hộp quà ra, nhìn tấm thiệp bên trong viết rõ ràng “Gửi Hạ Thụ”, anh liền hiểu ra. Cô ở bên cạnh xấu hổ đến đỏ mặt, anh lại giống như không thấy gì vờ như chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, sao anh có thể không mất mát được chứ?

Ngày đó lúc Tưởng Nguyệt Viện nhờ cô giúp đỡ chuyển quà, quả thật cô còn rất ngạc nhiên, nhưng chỉ có thể khuyên cậu ta tự đưa cho anh.

Anh nhảy cảm như vậy lại còn yên lặng, nếu cô đưa cho anh, có khi nào anh cho rằng cô vì dễ cho anh vui mà giả mạo lừa anh.

Không thích thì không thích. Nhưng nếu như... nếu như Tưởng Nguyệt Viện có thể tự mang quà tặng cho anh, để anh biết vẫn có trẻ con ở đại viện nhớ sinh nhật của anh, tặng quà chúc mừng anh, chắc là anh sẽ vui vẻ nhỉ?

Hôm nay ngày 25, buổi sáng Hạ Thụ vừa đến, trên bàn đã đặt mấy hộp quà.

Nhân duyên trong lớp của Hạ Thụ không tệ, một ngày liên tục nhận không ít quà. Đa số là một vài đồ chơi nhỏ, mấy loại sổ tay na ná nhau, hộp nhạc.

Thẩm Hoài Xuyên tặng cô một cây bút máy, nhãn hiệu rất đắt, nói là của ông nội Thẩm muốn tặng.

Hạ Thụ không từ chối, nói cảm ơn với cậu ta.

Cả ngày, Hạ Thụ vẫn luôn cố ý để ý đến Tống Hành bên kia.

Nhưng mãi cho đến khi gần tan học, Cố Vũ Thuần theo lời của Hạ Thụ đi tặng Tống Hành một quyển sổ ghi chép làm quà sinh nhật, lúc trở về nói gần bàn cặp sách của Tống Hành đều trống không, không có quà. Tưởng Nguyệt Viện không đến.

Hạ Thụ thở dài, vô cùng thất vọng.

—

Lễ Giáng Sinh, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều là không khí vui mừng. Đèn màu rực rỡ, bài hát Giáng Sinh bay bổng phía xa xa.

Là sinh nhật cô.

Buổi chiều Tống Hành chưa học xong tiết tự học cuối cùng đã xin nghỉ, đẹp cặp rồi khỏi trường, chờ khi đi xa mới gửi tin nhắn cho cô nói hôm nay không thể về nhà cùng với cô.

Hạ Thụ trả lời tin nhắn rất nhanh, anh ngồi trên xe buýt, nhìn dòng chữ giập tung trời trên màn hình.

[Cậu lại bỏ rơi tớ! ($\geq \square \leq$)]

Nói tiếp phía sau còn kèm theo một biểu tượng phần nộ, ánh sáng màn hình điện thoại chiếu sáng đôi mắt của thiếu niên, hóa thành ý cười có chút dịu dàng.

Anh trả lời.

[Có lý do.]

Điểm đến cách Nhất Trung hơn hai con phố, là một tiệm đàn cũ. Ở cửa cũng bày cây thông Noel và ông già Noel, Tổng Hành đẩy cửa đi vào, chuông gió khẽ vang lên.

Biết được mục đích đến, chủ tiệm lấy ra một hộp gỗ lớn dài. Mở hộp ra, một cây cung đàn Cello lẳng lẳng nằm bên trong.

Anh cẩn thận lấy ra, cẩn thận xem từng chút một.

Cung đàn là đồ chế tác thủ công, mặt cung bóng loáng, còn thoang thoang mùi hương gỗ vang, phần đuôi có khắc biểu tượng một cái cây rất nhỏ.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng chạm lên cái cây nhỏ kia.

“Có muốn thử không?”

Chủ tiệm đàn là một ông lão, thấy anh chăm chú nhìn ngắm cẩn thận, cười ôn tồn đề nghị.

Đầu ngón tay thiếu niên trắng nõn, nhẹ tay cầm cung đàn, nhẹ nhàng giống như một báu vật vô cùng trân quý. Những ánh đèn cổ điển cũ kỹ rải những đốm sáng lên người anh, nhìn ra xa chính là phong cảnh nghệ thuật đối xứng mà sơ sài.

Anh cười nhẹ nhàng: “Con không biết.”

Ông lão cười đưa tay về phía anh: “Đề ý không?”

Tổng Hành lắc đầu, nhẹ nhàng đặt cung đàn vào tay ông ta.

Lấy đàn trong một đồng đàn Violon bên cạnh, ông lão bắt đầu diễn tấu.

m thanh mềm mỏng trong trẻo của đàn lẳng lẳng vang lên trong phòng, che lấp nhạc Giáng Sinh uyển chuyển vui vẻ bên ngoài.

Đó là bài <Hương tới bầu trời>, tiết tấu trầm bổng du dương, nghe giống như đang hướng về bầu trời, làm trong lòng người ta không kìm được mà trầm lặng lại.

Người xung quanh nhón nhíp dừng chân.

Hoàn thành một khúc, vang lên tiếng vỗ tay. Còn có người phụ huynh đang chọn đàn cho con khen ngợi: “Đàn hay, cung rất tốt.”

Ánh mắt Tổng Hành tĩnh mịch.

Đàn của cô ấy tốt hơn của ông ấy, nhưng cung lại không mạnh giống như vậy.

Cung đàn của cô dùng đã rất nhiều năm. Lần trước chú Hạ cho cô tiền để cô đi đổi một cái cung mới, cô lại dùng số tiền đó mua áo lông vũ mới cho anh.

Cất cung đàn cẩn thận, Tổng Hành nói cảm ơn, xách theo hộp cung đi ra cửa.

Trên đường trở về sắc trời đã tối sẫm, tuyết lại bắt đầu rơi một chút.

Chưa đi được bao xa, phía sau có một giọng nói không có ý tốt: “Tổng Hành.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 10: NGỌC MỘC

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hơi giật mình, Tống Hành dừng bước, ngoái đầu lại nhìn.

Mã Tuấn.

Mã Tuấn không phải đến một mình, mà giống như lần trước, sau lưng còn có mấy nam sinh cùng tuổi đi theo, chỉ là không nhiều người lắm, còn ít hơn lần trước.

Tình huống này đối với anh mà nói thật sự quá bình thường. Tống Hành không sợ hãi, quay người đi tiếp.

“Này!” Đúng như dự đoán, mấy người phía sau đi lên vây lấy anh. Mã Tuấn không khách khí hỏi: “Đi đâu!”

“Để tôi đi.” Tống Hành bình tĩnh nói: “Tháng sau, tiền của tôi đều cho cậu, tôi không giữ lại một đồng, nhưng mà tháng này không được.”

Bông tuyết nhỏ vun rơi trên lông mày và lông mi anh, đọng lại thành những giọt sương trắng.

Sắc trời càng ngày càng tối.

Sắp 5 giờ rưỡi, phải tan học rồi. Anh hơi nắm chặt hộp đàn trong tay.

Anh phải gặp cô trước khi về đến nhà, tặng quà sinh nhật cho cô.

Mã Tuấn cố ý làm ngược lại: “Nếu tôi không muốn thì sao?”

“Cậu không ngăn được tôi đâu.”

Mã Tuấn nghe vậy thì cười nhạo, hơi nghiêng đầu, giơ tay về phía bên cạnh ra hiệu.

Lập tức có một đám người vùn vụt xông tới, khoảng chừng hai mươi tên, chặn hoàn toàn đường của anh, chặt đến nỗi một con kiến cũng không lọt qua được.

Người đến lần này tuổi tác hình như lớn hơn một chút, có người lớp trên, có người ngoài trường, thậm chí còn có mấy người giống như lăn lộn ngoài xã hội. Cả người đáng vẻ lưu manh.

Tống Hành tầm mắt dừng quét, lại nhìn Mã Tuấn đầy mắt ẩn hiện một chút tức giận, giọng nói cũng lạnh xuống: “Mã Tuấn.”

Anh tức giận.

Tổng Hành rất ít khi giận, chỉ ít rất hiếm khi gặp Mã Tuấn, chỉ có hai lần, một lần là rất lâu về trước khi còn bé, còn một lần nữa chính là lần trước.

Lúc này trong lòng Mã Tuấn có chút khiếp sợ, trong chốc lát lại ỷ vào khí thế ưỡn ngực mắng: “Gọi ông đây làm gì!”

Đôi môi mỏng của Tổng Hành mím lại thật chặt, giọng nói kìm nén lạnh lùng: “Cậu như vậy, Hạ lão gia, cô Hạ, chị cậu bọn họ đều biết sao?”

Anh ám chỉ cậu ta trà trộn với những thanh niên xấu xa này, vào tai Mã Tuấn lại giống như người lớn dạy dỗ, trách móc, còn có ý uy hiếp, càng khơi dậy tâm lý chống lại anh: “Cần anh quản à! Quản cái rắm của anh!”

Cậu ta lại nói: “Tổng Hành, mẹ nó anh là ai hả? Anh còn xem anh là người nhà mà quản tôi à! Tôi nói cho anh biết, chuyện lần trước giữa hai chúng ta vẫn chưa dừng lại, lần đó vẫn chưa tính sổ xong với anh đâu! Không phải anh có năng lực sao? Không phải anh nói đừng chọc anh sao? Bỏ mày hôm nay vẫn chọc đây, tôi xem anh kiêu ngạo thế nào!”

Cậu ta quay đầu nói với những thanh niên xấu xa đó: “Anh Mao, chính là nó! Lần trước không trả tiền còn muốn cầm gạch đánh người, mọi người không thể buông tha nó!”

Thanh niên đi đầu ngậm tăm xĩa răng trong miệng, quay đầu phun ra. Xoay cổ giống như muốn đánh nhau.

Tổng Hành từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm Mã Tuấn: “Bây giờ cậu về nhà vẫn còn kịp.”

Mã Tuấn khinh bỉ hừ một tiếng.

Giây tiếp theo mấy tên thanh niên liền xông về phía trước, hung hãn muốn vây đánh anh. Ngược lại Tổng Hành bình tĩnh, đá liên tục mấy cú, xoay người đá sau lưu loát, chớp mắt liền giải quyết xong bốn năm người.

Nhưng anh không rảnh phân tâm, trong lúc hỗn loạn hộp đàn trong tay vô ý rơi trên mặt đất. Có người nhân cơ hội đó đá một chân đến chân Mã Tuấn bên cạnh.

Tổng Hành dừng một chút, lập tức kêu: “Trả tôi!”

Ngược lại giọng điệu này của anh khiến cho Mã Tuấn rất bất ngờ, nổi lên lòng hiếu kỳ, không màng tới vẻ mặt nghiêm nghị của anh, trực tiếp mở ra.

Một cây đàn lẳng lẳng nằm bên trong.

“Ái chà?” Mã Tuấn ngạc nhiên, cúi thả lấy cầm đàn ra, còn xem như thước dạy học vẩy vẩy lên không trung.

“Cậu đừng chạm vào!”

Hiếm khi anh có cảm xúc xao động rõ ràng như vậy, trong nháy mắt càng tăng thêm khí thế cho Mã Tuấn, cậu ta cười hỏi: “Cái này là tặng cho chị của tôi hả?”

Cậu ta bỗng nhiên nhớ ra: “À... Đúng, hôm nay là Giáng Sinh, là sinh nhật của chị tôi, chẳng trách anh không muốn đưa tiền cho tôi. Tổng Hành, hóa ra là anh lấy tiền của tôi để mua thứ đồ chơi này à!”

“Trả tôi.” Sâu thẳm trong ánh mắt Tổng Hành ngưng tụ lại lớp sương lạnh giá nhất trong mùa đông.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội.” Anh càng biểu hiện tức giận, Mã Tuấn càng cảm thấy vô cùng thú vị, lấy cung đàn cạ sau lưng gãi ngứa: “Anh xin tôi đi! Tôi trả lại cho anh.”

Tổng Hành hít vào một hơi.

Không khí lạnh tràn vào phổi, trong cổ họng trào lên mùi tanh như rỉ sét.

“Cậu đừng quá đáng.”

Mã Tuấn nói: “Tôi đây gọi là quá đáng à? Vậy mỗi ngày cậu ăn của nhà tôi, tiêu xài của nhà tôi, chiếm dụng tài nguyên nhà tôi, có xem là quá đáng không? Anh không cảm ơn thì thôi, lại còn nói chuyện với tôi như vậy, có tính là quá đáng không?”

Tổng Hành cong đốt ngón tay lại hiện ra màu xanh trắng.

“Xin hay không xin?”

Cậu ta hỏi nhiều lần, thấy anh từ đầu đến cuối mím môi không nói, Mã Tuấn bắt đầu mất kiên nhẫn, đôi tay cầm hai bên cung đàn, bẻ ra hai bên: “Anh có cầu xin không!”

Tuyết trắng khắp nơi.

Dòng người qua lại như nước chảy, tiếng còi đàn xen nhau trở nên vô ích.

Tổng Hành mơ hồ nghe được tiếng gỗ nứt gãy rất nhỏ.

...Trong lòng anh khó chịu hơn bị dao khứa.

Anh nhìn chằm chằm cung đàn trong tay cậu ta, cảm giác giờ phút này cậu ta không phải cầm cung đàn mà đang cầm trái tim anh, đôi mắt giận dữ dần dần dịu đi, vô cùng khó khăn mở miệng: “...Xin cậu.”

Mã Tuấn chẹp chẹp hai tiếng, phấn khởi cười không ngừng: “Tôi không nghe thấy, nói lớn một chút!”

“Tôi xin cậu.” Tổng Hành đè nén một hơi, giọng nói khàn khàn: “Xin cậu trả lại cho tôi.”

Mã Tuấn cười, liếc mắt nhìn vết nứt xuất hiện trên cung đàn, ném vào ngực anh giống như vứt rác.

“Anh Mao, vừa rồi không phải nó đánh người của anh sao? Bây giờ anh có thể giáo huấn nó đằng hoàng.”

Cung đàn và năm đấm tới cùng một lúc. Tổng Hành nhận được cung đàn trong nháy mắt, đột nhiên đầu gối đã chịu một vết thương nặng, đập thẳng anh xuống đất.

Tiếp theo những cú đánh dữ dội hơn ập xuống như cơn bão kèm theo dao kiếm. Tổng Hành từ đầu đến cuối cuộn tròn lưng lại, liều chết giữ cung đàn vào trong ngực, cắn chặt răng không phát ra tiếng nào.

Anh không thể buông tay, không được đánh trả.

Anh không thể đánh mất nó.

“Các người làm gì vậy!”

Không biết qua bao lâu bên ngoài đám người vang lên một tiếng mắng lớn. Một chiếc xe thương vụ màu đen dừng ở ven đường, một người đàn ông trung niên bước xuống.

Âu phục của ông phẳng phiu, đeo kính gọng bạc, vừa bước nhanh về phía trước vừa cài cúc áo âu phục, cau mày thật chặt: “Tôi báo cảnh sát rồi!”

Đám người tản ra bốn phía. Mã Tuấn nhanh chóng trốn thoát.

Tổng Hành trên mặt đất vẫn chưa đứng dậy. Lúc người đàn ông tiến lên dìu anh dậy, phát hiện thiếu niên đó nhếch nhác ngồi quỳ trên đất, trên mặt trên người đầy vết thương, không tin được nhìn chằm chằm vào cung đàn bị gãy làm đôi.

Gãy rồi...

Nó... Gãy rồi...

Tay anh đang run, nói một cách chính xác là cả người đều đang run, ánh mắt lại càng run rẩy đáng sợ. Giây phút này dường như anh không nghe cũng không nhìn thấy gì, không cảm nhận được người khác đã rời khỏi cũng không cảm nhận được có người đến đây, chỉ một mực run tay khẽ vuốt ve cây cung đã gãy kia, không biết tại sao lại vội vàng như vậy.

Phản ứng đầu tiên của anh là sửa. Anh muốn tìm người sửa xong nó...

Người đàn ông đỡ anh lên: “Chàng trai...”

“Cảm ơn chú.” Giọng nói anh vô cùng khàn đặc khó chịu, dường như còn che giấu tiếng khóc, chỉ là cố gắng kìm chế cảm xúc.

Người đàn ông quỳ gối trên mặt anh một hồi lâu: “Nhà cháu ở đâu? Chú đưa cháu...”

“Không cần ạ.” Vội vàng đẩy nhẹ ông ta ra từ chỗi, Tổng Hành ôm cung đàn lão đạo chạy đi xa.

Chờ bóng dáng của anh hoàn toàn biến mất, người đàn ông vẫn đứng mắt ở nơi xa như lúc đầu.

Có người tiến lên: “Ông Tề.”

“Giống.”

Nhìn anh ở phía xa, người đàn ông cảm thán: “Thật sự rất giống...”

...

Vội vàng chạy đến tiệm đàn cũ, ông lão chủ tiệm thấy thiếu niên trong chớp mắt hoảng sợ không nói nên lời. Tống Hành gấp gáp không thể đợi, liều mạng cầu xin ông lão sửa lại cây đàn đã gãy.

Nhưng... Sao có thể sửa được?

Đầu gối đã gãy không thể nào nối lại hoàn hảo không hư tổn gì, trong lòng anh cũng hiểu rõ. Chẳng qua là hèn mọn cố chấp mà thôi, muốn ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng và tự ái.

—

Hôm nay tuy Hạ Thụ về nhà một mình, nhưng tâm trạng lại rất tốt.

Tuy rằng A Hành không nói thẳng với cô là đi làm gì, nhưng cô biết nhất định biết có liên quan đến quà sinh nhật của cô. Cô vừa vui vẻ lại mong chờ, bước chân không tự chủ được mà uyển chuyển hơn.

Lúc về nhà, trong nhà không có ai. Sinh nhật cô, người trong nhà đều mua bánh kem cho cô.

Phòng khách trang trí bóng bay và dải lụa màu, trên tường treo “Happy Birthday”. Trên cây thông Noel ở cửa treo một gương mặt cười rất lớn.

Cô không thể chờ được nữa đi lên lầu, mới bước lên lầu hai đã gọi: “A Hành!”

Tống Hành ở trong phòng nghe thấy tiếng cô, vốn đang đối diện với gương xử lý vết thương trên vai, vội vã, có chút khó khăn cầm quần áo mặc vào.

Lúc cửa mở, Hạ Thụ trông thấy anh đang yên lặng ngồi trước bàn, chỉ mở đèn bàn, ánh đèn ấm áp làm mờ đi bóng lưng đẹp đẽ của thiếu niên. Chỉ là tấm lưng lúc nào cũng thẳng tắp nay lại hơi cong một chút.

Đôi mắt Hạ Thụ hiện lên ý cười, bước từng bước đến sau lưng anh, mắt trong veo giống như một dòng suối: “A Hành.”

Đầu anh hơi nghiêng, đưa lưng về phía cô, nhỏ giọng: “Hạ Thụ.”

Cô khẽ cười không phát ra tiếng sau lưng anh, giọng điệu tỏ vẻ giận dữ: “Cậu, cậu giải thích cho tớ, hôm nay cậu lại vứt bỏ tớ, tớ không vui!”

“Xin lỗi.”

“Ngoại trừ xin lỗi ra thì không còn gì nữa sao?”

Tống Hành im lặng, giọng nói phát ra lần này còn thấp hơn: “... Xin lỗi.”

Thấy anh không đề cập tới chuyện sinh nhật một tí nào, Hạ Thụ có hơi không nhin nổi, dứt khoát tự nói: “Cậu có nhớ hôm nay là ngày mấy không?”

“Lễ Giáng Sinh.”

“Còn gì nữa?”

“...”

Một hồi lâu anh không đáp lời, lúc này Hạ Thụ thật sự có hơi giận, bực bội đi lên túm cánh tay anh: “Cậu thật sự không nhớ hay là giả vờ hả? Cậu...”

Tống Hành biết mình không thể tránh được, nghiêng theo lực kéo của cô nhẹ nhàng quay đầu lại, từ từ nhìn về phía cô.

Trước mắt Hạ Thụ xuất hiện một gương mặt chồng chất vết thương.

Trái tim cô nảy lên thật mạnh: “A Hành...”

Khóe môi anh có vết thương bị ứ máu, trên trán, mũi cũng lác đác vết thương lớn nhỏ. Dường như không muốn để cô nhìn mình vậy, rất nhanh anh lại xấu hổ, rũ mắt.

Đầu óc Hạ Thụ trống rỗng, tay chân luống cuống, đôi tay khẽ run dò tìm đến trước mặt anh, dường như muốn chạm vào anh nhưng lại không dám chạm, trong phút chốc vành mắt đỏ lên: “Cậu, cậu bị sao vậy!”

“Trên đường về, đụng phải mấy tên cướp bóc của trẻ con.” Tống Hành tránh nặng tìm nhẹ nói: “Gắng gượng giằng co vài cái.”

Hạ Thụ ngơ ngác nhìn anh vài giây, đột nhiên tỉnh ngộ: “Thuốc...Bôi thuốc!”

Cô luống cuống tay chân đi lấy đủ loại thuốc trong ngăn kéo của anh. Tống Hành nhẹ nhàng ngăn cản giữ cô lại, khẽ nói: “Đã bôi rồi.”

Động tác cô dừng lại, nhìn anh, trong lồng ngực dần nghẹn ngào phập phồng, hốc mắt bắt đầu ươn ướt, nước mắt tích tụ càng ngày càng nhiều, lại bướng bỉnh không để nó rơi xuống.

Không thể khóc, cô không thể khóc.

A Hành đã rất đau, cô không thể khóc trước mặt anh. Cô không thể làm anh khó chịu hơn.

“Đừng khóc.” Thấy cô muốn khóc nhưng cố chịu đựng, đáy lòng anh nổi lên chua xót, đầu ngón tay khẽ vuốt khóe mắt cô, lau đi trước khi nước mắt rơi xuống: “Hôm nay là sinh nhật cậu, phải cười, không được khóc.”

Thì ra anh nhớ.

Tuyệt lệ của Hạ Thụ giống như bị những lời này của anh đánh tan nát toàn bộ, nước mắt tuôn ra càng nhiều hơn. Cô dùng mu bàn tay che đôi mắt lại, nhân lúc nước mắt chưa kịp rơi xuống lau đi trước, tiếng khóc thút thít càng ngày càng không chịu được.

Tống Hành thở dài, rút khăn giấy ra lau mặt, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô từng chút một.

“Tại sao cậu không đánh trả?” Nước mắt dần dần ngừng lại, Hạ Thụ dùng khăn giấy đè lên mắt, thút tha thút thít đáp.

Hạ Thụ không biết A Hành học Taekwondo được thế nào, nhưng đã từng nghe huấn luyện viên của anh nói, anh rất lợi hại, người bình thường không thể làm anh ra như vậy. Cho dù có đụng chạm, anh cũng sẽ không chịu vết thương nặng như thế.

Bây giờ anh biến thành thế này, thì chỉ có một khả năng.

Anh không đánh trả.

A Hành từng đánh nhau.

Đó là chuyện rất lâu rất lâu về trước, lâu đến cô đã không còn nhớ rõ chi tiết. Chỉ nhớ là lúc sáu bảy tuổi, lúc bọn cô còn ở trong đại viện.

Có một nhóm con trai không hiểu chuyện cướp kẹo của cô, đẩy cô ngã. Chính là lúc đó anh đột ngột xông lên, đánh nhau với bọn họ.

Trong đó có đứa trẻ là cháu của cấp trên ông nội cô, bị thương không nhẹ. Hôm đó anh bị ông nội nhốt trong phòng tối tự ngẫm.

Đợi đến tối Hạ lão gia đi đón anh ra, hỏi anh có biết sai chưa, anh nói: “Đánh người là con không đúng, nhưng con không sai, con vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy.”

Trong trí nhớ liên quan đến đánh nhau chỉ có một màn chấp vá như vậy.

Sau này, Hạ Thụ chưa thấy anh đánh nhau lần nữa.

Tổng Hành nói: “Không muốn gây chuyện.”

Cô mở miệng còn muốn nói gì đó, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, nhẹ giọng mở miệng cướp lời cô trước: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đắm chìm trong ánh đèn ấm áp, đôi mắt đen bóng của anh nhìn cô, vết thương lạnh lẽo đều trở nên dịu dàng: “Sinh nhật mười sáu tuổi vui vẻ, Hạ Thụ. Xin lỗi, không có chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.”

“Tớ không cần quà sinh nhật.” Đôi mắt Hạ Thụ đỏ rực, giọng nói mềm mại, giống như thỏ con chỉ nhận hết tội thân: “Tớ muốn cậu khỏe mạnh!”

Chóp tim của anh bị câu này của cô làm cho đau xót, cười nói: “Tớ không sao.”

Cảm xúc dần ổn định, trong phòng yên tĩnh. Ánh đèn ấm áp bao trùm lấy hình bóng của chàng trai và cô gái.

Hạ Thụ khóc đến đầu óc ngốc nghếch, lúc cổ tay đụng phải một vật cứng trong túi áo, mới bừng tỉnh nhớ ra.

“Tớ, tớ chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.”

Cô mang chiếc hộp nhỏ mà cô xem như bảo bối ra, chậm rãi đưa tới trước mặt anh.

Tổng Hành nhẹ nhàng mở ra.

Trong hộp là một mặt dây chuyền bằng gỗ, chạm khắc tinh xảo, còn có mùi hương thoang thoảng tỏa ra.

“Đây là?”

“Tớ nhớ rất rõ cậu có một miếng ngọc.” Cô nhìn anh, đôi mắt sáng rỡ, đầy vẻ thận trọng và hồi hộp chờ đợi.

“Tớ thấy cậu hay đeo, nên nghĩ có phải vì nó quá đắt không, cậu rất sợ nó bị rơi hoặc bị hỏng, nên đã dùng gỗ làm ra một cái giống như đúc. Sau này cậu có thể đeo nó theo.”

Tổng Hành mới vừa rồi nhìn thấy mặt gỗ này là nhận ra vẻ ngoài và hoa văn giống với miếng ngọc kia của anh. Ngừng một lát, kéo ngăn kéo sâu nhất ở một bên ra, lại từ trong chỗ sâu nhất của ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ, lấy từ trong hộp ra một mặt ngọc.

Ánh mắt Hạ Thụ hơi sáng lên.

Miếng ngọc đỏ trắng như tuyết, hoa văn điêu khắc tinh xảo đơn giản, ở giữa khảm một chữ “Hành” bằng thư pháp rất đẹp, không biết là thể chữ gì.

Tổng Hành đem hai món đặt cùng một chỗ, quả nhiên lớn nhỏ, hoa văn, kỹ thuật khắc đều giống nhau như đúc, chỉ khác là ở giữa của mặt gỗ chưa khắc chữ.

Lúc trước khi anh tỉnh lại, ký ức trống rỗng, cả người trống trơn, chỉ có miếng ngọc này treo trên cổ anh.

Thầy cô ở cô nhi viện mỗi khi gặp phải đứa trẻ có tín vật đều dạy bọn họ bảo quản thật tốt, phải hết sức trân trọng. Bọn họ nói cái đó có thể sẽ có liên quan đến gia đình và thân thể của bọn anh.

Có liên quan đến thân thể của anh hay không, anh không biết. Nhưng mấy năm nay, đúng là đã thành thói quen của anh, xem nó như bùa hộ mệnh. Để ở nơi anh cho là an toàn.

Anh nhìn thật lâu.

“Tớ đã tra qua.” Thấy anh vẫn luôn yên lặng nhìn, không nói lời nào. Trong lòng Hạ Thụ không yên, khẽ nói: “Chữ “Hành” của cậu, có nghĩa là ngọc.”

Cô vô thức vịn ngón tay quanh mép quần áo của mình: “Hành là ngọc, thụ là mộc, cậu đã nhận nó, coi như là... coi như là...”

—A Hành và Hạ Thụ.

Tổng Hành chớp mắt một cái ngược lên nhìn cô.

Mặt gỗ nhỏ đặt trong lòng bàn tay, đột nhiên trở nên nóng lên.

“Đây là gỗ tử đàn, cậu đừng thấy nó chỉ là đầu khúc gỗ, nó, nó mở ra ánh sáng có thể phù hộ cậu.” Cô dường như có hơi xấu hổ, cúi đầu thật thấp, hai má cũng hơi đỏ: “Cậu đừng chê.”

“Không chê.” Tống Hành yên lặng nắm chặt mặt gỗ.

Giọng anh vẫn thấp như cũ, lại vô cùng dịu dàng, còn không nghe ra được sự cảm động: “Tớ rất thích.”

Khóe môi Hạ Thụ khẽ cong lên.

Trên mặt gỗ không có khắc tên. Tống Hành hỏi: “Tại sao không khắc tên?”

“À... Chủ tiệm nói khắc cái đó không được, nên không...” Cô nói dối một chút.

Vốn dĩ là Hạ Thụ muốn khắc tên mình.

Nhưng cô thay đổi suy nghĩ, phía trên quà sinh nhật tặng cho người ta lại có khắc tên mình, thấy dù thế nào cũng không đúng lắm.

Nhưng cô lại không muốn khắc tên anh lên nên dứt khoát không khắc, để trống toàn bộ cho anh.

Tống Hành dừng một chút, cầm lấy cây bút thép bên cạnh lên, ở giữa mặt gỗ khắc hai nét bút.

Đầu bút sắc bén, trên gỗ lưu lại dấu vết mờ mờ.

Là một hình vẽ cái cây nho nhỏ.

Hạ Thụ nhìn, trong lòng vô cùng ngạc nhiên và vui vẻ, cô cố gắng kìm nén niềm vui, nhẹ giọng hỏi: “Sao cậu lại khắc tên tớ?”

Tống Hành nói: “Tớ thích.”

Thích tên của cậu.

Cũng thích...

Anh nhẹ nhàng đeo mặt ngọc lên cổ cô.

Mặt ngọc lạnh lạnh tiếp xúc với da, Hạ Thụ bất ngờ: “Cái này cậu...”

“Quà sinh nhật.”

“Không được không được!” Hạ Thụ vội vàng từ chối, đưa tay cởi ra.

Đây là đồ vật duy nhất của anh, anh đến một thân một mình, từ lúc ban đầu chỉ có nó bầu bạn với anh. Cô vẫn luôn biết nó quan trọng bao nhiêu.

Thế nhưng Tống Hành lại đề tay cô xuống, anh nhẹ nhàng buông tay cô xuống.

“Đeo đi.” Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu ra lệnh với cô, lần này không thể không nói.

– Hành là ngọc, Thụ là mộc. Cho nên cậu đeo ngọc, tớ đeo mộc.

Coi như Hạ Thụ đồng hành cùng A Hành, A Hành cũng luôn đồng hành với Hạ Thụ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 11: VỌNG TƯỞNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sinh nhật mười sáu tuổi, tâm trạng của Hạ Thụ gặp phải sự thay đổi quá lớn, trải qua đau khổ rồi lại vui vẻ.

Sau khi người nhà họ Hạ trở về đã tổ chức cho Hạ Thụ một party sinh nhật nho nhỏ, từng người một đều tặng quà. Hạ lão gia hy vọng Hạ Thụ có thể bình an cả đời, nên tặng cô một tấm thẻ bài Phật bằng vàng ròng. Hạ Hùng Hải tặng một chiếc máy tính xách tay kiểu dáng mới nhất, còn âm thầm tặng một chiếc cho Tống Hành.

Hạ Mẫn Quân đơn giản hơn, tặng một chiếc lắc tay thủy tinh màu hồng nhạt. Hạ Thụ đều nói rất thích.

Ngày hôm sau là ngày thi cuối tháng. Sáng sớm thức dậy, trang trí sinh nhật trong phòng khách còn chưa kịp tháo xuống. Hạ Thụ dậy hơi muộn, lúc đến phòng ăn thì những người khác đều đến rồi.

“Ông nội, ba, cô.” Cô gọi từng người lớn trong nhà, ánh mắt vô tình lướt qua chỗ trên bàn của thiếu niên, mỉm cười: “Xin lỗi, tớ đến muộn.”

Tống Hành yên lặng nhìn cô.

“Tiểu Mộc và A Hành hôm nay có kỳ thi nhỉ.” Hạ Hùng Hải cười ha hả, gọi dì giúp việc mang thêm chén đĩa cho cô: “Không sao, ngủ nhiều một chút, ngủ đủ rồi thì tinh thần tốt, lên trường thi cũng có tinh thần.”

“Cảm ơn ba.” Nét mặt Hạ Thụ tươi cười ngọt ngào.

Sáng nay không khí bữa ăn tất cả đều như bình thường, chỉ có Mã Tuấn, bắt đầu từ lúc Hạ Thụ vào bàn đã có hơi khác thường.

Cậu ta không ăn như hồ đói giống thường ngày, ngược lại có hơi sợ hãi rụt rè, không ngừng trộm nhìn Hạ Thụ, dường như muốn nói gì với cô nhưng lại không dám nói, mặt căng như sắp khóc.

Hạ Thụ nhạy bén phát hiện, giữa lúc đang ăn quan tâm hỏi một câu: “Hôm nay Tiểu Tuấn làm sao vậy?”

Câu hỏi cũng nhắc nhở những người khác, mọi người trong nháy mắt cùng nhìn qua phía Mã Tuấn.

Quả nhiên phát hiện tâm trạng của cậu ta có chút bất thường, cũng hỏi thăm tới tấp.

Dường như sự tủi thân tràn đầy đã đè nén đến cực điểm, hô hấp của Mã Tuấn càng ngày càng dồn dập, bỗng nhiên “Oa” một tiếng rồi nằm sấp lên bàn khóc lớn.

Cả bàn người sợ hãi, vội vàng buông đũa đi lên an ủi. Hạ Mẫn Quân lo lắng nhất, ở bên cạnh vỗ lưng cậu ta thúc giục: “Làm sao vậy? Con làm sao vậy hả? Có phải ai bắt nạt con không, con phải nói cho mọi người biết chứ!”

Lúc nói chuyện bà ngược mắt liếc một chút về cuối bàn. Tống Hành chỉ nhìn, trong lòng có một chút kinh ngạc.

“Không có ai bắt nạt con...” Rất lâu sau cuối cùng cậu ta cũng ngẩng đầu, giọng nói nức nở thì thầm: “Con, con chỉ là cảm thấy hơi có lỗi với chị họ. Ngày hôm qua là sinh nhật chị họ, mọi người đều tặng quà, còn con không có tặng gì cả. Con, con, oa...” Nói xong cảm xúc của cậu ta lại kích động, khóc lớn lần nữa.

Còn tưởng là cái gì. Trái lại cả nhà vừa nghe thì cười.

Mặt Hạ Mẫn Quân lộ vẻ vui mừng: “Ai ôi, chỉ có chút chuyện thế này, con đến nỗi vậy sao! Chị con cũng không trách con! Được rồi đừng khóc, con trai lớn bao nhiêu rồi còn khóc!”

“Đúng rồi đây, Tiểu Tuấn còn nhỏ sao.” Hạ Thụ cũng cười an ủi: “Có lòng là được rồi, chị không trách em.”

“Em, thật ra em đã chuẩn bị.” Cậu ta cúi đầu, giọng nói yếu ớt, mang theo rất nhiều sự áy náy và ân hận: “Đó là, đó là...”

Nét mặt người trong nhà lộ vẻ nghi ngờ.

Hạ Thụ cũng khó hiểu mà chớp mắt.

Dường như cậu ta do dự và áy náy, chậm chậm lấy ra một thứ từ dưới bàn, đặt trên bàn ăn.

Một cái cung đàn bị gãy thành hai đoạn.

Tống Hành đột nhiên hít sâu một hơi.

Cung đàn này...

Cái này rõ ràng bị anh vứt ngoài tiệm đàn, cố chấp không quay đầu lại nhìn cung đàn...

Người trong nhà không khỏi bất ngờ. Ánh mắt Mã Tuấn lướt nhanh qua mặt Tống Hành, khóc lóc nói: “Cái này, chính là quà sinh nhật em chuẩn bị cho chị

họ. Nhưng mà xin lỗi chị họ, ngày hôm qua tuyết rơi, đường quá trơn, em bị ngã một cái, làm nó bị rơi gãy. Rất xin lỗi hic...”

Hạ Mẫn Quân bỗng thấy vui mừng lại đau lòng, vươn tay ôm con trai vào trong lòng, hỏi: “Cung đàn đắt như vậy, làm sao con mua được? Con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy hả?”

Mã Tuấn nức nở nói: “Con dùng tiền tiêu vặt mua, con tích góp vài tháng, cuối cùng cũng đủ mua cung đàn tặng chị họ, không ngờ tới bị con làm rơi gãy.”

Nghe cậu ta nói vậy, Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải cũng không khỏi dễ dàng thương xót. Hạ lão gia gật đầu: “Trưởng thành rồi.”

Chiếc đĩa không cẩn thận bị chạm rơi trên mặt đất, Mã Tuấn khom người đi nhặt.

Lúc đứng dậy liếc về phía Tống Hành, trong mắt Mã Tuấn thoáng qua một vẻ hả hê không dễ nhận ra.

“Tiểu Tuấn.” Ánh mắt Hạ Thụ vẫn luôn nhìn cung đàn kia, mặc dù cũng thấy tiếc nuối, nhưng cũng từ trong tim cười thật chân thành mà cảm ơn: “Cảm ơn em.”

Khi sự việc nhỏ chen giữa này qua đi, bầu không khí trong phòng ăn lại ấm áp, trong lúc nói chuyện không quên cảm thán Mã Tuấn hiểu chuyện. Ngay cả Hạ Mẫn Quân cũng không nhịn được gấp cho cậu ta mấy đĩa thức ăn rất nhiều.

“Anh A Hành hôm qua có tặng quà cho chị họ không?” Không bao lâu, Mã Tuấn đột nhiên giống như vô tình nhắc tới.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn Tống Hành. Đôi mắt thiếu niên đen nhánh, từ lúc lên bàn không nói một lời nào, đến lúc thấy cung đàn kia ánh mắt cũng chỉ lóe lên một chút.

Nhưng cậu ta vừa mới khom lưng nhặt chiếc đĩa, rõ ràng thấy bàn tay buông thõng dưới bàn của anh đã siết chặt đến nỗi đốt ngón tay trở nên trắng bệch, khác xa với vẻ bề ngoài gió yên sóng lặng.

Đáy lòng Mã Tuấn vừa sáng khoái vừa thích thú.

Cậu ta nói khiến cho cả nhà không hện mà cùng đặt sự chú ý lên người Tống Hành. Môi Tống Hành tái nhợt vênh lên, từ đầu đến cuối không nói gì.

Hạ Mẫn Quân múc cháo: “A Hành và con đều là học sinh như nhau, bình thường làm gì có tiền dư để mua quà. Con ăn cơm của con đi, không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Tuy rằng ngoài mặt bà ta dạy bảo phép tắc cho Mã Tuấn, nhưng trong giọng nói lại có ý miệt thị rất nhỏ. Tiền tiêu vặt của Tống Hành nhiều hơn Mã Tuấn, mà Mã Tuấn lại biết tích góp tiền tặng quà cho Hạ Thụ, Tống Hành thì lại không có một chút biểu hiện, có hơi không hợp lý.

“Không phải đâu cô.” Hạ Thụ nghe ra ý trong lời nói của bà ta, không thích bà nói A Hành như vậy, nhẹ giọng phản bác lại: “A Hành có tặng quà.”

Cô không nhìn được lồi tấm mặt ngọc ở giữa cổ ra cho mọi người xem.

Chân mày Tống Hành khẽ nhúc nhích, muốn ngăn cản, nhưng trước mắt mọi người lại không nói được gì.

Nụ cười của Hạ Thụ trong trẻo: “Mọi người xem, A Hành lấy miếng ngọc của cậu ấy tặng con.”

Vừa dứt lời, những người lớn dường như giật mình. Hạ lão gia nhíu mày lại.

Trên bàn có mấy giây im lặng kỳ lạ. Hạ Thụ không rõ lý do, cuối vẫn là Hạ Hùng Hải cười nói với cô: “Tiểu Mộc à, ăn xong chưa? Ăn xong thì đến trường sớm một chút, hôm nay thi, con với A Hành đừng tới trễ.”

“Dạ...” Hạ Thụ ngơ ngác gật đầu.

Trên đường đi học, Hạ Thụ không nhịn được cười nói: “Không nghĩ tới Tiểu Tuấn sẽ tặng quà sinh nhật cho tớ, lại còn là cung đàn, thật bất ngờ.”

Tuy Mã Tuấn và Hạ Thụ ở cùng một mái nhà, nhưng quan hệ vẫn không xem là đặc biệt thân thiết.

Mã Tuấn không thích nhất là Hạ Thụ kéo đàn cello. Rất nhiều lần, lúc Hạ Thụ luyện tập đàn cello Mã Tuấn không ngừng la hét ồn ào, lúc còn nhỏ hai người bởi vì việc này mà không ít lần cãi nhau trước mặt ông nội.

Xem ra là cô trách làm cậu ấy.

Cô lại tiếc nuối: “Nhưng mà thật đáng tiếc, cung đàn đó lại bị gãy. Tớ vừa mới nhìn, thanh cung đó là gỗ vang làm thủ công đây, dùng nó kéo đàn nhất định rất êm tai.”

“...” Giọng nói Tống Hành khàn khàn: “Sau này tớ sẽ mua cái mới cho cậu.”

Hạ Thụ không khỏi cười lên: “Không cần đâu.”

Cung đàn rất đắt, cô biết tiền tiêu vặt của A Hành không nhiều lắm, tuy không biết thường ngày anh tiêu tiền vào đâu, cũng không thấy anh có thói quen tiết kiệm tiền, nhưng cô hy vọng mỗi đồng tiền của anh đều dành cho bản thân anh.

Đối tốt với mình một chút.

Hôm nay Tống Hành đặc biệt im lặng, nhìn giống như tâm trạng suy sụp. Hạ Thụ không biết nguyên nhân có phải vì lời nói của cô không, cô nói với anh: “A Hành, cậu không cần để những lời đó của cô, bà ấy là như vậy đây. Việc này...”

Tay cô nhẹ nhàng vuốt cổ áo mình.

Chỗ đó có một miếng ngọc.

Hạ Thụ ngẩng đầu cười với anh: “Tớ rất thích.”

Trong lòng Tống Hành có đủ loại ưu phiền lâu ngày âm thầm xuất hiện, cuối cùng hóa thành một đoạn chua xót: “Ừm.”

Địa điểm thi thảng của Nhất Trung là dựa theo xếp hạng thành tích của lần thi trước. A Hành vừa chuyển đến, địa điểm thi dĩ nhiên là nơi cuối cùng, không cùng một tầng với Hạ Thụ.

Lúc chia ra, Hạ Thụ ở phía xa gọi anh: “A Hành.”

Tống Hành ngoái đầu nhìn lại.

Cửa sổ chỗ hành lang sáng sủa sạch sẽ, có ánh nắng xuyên qua cửa sổ dừng trên người cô, nụ cười của cô long lanh hơn cả những ánh sáng kia: “Cố gắng thi nhé!”

Ánh mắt anh dừng trên mặt cô, cũng hiện ra vài phần dịu dàng.

“Cố lên.”

Sau khi Hạ Thụ và Tống Hành rời đi, bầu không khí trên bàn ăn nhà họ Hạ lại căng thẳng như cũ.

Chờ Mã Tuấn cũng đi. Hạ Mẫn Quân mới không vui nói với Hạ Hùng Hải: “Anh, em đã nói kia mà, bảo anh ngày thường chú ý duy trì khoảng cách của Tiểu Mộc và Tống Hành nhiều, anh lại không nghe! Bây giờ tốt rồi, tặng cả ngọc rồi, tâm tư của thằng bé với Tiểu Mộc còn chưa rõ ràng sao?”

Hạ lão gia bình tĩnh ngồi không nói một lời. Hạ Hùng Hải lén lút liếc nhìn bên cạnh, cười mỉa mai: “Nào có nghiêm trọng như em nói vậy, không phải chỉ là cái mặt ngọc sao, có lẽ chúng ta coi là quan trọng, nhưng đối với A Hành mà nói thì không quan trọng đến vậy, quan hệ A Hành và Tiểu Mộc rất tốt, mọi người đừng nghĩ nhiều.”

“Anh có thôi đi không!” Hạ Mẫn Quân phản bác: “Anh đừng tự lừa mình dối người nữa, anh lại nói thứ kia không quan trọng với Tống Hành? Anh đã quên khi còn nhỏ Tiểu Tuấn chạm vào một chút là thằng bé đã làm gì Tiểu Tuấn? Lúc này không xảy ra chuyện gì, chờ lúc xảy ra chuyện thật xem anh khóc thét nào đi!”

Sự tồn tại miếng ngọc của Tống Hành, người nhà họ Hạ đều biết. Năm đó lúc anh ở cô nhi viện vẫn luôn mang theo, nghe nói lúc được mang đến đã có, là tín vật duy nhất trên người có khả năng kết nối với quá khứ.

Có một lần Mã Tuấn thấy lạ, nên đưa tay qua cướp lấy.

Kết quả còn chưa đụng tới cạnh, Tống Hành đã dùng một chân đá cậu ta ngã qua một bên.

Sau đó người nhà họ Hạ cơ bản không còn thấy anh đeo miếng ngọc trên người lần nào nữa, nhưng cũng đủ hiểu rõ cái đó rất quan trọng với anh.

Hạ Mẫn Quân nói với Hạ lão gia: “Ba, ba cũng đừng quản! Mặc kệ anh con, đến lúc đó lại đỡ làm người khác cảm thấy chúng ta xen vào việc của người ta.”

Hạ lão gia không vui mà liếc bà ta một cái.

Buổi tối sau bữa cơm, Hạ lão gia âm thầm gọi Tổng Hành đến phòng sách của ông một chuyến.

Tổng Hành từ lúc được gọi thì trong lòng ít nhiều có chút linh cảm, vừa vào cửa thì mắt bắt đầu rũ xuống, không nhìn Hạ lão gia, cũng không nói chuyện trước.

Trái lại cách thức của Hạ lão gia mềm mỏng uyển chuyển hơn so với anh dự đoán, sau khi nhìn chằm chằm thật kỹ thì một lúc sau mới nói: “Vết thương đều đã xử lý xong rồi chứ?”

Giọng nói của ông từ trước đến nay đều sâu nặng chất phác, mặc dù bình thường nói chuyện cũng tỏ ra rất uy nghiêm.

Từ nhỏ Tổng Hành đối với ông kính trọng nhiều hơn e sợ, trầm tĩnh đáp: “Xử lý qua rồi ạ.”

Hạ lão gia gật đầu: “Lần sau lại đụng đến loại chuyện này, không cần sợ có chuyện. Vẫn phải có tự vệ, đám lâu la nhỏ, nhà họ Hạ chúng ta có thể giải quyết được.”

Tổng Hành không nói gì.

Trong phòng sách trang trí rất nhiều đồ dùng bằng gỗ sưa, màu sắc tương đối trầm, thiếu niên áo trắng đứng trong đó, có vài phần lạnh lạnh không hợp nhau.

Hạ lão gia nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của thiếu niên, tự dung trong đầu hiện lên, lần đầu tiên anh đánh nhau lúc còn nhỏ, ông không nói lời nào trở về phạt anh.

Lúc đó anh chính là như vậy. Không phục, không nhận sai, cũng không nói lời nào, làm cho người khác căn bản không thể làm gì.

Còn rất ghi thù.

Ông im lặng mỉm cười.

Trầm hương đốt trên bàn phòng sách, tràn ngập mùi hương. Một lúc sau, Hạ lão gia lại mở lời: “Đã từng nghĩ đến, đi trường đại học nào chưa?”

Tổng Hành nói: “Đại học A.”

“Đại học A à...” Hạ lão gia khẽ ồ một tiếng, giống như suy nghĩ mà lại như cảm thán, cười tán thưởng: “Trường nổi tiếng ở thủ đô, không tệ. Thành tích con tốt, đi đại học A là chuyện đương nhiên.”

Tổng Hành không cách nào thăm dò được hàm ý trong lời ông nói, không biết nên đáp gì, chỉ có thể yên lặng.

Hạ lão gia than thở: “Nhưng mà thành tích của Tiểu Mộc so với con, kém một chút, đoán chừng không đi đại học A được, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi trường

sư phạm A, cuối cùng cũng không bằng con.”

Anh hơi ngừng lại, trong lòng mơ hồ suy đoán ý của ông: “Con sẽ đi trường sư phạm A.”

“Không.” Nào ngờ Hạ lão gia lại xua tay bác bỏ lời anh nói, trong ánh mắt có ý cười, nhưng lời nói lại kiên quyết: “Con đi đại học A đi.”

Tổng Hành ngẩn ra.

Hạ lão gia cười rộ lên: “Con trưởng thành rồi, đúng là phải có chuyện mình thích làm, chuyên ngành yêu thích, cuộc sống mong muốn. Nói ra cũng là bọn ta không tốt, lúc còn nhỏ như vậy đã mang con về, nhưng vẫn ràng buộc con bên cạnh Tiểu Mộc. Đại học là liên quan đến tương lai, không phải trò đùa, quyết định chọn đại học A thì là đại học A, không cần sửa. Con nói thế nào?”

Lúc nói chuyện ông cười rất điềm đạm, giống như người lớn đang kiên nhẫn khuyên bảo hậu bối. Trái tim Tổng Hành giống như trượt ngã xuống động không đáy lẫn chã rơi xuống.

Từ trước đến nay anh là một đứa trẻ thông minh, Hạ lão gia biết anh nghe hiểu được.

“Ngoài ra, là Tiểu Mộc không hiểu chuyện, miếng ngọc của con quý giá, không được tùy tiện cho người khác. Nếu con bé muốn ngọc,” Ông lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ đặt vào tay anh: “Con đem cái này đưa cho nó. Con là hậu bối, trong nhà sao có thể lấy đồ của con được.”

Trong hộp đặt một khối phi thủy thượng hạng, xanh biếc ướt át.

Lúc đi ra phòng sách bước chân Tổng Hành rất chậm, tay không tự chủ được mà bấm vào cổ áo mình, đụng phải một mặt gỗ nhỏ cứng rắn bên trong.

Mặt gỗ dán trên làn da ở ngực anh, giây phút này giống như lửa đốt, thiêu cháy đến một bên tim phổi anh đều bắt đầu đau.

Ý của Hạ lão gia, anh hiểu rõ.

Anh có thể đến cùng một thành phố với cô, lại không thể đi cùng một trường đại học. Tất cả đều giống như hiện tại, anh có thể ở cùng một không gian với cô, nhưng đây có thể là khoảng cách gần nhất, cũng là xa nhất.

Anh không thể ở cùng một nơi với cô.

Đã từng còn cách một vách ngăn lén lút nói, không cho anh nghe thấy, cũng không sợ anh nghe, nghe thấy anh cũng có thể giả vờ không nghe.

Một lời ước định ngọc mộc với thiếu nữ, làm cho anh trần trọc cả đêm, tưởng tượng vô số khả năng.

Cuối hành lang là một ô cửa sổ nhỏ, cửa sổ không đóng kín, trên bề cửa đọng một lớp tuyết nhỏ.

Trái lại hôm nay trời lại quang, mặt trăng sáng ngời, còn có mấy ngôi sao.
Tống Hành dùng đầu ngón tay chạm vào tuyết, lạnh buốt.
Mùa đông năm nay khá ẩm áp. Khiến anh gần như quên, mùa đông có ẩm áp hơn nữa, tuyết vẫn giá lạnh.
Là anh bị ánh mặt trời làm cho chói mắt, cho nên mới sinh ra vọng tưởng như vậy.

-----oOo-----

CHƯƠNG 12: BÍ MẬT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12: Bí mật

Hiệu suất của Nhất Trung rất cao, chuyện đầu tiên trở lại trường sau kỳ nghỉ tết Nguyên Đán, chính là công bố bảng xếp hạng tháng.

Trong sân trường không nghi ngờ gì lại là một nhóm than vãn khóc lóc, nhưng mà sau khi công bố thành tích lần này, trong trường cấp ba lại bắt đầu một trận chấn động nhỏ ở khắp nơi.

Xếp hạng nhất lớp 11 khối xã hội, là Tống Hành.

Cái tên Tống Hành nổi với cái danh hạng nhất, vốn không tính là chuyện lạ. Chỉ là lúc trước anh từ bỏ thành tích tuyệt đối trong kỳ thi tuyển sinh liên kết một trăm trường khối tự nhiên lớn nhất, dứt khoát quyết định chuyển đến lớp khối xã hội, đã khiến cho rất nhiều thầy cô và học sinh quen biết anh hết sức ngạc nhiên.

Trước kỳ thi lần này, còn có người từng suy đoán qua thành tích kỳ thi đầu tiên của anh ở khối xã hội sẽ ra sao. Nhưng cuối cùng sau một năm vượt khối, mọi người đều cảm thấy chắc chắn là phải có một chút chênh lệch so với lúc anh ở khối tự nhiên.

Không ngờ vẫn là hạng nhất.

Từ Linh chủ nhiệm lớp văn số một vui như mở cờ trong bụng. Không chỉ có hạng nhất là Tống Hành, hạng hai Thẩm Hoài Xuyên cũng đến từ lớp văn số một.

Trong lớp một lần chuyển đến hai học sinh xuất sắc nhất, điều này khiến cô ấy đứng thẳng lưng bên cạnh đám chủ nhiệm lớp của khối xã hội, được hâm mộ tán thưởng không ít.

“Quá xuất sắc rồi!”

Đa số những lớp khác đều là ngạc nhiên và ca ngợi, cảm xúc của lớp văn số một đương nhiên sâu sắc hơn.

Buổi chiều công khai thành tích, tổ chủ nhiệm khối xã hội liền đem bài thi của Tổng Hành in ra nghìn tờ phát cho các lớp khối xã hội làm mẫu giải bài thi. Cô Vũ Thuần cầm tờ in bài thi đó tấm tắc thán phục.

“703 à, 703! Cho dù có đánh chết tớ cũng không thi được nhiều điểm như vậy nữa, cậu ấy cũng quá lợi hại rồi.”

So với cô ấy, Hạ Thụ rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều, giống như chuyện bình thường: “Ừm.”

Cô Vũ Thuần khó hiểu: “Tiểu Mộc, sao cậu giống như không nằm ngoài dự liệu một chút nào vậy?”

“Tại sao phải bất ngờ?” Hạ Thụ khẽ cười, bên môi hai má lúm đồng tiền nhẹ nhàng đáng yêu: “A Hành xếp hạng nhất không phải là bình thường sao?”

“Nhưng mà cậu ấy vừa mới chuyển đến!” Cô Vũ Thuần càng kinh ngạc, vươn tay khoa tay múa chân vớ vẩn với cô, nói năng lộn xộn.

“Cậu, cậu ấy mới vừa chuyển đến. Nhưng mà... Cậu ấy còn là từ khoa tự nhiên chuyển đến, cậu ấy đã một năm không học khối xã hội đó! Nếu cậu ấy giống như Thẩm Hoài Xuyên, lúc trước là khối xã hội, bây giờ chuyển lớp vẫn là lớp khối xã hội, cái đó được hạng nhất tớ cũng không ngạc nhiên, nhưng cậu ấy không giống nhé, cậu ấy cậu ấy... Ừm cậu hiểu chứ?”

Hạ Thụ hiểu ý của cô, chớp mắt vài cái: “Nhưng mà cậu ấy là A Hành.”

Trong trí nhớ của cô, cái tên A Hành này, chính là xuất sắc ngang bằng hạng nhất.

Không liên quan đến khối, không liên quan đến văn lý.

Cô Vũ Thuần từ bỏ, xua xua tay: “... Thôi bỏ đi bỏ đi, nói với cậu vô dụng, cậu lại khoe khoang trúc mã.”

Hạ Thụ cười.

Ngay lúc tan học, một vòng người nhỏ vây quanh vị trí Tổng Hành, đều là đến hỏi chuyện.

Hạ Thụ không cần quay đầu lại, chiếc gương bên cạnh bàn đã phản chiếu sự rầm rộ bên kia. Chỉ là không nhìn thấy mặt anh.

Mấy ngày gần đây cô đều cảm thấy A Hành có chút không đúng.

Tâm trạng của anh dường như không được tốt, hai ngày trước tết Nguyên Đán, cả nhà họ Hạ đi theo Hạ lão gia đến chùa Già Lam ăn chay, nhưng nói sao anh cũng không chịu đi, khăng khăng muốn ở nhà đợi.

Hôm nay đi học, tuy anh đều đi cùng cô giống như trước đây, nhưng mà rất ít chủ động nói chuyện, lại tránh tiếp xúc ánh mắt với cô.

Giống như có chút trốn tránh cô.

Thật kỳ lạ.

Lần này anh xếp hạng nhất, trong lớp có rất nhiều bạn học cũng vui mừng nhân lúc tan học hỏi anh vài câu hỏi.

Từ trước đến nay tính tình anh tốt, người cũng khiêm tốn, cho dù mọi người có hỏi vấn đề gì anh đều rất kiên nhẫn mà giải đáp. Hạ Thụ ở trường càng ít cơ hội tiếp xúc với anh, cũng không có cơ hội thuận lợi hỏi anh một chút.

Một bóng người xuyên qua đám đông đi đến trước bàn anh.

Tướng Nguyệt Viện nhân lúc vừa giải đáp vấn đề của một người xong, đặt một đề bài đặt trước bàn của Tống Hành.

“Tống Hành, cậu... có thể giải thích cái này một chút cho tớ không?”

Hạ Thụ nhìn thấy từ trong gương, không nhìn được quay đầu lại, cắn môi.

Tống Hành ngược mắt, liếc nhìn Tướng Nguyệt Viện.

Tướng Nguyệt Viện dừng một chút, hơi vội vàng né tránh tầm mắt của anh.

Anh chợt cúi đầu, đầu ngón tay thon dài đè tờ giấy cô đưa tới, trắng tinh sạch sẽ hơn cả tờ giấy.

“Cậu suy luận sai rồi.” Anh vừa viết vừa giảng giải: “ABCD là hình chữ nhật, cho nên dĩ nhiên AD vuông góc với...”

Giọng nói thiếu niên như ngâm trong nước suối thanh khiết, nhiệt độ mát lạnh. Cũng không biết cuối cùng Tướng Nguyệt Viện có đang nghe hay không, dần dần gò má cô có chút đỏ lên.

Giảng giải xong một đề, cũng sắp gần đến giờ học. Tướng Nguyệt Viện nhỏ giọng nói cảm ơn rồi đi.

Nhóm người xung quanh cũng ít đi.

Tống Hành lại ngẩng đầu. Vị trí cách đó không xa trống không, không biết khi nào đã không thấy bóng dáng thiếu nữ.

Buổi tối ăn cơm xong, Hạ Hùng Hải ngồi trên sofa, cầm tấm phiếu điểm kia thoải mái cười.

Mỗi con số từng môn trên phiếu điểm đều vô cùng đẹp mắt, cuối cùng “Hạng nhất” lại càng đỏ tươi sáng mắt.

Nhìn một hồi lâu, Hạ Hùng Hải không nhìn được vồ lên bả vai thiếu niên bên cạnh, nói: “Được đó, A Hành. Chú còn nghĩ rằng đợt ngọt đến khối xã hội sẽ có chút không chịu đựng nổi, không ngờ tới vẫn là hạng nhất, giỏi quá!”

“Cảm ơn chú.” Tống Hành yên lặng ngồi, được khen ngợi sắc mặt cũng thông dong từ đầu đến cuối, ánh mắt rất yên tĩnh.

Hạ Thụ đang lột quả quýt xem phim truyền hình, nghe thấy khen ngợi cũng không nhin được quay đầu mỉm cười, lặng lẽ lột một quả quýt đưa tới trong tay Tống Hành.

Tống Hành hơi ngừng lại, đối diện với đôi mắt to đang cười yêu kiều của cô không nhẫn tâm từ chối, cầm trong tay không ăn.

Khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc của Hạ lão gia cũng hiếm khi nở một nụ cười: “Thành tích này của A Hành thực sự rất đẹp, tiếp tục nỗ lực, cứ như vậy, vào đại học A tuyệt đối không thành vấn đề.”

Màu môi Tống Hành trắng bệch, đầu ngón tay lặng lẽ không tiếng động siết thật chặt.

Mã Tuấn ở một bên giễu cợt nói: “Xì... Không phải thi hạng nhất thôi sao, cũng không có gì ghê gớm, con nghe nói cấp ba khối xã hội đơn giản hơn khối tự nhiên nhiều...”

“Người ta lúc học ở khối tự nhiên cũng là hạng nhất!” Hạ lão gia không vui, chống cây gậy trong tay xuống đất gõ hai tiếng: “Con còn mặt mũi nói người ta không có gì ghê gớm, lúc nào con cũng tranh giành chút khí thế, như thế cũng không giỏi hơn chút nào? Ông nhớ thành tích cấp hai của các con cũng có rồi chứ, lần này con lại lùi mấy hạng hả?”

Mã Tuấn không dám nói câu nào, có hơi chột dạ mà siết chặt cặp sách sau lưng. Phiếu điểm của cậu ta vẫn còn ở đó chưa đưa ra.

Thành tích của Mã Tuấn không tốt, trong trường lớp vẫn luôn thuộc thứ hạng thấp, học kỳ này ham chơi, tháng này so với tháng kia đều lui về sau một chút, đến tháng này Hạ lão gia hỏi liên tục cũng dứt khoát lười hỏi nữa.

Cuối cùng cậu ta không phục nói: “Ông ngoại sao ông cứ nói con vậy chứ, vậy, vậy lần này chị con cũng thụt lùi mà! Sao ông không nói chị ấy chứ!”

Đột nhiên bị kéo xuống nước, đôi mắt Hạ Thụ tròn tròn.

Lời quở trách của Hạ lão gia đều trở nên hết chỗ nói rồi: “Chị con lần trước hạng ba mươi hai toàn trường, lần này ba mươi bốn! A Hành và Hoài Xuyên tháng trước vừa mới chuyển đến, con không tự suy nghĩ kỹ tại sao con bé lại thụt lùi sao? Làm bài không dùng đầu óc, nói chuyện cũng không dùng đầu óc, cũng không biết suốt ngày đầu óc con cuối cùng dùng để làm gì?”

Bị ghen đến không có chỗ phản bác lại, Mã Tuấn hoàn toàn không nói nên lời.

Con mình bị quở trách như vậy, trên mặt Hạ Mẫn Quân cũng không nén được giận, đứng dậy vào nhà bếp rửa trái cây.

Mã Tuấn đi theo.

Trong lòng Hạ Thụ tự dung có chút vui sướng, ánh mắt trong trẻo nhìn qua phía Tổng Hành, lén lút cười nháy mắt với anh.

Khóe môi Tổng Hành hơi cong nhưng trong lòng ảm đạm.

Vào nhà bếp, Hạ Mẫn Quân dùng sức vịn lỗ tai Mã Tuấn: “Con nói con, giờ phút quan trọng miệng nhiều lời gì hả? Không biết bản thân có bao nhiêu trọng lượng, lại đi nói chuyện của chị con hả?”

“Mẹ, đau! Đau đau đau...” Mã Tuấn cắn răng chịu đựng đẩy ra: “Con đây không phục thì sao? Dựa vào đâu đều khen anh ta lại mắng con, phiền phức!”

Cậu ta dựa vào Hạ Mẫn Quân: “Còn nữa mẹ à mẹ, không phải mẹ nói sau khi anh ta chuyển qua khỏi xã hội chắc chắn thành tích sẽ không tốt sao, ông ngoại con chắc chắn sẽ không so sánh với con nữa, sao lại được hạng nhất!”

“Làm sao mẹ biết được khỏi xã hội nó cũng học rất tốt!”

Hạ Mẫn Quân sao có thể không khó chịu, quả táo trong tay rơi thật mạnh vào chậu nước, bọt nước văng lên.

Đúng là âm hồn không tan.

Hạ Mẫn Quân không thích Tổng Hành, không chỉ do lúc nhỏ anh từng xô xát với Mã Tuấn.

Đứa trẻ u ám kia, ít nói, từ đó đến nay nhà họ Hạ cũng bắt đầu rất ít thân thiết cùng bọn họ, làm cho bà ta bắt đầu không thích nổi.

Quan trọng là anh còn vô cùng đẹp trai, lại còn gần bằng tuổi với Mã Tuấn, trước kia đi theo bọn họ gặp khách, biết mẹ con bọn họ ở cùng Hạ lão gia, lúc nào cũng nhận lầm: “Đây là Tuấn Tuấn hả? Thật đúng là đẹp trai!”

Làm như anh mới là cháu ngoại ruột.

Mã Tuấn đối với lần này cũng là oán hận chất chứa nhiều năm. Nghĩ đến quá khứ mỗi lần ông ngoại so sánh mình với anh ta thì luôn là mình bị mắng, càng nghĩ càng giận.

Chuyện cung đàn lần trước đó, vốn dĩ cậu ta muốn mượn cơ hội chơi anh một ván, để cho ông ngoại và cậu biết cả nhà chỉ có anh chưa tặng quà cho chị họ, sinh ra ghét bỏ anh. Ai ngờ anh lại đem miếng ngọc nát của mình tặng chị họ, thật sự đủ mê hoặc người khác.

Hạ Mẫn Quân kéo cậu ta: “Con muốn làm gì?”

“Y da mẹ đừng quan tâm!” Cậu ta lười nói đến, không đếm xỉa đến Hạ Mẫn Quân vẫn luôn truy hỏi, vội vàng về phòng.

Lại qua mấy ngày, truyền ra một tin tức, trong sân trường Nhất Trung cảnh tượng đột nhiên có một cơn bão tuyết ừn ừn kéo đến.

Chiều hôm đó là giờ sinh hoạt lớp, vốn dĩ Tổng Hành giống như mọi khi đang giải đáp câu hỏi cho một nam sinh. Bên ngoài phòng học ồn ào huyên náo, đột nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, rộ lên một âm thanh kinh ngạc chấn động một vùng.

“Đề này cuối cùng có thể đưa X ra bằng căn một phần ba.” Anh giảng xong một loạt đề, nghe thấy ồn ào động tĩnh bên ngoài, không nghĩ nhiều, mở giấy nháp mới ra định tiếp tục giảng.

Lúc này có người hấp tấp chạy vào trong phòng học, vừa chạy vừa kêu như phát hiện ra đại lục mới: “Này các cậu thấy không? Bên ngoài nói Tổng Hành...” thấy Tổng Hành còn ở đây, giọng của cô ta trong biến mất trong nháy mắt, tin tức giống như dịch bệnh nhanh chóng âm thầm lan truyền khắp phòng học.

Tổng Hành dừng ngòi bút một chút.

Trong nháy mắt trong lòng anh đã đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất mau lại bắt đầu di chuyển ngòi bút, sắc mặt không chút gợn sóng.

Anh giảng tiếp: “Đề này, bởi vì điểm P nằm trên hypebol, cho nên...”

Luồng không khí bên cạnh lại im ắng chấn động, có rất nhiều tần số thấp xôn xao và kiêng dè bắt đầu quanh quẩn xung quanh, rõ ràng yên tĩnh, nhưng mỗi một câu lại khác thường rõ rệt.

“Thì ra cậu ấy không phải anh trai của Hạ Thụ, cậu ấy là được nhà họ Hạ nhận nuôi...”

“Chẳng trách cậu ấy có cùng nhóm máu với Hạ Thụ, cậu ấy là nguồn cung cấp máu cho Hạ Thụ.”

“Ba của cậu ấy lại là tội phạm giết người!”

...

Tổng Hành rũ mắt, vẫn tiếp tục: “... Rút gọn được $X1X2$ bằng tám phần chín a bình phương, cho nên tám phần chín a bình phương bằng...”

“Con trai của tội phạm giết người lại là người bên cạnh chúng ta!”

“Quá dọa người rồi! Cậu ta vẫn luôn học Taekwondo, có phải cũng có khuynh hướng bạo lực không hả.”

“Thật ra nói không chừng, có nhớ khoảng thời gian trước mặt cậu ấy bị thương không, nói là gặp côn đồ, bây giờ thấy...”

“... a bình phương bằng 2, phương trình hypebol sẽ là hai phần X bình phương trừ...”

“Sau này cũng đừng hỏi đề cậu ấy nữa.”

“Con của tội phạm giết người đều mang gen chống đối con người chống đối xã hội!”

“Tại sao trường học lại như vậy hả, còn nhận con trai của tội phạm giết người...”

Âm thanh ồn ào bên cạnh càng lúc càng lớn, đủ loại ánh mắt cũng càng ngày càng rõ ràng. Về mặt Tống Hành từ đầu đến cuối đều lạnh lùng.

Nhưng thật ra người hỏi đề bên cạnh anh lại có chút không chịu đựng được, lo lắng nhìn anh: “Tống Hành...”

Sắc mặt Tống Hành tái nhợt, viết xong đáp án cuối cùng, khàn giọng nói: “Trước hết đến đây thôi.”

Nói xong anh đứng dậy, trong ánh mắt kỳ lạ vừa né tránh của mọi người bình tĩnh đi ra phòng học.

Bên ngoài tuyết lại rơi lớn.

Ngọn nguồn xô xao là mục thông báo trong sân trường, dọc theo đường đi, rất nhiều người đều một bên hoảng sợ tránh né một bên lén lút đánh giá.

Càng tới gần mục thông báo, những trận bàn tán lung tung rối loạn càng nhiều, cũng càng sôi nổi.

Từ đầu đến cuối sống lưng anh luôn thẳng tắp.

Cách mục thông báo còn khoảng năm mươi mét, một bóng dáng nhỏ bé đến trước anh một bước lao qua đám người vọt tới trước mục thông báo, tận lực hét thật to: “A Hành không phải con trai của tội phạm giết người!”

Giọng của cô vốn nhỏ, hét lớn tiếng cũng mềm mỏng dịu dàng không có sức thuyết phục, nhưng vẫn cố chấp: “A Hành không phải con trai của tội phạm giết người, đây không phải sự thật! Các cậu đừng tin! Cậu ấy không phải...”

Tống Hành hơi ngạc nhiên, không kịp được mà dừng lại, cách xa khoảng mấy chục mét nhìn cô.

Tuyết rơi nhiều bao la, tất cả tiếng vang bên tai trong nháy mắt đều không nghe thấy.

Chỉ có tiếng đập của trái tim thiếu niên.

-----oOo-----

CHƯƠNG 13: KHÔNG ĐƯỢC

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi Tống Hành vào ở nhà họ Hạ, anh từng được một gia đình nhận nuôi, chỉ có một tháng ngắn ngủi.

Tin tức liên quan đến gia đình kia, nhà họ Hạ không biết đến nhiều, chỉ biết người chồng của gia đình đó vô sinh nhiều năm, nên nhận nuôi một đứa trẻ ở cô nhi viện.

Sau này trong một lần tình cờ, người chồng biết được mình lại có khả năng sinh con, không thể sinh con thật ra là người vợ. Người vợ lo lắng ly hôn, ngay cả người bạn là bác sĩ cũng âm thầm động tay động chân trong báo cáo, thay đổi sự thật.

Người chồng then quá hóa giận, trong lúc kích động dùng dao chém cô ta.

Là hàng xóm báo cảnh sát. Nghe nói lúc cảnh sát đuổi tới, một mình anh lẻ loi rúc vào góc tường trong nhà, vết máu đầy trên mặt đất thấm ướt sũng cả vạt áo. Sợ tới mức nghe thấy cảnh sát cũng không dám mở to mắt.

Cảnh sát cảm thấy anh đáng thương, đưa anh trở lại cô nhi viện. Hai tháng sau, nhà họ Hạ chọn trúng anh.

Rốt cuộc đây không phải thân thể thật sự của anh, nhà họ Hạ rất ít khi chủ động nhắc đến đoạn ký ức kinh khủng này với anh. Nhưng với những việc của gia đình trước, dù sao cũng khó tránh việc khiến người khác nghi ngờ là đứa trẻ mồ côi của tội phạm.

Mặc dù không phải cha mẹ ruột, nhưng chuyện như vậy sao có thể không tạo thành bóng ma tâm lý đối với anh? Hạ Thụ quyết không cho phép bọn họ bôi nhọ chà đạp vào vết thương của anh.

Cô gằn như dùng sự tức giận, và sức lực quát lớn: “A Hành không phải con trai của tội phạm giết người! Cậu ấy chỉ từng được nhận nuôi, người nhà đó không có quan hệ với cậu ấy!”

“Phía trên đây viết đều là sai, các cậu không được lan truyền bừa bãi! Không cần nghe!”

Thế nhưng căn bản không ai nghe cô.

Poster kia dán trên bảng thông báo quá lớn, truyền đơn rơi xuống thừa thớt cũng không giải tán được nhiều.

Có người khinh bỉ châm biếm: “Hạ Thụ, nhà các cậu lại có thể nhận nuôi con trai của tội phạm giết người, thật là lớn gan!”

“Lá gan của cậu cũng tính là lớn, có khi nào hại chúng tôi không, Tống Hành không thể ở lại trong trường.”

“Đúng! Để cậu ta cút đi!”

“A Hành không phải!” Hạ Thụ gấp đến mức dậm chân, hốc mắt đều đỏ lên, nén khóc hét to: “Cậu ấy thật sự chỉ là được gia đình đó nhận nuôi, nhà của chúng tôi có thể đưa ra bằng chứng! Các cậu im miệng đừng nói nữa!”

Một nam sinh nói: “Hạ Thụ e rằng thích sát nhân thể hệ thứ hai này đó!”

Lời cậu ta nói như đá rơi xuống nước, nổi lên hàng nghìn con sóng!”

“Đúng đó Hạ Thụ, có phải cậu có khuynh hướng tự ngược hay không, các cậu mỗi ngày ở cùng nhau, có phải không làm được chuyện gì tốt.”

“Quan hệ của các cậu không bình thường nhỉ!”

Lời nói càng ngày càng dơ bẩn, Cố Vũ Thuần bên cạnh Hạ Thụ cũng nghe không nổi nữa, cau mày mắng lớn: “Các cậu đều mẹ nó nói bậy cái gì vậy hả!”

“Vốn dĩ là vậy! Nếu không cậu ấy làm gì đứng về phía tội phạm giết người!”

“Dù sao Tống Hành cũng không thể ở lại trường học được, cút đi!”

“Cút đi! Cút đi!”

...

Tiếng la hét âm ỉ càng lúc càng lớn, Hạ Thụ vừa gấp vừa tức. Tất cả kiềm chế được dạy dỗ đều nhẫn nại đến đỉnh điểm, đột nhiên một viên gạch trên mặt đất lên ném về phía nam sinh nói chuyện lúc đầu.

Trong đám người truyền đến tiếng thét chói tai.

“Đánh nhau, đánh người!”

“Hạ Thụ đánh người!”

...

Chuyện âm ỉ đến văn phòng chủ nhiệm.

Trong văn phòng chủ nhiệm khối mười một vô cùng náo loạn. Viên gạch trong tay Hạ Thụ không nhỏ, thẳng tay làm trán của nam sinh kia giàn giụa máu tươi, nước mắt tuôn ra rất nhiều.

Tranh chấp đến mức độ này đương nhiên là tìm đến phụ huynh học sinh hai bên. Phụ huynh của nam sinh từ lúc mới đến đã một mực la hét âm ỉ.

“Thật quá đáng, chủ nhiệm Tạ, hôm nay cho dù thế nào Nhất Trung các người cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích!”

“Tại sao con trai của tội phạm giết người cũng được trúng tuyển! Lại còn động thủ làm bị thương người khác!”

“Nhất Trung các người xưa nay nổi tiếng đề cao tổ chất yêu cầu nghiêm khắc, tại sao có thể cho phép xuất hiện chuyện như vậy!”

...

Chủ nhiệm Tống, chủ nhiệm tổ xã hội, cùng với chủ nhiệm lớp của Hạ Thụ và nam sinh đều đó ôn tồn khuyên nhủ. Hạ Thụ đứng ở trong góc văn phòng, trước mặt Tống Hành.

Tống Hành vừa nãy ở mục thông báo trước khi nam sinh đánh trả đã kịp thời chạy tới bên cạnh Hạ Thụ, không để nam sinh kia động đến cô.

Hơi thở thiếu niên vẫn sạch sẽ trầm tĩnh như cũ, Hạ Thụ ngửi được mùi của riêng anh, toàn bộ sự dũng cảm một mình chiến đấu hăng hái khi này biến thành tủi thân và đau lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt, khẽ hỏi: “A Hành, cậu không sao chứ?”

Trong mắt cô có nước, bên trong phản chiếu hình dáng của anh.

Rõ ràng tình cảnh trước mắt của cô càng bất bực hơn, cô lại còn ở đây lo lắng cho tình trạng của anh.

Trái tim của Tống Hành chua xót, mím môi lắc đầu nói: “Tớ không sao.”

Anh cũng không thể có chuyện.

Phía sau lưng không biết cụ thể đã nói gì, một giọng nữ trung niên chua ngoa truyền đến, hướng về phía bọn họ.

“Tôi mặc kệ nói chính xác hay không chính xác! Đuổi! Nhất định phải đuổi cho tôi!”

Thiếu niên, thiếu nữ cùng nhìn sang.

Chính là mẹ của nam sinh nói chuyện, đầu ngón tay chỉ thẳng vào mũi Hạ Thụ, một khuôn mặt vằn vện hận không thể xé nát bọn cô ra.

“Mẹ Trương Dương.” chủ nhiệm Tạ ở bên cạnh khuyên: “Việc này thật sự có hiểu lầm, chúng tôi đã xác nhận lại với những học sinh ở đó lúc ấy, lúc đó thật sự là Trương Dương nói lời không hay trước, Hạ Thụ mới động thủ, chuyện này cũng không thể đổ thừa một mình Hạ Thụ.”

“Nói vài câu không hay là có thể động thủ sao?!” Ba Trương Dương tức giận nói: “Hơn nữa Trương Dương chỉ là nói mấy câu tội phạm giết người, chẳng lẽ không phải sự thật?! Còn không phải rất nhiều người nói tội phạm giết người, tôi còn muốn hỏi cô một chút chủ nhiệm Tạ, rốt cuộc tại sao Nhất Trung các người lại cho phép con trai của tội phạm giết người học ở trường vậy?”

“A Hành không phải con trai của tội phạm giết người!”

Hạ Hùng Hải đang trên đường đi, vẫn còn chưa tới.

Nghe bọn họ một hơi một câu “Tội phạm giết người.”, Hạ Thụ không nhịn được, bước lên hai bước rồi đứng lại.

“Hạ Thụ!” Tống Hành muốn ngăn cản cô.

Không kéo lại được.

“A Hành không phải con trai của tội phạm giết người! Cậu ấy chỉ là từng được gia đình đó nhận nuôi, cậu ấy không phải, cậu ấy không phải, cậu ấy không phải! Các người nghe không hiểu tiếng người phải không! Một đám các người không hiểu rõ ràng tình huống thật sự đã phát ngôn bừa bãi ác ý làm tổn thương

người khác, có khác gì tội phạm giết người không? Tội phạm giết người có dao, các người ngay cả dao cũng không cần! Các người còn vô sỉ, ghê tởm hơn cả tội phạm giết người!”

Giọng nói của cô mềm mại nhưng lời nói lại vang vang, rõ ràng bản thân cũng đang sợ hãi, giọng nói run rẩy tủi thân khóc nức nở, nhưng vẫn kiên trì nói hoàn chỉnh những lời phải nói ra. Năm tay nắm đến thật chặt.

Toàn bộ bên trong văn phòng trong nháy mắt yên tĩnh.

“Cô có tư cách gì nói chuyện ở chỗ này!” Giây tiếp theo ba Trương Dương nổi giận, chỉ một ngón tay vào cô: “Cô đánh con trai của tôi, món nợ này vẫn chưa tính đâu, trái lại cô còn có mặt mũi chỉ trích chúng tôi, tôi...”

Ông ta giơ tay lên giống như muốn đánh người, Tống Hành nhẹ nhàng nắm cổ tay, chắn trước mặt Hạ Thụ, sống lưng thẳng tắp đứng trước mặt người đàn ông.

Anh tức giận.

Gương mặt thiếu niên lạnh lùng trắng bệch, ánh mắt lạnh giá. Thiếu niên rõ ràng không bao nhiêu tuổi, nhưng ba Trương Dương lại bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi trong lòng khiếp sợ khó hiểu.

Ông ta ngượng ngập thu ngón tay vào, ho nhẹ: “Thảo nào lại đánh người, con trai của tội phạm giết người và kẻ bạo lực, cá mè một lứa!”

“Chú...” Hạ Thụ còn muốn phản bác.

Tống Hành véo nhẹ lên cổ tay của cô, yên lặng lắc đầu với cô.

Lúc này cửa văn phòng bị gõ vang. Là Hạ Hùng Hải thông dong đi tới.

“Xin lỗi, chủ nhiệm Tạ, thầy Từ, trên đường tuyết rơi có hơi tắt đường, trì hoãn rồi.”

Hạ Thụ tràn ngập phần nộ, tủi thân và không phục, trong một khắc đối mặt với Hạ Hùng Hải tất cả đều trở thành hổ thẹn và tủi thân: “Ba...”

Hạ Hùng Hải chỉ mỉm cười, khẽ vuốt tóc an ủi con gái: “Đừng sợ, ba đều nghe nói rồi.”

Hốc mắt Hạ Thụ trong nháy mắt đỏ lên.

Hạ Hùng Hải nói: “Tiểu Mộc, con với A Hành về nhà trước đi, để ba nói chuyện với bọn họ.”

“Nhưng...”

“Nghe lời ba.” Ông không cho phép từ chối, lại nói với Tống Hành: “A Hành, con đưa Tiểu Mộc về nhà trước.”

Tống Hành trầm mặc gật đầu.

Lúc ra khỏi văn phòng chủ nhiệm thì đã là giờ học. Tuyết cũng đang rơi lớn, che đậy những lời nói linh tinh nhằm nhí, nhưng không lẫn át được những lời nói rách nát để lại tâm trạng thê lương.

Dọc theo đường đi vành mắt Hạ Thụ đỏ bừng, cũng không nói lời nào, cúi đầu khó chịu đi về phía trước.

Tổng Hành yên lặng đi theo phía sau lưng cô, ánh mắt nhìn cô.

Bông tuyết rơi trên vai hai người tích thành một lớp mỏng.

Lúc đi ngang qua mục thông báo, Hạ Thụ ngơ ngác.

Poster lớn kia vẫn còn ở trên mục thông báo, rất nhiều đồ bên cạnh, vô số truyền đơn màu trắng bị dán ở mặt trên, dùng bút lông màu hồng viết: “Kẻ phạm tội giết người.”

Bị ướt nước tuyết, đỏ rực chói mắt như máu vậy.

Cô sững sờ hai giây, đột nhiên bước nhanh chạy lên, bắt đầu dùng sức xé rách những tờ truyền đơn đó...

“Hạ Thụ!” Tổng Hành vội vã đuổi kịp, ở bên cạnh khẽ kéo cánh tay cô muốn ngăn cản: “Đừng để ý, chúng ta về nhà đi.”

“Không được!” Hạ Thụ lạnh giọng từ chối, liều mạng đi xé.

Những tờ truyền đơn đó dán chồng lên nhau, rất dày, xé xuống một tầng thì lại còn một tầng.

“Hạ Thụ!” Tổng Hành cố gắng kéo tay cô: “Quá nhiều rồi, xé không xong đâu, chúng ta trở về đi.”

“Không được! Không được!” Nước mắt Hạ Thụ rơi xuống, kiên trì xé.

Những tờ giấy dần dần trải ra dưới chân cô, lưu loát rơi xuống giống như bông tuyết, nhưng lại không tan đi.

“Hạ Thụ!” Thiếu niên đột nhiên kéo lấy cánh tay cô để cô đối mặt với mình: “Đừng xé!”

“Không được!”

“Có cái gì không được!” Đáy mắt anh có ý tức giận, hơi thở hơi gấp. Không rõ đến cuối cùng tại sao cô lại bướng bỉnh như vậy.

Tuyết quá lớn, không khí cũng lạnh. Tay cô đuổi ở bên ngoài bị đông lạnh đến đỏ bừng cứng đờ, chạm vào tay là một mảng lạnh lẽo.

“Không được chính là không được!” Cô gái nức nở, ngẩng đầu lên, hai tròng mắt ánh lên bầu trời đầy tuyết và phản chiếu hình ảnh của anh, nước mắt giống như băng: “Bọn họ nói cậu, nói cậu là không được!”

Hô hấp Tổng Hành hơi ngưng đọng.

Ngực anh giống như trong bị những lời này và nước mắt của cô khoét thủng trong nháy mắt, bắt lấy đôi tay run rẩy của cô, hốc mắt cũng dần đỏ lên.

Mưa lất phất âm u, tuyết lớn bay tán loạn.

Hạ Thụ hét xong câu này, sức lực cả người giống như bị sự ủy khuất chiếm cứ, bỗng nhiên đẩy tay anh ra chậm rãi ngồi xỏm xuống, chôn mặt ở hai đầu gối lên tiếng khóc lớn.

Cô rất cẩn thận để tâm, che chở, bảo vệ thiếu niên...

Không thể để bị người khác đối xử như vậy.

Tống Hành đứng yên lặng, song lại siết hai quả đấm đến nổi trắng bệch. Cách thật lâu, mới chậm rãi ngồi xỏm trước người cô, vươn tay ra chạm vào mặt cô.

“Hạ Thụ...”

Hạ Thụ nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ rực, trên mặt còn vương nước mắt lung tung, tóc mai lộn xộn bị nước mắt dính vào trên má, đáng thương lại nhếch nhác.

Anh khẽ thở dài, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau khô mắt cô, vừa khàn giọng nói: “Cậu đừng khóc.”

Đừng khóc vì tớ.

Tớ không xứng đáng.

Nước mắt của cô không vì anh nhẹ lau mà biến mất, ngược lại càng tuôn ra mãnh liệt, thấm vào đầu ngón tay anh, lạnh buốt rất nhanh.

Cô khóc đến nấc lên, lời nói đều không suôn sẻ, nhưng vẫn khẳng khẳng mềm mại nói: “A Hành, bọn họ đều là người xấu.”

“Ừm.” Tống Hành đáp lại thật thấp, trong lòng không dễ chịu.

“Chúng ta đừng để ý đến bọn họ.”

“Ừm.”

“Cậu, cậu đừng buồn.”

“Tớ không buồn.” Hốc mắt anh phiếm hồng, nhẹ nhàng cười với cô, lại xoa xoa đầu tóc rối loạn vì khóc của cô: “Cậu không khóc, tớ sẽ không buồn.”

Hạ Thụ vừa nghe lập tức kéo tay áo quệt nước mắt, tuy rằng ngực vẫn còn nghẹn ngào, nước mắt lại không chảy nữa.

Tuyết từ từ rơi, tung bay trước mắt, nhìn xa như một mảng màu bạc.

Hạ Thụ che giấu nước mắt trong mắt với anh: “A Hành, chúng ta về nhà đi.”

CHƯƠNG 14: BỊ ĐÁNH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng nhà trường xử lý cho Hạ Thụ nghỉ học một tuần.

Bởi vì chuyện xảy ra có nguyên nhân, sự thật lại chứng minh là Trương Dương nói năng lỗ mãng trước, phía nhà trường suy nghĩ nhiều lần quyết định xử lý không ghi lỗi.

Ba mẹ Trương Dương sau khi biết được kết quả xử lý vô cùng không vừa lòng, lại đến trường học náo loạn một trận, cuối cùng bị thầy chủ nhiệm lấy nội quy trường học mắng chửi người nghỉ học ra uy hiếp mới từ bỏ.

Tổng Hành đi học như thường lệ.

Chuyện này náo động quá lớn, ngày hôm sau trường học liền đưa ra một thông báo trước mục thông báo làm sáng tỏ khối mười một lớp văn số một Tổng Hành và vụ án giết vợ chân động Thanh Thành mười năm trước không có quan hệ huyết thống trực hệ.

Sau thông báo những lời đồn đại về Tổng Hành trong sân trường có hơi giảm bớt,

nhưng anh vẫn bị cô lập.

Trong văn phòng khối xã hội lớp mười một, Từ Linh nói với Tổng Hành: “Trường học đã dốc toàn lực giúp em bác bỏ tin đồn, em không cần sợ, phần lớn bọn họ là người chưa gặp qua loại chuyện này, cảm thấy mới mẻ, lúc này mới bảo sao nghe vậy. Chờ thêm một thời gian ngắn, chuyện này từ từ sẽ qua, mọi người cũng đã quên. Bản thân em phải điều chỉnh lại tâm trạng, trước hết học tập không phải chịu ảnh hưởng.”

Tổng Hành đứng trước cửa sổ trong vắt, tuyết bên ngoài hòa với ánh sáng mặt trời trải lên bả vai anh, đồng phục màu xanh trắng sạch sẽ trên người anh phản chiếu ra màu sắc hơi nhạt.

Anh khẽ mím môi, tóc mái sạch sẽ, vùng da tiếp xúc với ánh sáng, thấp thoáng phát sáng.

Yên lặng nghe Từ Linh nói xong, anh nhẹ nhàng hạ mắt xuống cảm: “Dạ.”

Từ Linh lại nói: “Ngoài ra, có chuyện gì cũng không cần chịu đựng. Nếu như có bạn học bắt nạt em, em cũng phải lập tức nói cho giáo viên và nhà trường, biết không?”

Tổng Hành: “Dạ.”

Nhìn thiếu niên lạnh lùng ít nói trước mắt, trong lòng Từ Linh không nhịn được lại than nhẹ một lần nữa.

Liên quan đến thân thể của Tống Hành, trước kia cô ấy đã nghe nói qua một chút. Chỉ biết là cô nhi, từ nhỏ được nhận nuôi trong nhà Hạ Thụ, vì nhóm máu trong cơ thể anh giống với Hạ Thụ.

Khi đó cô ấy cảm thấy đứa nhỏ này đáng thương, không ngờ tới sau lưng còn có nhiều điều không muốn người khác biết ngọn nguồn như vậy.

Thật là nghiệp chướng.

Càng là đứa trẻ nếm trải mùi vị chua xót thì càng hiểu chuyện. Nhưng đứa trẻ như vậy, đều mang theo vết sẹo lớn lên, khiến cho người ta đau lòng.

Suy cho cùng vẫn là chuyện của nhà người khác, cô ấy làm giáo viên không cách nào xen vào quá nhiều. Từ Linh buông tiếng thở dài: “Hạ Thụ, sao rồi?”

Ánh mắt Tống Hành lóe lên.

Từ ngày đó, sau khi trở về thì tâm trạng Hạ Thụ vẫn không tốt lắm, tuyết rơi nhiều ngày, ở bên ngoài lâu, tâm trạng lại lên xuống, về đến nhà liền sốt cao.

Hai ngày này truyền dịch, nhiệt độ đã giảm xuống một chút, nhưng là lặp đi lặp lại. Sáng nay trước khi anh ra cửa thì lại sốt.

Cũng không biết bây giờ thế nào.

Đầu ngón tay anh cuộn tròn lại: “Cậu ấy vẫn ổn.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Linh gật đầu: “Các em ở cùng nhau, mấy ngày này em cũng khuyên nhủ em ấy một chút, em ấy đánh người, nhà trường nhất định phải xử lý, không có biện pháp nào ngoài nghỉ học. Ngoài ra, mấy ngày nay em ấy nghỉ học em có rảnh thì kèm thêm cho em ấy, đừng để sa sút.”

“Dạ.”

Trên đường về phòng học dọc đường đều có người nhìn anh đánh giá, không thiếu những người lui về sau tránh né anh. Từ đầu đến cuối dáng người Tống Hành thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, nhanh chóng đi trở về chỗ ngồi của mình.

Trong phòng học vốn dĩ ồn ào, lúc anh vào phòng trong chớp mắt đã yên tĩnh một chút.

Tiếp âm thanh ồn ào lại nổi lên, chỉ là thấp hơn vừa rồi không ít.

Trong đó không thiếu câu bàn tán về anh, anh biết.

Tề Lâm ngồi cùng với Tống Hành trái lại không có mâu thuẫn gì, có chút lo lắng mà nhìn anh, dường như muốn nói gì đó, muốn nói lại thôi.

Tưởng Nguyệt Viện vốn dĩ định đi qua, nhưng thấy mọi người xung quanh dường như đều có chút kiêng dè, vẫn là từ bỏ.

Tổng Hành dừng dừng bình tĩnh, lo mở sách vở ra tự học.

Lúc này một trang giấy đột ngột đặt trước bàn mình.

Mặt trên viết một đề toán chưa giải.

Anh hơi giật mình, ngược mắt.

“Có thể giúp tớ giải đề này một chút không?” Thảm Hoài Xuyên lặng đứng trước bàn anh, khuôn mặt thanh tú vẽ mặt khiêm tốn.

Dường như thật sự đang khiêm tốn nhờ anh giảng đề.

Tổng Hành nhấp môi, chưa nói gì, cầm lấy bút viết xong từng bước giải đề.

Hoàn thành lời giải, anh đặt bút xuống. Thảm Hoài Xuyên cầm lấy đáp án nhìn một chút, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Cậu ta liền xoay người đi.

“Thật ra cậu biết giải.” Tổng Hành ở sau lưng cậu ta đột nhiên lên tiếng.

Thảm Hoài Xuyên đứng lại.

Tổng Hành: “Đúng không?”

Đứng yên hai giây, Thảm Hoài Xuyên quay đầu lại, yên lặng đối diện với ánh mắt tra xét đen nhánh của thiếu niên, cười một cái: “Không quan trọng, không then với lương tâm là được.”

...

Hạ Thụ sau khi truyền dịch lại ngủ thật lâu, tỉnh lại phát hiện đã hạ sốt, ngược lại đầu vẫn hơi choáng váng.

Ngồi trên giường trong chốc lát để tỉnh táo lại, cô khoác áo đi ra cửa phòng. Trong biệt thự im ắng, chỉ có tiếng bước chân cô.

Lúc này, Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân đều đang trong công ty, Tổng Hành và Mã Tuấn cũng ở trường học, trong nhà chỉ có hai người Hạ lão gia và Hạ Thụ.

Nghe thấy tiếng động, Hạ lão gia đẩy cửa ra, thì thấy Hạ Thụ bước ra từ phòng của mình.

Về mặt Hạ lão gia nghiêm túc trước sau như một nhất thời có nụ cười hiền hòa: “Tiểu Mộc tỉnh rồi à, thế nào? Còn sốt không? Khó chịu sao?”

“Con đỡ hơn nhiều rồi, ông nội.” Hạ Thụ nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói khô khốc.

Tính tình Hạ lão gia luôn luôn nghiêm túc khắt khe, lúc còn trẻ ở quân đội đã dưỡng thành thói quen, cho dù đối mặt với con gái cũng thường ít khi nói cười, chỉ có đôi mắt ảnh chụp của người vợ đã mất hoặc là Hạ Thụ, thỉnh thoảng mới có thể lộ ra một chút dịu dàng.

Suy cho cùng là cháu gái duy nhất của mình, trời sinh lại là nhóm máu hiếm như vậy, cẩn thận nâng trong tay cũng sợ rơi vỡ, làm sao dám trách móc nặng nề, dạy dỗ nghiêm khắc.

Hạ lão gia sờ tóc cô, cười nói: “Đỡ hơn nhiều thì tốt, đừng sợ, gần đây trước hết ở trong nhà đợi thật tốt, xem như là nghỉ ngơi, thả lỏng tâm trạng một chút, bên phía trường học không cần lo lắng.”

“Buổi chiều có muốn làm gì không?” Ông lại ôn tồn hỏi: “Trời trong lắm, không khí không tệ, có thể đi ra ngoài một chút, cũng tốt với cơ thể.”

“Muốn đi tiệm đàn sửa cung đàn ạ.” Hạ Thụ thấp giọng đáp, âm thầm hỏi: “Ông nội, con làm sai rồi sao?”

Hạ lão gia im lặng chớp mắt một cái.

Rất nhanh ông lại cười rộ lên, nói: “Chỉ cần con cảm thấy con không sai, vậy thì không làm sai.”

Ánh mắt cô lẳng lặng nhìn vào ông chăm chú: “Vậy, A Hành làm sai sao?”

“...”

Thật ra cô muốn hỏi, nếu hôm nay đổi lại là A Hành làm, không phải cô, mọi người có thể không trách anh hay không?

Nhưng câu hỏi này trần trở bên môi rất lâu, vẫn là chưa nói ra.

Có lẽ có chút vấn đề là câu trả lời quá rõ ràng, mới càng không dám nói.

Hạ lão gia thở dài: “Các con đều là đứa trẻ ngoan.”

Buổi chiều lúc đi tiệm đàn đúng vào ngày âm áp nhất, trên bầu trời có ánh mặt trời.

Hạ Thụ xách theo hộp cung, hơi ho khan, đẩy cửa đi vào tiệm đàn cũ.

Chuông gió nhỏ ở cửa vang lên tiếng leng keng. Giờ làm việc, người đi xem đàn không nhiều lắm, sau khi cô nói ý của mình cho chủ tiệm đàn nghe.

Ông lão chủ tiệm đàn lúc nhìn đến cung đàn gãy kia thì khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, cười nói: “Lại là đàn này.”

Hạ Thụ mỉm cười: “Ông biết ạ?”

“Đương nhiên.” Ông lão cười nói: “Thanh cung đàn này là ông làm.”

Cô cũng cảm thấy có chút bất ngờ, nhìn hình vẽ chiếc cây nhỏ ở đuôi cung kia, xuất phát từ trong lòng mà khen ngợi: “Tay nghề của ông thật tốt.”

Ông lão khiêm tốn mà nói hai tiếng quá khen, lại có chút bất ngờ: “Không nghĩ tới, cậu ấy vẫn tặng nó cho cháu.”

Lông mi Hạ Thụ khẽ chớp, nghe có chút không hiểu: “Cái gì ạ?”

“Chàng trai đó ấy.” Ông lão nói: “Chính là nam sinh cao lớn đẹp trai. Cậu ấy đến chỗ này của ông đặt cung đàn này, lễ Giáng Sinh hôm đó tới lấy, vốn dĩ đã đi rồi. Nhưng không biết là chuyện như thế nào, qua một lát lại trở lại, cả người và mặt đều bị thương, cung cũng bị gãy, hỏi ông còn có thể sửa hay không. Nhưng đứt gãy đến mức độ đó còn có thể sửa chỗ nào, cậu ấy lại xách theo nó rời đi, không ngờ tới cậu ấy vẫn tặng nó cho cháu...”

Ánh nắng mùa đông tươi sáng ấm áp, ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ đến mức giống như giữa mùa hè. Ánh sáng màu vàng xuyên qua cửa sổ vây lấy Hạ Thụ.

Cô lại cảm giác bản thân dường như rơi vào hầm băng sâu nhất vào những ngày đông lạnh giá nhất.

...

“Trên đường về đụng phải mấy tên cướp bóc của trẻ con. Đụng chạm vài cái.”

“Không muốn gây chuyện.”

“Xin lỗi, tớ không có chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.”

...

“Cái này chính là quà sinh nhật em chuẩn bị tặng cho chị họ. Nhưng chị họ xin lỗi, ngày hôm qua tuyết rơi, đường quá trơn, em té một cái, làm rơi gãy nó.”

“Anh A Hành hôm qua có tặng quà cho chị họ không?”

...

“Sau này tớ lại mua cái mới cho cậu.”

Sau này tớ, lại, mua cái mới cho cậu.

Lại...

...

Lúc về đến nhà thì cấp hai đã tan học, Mã Tuấn đang đóng ổ trên sofa vừa gặm khoai tây chiên vừa xem phim truyền hình, nghe thấy có người trở về quay đầu gọi một tiếng: “A, chị họ, chị đã về rồi.”

Sắc mặt Hạ Thụ tái nhợt, toàn bộ biểu cảm đều vô cùng khó coi, không nói hai lời bước nhanh lên nắm lấy cổ áo léo cậu ta lên: “Em đứng lên cho chị!”

“A...”

Mã Tuấn không biết đã xảy ra chuyện gì, phát ra tiếng thét chói tai. Khoai tây chiên trong tay rơi rớt trên thảm.

Đầu ngón tay Hạ Thụ run rẩy, giọng căm ghét hỏi: “Chị hỏi em, tại sao tìm người đánh A Hành, bẻ gãy cung đàn cậu ấy mua, tại sao lại nói cung đàn kia là em mua! Trong trường học những thứ lộn xộn nói về A Hành đó cũng là em truyền ra đúng không! Em nói đi!”

Tiếng động rất lớn, Hạ Mẫn Quân đang phụ trong phòng bếp nghe tiếng lập tức chạy tới, thấy trường hợp này kinh hãi quá mức, vội vàng bước lên tách hai người ra.

“Đây là làm sao vậy hả? Tiểu Mộc, xảy ra chuyện gì?”

Mã Tuấn núp phía sau Hạ Mẫn Quân lớn tiếng hét: “Mẹ! Chị họ con đánh con! Chị ấy đánh con...”

“Cô còn hỏi con xảy ra chuyện gì!” Ngực Hạ Thụ phập phồng mãnh liệt, hốc mắt ngấn nước mắt, liều mạng nhẫn nại không để rơi xuống, một tay chỉ vào Mã Tuấn: “Cô hỏi nó đi! Cô hỏi con trai ngoan của cô đã làm chuyện tốt gì! Đánh người nói dối rải tin đồn! Hôm nay chị phải đánh em!”

Cô rút ra một cành cây từ bên cạnh bình hoa mỹ nghệ, xông lên phía trước muốn đánh cậu ta. Mã Tuấn liều mạng kéo Hạ Mẫn Quân gào khóc hét lớn. Hạ Mẫn Quân vội vàng ngăn cản.

“Tiểu Mộc... Con chờ một chút Tiểu Mộc! Các con có phải đây là hiểu lầm không! Tiểu Mộc!”

Động tĩnh này thật sự quá lớn, Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải trên lầu cũng nghe tiếng đi đến.

Hạ lão gia chống gậy xuống đất hai cái thật mạnh: “Cần quấy!”

Trong phòng khách yên tĩnh một chút.

Sắc mặt Hạ lão gia tái mét, tầm mắt lướt qua từng người một, cuối cùng dừng trên mặt Hạ Thụ.

“Tiểu Mộc, bây giờ con đang âm ỉ cái gì! Vừa trở về đã đánh em trai con.”

Mã Tuấn trốn sau lưng Hạ Mẫn Quân lườm Hạ Thụ, vẻ mặt căm hận.

“Không phải, ông nội.” Trong lòng Hạ Thụ vừa tức giận lại tủi thân, nước mắt cuối cùng không nhịn được nữa, từng giọt rơi xuống.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt, bước lên mở hộp cung ra lộ ra đoạn cung bên trong, chỉ vào Mã Tuấn khóc nói: “Là Mã Tuấn! Cung đàn này là A Hành mua, là Mã Tuấn cướp đi, là em ấy làm gãy, cũng là em ấy đánh A Hành! Những lời đồn về A Hành trong trường cũng là em ấy tung! Đều là em ấy!”

Cả phòng kinh ngạc.

Hạ Mẫn Quân cũng vô cùng ngạc nhiên. Bà ta biết được gần đây trong trường Hạ Thụ và Tống Hành xảy ra biến cố, lại không biết là ai làm.

Nhớ lại lời nói Mã Tuấn thuận miệng nói ở phòng bếp. Xoay người kinh ngạc hỏi cậu ta: “Việc này sao lại thế này? Cuối cùng có phải con làm hay không? Con nói đi!”

“Không phải con!” Sắc mặt Mã Tuấn đỏ lên, cứng cổ hét: “Không phải con làm! chị họ oan uổng em! Có phải Tổng Hành nói vậy với chị không, anh ấy nói bừa! Không phải em!”

“Em còn nguy hiểm!” Hạ Thụ khó thở, xông lên phía trước muốn đánh cậu ta. Bị Hạ Mẫn Quân và Hạ Hùng Hải vội vã kéo ra: “Tiểu Mộc!”

Sắc mặt Hạ lão gia nặng nề: “Tiểu Mộc, con lên tầng trước đi, ông hỏi Tiểu Tuấn.”

“Con không!” Hạ Thụ dứt khoát từ chối.

“Đi lên.” Hạ lão gia cau mày, rõ ràng đang tức giận.

Hạ Hùng Hải sợ ông tức giận, cũng khuyên bảo: “Tiểu Mộc đi lên trước đi, bên này có ba và ông nội rồi.”

“Con không!” Nước mắt ngồn ngộn trên mặt cô, ánh mắt ngăm trong nước mắt vô cùng bỏng cháy, vừa lạnh lùng vừa kiên định: “Nếu con lên rồi, có phải việc này cuối cùng lại là em ấy nói lời xin lỗi mà không giải quyết được gì? Không thể nào! Dù sao nếu hôm nay em ấy không đến cung đàn cho con, không bị đánh một trận giống như A Hành, con tuyệt đối không buông tha em ấy, con không đi lên!”

Hạ Mẫn Quân không thể tưởng tượng được, lùi lại hai bước che chở Mã Tuấn, giọng nói cũng lung lay: “Tiểu Mộc, đây là con không nói lý lẽ! Em con có không đúng, con cũng không thể đánh nó!”

“Những việc A Hành phải trải qua đều do em ấy làm!” Cô thật sự tức giận, trong nháy mắt thật sự không chú ý đến gì hết, nâng ngón tay thẳng tắp chỉ Hạ Mẫn Quân.

“Còn có cô! Tại sao em ấy lại trở thành như vậy? Còn không phải cô bình thường dung túng xúi giục! Mỗi một vết thương trên người A Hành đều có một phần của cô, các người đều là hung thủ! Hung thủ!”

“Tiểu Mộc!” Hành động lời nói này của cô quá vô lễ không giáo dục, Hạ Hùng Hải cau mày: “Buông xuống!”

Hạ lão gia cũng đồng thời quá lớn, giọng nói lạnh lùng khác thường: “Buông xuống.”

Hạ Thụ không buông, hai mắt đầm lệ lạnh như băng, đầu ngón tay chỉ vào Hạ Mẫn Quân căng chặt đến hiện lên màu trắng xanh.

“Buông xuống.”

“Tiểu Mộc!”

“Buông xuống!” Gõ gậy chống lên mặt đất hai tiếng, Hạ lão gia không thể nhịn được nữa, đột nhiên giơ gậy lên đánh thật mạnh lên mu bàn tay cô.

Hạ Thụ bị đau, hạ tay bị đánh xuống, mới vừa che cổ tay lại, đòn tiếp theo cũng thẳng tay đánh tới, quất vào sau lưng cô.

“Ba! Ba!” Hạ Hùng Hải sợ hãi, vội vàng giữ chặt tay Hạ lão gia chặn trước trước người con gái, lớn tiếng nói: “Không thể đánh! Không thể đánh! Tiểu Mộc còn bệnh, con bé sốt đến hồ đồ, đừng đánh, đừng đánh!”

Tổng Hành tan học trở về, lúc vào cửa đúng lúc thấy cảnh này.

Không khí trong phòng không đúng, anh đương nhiên cảm nhận được, ngơ ngác đứng ở cửa nhìn người trong phòng.

Vẻ mặt Hạ Mẫn Quân căm ghét tức giận đi lên trước mặt anh, chộp tay hạ xuống một bạt tai.

“Đều là do mày!”

-----oOo-----

CHƯƠNG 15: CÓ TỐ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Thụ hoảng sợ, vội vàng chạy lên dùng sức đẩy Hạ Mẫn Quân ra: “Cô làm gì đó!”

Cô xoay người nhìn Tổng Hành, một đôi mắt trong veo ướm át nhìn anh, dùng ánh mắt yên lặng hỏi anh có sao không.

Tổng Hành hơi nghiêng, hơi thở còn mang theo hơi lạnh lẽo bên ngoài, lắc đầu rất nhẹ với cô.

Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt còn chưa kịp lau nước mắt của cô, trong lòng đoán chắc chắn không phải chuyện tốt gì, nhúu mày lại.

Bầu không khí phòng khách lại càng hỗn loạn.

Hạ Mẫn Quân la hét ầm ĩ, âm ức kể lể với Hạ lão gia, nói Hạ Thụ đẩy bà ta.

Mã Tuấn vùng vẫy kéo Hạ Thụ muốn tính sổ, vội vàng đến hỏi cô tại sao phải đẩy mẹ cậu ta.

Tổng Hành ngăn tay mình bảo vệ Hạ Thụ ở sau lưng, ánh mắt lạnh lùng.

Hạ Hùng Hải bên này khó khăn lắm mới khuyên được Hạ lão gia bớt giận một chút, lại vội vàng đến bên này kéo Mã Tuấn đi.

Ông nói với Tổng Hành: “A Hành, con mau dẫn Tiểu Mộc về phòng trước đi! Con bé còn bệnh đây, cần thận lại sốt.”

Tổng Hành yên lặng gật đầu.

Dọc đường dẫn Hạ Thụ lên lầu hai, bên tai rớt cuộc yên lặng.

Hạ Thụ vừa khóc vừa đi, bước chân rất nhanh.

“Hạ Thụ.” Tổng Hành đi theo phía sau cô, không dám đi theo quá nhanh, chỉ có thể nhẹ giọng gọi một tiếng ý bảo cô từ từ.

Hạ Thụ dùng mu bàn tay lau nước mắt, bả vai run lên một cái.

“Hạ Thụ.”

Dường như cô không nghe thấy, không đáp lại anh, cũng không dừng bước chân lại.

“Hạ...”

Ngay lúc anh gọi đến lần thứ ba, Hạ Thụ bỗng nhiên dừng bước chân quay đầu lại... nhào vào trong lòng ngực anh một phen.

Tổng Hành kinh ngạc, đột ngột như vậy đôi tay không kịp phòng bị cố định ở hai bên cơ thể, hết sức kinh ngạc cúi đầu nhìn cô.

Trái tim bên trong lòng ngực.

Đập nhanh hơn.

Cả người anh cứng đờ, ngón tay thả lỏng lại cuộn tròn, rất muốn ôm cô giống như cô nhưng lại do dự, cuối cùng chỉ chậm rãi dùng trên cánh tay bả vai cô.

“Sao vậy?” Anh không kìm chế được cổ họng khàn khàn của mình.

Cô gái không nói lời nào.

Mặt cô chôn ở ngực anh, lúc đầu chỉ là lẳng lặng dựa vào, nhưng dần dần, thiếu niên cảm nhận được vai cô rung lên.

Cô đang khóc.

Anh nắm hai tay cô không kìm lòng được mà siết chặt.

Tiếng khóc từ từ lan ra. Mới đầu rất nhẹ, cũng rất nhỏ, giống như tiếng riu rít của mèo con. Lặp đi lặp lại.

Từ từ tiếng của cô bắt đầu lớn lên, giống như không quan tâm gì cả, đôi tay nắm chặt áo khoác của anh, tiếng nức nở đứt quãng, uất ức nhịn đã lâu và đau lòng.

Tổng Hành yên lặng đứng, mặc cho cô ở trong lòng ngực níu lấy anh khóc thút thít. Nước mắt thấm vào ngực anh vải áo dán trên da anh, vô cùng khó chịu.

Trong lòng anh càng chua xót.

Qua khoảng mấy phút, tiếng khóc thút thít ngừng dần, Hạ Thụ chậm rãi buông lỏng tay túm quần áo anh ra, lau nước mắt.

“A Hành, ai cũng không được bắt nạt cậu.”

Cô hít hít mũi, ở trong lòng ngực anh ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước sau khi khóc xong, lại đặc biệt kiên định.

“Cho dù là người nhà của tớ cũng không được.”

Phòng của Hạ Thụ là phòng công chúa màu hồng phấn, trên rèm cửa sổ trang trí đèn ngôi sao, lúc mở lên, thật giống như sao đầy trời từng trập lấp lánh, mênh mông mà ấm áp.

Ngồi trong phòng một lát, cảm xúc Hạ Thụ khá hơn nhiều. Nước mắt vẫn còn rơi lộp độp xuống đất, ngang bướng không chịu phát ra một tiếng.

Tổng Hành trong phòng vệ sinh cầm khăn lông đã ngâm nước ấm vào, đi ra ngồi xổm trước mặt cô.

Anh đưa khăn lông cho cô. Hạ Thụ chậm rãi ngẩng đầu, chỉ yên lặng nhìn anh, không động đậy. Cô khóc rất lâu, đôi mắt ướt đẫm. Từng giọt đỏ au, sung như hai hạt đào nhỏ vừa mới chín, có một chút đáng thương vô cùng đáng yêu.

Thấy cô không nhận lấy, Tổng Hành có hơi bất đắc dĩ, khẽ thở dài một tiếng. Đứng dậy lấy một cái đệm, cẩn thận trải trên giường mới ngồi xuống bên cạnh cô, đích thân lau mặt cho cô.

Hạ Thụ vẫn không nhúc nhích mặc cho anh loay hoay.

Nhiệt độ khăn lông vừa ấm vừa nóng. Da cô non nớt, lại mỏng, mới lau hai cái gò má đã ửng hồng.

Tổng Hành không dám dùng sức, thật cẩn thận dùng chỗ mềm mại nhất của khăn lông nhẹ nhàng lau quanh mắt cô, khẽ mở miệng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói anh vừa trong trẻo trầm lặng vừa êm tai, đặc biệt là ở trong không gian vô cùng yên tĩnh này, càng dễ nghe hơn.

Vừa bắt đầu nói việc này, trong ánh mắt Hạ Thụ lại tràn nước mắt, vừa rơi xuống đã bị khăn lông thấm hết.

Cô nói: “Hôm nay tớ đi tiệm đàn ...”

Giọng nói xào xạc vừa khóc của cô, có chút ma sát khô khan.

Tay Tổng Hành khựng lại.

Chỉ một câu này, anh lập tức có thể suy đoán được cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Trong lòng anh có một loại khó chịu không thể giải thích được sinh sôi tràn lan, bàn tay khẽ vuốt nhẹ gò má cô, dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt của cô.

“Đừng khóc nữa.”

Hạ Thụ vĩnh viễn lườm anh, ánh mắt ai oán.

Giống như chất vấn anh tại sao lại nói dối cô, lại cảm thấy khó chịu vì anh.

Dưới ánh đèn sáng, trước mắt thiếu nữ, khuôn mặt thiếu niên anh tuấn lạnh lùng sáng sủa.

Ánh mắt cô rất nhanh lại trở nên mềm mại, dừng trên gò má bên trái của anh. Nơi đó có dấu hai ngón tay rất nhạt.

Cô vươn tay chạm một cái.

Tổng Hành hiểu ý của cô, nhẹ nhàng lắc đầu với cô, đáy mắt dịu dàng: “Tớ không sao.”

Lau mặt xong, độ ẩm trên khăn lông cũng đã tan.

Gương mặt Hạ Thụ vẫn ửng hồng, bệnh trạng có chút không bình thường. Anh không nhận được đuôi tay lau lau trán cô.

Quả nhiên lại phát sốt.

Lập tức đứng dậy đến một bên rót nước pha thuốc, Tổng Hành bung đến trước mặt cô, nói: “Cầm thuốc uống đi.”

Hạ Thụ không muốn: “Đắng.”

“Nghe lời.” Trong nét mặt và lời nói của anh đều là lo lắng, nhẹ nhàng đặt viên thuốc vào tay cô, thúc giục: “Cậu bị bệnh, uống đi, mới có thể hạ sốt nhanh.”

Hạ Thụ cúi đầu.

Cô không nói, không nhìn anh, nhưng cũng không động đậy, rõ ràng là muốn phản kháng trong im lặng. Ly thuốc yên tĩnh nằm giữa hai tay cô, bề mặt chất lỏng phản chiếu ánh sáng của bóng đèn dây tóc trên trần nhà.

Tổng Hành không biết làm sao, im lặng một chút lại ngồi xổm xuống trước người cô, tay phải đút vào túi áo, vẻ mặt có chút chan chứa cười nhạt: “Cậu ngoan ngoãn uống thuốc xong, có thưởng.”

Hạ Thụ khó hiểu nhìn anh.

Anh chậm rãi đưa tay, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới, trong lòng bàn tay rõ ràng nắm chặt thứ gì đó. Hạ Thụ nhìn một cái là nhận ra màu sắc xuyên qua kẽ hở giữa hai ngón tay anh, là kẹo gấu con.

Cô cắn môi, không kháng cự nữa, nhắm chặt mắt liếc một chút, đưa ly thuốc đến bên môi uống hết.

Tổng Hành âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ nhàng lột kẹo gấu con ra, lúc cô uống xong trong chớp mắt vội lấy ly thuốc đặt qua một bên, đồng thời đem kẹo gấu con nhét vào miệng cô.

Hạ Thụ cau mày ho nhẹ hai tiếng. Vị ngọt của kẹo rất nhanh xua tan vị đắng nơi đầu lưỡi, quanh quẩn ở đầu lưỡi thật lâu.

Thuốc cảm sẽ khiến cho người ta thèm ngủ. Tổng Hành cởi giày và áo khoác cho cô xong, vén chăn trên giường: “Cậu nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc thật ngon,

đừng nghĩ gì cả.”

Lúc đứng dậy, góc áo anh lại đột nhiên bị túm một chút.

Thiếu niên hơi giật mình, ngoái đầu lại nhìn cô.

Giọng nói cô gái nhỏ nhẹ, lộ ra uất ức và đáng thương, đôi mắt ướt át trong veo:
“A Hành, tớ đau.”

Tim Tống Hành thất lại.

Anh theo ánh mắt cô nhìn xuống phía dưới, nhìn đến bàn tay non nớt của cô.
Trên làn da trắng có một đường đỏ thẫm, không dài, nhưng rất sâu..

Mức độ vết thương này đối với anh mà nói cũng không xem là lạ, xuống chút nữa đã tạo thành vết bầm xanh. Trong cổ họng anh căng lên, nâng lên rất nhẹ nhàng nhìn kỹ càng: “Sao lại bị thế này?”

Hạ Thụ khịt mũi: “Ông nội đánh...”

Tống Hành chỉ cảm thấy trong lòng mình nháy mắt cũng bị đánh một cái, máu nóng lên, giọng nói đột nhiên trở nên khàn khàn: “Còn đánh ở đâu nữa?”

Hạ Thụ chậm rãi chỉ phía sau lưng mình.

Phía sau lưng đương nhiên là không thể xem, Tống Hành véo đầu ngón tay sờ sùi một cái. Đột nhiên đứng dậy, định trở về phòng của mình lấy thuốc bôi vết thương ngoài da đến.

Một bàn tay nhỏ túm lấy vạt áo anh, không cho anh đi.

Tống Hành do dự một chút, vẫn đặt tay lên tay cô, vỗ nhẹ hai cái thấp giọng an ủi: “Tớ không đi, tớ đi lấy chút đồ, sẽ trở về ngay.”

Hạ Thụ không nhúc nhích.

Vốn dĩ Tống Hành muốn trực tiếp kéo tay cô ra, nhưng không thể nhẫn tâm mà nắm thật chặt, lại ngồi xổm xuống trước người cô lần nữa.

Chóp mũi Hạ Thụ ê ẩm, nhìn anh, đôi mắt đen trong veo lướt xuống: “A Hành, lần đầu tiên tớ biết, thì ra bị đánh đau như vậy.”

Cô được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, tuy không xem như muốn sao có sao muốn trắng có trắng, nhưng mong muốn cơ bản chưa bao giờ thất bại.

Mẹ mất lúc cô còn nhỏ, không hiểu đau thương. Ba thương cô, cũng không động chạm đến cô dù chỉ một chút. Ông nội thương xót cô, ngay cả câu nặng lời cũng không nói ra, càng không cần nói đến ăn đòn.

Cô gái trước kia ít khi va vấp đụng chạm bây giờ bởi vì anh mà bị đánh hai cái như vậy, trong lòng Tống Hành chua xót, giống như có vũ khí sắc bén đang khuấy động.

Hạ Thụ nói: “Lúc trước hỏi cậu có đau hay không, cậu luôn nói là không đau, thật ra cậu vốn là gặt tở, đúng không.”

Cô mím môi rũ mắt xuống, không nói.

Có chút khẩu thị tâm phi những thứ lẫn lộn đó trong lòng đều biết rõ, nói ra chỉ biết càng khó chịu hơn.

Trong phòng yên lặng, kim giây đồng hồ tí tấp chuyển động. Kẹo trong miệng dần dần tan ra.

Tổng Hành nói: “Ngủ một lát đi.”

Anh trải chăn mềm mại vén lên để cô nằm vào, rồi nhét thỏ hồng vào trong lòng cho cô ôm. Hạ Thụ túm cổ tay áo anh không cho anh đi, nhẹ giọng mà năn nỉ: “Tớ muốn ngủ cùng cậu.”

Anh vô thức nhíu mày: “Không được.”

Khi còn nhỏ, thế giới trong mắt trẻ con đơn thuần, không có nhiều suy nghĩ khác, trái lại cũng từng ngủ cùng một gối. Nhưng suy cho cùng thì bây giờ không còn là lúc nhỏ.

Trong lòng Hạ Thụ cảm thấy thất vọng, nhưng cũng hiểu, bọn họ trưởng thành rồi, không giống với trước kia.

Có chút khoảng cách trở thành cấm kỵ, không thể dễ dàng vượt qua.

Cô chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tuy rằng tay buông lỏng ra, nhưng nét mặt trên khuôn mặt nhỏ lại thể hiện rõ sự cô đơn.

Tổng Hành thở dài một hơi, từ bỏ việc bước đi, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường: “Tớ ở đây với cậu, chờ cậu ngủ rồi lại đi.”

Ánh mắt Hạ Thụ bỗng sáng lại, hết sức ngạc nhiên, gật đầu như gà con mổ thóc.

“Nhắm mắt.” Anh dịu giọng ra lệnh.

Cô nghe lời ngoan ngoãn khép mắt lại, dừng một chút, lại ném thỏ con hồng ra phía sau, ôm cánh tay anh vào lồng ngực.

Cánh tay Tổng Hành cứng đờ, muốn nói với cô không thể như vậy. Cắn răng xoắn xuýt một lát, vẫn là buông lỏng để mặc cô ôm.

Cơ bắp cả người anh căng cứng, tim đập trong lồng ngực đặc biệt rõ ràng, mạnh mẽ đến chấn động.

Không quá vài giây, Hạ Thụ mở mắt: “A Hành, yên lặng quá, tớ muốn nghe hát.”

“...” Trong lòng Tổng Hành sinh ra cảm giác bất lực.

Tổng Hành sẽ không hát, cuộc sống thường ngày của anh rất nhạt nhẽo vô vị, rất ít khi nghe nhạc.

Nghĩ một chút, anh lấy điện thoại từ trong túi áo khoác cô ra, cắm tai nghe, bật nhạc xong nhét tai nghe vào lỗ tai cô: “Ngủ đi.”

Hạ Thụ rất nhanh kéo một cái xuống nhét vào lỗ tai anh: “Cùng nhau nghe!”

Thiếu niên ngẩn ra.

Cô cũng không quan tâm anh có đồng ý không, nói xong trực tiếp nhắm mắt lại, bên môi có nụ cười nhàn nhạt.

Tiếng hát vang bên tai hai người họ.

Em đang khóc đúng không

Gió ngược muốn thổi khô nước mắt

Không nói ra được nỗi đau càng giấu càng nhiều

...

Khi bông tuyết ướp lạnh ánh mặt trời

Khi cầu vồng bắt đầu kết sương

Em phải dừng cảm

Bởi vì em còn có anh

Con đường cùng ngày đều đã bị khóa lại

Khi không khí đè đau bờ vai

Trước tiên không cần hoảng sợ

Ít nhất em còn có anh

...

Trên bề cửa sổ, tuyết tan ra im lặng nhỏ giọt. Vẻ mặt thiếu nữ trên giường dần dần tĩnh lặng, đã ngủ.

Thiếu niên nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại, giảm âm lượng xuống.

Cho đến khi giảm xuống im lặng, anh tắt nhạc, lại cẩn thận lấy tai nghe ra khỏi lỗ tai cô.

Anh chậm rãi di chuyển cánh tay cô đang ôm chặt ra, rồi lấy con thỏ hồng nhỏ ở phía sau nhét vào trong lòng ngực cô. Trong quá trình dường như có phát giác, Hạ Thụ không thoải mái xoay người một chút.

Tổng Hành đứng yên lại.

Chờ khi cô nằm im lại, Tổng Hành mới tắt đèn trong phòng ngủ, chỉ để lại hai ngọn đèn tường nhỏ lơ mờ.

Rồi lại nhẹ tay nhẹ chân mang thuốc trong phòng mình tới.

Động tác rất nhẹ.

Trên mu bàn tay cô chính là vùng da bị thương, chắc chắn không có cách nào biến mất trong chốc lát, chỉ có thể cố gắng giảm sưng, giảm đau.

Anh không dám dùng sức, chỉ dùng vải bông phun ướt, nhẹ nhàng xoa từng chút từng chút lên mu bàn tay cô.

Hạ Thụ không hề phát hiện, hàng mi dài yên tĩnh rủ xuống từ đầu đến cuối bình thản ngủ.

Đêm dài yên tĩnh.

Đèn tường trong phòng cô gái vẫn luôn sáng đến đêm khuya.

*

Tác giả có lời muốn nói: Ngọt không?

Chú thích: “Lời bài hát đến từ <Ít nhất còn có anh> – Phi Luân Hải.

Là một bài hát cũ, hồi trung học tôi rất thích, cảm thấy rất ấm áp.

-----oOo-----

CHƯƠNG 16: THỎ LỘ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Tối đó, Hạ Thụ không biết về sau dưới nhà xảy ra chuyện gì. Sáng sớm hôm sau, Hạ Thụ đã hạ sốt, tuy rằng không phải đi học nhưng cô vẫn xuống tầng ăn sáng đúng giờ.

Sắc mặt Hạ Mẫn Quân cực kỳ khó coi, không hề bày ra vẻ mặt hòa nhã với Hạ Thụ và Tống Hành, ăn xong thì đi vào bếp không ra.

Cả bữa ăn Mã Tuấn cũng sợ hãi rụt rè, không nói một câu. Ánh mắt sung phù không kém Hạ Thụ, xem chừng đêm qua cũng khóc rất nhiều.

Trước kia dù ghét trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn có thể giả vờ.

Ngày hôm qua cãi nhau ồn ào như vậy, không thể nghi ngờ là đã đâm thủng tầng vách ngăn cuối cùng, thái độ như thế nào thì hoàn toàn biểu hiện ra bên ngoài.

Khi đối mặt với Hạ Thụ, Hạ Mẫn Quân vẫn hơi giả vờ.

Nhưng đối mặt với Tống Hành, bà ta lười phải giả vờ.

“Đừng để ý đến họ!” Hạ Thụ cũng không thêm che giấu sự chán ghét với họ, hàm hồ nói với Tống Hành.

Tống Hành bật cười, trước khi đi học thì dặn dò cô đừng tranh chấp nữa, cũng cẩn thận của lại bị cảm.

Mọi người lục tục rời đi, Hạ lão gia gọi Hạ Thụ vào thư phòng.

Chuyện tối qua xảy ra quá bất ngờ, lúc sau hai ông cháu cũng chưa nói chuyện với nhau. Sáng nay lúc ăn cơm, bầu không khí vẫn rất cứng ngắc, Hạ Thụ còn không thêm chào lấy lệ.

Lúc này trong thư phòng chỉ còn hai người, bầu không khí càng cứng ngắc hơn.

Một lúc sau, Hạ lão gia mới thở dài, giọng nói vẫn dịu dàng như mọi khi: “Tiểu Mộc, hôm qua là ông nội không đúng, ông không nên đánh cháu, ông nội xin lỗi cháu, đừng giận ông nội nhé?”

Nghe ông cụ nói vậy, Hạ Thụ càng tủi thân hơn, mắt đỏ lên.

Cô dụi mắt: “Không có, ông nội, là cháu không đúng, cháu không nên vô lễ với cô như vậy.”

Nhìn cô như vậy, Hạ lão gia càng đau lòng hơn, tiến lên sờ đầu cô, nói: “Cho dù như thế nào, ông nội cũng không nên đánh cháu, hai cái đánh đó rất đau đúng không? Bây giờ còn đau không?”

Cô vừa lắc đầu lại vừa gật đầu. Đôi mắt ướt át, đón nhận ánh mắt khó hiểu của Hạ lão gia: “Đau lòng.”

Hạ lão gia bật cười, đúng là con bé này.

Ông cụ hỏi: “Sao lại đau lòng?”

Giọng Hạ Thụ mềm mại, chứa vài phần tủi thân: “Hôm qua rõ ràng là Mã Tuấn sau, nhưng ông lại không nghe cháu, còn bảo cháu lên tầng, chính là muốn bao che cho Mã Tuấn. Vì vậy cháu đau lòng lắm.”

Hạ lão gia cười ra tiếng, nói: “Ừ, quả thật là Mã Tuấn sai, cho nên hôm qua ông nội cũng đánh nó thay cho cháu.”

Cô ngẩn ra.

Thì ra tối qua sau khi Hạ lão gia nghe Hạ Thụ nói vậy, liền chắc chắn chuyện đó là Mã Tuấn làm. Bảo cô về phòng là vì cô, để tránh về sau Hạ Mẫn Quân giận chó đánh mèo lên cô.

Hai cái đánh đó cũng là vì cô vô lễ, hơn nữa để cho Hạ Mẫn Quân một cái công đạo, chặt đứt cơ hội về sau bà ta có thể nói Hạ Thụ vô lễ ra bên ngoài.

Tối qua sau khi Hạ Thụ và Tống Hành lên tầng, ông cụ và Hạ Hùng Hải đã hỏi rõ chuyện lúc trước.

Lúc đầu Mã Tuấn không chịu thừa nhận, lúc sau bị ép nên đã nói ra hết mọi chuyện.

Hạ lão gia đánh cậu ta mấy gậy, bắt cậu ta xin lỗi Tống Hành, hoặc là cắt ra khỏi nhà. Hơn nữa còn trách cứ Hạ Mẫn Quân vài câu.

Thảo nào sớm nay mắt cậu ta sưng như vậy.

Biết được Mã Tuấn cũng bị đánh, tuy trong lòng Hạ Thụ cảm thấy rất bất bình thay A Hành, nhưng cũng cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều.

Cô yên lặng bấm điện thoại, định báo tin tốt này cho A Hành.

Thấy cuối cùng mặt cô cũng bớt giận, Hạ lão gia thở phào: “Còn trách ông nội không?”

Hạ Thụ bĩu môi: “Vốn cũng không trách...”

Lời cô nói là thật, hôm qua ban đầu cô tức giận, về sau bị đánh nên rất tủi thân. Nhưng khi A Hành về, trong mắt cô toàn là anh, căn bản không quan tâm đến chuyện trách ông cụ hay không. Hạ lão gia nhìn tay và lưng cô: “Bôi thuốc rồi?”

“Vâng.” Hạ Thụ gật đầu, khoe miệng cong lên.

Sáng nay thức dậy, Hạ Thụ nhận ra mu bàn tay của cô đã được bôi thuốc.

Sau lưng có một lớp quần áo chắn nên không nghiêm trọng như mu bàn tay. Đầu giường của cô có một lọ thuốc mới, không nghĩ cũng biết là ai để đó.

Cô cảm thấy ấm áp và rất hạnh phúc.

Chuyện này cứ cho qua như vậy.

Một tuần sau, đã hết lệnh thôi học. Hạ Thụ lại đi học trở lại.

Hạ Thụ rất vui vẻ, sáng sớm đã chuẩn bị xong hết thầy, đi đến trường cùng Tống Hành.

Tài xế dừng xe ở đầu phố, khi sắp tới gần cổng trường, bước chân Tống Hành chậm lại, giống như đang do dự chuyện gì đó.

Hạ Thụ đi trước gọi anh: “A Hành?”

“Hạ Thụ.” Thiếu niên đứng cách cô mấy bước, bị ánh ban mai hắt vào, anh nói: “Hai đứa mình đừng đi vào cùng nhau.”

Lời đồn đãi về anh là con của tội phạm giết người vẫn chưa giảm bớt, rất nhiều người kiêng dè anh. Cô và anh đi cùng nhau, rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Hạ Thụ hiểu được nỗi băn khoăn của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng vô cùng kiên định: “Tớ không.”

“Ngoan.”

“Tớ không làm vậy đâu.” Cô ngẩng đầu, nói xong còn cố ý đi về phía cậu, cười khanh khách nhìn cậu: “Tớ sẽ không, hơn nữa bọn họ cũng không.”

Tổng Hành ngạc nhiên.

Dường như cô cố ý giấu một bất ngờ nào đó, thấy vẻ mặt khó hiểu của anh thì bật cười.

Giọng cô trong trẻo, nói với xung quanh: “Các cậu xuất hiện đi!”

Chỉ thấy xung quanh bốn phương tám hướng, từ cổng trường, sau các biển báo, lần lượt có người đi ra.

Tổng Hành ngạc nhiên, giật mình khi nhìn thấy họ.

Ở đó có Cố Vũ Thuần, Tôn Cường, Tề Lâm, Thẩm Hoài Xuyên... Còn có những người từng nhờ anh giải bài cho.

Gần như nửa lớp vẫn một tơi, họ đều xếp thành hàng dài đứng sau anh.

Tổng Hành rất cảm động, dường như anh nhận ra điều gì đó, liếc nhìn Hạ Thụ.

Hạ Thụ cười, cô nói: “A Hành, bây giờ chúng ta đi vào thôi.”

Cậu xem.

Thế giới này, có nhiều người xấu, nhưng cũng vẫn còn rất nhiều người tốt.

Phải chịu bao nhiêu rèm pha, nhưng vẫn sẽ có người đứng về phía cậu.

Cậu là người tốt, mọi người luôn thấy được điều đó.

Có lẽ bọn họ sẽ không mãi mãi đứng về phía cậu, nhưng sẽ có một người mãi mãi đứng về phía cậu.

Đoàn người chậm rãi đi vào.

Quả thật nhìn rất phô trương, dọc theo đường đi, rất nhiều học sinh phải ngoái lại nhìn.

Trong hàng có một nam sinh tính tình hoạt bát, từng mượn vở bài tập của Hạ Thụ, cười hi hi ha ha nói giỡn: “Này, nói cho mấy người biết, chúng tôi không dễ chọc đâu, đừng tưởng chúng tôi là cây cỏ mềm mà bắt nạt nhé!”

Mọi người lập tức cười vang.

Tổng Hành đi phía trước rũ mắt xuống, khóe miệng cũng nhếch lên.

Hạ Thụ bên cạnh nhìn trộm anh.

Anh cười rồi.

Nụ cười của anh lọt vào lòng cô như ánh mặt trời, cô cũng cười rộ lên, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tối qua dự báo thời tiết nói ở thị trấn nhỏ này sẽ có đợt tuyết rơi cuối cùng vào cuối năm, sau đó thời tiết sẽ nóng dần lên.

Tuyết mùa đông ở Thanh Thành không nhiều năm, thật ra năm nay có hơi khác thường, có nhiều đợt tuyết rơi hơn những năm trước.

Nhưng khi tuyết ngừng rơi, luôn có ánh mặt trời.

Cũng như mùa đông giá rét cũng phải dần qua đi để chào đón mùa xuân.

—

Sau đó là kỳ nghỉ đông.

Tết âm lịch năm nay vào tháng hai, chậm hơn năm trước một chút, trường Nhất Trung ở Thanh Thành gần hết tháng một mới bắt đầu được nghỉ đông.

Kỳ nghỉ đông này, Hạ Thụ trải qua rất bình thường.

Hạ Mẫn Quân bởi vì trước đó cãi nhau với Hạ Thụ và Tống Hành nên cũng xấu hổ, Tết không ở lại nhà họ Hạ. Bà ta dẫn Mã Tuấn đến thành phố quê ba cậu ta du lịch.

Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn không ở đây, đương nhiên Hạ Thụ rất vui. Hàng ngày vui vẻ đến Cung thiếu niên cùng Tống Hành.

Tết âm lịch sau đó đến lễ Quốc khánh.

Cả thị trấn tràn ngập trong sắc đỏ, trước cửa nhà họ Hạ cũng treo đèn lồng đỏ, Hạ lão gia tự tay viết câu đối đỏ, dán trước cửa nhà.

Hạ Thụ và Tống Hành đều nhận được bao lì xì dày của Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải. Hạ lão gia còn cho riêng Tống Hành một bao nữa.

Nói là ban đầu chuẩn bị cho Mã Tuấn, nhưng bây giờ đổi thành cho anh, coi như bù lại tiền tiêu vặt mấy năm nay bị Mã Tuấn cướp.

Tống Hành không chịu nhận, Hạ Hùng Hải và Hạ Thụ khuyên mãi anh mới nhận.

Anh dùng số tiền này mua một cung đàn mới nhà Hạ Thụ.

Hạ Thụ thích đến mức không muốn buông tay.

Ngày mừng Một Tết, nhà họ Hạ đến chùa Già Lam ăn chay cầu phúc như mọi năm.

Chùa Già Lam cách xa nội thành, bình thường nhà họ Hạ đến đều phải ở lại đó một đêm.

Buổi chiều sau khi nghe tụng kinh xong, mọi người có thể hoạt động tự do, Hạ Thụ tranh thủ thời gian một mình đi hỏi người trụ trì về miếng ngọc của Tống Hành.

Ban đầu cô muốn xin chủ trì có thể khai quang khôi ngọc kia cho cô hay không, trụ trì xem xong thì xác nhận trước đó rất lâu đã khai quang cho miếng ngọc

như vậy. Ông ấy còn nói miếng ngọc này chính là vô giá, vì vậy cô phải giữ gìn thật cẩn thận.

Khi cô đi ra khỏi điện phật thì thấy Tống Hành đứng dưới cây ước nguyện. Vẻ mặt Hạ Thụ tràn đầy ý cười dịu dàng, gọi anh: “A Hành!”

Tống Hành nhìn qua, ánh mắt cũng dịu dàng theo.

Anh nhìn cô chạy tới chỗ mình, hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Ừ, tớ vừa đi tìm thầy trụ trì hỏi về miếng ngọc của cậu.” Cô gái đã đeo miếng ngọc lên cổ, khi nói chuyện, đầu ngón tay khẽ chạm vào, cực kỳ yêu thích: “Tớ muốn khai quang cho nó, nhưng thầy chủ trì đã nói nó đã được khai quang, ông ấy còn nói đây là miếng ngọc Dương Chi tốt nhất, rất quý.”

Giọng cô nhuốm đầy sự vui mừng khiến tim anh cũng mềm nhũn, anh thấp giọng nói: “Ừ, vì vậy đeo cẩn thận nhé.”

Anh nhẹ nhàng bỏ miếng ngọc cô đang đeo vào dưới cổ áo.

Cô gái bịt kín cổ áo, ngọt ngào cười rộ lên: “A Hành, cậu cầu nguyện chưa?”

Hôm nay trước khi đến đây, Hạ Thụ hỏi Tống Hành có cầu nguyện không, Tống Hành nói có.

Sắp học hết cấp ba, anh nói muốn cầu nguyện học tập và cuộc sống đều thuận lợi.

Tống Hành nói: “Chuẩn bị.”

“Vậy tớ chờ cậu ở bên kia.”

Cô gái đi đến chỗ một bóng cây râm mát, thiếu niên nhìn theo bóng lưng của cô, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Quay lại câu nguyện, các thẻ ước nguyện được các nghệ nhân làm rất đẹp, những chiếc tua rua được làm bằng sợi chỉ màu bạc, chỉ cần chạm nhẹ vào là nó rung đưa trong gió.

Anh tỉ mỉ treo thẻ ước nguyện lên cây.

Gió thổi làm lộ ra hàng chữ nhỏ trên thẻ ước nguyện.

-Hy vọng Hạ Thụ, cả đời bình an vui vẻ, mọi chuyện đều thuận lợi, cơ thể khỏe mạnh.

—

Tháng ba, xuân đến chim kêu hoa nở.

Mùa xuân tới rồi, bắt đầu một học kỳ mới, những người bạn bên cạnh Hạ Thụ ít nhiều cũng thay đổi.

Cô Vũ Thuần đã đổi kiểu tóc, Tường Nguyệt Viện bán hoa tai mới. Tất cả mọi người đều không mặc những chiếc áo lông dày nặng nữa, thay vào đó mặc đồ

mùa xuân. Tất cả đều bắt đầu như mới.

Ngày học đầu tiên, buổi trưa Từ Linh lên gọi Hạ Thụ đến văn phòng.

“Cuộc thi nhạc nghệ phương Tây lần này có quy mô cả nước, trường học nào cũng phải có tiết mục. Trường chúng ta dự định biểu diễn hai tiết mục, một đàn piano, một đàn cello.”

Nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt bị ánh mặt trời chiếu vào, Từ Linh cười:

“Trường chúng ta có không ít người học đàn cello nhưng chơi tốt nhất chỉ có Tưởng Nguyệt Viện và em. Thế nhưng em đã có giải thưởng, Tưởng Nguyệt Viện không có, vì vậy nhà trường dự định cử em biểu diễn cello.”

Cuộc thi này Hạ Thụ đã từng nghe ở cung thiếu niên, tính chất rất khó, vì vậy giải thưởng cũng rất đắt giá.

Trước kia Hạ Thụ chỉ nhận được giải quán quân cuộc thi do bên thiếu niên tổ chức, khó tránh khỏi do dự: “Cô Từ, em có thể sao?”

“Đương nhiên có thể.” Từ Linh cười vỗ vai cô: “Đừng sợ, kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình. Có thể lấy được giải thưởng đương nhiên là tốt nhưng không được cũng không sao. Đừng áp lực, cô giáo và nhà trường luôn giúp đỡ em!”

Được khích lệ, Hạ Thụ cảm thấy không còn lo lắng nữa, ánh mắt quyết tâm gập đầu: “Vâng!”

Đi ra văn phòng, đứng lúc bắt gặp mặt trời.

Đầu mùa xuân nên thời tiết mát mẻ, cây cối trong sân trường đã ra rất nhiều chồi non.

Hạ Thụ hít một hơi, bỗng thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa.

Cô muốn đi phía sau hù dọa anh, ý cười rất狡 hoạt.

Bỗng một người đi đến trước mặt thiếu niên trước cô.

Là Tưởng Nguyệt Viện.

Hạ Thụ đứng lại.

Dường như cô ta có điều quan trọng cần nói, toàn bộ quá trình đều cúi đầu, nhưng cực kỳ dễ tâm, hoàn toàn không biết rằng có người đi từ phía sau đến.

Hạ Thụ thấy cô ta chần chừ lấy một thứ gì đó ra từ túi áo, đưa đến trước mặt anh.

Là một phong thư màu hồng phấn, phong thư bị cô ta nắm chặt đến mức có hơi nhăn nheo.

“Tống Hành, tớ...” Hai má cô ta còn hồng hơn cả phong thư: “Tớ thích cậu. Cậu có thể...”

Gió thổi cành cây xào xạc.

Câu tiếp theo của cô ta bị tiếng gió lấn át, nghe không rõ.

Chỉ có một câu “tớ thích cậu” quanh quẩn bên tai Hạ Thụ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 17: THÍCH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Bunny

Beta: Sani

Đến buổi chiều, Hạ Thụ vẫn hơi thất thần.

Cố Vũ Thuần cảm nhận được nên vào giờ tự học liền hỏi cô: “Tiểu Mộc, hôm nay cậu sao vậy? Cứ giống như người mất hồn vậy.”

Hạ Thụ vô thức nhìn về phía bàn học đầu tiên ở dãy giữa.

Học kỳ mới bắt đầu, lớp học lại sắp xếp lại vị trí chỗ ngồi dựa theo thành tích. Tổng Hành được chuyển đến vị trí thứ nhất, cô không cần dùng đến gương nhỏ để nhìn trộm anh nữa.

Sống lưng thiếu niên thẳng tắp, đồng phục xanh trắng, cổ áo ngay ngắn, luôn luôn bình tĩnh như vậy.

Hạ Thụ kê vào tai Cố Vũ Thuần, khẽ nói.

“Hả?” Cố Vũ Thuần giật mình, “Cậu nói Tường Nguyệt Viện, cô ta....”

“Suýt” Giọng Cố Vũ Thuần không nhỏ, Hạ Thụ vừa vội vàng ra hiệu im lặng, vừa nhìn xung quanh.

Thấy không ai để ý đến họ, lúc này Hạ Thụ mới yên tâm: “Cậu nói nhỏ thôi, người khác nghe thấy còn tưởng rằng A Hành yêu sớm. Yêu sớm sẽ bị phạt đó.”

Cố Vũ Thuần nở nụ cười: “Bây giờ cậu còn lo lắng chuyện cậu ấy bị phạt hay không hả? Rồi cậu ấy có đồng ý không?”

Hạ Thụ lắc đầu.

Thật ra không phải cô lắc đầu, mà là Tổng Hành.

Giữa trưa hôm nay, cô nghe thấy Tường Nguyệt Viện nói xong câu kia thì ngây ngẩn cả người.

Sau đó thì cô ta nói gì, thì Hạ Thụ không nghe rõ, chỉ thấy một lúc lâu sau, Tống Hành khẽ lắc đầu, nói gì đó với cô ta.

Tiếp đó, Tống Hành vòng qua người cô ta, rồi rời đi.

“Vậy cậu thích ai chứ?” Tưởng Nguyệt Viện không cam tâm, đứng sau Tống Hành hét lên.

Hạ Thụ nghe được hai câu kia.

“Hạ Thụ? Cậu thích cô ta đúng không?”

Tim Hạ Thụ bỗng đập nhanh hơn, máu từ toàn thân dồn cả lên khuôn mặt, may mà cô không thể thấy được mặt mình đỏ như thế nào.

Anh dừng bước, hơi nghiêng đầu, nhưng chẳng nói gì liền đi mất.

Cố Vũ Thuần nghe xong thì vui vẻ hẳn: “Nếu cậu ấy chưa đồng ý thì cậu ghen cái gì? Còn ngần ngại cả ngày nữa.”

Hạ Thụ bỗng giật mình: “Ghen á?”

“Chẳng lẽ lại không đúng, cậu ghen với Tưởng Nguyệt Viện nên mới rầu rĩ không vui như vậy còn gì?”

Cô có hơi ngạc nhiên, tròn mắt hỏi: “Sao tớ lại ghen với Tưởng Nguyệt Viện?”

“Vì cô ta thích Tống Hành của cậu chứ sao.”

“Cô ta thích Tống Hành thì tớ sẽ ghen hả?”

“Thiệt tình” Cố Vũ Thuần kinh ngạc, đánh giá cô, cười: “Tiểu Mộc, không phải cậu thích Tống Hành sao? Bản thân cậu chưa nhận ra à?”

Hạ Thụ bị Cố Vũ Thuần làm cho mơ mơ màng màng, chớp mắt mấy cái: “Đúng là thích mà, thích là phải ghen à?”

“Không phải cái kiểu thích đó.”

Cố Vũ Thuần đại khái nhìn ra được Hạ Thụ đang hiểu sai ý, lấy bút vẽ minh họa hai hình người lên giấy trắng, đầu hai hình người kề sát vào nhau.

“Là thích giữa nam sinh với nữ sinh, muốn cùng nắm tay, muốn ôm, muốn gần gũi thân mật, muốn kết hôn bên nhau cả đời. Cậu có muốn như vậy với cậu ấy không?”

Hạ Thụ nghe nói đến kết hôn, hai má đỏ lên, tim cũng đập nhanh hơn.

Cô tự tưởng tượng một ngày nào đó bản thân cũng ôm ôm, hôn hôn...

Với A Hành.

Trong thế giới của Hạ Thụ, Tống Hành là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Bọn họ quen biết nhau từ khi còn rất nhỏ, ở bên nhau mười năm từ lúc năm tuổi đến năm mười lăm tuổi. Thời niên thiếu của họ có một sợi dây kết nối chẳng thể

tách rời. Nói cách khác, từ khi cô có trí nhớ, A Hành là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

Không phải là chưa từng nghĩ đến chuyện ở bên nhau, mà là từ trước đến giờ họ vẫn luôn như vậy, Hạ Thụ không biết còn muốn ở bên nhau như thế nào nữa.

Thế nhưng bỗng nhiên cô ý thức được rằng.... Đúng vậy, sau này sớm hay muộn gì bọn họ cũng sẽ trưởng thành, yêu đương rồi sẽ kết hôn.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu đương với một người nào đó, rồi kết hôn.

Hoặc là A Hành sẽ kết hôn với ai đó...

Và nếu cậu ấy và người khác...

Cô tự hỏi bản thân mình, tất nhiên là cô thích anh, nên cô mới đối xử tốt với anh, anh cũng đối xử tốt với cô, cả hai chăm sóc lẫn nhau. Tình cảm này rất trong sáng, cô thích anh từ lúc năm tuổi, chưa từng nghĩ đến việc sẽ thành đôi tình cảm ấy.

Vì vậy....

Cô...

Là thích theo kiểu này sao?

Buổi chiều sau khi tan học, Hạ Thụ ở lại trường để luyện tập cho cuộc thi nhạc nghệ phương Tây nửa tiếng đồng hồ. Nên cô bảo Tống Hành về trước đi.

Tống Hành lặng lẽ chờ bên ngoài trường.

Sau khi kết thúc tập luyện, đèn đường cũng đã được bật.

Tháng ba đầu mùa xuân, trời không nhanh tối như mùa đông, nền trời cũng khá nhạt, những dải hồng dần dần sáng lên.

Hạ Thụ đeo đàn cello và cặp sách trên lưng, vừa bước ra cổng trường thì chợt thấy dáng người mặc đồ trắng quen thuộc đứng bên kia đường.

Tim cô đập bỗng đập nhanh, máu chảy trong lồng ngực đều nóng lên.

Trời tối, bên phía cô không có đèn đường.

Cô đứng trong tối, anh đứng ngoài sáng, không thấy được cô.

Chàng trai lặng lẽ đứng dưới ánh đèn đường, mặc áo khoác trắng. Ánh sáng từ ngọn đèn bao lấy toàn bộ cơ thể, rõ ràng là sắc màu ấm, vậy mà lại biến thành lạnh lẽo bởi anh.

Sự hồi hải của đám đông phía sau làm nền cho anh. Người đi bộ đông đúc, thậm chí là có hơi vội vã, nhưng chẳng thể khiến người ta thôi chú ý đến anh. Đường như anh không hòa với thế giới vội vã đó, anh đứng rất yên tĩnh.

Một cô gái xấu hổ, tiến về phía anh để xin số điện thoại.

Anh lắc đầu, lần lượt từ chối, với thái độ lịch sự và khiêm tốn, cố gắng để không khiến người khác thấy xấu hổ.

Hạ Thụ đứng đối diện, lặng lẽ nhìn anh.

Yên lặng nghĩ về câu nói lúc nãy

Thích...

Dường như lần đầu tiên gặp anh, anh cũng có dáng vẻ như bây giờ.

Cô còn nhớ rất rõ đó là ngày tuyết rơi, vào Giáng Sinh năm năm tuổi.

Bởi vì hôm đó là sinh nhật cô nên cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ nhỏ, giống như ngọn lửa nhỏ đêm lễ hội.

Ba cô nhận được điện thoại nói rằng đã tìm thấy một đứa trẻ có nhóm máu AB Rh-trong một trại trẻ mồ côi ở ngoại ô thành phố. Ông nội đưa cô và ba đến trại trẻ mồ côi, rồi cô nhìn thấy anh ở phía xa...

Thời tiết lạnh và tuyết đang rơi...

Anh mặc một chiếc áo khoác cũ không vừa người, giống như là bộ quần áo cũ do ai đó khuyên tặng, run rẩy đứng trong tuyết.

Vào Giáng sinh, giáo viên ở trại trẻ mồ côi phát kẹo. Một vài đứa khác cướp kẹo của nhau nhưng anh chỉ đứng yên mặc bọn chúng lấy, sự bình tĩnh của anh như những bông tuyết lặng lẽ rơi, đẹp đẽ nhưng lạnh giá khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Thế là cô đến gần anh, cô tìm thấy viên kẹo trong túi và đưa cho anh. Cô hỏi anh, “Hôm nay là Giáng sinh, sao cậu không ăn kẹo? Tớ mời cậu ăn kẹo này.”

“Ba tớ nói ông ấy muốn đưa cậu về nhà tớ. Cậu có muốn về nhà với tớ không?”

Tay anh rất lạnh, lạnh đến mức cô tưởng chừng mình đang cầm một khối băng.

Nhưng đến khi cô làm ấm tay anh trong túi áo mình, chợt nhận ra người này bề ngoài thì lạnh lùng nhưng trong máu lại rất ấm áp.

Sau khi về đến nhà, sức khỏe của anh rất kém.

Thiếu canxi, thiếu máu, suy dinh dưỡng... Khi nghe lời bác sĩ, cô luôn cảm thấy anh mỏng manh như cỏ dại.

Nhưng không ngờ anh lại có sức mạnh bùng nổ như vậy?

Bọn trẻ chộp lấy kẹo của cô, rồi đẩy ngã cô. Lần đầu tiên anh đánh nhau, cho dù bị áp đảo về số lượng, anh vẫn không chịu khuất phục.

Sau đó, trước sự trách móc và mắng mỏ từ ông nội, anh không hề khóc, không nói gì, không xin lỗi cũng không thừa nhận mình đã sai, đúng là bướng bỉnh.

Có lẽ vào lúc đó, cô nên phát hiện ra vẻ kiêu ngạo và sự kiên trì cố hữu trong anh con người anh.

Sau đó, anh chủ động yêu cầu ông nội cho anh học Taekwondo.

Huấn luyện viên Taekwondo nói rõ rằng anh không phù hợp. Có vẻ kể từ đó, trên người anh luôn có những vết bầm tím, chưa từng gián đoạn.

Nhưng dường như anh chưa bao giờ khóc vì đau.

Cô cũng sợ những vết thương đó, cầu xin anh đừng đi nữa. Anh lại làm như chưa từng nghe thấy. Mười năm như một, tôi luyện bản thân qua từng vết sẹo.

Cô thực sự luôn ngưỡng mộ anh, tán thưởng anh.

Luôn luôn hoàn hảo và cứng cỏi như vậy. Miễn đó là điều anh muốn làm, anh sẽ kiên trì làm, và bao giờ cũng làm hết sức mình, làm tốt nhất.

Nhưng cô ấy cũng rất đau lòng.

Đau lòng cho những vết thương của anh, đau lòng cho sự im lặng của anh.

Gió đêm mùa xuân mát mẻ, thổi bay thời gian, thổi bay quá khứ đau thương.

Tâm trí của cô bị chôn vùi trong đám bụi và sương mù thời gian, như tuyết mùa đông dần tan khi mùa xuân đến, cuối cùng đã trở nên rõ ràng hơn.

Hóa ra những tiếng la hét và nước mắt, giận dữ và đau lòng, sự vui vẻ hay không cam lòng đều có cùng một đáp án.

Đó là thích.

—

Đêm đó, tâm trạng của Hạ lão gia rất vui.

Lúc nào ông cụ cũng nghiêm nghị, nhưng đêm nay ông cụ thường nở nụ cười, ngay cả trong bữa ăn, ông cụ cũng trả lời vài câu hỏi thừa thãi của đám con cháu.

Hạ Thụ cảm nhận được niềm vui của ông cụ, hỏi với nụ cười tò mò: “Ông à. Hôm nay tâm trạng ông có vẻ tốt nhỉ?”

Hạ lão gia nghe vậy thì cười, giả vờ thần bí, không nói gì.

Mặt khác, Hạ Hùng Hải cười ha ha trả lời: “Có tin tốt, dĩ nhiên ông nội con phải vui rồi.”

“Tin tốt?” Hạ Thụ chớp mắt, quay sang nhìn Tống Hành.

Tống Hành nhướn nhẹ mi lên nhìn thẳng vào mắt cô, anh mơ hồ hiểu được. Anh thử buông tay xuống xuống dưới bàn, quả nhiên nhận được đĩa bánh dứa cô lặng lẽ truyền cho anh.

Chiếc đĩa nhỏ được đặt thành công vào lòng bàn tay của anh. Hạ Thụ cong môi cười, thoạt nhìn trông rất gian xảo.

Hạ lão gia mỉm cười nói: “Đúng vậy, có tin tốt. Hợp đồng của công ty nhà chúng ta đã được bàn bạc thành công. Đó là một Tập đoàn lớn.”

Hạ Thụ liền hiểu rõ: “Tập đoàn nào ạ?”

“Quân Dục”

Hạ Thụ im lặng hít một hơi.

Nhà họ Hạ kinh doanh vật liệu xây dựng.

Hạ lão gia đã ở trong quân đội từ khi còn nhỏ. Sau khi nghỉ hưu, ông cụ bắt đầu xây dựng một doanh nghiệp kinh doanh vật liệu xây dựng, đúng lúc thị trường vật liệu xây dựng trong nước khởi sắc, ông cụ trở nên giàu có, có chỗ đứng ở Thanh Thành.

Cô đã nghe nói về Tập đoàn Quân Dục của Hoắc thị, có gốc rễ ở Nam Xuyên và là một tập đoàn dẫn đầu trong ngành công nghiệp, có danh tiếng rất lớn.

Thậm chí ở thành phố nhỏ Thanh Thành cũng có vô số trung tâm mua sắm và khách sạn dưới trướng Tập đoàn này.

Không phải chỉ có mình Hạ Thụ bất ngờ, Hạ Mẫn Quân, người đứng bên cạnh, không thể không ngạc nhiên khi nghe điều đó, mừng rỡ hỏi: “Ba đã ký chưa?”

Hạ lão gia: “Rồi. Nhưng không phải là trụ sở chính, chỉ là một chi nhánh của công ty, nhưng đủ để mang lại lợi ích cho chúng ta trong vài năm.”

Hạ Mẫn Quân rất vui mừng, Mã Tuấn ồn ào: “Ông ngoại, nếu lợi hại như vậy, liệu cháu có được mua chiếc máy bay không người lái trước kia cháu muốn không?”

Hạ Hùng Hải: “Đừng nói đến máy bay không người lái, nếu vận khí tốt, còn có thể mua máy bay, trực thăng thật cho cháu.”

“Quá tuyệt vời!” Mã Tuấn vui vẻ giơ tay lên.

Một nhà chỉ có Tống Hành là lạnh nhạt, thấy người đối diện cười ngọt ngào, anh cũng vô thức cong môi.

Ăn cơm tối xong, Hạ Thụ lấy dũng khí, ôm sách vở đi gõ cửa phòng Tống Hành.

Cửa mở ra, ngọn đèn màu cam chiếu xuống chân cô.

Tống Hành đứng ở cửa, sau lưng có ánh đèn nên cả người anh như được ánh sáng bao quanh.

“Hạ Thụ?”

“Ừ...” Đôi mắt hạnh của Hạ Thụ trong veo, nhẹ giọng nói: “A Hành, tớ có thể làm bài tập về nhà với cậu không?”

Cô nhìn anh, cũng không biết tại sao, có lẽ ý thức được mình thích anh trên phương diện kia nên tim cô đập rất nhanh, hoàn toàn không nhận được muốn cười.

Mặt Hạ Thụ dần đỏ lên.

-----oOo-----

CHƯƠNG 18: TÌM ĐẾN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sunnie

Beta: Sani

Tổng Hành dừng hai giây, nghiêng người tránh khỏi cửa.

Trong lòng Hạ Thụ cảm thấy vui mừng, chạy vào phòng anh.

Đèn trên bàn học đã bật sáng, trên bàn Tổng Hành có một quyển bài tập lịch sử còn chưa làm xong. Quả nhiên cũng đang làm bài tập về nhà.

Cô nhìn nó, kéo một cái ghế đầu nhỏ ngồi xuống bên cạnh, mở bài tập giống của anh ra.

“Đừng ngồi ghế đó.” Tổng Hành ở bên cạnh khẽ kéo tay cô dậy, sau đó đẩy một cái ghế dựa vào trước bàn học.

Ghế tựa có chỗ tựa lưng, ghế đầu không có.

Anh bảo cô ngồi xuống, đồng thời lấy một miếng đệm hình vuông trên giường kê vào phía sau lưng cô

Hạ Thụ không từ chối, đệm dựa sau lưng mềm mại, lòng cô cũng mềm nhũn, cô nhìn trộm anh, rồi lén cười.

Ngồi xuống ghế cô vừa mới ngồi, Tổng Hành cầm tập đề thi trước mặt cô sang chỗ mình, đang định làm tiếp, bỗng lại dừng lại, nói: “ Có câu nào không hiểu sao?”

“À... Có, có.” Anh bỗng nhìn sang khiến cô rất bất ngờ, Hạ Thụ bắt gặp ánh mắt của anh, tim bỗng đập nhanh, cô vội vàng quay mặt đi.

Cô bỗng cảm thấy buồn bực vô cớ, cảm giác đã hiểu rõ lòng mình là vậy sao? Thậm chí cô còn không dám nhìn thẳng vào mắt A Hành.

Cô lòi bài tập toán cô chưa làm ra, nói dối: “Bài này và cả bài này.”

Đầu ngón tay trắng nõn của Tống Hành ấn nhẹ lên bề mặt tờ giấy, lông mi hơi rũ xuống, đọc lướt qua đề bài và bắt đầu giải thích.

“Trong câu hỏi này, vì t bằng $\sin X$, như vậy ...”

Giọng nói của người thanh niên rất rõ ràng và trầm ấm, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, dường như có một làn gió xuân yên tĩnh lướt nhẹ qua tai cô gái.

Hạ Thu chỉ nghe được đoạn đầu, ánh mắt chậm rãi chuyển từ quyển tập sang tay anh, rồi thông thả ngắm mặt anh.

Các đốt ngón tay của anh mảnh mai, các móng tay của anh được cắt tỉa gọn gàng và đẹp đẽ, dưới ngọn đèn dường như nó hơi phát sáng như những viên ngọc.

Đường cong cằm anh rất rõ nét, lông mi cũng rất dài, đôi môi màu hồng nhạt, hình dáng đôi môi cũng rất đẹp.

Cô nhìn đến thất thần, giống như bỗng có con nai chạy vào tim cô, khiến tim cô đập mạnh.

“.... Vậy cuối cùng miền giá trị của hàm số là âm một và năm phần bốn.”

Giảng một bài xong, Tống Hành khẽ ngược mắt lên và đối diện với đôi mắt nâu tuyệt đẹp của cô.

Hạ Thu giật mình.

Con nai trong lòng càng chạy loạn hơn, cô vội thu hồi ánh mắt.

Tống Hành nhận thấy sự khác thường, im lặng trong một giây rồi hỏi: “Cậu có hiểu không?”

“Có, hiểu rồi.” Hạ Thu mập mờ nói.

Sau một lúc, cô lấy hết can đảm ngăn đầu, nghiêm túc gật đầu với anh, má cô ửng hồng, “Có! Tôi hiểu rồi!”

“Vậy cậu nói lại với tôi một lần.”

“...”

Nhìn thấy khuôn mặt bỗng ngớ ra của cô, Tống Hành cười thâm. Bỗng khẽ thở dài, lấy một tờ giấy trắng ra, cầm bút viết cụt cụt lời giải cho cô.

Hạ Thu rầu rĩ, xấu hổ bĩu môi.

Thấy anh không trách mình mà lại bắt đầu viết câu trả lời cho cô, cô cảm thấy vui vẻ.

Cô khoanh tay xuống bàn, nằm xuống mặt bàn nhìn anh. Trong phòng ngủ im ắng, chỉ có tiếng đồng trên tường tích tắc, giống như tiếng tim đập.

A Hành.

Đây là A Hành.

Đây là thiếu niên của cô.

Cô lặng lẽ nhìn anh, đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua chậm cũng tốt, tim cô cũng đập bình tĩnh hơn.

Nhưng mỗi nhịp đập đều có sức mạnh phi thường, và mỗi nhịp đập đều vì anh.

Cô nhìn anh, như thể cố khắc ghi hình bóng của anh vào trái tim mình.

Trong lòng của cô có một cây bút vẽ, cô khắc họa anh trong lòng mình.

...

Đây là A Hành.

Người đã lớn lên cùng cô, lau nước mắt cho cô, âm thầm bảo vệ cô. Trên thế giới, ngoại trừ ông nội và ba ra thì chỉ có thiếu niên này đối xử với cô tốt nhất.

Anh có một khuôn mặt lạnh lùng, xa cách, đôi môi mỏng, đôi lông mày sắc như guom, và một đôi mắt đen trầm lặng.

Anh có làn da trắng, đôi mắt cũng rất sâu. Ánh mắt thường không có ý cười, lúc nào cũng bình tĩnh, nhưng lại có thể nắm giữ biển sao rộng lớn nhất trên đời.

Anh thật sự rất rất rất đẹp trai.

Hạ Mẫn Quân luôn nói anh quá lạnh lùng và vô tâm, không nên nuôi những người như anh. Bây giờ nuôi lớn anh, tương lai có lẽ sẽ không biết ơn họ.

Vũ Thuần cũng nói rằng tính anh rất trầm, không thích nói chuyện, nếu tương lai ở bên anh, chỉ sợ sẽ rất nhàm chán.

Nhưng điều cô ấy không biết là, anh là người rất tốt.

Anh sẽ chạy qua hai con phố chỉ để mua kẹo gấu mà cô thích, sẽ dùng hết tiền tiêu vặt để mua cung đàn cho cô, tuy không thích nghe nhạc nhưng sẽ kiên nhẫn nghe nhạc cùng cô.

Cô thích anh.

Không phải kiểu thích bình thường. Mà là một thứ quý báu nhất trên đời, chỉ che chở, trân trọng anh, chính là kiểu thích đó.

Là muốn nắm tay anh, muốn ôm, muốn hôn, muốn kết hôn và bên nhau mãi mãi.

Nhịp tim tăng dần, trong phòng chỉ có tiếng bút sột soạt. Cô nhìn nét bút của anh và chìm đắm trong bí mật của mình.

Hai má Hạ Thụ đỏ bừng, vô thức mỉm cười.

Cô lại nghĩ.

A Hành... Có thích cô không?

Chợt thấy có chút tiếc nuối, hôm nay Trăng Nguyệt Viên hỏi anh câu đó, tại sao anh lại không trả lời?

Thật tốt nếu anh trả lời, cô sẽ không lo lắng bất an như vậy.

Vậy cô nên làm gì nếu... Anh không thích cô?

“Đẹp lắm sao?” Người thiếu niên bên cạnh đột nhiên nói, không hề ngắc đầu, cũng không dừng bút.

“... Hả?” Hạ Thụ như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, ngồi thẳng dậy, “Cái, cái gì đẹp?”

“Tớ.” Ngồi bút dừng lại, Tống Hành ngược mắt lên, đôi mắt có ẩn chứa một tia dụ dỗ: “Sao cậu cứ nhìn tớ suốt vậy?”

Như bị vạch trần bí mật, khuôn mặt Hạ Thụ nóng rực, cúi đầu: “Ai, ai nhìn cậu! Tớ không có!”

Cô cười ngượng ngùng nhưng không kìm được.

Khóe môi Tống Hành cong lên.

Mắt Hạ Thụ sáng ngời, lấy hết can đảm nhìn anh: “A Hành, cho tớ hỏi một câu.”

Tống Hành nhìn cô.

Năm nay cô mười sáu tuổi, đôi mắt trong veo, không nhiễm bụi trần.

Anh thích nhìn cô trong khi cô cũng đang nhìn mình. Bởi vì những lúc như vậy, trong mắt cô chỉ toàn là anh, và chỉ có anh.

Ánh sáng chiếu vào mắt cô, hai mắt Hạ Thụ lại sáng rực lên: “Cậu đã tính đến chuyện thi vào trường đại học nào chưa?”

Họ chưa bao giờ xa nhau, bây giờ càng không muốn xa nhau.

Cô nghĩ trước mắt chuyện có thể khiến họ xa nhau chính là đại học.

Tống Hành giật mình.

Nhắc tới đại học, anh cảm thấy có hơi bất lực và chua xót không nói nên lời.

“Còn cậu thì sao?” Giọng anh hơi trầm.

“À...” Dường như cô chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này, Hạ Thụ nghĩ nghĩ: “Tớ cũng chưa biết. Tớ muốn đi Đế Đô, muốn học chuyên ngành bình thường về bên Xã hội, cũng muốn học đàn Cello chuyên nghiệp, tớ chưa nghĩ kỹ.”

Tống Hành siết chặt cây bút: “Hạ Thụ, tớ...”

Những lời của Hạ lão gia hôm đó vẫn vang vọng bên tai như một hồi chuông cảnh tỉnh anh, cũng rất khó nói.

Nhưng dù khó đến đâu, sớm muộn gì cũng phải nói ra.

“Có thể tớ sẽ thi đại học A.”

Người bên cạnh bỗng im lặng.

Sự im lặng của cô như một gáo nước lạnh dội vào tim anh. Nhưng dù sao vẫn phải đối mặt.

“Đại học A?” Sau khoảng hai giây, cô gái cười nhẹ, “Được lắm.”

Anh ngẩn ra.

Cô chớp chớp mắt, hai má hơi ửng hồng, có hơi xấu hổ: “Ừm... thành tích cậu tốt, chắc hẳn có thể đậu vào đại học A. Nhưng thành tích của tớ thì hơi kém. Nhưng mà! Tớ nhớ đại học A cũng có viện nghệ thuật, có lẽ điểm sẽ thấp hơn. Nếu thuận lợi, không chừng...”

Không chừng cô cũng có thể đậu đại học A được.

Không chừng, cô sẽ được học cùng trường với anh, ở chung một chỗ với anh.

Tổng Hành khẽ nắm tay, anh cảm thấy trong lòng có một tia chết chóc dần dần nhen nhóm, mặc dù ngọn lửa yếu ớt nhưng vẫn khiến người khác thấy run sợ.

Buổi tối, tắm rửa xong, Hạ Thụ ôm thổ hồng chui vào chăn, một lúc lâu sau vẫn chưa ngủ.

Trần trọc một hồi, cô đứng dậy, bật máy tính và tìm kiếm một cách cẩn thận với bao mong chờ.

“Đại học A có viện nghệ thuật không?”

“Đại học A có chuyên ngành cello không?” Nửa đêm im lặng, màn hình máy tính trong phòng cô gái sáng rực, phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của cô.

Ban đêm năm mười sáu tuổi ấy, lần đầu tiên cô gái ấy nghiêm túc nghĩ về tương lai.

Đại học A.

Cùng anh.

—

Việc huấn luyện của trường có hiệu quả rõ rệt, chỉ trong vài ngày, Hạ Thụ đã thành thạo tiết mục thi đấu.

Để giảm bớt áp lực cho bọn họ, lần này nhà trường đã đặc biệt mời một giáo viên phụ đạo. Cô ấy là đàn chị của bọn cô, tốt nghiệp học viện âm nhạc ở Đé Đô.

Hôm nay khi kết thúc tập luyện, Hạ Thụ không nhận được liên hỏi: “Đàn chị, nếu em cũng như chị, muốn học chuyên ngành âm nhạc, em phải thi những cuộc thi nào vậy ạ?”

Đàn chị thấy đôi mắt trong veo của cô: “Em có muốn tham gia cuộc thi Cello chuyên nghiệp không?”

Cô gật đầu, rất kiên định và nghiêm túc.

Tiếp xúc hai ngày, đàn chị đã có ấn tượng rất tốt về Hạ Thụ.

Đàn em xinh đẹp, dịu dàng, tính tình rất tốt, kéo đàn Cello rất hay.

Với trình độ của cô tham gia cuộc thi Cello chuyên nghiệp là không có vấn đề gì, điều thiếu sót là thiếu hiểu biết về cách thức cuộc thi. Cô ấy kiên nhẫn nói những thông tin liên quan cho cô nghe, về nội dung cuộc thi, cần chuẩn bị những gì, còn có những trường đại học không tồi. Hạ Thụ nghe rất nghiêm túc, cảm xúc dâng trào.

Đó là những điều cô chưa biết, nghe vậy hoàn toàn khơi dậy sự tò mò của cô.

Sau khi cô ấy nói xong, Hạ Thụ thận trọng hỏi: “Vậy thì, đàn chị... Còn trường đại học A thì sao? Trường đại học A như thế nào?”

“Đại học A?” Đàn chị hơi kinh ngạc, “Em muốn thi đại học A?”

Cô rụt rè gật đầu.

Mấy ngày trước, cô tra trên mạng và xác nhận đúng là trường đại học A có viện nghệ thuật, nhưng tuyển sinh ít và người học cũng rất ít, thật sự không thể tìm hiểu được thông tin gì thêm.

Đàn chị nói: “Đại học A... Cũng không tệ, nhưng điểm đầu vào rất cao, tuyển sinh ít, gần như một tỉnh chỉ có một người học. Hơn nữa bọn họ không chỉ yêu cầu thành tích nghệ thuật, mà còn yêu cầu thành tích môn văn hóa cũng phải tốt. Điểm văn hóa của em thế sao?”

Cô ngoan ngoãn báo cáo kết quả của bài kiểm tra cuối tháng. Đàn chị mỉm cười khi nghe những lời đó: “Không sao, còn tùy thuộc vào điểm chuyên ngành của em, hơn nữa Đại học A rất quan tâm đến các cuộc thi. Nếu em có thể giành được giải trong một cuộc thi lớn, khả năng em sẽ được ưu tiên.”

Ngọn lửa nhỏ của Hạ Thụ bùng cháy, hai mắt sáng rực lên: “Thật sao? Cuộc thi này cũng được sao?”

“Cuộc thi lần này không được, bởi vì không phải chính thức. Nhưng sẽ giống giám khảo ở cuộc thi chính thức. Em phải thể hiện tốt, để lại ấn tượng tốt cho ban giám khảo, đoạt giải nhanh, để có thể nhanh chóng đậu đại học A.”

Hạ Thụ rất vui mừng: “Vâng.”

Cô nói tin tốt này với A Hành.

Tổng Hành không hiểu về cuộc thi nghệ thuật, nhưng nhìn thấy cô gái bên cạnh vui vẻ như vậy, vui vẻ giống như một chú chim vàng anh, anh cũng cảm thấy vui vẻ.

Lần đầu tiên, anh có sự chờ mong và hy vọng với trường đại học A.”

Dường như anh... Cũng có thể nuôi một chút hy vọng.

Hôm nay có lịch học Taekwondo và Cello, khi hai người về đến nhà đã là tám giờ.

Vừa bước vào cửa, Hạ Thụ đã nhận thấy bầu không khí trong nhà có sự khác thường.

Nhà có khách đến.

Nhưng khác hẳn với tiếng cười ấm áp, vui vẻ khi nhà họ Thẩm đến làm khách lần trước, không khí trong phòng buồn tẻ, âm u, có cảm giác căng thẳng vô hình.

Hạ Thụ nhìn xung quanh, cảm thấy có hơi khác thường, nhẹ giọng gọi: “Ba...”
“Con về rồi à.” Lông mày Hạ Hùng Hải khẽ nhíu lại, trên người ông ấy có mùi khói thuốc.

Ông ấy rất ít khi hút thuốc, khi gặp phải chuyện khó giải quyết hay chuyện phiền lòng, mới hút một hai điếu.

Hạ Thụ đoán có chuyện không hay xảy ra, lo lắng hỏi: “Ba, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, Hạ Thụ, con lên tầng trước đi.”

Cô không dám hỏi thêm câu nào, lập tức đi đường vòng định lên tầng. Tống Hành cũng lặng lẽ đi theo sau cô.

“A Hành, cháu ở lại.” Hạ Hùng Hải ngăn anh lại.

Thiếu niên giật mình.

Hạ Thụ cũng sững sờ, cũng vô thức dừng lại.

Khi cô ngoảnh lại nhìn, những vị khách trên ghế sofa đều đã đứng dậy. Hình như đó là một gia đình ba người, người đàn ông trung niên nhã nhặn, người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng.

Bên cạnh bọn họ còn có một chàng trai hơn hai mươi tuổi. Mà khuôn mặt chàng trai đó...

Hạ lão gia đứng bên cạnh bọn họ, giọng nói như già đi mười tuổi. Chỉ vào Tống Hành và nói với họ: “Đây là thằng bé.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 19: THÂN THỂ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit : Thanh Ngân

Beta: Sani

Phòng khách cách cầu thang đi lên lầu hai không xa, lúc Hạ Thụ rẽ vào góc khuất rồi im lặng đứng yên.

Những cuộc trò chuyện kia ngắt quãng rơi vào tai cô.

“Tiểu Hành, đây chính là Tiểu Hành...”

“Đã lớn như vậy rồi... Giống! Giống thật! Cận Diễm, con nhìn thằng bé giống con biết bao nhiêu!”

“Con đừng sợ, chúng ta, chúng ta chỉ hỏi con vài câu. Con à, con... Có phải nhóm máu của con là AB RH âm tính không?”

“Có phải con có một miếng ngọc bội màu trắng! Phía trên khắc một chữ “Hành” đúng không?”

“... Đó là món quà lúc con ra đời, ông nội tặng cho con! Đúng rồi con là Tiểu Hành! Chúng ta là ba mẹ của con!”

“Năm đó cũng là ba mẹ không tốt, con còn nhỏ như vậy, lại để con ở nhà một mình. Ai ngờ lại xảy ra tai nạn giao thông, còn làm thất lạc con...”

“Tiểu Hành, về nhà với ba mẹ đi! Về nhà với ba mẹ đi được không? Tiểu Hành?”

...

Đáy mắt của người phụ nữ đầm nước mắt, giọng nói đều ngập trong tiếng khóc thút thít. Khiến cho người khác không phân biệt được cuối cùng là đau khổ hay vui mừng.

Sống lưng của Tống Hành cứng ngắc, cả người vừa mơ màng vừa không biết làm sao.

Đầu óc của anh trống rỗng, trong lòng ngực trống không, dường như khí lạnh từ trái tim đã tràn hết ra bên ngoài.

“Mẹ.” Đúng lúc đó người thanh niên có tướng mạo giống Tống Hành đến tám phần nắm bả vai người phụ nữ, thấp giọng khuyên nhủ: “Không còn sớm nữa, hôm nay về trước đi. Để Tiểu Hành nghỉ ngơi cho khỏe. Chờ ngày mai, chúng ta đi làm giám định ADN.”

Người phụ nữ hai mắt nhắm lệ mờ gạt đầu một cái.

Hạ Thụ không biết, rốt cuộc cô đã chịu đựng hai giờ kia như thế nào. Cô ngẩn ngơ ôm đầu gối, ngồi ở góc khuất của cầu thang, cho đến khi nghe được có bước chân phía sau cầu thang.

Trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của cô là muốn chạy trốn. Cô nắm chặt cặp sách lật đặt chạy thật nhanh lên tầng, chui vào phòng đóng cửa lại.

Đương nhiên Tống Hành có thể nghe thấy mấy tiếng động giống như đang chạy trốn đó. Anh đứng trước cửa phòng của thiếu nữ.

Trong phòng không mở đèn, Hạ Thụ tựa lên cánh cửa, ngơ ngác không biết nghĩ gì.

Trên mặt lạnh buốt, cô đưa tay chạm vào gò má, mãi một lúc sau mới phát hiện ra vậy mà lại ẩm ướt rồi.

Thiếu niên lặng lẽ đứng ngoài cửa, tay cứng đờ lơ lửng trong không trung.

Lần đầu tiên, đối mặt với cánh cửa này, anh muốn gõ cũng không dám gõ. Cuối cùng đành hạ tay xuống.

*

Trong lớp văn số một, đang phát bài kiểm tra sửa lỗi chính tả từ vựng tiếng anh.

“Thẩm Hoài Xuyên, đúng toàn bộ.”

“Dương Tinh Tinh, sai bốn từ.”

“Cố Vũ Thuần, sai hai từ.”

“Tôn Cường...”

...

Trong phòng có hơi hỗn loạn, đám học sinh bên dưới cũng lộn xộn, nhộn nhịp kéo người bên cạnh hỏi sai mấy từ.

“Sai một từ chép lại hai mươi lần nhé!” Cán sự môn anh vẫn đứng trên bục giảng nói to, lúc này đọc tên: “Hạ Thụ.”

Sau đó lại ngừng một lát.

Cô ta có hơi kinh ngạc ngẩng đầu liếc nhìn Hạ Thụ.

Không nói ra cụ thể sai mấy từ, cán sự môn học đưa phiếu trắc nghiệm đến tay cô. Hạ Thụ nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Trở về chỗ ngồi, Cố Vũ Thuần hơi tò mò, tùy tiện hỏi: “Ôi, Tiểu Mộc, thế nào hả? Sai mấy từ?”

Cô ấy đưa tay lấy phiếu trắc nghiệm trên tay cô, Hạ Thụ không ngăn cản.

Cố Vũ Thuần lại bất ngờ thay đổi sắc mặt: “Vãi chương?!”

Cô ta không thể tưởng tượng nổi, quay đầu nhìn Hạ Thụ.

Về mặt của Hạ Thụ bình tĩnh. Trên tờ phiếu trắc nghiệm đó, dấu gạch chéo đỏ chiếm gần một nửa tờ giấy, nhìn mà phát hoảng.

Đây không phải là trình độ của cô, ánh mắt của Cố Vũ Thuần dần dần biến thành lo lắng, dè dặt nói: “Tiểu Mộc, hôm nay kết quả của cậu sao thế này?”

Hạ Thụ không nói chuyện.

Từ sáng hôm nay trạng thái của Hạ Thụ đã rất bất thường, Cố Vũ Thuần cảm nhận rất rõ. Giờ thực nghiệm địa lý buổi sáng thì cầm nhầm sách, trong giờ học đi lấy nước thì lại quên cầm cốc.

Điều quan trọng nhất là không cười, không nói câu nào, giống hệt như Tống Hành, Tiểu Mộc rạng rỡ thích cười của cô ấy đi đâu rồi.

Nhớ đến Tống Hành, Cố Vũ Thuần mới muộn màng nhận ra: “Đúng ha, hôm nay Tống Hành cũng không đến...”

Ánh mắt của Hạ Thụ không chút gợn sóng hơi ngưng lại.

“Cậu ấy sao thế? Bị bệnh à? Là vì Tống Hành sao?”

Cô chỉ mới nhìn về chỗ ngồi của anh ở phía xa, trong lòng đã đau âm ỉ.

...

Buổi tối tan học, cô về nhà một mình.

Đẩy cửa biệt thự ra, trong nháy mắt Hạ Thụ đã nghe được tiếng cười nói nhẹ nhàng từ phòng khách truyền tới, đèn đóm trong nhà sáng trưng.

Gia đình đó lại đến.

Cô im lặng thay giày, lúc đi vào nghe thấy Hạ Mẫn Quân đang tươi cười trò chuyện gì đó với bà chủ của gia đình kia, bầu không khí rất vui vẻ.

Hạ Mẫn Quân nói: “Đứa trẻ A Hành này, thật sự là một đứa trẻ ngoan. Dáng dấp tốt, thành tích cũng tốt, hơn nữa còn vô cùng ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Người trong nhà chúng tôi thật sự rất thích thằng bé, nuôi dưỡng như con ruột của mình vậy.”

“Ai ngờ được rằng thằng bé lại có thân thể như vậy? Cũng may là gia đình anh chị, nếu là gia đình nghèo, nhà chúng tôi thật sự không nỡ để thằng bé trở về đâu!”

“Đứa nhỏ này đúng là có phúc, nhà họ Hoắc mọi người đều có phúc.”

Bà chủ của nhà họ Hoắc tên là Cận Ân, không chỉ có vóc dáng trẻ trung tao nhã, mà cười lên cũng dịu dàng: “Cũng là nhà các vị nuôi dưỡng tốt. Nhắc đến đây, nên là gia đình chúng tôi cảm ơn gia đình mọi người, nuôi dạy thằng bé tốt như thế.”

“Ôi, Tiểu Mộc.” Liếc mắt nhìn thấy Hạ Thụ trở về, Hạ Mẫn Quân lập tức cười tí mắt gọi cô đi qua.

Cận Ân nhìn thấy cô liền cười, đứng dậy nghênh đón cô: “Đây chính là Tiểu Mộc hả! Hôm qua đến hơi gấp, lại đặt hết tâm tư lên người Tiểu Hành, vẫn chưa

kịp chào hỏi, cháu thật xinh đẹp, đến đây.”

Tầm mắt của Hạ Thụ từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Hạ Mẫn Quân, tay giấu trong ống tay áo đồng phục học sinh rộng rãi, không ai nhận ra cô siết chặt tay đến nỗi phát run lên.

Không.

Không phải.

Bà ta đang nói dối! Cô muốn nói là trước giờ bà ta chưa từng thích anh, cũng chưa từng đối xử tử tế với anh! Chưa từng xem anh là con trai ruột!

Những thứ này đều là giả dối! Anh tốt như vậy, nhưng anh chưa từng được hưởng những thứ tốt đẹp nào.

Cận Ân cười, nhét một món đồ vào tay của cô: “Tiểu Mộc, đây là quà di tặng cho cháu, cảm ơn gia đình mọi người mấy năm nay chăm sóc Tiểu Hành. Vội vã mua quà biếu, nên có hơi ít ỏi, cháu đừng chê.”

Hạ Thụ khẽ cúi đầu nhìn.

Cái hộp đó trĩu nặng, không ít một chút nào.

Mặc dù không nhìn thấy bên trong, nhưng từ bên ngoài cũng có thể đoán ra là một bộ đá quý.

Cô biết thương hiệu này, cao cấp xa xỉ.

Cô không mua nổi.

Nhà họ Hạ cũng không mua được.

Thấy cô vẫn luôn không nói gì, Hạ Mẫn Quân nhắc nhở cô: “Tiểu Mộc, mau cảm ơn dì Cận đi. Hôm nay gia đình chú Hoắc, dì Cận đã làm giám định ADN với A Hành rồi, khẳng định A Hành là con trai ruột của dì Cận! Trong vòng hai ngày, A Hành sẽ phải về nhà.”

Cận Ân cũng cười: “Đúng thế, đến lúc đó, Tiểu Mộc cũng có thể đến tiền, cũng hoan nghênh mọi người đến Nam Xuyên chơi bất cứ lúc nào nhé.”

“A Hành thì sao?” Hạ Thụ bỗng nói.

Vẻ mặt của cô không biểu cảm, giọng điệu cũng rất bình tĩnh, tầm mắt lảng lạng lướt qua từng người trong phòng: “A Hành đồng ý quay về sao?”

Trong phòng bỗng yên tĩnh.

Câu hỏi này giống như là đụng phải điều kiêng kỵ gì đó, vẻ mặt của Hạ Mẫn Quân cứng đờ.

Nụ cười của Cận Ân cũng hơi gượng gạo.

Người thanh niên ngồi ở cuối ghế salon lảng lạng ngược mắt, cẩn thận quan sát cô.

Hạ Mẫn Quân nhanh chóng cười ngược ngùng, lườm cô giống như rất không hài lòng: “Tiểu Mộc, lịch sự chút đi! A Hành là con của chú Hoắc, dì Cận, đương nhiên là phải trở về nhà của mình, đây là lẽ đương nhiên!”

Hạ Thụ cắn môi, không muốn để cho người khác thấy mình như thế, nhưng cũng không muốn cúi đầu, ném cả hộp đá quý vào trong ngực Hạ Mẫn Quân rồi xoay người chạy lên tầng.

“Này... Tiểu Mộc!” Hạ Mẫn Quân kêu vài tiếng: “Đứa nhỏ này...”

Xoay người lại, bà ta nở nụ cười áy náy với Cận Ân: “Mặc kệ con bé, chúng ta tiếp tục nói chuyện...”

...

Chạy một mạch lên tầng, vành mắt của Hạ Thụ ướt át, cô ra sức dùng mu bàn tay lau đi.

“Tiểu Mộc.”

Chưa kịp về phòng, có người sau lưng gọi cô lại.

Quay đầu lại, Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải đang đứng trước cửa phòng sách, không biết than vãn thế nào.

*

“A Hành phải trở về nhà họ Hoắc.”

Trong phòng sách, Hạ lão gia đi thẳng vào vấn đề, không được nói chen vào.

Đầu ngón tay của Hạ Thụ ra sức cào chặt vào lòng bàn tay, vẫn cố chấp như trước: “A Hành đồng ý không ạ?”

“Nó có đồng ý hay không thì cũng phải trở về!”

“Cháu chỉ hỏi cậu ấy có đồng ý không!” Đáy mắt của cô có nước mắt, ánh mắt luôn luôn dịu dàng trong veo, lúc này lại kiên định đến như thế, cố gắng mạnh mẽ để không rơi một giọt nước mắt.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, Hạ Hùng Hải khẽ thở dài, giữ bả vai của con gái khuyên nhủ: “Tiểu Mộc à, vấn đề bây giờ, không nằm ở chỗ thằng bé có đồng ý hay không, mà là kết quả giám định ADN đã biểu thị rõ ràng, thằng bé chính là con của nhà họ Hoắc. Bất luận dựa trên huyết thống hay là pháp luật, thằng bé cũng cần phải trở về. Chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay, chúng ta không có phụ lòng nó.”

“Nhưng cậu ấy không muốn.” Cuối cùng Hạ Thụ cũng rơi nước mắt, đôi mắt đầy nước mắt: “Đúng không?”

“...”

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dài.

Giơ tay áo lên gắng sức lau nước mắt, lồng ngực của Hạ Thụ càng ngày càng nghẹn ngào, nói đứt quãng: “Ba, ông nội, chúng ta có thể cố gắng tranh giành một chút không ạ? Cậu ấy không muốn, tại sao nhất định phải yêu cầu cậu ấy làm chuyện mình không muốn chứ? Con biết chú dì dưới tầng là ba mẹ ruột của cậu ấy, nhưng từ nhỏ cậu ấy vẫn luôn lớn lên ở nhà chúng ta, có thể thử tranh giành một chút không ạ? Có thể đừng bỏ cậu ấy được không ạ?”

“Tranh giành thế nào!” Hạ lão gia cau mày, nặng nề thở dài, chống gậy nện xuống sàn nhà hai cái: “Con biết nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên là gia đình thế nào không? Con biết gia đình bọn họ là người thế nào không? Còn chưa nói đến A Hành vốn là con trai của gia đình bọn họ, chúng ta không chiếm được lý lẽ. Nếu nó sinh ra trong gia đình bình thường thì chúng ta vẫn có thể tranh giành một lần, còn nhà họ Hoắc à! Chúng ta tranh giành thế nào!”

Nước mắt của Hạ Thụ càng ngày càng nhiều, điên cuồng rơi xuống. Trong lòng cô rất sốt ruột, rất tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Cô không nói nên lời.

Nhà họ Hoắc... Sao cô có thể không biết nhà họ Hoắc?

Nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên, tập đoàn Quân Dục.

Điều đó chỉ có thể nghe được trên tin tức, cho dù là ông nội của Thẩm Hoài Xuyên cũng phải kiêng dè tập đoàn Quân Dục Hoắc thị ba phần. Một cái dặm chân là có thể rung chuyển ba phần lĩnh vực thương mại, cho dù là một công ty chi nhánh nhỏ nhoi, gia đình cô cũng có thể hưởng được mấy năm lợi nhuận khổng lồ từ nhà họ Hoắc.

Rõ ràng là vài ngày trước, bọn họ còn đang vui mừng vì quan hệ hợp tác với nhà họ Hoắc này.

Nhưng bây giờ, cô hy vọng không liên quan chút nào đến bọn họ.

Âm thầm thở dài một hơi, giọng điệu của Hạ lão gia dịu đi một chút: “Nhà họ Hoắc đã đồng ý với chúng ta, để A Hành về nhà, bọn họ sẽ chia cho chúng ta hai phần lợi nhuận trong hạng mục hợp tác. Đây cũng là một cách cùng có lợi cho đôi bên, A Hành ở nhà họ Hoắc, mới có tương lai hơn, Tiểu Mộc, bình thường A Hành khá nghe lời cháu, cháu đi khuyên nhủ nó một chút, cứng nhắc giận dữ như vậy, chung quy cũng không phải là cách.”

Hạ Thụ khó tin ngẩng đầu lên.

“Cháu không đấy!” Cô từ chối rất nhanh, cũng rất cương quyết: “A Hành không muốn trở về, vậy thì tại sao nhất định phải ép cậu ấy trở về? Cháu đã từng nói sẽ không bỏ rơi cậu ấy, cháu không muốn đi khuyên nhủ! Tại sao mọi người lại không cần cậu ấy, vì hai phần lợi nhuận đã bán cậu ấy đi! Cũng thật là quá đáng!”

“Tiểu Mộc!” Hạ Hùng Hải quát mắng.

Từ nhỏ Hạ Thụ ăn nói lễ phép, chưa bao giờ bất kính với người lớn.
Chỉ có hai lần, một lần là lần trước chống lại Hạ Mẫn Quân, một lần là lần này.
Lần này Hạ lão gia lại không trách mắng, yên lặng nhắm hai mắt lại.
Hạ Thụ càng khóc dữ dội hơn, nước mắt giống như là nước lũ bị vỡ đập, điên cuồng tràn ra ngoài, vạt áo đồng phục phía trước của cô đã ướt đẫm một mảng.
Cô không thích khóc lóc thảm hại trước mặt người khác như vậy, không quan tâm gì nữa, quay đầu chạy ra phòng sách.
Hạ Hùng Hải muốn gọi cô lại: “Tiểu...”
Hạ lão gia khoát tay: “Để nó đi đi.”
Sau khi lão đảo chạy về phòng, Hạ Thụ ôm thỏ hồng nhỏ rồi vùi vào trong gối, lớn tiếng khóc.
Cô khóc rất lâu. Từ tối qua đến tối nay, dường như đã ảm ức quá lâu nên trút hết toàn bộ nỗi buồn ra ngoài.
Một hồi lâu, cuối cùng nước mắt dần dần ngừng lại.
Hạ Thụ lau nước mắt, đầu hơi choáng váng, đợi khi nỗi buồn hoàn toàn được xoa dịu rồi mới đi ra khỏi cửa.
Cô đi tới trước cửa của Tổng Hành.
Cửa phòng của Tổng Hành đóng chặt, trong khe cửa không có ánh sáng, cô gõ cửa ba lần đều không có bất cứ phản hồi gì.
Nhưng cô biết anh ở bên trong.
Hạ Thụ nhẹ nhàng đẩy cửa ra.
Trong phòng không mở đèn, tối đen một mảng, khi cô đẩy cửa ra, ánh đèn trong hành lang khẽ chiếu vào.
Dưới ánh sáng yếu ớt, Hạ Thụ nhìn một cái đã thấy thiếu niên của cô. Anh cô đơn ngồi trong góc phòng, ôm đầu gối cuộn tròn người, vùi mặt vào đầu gối.
Hạ Thụ mở đèn pin của điện thoại lên, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh: “A Hành.”
Một lúc lâu sau, Tổng Hành mới từ từ ngẩng đầu lên.

*

-----oOo-----

CHƯƠNG 20: VỀ NHÀ

Edit: Lam

Beta: Sani

Ánh sáng trong điện thoại rất ảm đạm, chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ trong phòng.

Ánh sáng nhạt chiếu vào mắt anh, Hạ Thụ cố nén nước mắt đang trực dâng trào, cười với anh.

Mặt thiếu niên không có cảm xúc, không có nước mắt, chỉ còn đôi mắt đen kịt, nhìn cô thông qua ánh sáng yếu ớt.

Nhưng càng như vậy, nội tâm của cô càng khó chịu hơn, sườn mặt đau dữ dội.

Tổng Hành bình tĩnh nhìn cô.

Một lúc lâu sau, ngón tay lạnh buốt của anh chạm vào đuôi mắt của cô, giọng nói khàn khàn: "... Khóc sao?"

Hạ Thụ giật mình, vội mở mắt: "Không..."

Cô di chuyển điện thoại ra xa, dùng mu bàn tay dụi đôi mắt: "Vừa nãy bụi bay vào mắt tớ."

Đuôi mắt hạnh đỏ bừng, trong hốc mắt vẫn còn nước.

Có nhiều thứ không nhất thiết phải nói thẳng ra, nhưng bọn họ vẫn ngầm hiểu.

Thở phào nhẹ nhõm, xác nhận không còn nước mắt, Hạ Thụ cười với anh: "A Hành, chúc mừng cậu tìm được người nhà."

Ánh mắt Tổng Hành vẫn bình tĩnh như trước, nhưng giọng nói lại đặng ngắt: "Theo ý của cậu, đây là chuyện tốt sao?"

Hạ Thụ nghe vậy thì thấy vô cùng căng thẳng nhưng vẫn cười nói: "Tất nhiên rồi"

Con người của cô rũ thấp xuống: "Có ba, có mẹ, tất nhiên đó là chuyện tốt. Lúc nhỏ, không phải cậu hâm mộ tớ có ông nội, có ba, có người nhà sao?"

Ánh mắt của anh tối dần, áo trắng bị ánh sáng của đèn pin bao phủ đến mờ ảo. Rất lâu sau, anh lẳng lặng rũ mắt.

"Hạ Thụ." Anh ở trong góc khẽ gọi tên cô.

Hạ Thụ nhìn anh.

Anh hơi ngừng lại, một lát sau mới bình tĩnh mở miệng, giọng nói ảm đạm: "Tớ vừa mơ một giấc mơ."

"Hả?" Cô kiên trì mỉm cười, đôi mắt đã ngấn lệ.

“Trong mơ tớ thấy không ai cần tớ.”

Tim Hạ Thụ bỗng đau nhói.

Lời nói của anh chính là con dao sắc vô hình nhọn nhất, cứa trên làn da, không có một tiếng động, nhưng lại có thể nhìn thấy cốt tủy bên trong, từng câu nói đều khứa vào tim cô khiến nó chảy máu đầm đìa.

“Không, sao lại vậy.” Trong giọng nói của cô có chứa sự run rẩy mà chính bản thân cô cũng không nhận ra: “Không phải, không ai cần cậu, chỉ là có thêm vài người yêu cậu hơn mà thôi.”

Đáy mắt Tống Hành có hơi nước, anh cười khẽ.

“Hạ Thụ, cậu biết không.” Giọng nhẹ như không: “Thì ra, tớ không phải bị vứt bỏ.”

“...”

“Tớ vẫn luôn cho rằng bản thân bị vứt bỏ, thì ra không phải...”

Tống Hành vẫn luôn cho rằng mình bị vứt bỏ.

Chuyện phát sinh từ nhiều năm trước, anh đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ bản thân được cứu tại một nơi hoang vu đầy tuyết, sau đó được đưa vào cô nhi viện

Cô nhi viện có rất nhiều đứa trẻ, cứ cách mấy tháng, sẽ có đứa trẻ mới được đưa tới.

Những đứa trẻ ở đó, hầu hết là bị vứt bỏ. Có ít bé trai, chủ yếu là bé gái.

Có người bị tàn tật, có người tâm lý tự bế. Bọn họ đều giống như anh, sống dưới các cây cầu ở vùng ngoại ô, được người dân địa phương phát hiện được, sau đó đưa đến nơi này.

Lần đầu tiên hiểu khái niệm “Cô nhi” là khi anh năm tuổi.

Khi đó ở cô nhi viện, bọn họ được người trong cô nhi viện dẫn xuống dưới núi du xuân, trùng hợp gặp nhiều cũng đưa con đi chơi. Những đứa bé kia chỉ vào lá cờ nhỏ của bọn họ, hỏi cô nhi viện là gì?

Có người lớn trả lời: “Là nơi ở của cô nhi.”

Vậy cô nhi là gì?

Chính là những đứa trẻ không có ba mẹ. Ba mẹ không cần bọn họ, vì vậy bọn họ trở thành cô nhi.

Anh cái hiểu cái không, bỗng giật mình nhận ra, thì ra bọn họ bị bỏ rơi, bị vứt bỏ.

Giáo viên từng nói mỗi đứa trẻ là lễ vật ông trời ban tặng, đều là thiên sứ.

Nhưng thì ra thiên sứ cũng sẽ bị vứt bỏ.

Không phải anh chưa từng nghĩ đến việc tìm bọn họ, hỏi bọn họ tại sao vứt bỏ anh? Tại sao lại không cần anh nữa?

Thế nhưng chỉ là nghĩ vậy, nếu hỏi rồi thì sao nữa?

Anh đến trên đời này một lần, anh muốn sống thoải mái đơn giản, muốn sống dưới ánh mặt trời, không muốn tự giam mình trong những lo âu.

Những năm đó ở cô nhi viện, không phải không có ai lựa chọn anh. Chỉ là khi nghe đến nhóm máu hiếm của anh đều chùn bước: “Nhóm máu này... Nếu chúng ta nhận nuôi nó, ngộ nhỡ có ngày nào đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?” Cậu nhìn mà xem, trên đời này, ai cũng cân nhắc đến lợi hại, luôn để lợi ích của mình lên hàng đầu.

Đến cả việc anh khóc, anh cũng không dám khóc thành tiếng.

Khi biết những người kia là ba mẹ ruột của mình, anh thật muốn đến chất vấn bọn họ, muốn mắng bọn họ, muốn hỏi nếu không cần anh ngay từ đầu, tại sao bây giờ lại đến tìm anh? Tại sao mấy người lại đến quấy rầy cuộc sống hiện tại của anh?

Nhưng khi anh biết mình bị lạc vì một trận tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, thì ra bọn họ cũng bị giày vò trong mười năm này, điều này khiến anh thậm chí không thể oán trách họ một chút nào.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên, anh hi vọng mình bị vứt bỏ. Cô hòng Hạ Thụ đứng ngắt, cô nói rất khó khăn, cũng rất chậm.

“A Hành, cậu về nhà đi.”

Con người của thiếu niên bỗng cứng đờ.

“Về... Nhà.” Anh cúi đầu vào khuỷu tay giọng nói nức nở giống như một đứa trẻ, yếu ớt đến mức không chịu nổi một đả kích: “Nhà của tớ ở đâu?”

Từ trước đến giờ, Tống Hành chưa từng khóc, kể cả khi bị thương đầy mình, bị mọi người chửi rủa.

Thiếu niên học được cách nhẫn nhịn chịu đựng, cũng đã quen với điều đó, tự gặm nhấm vết thương trong im lặng.

Hốc mắt cô bỗng dung đỏ lên, cố kìm nén không khóc, nhưng lại không kiềm chế được.

Nước mắt rơi xuống: “Ở Nam Xuyên.”

Cô nói: “A Hành, cậu họ Hoắc, cậu sinh ra ở Nam Xuyên. Cậu có ba mẹ, có anh trai. Đó là nhà của cậu.”

“Nhưng mà...” Anh không ngừng ôm chặt chính mình, tay vô thức nắm lấy áo của mình, như một con thú nhỏ bị tổn thương: “Nhưng mà, từ ngày có ký ức đến nay, người nhà của tớ chính là nhà họ Hạ.”

Hy vọng xa vời của anh, mặt trời của anh, điểm yếu của anh, nhưng cũng là áo giáp của anh, người khiến anh không dám chùn bước, không dám nói không được, người anh không thể buông bỏ được, cũng họ Hạ.

Anh ngẩng đầu khỏi khuỷu tay, mặt tái nhợt.

Gương mặt có nước mắt lấp lánh, ánh mắt khẩn cầu: “Hạ Thụ, đừng không cần tớ được không?”

Rõ ràng anh không phải bị vứt bỏ, nhưng cuối cùng vẫn bị bỏ rơi. (Ý là Hạ Thụ không cần anh nữa)

Anh không muốn bị bỏ rơi.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Hạ Thụ không nhận được nữa, mu bàn tay lau nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Thế nhưng bọn họ mới là người nhà của cậu.”

Sao Hạ Thụ có thể thích người nhà họ Hoắc? Sao có thể hy vọng anh đi?

Đây là chàng trai của cô, là chàng trai cô cẩn thận che chở, sao có thể không cần anh.

Thế nhưng, người nhà họ Hoắc cũng không đâu làm sai cái gì?

Họ chỉ vô ý đánh mất đi con của mình, bọn họ cũng là người bị hại. Khi anh không hy vọng giờ phút này, nhưng người nhà anh lại vô cùng vui mừng khi sắp được đoàn tụ với con của mình.

Ba và ông nội của cô vì lo cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên nhận nuôi anh từ cô nhi viện. Đó là người nhà của anh, sao có thể không yêu thương anh được?

Tống Hành nhìn cô: “... Thật sự phải như vậy sao?”

Anh muốn ở lại căn nhà này, cho dù mọi người hi vọng anh rời đi, ít nhất cô sẽ không.

Cô sẽ giữ anh ở lại.

Hạ Thụ không dám nhìn vào mắt anh. Đầu ngón tay khẽ đụng vào miếng ngọc trong cổ áo, cô nhẹ nhàng tháo miếng ngọc xuống.

Ngọc rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động nho nhỏ.

Trong chớp mắt, tim Tống Hành cũng lạnh giá.

Khi đứng lên, Hạ Thụ đã lau sạch nước mắt, Tống Hành vẫn lẻ loi ngồi ôm đầu gối như cũ.

Cô rất muốn ôm anh, vươn tay ra nhưng dừng lại, cuối cùng buông thõng xuống.

Khi anh không còn là Tống Hành, cô cũng không có tư cách để ôm anh nữa.

“A Hành.” Đi đến cửa, cô quay đầu, mỉm cười với anh: “Sống thật tốt nhé, đừng để bị thương.”

Cánh cửa đã cướp đi ánh sáng cuối cùng. Tống Hành yên lặng nhìn hướng cô rời đi, nhắm mắt lại.

Lại mở mắt, trong phòng vẫn tối đen, yên tĩnh như trước, chỉ có miếng ngọc dưới đất phát ra ánh sáng âm đạm. Im lặng đến mức dường như nó chưa từng rời khỏi đây, và cô cũng chưa từng tới đây.

—
Toàn bộ Thanh Thành Nhất Trung đều xôn xao!

Tống Hành- khối 1 lớp văn một, lúc trước bị chỉ trích là con của tội phạm giết người được nhà họ Hạ nhận nuôi, bỗng có một thông tin vô cùng chính xác, thật ra anh là tiểu thiếu gia thất lạc nhà họ Hoắc. Tin tức nhanh chóng truyền khắp trường học, mới nửa ngày mà thông tin này đã bùng nổ.

Học sinh mười mấy tuổi, không có quá nhiều hiểu biết về nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên. Nhưng sao có thể không biết tập đoàn Quân Dục Hoắc thị được, danh tiếng của công ty thực sự rất lớn.

Cho dù Nam Xuyên và Thanh Thành cách nhau ngàn dặm, nhưng sản nghiệp Hoắc thị đã xâm nhập rất sâu. Ở Thanh Thành có mấy trung tâm thương mại lớn nhỏ, rạp chiếu phim, bất động sản dưới trướng Hoắc thị. Mọi người đều đùa rằng những người ở Nhất Trung đều từng “nộp tiền” cho nhà anh.

Tin tức vừa được lan truyền, đương nhiên những người bên cạnh Tống Hành đều thay đổi thái độ.

Không riêng gì Tống Hành, kể cả Hạ Thụ cũng vậy, gần đây luôn có những người mà cô không biết chủ động làm quen.

Tống Hành dừng dừng như bình thường, mỗi ngày đều đến trường, tan học như thường lệ. Chỉ là càng ngày càng trầm tính.

Dạo này, dường như có rất nhiều người hỏi bài anh.

Thật ra sau chuyện tin đồn con tội phạm giết người lần trước, tuy những người bên cạnh Tống Hành không đồn về chuyện này nữa nhưng cũng có ít người hỏi bài anh đi.

Suy cho cùng, hầu như mọi người đều mượn cớ hỏi bài để làm quen.

Khi lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, họ sẽ không còn hứng thú nữa.

Dạo này họ lại bắt đầu khác thường.

Tiết hoạt động ngoại khóa, chỗ ngồi của Tống Hành được mọi người vây quanh thành vòng tròn.

“Nếu con tàu này là khởi hành từ 12 giờ ngày 30 tháng 12, qua năm phút sau sẽ đi qua kinh tuyến 180°, như vậy...”

Tổng Hành giảng bài luôn rất cẩn thận và đầy đủ, giải được một chút đều sẽ nhìn mọi người, hỏi xem có hiểu hay không. Giảng được một nửa, bỗng nhiên có người hỏi: “Tổng Hành, cậu thật sự là người nhà họ Hoắc? Đã thừa nhận rồi sao?”

Tay cầm bút của Tổng Hành khựng lại.

Sau khi bình tĩnh lại, anh lại viết tiếp, ra vẻ không có gì, nói tiếp: “Vì thế địa điểm này không có khả năng...”

“Cậu đã gặp chủ tịch tập đoàn Quân Dục chưa? Hoắc Cận Diễm có đẹp trai giống trên mạng không?”

“Nhà cậu rất xa hoa đúng không?”

“Cậu sẽ về Nam Xuyên à? Cậu có sửa lại thành họ Hoắc không?”

Càng ngày càng nhiều câu hỏi không liên quan đến đề bài. Cuối cùng Tổng Hành không nói gì, khẽ mím môi.

Ánh mắt mọi người lấp lánh, dường như rất mong chờ câu trả lời của anh.

Viết bài giải lên giấy, sau đó anh đưa cho mọi người, đứng lên: “Hôm nay tới đây thôi, tôi đi ra ngoài một chút.”

Anh vội vàng đi ra ngoài. Có người không khỏi gọi: “Ôi chao, Tổng Hành... Tổng Hành!”

Ở phía sau, Hạ Thụ lẳng lặng nhìn bóng lưng của anh, dần nắm chặt cây bút trong tay.

...

Hoạt động ngoại khóa là do thầy cô và học sinh đều được tự do hoạt động, chỉ có thư viện trên tầng là yên tĩnh nhất.

Bốn phía đều có lan can rất cao, phòng ngừa có người vô tình trượt chân ngã xuống phía dưới.

Tổng Hành ngồi khoanh chân trong chốc lát, gió lạnh khẽ thổi, cuối cùng cũng thổi tan đi những phiền toái này.

Lúc này có người đến gần.

Mặc dù đi rất nhẹ nhưng anh có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Tôi không giải đề nữa.” Tổng Hành không quay đầu, nhàn nhạt nói: “Có vấn đề gì cũng đừng hỏi tôi.”

Bước chân dừng lại một giây.

“Yên tâm, tôi đều hiểu những chuyện đó.” Sau đó đi lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh anh: “Vì vậy sẽ không hỏi vấn đề gì.”

Tổng Hành nghiêng đầu.

Thẩm Hoài Xuyên.

Anh không biểu hiện ra nhiều sự kinh ngạc, ánh mắt lại nhìn về phía chân trời xa xa, hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được.

“Rất phiền đúng không?” Yên lặng trong chốc lát, Thẩm Hoài Xuyên cười khê: “Bị mọi người nịnh bợ, khách sáo, được chào đón... rất phiền đúng không? Rõ ràng biết bọn họ căn bản không thật lòng với cậu, nhưng cậu vẫn phải đối xử tử tế với họ, chán ghét cũng không được nói ra.”

Tống Hành rũ mắt: “Cậu trải nghiệm nhiều hơn tôi.”

Từ nhỏ Thẩm Hoài Xuyên đã sống trong hoàn cảnh như vậy, rất nhiều người bên cạnh nịnh bợ, nên sớm đã không thấy lạ.

Nhưng anh không thể, anh bị coi thường từ nhỏ, không thể hờ hững như không giống cậu ta được.

Anh nhìn về phía Thẩm Hoài Xuyên: “Vậy bây giờ tôi nên làm gì?”

Thẩm Hoài Xuyên cười: “Bây giờ, cậu đang hỏi ngược lại tôi?”

Tống Hành rũ mắt.

“Rất đơn giản.” Thở phào một hơi, Thẩm Hoài Xuyên nhìn nơi xa: “Ông tôi từng nói với tôi là đừng quên trái tim thuở ban đầu, dù gặp phải chuyện gì, cũng đừng quên bản thân mình là ai.”

Tống Hành yên lặng, ánh mặt trời xa xa chiếu sáng rực rỡ, có những chú chim én bay lượn xung quanh cái ăng ten.

“Sẽ không quên.” Con người anh đen như mực nhìn ánh sáng mặt trời: “Tống Hành.”

—

Tác giả: Tiến độ biến thành Hoắc Cận Hành: 30%

—

Tiểu Mộc luyện tiếc A Hành, nhưng biết anh ở nhà họ Hoắc mới là tốt nhất, vì vậy khuyên anh trở về.

A Hành luyện tiếc Tiểu Mộc, mặc dù nhà họ Hoắc mới là gia đình thật sự của anh, nhưng anh cũng không muốn trở về.

“Chỉ có cậu là thiên đường của tớ.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 21: HUYẾT THỐNG

Edit: Sani

Trong khoảng thời gian này, tâm trạng Tường Nguyệt Viện thanh đổi nhanh như chong chóng.

Khoảng thời gian trước, cô ta lấy hết dũng khí thổ lộ với Tống Hành, nào ngờ lại bị từ chối thẳng thừng. Cuộc thi nhạc nghệ phương Tây cũng sắp tới, ban đầu cô ta cố gắng tập luyện chăm chỉ, tự lén tiến cử bản thân, vậy mà cuối cùng Hạ Thụ lại giành được suất tham gia.

Thất bại hai lần liên tiếp, sau đó cô ta khóc lóc một hồi.

Cũng may tất cả đều là chuyện quá khứ.

Tống Hành mà thôi, cuộc thi mà thôi.

Một người chỉ là cô nhi được nhận nuôi, hai bàn tay trắng, người kia tuy được tham gia trận đấu cấp quốc gia, nhưng không phải chính thức, cho dù lấy được giải, cũng không được cộng thêm điểm vào kỳ thi đại học, không có gì phải tiếc cả.

Ai ngờ, dạo này lại truyền ra tin tức, anh là con ruột nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên để lạc nhiều năm.

Buổi tối tan học, cô ta vừa về đến nhà, mẹ Tường lập tức vui mừng ra đón: “Viện Viện à! Mẹ nghe nói, Tống Hành mà nhà họ Hạ nhận nuôi, mấy ngày nay ba mẹ ruột cậu ta đã tìm tới sao? Nói cậu ta là con của nhà họ Hoắc ở Nam Xuyên, hơn nữa còn thuộc chi trưởng, đúng không?”

Tường Nguyệt Viện đã quen nhìn dáng vẻ này của bà ta, biết bà ta muốn làm gì, uể oải trả lời: “Đúng.”

“Ai gu!” Mẹ Tường hưng phấn xoa tay, khuôn mặt tràn đầy ý cười: “Viện Viện, vậy hai ngày nay ở trường con có nói chuyện với Tiểu Tống... À không đúng, phải kết bạn tốt với Tiểu Hoắc. Nhà họ Hoắc không phải dạng bình thường, còn quyền quý hơn nhà họ Thẩm. Con phải biết nắm chắc cơ hội.”

Nghe bà ta nói vậy, đáy lòng Tường Nguyệt Viện có chút chán ghét.

“Không phải mẹ không thích cậu ấy sao?”

“Khi đó mẹ đâu biết thằng bé có quan hệ với nhà họ Hoắc!” Mẹ Tường oán trách: “Dù sao con cứ làm đi, mẹ không hại con, ít nhiều hai đứa cũng coi như ở cùng một đại viện, chung quy vẫn có chút tình nghĩa. Bây giờ con không đi, thì để cho Hạ Thụ được lợi sao? Thằng bé lớn lên ở nhà con bé, không chừng nhà họ Hoắc cho bọn họ không ít lợi ích đâu!”

Nghĩ đến đây, trong lòng mẹ Tường càng ngày càng khó chịu, càng nghĩ càng thấy không phục. (Ừ bà này kỳ ghê:))

Thật là.

Sao cái gì tốt cũng đều đến hết nhà họ vậy?

Nhà họ Thẩm, bây giờ lại thêm nhà họ Hoắc. Ông trời quả thật không có mắt.

Trước khi đi ngủ, mẹ Tường lại thổi gió bên gối với ba Tường: “Hai vợ chồng nhà họ Hoắc đến Thanh Thành vài ngày thôi, ông cũng đừng rảnh rồi cả ngày, giành thời gian đi thăm hỏi một chút, tranh thủ cơ hội! Ngày nào ngoài đọc sách, dắt chó đi dạo, thì còn lại đều ngủ, không thấy ông sốt ruột bao giờ!”

Ba Tường đeo kính mắt, đọc nhanh như gió: “Hai vợ chồng người ta đến tìm con, cũng không phải bàn chuyện hợp tác, tôi đi xem náo nhiệt làm gì. Tôi cũng không phải con bọn họ, không giúp được gì, còn không biết ngại đến cầu người ta giúp đỡ.”

“Ông không đi, sao biết bọn họ không nói chuyện công việc!” Mẹ Tường nóng nảy, đẩy ông ta một cái: “Thương nhân chính là thương nhân, đến đâu mà chẳng nói chuyện lợi ích. Ông nói người ta không bàn chuyện hợp tác, vậy sao nhà họ Thẩm lại tới? Nghe nói họ còn nói chuyện rất vui vẻ! Còn có nhà họ Hạ, mấy năm nay ông ăn không ít mệt do nhà bọn họ, bây giờ lại xuất hiện nhà họ Hoắc chống lưng, vậy chẳng phải họ ăn sạch chúng ta sao!”

Mặc dù thế hệ trước, nhà họ Hạ và nhà họ Tường có dính líu lợi ích với nhau, nhưng quan hệ không được coi là thân thiết. Sau khi hai nhà chuyển ngành, loại hình kinh doanh cũng không khác nhau lắm, khó tránh khỏi việc tranh chấp lợi ích.

Hạng mục hợp tác khoảng thời gian trước giữa nhà họ Hạ và nhà họ Hoắc, ban đầu thuộc về nhà họ Tường.

Không ngờ cuối cùng, nhà họ Hạ báo giá thấp hơn, nên nhận được hạng mục.

Người phụ nữ cứ lải nhải bên tai, ba Tường phiền lòng, sách cũng không đọc được, viền kính màu vành nhật khúc xạ ra ánh sáng màu nhật.

Gần đây, Mã Tuấn sống an phận hơn rất nhiều.

Năm trước cãi nhau ở nhà một trận, địa vị của cậu ta ở nhà giảm xuống rất nhiều, ông ngoại cho ít tiền tiêu vặt hơn, mẹ cậu ta cũng lập giờ giới nghiêm, về nhà muộn một giây sẽ bị nghe mắng đến mức đau tai, cậu ta rất bực mình.

Tan học, Mã Tuấn dọn cặp sách, phía sau có mấy nam sinh ném giấy về phía cậu ta: “Này, anh Tuấn, buổi tối ra ngoài chơi không?”

Sau đó là một trận cười vang, Mã Tuấn ngòm bọn họ, đeo cặp sách, yên lặng rời đi.

Những nam sinh đó ở lớp bên cạnh, chính là mấy người lúc trước chặn đường Tống Hành với cậu ta.

Khi cậu ta có tiền, thì mở miệng ra là anh Tuấn, bây giờ không có tiền, hơn nữa có chuyện của nhà họ Hoắc, tất cả bọn họ đều trở mặt.

Đều chỉ là bọt biển.

Ra khỏi cổng trường, dòng người cũng không đông lắm.

Một mình Mã Tuấn đi trên lối đi bộ, chán chết đá viên đá.

Lúc này, bỗng có một chiếc xe thể thao dừng lại bên cạnh cậu ta.

Sau đó có vài người đi xuống, bao vây cậu ta.

Cậu ta sững sờ.

Cuối cùng có một người đàn ông vừa xắn tay áo, vừa đi về phía cậu ta, vẻ mặt rất nhẫn nại, nhưng áp suất lại thấp khiến cậu ta cảm thấy hoảng sợ.

Vóc dáng anh ấy cao như Tống Hành, khuôn mặt cũng rất giống anh, khiến Mã Tuấn cảm thấy đó là Tống Hành, vô thức thì thào: “Tống, Tống....”

Đến gần, mới biết không phải.

Là người kia... Đến cùng vợ chồng nhà họ Hoắc, nghe nói là anh trai ruột của Tống Hành.

Hình như tên là... Cận Diễm?

Mã Tuấn vô thức xoay người định chạy trốn.

Nhưng lại bị hai người đàn ông ăn mặc như vệ sỹ ngăn lại.

Sau đó có một đôi tay sờ vào cổ cậu ta, Mã Tuấn sợ tới mức hét toáng lên, chân bắt đầu run lẩy bẩy.

Giọng Hoắc Cận Diễm rất lạnh nhạt: “Nghe nói, cậu từng bắt nạt em trai tôi.”

“Không, không có! Không có!” Mã Tuấn nhắm mắt lại, lớn tiếng nói, gần như muốn khóc.

“Không có?”

“Không phải... Không phải.” Cậu ta run rẩy nói: “Tôi sai rồi! Tôi sai rồi! Lúc đó tôi không hiểu chuyện... Tôi đã xin lỗi Tống Hành! Tôi thật sự sai rồi! Cầu xin mấy người đừng đánh tôi!”

Bị mấy người trưởng thành vây quanh, một thằng nhóc như cậu ta nhìn rất giống bị bắt nạt, ánh mắt Hoắc Cận Diễm hung dữ: “Tính tình tôi không tốt, đừng bắt nạt em ấy. Nếu không tôi cũng không biết tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Mã Tuấn nói lắp: “Không dám! Không dám!”

Hoắc Cận Diễm đẩy cậu ta một cái: “Cút!”

Mã Tuấn vội vàng ‘cút’ đi.

“Đợi đã.”

Chưa đi được vài bước, bỗng có tiếng truyền đến từ phía sau.

Mã Tuấn nào dám không nghe, sợ hãi quay đầu lại.

Giọng Hoắc Cận Diễm lạnh như băng: “Nhớ kỹ, em trai tôi họ Hoắc, không họ Tống. Em ấy không có quan hệ gì với nhà mấy người, về sau đừng gọi sai.”

Chờ Mã Tuấn đi xa, một người vệ sỹ đi lên nói: “Đại thiếu, Nhị thiếu vẫn chưa trả lời tin nhắn, đoán chừng...”

Hoắc Cận Diễm cũng không ngạc nhiên, nhìn đường phố thở dài: “Tôi tự đi.”

—

Còn mười phút nữa là kết thúc tiết tự học cuối cùng, điện thoại Tống Hành rung liên tục.

Ban đầu, anh xem như là không biết, nhưng rất nhanh sau đó, bạn cùng bàn của anh cũng cảm nhận được, nghiêng đầu nhắc nhở: “Tống Hành, điện thoại của cậu rung đó.”

Tay cầm bút của Tống Hành siết chặt.

Bật điện thoại lên, trong hộp thư có hai mươi tin nhắn chưa đọc, hầu như nội dung đều giống nhau.

[Nhị thiếu, đại thiếu muốn tìm cậu.]

[Nhị thiếu, sau khi tan học, có thể gặp nhau ở quán cà phê cách trường khoảng ba trăm mét được không?]

[Nhị thiếu có nhận được tin nhắn không?]

[Nhị thiếu...]

—

Anh mím môi, thuận tay kéo số điện thoại này vào danh sách đen.

Sau khi tan học, Tống Hành ra khỏi lớp học, lại đụng phải một người.

Hạ Thụ.

Anh khựng lại.

Hạ Thụ cũng ngẩn ra.

Hai người đứng đối diện nhau trong vài giây, bàn tay Tống Hành nắm chặt thành quyền, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Sau hôm đó, hai người không nói chuyện với nhau, cũng không đi học cùng nhau.

Hạ Thụ thu hồi tầm mắt trước, yên lặng đi qua người anh.

Tổng Hành đứng tại chỗ, rũ mặt, nhịp tim lại khôi phục như bình thường.

—

Mấy ngày nay không đi học cùng Hạ Thụ, Tổng Hành vẫn chỉ đi một mình. Quảng đường dài, nhưng anh đi chậm để có thể suy nghĩ lại rất nhiều chuyện.

Đường phố nhộn nhịp, dòng xe cộ đi tới đi lui, đèn neon sặc sỡ sắc màu được treo ở cuối đường.

Đi được một lúc, Tổng Hành dừng lại, xoay người.

“Đi ra.”

Phía sau không có một bóng người, chỉ có tiếng gió.

Bên cạnh chỉ có một cái thùng rác, anh lặng lẽ nhìn thẳng vào một chỗ tối ở góc tường, anh bỗng nhấc chân đá vào thùng rác bên cạnh, giống như là phát tiết cơn giận.

Thùng rác đổ xuống phát ra tiếng kêu rất to, từ từ lăn đến một chỗ khác.

“Đi ra.”

“Nhị thiếu!” Hai người vệ sỹ mặc tây trang đi tới: “Nhị thiếu, cậu đừng...”

“Đừng đi theo tôi nữa!” Giọng thiếu niên sắc bén: “Trở về nói với bọn họ, đừng phái người đi theo tôi nữa!”

“Nhị thiếu, đại thiếu chỉ muốn...”

“Đừng gọi tôi như vậy!” Ánh mắt anh lạnh lùng: “Tôi tên là Tổng Hành.”

Vệ sỹ không dám nói gì nữa, chỉ có thể tiến thoái lưỡng nan đứng tại chỗ.

Ngực anh phập phồng, không thềm để ý, xoay người rời đi.

Bước chân anh bỗng dừng lại.

Cách đó không xa, không biết Hoắc Cận Diễm đã đến từ khi nào, anh ấy đứng cách anh mười bước chân.

Khuôn mặt anh ấy rất giống anh, vẻ mặt Tổng Hành cũng hơi thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

—

Trong quán cà phê cực kỳ im lặng, bởi vì đã bao toàn bộ cửa hàng, vì vậy đến cả bóng dáng nhân viên cũng không thấy đâu.

Tổng Hành yên lặng đứng, không ngồi, không nói, cũng không nhìn anh ấy.

Hoắc Cận Diễm khó lay chuyển được nên cũng đứng, nhìn chăm chăm anh.

Một lúc sau, anh ấy vươn tay, dường như muốn chạm vào vai thiếu niên.

Tổng Hành lùi về sau mấy bước.

Hoắc Cận Diễm khựng lại, tay để ở không trung, một lát sau, rút tay lại với vẻ mặt không cảm xúc.

“Trưởng thành rồi.” Anh ấy nhìn thiếu niên đã cao bằng mình, bùi ngùi nói: “Cũng cao lớn, nhớ năm đó, khi em đi lạc, mới cao đến đây của anh.”

Vị trí anh ấy chỉ chính là đầu gối.

Tống Hành nhìn thoáng qua, mím môi không nói gì.

“Anh là Hoắc Cận Diễm.” Hoắc Cận Diễm nói: “Là anh trai của em.”

Bàn tay thiếu niên lạnh như băng siết chặt, bướng bỉnh nói: “Tôi là Tống Hành.”

“Em là Hoắc Cận Hành.” Hoắc Cận Diễm cũng không chán nản, gằn từng tiếng sửa lại: “Là em trai anh.”

Tống Hành ngòm anh ấy, mím chặt môi, bỗng lạnh lùng nói: “Tôi không quen biết anh.”

Hoắc Cận Diễm sững sờ.

Khẽ thở dài, giọng anh ấy vẫn bình thản như trước: “Em có thể không thừa nhận, nhưng huyết thống thì chính là huyết thống, có một số việc không thể thay đổi được, Tiểu Hành à.”

Trong lòng Tống Hành có cảm giác bị thương, hỏi: “Anh tìm tôi làm gì?”

“Khuyên em trở về.”

“Không có khả năng.” Anh thẳng thắn từ chối, thái độ kiên quyết: “Tôi không về.”

Hoắc Cận Diễm: “Có thể.”

Câu trả lời của đối phương hoàn toàn ngoài dự kiến của anh, ánh mắt Tống Hành chột lóe, ngạc nhiên nhìn anh ấy.

—

Tác giả: Tiến độ trở thành Hoắc Cận Hành: 50%

-----oOo-----

CHƯƠNG 22: TẠM BIỆT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Bunny

Beta: Sani

Cuối cùng Tống Hành cũng ngẩng đầu nhìn về phía anh ấy, Hoắc Cận Diễm nhàn nhạt, nói: “Em cũng có thể chọn không quay về, ba mẹ đều thương em. Chỉ cần em giữ thái độ cương quyết, anh tin tưởng ba mẹ sẽ không đành lòng ép buộc em, nhưng em chắc chắn phải biết rằng có một số chuyện, mặc dù em không về, thì ba mẹ vẫn cho người đi theo em như bây giờ. Mỗi lần em ra ngoài đều có vệ sĩ đi theo, và họ sẽ thường xuyên báo cáo từng hành động của em. Cuộc sống của em không thể nào giống hệt như trước đây được.”

Ngọn lửa hi vọng vừa bùng lên trong lòng Tống Hành lập tức biến thành ngọn lửa tức giận, anh cau mày: “Anh uy hiếp tôi?”

“Anh chỉ đang nói sự thật.” Hoắc Cận Diễm vẫn luôn bình tĩnh: “Đương nhiên, anh vẫn thật lòng khuyên em nên quay trở về.”

“Không có khả năng.”

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Diễm đột nhiên nói.

Tống Hành sững sờ, không tin nhìn anh ấy: “Anh nói cái gì?”

“Hạ Thụ.” Anh ấy không ngại nhắc lại một lần nữa, giọng nói thản nhiên: “Em thích cô bé đó.”

Bí mật cất giấu sâu trong lòng mình bỗng bị phát hiện, vẻ mặt Tống Hành hơi thay đổi: “Anh đang nói bậy bạ gì đó.”

“Trên người cô bé ấy có miếng ngọc của em.” Anh ấy cũng không nhiều lời vô ích, một lời vạch trần.

Hoắc Cận Diễm cũng có một miếng ngọc như vậy, đương nhiên anh ấy biết tầm quan trọng của nó.

Cho dù Tiểu Hành không có ký ức, không nhớ miếng ngọc đó đại biểu cho cái gì, nhưng anh ấy tin rằng, đối với một đứa trẻ mồ côi chỉ có một miếng ngọc này trên cơ thể, anh sẽ không coi nó như một thứ tầm thường, có thể tùy ý tặng người khác.

Trong lòng Tống Hành có chút hỗn loạn, lời nói mơ hồ có chứa sự cảnh giác: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì? Lấy cô ấy ra uy hiếp tôi?”

“Anh chỉ là muốn nói, vì cô bé, em nên trở về.”

Tống Hành khẽ giật mình.

“Tiểu Hành” Hoắc Cận Diễm khẽ thở dài nói: “Nhà họ Hoắc và những gì mà em tưởng tượng không giống nhau, nó vô cùng rộng lớn và phức tạp khó lường, ở đó em có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà em chưa từng thấy trước đây, cũng có thể có được những thứ em chưa từng có.”

“Nếu em muốn ở bên cô bé thì nên quay trở lại, đứng ở chỗ cao nhất, là người mạnh mẽ nhất và dành cho cô bé mọi thứ tốt nhất. Đây chính cách bảo vệ người

mình yêu.”

“... Cho dù tôi không quay về, tôi cũng có thể chăm sóc cô ấy thật tốt.” Giọng Tống Hành khàn khàn: “Thành tích của tôi cũng không tệ, tôi sẽ cố gắng hết sức, để có thể cho cô ấy những thứ cô ấy muốn, để cô ấy tận hưởng cuộc sống mà mình yêu thích, sẽ không khiến cô ấy cảm thấy bị thiệt thòi.”

“Anh tin tưởng em.” Hoắc Cận Diễm gật đầu: “Em rất ưu tú, anh không thể phủ nhận. Thế nhưng sớm muộn em cũng sẽ hiểu rằng, trên thế giới này không hề có sự công bằng, có những người cố gắng cả đời nhưng lại không bằng điểm xuất phát của người khác. Em đã từng chịu khổ, chắc hẳn em cũng hiểu điều này.”

“...”

“Anh cũng có cô gái mình thích.” Thấy một lúc lâu mà anh vẫn không trả lời, Hoắc Cận Diễm tỏ vẻ không sao cả, cười: “Trở thành người mạnh mẽ mới có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ, mới có đủ tư cách để nói rằng sẽ không bao giờ để cô ấy phải thiệt thòi. Đó là tất cả những gì anh muốn nói, em cứ từ từ suy nghĩ lại đi.”

...

Đêm đó, sau khi trở về, Tống Hành đã tự nhốt mình trong phòng, sau đó lục lọi ra những đồ vật cũ.

Tống Hành có rất ít đồ, trong mười năm từ khi từ ở cô nhi viện đến nhà họ Hạ, tất cả những thứ còn lại chỉ có tầm một nửa cái hòm.

Trên thực tế, có nhiều thứ không dùng được nữa, có thể vứt bỏ nhưng anh vẫn luôn giữ lại. Anh là một người thích nhìn vật để nhớ những chuyện cũ.

Bộ đồ taekwondo anh mặc khi còn nhỏ, quyển truyện cổ tích, chiếc chong chóng mua vào lần đầu tiên đi chơi cùng cô, còn có quà Giáng sinh lần đầu tiên cô tặng anh.

Bên dưới cùng hòm có một quyển album.

Anh lấy nó ra.

Trang bìa có chữ “A Hành” được viết bằng bút sáp màu xanh, có thể nhìn thấy nét viết cực kỳ cẩn thận nhưng vẫn để lộ sự trẻ con.

Đây là quyển album cô tặng anh.

Tống Hành không thích chụp ảnh, từ nhỏ đến lớn anh luôn nghe những người khác bảo rằng chụp ảnh là để lưu lại những kỉ niệm tốt đẹp nhất, nhưng bản thân anh thì chẳng có gì để lưu lại.

Ảnh chụp của cô hầu hết đều là cô lôi kéo bắt chụp, nên mới có một hai tấm. Vì vậy ảnh chụp của anh, đa số đều có cô chụp cùng.

Anh xem từng bức ảnh một.

Bức ảnh này... Hình như là lúc bảy tuổi, đi khu vui chơi, chụp cùng bức tượng chú vịt Donald.

Lúc đó anh có vẻ không tình nguyện, vì vậy vẻ mặt ỉu xiu, không hề tươi cười.

Còn tấm này là lúc học cấp 1, khoảng lớp 4, tay cô miết nhẹ khóe môi anh ép anh “cười”, còn cô thì vui vẻ nhìn vào máy ảnh, trong khi khuôn mặt anh thì méo mó.

Anh vẫn khi đó cô nói: “A Hành đẹp trai như vậy, chụp ảnh thì phải cười! Nhìn cười thế này, không phải càng đẹp trai hơn sao?”

Tấm này chụp khi tốt nghiệp cấp 2 cuối cùng cũng có một tấm ảnh anh tự nguyện cười.

Anh và Hạ Thụ mặc đồng phục học sinh màu xanh và trắng giống nhau, anh đứng nghiêm còn cô thì đứng bên cạnh anh, nhân lúc anh không nhìn thấy, trộm giờ tay hình chữ V sau lưng anh.

Tấm ảnh này chụp khi cô tham gia cuộc thi kéo đàn cello. Anh đang ở khán đài, cô ở trong hậu trường chụp lên anh.

Tấm này...

Anh chậm rãi lật từng trang một, lặng lẽ nhìn chúng rồi nở nụ cười đầy dịu dàng, đáy mắt anh bỗng có những giọt nước mắt.

Hạ Thụ...

Khoảng thời gian đầu khi vừa đến nhà họ Hạ, anh hoàn toàn không ôm chút hy vọng gì. Nghĩ rằng chỉ cần nghe lời, cư xử tốt thì sẽ không bị đuổi về, anh muốn có một nơi ở ổn định.

Khi đó cô tựa như một vầng sáng, mặc trên mình một chiếc váy đỏ, cả người rực rỡ như đốm lửa nhỏ, bùng cháy giữa mùa đông khiến tay anh ấm áp, đồng thời cũng sưởi ấm trái tim anh. Trên thế gian này, có vài người đã định trước là mặt trời, dùng nhiệt độ để lan tỏa hơi ấm đến mọi người.

Mà cũng có những người, sinh ra đã là bị vây quanh bởi mây đen mù mịt. Anh có thể hấp thu năng lượng của mặt trời để sinh tồn, thế nhưng anh sẽ không bao giờ có được mặt trời.

Anh cũng không dám vọng tưởng rằng cô sẽ thuộc về riêng anh.

Nhưng khi anh thấy Thẩm Hoài Xuyên, thấy cô Hạ vui vẻ tác hợp hai bọn họ, thấy hai người họ ngồi chung một chỗ, nghe thấy tiếng cười của cô, anh không khống chế được sự ghen tỵ. Anh không hy vọng cô chia sẻ ánh sáng đó cho người khác, lần đầu tiên anh muốn hoàn toàn giữ lấy.

Anh biết mình không có tư cách.

Thời điểm đó, anh chỉ biết hận.

Hận bản thân vô dụng, hận cuộc sống cô đơn, tẻ nhạt.

Trách định mệnh vô tình tại sao cứ trêu anh. Cho anh và cô ở gần nhau, cho anh một trái tim chưa từng rung động, nhưng lại giống như hai đường thẳng song song, mãi mãi không giao nhau.

Thậm chí anh còn trách cô.

Trách cô tại sao lại tốt như vậy? Tại sao lại đối xử với anh tốt như vậy?

Anh rất muốn phá lệ một lần, rất muốn yêu đương cuồng nhiệt với cô.

Muốn đối xử tốt với cô, muốn ở bên cô, muốn nắm tay cô không buông. Nếu cô nguyện ý, chỉ cần cô nói một câu, anh có thể sẵn sàng hy sinh bản thân.

Nếu anh chưa từng gặp cô, anh sẽ giống con thuyền trôi dạt trên sông, mặc kệ phong ba bão táp, anh khuất phục là được.

Nhưng cố tình, cô xuất hiện, anh yêu cô, anh muốn một kết cục tốt đẹp.

Bóng tối nặng nề, trong căn phòng nhỏ chỉ có một ngọn đèn leo lắt, cực kỳ yên tĩnh, thời gian dần trôi qua như cát chảy.

—

Chiều hôm nay Hạ Thụ có tiết học đàn cello, đến tận năm giờ rưỡi mới tan học.

Hoàng hôn đã buông xuống.

Cô cười chào tạm biệt bạn cùng lớp, bỏ đàn vào hộp rồi ra khỏi phòng học. Vừa ra khỏi cổng Cung thiếu niên, thấy một bóng người màu trắng quen thuộc đứng xa xa, được ánh đèn ấm áp bao phủ.

Hạ Thụ ngẩn người.

Người kia mỉm cười nhẹ nhàng với cô, Tống Hành bước lên trước, hỏi: “Tan học?”

Hạ Thụ ngược đầu nhìn anh, rồi lại gật đầu, quên mất phải trả lời.

Tính ra bốn ngày rồi hai người bọn họ chưa nói chuyện với nhau. Trước đây cũng từng cãi nhau, chiến tranh lạnh, nhưng hầu như chỉ cần anh dỗ cô là cô hết giận, họ chưa từng giận nhau được qua một đêm.

Hạ Thụ thoáng nghĩ, cô cảm giác lần này họ không được tự nhiên là do cô tưởng tượng.

Anh không tức giận, người nhà họ Hoắc chưa từng đến, tất thấy đều là giả thuyết.

Hạ Thụ cúi đầu: “Tớ còn tưởng rằng, cậu sẽ không bao giờ... Để ý đến tớ nữa.”

Tống Hành đau lòng, giọng nói khàn khàn: “Sẽ không.”

Sao anh có thể từ bỏ được.

Chỉ là anh không biết phải đối mặt với cô như thế nào, không biết phải làm gì khi thấy cô khóc, càng không biết phải làm gì với lời khuyên anh rời đi của cô, nên anh dứt khoát trốn tránh.

Hạ Thụ bỗng thấy tủi thân, nhưng cô chỉ im lặng cụp mắt xuống, không nói gì.

Tống Hành cầm hộp đàn cho cô: “Có muốn đi dạo không?”

Hoàng hôn buông xuống, ánh trời chiều dần tắt.

Những con phố cũ của thị trấn nhỏ vẫn huyền ảo như trước khói thức ăn dày đặc.

Giẫm lên những dải vàng óng ánh trên đất, Hạ Thụ vẫn không chủ động lên tiếng.

Tống Hành nhìn cô chằm chằm: “Tớ xin lỗi”.

“Gì cơ?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tớ xin lỗi.” Anh nói lại lần nữa, giọng điệu bình tĩnh nhưng hết sức chân thành, tất cả sự lạnh nhạt cũng phai dần đi, “Hai ngày này lạnh nhạt với cậu, không quan tâm đến cậu. Tớ biết cậu đau lòng, xin lỗi.”

Đôi mắt long lanh khẽ chớp: “Không có.”

Cô nói: “Cũng do tớ không tốt, rõ ràng biết cậu không muốn đi, nhưng lại không đứng ở vị trí của cậu để nhìn nhận vấn đề, chưa từng suy nghĩ đến cảm nhận của cậu. Lúc đó tớ đã khiến cậu khó chịu đúng không? Tớ nên xin lỗi cậu. A Hành, rất xin lỗi.”

Tống Hành mím môi.

Trong chớp mắt, bao nhiêu sự bất bình, mất mát, buồn bã, oán hận tích tụ trong những ngày qua dường như đã sụp đổ, chỉ còn lại cõi lòng chua xót.

Tim anh đập nhanh, thấp giọng nói: “Không”.

Ánh chiều vàng phía xa nhạt dần, mặt trời chưa lặn hoàn toàn, nhưng ánh trăng màu trắng phía chân trời đã dần hiện ra.

Ở phía trước có một siêu thị bán đồ nhập khẩu, Hạ Thụ dừng lại, ngẩng đầu lên mỉm cười ngọt ngào: “A Hành, chờ tớ một lát”.

Nụ cười ấy giống như trước kia, trong veo tựa ánh nắng. Tống Hành nhìn không chớp mắt.

Anh nhìn thấy cô chạy vào siêu thị nhập khẩu.

Đến khi đi ra, cô giấu gì đó sau lưng, rồi đi thẳng đến trước mặt anh, xòe bàn tay đang giấu vật quý ra: “Ta đã”

Là một túi kẹo gấu.

Anh khó hiểu nhìn cô.

Gió mát nhưng tay cô vẫn ấm áp.

Hạ Thụ đặt kẹo vào tay anh.

“Trước kia mỗi lần tó tức giận, cậu đều mang kẹo dỗ dành tó, sau đó tó sẽ không tức giận.. A Hành, giờ đến lượt tó dỗ cậu, tó cho cậu kẹo gấu, cậu không được giận tó nữa.”

Ngực anh dường như thắt lại, nắm chặt kẹo gấu trong tay.

“Hạ Thụ”.

Con phố dài yên tĩnh, ánh trăng sáng trong.

Anh gằn từng chữ, khó khăn nhưng rõ ràng: “Nếu tó quay về nhà họ Hoắc..”

Anh chỉ mới nói vài lời, mắt cô chợt đỏ lên, vội cúi đầu để che giấu.

Anh không dám nói thêm gì nữa, lòng anh nặng trĩu.

Khoảng một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu, nước trong mắt cô long lanh, nhưng không hề rơi xuống.

Cô mỉm cười nhìn anh: “Như vậy rất tốt.”

Cổ họng của Tống Hành như bị ai bóp nghẹn, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, vành mắt đỏ lên.

Hạ Thụ chăm chú nhìn biểu cảm của anh, nói khẽ: “A Hành”.

Thật ra...

Khi hôm nay cậu đến đây, khi bắt gặp ánh mắt của cậu, tó đã biết, tó sẽ mất cậu.

Từ trước đến nay cậu luôn cứng rắn và kiên định. Chỉ khi đối diện với vấn đề liên quan đến tó, cậu mới có sự do dự. Cậu thấy đó, tó vẫn luôn hiểu cậu.

Chẳng qua, tó không dám hỏi, không dám nói, càng không dám chủ động nhắc đến.

Tó sợ sau này khi nghĩ lại, sẽ nhận ra chính tó là người đẩy cậu ra xa.

Vì vậy tó rất xin lỗi cậu.

Tó ích kỷ, để cậu nói ra chuyện tàn nhẫn này.

...

Từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, khuôn mặt ướn nhẹp. Cuối cùng không nói ra những lời đó, chỉ nói: “Tó sẽ ủng hộ mọi quyết định của cậu.”

Trong chớp mắt, Tống Hành cảm tưởng như có vạn mũi dao đâm xuyên tâm can, muốn ôm cô nhưng lại không dám chạm vào, cuối cùng chậm rãi đặt tay lên vai cô.

“Hạ Thụ.” Anh nói bằng giọng trầm: “Một năm rưỡi.”

“...”

“Chỉ một năm rưỡi thôi, chúng ta sẽ gặp nhau ở đại học A, được không?Tớ xin lỗi.. Cậu đợi tớ một năm rưỡi nhé, được không?”

Cô cúi đầu, nước mắt rơi làm ướt giày, cô khẽ gật đầu.

Ánh trời chiều đã hoàn toàn biến mất.

Đèn đường cũng dần sáng lên, tối nay trời không có sao.

Cô lau nước mắt, hỏi: “Khi nào thì cậu đi?”

“Ngày 21.”

Cô im lặng.

Ngày 21.

21 tháng 3...

Là ngày cô tham gia cuộc thi Cello.

Giọng cô run rẩy: “Không thể hoãn lại một ngày sao?”

Anh không dám nhìn vào mắt cô, thấp giọng nói: “Ba mẹ tớ có việc phải đi Châu Âu, anh em tớ cũng phải nhanh chóng về Nam Xuyên. Dự báo thời tiết nói Nam Xuyên sẽ có mưa lớn vào ngày 22, nên ngày 21 là hạn chót.”

Cô hiểu rõ, không nói thêm gì nữa. Chỉ cảm thấy tiếc nuối.

“Cậu đã soạn đồ hết chưa?”

“... Rồi.”

“VẬY...” Cô khẽ nói: “Thượng lộ bình an.”

Môi Tống Hành tái nhợt, nhìn lên bầu trời nhuộm ánh bạc từ mặt trăng, giọng vô cùng khàn: “Tớ đưa cậu về.”

Hạ Thụ mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu.”

Ngôi nhà đó... Đã không còn có cậu.

Tớ chẳng muốn nhìn thấy cậu cùng tớ trở về nhà, rồi lại rời đi.

Cô lấy hộp đàn của mình ra khỏi vai anh, mỉm cười với đôi mắt đỏ hoe: “A Hành, cậu đi đi! Tớ nhìn cậu đi.”

“Nhưng...”

Cô lùi về sau hai bước, cách anh xa hơn một chút, cười nhìn anh, nói: “Hôm cậu đi, tớ không tiễn được, chỉ có thể làm như thế này. A Hành đi đi, tớ đang dõi theo cậu đây.”

Trong lòng Tống Hành đau đớn như bị kim châm, cuối cùng cũng chẳng thể chịu đựng được nữa, khẽ nhắm mắt: “Được.”

Anh xoay người.

Nhìn thấy anh bước đi, ngày càng xa cô, nụ cười trên môi Hạ Thụ dần hạ xuống, liên tục rơi nước mắt.

Cô buột bản thân không phát ra tiếng, đột nhiên hét lên: “A Hành.”

Anh dừng lại.

Trước khi anh quay người lại, cô hét lên: “Đừng quay lại.”

“...” Khuôn mặt Tống Hành cũng giàn dụa nước mắt, anh không dám quay đầu lại, chỉ có thể đứng yên.

Con gió nhẹ lướt qua góc áo anh.

Cô hét lên ở phía sau: “Sau này hãy nhớ, khi buồn thì cứ khóc, vui thì cười, trong lòng có tâm sự thì tìm người để chia sẻ, đừng cố gắng giữ trong lòng. Có rất nhiều người thương yêu cậu, họ không muốn cậu tự mình chịu đựng. Mặt trời sẽ lên mỗi ngày và mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Anh nắm chặt tay, trả lời cô: “Được.”

“Phải bảo vệ bản thân thật tốt. Cậu rất hay bị thương, vì vậy khi tập Taekwondo phải mặc đồ bảo hộ. Khi bị thương phải bôi thuốc, đừng lờ đi. Nhóm máu của chúng ta rất hiếm, nên phải thật cẩn thận, không ai được bị thương.”

“... Được.”

“Còn có...” Giọng cô nghẹn ngào, nhìn bóng lưng anh một hồi lâu, cuối cùng nói: “Tạm biệt.”

Câu thơ thích cậu.

Cuối cùng cũng không thể nói ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiến độ biến thân thành Hoắc Cận Hành: 99,99%

—

-----oOo-----

CHƯƠNG 23: KHÔNG QUÊN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Anna

Beta: Sani

Cuối tháng ba, tiết xuân se lạnh của thị trấn nhỏ dần biến mất, chỉ còn phảng phất chút gió mát mẻ.

Hoa dành dành đang khoe sắc bên đường. Ngày 21 tháng 3 là vào thứ năm, mặc dù có cuộc thi nhạc nghệ phương Tây, nhưng toàn bộ học sinh khác trong trường vẫn đi học như bình thường.

Tổng Hành đã làm xong thủ tục chuyển trường từ trước đó, chỉ còn lại một số đồ chưa mang đi. Trước khi rời thành phố, anh quay lại trường học một chuyến.

Tất cả các bạn lớp văn 1 Cao Nhị tranh thủ thời gian giữa giờ đã tổ chức cho anh một bữa tiệc chia tay nhỏ.

Mặc dù chàng trai lạnh lùng, kiệm lời này chỉ học ở đây chưa đến nửa năm nhưng anh đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho mỗi bạn học trong lớp.

Những gì anh đã trải qua tại đây cũng có thể gọi là truyền kỳ. Cho dù bị gán danh con của tội phạm giết người, bị mọi người kì thị, xa lánh, hay là được nịnh hót vì nhà họ Hoắc cũng vậy. Khi sắp phải rời xa nơi này, điều mà mọi người ghi nhớ sâu đậm nhất về chàng trai đó là người nhã nhặn, lịch sự, luôn sẵn sàng giảng bài giúp đỡ bạn học, sau tất cả thứ còn lại chính là sự luyến tiếc.

Tổng Hành được bạn cùng bàn Tề Lâm tặng một cuốn sổ.

“Tổng... À không Hoắc Cận Hành, sau này nên gọi cậu là Hoắc Cận Hành nhỉ?” Cậu ta gãi đầu mỉm cười, “Mình không thể tặng món quà gì quý giá, cuốn sổ này coi như tấm lòng của mình, cảm ơn cậu trước đây vẫn luôn kiên nhẫn giảng bài cho mình, cũng chúc mừng cậu tìm thấy ba mẹ ruột và quay về gia đình của chính mình.”

“Cảm ơn!” Hoắc Cận Hành nhận lấy, vẫn mỉm cười như thường lệ.

Tôn Cường người mà anh rất nhớ tên tặng anh một chiếc bút máy.

“Tôi biết cậu không thiếu thứ gì, chỉ là muốn tặng cậu chiếc bút này, nó đã bên cạnh tôi nhiều năm rồi, viết rất tốt. Hy vọng cậu đừng chê cười.”

“Cảm ơn! Tôi rất thích.” Anh nhận lấy rồi cẩn thận đặt nó vào túi của mình, không hề tỏ ý khinh chê.

Các bạn học khác cũng tặng anh một số món quà, hầu hết đều là tệp giấy nhớ, móc khóa, kẹo que và nhiều quà lưu niệm khác.

Sau đó lớp trưởng đưa cho anh một cuốn sổ lưu niệm rồi nói: “Biết cậu phải đi máy bay, không tiện mang những đồ nặng, mọi người quyết định viết tặng cậu cái này. Cho dù có thể nào đi nữa chúng ta vẫn là bạn học, sau này cũng không biết còn có cơ hội gặp lại hay không, chỉ là hy vọng Hoắc thiếu gia đừng quên chúng tôi nha!”

Biết cậu ta đang nói đùa, mọi người đều cười rộ lên, có người cười đến chảy cả nước mắt.

Tổng Hành khẽ cong khoe môi, “Cảm ơn!”

Mở trang đầu tiên của cuốn sổ lưu niệm, trên trang giấy màu sắc chỉ viết một dòng tên cùng lời nhắn: Dù có đi về phía trước, đừng quên đi tâm nguyện ban đầu.

Là Thảm Hoài Xuyên viết.

Anh trầm tư sau đó hơi ngẩng đầu.

Chàng trai đứng ở góc phòng, chưa từng tiến đến chỗ anh mỉm cười giờ hai ngón tay trước trán ra hiệu với anh.

Tổng Hành mỉm cười thầm nói tiếng cảm ơn.

“Tiểu Hành”

Đúng lúc này Hoắc Cận Diễm ở ngoài cửa khẽ gọi, “Đến lúc phải đi rồi.”

Phòng học bỗng chốc rơi vào im lặng, mọi người nhìn thấy sự lo lắng và sợ hãi trong ánh mắt anh.

Tổng Hành khẽ cúi mặt xuống, rốt cuộc cũng nói: “Vậy tớ đi đây, cảm ơn sự quan tâm của tất cả mọi người trong nửa năm qua, tớ sẽ không quên mọi người đâu, tạm biệt.”

Khuôn viên trường học vào buổi sáng rất tĩnh lặng, có nắng nhẹ, trong gió có phảng phất mùi hương của hoa cỏ mùa xuân.

Ra khỏi trường học, Tổng Hành dừng chân, ngẩng đầu hướng mắt nhìn về phía nam thành phố.

Hôm nay cô có cuộc thi, không có mặt ở trường. Anh không thể tới đó, chỉ nghe nói bây giờ cô đang ở hội trường Tiểu Thiên Nga.

Nơi đó rất xa, từ chỗ anh đứng nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy lơ mơ đôi cánh thiên nga trên đỉnh của tòa nhà.

“Tiểu Hành” Hoắc Cận Diễm đứng cách đó không xa lên tiếng gọi.

“Tôi biết rồi.” Anh quay đầu lên tiếng trả lời.

Ở phía trước là một vườn hoa dành dành trắng đang nở rộ. Tổng Hành bước tới, tìm một bông hoa nở về phía nam, anh nhẹ nhàng ngắt xuống và cẩn thận đặt chúng trong lòng bàn tay.

“Thi đấu cố lên!”

Bên trong hội trường Tiểu Thiên Nga đang diễn ra cuộc thi nhạc nghệ phương Tây, hầu như hàng trăm trường học tại Thanh Thành đều cử những học sinh xuất sắc nhất đến tham gia thi đấu. Để đảm bảo tính công bằng, các thí sinh tham gia sẽ bốc thăm lấy số thứ tự và không thể thay đổi.

Số thứ tự biểu diễn của Hạ Thụ là 32.

Hậu trường của khán phòng rất nhộn nháo, Hạ Thụ ngồi yên lặng trong góc phòng, tâm trạng bồn chồn nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Hôm nay cô đi giày cao gót và mặc váy dạ hội, nhà trường đã đặc biệt cử người đến trang điểm và làm tóc giúp cô, chủ đề lần này là tiểu tiên nữ, tông màu ánh bạc tạo cảm giác trầm lắng và huyền bí.

“Hạ Thụ!” Đàn chị từ phía sân khấu vội vàng chạy qua, vừa đi vừa gọi cô.

Cô thoáng giật mình, ngẩng đầu.

Thời điểm hai ánh mắt giao nhau, đàn chị không khỏi sửng sốt, nhất thời không có phản ứng.

Hạ Thụ thực sự rất đẹp.

Trước đây, khi tiếp xúc với Hạ Thụ cô ấy đã biết Hạ Thụ rất đẹp. Cô không có nét đẹp khiến người khác phải trầm trồ từ ánh nhìn đầu tiên, mà là nét đẹp nhẹ nhàng như gió mùa xuân.

Cô gái có làn da trắng trẻo, thanh tú, ngũ quan nhỏ nhắn, đôi mắt biết cười, trong veo lấp lánh như viên pha lê màu trà. Càng ngắm càng đẹp khiến người khác không thể rời mắt.

Có thể do thường ngày cô luôn để mặt mộc, bỗng nhiên trang điểm khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Đàn chị mỉm cười nói: “Được đấy, trang điểm thế này nhìn rất đẹp! Cuộc thi đã bắt đầu rồi, chị đã hỏi qua em là số 32, dự tính khoảng 12 giờ lên diễn.”

Hạ Thụ khẽ khựng người lại.

12 giờ.

Chuyến bay của anh là 12:30...

Cô cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Vâng ạ.”

Cô vô thức xoa chặt hai bàn tay vào điện thoại.

“Hồi hộp sao?” Cả ngày nay tâm trạng của cô có phần sa sút, đàn chị chỉ nghĩ rằng do cô hồi hộp, mỉm cười an ủi, “Không cần lo lắng, cứ bình tĩnh. Trình độ của em rất giỏi, em diễn như lúc tập hàng ngày là được.”

Hạ Thụ gật đầu.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Hậu trường có thể nghe được những âm thanh trên sân khấu, có tiếng nhạc du dương rồi vui nhộn lần lượt truyền đến, Hạ Thụ chỉ nhìn chăm chăm vào thời gian đang trôi đi trên điện thoại.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, lúc quay lại điện thoại của cô hiện lên vài mẩu tin nhắn, — mở từng tin nhắn.

[Vũ Thuận: Tiểu Mộc, Tiểu Mộc, Tống Hành vừa quay lại lấy đồ, bây giờ đã đi mất rồi! Chuyến bay cậu ấy khởi hành lúc 12:30, cậu chắc chắn là không đi tiễn cậu ấy sao?]

[Vũ Thuận: Tuyệt đối đừng làm chuyện khiến bản thân phải hối hận đấy!]

[Vũ Thuận: Tớ vừa nghe nói cậu ấy sẽ quay về nhà cậu lần nữa, bây giờ cậu mà về chắc vẫn kịp, dù cậu lựa chọn thế nào mình đều ủng hộ cậu!(Cố lên!)]

Tin nhắn thứ tư.

[Thi đấu có lên.]

[Đính kèm là một tấm ảnh hoa dành dành.]

A Hành.....

Trên khán đài vừa kết thúc một bản nhạc violin, lời giới thiệu của thí sinh tham gia loáng thoáng truyền tới, “Đây là bản <Lorraine ngọt ngào> được sáng tác bởi một cựu chiến binh Mỹ tưởng nhớ về người vợ quá cố của mình. Người vợ đã đồng hành cùng ông hơn nửa đời người, có thể nói, đây là quãng thời gian ngọt ngào và hạnh phúc nhất trong cuộc đời của ông.”

“Sau cái chết của Lorraine, người cựu chiến binh vô cùng đau đớn. Ông biết mình sẽ không thể gặp lại cô lần nữa, vì vậy ông muốn dùng âm nhạc như một chiếc thang kết nối giữa mình và thiên đường, lắng nghe...”

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn, mắt cũng dần đỏ lên. Hay tay siết chặt điện thoại, cô đột ngột đứng dậy, “Đàn chị, em không thi nữa!”

Các thí sinh đang đứng khu vực chờ đều hướng mắt nhìn qua.

Đàn chị vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn nghe không hiểu, “Cái gì?”

“Em không thể thi.” Cô nhắc lại thêm lần nữa, nước mắt chậm chậm rơi xuống, cộng thêm những màu óng ánh của lớp trang điểm nơi khoé mắt khiến nó càng thêm long lanh, “Đàn chị, thật xin lỗi!”

Đàn chị không khỏi sững sờ: “Em đùa gì vậy? Hạ Thụ, đến lúc này rồi sao em có thể nói không thi là không thi? Đã xảy ra chuyện gì? Em cứ từ từ nói.”

Hạ Thụ khóc càng dữ dội hơn.

Có tiếng vỗ tay dưới khán đài, cô bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên chính thức tham gia cuộc thi cello, đó là khi cô học lớp 5.

.....

“A Hành, sắp thi rồi, tớ sợ lắm! Ngày hôm đó cậu nghỉ một ngày để đi thi cùng tớ nhé, chỉ cần ngồi dưới nhìn tớ là được.”

“Tớ ở đó cậu liền không sợ sao?”

“Đúng vậy, đến lúc đó nếu ban giám khảo mắng tớ, cậu hãy giúp tớ thăm trừ ẻo họ nhé! Tớ biết cậu ngồi dưới đó, vẫn luôn bên cạnh tớ thì sẽ không sợ nữa.”

.....

Hạ Thụ rung rung nước mắt nói: “Em sợ.”

Anh không ở đây, anh hải đi rồi.

Cô sợ rằng mình sẽ không còn được gặp anh nữa.

Đàn chị lau nước mắt giúp cô, “Có gì đáng sợ đâu? Không phải em đã tham gia rất nhiều cuộc thi sao? Đừng khóc, đừng khóc nữa, trôi hết lớp trang điểm thì không xinh đẹp nữa đâu.”

“Không phải như vậy đàn chị.” Hạ Thụ lấy mu bàn tay lau nước mắt nói: “Đàn chị, hôm nay một người bạn rất quan trọng phải đi xa, em nhất định phải đi tiễn cậu ấy. Chị đi đến lớp em tìm Tường Nguyệt Viện, cô ấy và em cùng học đàn tại Cung Thiếu Niên, tiết mục tham gia này cô ấy cũng biết. Em biết muốn đỗ đại học A, cuộc thi này rất quan trọng. Nhưng mà đàn chị, em không biết nếu em đi sau này có hối hận hay không nhưng nếu em không đi, chắc chắn sau này sẽ hối hận. Cho em đi đi mà.”

Đàn chị vô cùng khó xử: “Chuyện này, chuyện này.....”

Giáo viên chủ nhiệm của Hạ Thụ – Từ Linh cũng có mặt ở hội trường, vẫn đang dưới khán đài theo dõi cuộc thi.

Lúc cô ấy đi vào hậu trường, nhìn thấy dáng vẻ đang khóc như mưa của Hạ Thụ. Điện thoại trong tay vẫn hiện lên dòng tin nhắn của Tống Hành.

Cô thở dài, “Hãy để em ấy đi, cô sẽ đi tìm Tường Nguyệt Viện.”

Hạ Thụ hết khóc lại cười, cúi đầu: “Cảm ơn cô giáo.”

—

Không kịp tẩy trang và thay trang phục, Hạ Thụ vẫn mặc váy dạ hội và giày cao gót, vội chạy ra cổng hội trường bắt xe.

Tống Hành và Hoắc Cận Diễm đúng là đã quay lại nhà họ Hạ, lúc Hạ Thụ gần đến nơi, Hạ lão gia cùng Hạ Hùng Hải đang ở trước cổng tiễn họ lên đường.

Hạ Hùng Hải cất hành lý vào cốp xe giúp anh.

“Nam Xuyên rất xa, khí hậu và đồ ăn cũng không giống với nơi này của chúng ta, dù sao cháu cũng lớn lên ở đây, đột nhiên chuyển qua đó sẽ không quen, chú gói cho cháu một ít thức ăn có thể ăn trên đường đi.”

“Cảm ơn chú Hạ.” Khoé mắt Tống Hành ửng đỏ, anh không dám nhìn thẳng vào mắt ông ấy.

Hạ Hùng Hải mỉm cười: “Không sao đâu, cũng không phải sinh ly tử biệt, sau này còn có thể quay lại thăm mà. Nơi này mãi mãi là ngôi nhà thứ hai của cháu, Tiểu Mộc sẽ rất vui nếu cháu quay lại.”

“Vâng ạ!”

Hạ lão gia đã đứng đó nhìn anh rất lâu, sau cùng không nói gì, chỉ trịnh trọng vỗ lên vai anh.

Khoảnh khắc đó, dường như tâm trạng của Tống Hành có phần được thả lỏng. Anh mỉm cười với Hạ lão gia, “Ông nội xin bảo trọng.”

Cách đó không xa, tài xế đang thúc giục, người thiếu niên vẫn hướng tầm mắt về cửa sổ phòng của thiếu nữ, không nỡ bước vào xe.

Khi xe taxi vừa dừng lại trước cổng biệt thự nhà họ Hạ, cũng đúng lúc xe Tống Hành rời đi.

Khi Hạ Thụ vẫn ngồi trên xe đã thấy, cô vội vàng mở cửa xuống xe, đuổi theo đuôi xe phía trước.

“A Hành!”

Hạ Hùng Hải và Hạ lão gia đứng trước cổng nhà họ Hạ vô cùng kinh ngạc, “Tiểu Mộc?”

Cô chưa kịp nói lời tạm biệt với anh, mắt nhìn thấy chiếc xe chuẩn bị rẽ, cô lớn tiếng gọi.

“A Hành!”

Hôm nay cô phải mặc váy dạ hội nên đã phối cùng giày cao gót. Mặc dù gót không quá cao nhưng khi chạy rất dễ bị vấp ngã.

Cô tháo giày cầm trên tay, sau đó đi chân trần, điên cuồng chạy theo xe.

“A Hành!”

Dừng xe.

Mau dừng xe.

Đề tở gặp mặt cậu lần cuối, hãy đề tở gặp lại đi mà!

Trên mặt đường nhựa gồ ghề còn có rất nhiều vụn nhỏ của thủy tinh và đá nhọn.

Cô không còn cảm nhận được cơn đau hay tiếng gió rít lạnh bên tai, trong mắt cô giờ đây chỉ có chiếc xe phía trước, cô đã dùng hết sức của mình nhưng chiếc xe vẫn cách cô ngày càng xa hơn.

Tống Hành ngồi trong xe đã nghe thấy tiếng gọi của Hạ Thụ.

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng gọi “A Hành!”, Tống Hành cho rằng mình nghe nhầm. Anh ngồi ghế sau, quay đầu lại, đôi mắt đen bỗng dưng mở lớn.

Anh lập tức ra lệnh “Dừng xe”

Chiếc xe vẫn không giảm tốc độ, tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, khó xử mở miệng: “Nhị thiếu gia, không thể dừng xe, chúng ta đã muộn rồi, đường vành đai phía đông đang sửa nên bị tắc...”

“Dừng xe!” Sắc mặt của Tống Hành vô cùng gấp gáp, anh không ngừng quay đầu nhìn cô gái càng chạy càng xa anh nhưng vẫn ngoan cố đuổi theo, anh lớn tiếng “Không nhìn thấy Hạ Thụ đang đuổi theo sao? Dừng xe!”

“Nhưng mà, nhị thiếu.....”

“Dừng xe! Anh tức giận, trực tiếp nhìn về phía ghế phụ quát: “Anh!”

Lông mày Hoắc Cận Diễm khẽ nhíu lại.

Anh ấy khẽ nói, “Dừng xe.”

Tài xế chau mày nói: “Nhưng đại thiếu gia, đây đã là chuyến bay cuối cùng đến Nam Xuyên trong ngày hôm nay rồi, công ty bên kia...”

“Công ty bên kia có bất kỳ tổn thất nào, tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Hoắc Cận Diễm ngắt lời tài xế, ra lệnh: “Dừng xe.”

Xe dừng lại bên đường.

Ở phía xa, Hạ Thụ dường như đã tuyệt vọng muốn bỏ cuộc, cô đứng ven đường vừa khóc vừa chống hai tay vào đầu gối thở hổn hển. Đột nhiên chiếc xe dừng lại. Ánh mắt cô bỗng bừng sáng. Một thân ảnh quần áo trắng bước xuống xe. Anh chạy bằng tốc độ nhanh nhất về phía cô.

Nước mắt cô không ngừng rơi, cô hít một hơi thật sâu, chạy như con thiêu thân về phía anh.

Hai người họ ôm chặt lấy nhau!

Hoắc Cận Diễm cách đó không xa chậm rãi xuống xe, dựa vào thân xe nhìn về phía bên này. Ngay phía giao lộ, Hạ Hùng Hải và Hạ lão gia cũng đã đuổi kịp đang nhìn chăm chăm về phía họ.

.....

Hai người đang đứng ôm nhau giữa con đường rộng lớn, hai bên đường là hoa dành dành đang nở rộ, những cánh hoa khẽ đung đưa trong gió. Anh ôm chặt lấy cô.

Hạ Thụ dựa vào ngực anh khóc lớn, giờ đây mọi thứ trên thế giới này dường như không tồn tại, cũng không nghe được gì nữa, chỉ còn hơi thở của anh... Anh vẫn đang ở đây.

Cánh tay Tống Hành tê rần, run rẩy. Một lúc lâu sau anh mới buông tay, dùng lòng bàn tay lau nước mắt trên mặt cô, giọng nói run rẩy, “Sao cậu lại tới đây?”

Giờ này rõ ràng cô nên có mặt tại hội trường Tiểu Thiên Nga, phải đang ở trên sân khấu...

“Ủm” Cô khóc làm lớp trang điểm ánh lên những ngôi sao nhỏ lấp lánh

Hạ Thụ nở nụ cười đầm nước mắt: “Tớ nhớ cậu, không nỡ xa cậu, nên chạy tới đây.”

Tổng Hành cảm giác đôi mắt mình đỏ bừng. Anh nhìn xuống váy và đôi chân trần của cô. Tuy mùa xuân đã ấm dần lên nhưng cô đang mặc chiếc váy hè.

Khi anh nghĩ đến việc cô phải chịu đựng cái lạnh và đau đớn để chạy quãng đường xa như vậy, anh cảm thấy như có dao cứa vào tim.

Anh nhận lấy đôi giày từ tay cô rồi từ từ quỳ xuống.

Hạ Thụ lùi lại một bước, “Để tớ...”

“Đừng nhúc nhích.” Anh nhẹ nhàng giữ cổ chân cô, giọng nói như có phần cầu xin, “Để tớ làm.”

Anh nhẹ nhàng phủi đá và bùn đất trên chân cô, sau đó giúp cô cẩn thận mang giày.

Sau khi đứng lên, Tổng Hành dùng đôi tay run rẩy ôm lấy vai cô và nhìn cô một cách nghiêm túc.

“Hạ Thụ, tớ không có nhiều thời gian.” Anh rung rung nước mắt, “Hãy nghe tớ nói.”

“——Tớ, tên là Hoắc Cận Hành, nhà ở Nam Xuyên, sinh nhật của tớ là ngày 16 tháng 11, năm nay 17 tuổi, thực ra, tớ hơn cậu 1 tuổi...”

Nước mắt rơi xuống, giọng anh run rẩy: “Cầu xin cậu, đừng quên tớ.”

Hạ Thụ bỗng khóc như mưa, lồng ngực cảm giác như muốn vỡ ra. Cô không thể nói thành lời, cắn chặt môi lắc đầu, cố gắng hết sức để không khóc thành tiếng.

Sẽ không quên, sao cô có thể quên được? Làm sao mà quên được anh?

“Còn có chuyện này...” Khẽ lau nước mắt, anh lấy một dây chuyền mặt ngọc bích từ cổ áo ra, mở móc khoá rồi đeo lên cổ cô. “Hãy đeo nó.”

Hạ Thụ hơi giật mình, đưa tay ra cô nói “Không được, cái này không phải...”

“Hãy đeo nó.”

Anh nắm lấy tay cô, rồi rút ra một sợi dây chuyền có mặt bằng gỗ, mỉm cười nói: “Chúng mình đã nói rõ rồi mà, Hành là ngọc, Thụ là gỗ, Hạ Thụ sẽ mãi mãi bên cạnh A Hành, A Hành cũng sẽ mãi mãi bên cạnh Hạ Thụ.”

Hạ Thụ không đắn đo thêm nữa, cô nước mắt lưng tròng, gật đầu hỏi anh: “A Hành! Chúng ta sẽ còn gặp lại phải không?”

“Sẽ còn.” Anh lau nước mắt giúp cô, đầu ngón tay hơi run rẩy: “Chắc chắn sẽ còn.”

Khi gặp lại, tớ nhất định sẽ không bao giờ buông tay, tớ sẽ danh chính ngôn thuận nắm chặt tay cậu. Cho dù có gặp bao khó khăn gian khổ, thậm chí là cái chết tớ vẫn mãi mãi bên cậu.

Tài xế từ xa liên tục ần còi, đã 10 giờ 40 phút, thực sự đã đến giờ phải đi rồi.

Hạ Thụ nhẹ giọng nói: “A Hành, cậu đi đi, tớ không sao đâu.”

“Tớ vẫn còn một câu cuối muốn nói.”

Bàn tay Hoắc Cận Hành di chuyển khéo mắt ra phía sau đầu cô, anh hơi cúi mặt rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Đường phố vô cùng yên tĩnh, hoa dành dành đang nở rộ, chàng thiếu niên đã hôn cô thiếu nữ.

Hạ Thụ kinh ngạc mở lớn hai mắt, trái tim như muốn ngừng đập, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết phải phản ứng như thế nào. Môi anh rất ấm, còn môi cô thì hơi lạnh. Nụ hôn đầu có mùi vị của nước mắt, có hương hoa thanh mát của mùa xuân.

Anh khẽ nhắm mắt lại, cô cũng chậm rãi khép mắt, nước mắt chảy dài từ khoé mi. Gió nhẹ nhàng lướt qua, thời gian như dừng lại. Thế giới của họ lúc này rất tĩnh lặng, không có nước mắt, không có biệt ly, chỉ có hai người họ. Không biết đã trôi qua bao lâu, Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng buông cô ra, “Hạ Thụ, tạm biệt!”

.....

Tổng Hành đã đi rồi.

Trước khi đi anh để lại cho Hạ Thụ một câu “Tạm biệt”, một miếng ngọc và một nụ hôn. Hạ Thụ đứng ở nơi đó rất lâu, đến khi chiếc xe biến mất, khi bóng cây đã đổi hướng, cô không biết là rốt cuộc mình đã đứng ở đó bao lâu.

Cô đã nghe thấy câu nói cuối cùng từ sâu trong trái tim anh: “Tớ yêu cậu.”

Tác giả có lời muốn nói: “Tôi cũng yêu bạn, tôi yêu các bạn!”

Tiến độ biến thành Hoắc Cận Hành: 100%

Ý nghĩa hoa dành dành: Tình yêu bền chặt, vĩnh cửu, chờ đợi suốt đời.

Tôi thấy ba từ này rất phù hợp với A Hành và Tiểu Mộc.

-----oOo-----

CHƯƠNG 24: SAU ĐÓ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Tiểu Đậu

Beta: Meiyu

Gửi: A Hành

Xin chào A Hành, hôm nay cậu khỏe không? Tớ rất khỏe, mọi người trong nhà cũng rất tốt, nhớ hãy luôn cười tươi, giống như thế này nhé → ^ _ ^

Hôm nay ngày 29 tháng 4. Là ngày thứ 39 cậu rời đi, cũng là lá thư thứ ba mươi chín của tớ.

Không biết hôm nay ở bên cạnh cậu có xảy ra chuyện gì thú vị hay không, ngược lại ở bên cạnh tớ đã xảy ra rất nhiều chuyện, tớ sẽ kể cho cậu nghe từng chuyện, từng chuyện một nhé ~ Đầu tiên, Ding Ding Ding!

Kết quả thi của tháng này đã có rồi. Tớ thi cũng không tệ lắm, đứng thứ 32 toàn trường và đứng thứ 18 của lớp.

Ừm.....Trước kia tớ đứng thứ 34, nhưng khi đó là lúc có cậu ở đây. Giờ cậu đi rồi, tớ nên tiến về phía trước một bậc, cũng chính là 33. Tính ra như vậy tớ vẫn tiến bộ mà! Mặc dù chỉ có một bậc, nhưng dù chân muỗi nhỏ đến đâu thì cũng vẫn có thịt đứng không nào?

Hi, để tớ nói đến tin thứ hai nhé.

Tin tức thứ hai có chút không vui lắm, bảng xếp hạng của cuộc thi nhạc nghệ phương Tây lần trước đã có rồi, Tường Nguyệt Viên giành được vị trí thứ ba toàn tỉnh, hạng mười sáu cả nước, cũng không tệ lắm đúng không?

Nghe nói ngày hôm đó cô ta phát huy rất tốt, ban giám khảo của trường âm nhạc còn chủ động mời cô ta vào học tại học viện âm nhạc Đế Đô. Nhưng đàn chị nói, trình độ ngày hôm đó của cô ta còn kém hơn chị ấy một chút, nếu khi đó ở trên đài thì đâu là chị ấy, nhất định có thể lấy được thứ hạng cao hơn, thật đáng tiếc.

Thật ra tớ cũng biết, chuyện này chính tớ đã từ bỏ rồi, từ khoảnh khắc tớ từ bỏ đó đã không có tư cách đố kị cô ta rồi, nhưng trong lòng tớ vẫn không nhận được cảm thấy trống rỗng, có thể là tiếc nuối vì đây là cơ hội cuối cùng được liên kết với đại học A.

Nhưng vừa nghĩ đến vì cậu, tớ đã không còn tiếc nuối! Vẫn còn cuộc thi đấu chính thức, trong cuộc thi đấu chính thức tớ sẽ cố gắng nỗ lực. A Hành, tớ sẽ đoạt giải, có thêm điểm để đi Đại học A gặp cậu!

Được rồi, tối nay không còn sớm, tớ không nói với cậu nữa.

Hôm nay ánh trăng rất sáng, ngôi sao cũng rất đẹp.

Tớ rất nhớ cậu.

Ngủ ngon nhé.

Ngày 29 tháng 4 năm 20XX

[icon cây nhỏ]

.....

Hạ Thụ đặt bút xuống, cẩn thận gấp giấy viết thư có in hoa đào nhỏ lại, sau đó bỏ vào trong phong thư màu hồng phấn bên cạnh, bên trên có dầu bóng.

Tem của phong thư vẫn là biểu tượng của một cái cây nhỏ, là đồ mấy năm trước anh mua cho cô.

Lấy chiếc hộp xinh xắn từ trong ngăn bàn ra, Hạ Thụ cẩn thận đặt phong thư vào đó.

Trong hộp đã có mấy chục cái phong thư được đặt ngăn nắp. Trên mặt mỗi phong thư đều là chữ “Gửi A Hành” và ngày tháng đều được viết rõ ràng.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Hạ Thụ khoanh tay ghé vào bàn, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại không chớp mắt.

Phòng ngủ công chúa màu hồng vào ban đêm vừa ấm áp lại yên tĩnh.

Còn gần mười giây nữa là đến tám giờ ba mươi lăm, lòng bàn tay Hạ Thụ nóng lên, cô nhìn lên chiếc đồng hồ quả quýt treo trên tường rồi đếm.

5, 4, 3, 2, 1——

Chuông điện thoại vang lên.

Hạ Thụ vui mừng, lập tức cầm lấy điện thoại ấn nút trả lời, lông mày nhếch lên nói: “A Hành!”

“Ừm.” Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói trong trẻo, dễ nghe của thiếu niên.

Xen lẫn làn gió từ phương xa, nơi đất khách quê người.

“Lại cố ý chờ sao? Nhận nhanh như vậy.”

Cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói của anh, trong lòng Hạ Thụ như có vô số bong bóng mềm mại.

Bong bóng tràn ra bên ngoài, lại cố tình nói: “Không có đâu! Tớ vẫn luôn nghịch điện thoại, đương nhiên nhận nhanh rồi, không có cố ý chờ điện thoại của cậu đâu!”

Hoắc Cận Hành cũng không bác bỏ, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Ừm.”

Cô không nhịn được mà nở nụ cười.

Sau khi Hoắc Cận Hành trở về Nam Xuyên, theo yêu cầu của nhà họ Hoắc, anh đăng ký vào một trong những trường trung học tư thục tốt nhất và nghiêm ngặt nhất ở Nam Xuyên.

Trường trung học tư thục Nam Xuyên là trường dạy học theo hình thức khép kín, học sinh ở trọ tại trường, không cho phép mang điện thoại, máy tính và các

vật dụng liên lạc khác. Mỗi tháng chỉ có ba ngày nghỉ phép. Sau giờ tự học vào mỗi tối chủ nhật, mới có thể lấy được điện thoại của mình gọi về nhà.

Cũng chỉ có lúc này, Hạ Thụ mới có thể nghe được giọng nói ngắn ngủi của anh.

Có lẽ anh ở bên kia mới tan học, xung quanh ồn ào, còn có một số người đang nói tiếng ngoại ngữ.

Hạ Thụ không muốn một cơ hội hiếm có như vậy bị lãng phí một cách vô ích, vội vàng hỏi: “A Hành, gần đây rất bận sao? Học tập, sinh hoạt có tốt không?”

“Vẫn tốt.” Thanh âm ấm áp Hoắc Cận Hành nói: “So với Trường Nhất Trung thì hơi bận hơn một chút, nhưng vẫn rất tốt.”

Hạ Thụ có chút lo lắng: “Vậy cậu có chịu được không? Nhất định phải chú ý thân thể nhé! Đừng chỉ học tập mà quên thời gian, nhất định phải ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ, ăn no ngủ đủ giấc, cơ thể quan trọng nhất đó.”

Anh cười khẽ đồng ý: “Ừ.”

Hạ Thụ lại nói: “Ừm đúng rồi, tớ xem dự báo thời tiết nói gần đây Nam Xuyên có bão, trời sẽ mưa, cậu đi ra ngoài nhất định phải nhớ mặc áo khoác. Lúc nào cũng mặc rất ít, có thể đối phó được thì đối phó cho qua, như vậy không tốt, nhất định phải nhớ biết chưa!”

“Ừ.”

“Còn nữa! Nhất định phải chú ý đừng bị thương! Tờ thấy trường của cậu có một lớp yêu thích taekwondo, cậu luyện tập một chút thì tốt, tuyệt đối đừng quá liều mạng. Tớ không ở bên cạnh cậu, tỉ lệ của bị thương rất lớn, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình đó!”

“Ừ.”

“Còn nữa còn nữa.....”

Cô nói không ngừng, có một số câu được lặp đi lặp lại vài lần, giống như một chú chim vàng anh nhỏ không thể dừng lại, lải nhải dậm dò.

Hoắc Cận Hành cũng không chê phiền phức, kiên nhẫn lắng nghe từng câu từng câu một, kiên nhẫn trả lời từng câu từng câu một, cuối cùng nói: “Ừm, tất cả tớ đều nhớ kỹ rồi, tớ sẽ làm theo, cậu yên tâm đi.”

Trái tim như có dòng nước ấm lặng lẽ chảy qua, anh ở đầu dây bên kia lặng lẽ mỉm cười.

Cuối cùng Hạ Thụ cũng yên tâm một chút.

Thời gian gọi điện của Hoắc Cận Hành có hạn, đến chín giờ, nhất định phải trả điện thoại lại.

Nhìn thời gian không còn nhiều lắm. Hạ Thụ không lảm nhảm nữa, cười nghiêm túc nói: “A Hành, tớ nói với cậu, đợt thi lần này tớ đứng thứ 32 toàn trường, tiến thêm một bậc nữa. Tớ lại tiến gần hơn trường đại học A một bước nữa, tớ sẽ nỗ lực, cậu phải đợi tớ đó.”

“Ừm.” Thiếu niên ở đầu dây bên kia dừng lại một giây, mới thấp giọng đáp lại: “Rất giỏi.”

Cô gái của anh, thật sự rất giỏi.

Hạ Thụ cười, nói: “Cậu thì sao? Nghe nói kỳ thi của trường học các cậu rất nghiêm ngặt, mỗi tuần đều có một đợt đánh giá, nền giáo dục ở Nam Xuyên bên đó có khác địa phương không?”

Hoắc Cận Hành vẫn ung dung như cũ: “Vị trí thứ nhất.”

Cô càng vui vẻ hơn, đứng dậy nhảy nhót ở trên tấm thảm nhưng không tiếng động, nhưng cô không giấu được niềm vui: “Thật tuyệt vời, A Hành là cậu giỏi nhất!”

Anh không nhịn được cười theo tiếng cười của cô, trái tim mềm mại đổ thành từng mảnh nhỏ.

Kim giây trên đồng hồ tích tắc tích tắc trôi đi, giống như một số cảm giác không nói ra đang ngày càng tích tụ nhiều hơn.

“Hạ Thụ.” Thanh âm của Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng: “Sắp chín giờ rồi.”

“Ừm....” Cô cắn môi, trong lòng cũng sinh ra miễn cưỡng, may mà tâm trạng đã dịu dàng hơn nhiều rồi, nhẹ nhàng gọi cậu: “A Hành.”

“Hửm?”

Tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu, tớ...

Cô ở trong lòng âm thầm đáp lại, cong môi cười trộm. Lời này không thể nói trực tiếp với cậu, cười nói: “Không có gì! Tớ muốn nói với cậu, ngủ ngon, tạm biệt.”

Bên kia điện thoại nhẹ nhàng cười: “Tớ có chuyện.”

“Cái gì?”

Cô nhìn đồng hồ tích tắc trong căn phòng nhỏ ở phía bắc của mình, còn anh thì nhìn lên vầng trăng sáng trong đêm phía Nam.

Hoắc Cận Hành nói: “Tớ nhớ cậu.”

Một khi một người có mục tiêu vững chắc, thì ngay cả hơi thở cũng có sức mạnh vô hạn.

Cuộc sống sau đó cũng giống như những gì Hạ Thụ nghĩ, mỗi ngày ở nhà, trường học, vào lúc ba giờ hàng tuần đều đợi A Hành, mỗi 1 tháng thì đều có 1 đợt thi.

Cô cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ dành hết tâm sức cho việc học tập và chơi đàn Cello, tiến bộ cũng rất rõ rệt.

Tháng tư đứng vị trí thứ 32 toàn trường.

Tháng năm đứng vị trí thứ 28 toàn trường.

Tới cuối kỳ tháng sáu, thậm chí còn vào thẳng vào top 20 của trường.

Sự tiến bộ của cô cũng khiến cho Từ Linh vô cùng kinh ngạc, vào ngày có kết quả, còn đặc biệt gọi cô đến văn phòng để khen ngợi.

“Hạ Thụ, thành tích gần đây của em thực sự tiến bộ rất nhanh, vô cùng tốt! Nhất định phải duy trì, tiếp tục cố gắng, sau kỳ nghỉ thì em học lớp 12 rồi, nếu tiếp tục như thế này, nhất định có thể thi đỗ trường trọng điểm!”

Hạ Thụ cảm thấy rất có lỗi với Từ Linh vì lần trước đã tạm thời rút lui khỏi cuộc thi, sau khi nghe cô ấy khích lệ như vậy thì càng cảm thấy xấu hổ hơn, áy náy thành khẩn xin lỗi, nói: “Cảm ơn cô Từ, em sẽ tiếp tục cố gắng, em sẽ đăng ký tham gia thi đấu Cuộc thi âm nhạc phương Tây toàn quốc, nhất định sẽ nỗ lực giành được thứ hạng tốt, thi đậu đại học A.”

“Đại học A?” Sau khi Từ Linh nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, rất nhanh chóng nghĩ đến điều gì đó, cười hỏi: “Vi Tống Hành sao?”

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô gái trước mặt ngay lập tức đỏ bừng, đôi mắt cô sáng lấp lánh như những vì sao.

Từ Linh lập tức hiểu ra. Dù sao cũng từng có một thời trẻ tuổi, có một số thứ chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng có thể hiểu rõ được.

Cô ấy nói với Hạ Thụ một số chuyện mà cô không biết.

Hoá ra ngày hôm đó sau khi cô rút khỏi cuộc thi, A Hành từng có ý gọi điện thoại cho Từ Linh, hy vọng cô ấy không nên trách Hạ Thụ. Tất cả nguyên nhân đều vì cậu, còn luôn thành khẩn xin lỗi hết lần này đến lần khác, hy vọng cô tha thứ.

Ngày đó khi rời đi, khoé môi Hạ Thụ vẫn giữ một nụ cười hạnh phúc lạ thường.

Từ Linh nhìn bóng dáng của cô.

Tuổi trẻ mà, thật tốt.

Xuân đi hạ đến, hạ đi thu đến.

Lại khai giảng, Hạ Thụ học lớp 12.

Cuộc sống của lớp 12 so với cô tưởng tượng còn bận rộn hơn nhiều, che trời rợp đất.

Bài kiểm tra, các kỳ thi sát hạch.

Nhưng dù bận rộn đến đâu, Hạ Thụ vẫn kiên trì mỗi ngày đều luyện chơi đàn Cello, mỗi ngày đều viết một bức thư. Dùng keo ti mi dán lại, giữ gìn cẩn thận.

Ngày 21 tháng 10, là chủ nhật.

Đây là tháng thứ sáu, ngày 184 sau khi A Hành rời đi.

Mới đầu lúc thiếu niên rời đi, cô rất không quen, thường xuyên ảm đạm khổ sở, cũng thường xuyên nhớ đến anh.

Nhìn thấy phòng của anh sẽ nhớ, khi nhìn thấy chỗ ngồi trong nhà ăn mà anh từng ngồi sẽ nhớ, nhìn thấy ly nước anh từng dùng cũng sẽ nhớ, thậm chí còn không nhìn thấy, chỉ đi qua con đường anh đã từng đi bộ, cảm nhận được những nơi mà anh từng cảm nhận, cơn gió đã từng thổi qua anh, cũng nhớ đến anh.

Nhưng nhớ nhung trở thành thói quen, cô dần dần không còn cảm thấy buồn nữa.

Mong đợi của cô ở phương xa rất kiên định, mỗi ngày cô đều kiên định vui vẻ.

Có thể biến cố cũng đến từ ngày đó.

Ngày hôm đó Hạ Thụ vừa về đến nhà, đã bị Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải gọi lại, hỏi điện thoại của cô.

Hạ Thụ vừa mới giao điện thoại ra, thì thấy Hạ lão gia rút SIM ra, cắt một nhát.

Hạ Thụ sững sờ, vừa đoạt lại vừa la to: “Ông nội ông làm gì vậy? Ông cắt sim điện thoại của cháu làm gì? Đó là của cháu!”

Mặt cô đỏ lên. Hôm nay là chủ nhật, A Hành muốn gọi điện thoại đến, cô phải đợi điện thoại của anh!

“Ông biết cháu vẫn còn liên lạc với A Hành.” Hạ lão gia nói: “Từ hôm nay, cắt đứt với nó, không được có bất kỳ liên lạc nào.”

“Tại sao?” Cô vừa tức giận vừa nôn nóng, nước mắt cũng trào ra.

Hạ Hùng Khải kiên nhẫn giải thích: “Tiểu Mộc, con đừng vội, trước hết nghe ba nói, Là nhà chúng ta... Đã xảy ra chút vấn đề.”

Hoá ra, lúc trước nhà họ Hoắc vì muốn cảm ơn nhà họ Hạ đã nuôi dưỡng Hoắc Cận Hành nhiều năm qua, còn đặc biệt hứa hẹn sẽ hợp tác kinh doanh, thêm hai khoản lợi nhuận cho nhà họ Hạ.

Nhà họ Hạ cũng là nhìn trúng danh tiếng của nhà họ Hoắc, đầu tư lần này gần như hơn nửa tài sản nhà họ Hạ đều bỏ vào đó, nào biết trong đó không biết phân đoạn nào xảy ra vấn đề, vật liệu nhà họ Hạ bỗng nhiên bị điều tra về vấn đề an toàn.

Bây giờ các kết quả đánh giá đã được đưa ra, Trong vật liệu xác thực do nhà họ Hạ cung cấp có 30% nguy cơ tiềm ẩn về an toàn. So với việc niêm phong xí

nghiệp càng đáng sợ hơn là nhà họ Hạ sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường khổng lồ do vi phạm hợp đồng. Mà số tiền này sẽ trở thành cơn bão phá huỷ nhà họ Hạ.

Hạ lão gia bên ba trên thương trường bao năm, từ trước đến nay luôn coi trọng chữ “Trung thực”, tin tưởng tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì trong nội bộ trong nhà mình.

Ông cụ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy trong đó nhất định hoặc sẽ có người gây khó dễ.

Mà nghi ngờ đầu tiên chính là nhà họ Hoắc, người trực tiếp hợp tác với nhà họ Hạ lần này.

Trên lĩnh vực kinh doanh, Hạ Thụ nghe không hiểu. Cô vừa lắc đầu vừa cảm thê điện thoại đã bị cắt, nước mắt rơi lã chã.

“Ông ơi, không thể là A Hành, cũng không thể là nhà bọn họ, A Hành là người như thế nào chúng ta còn không hiểu rõ sao? Cậu ấy không thể đối xử như vậy với nhà chúng ta.”

“Bây giờ có phải nhà bọn họ hay không còn quan trọng sao?” Hạ lão gia vừa nóng nảy vừa tức giận, trực tiếp nói rõ cho cô về vấn đề liên quan đến mặt lợi và mặt hại: “Cho dù có phải nhà bọn họ hay không, nếu là bọn họ, cháu định để cho bọn họ nuốt chửng chúng ta ngay cả xương cốt cũng không còn hay sao! Nếu không phải, cháu cũng không thể liên lạc với cậu ta, bắt đầu từ bây giờ nhà chúng ta không thể có liên hệ gì với bất kỳ người nào của Hoắc gia nữa!”

Hạ Thụ khóc lóc, cô không muốn.

Lời van xin Hạ lão gia còn chưa kịp nói ra, bên ngoài biệt thự đã có người của toà án khoan thai bước đến.

Liên tiếp truyền đến là những tiếng la hét ầm ĩ, ồn ào, hết người này đến người khác, đèn flash nháy sáng lên trong đêm.

Pháp nhân và người đại diện theo pháp luật của công ty bước vào, người đại diện, Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải đã bị đưa đi thẩm vấn.

Hạ Mẫn Quân thông qua quan hệ, mất mấy ngày để nộp tiền bảo lãnh cho Hạ lão gia và Hạ Hùng Hải. Vào lúc đó, các tin tức về nguy cơ tiềm ẩn an toàn vật liệu của tập đoàn nhà họ Hạ đều bị lan truyền khắp thị trấn nhỏ.

Tháng 11, đầu mùa đông đến.

Lại là mùa đông. Nhưng mùa đông năm nay, trời vô cùng lạnh .

.....

Giữa tháng 11, những lo lắng và áp lực bấy lâu nay của Hạ lão gia cuối cùng cũng bùng phát trong một đêm. ông cụ phải nhập viện vì nhồi máu cơ tim đột ngột.

Hạ Thụ và Mã Tuấn không thể đi học, liên quan đến việc này, Viện kiểm sát của vụ án vẫn không tìm được bằng chứng cụ thể, nhưng cũng không có cách nào chứng minh vô tội. Những phóng viên quan tâm đến vụ án này, suốt ngày đứng chặn ở trước cổng trường trung học số 1, đã chặn đường Hạ Thụ và Mã Tuấn muốn biết tin tức mới nhất từ miệng bọn họ.

Trường trung học cơ sở số 1 cũng không cũng đành bất lực, lo lắng tình huống cứ diễn biến như vậy sẽ gây náo loạn khuôn viên trường học, chỉ có thể tạm thời cho hai chị em nghỉ học giải quyết.

Vào ngày Hạ Thụ tan học, đôi mắt Từ Linh đỏ hoe.

“Ừ... Hạ Thụ, em yên tâm, trường học không đuổi em, chỉ là tạm thời nghỉ học, đợi sóng gió của nhà em qua đi, em lại quay về.”

“Lớp 12 không có chương trình học mới, chỉ là ôn tập mà thôi. Em ở nhà, đừng bỏ dở bài tập, tiếp tục nỗ lực. Đừng quên, em còn muốn thi đỗ trường đại học A.”

Hạ Thụ đỏ mắt gạt đầu, cúi đầu thật sâu chào cô.

Không đi học... Cũng tốt.

Ông nội bị bệnh, đúng lúc cần người chăm sóc. Ba và cô ngày nào cũng ủ rũ, chú tài xế và dì giúp việc cũng rời đi rồi, không có cách nào.

Đúng lúc cô có thể trở về chăm sóc bọn họ, có thể tiếp thêm sức lực nhỏ bé cho ngôi nhà này.

Tháng 12, thị trấn nhỏ bắt đầu vào mùa đông rét đậm. Trận tuyết đầu tiên của tháng đều có màu trắng tuyền lóng lánh giống như năm trước.

Hạ lão gia mất vào một ngày tuyết đầu tiên của năm. Ông cụ vẫn không thể vượt qua được mùa đông này.

.....

Buổi sáng ngày hôm đó, Hạ Thụ như thường lệ cùng ông cụ đi làm hồi phục. Tinh thần của Hạ lão gia tốt khác thường, sáng sớm còn ăn thêm một bát cháo.

Sau khi quay lại phòng bệnh, Hạ lão gia kéo tay Hạ Thụ, hiền từ nói: “Tiểu Mộc gần đây có phải cháu không ăn uống không tốt đúng không, lại gầy đi nhiều rồi.”

“Không có đâu ông nội.” Hạ Thụ mỉm cười ngọt ngào: “Rõ ràng là cháu béo lên. Cháu béo hơn ông cũng nói con gầy, đợi con biết thành đại mập mập 100kg thì ông mới vui vẻ sao!”

Ngay sau đó Hạ lão gia cười hiền hoà, nói: “Gần đây học tập sao rồi? Có bị sa sút không?”

“Không có, ông cứ yên tâm đi ạ.”

Ông cụ lại hỏi thêm một số vấn đề, về sinh hoạt, học tập, sức khỏe, tất cả mọi mặt, nghe dường như không có gì quan trọng, câu cuối cùng mới nói: “Tiểu Mộc, hãy nghe ông nói.”

Giọng nói của ông cụ cực kỳ nghiêm túc: “———Đừng đi Đại học A, cắt đứt quan hệ với nhà họ Hoắc, và cả Hoắc Cận Hành nữa.”

Hạ lão gia biết từ sau khi sự việc đã bị bại lộ, Hạ Thụ chưa từng liên lạc với Hoắc Cận Hành, cũng chưa từng nhắc lại, nhưng cũng sẽ không từ bỏ.

Cô chỉ là đang chịu đựng, kìm nén. Từ đầu đến cuối cô vẫn đang mong chờ.

Quả nhiên sau khi Hạ Thụ nghe xong thì sững sờ, ngay sau đó vành mắt đỏ ửng, Hạ lão gia nắm chặt tay cô: “Ông nội đã suy nghĩ kỹ rồi, chuyện này không phải nó làm. Đứa nhỏ kia mới bao lớn, với tính cách của nó không thể làm ra loại chuyện như vậy được. Nhưng dù không phải nó làm nhưng có liên quan đến nhà bọn họ hay không, cũng không biết.”

“Cho dù không có liên quan, cửa cổng đó của nhà bọn họ, cháu vào rồi, chắc chắn sẽ bị khinh bỉ. Nhà họ Hạ của chúng ta không bằng nhà bọn họ, nhưng bé con của ông không thể bị người khác ức hiếp.”

Ông cụ lại cố gắng lấy ra một gói giấy nhỏ từ dưới gối, bàn tay run rẩy đưa nó cho cô. Gói giấy hơi mỏng, cô sờ lên giống như là thẻ ngân hàng.

Hạ lão gia nói: “Ở trong này, đó là của hồi môn mà ông nội đã tiết kiệm mấy năm nay cho cháu, mặt khẩu là ngày sinh nhật của cháu, cháu cầm lấy đi, không được đưa cho ba hay cô của cháu. Mã Tuấn cũng không được, ai cũng không được lấy, chỉ cháu mới có thể tiêu. Ngoài ra, trên tờ giấy có một số điện thoại, trở về cháu bảo ba cháu gọi cho số điện thoại này, bảo ông ấy thay đổi tên cho mọi người, rồi đổi nơi sống khác.”

Vụ án của nhà họ Hạ không có đủ bằng chứng, không thể đưa ra phán quyết cuối cùng, nhưng tập đoàn nhà họ Hạ chắc chắn sẽ bị niêm phong.

Thay vì cả một đời mang theo một vết nhơ bị người khác đâm sau lưng như vậy, chỉ bằng đổi thân phận khác bắt đầu lại cuộc sống mới. Hạ Thụ oà khóc, trong ngực nghẹn ngào nức nở, nắm chặt mặt dây chuyền ngọc bích trong cổ áo, cố gắng phản bác: Ông nội, nhưng...”

Thái độ của Hạ lão gia rất kiên quyết, nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô: “Đồng ý với ông nội. Tiểu Mộc, cháu phải đồng ý với ông nội.”

Cô chỉ có thể gật đầu.

Nhịp tim ở trên EKG biến thành một đường thẳng, bác sĩ ulla vào. Hạ Thụ như khúc gỗ bị đẩy ra khỏi phòng bệnh, cả người lạnh ngắt.

.....

Đây là năm đầu tiên Hạ Thụ và A Hành xa cách. Cũng là năm cô khó quên nhất, ôm hy vọng trong lòng, một năm vừa nhếch nhác lại vừa tuyệt vọng.

Trong năm này, cô đã tìm thấy một chàng thiếu niên mà mình thích, rồi lại để mất anh.

Một năm này cô có mục tiêu, nỗ lực hướng về phía trước để đón ánh nắng, nhưng cuối cùng khi nhìn thấy vinh quang, lại tàn nhẫn mà rơi xuống.

Cô gái lớn lên chỉ qua một đêm.

Mãi sau này, Hạ Thụ mới hiểu được.

Một nghĩa khác của “Tạm biệt” thật sự chính là không còn gặp lại nhau nữa. Nếu như biết lúc đó là lần cuối cùng gặp nhau thì cô sẽ nghiêm túc nói lời tạm biệt cuối cùng với anh, năm tháng còn dài, cô thật sự đã vô tình đánh mất anh rồi.

-----oOo-----

CHƯƠNG 25: BẢY NĂM

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: PG

Beta: Sani

Đế Đô, trung tâm chính trị, văn hóa, khoa học kỹ thuật tân tiến của cả nước.

Đây là siêu đô thị, nơi giao thoa giữa cô đô nổi tiếng và quốc tế hiện đại, thể hiện sự phồn hoa của đất nước với thế giới. Thành phố đông đúc về giao thông và dân số. Cầu vượt nhiều như nước, những tòa nhà cao chọc trời chi chít như sao trên trời.

Vào đầu tháng ba, mùa xuân ở phương Bắc đột nhiên ấm áp nhưng còn hơi lạnh, những chồi non mới nhú trên những cành cây khô ven đường.

Khu trung tâm của thủ đô nằm ở vành đai số 3. Nó nằm giữa những tòa nhà chọc trời và dòng người tấp nập. Khoảng 10h sáng, là lúc nhộn nhịp nhất ở khu phố trung tâm. Thành phần tri thức trong quần áo gọn gàng đi lại vội vàng, dòng xe cộ đông đúc và tiếng còi xe inh ỏi.

Một chiếc taxi dừng trước tòa cao ốc ở khu phía nam

Cửa xe mở ra, người trên xe bước xuống là một cô gái mảnh mai trắng nõn. Tiếng nói dịu dàng với tài xế: “Cảm ơn chú.”

Cô ngược mắt nhìn tòa cao ốc.

Công ty giải trí Hoa Nhất.

Cẩn thận chỉnh lại quần áo nhiều lần, cô thở dài một hơi, bước vào cửa xoay.

Trong đại sảnh rộng lớn ồn ào, lúc này, đúng là thời gian bắt đầu làm việc.

Bước đến quầy lễ tân, cô giải thích lý do. Không lâu sau, một người đàn ông mặc đồ unisex tới và gọi cô đi theo.

Hai người đi lên cầu thang.

Vừa vào hành lang, xung quanh đột nhiên lại yên tĩnh, chỉ còn tiếng bước chân đi đường xen kẽ.

Người đàn ông vừa đi, vừa chậm rãi mở sơ yếu lý lịch của cô, như thuận miệng nói: “Cô chính là người mà Tần Xu đã đề cử sao?”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn đi theo phía sau anh ấy và trả lời: “Tần tiểu thư nói tuần này tôi tới đây vào thời gian làm việc là được.”

Giọng cô dịu dàng tinh tế, như làn gió dịu dàng ấm áp vào buổi chiều tháng ba, khiến lòng người khác như nhũn ra.

Tại cửa ngay chỗ rẽ của cầu thang, người đàn ông vô thức dừng lại, nhìn đánh giá cô lần nữa.

Vóc dáng cô không tính là cao, nhưng cũng không thấp, rất mảnh mai, khoảng 1m65, mặc chiếc áo sơ mi bình thường cùng với váy bút chì màu đen, quần áo không giống như mới mua nhưng lại rất sạch sẽ.

Vừa rồi khi anh ấy đi ngang qua người cô, còn phảng phất ngửi được mùi cỏ cây thơm dịu rất nhẹ trên người cô, không phải mùi nước hoa, mà là mùi sữa tắm.

Trông cũng rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt màu trà rất rõ ràng. Vẻ đẹp khiến cho ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn.

Thật ra không phải không tốt. Nhưng là.....

Tần đại tiểu thư đang làm gì vậy?

Cô gái nhỏ nhắn như vậy, lỡ bị ức hiếp thì sao?

Anh ấy bất giác nhíu mày, không xác định hỏi: “Cô ấy nói với cô tới đây để làm gì không?”

“Trợ lý nghệ sĩ.” Đôi mắt hạnh của cô như đang mỉm cười: “Tần tiểu thư đã nói với tôi sơ sơ về công việc.”

Cô cũng đã nói như vậy, người đàn ông đương nhiên cũng không hỏi thêm gì nữa, đưa cô vào bộ phận nhân sự.

Bộ phận nhân sự ở tầng bốn.

Thủ tục cho thực tập sinh nhận việc rất đơn giản, chỉ cần ký vào thỏa thuận làm việc, ghi chép lại chứng minh thư là xong.

Khi đến phần thực tập, cô gái nhân sự ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông: “Cô ấy làm trợ lý cho ai?”

Người đàn ông hơi khó mở miệng, khụ một tiếng: “..... Tần Dĩ”

Cô gái nhỏ hơi ngừng lại, dường như cực kỳ khó tin nhìn về phía cô gái.

Rất nhanh ánh mắt cô lại quay lại nhìn người đàn ông, đầy sự ngạc nhiên nghi ngờ.

Người đàn ông xoa ấn đường, vẻ mặt ưu sầu.

Nhìn cô ấy gật gật đầu: “Tần tiểu thư đề cử, ghi đi ghi đi.”

Cô gái nhỏ giơ ngón cái ra khen ngợi lòng dũng cảm của cô.

Sau khi mọi việc xong xuôi, người đàn ông dẫn cô đi theo đường cũ để ra cửa, trên đường vừa đi vừa nói: “Ừm, bắt đầu từ hôm nay, cô là trợ lý thực tập của chúng tôi. Tuy Tần tiểu thư đã nói sơ qua tình hình với cô, nhưng tôi vẫn muốn nói thêm cho cô về tình hình cụ thể.”

“Vị trí hiện tại của cô là trợ lý nghệ sĩ, yêu cầu công việc rất đơn giản, không cần phải đi làm đúng giờ, không ngồi không, nội dung chung công việc là giúp nghệ sĩ sắp xếp lịch trình trước, hướng dẫn nhắc nhở nghệ sĩ về công việc. Còn vài việc vụn vặt như liên hệ truyền thông, đặt vé máy bay, từ đó sắp xếp mọi việc.”

“Cô không phải là trợ lý cá nhân, cho nên cuộc sống của nghệ sĩ thì không cần quan tâm nhiều, cũng không đi theo 24/24. Đương nhiên, nếu nghệ sĩ phải đi khỏi thành phố để quay chụp một bộ phim hay một chương trình thì cô phải đi theo, không có ngày nghỉ và ngày lễ, cô phải làm việc khi người đó bận và có thể nghỉ ngơi khi người đó rảnh.”

Cô gái yên lặng đi phía sau anh ấy, ghi nhớ kỹ từng cái một.

“Còn nữa.....” Nói đến vấn đề này, người đàn ông bất giác dừng bước, nhìn cô với ánh mắt hơi phức tạp.

Giống như xấu hổ, lại như hơi áy náy.

Giọng nói anh ấy cũng trở nên thận trọng hơn: “Nghệ sĩ mà cô làm trợ lý, tên là Tần Dĩ.”

Anh ấy cẩn thận quan sát nét mặt của cô.

Ánh mắt cô vẫn trong suốt bình lặng như trước, thấy anh nhìn mình thì còn nở nụ cười với anh, gật đầu: “Vâng.”

... Hình như cô đã biết.

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, lại hơi khó khăn dặn dò: “Khi trở về, cô nhớ tìm hiểu tin tức liên quan tới anh ta.. Nếu có vấn đề gì... Ừm... Dù sao, nếu

về sau khi làm việc có oan ức gì hoặc có ý kiến gì thì có thể nói, đừng ngại, hiểu không?”

Cô gật đầu nói: “Vâng.”

Người đàn ông tiến cô đến cửa xoay: “Đúng rồi, cô tên gì?” Cô dừng lại một giây.

“Hạ Sáu.” Đôi mắt màu trà của cô rũ xuống, che đi một mảnh u ám: “Sáu trong chấy trôi.”

“OK.” Người đàn ông gật gù. “Tôi là Abel, người đại diện của Tần Dã, cô cứ gọi tôi là anh Abel là được. Hôm nay trước tiên cô cứ về nhà, khi nào cần tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Khi đi khỏi đại sảnh của cao ốc thì đã gần đến giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt chói mắt. Cô híp mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên trời, lấy tay che nắng.

Cô nhắm mắt, hít thở không khí trong lành.

Xin chào.

Đế Đô.

—

Sau khi Abel tiễn Hạ Sáu, quay lại khu làm việc, trùng hợp gặp lại cô gái nhỏ trong phòng nhân sự hồi nãy hỗ trợ việc nhập hồ sơ.

“Này, anh Abel!” Cô ấy đang lấy nước trong phòng nước, nói “Anh tiễn cô ấy đi chưa?”

“Rồi.” Abel thở ra một hơi nhẹ nhõm, rồi thu dọn đồ đạc trong hộp đựng đồ của mình.

Thu dọn đồ vật này nọ.

Áo khoác, hợp đồng chương trình, chìa khóa xe.....

Khu để đồ chỉ cách phòng nước một cánh cửa, cô ấy dựa vào khung cửa nói đùa: “Cô gái lần này anh tìm được chứ? Nhìn dịu dàng yếu ớt, còn không bằng mấy người lúc trước, nhất định sẽ bị Tần thiếu gia bắt nạt đến chết. Liệu anh ta có ác cảm với cô gái này không? Đây là người thứ mấy trong năm nay rồi?”

Thu dọn mọi thứ gần như xong rồi, người đàn ông kiểm tra lại lần nữa, quay đầu nhìn cô ấy nói: “Tám.”

Cô gái gật đầu.

“Tôi có thể làm gì bây giờ, Tần đại tiểu thư đây tới.” Abel nói: “Thật ra tôi muốn nói thẳng với cô ấy rằng, công việc này rất vất vả, không nên nhận, nhưng ít nhất phải cho Tần đại tiểu thư thể diện đúng không? Không sao đâu, cô cứ yên tâm, chắc chắn sau hai ngày nữa sẽ phải khóc lóc rời đi...”

Cô gái mỉm cười bất lực nhún vai.

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa ở Đé Đô, trên đường cũng không quá tắc nghẽn.

Chiếc xe thể thao một đường chạy tới tầng hầm của một tiểu khu cao cấp bên ngoài đường vành đai năm, Abel khóa xe, thang máy đi thẳng tới tầng cao nhất.

Đến phòng 3201 thì dừng lại, người đàn ông bấm chuông.

Chuông cửa kêu vang hai lần.

Không có tiếng động.

Anh ấy lại bấm chuông.

Vẫn không được đáp lại.

Sau ba lần bấm chuông vẫn im lặng. Abel dứt khoát không chờ nữa, nhấn mật mã rồi trực tiếp mở cửa.

Bên trong im ắng, bức màn ở phòng khách kéo một nửa, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa sổ lớn sát đất trải làm sáng bừng cả căn phòng rộng lớn.

Dọc theo đường đi đến phòng ngủ, Abel đã đá văng rất nhiều thứ.

Quần áo, tất, lon bia rỗng, hộp thức ăn nhanh.....

Lạch cạch, cuối cùng đến phòng ngủ, Abel đứng trước cửa đập hai cái thật mạnh lên cánh cửa: “Dậy đi.”

Trên giường vẫn im lặng.

“Dậy mau!”

“.....”

Trực tiếp đi lên giật mạnh chăn bông, anh ấy tức giận kéo người trên giường ngồi dậy, hét bên tai anh ta: “Dậy mau dậy mau! Cậu chủ nhỏ Tần của tôi, chúng ta có thể sống tiếp được không? Đã gần chiều rồi.”

“Ai u.....” Sau một tiếng như sét đánh, người trên giường cuối cùng cũng phản ứng: “Abel, anh thật sự rất phiền.....”

Anh ta uể oải xoa lỗ tai.

Năm nay, Tần Dĩ hai mươi ba tuổi, còn rất trẻ.

Khuôn mặt anh ta anh tuấn, tướng mạo là loại hình tiêu thị tươi rất nổi trong giới giải trí hiện nay, ngũ quan đoan chính, 360° không góc chết.

—— Mà giờ phút này bị một cái đầu ồ quạ phá hoại nhan sắc.

Abel dọn tủ đầu giường, đặt hộp đồng và cây bút ở trước mặt anh ta.

“Ký lệ! Ký xong rồi tôi còn phải đưa cho Tinh Chanh.”

Anh ta thuận tay cầm lấy bút, tay xoay bút rất nhanh: “Tôi có thể không ký không?”

Anh ta còn chưa nói xong, Abel trực tiếp vươn tay chỉ vào anh ta, ánh mắt nghiêm túc mang theo cảnh cáo.

Về mặt Tần Dĩ thảo nhiên nhìn anh ta cười.

“Ký, ký nhanh cho tôi!” Abel đặt tay trên bản hợp đồng, nhìn chăm chú: “Ngày thường, thả bỏ câu ở hợp báo là được rồi. Tôi phải mất rất nhiều sức mới có thể lấy được tài nguyên này từ tay Sở Kỳ, thời điểm này cậu dám thả bỏ câu? Làm lần nữa không ai cứu được cậu!”

Tần Dĩ nghe muốn phiền, ký xong, bỏ xuống giường đi tới nhà vệ sinh rửa mặt. Nhìn thấy hợp đồng đã được ký xong,

“Đúng rồi, hôm nay mới tuyển một người trợ lý mới cho cậu.”

Nhà vệ sinh truyền tới tiếng Tần Dĩ đang tắm rửa, nghe vậy thì tay dừng gọi đầu lại: “Ai vậy?”

“Một cô gái nhỏ, chị của cậu đề cử tới.”

Tưởng tượng đến cô gái mềm mại dịu dàng kia, Abel liền cảm thấy đau đầu, không nhịn được dặn thêm vài câu: “Tôi nói với cậu là cô ấy do Tần Xu đề cử, cho nên cậu khách khí với cô ấy chút, đừng chọc người ta chạy! Từ đầu năm tới giờ mới được mấy tháng? Cậu đã chọc tức cả bảy người chạy! Người lần này lại chạy nữa, cậu sẽ không có trợ lý đâu!”

Tần Dĩ cười một tiếng.

Chị của anh ta đề cử tới?

Vậy anh ta phải ác hơn nữa.

Lúc người đàn ông đi ra thì bộ dáng đã khôi phục, quần jeans, áo rằn ri, trên đầu là mũ lưỡi trai màu đen, vẻ ngoài trẻ trung nổi loạn.

Abel nhìn thấy cách ăn mặc này của anh ta thì nhú mày: “Cậu phải đi ra ngoài?”

“Vâng.”

“Cậu không thể để tôi được yên tĩnh chút hả!” Abel đau đầu: “Khi không có hoạt động gì thì cậu ở nhà đi, đừng có mỗi ngày đều đi ra ngoài chơi được không? Suốt ngày chỗ này loảng choảng một chút chỗ kia loảng choảng một chút! Tôi rất sợ có ngày cậu từ tin tức giải trí chuyển sang tin tức xã hội!”

Tần Dĩ tựa như thuận miệng nói: “Hôm nay Nhị Thiếu gia về nước.”

Abel ghen hống.

Hình như anh ta cố ý muốn nhìn thấy anh ấy bị chặn họng, thấy anh ấy lộ ra vẻ mặt này thì nhường mày cười cười, vẻ mặt rạng ngời: “Anh cản tôi đi, cản tôi đi.”

“.....”

Abel nghiêng răng nghiêng lợi.

—

Tại sân bay Đế Đô ở hàng T3.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, người đi vội vàng, đá cẩm thạch trên mặt đất phản chiếu, mỗi một giây đều vô cùng vội vàng bận rộn.

Hơn tám giờ.

Tại đại sảnh chỗ khu quốc tế T3-E. Nhiều phương tiện truyền thông đã chuẩn bị sẵn sàng máy móc, họ đang chen chúc đưa đẩy nhau bên ngoài, máy ảnh đều nhắm ngay lối đi VIP.

Chuyến bay từ Thụy Sĩ đến Đế Đô đã hạ cánh. Cách đó không xa băng chuyền hành lý ở đại sảnh bình thường đã bật lên chuyển động, tiếng âm ầm.

Tám giờ hai mươi.

Cửa thủy tinh ở lối đi VIP được đẩy ra, đoàn người ở bên lối chờ vội vàng đi tới, đèn flash chớp nhấp nháy bốn phía.

Cho đến khi cả nhóm hoàn toàn thoát khỏi đi tới đại sảnh, ra khỏi khu vực bảo trì an ninh. Một đám người truyền thông vội vã chạy tới, ồn ào náo nhiệt.

“Chào Hoắc tiên sinh! Ngài có gì muốn nói về việc lần này ngài và anh cả, tranh giành quyền lực ở tập đoàn Quân Dục bên Châu Âu không?”

“Tổng giám đốc Hoắc, có tin đồn rằng ngài và anh trai đã chiếm đoạt gần 42% từ trong tay CEO chi nhánh Châu Âu Hoắc Quân Niên, điều này có thật hay không?”

“Lần đoạt quyền này bên chi nhánh Châu Âu của Quân Dục là ý của chủ tịch Hoắc sao?”

“Đối với kết quả tranh giành lần này của ngài và Đại Hoắc tổng, ông cụ Hoắc có nói gì không?”

.....

Một nhóm này gồm mười người, tám người vệ sĩ, một người trợ lý.

Còn một người đàn ông trẻ tuổi nhất ở chính giữa, chính là đối tượng lần này nhóm truyền thông muốn truy hỏi.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen, thẳng thớm, thân hình cao to thẳng tắp, nút áo sơ mi gài tới yết hầu, thắt cà vạt tỉ mỉ.

Diện mạo anh còn trẻ, đôi mắt tối đen lạnh lùng, có loại trường thành chứng chắc không phù hợp với tuổi, cả người đều rất lạnh lùng.

Vị trí của vệ sĩ xung quanh cách anh cả nửa mét.

Anh đi đầu, bốn phía đều huyên náo ồn ào, không một ai có thể tiếp cận anh dù chỉ một chút.

Anh cũng không nhìn bất kỳ ai, đối với vấn đề được đặt ra đều không nói một lời. Rõ ràng khoảng cách cũng không quá xa, nhưng không hiểu sao khiến người khác cảm thấy hoàn toàn không thể tới gần.

Cách đại sảnh năm mươi mét có đậu một chiếc xe thương vụ màu đen, xung quanh càng nhiều vệ sĩ hơn.

Phóng viên càng truy đuổi mãnh liệt hơn, vội vàng nói:

“Hoắc Cận Hành tiên sinh, mời ngài trả lời một vài câu, Hoắc tiên sinh!”

“Hoắc tiên sinh! Xin hãy trả lời!”

“Hoắc tiên sinh!”

“Hoắc Cận Hành tiên sinh”

.....

Vệ sĩ ở phía trước tiến lên ngăn cản phóng viên, anh được vệ sĩ bảo vệ ngồi vào ghế sau ô tô. Trợ lý thì ở lại chào hỏi truyền thông.

Cho đến khi ô tô đi xa, tài xế dừng xe ở đầu phố, mượn cơ xuống xe. Không bao lâu sau, cửa trước và cửa sau bên trái đồng thời mở ra, có ba người ngồi vào.

“Yoo-hoo!” Tàn Dã ngồi ở ghế lái, hoan hô một tiếng, tay cầm đèn pin lắc lư chiếu trên mặt anh: “Surprise!”

Hoắc Cận Hành nâng tay che đèn, hơi hơi nhú mắt: “Tất.”

Tàn Dã ghen, bắt đắc dĩ tắt đèn pin: “Này, tôi nói Nhị thiếu gia, tại sao anh vẫn là bộ dạng người sống chờ lại gần như vậy, thấy bọn tôi cũng không ngạc nhiên chút nào. Anh không ngạc nhiên hả? Không vui mừng sao? Tôi tốn rất nhiều công sức mới có thể thuyết phục tài xế phối hợp với bọn tôi đó.”

Người đàn ông ở ghế phó lái tên là Quý Dương, nói đùa: “Cậu nghĩ là ai cũng giống trẻ con như cậu sao? Cận Hành, chủ kiến này là của cậu ta, cậu nhớ rõ phải đánh nó.”

“Haha tôi nói cậu...”

Trong ba người chỉ có mình Thẩm Hoài Xuyên là im lặng, nhìn người bên cạnh khẽ vươn tay: “Hoan nghênh trở về.”

Hoắc Cận Hành nhìn về phía anh ấy, vẻ mặt mệt mỏi khó có khi nổi lên tia ý cười, đưa tay khẽ chạm vào tay anh ấy một chút: “Cảm ơn.”

Tần Dĩ nói: “Đi thôi Nhị thiếu gia, đi thôi! Tôi đã bao phòng, hoan nghênh anh!”

Hoắc Cận Hành nhú nhú ấn đường: “Không đi.”

“Tại sao? Tôi cố ý bao vì anh đó!”

“Àm ỉ.”

“Ôi chao không phải.....”

Anh ta còn muốn nói thêm cái gì nữa, Thẩm Hoài Xuyên gõ gõ chỗ ngồi anh ta cười: “Được rồi được rồi, Cận Hành đã ngồi mười tiếng trên máy bay rồi, cậu yên tĩnh chút đi, đừng có giầy vò cậu ấy.”

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ: “Đi Tiểu Phong Hà.”

“Được.” Không nói gì nữa, Tần Dĩ khởi động ô tô: “Xuất phát.”

Màn đêm bao phủ, ô tô chậm rãi đi lên cầu vượt, trước sau tiến vào giữa dòng xe cộ náo nhiệt.

Hoắc Cận Hành ngửa đầu nhìn bầu trời, ánh đèn từ ngoài hắt vào mặt anh, ngẫu nhiên chiếu sáng con mắt tối đen.

.....

Đã lâu không gặp.

Đế Đô.

-----oOo-----

CHƯƠNG 26: Ở ĐÂU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Lam

Beta: Sani

Tiểu Phong Hà là một hội sở tư nhân cao cấp.

Mặc dù nằm ở trung tâm Đế Đô náo nhiệt, nhưng khi vào trong lại rất yên tĩnh, có một nét đặc sắc riêng.

Kiến trúc hội sở theo kiểu Trung Quốc, có cầu nhỏ, ngôi cổ, đèn lồng. Trong sân gieo trồng bốn loại cây: đào, sen, hạnh, tùng.

Khi đến đúng lúc phòng riêng Thẩm Hoài Xuyên thích nhất trống không.

Gọi một vài món ăn nổi bật, Tần Dĩ chất đầy chén rượu, la hét: “Nào, chúng ta cùng nâng chén chào mừng anh Hành về nước! Cạn Ly!”

“Cảm ơn.” Hoắc Cận Hành nói cảm ơn, anh không cầm chén có rượu, thay vào đó cầm một chén trà.

Khẽ cụng chén với họ, anh uống hết sạch.

Tần Dĩ không khỏi ghét bỏ, “Này, đi hơn một năm, sao vẫn không uống rượu như trước vậy, thật nhàm chán!”

Mí mắt Hoắc Cận Hành rũ xuống, “Phải lái xe.”

“Lái xe có gì quan trọng, không phải chỉ cần tìm một người lái xe là được rồi sao, không được không được, cậu phải uống, nếu không là không cho tôi mặt mũi.”

“Được rồi.” Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương ở bên cạnh không nhịn được cười.

Quý Dương khẽ đẩy Tần Dĩ: “Dạ dày Cận Hành không tốt, đừng ép cậu ta uống rượu. Lần trước cậu lừa cậu ta uống thêm hai chén, khiến cậu ta phải vào bệnh viện, cậu quên rồi à? Lại xảy ra chuyện gì anh cậu ta sẽ đánh chết cậu.”

Tần Dĩ nghe vậy thì dừng lại, ngượng ngừng từ bỏ.

Hoắc Cận Hành, Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương là bạn đại học của nhau.

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương quen nhau khi học cấp hai, khi đó hai người là bạn thân của nhau, sau đó Thẩm Hoài Xuyên chuyển về thành phố Thanh Thành đi học, cũng không còn liên lạc.

Cho đến khi thi đại học, cả hai đều thi đậu chuyên ngành thương mại của đại học A, trở thành bạn cùng lớp.

Thông qua Thẩm Hoài Xuyên, Quý Dương quen biết Hoắc Cận Hành. Ba người vẫn qua lại thân thiết cho đến hôm nay.

Về phần Tần Dĩ... Ban đầu họ không quen anh ta.

Thế nhưng vài năm trước nhà họ Quý và nhà họ Tần hợp tác với nhau, do đó Quý Dương quen biết chị Tần Dĩ là Tần Xu.

Khi Tần Dĩ mười tám, mười chín tuổi thì bước vào làng giải trí, không có nhiều bạn bè lắm. Tần Xu nhờ mấy vị tinh anh này chỉ bảo đưa em trai này, dần dần họ cũng thân thiết với nhau hơn.

Lần này về Đé Đô, Hoắc Cận Hành còn gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hoắc Cận Hành đi theo anh trai Hoắc Cận Diễm học tập ở tập đoàn Hoắc thị. Một năm rưỡi trước ông cụ Hoắc sinh bệnh, tập đoàn

Quân Dục bên Châu Âu có các chi khác của nhà họ Hoắc quấy phá, Hoắc Cận Hành đi theo Hoắc Cận Diễm giải quyết tình trạng đoạt quyền bên đó.

Đó là một trận chiến không có khói thuốc súng, mãi đến đầu năm nay, hai anh em họ mới giải quyết được bọn chúng, dẫn đến Hoắc Quân Niên thất bại nặng nề.

Qua trận chiến này, Hoắc Cận Hành này học được không ít, nhà họ Hoắc cũng bảo anh về Đế Đô tiếp nhận công ty chi nhánh của Quân Dục.

Ban đầu Quân Dục phát triển bất động sản, nhưng trong hai mươi năm nay, sản nghiệp đã phân bố rải rác trên hầu hết các lĩnh vực.

Trước khi trở về, anh đã bàn bạc đầu tư vào một vài công ty ở Đế Đô. Một trong số đó, có giải trí Hoa Nhất.

Khi Tần Dĩ biết tin tức này, anh ta cực kỳ vui mừng.

Gấp cho anh ta một miếng vịt nướng, Tần Dĩ hỏi: “Nhị thiếu, khi nào Quân Dục chính thức ký thỏa thuận cổ phần với Hoa Nhất?”

Hoắc Cận Hành lẳng lặng ăn thức ăn, “Chắc tháng sau.”

“Vậy nếu ký hợp đồng này, có thể nói cậu là cổ đông lớn nhất của Hoa Nhất đúng không?”

“Đúng.” Anh trả lời bình tĩnh và chắc chắn, ngược mắt lên nhìn anh ta, “Có chuyện gì sao?”

Tần Dĩ cười: “Vậy có phải tôi sẽ nổi tiếng đúng không?”

“Cái gì?” Anh không hiểu.

“Cậu là cổ đông, cậu có thể cho tôi tài nguyên đó!” Tần Dĩ tính toán, “Nhị thiếu, cậu phải nâng tôi đó!”

Hoắc Cận Hành hiểu ra, dừng lại hai giây rồi đáp: “Không.”

“Hả?”

“Rất ngu ngốc, nâng cũng không nổi được.”

“Cmn!” Tần Dĩ hô to một tiếng.

Thảm Hoài Xuyên và Quý Dương cười ha ha.

Giữa bạn bè vĩnh viễn không cần phải đề phòng, Hoắc Cận Hành khẽ rũ mi, khóe môi cũng cong lên.

Bốn người tán gẫu thoải mái, ngồi khoảng gần một tiếng đồng hồ, Hoắc Cận Hành cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Không sớm nữa, tôi về trước, mọi người cứ tiếp tục.”

Tần Dĩ ngạc nhiên, “Lúc này mới mấy giờ mà cậu đã muốn đi rồi, còn chưa tới mười giờ, không được, không được! Cậu không thể đi, vốn là tổ chức tiệc chào

đón cậu, sao cậu có thể đi trước?”

Hoắc Cận Hành nói: “Ngày mai tôi có chuyến bay, thật sự phải đi.”

“Có chuyến bay? Không phải cậu vừa trở về sao, đi đâu vậy?”

Anh dừng lại, nói ra hai từ này khá chậm, “Thanh Thành.”

Tay Thẩm Hoài Xuyên đang lắc chén rượu vô thức dừng lại, phức tạp liếc nhìn anh.

Đồng tử Hoắc Dực Hành đen nhánh.

“Thanh Thành?” Tần Dĩ mơ hồ, sau đó rất nhanh nhận ra điều gì đó, “Cậu muốn đi tìm tiểu thanh mai năm đó?”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành khẽ chớp không dễ nhận thấy.

Bốn người đàn ông bọn họ đều là chó độc thân, Tần Dĩ không cần phải nói, giới giải trí hạn chế nhiều, không được phép yêu đương.

Thẩm Hoài Xuyên bận rộn với sự nghiệp, mấy năm gần đây không suy nghĩ nhiều đến vấn đề này.

Khi học Đại học, Quý Dương có vài người bạn gái, nhưng đều chia tay, sau khi tốt nghiệp thì bận rộn, cũng không có tâm tư yêu đương nữa.

Hoắc Cận Hành thì khác biệt.

Khi còn học đại học, không phải là không có cô gái đổ mắt tỏ tình với anh. Gia thế anh tốt, trông đẹp trai, hơn nữa tính cách trầm ổn, được rất nhiều cô gái yêu mến.

Nhưng lúc đó, Hoắc Cận Hành luôn xa cách, lời từ chối cũng nói lễ phép, ngắn gọn. Mặc dù không khiến họ xấu hổ, nhưng khó tránh khỏi việc khiến họ đau lòng.

Thẩm Hoài Xuyên nói, trong lòng Hoắc Cận Hành có một người.

Một người rất quan trọng với anh, quan trọng như tính mạng vậy. Một người có mối liên hệ chặt chẽ với anh trong quá khứ, cũng là người anh vô tình bỏ lỡ.

Không tham gia vào quá khứ của người khác nên không thể hiểu rõ được, từ trước đến nay Tần Dĩ đều không hiểu, tại sao đã nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn cố chấp như vậy?

Tần Dĩ nói: “Tôi nói chứ Nhị thiếu, những năm gần đây, hễ khi nào cậu rảnh là lại đi Thanh Thành, nhưng chưa lần nào gặp được người. Không phải cậu nói gia đình cô ấy xảy ra chuyện sao? Năm đó không tìm được, lâu như vậy rồi càng khó tìm hơn.”

“Theo thường lệ gia đình họ xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không ra nước ngoài, thì cũng đổi tên để trốn nợ, như vậy càng khó tìm hơn. Cậu và cô ấy mất

liên lạc, chẳng phải lúc đó cô ấy cắt đứt liên lạc với anh trước sao? Nói không chừng cô ấy đã có người khác...”

Anh ta còn chưa nói xong.

Hoắc Cận Hành ngược mắt nhìn thẳng về phía anh ta, ánh mắt sắc bén như dao, lộ rõ sự lạnh lùng.

Tần Dĩ vô thức ngậm miệng lại.

Về mặt người đàn ông không hề thay đổi, im lặng nhìn anh ta hai giây, đứng dậy và lấy áo vắt ở ghế dựa, “Đi đây.”

Giọng điệu thờ ơ, cũng không quay đầu lại, dứt khoát ra khỏi phòng bao.

Tần Dĩ nhìn bóng lưng anh.

“Này, cậu ấy tức giận à? Tôi nói sự thật mà... Toang rồi, toang rồi... Vậy mà tức giận thật.”

“Mỗi người đều có điểm mấu chốt không thể chạm vào.” Quý Dương ở bên cạnh chậm rãi rót rượu: “Giống việc cậu ngu ngốc mà tôi nói thẳng với cậu rằng cậu là đồ ngu, cậu có vui nổi không?”

Tần Dĩ chửi “Fuck!” một tiếng.

—

Nhà của Hoắc Cận Hành thuộc sản nghiệp dưới trướng Quân Dục, là một căn nhà có giá đắt đỏ.

Phòng khách rất lớn, bởi vì căn nhà ở tầng cao nên không gian rất minh mông, hơn nữa căn phòng chỉ có vài màu sắc tẻ nhạt, đồ trang trí ít khiến căn nhà có vẻ vắng lặng.

Đứng trước cửa sổ sát đất, Hoắc Cận Hành nhìn xuống dòng xe tấp nập ở ngã tư đường bên dưới.

Anh không bật đèn, ánh đèn ngoài cửa kính có thể chiếu sáng mờ mờ phòng khách.

Một lúc lâu sau, anh lẳng lặng nhìn thứ trong bàn tay mình.

Trong tay là một cái hộp, vẻ bề ngoài cũ kỹ, nhưng được bảo quản rất tốt. Đầu ngón tay anh chậm rãi lướt qua hộp gỗ, sau đó mở ra, động tác rất chậm, giống như đó là một món đồ vô cùng quý báu.

Trong hộp có chứa vài món đồ cũ, có bút máy, vở,... bạn cấp ba tặng.

Anh lấy những thứ đó ra, bên dưới cùng có vài thứ gì đó.

Truyện cổ tích, chong chóng nhỏ, kẹo... Album ảnh.

Hoắc Cận Hành vuốt ve quyển album kia, bìa bên ngoài đã ố vàng.

“A Hành.”

Xem từng bức ảnh, khoe môi Hoắc Cận Hành cong lên, tay vô thức giữ lấy cổ áo.

Dưới áo sơ mi có một chiếc dây chuyền nhỏ, nhìn từ bên ngoài thì không nhận ra, khe ấn tay một cái, có thể khiến người ta đau đớn.

Điện thoại bỗng vang lên.

Anh dừng lại, cẩn thận cất album vào hộp, rồi mới bắt máy: “Alo.”

“Nhị thiếu gia.” Người gọi là trợ lý của anh, Chu Tung Kỳ.

“Nói.”

“Đã làm theo ý sếp nhờ cục trưởng Lưu điều tra, kết quả người tên “Hạ Thụ” có tổng cộng 32 người, trong đó có 28 người là nữ, theo như thành viên gia đình mà anh cung cấp...”

Anh cầm chặt điện thoại.

Chu Tung Kỳ nói: “Không có ai cả.”

“...” Về mặt Hoắc Cận Hành lạnh nhạt, giọng nói cũng không nghe ra sự mất mát: “Tôi biết rồi.”

Giọng nói có hơi khàn khàn.

Chu Tung Kỳ im lặng trong hai giây, rồi nói: “Tôi đã đặt vé máy bay cho anh đến Thanh Thành vào ngày mai, thời gian là mười giờ theo yêu cầu đặt chuyến bay sớm nhất của anh.”

“Ừ, vâng vâng rồi.”

“Nhị thiếu.” Trước khi cúp máy, Chu Tung Kỳ lại nói: “Vừa rồi đại thiếu gia gọi điện, nói anh đã về nước, hy vọng anh nhanh chóng bàn giao xong công việc, đi Thanh Thành vào thời điểm này, liệu có...”

“Tôi sẽ giải thích với anh trai tôi sau.” Hoắc Cận Hành nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm lỡ việc. Nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

Cúp điện thoại, Hoắc Cận Hành lẳng lặng nhắm mắt lại, ngực lạnh lẽo.

...

Năm đó mất liên lạc với Hạ Thụ, khi anh biết nhà họ Hạ xảy ra chuyện thì đã muộn. Lúc anh trở về Thanh Thành, thì nhìn thấy căn nhà đã bị niêm phong, không có một ai.

Mùa đông năm đó cũng rất lạnh.

Anh gặp Thẩm Hoài Xuyên, nhưng nhà họ Thẩm cũng không biết tung tích của nhà cô. Anh gọi điện thoại cho cô nhiều lần, nhưng đều nhận được kết quả là đã tắt máy.

Anh cùng đường, cầu xin ba mẹ và ông nội dùng thế lực nhà họ Hoắc đi tìm nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Trong những năm qua, anh chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm cô. Cho dù tới Châu Âu, anh vẫn cử người đến Thanh Thành, sẽ báo cáo tin tức đúng giờ.

Cô đã thay đổi số điện thoại, nhưng anh vẫn sử dụng số điện thoại cũ. Mỗi tin nhắn cô gửi cho anh đều nằm trong điện thoại của anh, được anh giữ gìn cẩn thận. Ngày nào anh cũng xem, xem nhiều đến mức thậm chí có thể đọc thuộc lòng từng dấu câu.

Anh nghĩ, lúc trước là cô cắt đứt liên lạc trước, như vậy việc cô tìm anh sẽ dễ dàng hơn việc anh tìm cô.

Anh luôn giữ hy vọng nhỏ bé này trong lòng, cô sẽ đến tìm anh.

Chỉ cần cô muốn tìm anh, bất cứ lúc nào cô cũng có thể tìm được.

Thế nhưng không có một lần nào.

Mở mắt ra, hàng ngàn ngôi nhà bên ngoài, dòng xe cộ tấp nập xa xa, tất cả đều trở nên mơ hồ.

Nhiều nhà như vậy, nhiều người như vậy.

Nhưng lại không có cô.

Tay vô thức nắm chặt dây chuyền có mặt gỗ trước ngực, trái tim Hoắc Cận Hành rất đau đớn.

Hạ Thụ, gần bảy năm rồi...

6 năm, 11 tháng, 29 ngày.

Rốt cuộc cậu đang ở đâu?

Đã nói sẽ đi cùng nhau, sao cậu lại bỏ tớ lại, hơn nữa còn bỏ lâu như vậy.

—

“Em ở đây!”

Hạ Thụ bắt taxi đến địa chỉ Abel nói, vừa xuống xe thì thấy Abel đứng ở cửa tiểu khu, cô vẫy tay với anh ấy.

Cô chạy qua, giày vải trắng đạp lên ánh nắng mặt trời mùa xuân, mái tóc dài tung bay theo gió.

Abel sững sờ, thấy cô đang chạy đến chỗ mình, nhìn cô kỹ hơn.

Cô gái này rất xinh đẹp nhưng quá hiền.

Đến khi cô đứng trước mặt anh ấy, Abel cúi đầu nhìn đồng hồ, “Không sao, không muộn, không cần gấp gáp, chỗ em sống cách xa nơi này sao?”

Trán cô gái có lớp mồ hôi mỏng, chắc là vội vàng đi đến đây.

Cô lắc đầu và cười, đôi mắt hạnh trong trẻo: “Bình thường ạ.”

“Làm trợ lý mà ở xa là không tốt đâu, sẽ phát sinh rất nhiều tình huống bất ngờ, hơn nữa Đê Đô lại rộng lớn, em có bằng lái xe không? Anh sẽ giao cho em một chiếc xe.”

Mắt Hạ Thu mở to, lắc đầu.

Abel: “À... Vậy thì cứ gọi taxi, tiền taxi công ty sẽ chi trả.”

Hạ Thu cười.

Hai người đi vào bên trong tiểu khu.

Đến tòa nhà A-18, có một chiếc xe bảo mẫu dừng ở phía cửa, có vài người đứng đó, vẻ mặt rất lo lắng.

Abel nhận ra là người quen, bước nhanh đến phía họ, vẻ mặt mấy người như gặp vị cứu tinh khi thấy Abel: “Anh Abel!”

Abel hỏi: “Sao không đi lên?”

Vừa dứt lời, anh ấy mới nhận ra bản thân hỏi một câu vô nghĩa.

... Bây giờ ai dám đi lên chọc cái tên nhị thế tổ kia.

Anh ấy thở dài, giới thiệu Hạ Thu với một cô gái.

“Tiểu Na, đây là Hạ Sáu, là trợ lý mới của Tần Dĩ, vị này là Tiểu Na, trợ lý sinh hoạt của Tần Dĩ. “

Anh ấy nhìn đồng hồ, “Được rồi, hai người trao đổi với nhau đi, anh bận chuyện của một nghệ sĩ khác, anh đi trước đây. Hai người lên lầu cô cậu ta dậy, ngủ còn nhiều hơn cả lợn!”

Hạ Thu không nhịn được cười, “Tạm biệt anh Abel.”

Khi anh ấy đi rồi, Tiểu Na rút rè đưa tay ra, “Tiểu Na.”

Hạ Thu cong khówek môi bắt tay cô ấy, “Hạ Sáu.”

Tiểu Na nhìn thấy gương mặt của cô thì chớp chớp mắt, liếm môi.

Xinh quá.

Thế nhưng... Có vẻ rất yếu đuối.

Đoàn người chờ thang máy ở đại sảnh tòa nhà, Hạ Thu hỏi: “Hôm nay có hoạt động gì vậy?”

Tiểu Na vội đưa bảng công việc ra, rút rè hỏi: “Chị Hạ Sáu, chị... Đã tìm hiểu về công việc này chưa?”

Hạ Thu gật đầu.

Cô đã tìm hiểu trên mạng và cộng với lời của Abel nói, cũng hiểu sơ sơ về tình huống.

Thật sự rất khó giải quyết.

Tình huống là như vậy.

Nghệ sĩ của cô là Tần Dĩ, là lưu lượng tuyến hai, ba trong giới. Hai năm trước từng đại bạo bởi hai bộ phim anh ta đóng vai nam chính, hai năm gần đây không có tác phẩm nào, lưu lượng đã giảm xuống.

Thế nhưng mặc dù anh ta không đóng phim điện ảnh và phim truyền hình, nhưng kỳ lạ lại có rất nhiều tin tức, thường xuyên lên hot search, sắp biến thành người nổi tiếng vì scandal.

Hơn thế nữa, anh ta còn có thân phận đặc biệt – cậu chủ nhỏ của giải trí Tần thị.

Giải trí Tần thị và giải trí Hoa Nhất được coi là hai đối thủ cạnh tranh của nhau, nhưng hai công ty vẫn ngầm hợp tác với nhau. Khi Tần Dĩ mười tám tuổi thì quyết định vào giới giải trí, ban đầu nhà họ Tần phản đối, vì thế anh ta dứt khoát ký hợp đồng với công ty đối thủ nhà mình.

Anh ta có điều kiện tốt, ra mắt một năm đã nổi tiếng. Nhà họ Tần thấy tình hình như vậy thì chỉ đành ngầm chấp nhận. Thế nhưng lại đưa ra một yêu cầu duy nhất, anh ta có thể chơi đùa nhưng không được phép trở thành lưu lượng.

Cũng từ năm đó, giải trí Tần thị và giải trí Hoa Nhất bắt đầu hợp tác, tài nguyên Tần Dĩ đột nhiên giảm xuống.

Tần Dĩ đương nhiên không phục, nhiều lần phản kháng, nhưng kết quả cuối cùng đều giống nhau. Anh ta chỉ đang lấy trứng chọi đá, thấy hoàn toàn không còn cách nào khác, đơn giản nghĩ ra một chiêu.

Đúng vậy, chính là quây banh nóc.

Đầu tiên là đùa giỡn đoàn làm phim, tiếp đó vô cớ hủy bỏ các hoạt động, cuối cùng lái xe thể thao đến quán ăn đêm, ca hát miễn phí trên đường khiến ông chủ Hoa Nhất đau đầu.

Nhưng Hoa Nhất cũng không còn cách nào, dù sao đó có là cậu chủ nhỏ nhà họ Tần, không thể chọc vào, cũng không thể xé rách mặt mũi mà không làm theo ý nhà họ Tần. Vì vậy chỉ đành cung cấp tượng trưng tài nguyên cho anh ta.

Nhưng càng làm lại càng sai.

Từ đầu năm đến bây giờ, anh ta đã khiến bảy trợ lý bỏ chạy.

Hạ Thụ lật xem tài liệu: “Tiểu Tần gia xác nhận không tham gia hoạt động này sao?”

Mọi người trong giới gọi Tần Dĩ là Tiểu Tần gia, Tiểu Na lo lắng: “Đúng vậy, đâu có chuyện đồng ý.”

Tính tình Tần Dĩ kỳ quái, quyết định tham gia hoạt động hay không là tùy vào tâm trạng, có khi ban đầu đã nói đồng ý, đến khi trang điểm lại đổi ý, thay đổi như thời tiết.

Nhưng tốt xấu gì cũng có dự báo thời tiết chính xác, tâm trạng anh ta thì không thể chắc chắn được.

Hạ Thụ im lặng, lại cúi đầu.

Mười hai rưỡi có một hoạt động phải tham gia, đó là ghi hình chương trình <Giải trí ngày cuối tuần>

Tài liệu này được viết bằng tay, bên cạnh <Phỏng vấn ngôi sao> có đánh một dấu x.

Cô hỏi: “Sau đó thì tham gia <Phỏng vấn ngôi sao> sao?”

“Không phải, ban đầu hôm nay phải tham gia <Phỏng vấn ngôi sao>, nhưng anh Abel nói phỏng vấn sẽ được phát trực tiếp, đúng lúc <Giải trí> cũng gửi lời mời đến, vì vậy quyết định tham gia <Giải trí>.”

Hạ Thụ hiểu, ghi hình có thể cắt nối biên tập những đoạn biểu hiện không ổn, nhưng phát sóng trực tiếp thì không được. Một khi anh ta làm ra trò kỳ quái ở chương trình trực tiếp, vậy thật sự không cứu được.

Cô nghĩ tới một vấn đề: “Bình thường Tần Dĩ có nhớ thời gian của các hoạt động không?”

“Đương nhiên là không, đều phải có người nhắc nhở, thậm chí có người nhắc nhưng vẫn không đi.”

Nếu như vậy...

Về mặt Hạ Thụ có hơi lo lắng.

Thang máy đã đến, đi thẳng đến tầng ba mươi hai, Tiểu Na và mấy người makeup đứng chờ ở bên ngoài.

Một mình Hạ Thụ đi gõ cửa.

Thuận lợi hơn dự đoán một chút, Tần Dĩ cũng biết hôm nay trợ lý mới của anh ta đến, chuông cửa vang lên sáu lần thì cuối cùng cũng mở cửa.

Gương mặt người kia xuất hiện, anh ta còn đẹp trai hơn so với ảnh trên mạng, Hạ Thụ cười lễ phép: “Xin chào Tần tiên sinh, tôi là trợ lý mới của anh, Hạ Sáu. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ là người xác nhận hoạt động của anh, hy vọng được anh quan tâm nhiều hơn.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 27: HẠ SÁU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Lam

Beta: Sani

Tần Dĩ không đáp.

Sau đó anh ta cúi đầu, ánh mắt dừng trên người cô, đánh giá từng tí một.

Cô gái trước mặt không cao, có lẽ chỉ đến bả vai anh ta, cùng lắm là hơn hai mươi tuổi, rất gầy, nhìn qua có vẻ là một cô gái yếu đuối, không hề có tính công kích.

Da cô rất trắng, mặt mộc không trang điểm, tóc đen dài đến lưng.

Vào đầu xuân tháng 3, cô mặc quần jean dày vừa phải và áo thun trắng, bên ngoài là áo dệt kim màu xanh lá cây, giày vải trắng, cách ăn mặc rất ngoan và thuần khiết.

Nhưng cũng vẫn toát lên vẻ xinh đẹp.

Chị gái anh ta điên rồi?

Sợ con nhóc này sống quá lâu?!

Đôi mắt anh ta híp lại, vẻ mặt nghiền ngẫm, không mẫn mà không nhạt hỏi: “Cô chính là trợ lý chị tôi đề cử tới đây?”

“Vâng.” Hạ Thụ cong khóe môi trả lời.

Khi cô cười lên có hai lúm đồng tiền nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

Tần Dĩ thềm “chậc” một tiếng, chậm rãi nghiêng người cho cô vào phòng.

Trong nhà ồn hơn nhiều so với dự đoán của Hạ Thụ, không quá giống một bãi rác lộn xộn như Abel nói, nhưng thật sự không biết nên đặt chân ở đâu.

Hạ Thụ hờ hững, đứng ở một chỗ tương đối sạch sẽ, cười nhìn anh ta.

Tần Dĩ vẫn ôm hai tay quan sát, hỏi: “Tên là gì?”

“Hạ Sầu.”

“Chữ nào?”

“Sầu trong chảy trôi.” Cô hơi rũ mắt, nhưng lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, nở nụ cười bình tĩnh.

Có vẻ anh ta đang nhăm lại, khẽ hừ: “Nghe không hay.”

Hạ Thụ từ chối cho ý kiến.

“Hôm nay có hoạt động gì vậy?” Anh ta nhanh chóng lười biếng ngồi xuống ghế sofa, mặc kệ trên ghế sofa có một đống quần áo bẩn, tùy tiện chạm tay vào một con quay.

Con quay xoay tròn trên tay anh ta, anh ta cười nhạt nhìn cô.

Hạ Thụ cầm bảng công việc, nghe vậy bình tĩnh trả lời: “Hoạt động hôm nay vào 12h30 trưa. Ban đầu là tham gia chương trình <Giải trí ngày cuối tuần>, nhưng sau đó lại đổi thành <Phỏng vấn ngôi sao>. Chương trình được ghi hình ở Ngũ Hoàn, đi đến đó cần khoảng bốn mươi lăm phút, bây giờ đã gần chín giờ, bây giờ anh có thể cho người đến trang điểm...”

“Chờ đã.” Con quay dừng lại, Tần Dĩ đột nhiên lên tiếng, “Tại sao lại không tham gia cái chương trình giải trí gì đó?”

Hạ Thụ: “À, bởi vì <Giải trí ngày cuối tuần> là một chương trình truyền hình trực tiếp, anh Abel cảm thấy <Phỏng vấn ngôi sao> phù hợp hơn, vì vậy...”

“Tôi muốn tham gia <Giải trí ngày cuối tuần>.” Tần Dĩ cắt lời cô, giống như có ý chọc giận cô, cười nhạo quan sát vẻ mặt của cô.

Cô gái bình tĩnh hơn anh ta tưởng tượng, nhưng đôi mắt đẹp vẫn có vẻ hơi ngạc nhiên, hơi bày cảm xúc có phần hơi rối loạn.

Giọng nói của cô vẫn rất nhẹ nhàng: “Nhưng đã báo hủy <Giải trí ngày cuối tuần>.”

“Tôi muốn tham gia <Giải trí ngày cuối tuần>.”

“Chúng tôi đã nói chuyện với bên <Phỏng vấn ngôi sao> rồi.”

“Tôi, muốn, tham, gia <Giải trí ngày cuối tuần>.” Anh ta đã cố tình lặp lại vài lần, còn rất chắc chắn, “Nếu hôm nay tôi tham gia <Phỏng vấn ngôi sao>, tôi sẽ gọi cô là ba.”

Hạ Thụ hơi ngừng lại, cẩn thận từng câu nói: “Được rồi, nói cách khác, hôm nay anh không tham gia <Phỏng vấn ngôi sao>, mà tham gia <Giải trí ngày cuối tuần> đúng không?”

“Có thể nói như vậy.” Tần Dĩ nhún mày, cảm thấy câu này của cô có điều gì đó không đúng, nhưng không biết không đúng ở đâu.

“Được rồi!” Nào biết giây tiếp theo, ý cười của cô gái càng tươi hơn, lập tức đi ra mở cửa.

Cô nói về phía hành lang: “Tiểu Na, giáo viên trang điểm, mọi người có thể vào.”

Tần Dĩ ngốc, ngồi thẳng dậy, nhìn cô như kẻ ngốc, “Cô không hiểu lời người khác nói sao? Tôi nói là tôi sẽ tham gia <Giải trí ngày cuối tuần>! Sao cô gọi họ vào đây?”

“Đúng vậy, <Giải trí ngày cuối tuần>.”

Một đám người bên ngoài ầm ĩ tiến vào, không nói một lời, ầm ầm đến trước gương trang điểm.

Cô gái mỉm cười, “Bây giờ chúng ta sẽ đi tham gia chương trình đó.”

“Không phải cô nói...”

Cô hào phóng đưa bảng công việc cho anh ta xem, Tần Dĩ nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, “Bà mịa nó, cô...”

Anh ta muốn đứng dậy, còn chưa đứng lên đã bị mấy chuyên gia trang điểm ấn ngồi xuống, chỉ có thể hét lên: “Cô lừa tôi! Tôi không đi!”

Hạ Thụ im lặng khẽ tạo khẩu hình miệng: “VẬY GỌI BA ĐI.”

“... Tần Dĩ nghiêng răng nghiêng lợi.

CMN!

Đây là chiêu trò gì vậy!

Sao không ra chiêu như bình thường!

—

Mấy ngày sau đó, không thể nghi ngờ là một phen đấu trí, đấu dũng.

Qua mấy ngày nay, Hạ Thụ cũng hiểu đại khái về Tần Dĩ, cũng biết không thể dùng lại cách đã dùng. Cũng may, Tiểu Na vẫn còn liên lạc với mấy trợ lý trước của Tần Dĩ, cũng tổng kết được vài chiêu trò gây khó dễ của anh ta.

Cũng may, đối phó với những chiêu trò của anh ta rất đơn giản.

Suy nghĩ của anh ta khá đơn giản, trên thực tế, con người không phải là xấu, chỉ là anh ta đã quen với việc thích làm trái ý người khác.

Nhưng chỉ cần cô thiết lập bẫy rập, anh ta đều rơi vào bẫy, dù không tình nguyện nhưng vẫn phải phối hợp.

Tần Dĩ liên tục bị mấy lần như vậy cũng sắp phát điên!

Buổi chiều, sau khi tham gia một buổi phỏng vấn, mấy người Tần Dĩ, Hoắc Cận Hành, Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương đến Tinh Lăng Tự.

Tinh Lăng Tự là một câu lạc bộ cao cấp đa chức năng, khách sạn, phòng tập thể hình, phòng bi-a, nhà hàng phương Tây và nhiều hơn nữa.

Sau khi nói chuyện mấy ngày nay bản thân gặp phải cho Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương nghe, hai người bọn họ cười đến mức đau bụng.

“... Fuck! Được lắm! Được lắm! Sao trên đời lại có một người con gái như vậy? Tôi nói cho cậu nghe, trông thì rất dịu dàng, xinh đẹp, ban đầu tôi còn nghĩ rằng chị tôi là điên mới đưa một cô gái trẻ như vậy đến, ai ngờ đều là gạt người! Con gái đều là người tâm địa rắn rết!”

“Hôm nay, tôi đã nghĩ rằng cho dù cô ta có nói điều gì, thì tôi cũng sẽ không đi. Tôi đã nghĩ ra cách để từ chối đi, không đi đâu hết! Kết quả các cậu đoán xem, cô ta nói gì? Cô ta nói gì!”

Anh ta khẽ ho, hắng giọng bắt chước Hạ Thụ: “Vâng, Tàn tiên sinh, tôi nghe anh. Anh yên tâm, hoạt động hôm nay là trả lời phỏng vấn của một tạp chí, tôi đã xác nhận với biên tập viên bên đó, lần này phỏng vấn có kịch bản, không phải ghi hình, vì vậy anh không cần trang điểm, cũng không cần đi tới tòa báo. Tôi đã thông báo người bên phía tạp chí nửa tiếng sau đến nhà anh, mong anh chờ một lát. À, hy vọng anh mau dọn dẹp phòng khách, tạp chí sẽ đưa tin chân thật về cuộc sống sinh hoạt của anh.”

“... Cho dù phải tham gia phỏng vấn, nhưng căn phòng lớn như vậy, hơn nữa còn rất nhiều đồ! Rất lâu rồi tôi không tự dọn dẹp, chỉ nửa giờ mà tôi tưởng mình sắp ngất! Không những vậy, cô ta còn đứng một bên nhìn không giúp đỡ, tôi bảo cô ta giúp, cô ta lại nói không dám đụng đến đồ của tôi, mấy người nói xem đây là thái độ của người đi làm thuê sao?”

“Chẳng lẽ cô ta học khóa ăn nói chuyên nghiệp?”

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cười to.

Quý Dương cười đến nổi mặt đỏ bừng, vỗ vỗ vai anh ta: “Như vậy cũng rất tốt, ai bảo cậu làm trời làm đất, bây giờ đã có người quản lý được cậu. Không phải ngày nào chị cậu cũng gặp được cậu, cô ấy cũng đỡ lo lắng hơn.”

“Tốt cái gì mà tốt!” Tàn Dã nghiêng chặt răng: “Bây giờ chắc hẳn chị tôi, ông già ở nhà kia, bọn Abel rất vui vẻ! Tôi thì sao? Thật sự không biết chị tôi tìm được khắc tinh đó ở đâu! Đồi trước tôi ăn trộm thịt nhà chị ấy sao mà bây giờ lại đối xử với tôi như vậy!”

Thẩm Hoài Xuyên cười lắc đầu, liếc nhìn Quý Dương.

Hai người họ vẫn không nhịn được cười: “Ha ha ha...”

“... Cười? Còn cười?” Tàn Dã càng tức giận hơn.

Hoắc Cận Hành không ngồi cùng bọn họ.

Mấy người họ đang ở khu tập thể hình, bên cạnh là phòng tập Taekwondo, bốn phía đều là mặt thủy tinh, chiếm diện tích rất lớn, được làm bằng vật liệu thủy tinh đặc biệt, nhìn trong suốt nhưng thật ra rất dày.

Hoắc Cận Hành ở trong phòng Taekwondo từ nãy vẫn chưa ra.

Anh mặc võ phục màu trắng quyền 4, ống tay áo và ống quần đều có vạch đen, đai lưng cũng là màu đen.

Thân hình anh cao gầy, mặc võ phục vào càng có vẻ cao hơn, giống như cây trúc khi đứng ngoài sương.

Khi anh đá chân, thậm chí Thẩm Hoài Xuyên còn có cảm giác luồng khí xung quanh anh đều có gió.

Tám ván gỗ dày khoảng ba mươi cm, trong nháy mắt bị vỡ thành hai mảnh.

Mọi người ở ngoài có thể nghe thấy tiếng gỗ vỡ.

Người cầm tấm ván gỗ lùi về sau hai bước.

“Hôm nay cậu ấy bị sao vậy?” Tần Dã nhíu mi khi thấy cảnh đó.

Khi mới tới đây, Tần Dã đã nhận ra tâm trạng của Hoắc Cận Hành không tốt.

Tuy bình thường anh cũng không thích cười, không thích nói chuyện, nhưng khi tập luyện đều rất chú ý, rất ít khi liều mạng như vậy.

Bởi vì anh ta cảm thấy hình như anh rất sợ bị thương, luôn bảo vệ bản thân rất cẩn thận, đến cả vết bầm cũng không có.

Anh ta còn cười Hoắc Cận Hành là đàn ông mà còn sợ bị thương.

Quý Dương thở dài: “Mới trở về từ Thanh Thành.”

Tần Dã hiểu ra: “Cậu nhìn đi, tôi đã nói thật sự không tìm được mà.”

Quý Dương liếc anh ta: “Bây giờ cậu vào nói với cậu ta đi?”

“...” Anh ta rụt cổ lại.

Trong phòng tập Taekwondo, dường như thể lực của Hoắc Cận Hành đã không chịu nổi, sau khi đã tắm gỗ kia thì không cử động, hơi khom người.

Thẩm Hoài Xuyên có hơi lo lắng, đẩy cửa ra đi vào: “Cận Hành.”

Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại, tiếng thở dốc rất nhẹ, tóc dính đầy mồ hôi. Khi Thẩm Hoài Xuyên chạm vào anh thì phát hiện ra võ phục của anh ướt đầm.

Một lúc lâu sau, anh mới mở mắt ra, lắc đầu với anh ấy.

Bên ngoài khu tập thể hình có nhà ăn, bọn họ tìm một chỗ ngồi xuống.

Hoắc Cận Hành đến sau, anh đi tắm trước, khi ra ngoài tóc vẫn còn ướt, mặc áo sơ mi trắng và quần bò giống như thiếu niên.

Có nữ khách hàng nhận ra Tần Dã, cũng may mọi người ở đây đều có chừng mực, không lỡ mồm xông lên.

Khi nhìn đến Hoắc Cận Hành, không nhận được mà nhìn thêm một lúc.

Lúc Hoắc Cận Hành ngồi xuống, Tần Dã đang nói với Quý Dương: “... Dù sao hai người cứ chờ xem, tôi chắc chắn sẽ cho con nhóc kia biết sự lợi hại của tôi! Không trị được cô ta, tôi không còn là Tiểu Tần gia nữa!”

Hoắc Cận Hành nhìn anh ta, thuận miệng hỏi: “Cậu ta sao thế?”

“Trợ lý mới.” Thẩm Hoài Xuyên cười, chắt cho anh một ly cà phê.

Anh nhỏ giọng nói cảm ơn.

Thẩm Hoài Xuyên trêu chọc Tần Dã: “Coi như lần này Tiểu Tần gia gặp được đối thủ, lần đầu tiên bị ăn hành bởi trợ lý, hơn nữa đó còn là một cô gái trẻ tuổi.”

“Cô gái trẻ cái gì, là một người đàn bà độc ác thì có!” Tần Dã phản bác: “Đâu có cô gái nào mà có nhiều ý xấu như vậy.”

Hoắc Cận Hành không thích xen vào chuyện của người khác, lẳng lặng rũ mắt, bưng cà phê lên uống một ngụm.

Quý Dương thuận miệng hỏi: “Cô gái đó tên là gì?”

Tần Dã hừ một tiếng, đáp: “Hạ Sáu.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 28: HẸN GẶP

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Tiểu Đậu

Beta: Meiyu

Anh ta vừa dứt lời, Hoắc Cận Hành nhướn mày.

Thẩm Hoài Xuyên ngồi bên cạnh cũng cứng đờ, có hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó anh ấy nhìn về phía Hoắc Cận Hành.

Lưng của Hoắc Cận Hành cứng lại, đôi môi mím lại trở nên trắng bệch, trong đôi mắt đen luôn tĩnh lặng không gợn sóng dường như có cái gì đó không thể giải thích đang dâng trào lên.

Phản ứng này của hai người họ có chút khác thường, đương nhiên là Quý Dương đã cảm nhận được, sự nghi ngờ đó đã hiện lên trên khuôn mặt của hai người bọn họ: “Làm sao vậy?”

“Cậu vừa mới nói.....” Hoắc Cận Hành chậm rãi đặt ly cà phê xuống, thanh âm rõ ràng cũng trầm xuống vài độ: “Cô ấy tên là gì?”

Tần Dã cũng không phát hiện ra anh có điều gì không đúng, dừng trộn salad, nói: “Hạ Sáu.”

“Cậu nói cô ấy.....” Các khớp ngón tay của Hoắc Cận Hành bám chặt vào tay vịn ghế.

Trong lòng Thẩm Hoài Xuyên thở dài.

Tần Dã nói: “Yên tâm đi, tôi nhớ không lầm, đánh chết tôi cũng không thể nhớ lầm người phụ nữ ác độc đó! Hạ trong mùa Hạ, Sáu trong chảy, trôi, Hạ Sáu, khó nghe chết đi được.”

“.....”

Trái tim của Hoắc Cận Hành trong nháy mắt như bị miệng núi lửa bị lửa thiêu đốt, trong mắt lại trộn lẫn những khối băng đang rơi xuống do các vết nứt, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hạ Sáu.

Hạ trong mùa Hạ, Sáu trong chảy trôi.

Không phải cô.....

Cô là Hạ Thụ. Là cây dương liễu mãi mãi xanh um, tươi tốt, kiên cường và bền bỉ sống dưới ánh mặt trời. Cô chính là mặt trời của anh.

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào mặt dây chuyền nhỏ trong cổ áo, Hoắc Cận Hành chậm rãi nhắm mắt lại.

Thẩm Hoài Xuyên thàn than, do dự duỗi tay ra, cuối cùng vẫn vỗ vào vai anh hai cái.

Một lúc sau, Hoắc Cận Hành mới mở mắt ra. Khi mở mắt ra, đáy mắt anh đã khôi phục lại sự im lặng và lạnh nhạt như ban đầu, khẽ lắc đầu với anh ấy.

Đây giống như một khúc nhạc đệm nhỏ, rất nhanh chóng đã bị Tần Dã bỏ lại phía sau, tiếp tục thảo luận với Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương về cách chinh người.

“Các cậu nói xem tốt nhất tôi nên làm gì? Nếu không thì đợi lần sau cô ta đến, tôi sẽ đặt một xô nước lên cửa và dội cho cô ta ướt như chuột lột! Thấy sao nào!”

“Chẳng ra sao cả.” Thẩm Hoài Xuyên không dám gật bừa, nói: “Ấu trĩ.”

Quý Dương khịt mũi coi thường: “Cậu có thể dừng lại được không, đây không phải là chuyện mà một người nghệ sĩ nên làm, suốt ngày ức hiếp trợ lý trong tổ của mình, vậy nên mới khiến người cho ta bức xúc đó.”

“Fuck, tôi nói cho cậu biết.....”

Từ nãy đến giờ Hoắc Cận Hành vẫn luôn im lặng.

Giữa lúc đang vui vẻ thảo luận, bỗng nhiên anh mở miệng: “Đối xử với cô ấy tốt một chút đi.”

Tần Dã hẳn có cảm giác giống như nhìn thấy mặt trời mọc từ đất lên, khó tin, nhìn chằm chằm vào anh: “Cậu nói cái gì? Nhị thiếu gia, cậu vừa mới nói cái gì? Tôi không nghe lầm chứ!”

“Đối xử với cô ấy tốt một chút.” Anh lặp lại một lần nữa, đôi mắt với ánh mắt ngạc nhiên của anh ta.

Hoắc Cận Hành cũng không phải người lo chuyện bao đồng, đối với chuyện của người khác đều luôn lạnh nhạt đối mặt cho qua, cho dù là bạn bè, chỉ cần không

yêu cầu anh giúp đỡ, thì anh rất ít khi dựa vào suy nghĩ của mình mà nhúng tay xen vào.

Tần Dĩ sững sờ, vẫn không thể tưởng tượng nổi, choáng váng chớp chớp mắt.

Hoắc Cận Hành nói: “Người khác cũng chỉ là đang làm công việc riêng của họ, vì cuộc sống thôi. Cậu không thích bị kiểm chuyện, suy bụng ta ra bụng người như vậy nên hãy đối xử với bọn họ tốt hơn.”

Anh nói xong rũ mắt xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ vào mặt dây chuyền bằng trong cổ áo, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Không có gì cả.

Anh chỉ đang hy vọng, dù cho anh không tìm thấy cô, dù không thể ở bên cạnh cô.

Cô gái với tên gọi này sẽ là người luôn được thế giới này dịu dàng thương yêu.

—

Sáng nay, Hạ Thụ đến trước cửa chung cư của Tần Dĩ, rất nhanh chóng phát hiện có điều gì đó không đúng. Bấm chuông cửa hơn 10 lần, nhưng trong nhà vẫn im lặng không có động tĩnh gì, cũng không có ai mở cửa.

Sau hơn mười phút, Hạ Thụ không đợi được nữa.

Lúc trước Tần Xu và Abel đã cho cô mật khẩu chung cư của Tần Dĩ, cô dứt khoát nhập mật khẩu mở cửa.

Cánh cửa vừa mới mở, một xô bột mì đổ trực tiếp từ trên đỉnh đầu rơi xuống, trong nháy mắt thế giới của Hạ Thụ bao phủ một màu trắng.

Hô hấp của cô bị cản trở, theo bản năng đưa tay lên phẩy phẩy, bước chân vô thức lảo đảo vài cái, lại không biết đụng phải cái gì. Bên tai có tiếng động va chạm của kim loại, đột nhiên rơi xuống người của Hạ Thụ.

Hạ Thụ bỗng nhiên ngã xuống đất không kịp phòng bị.

Đợi cho đến khi mọi thứ bình tĩnh lại, bên tai mới truyền đến tiếng cười quái đản của người đàn ông, kiêu ngạo lại đắc ý.

“Ha ha ha ha.....Thế nào, bất ngờ không, kích thích lắm đúng không? Tôi cố ý chuẩn bị quà cho cô đó, ha ha ha.....”

Lớp bột trước mặt dần dần rơi rớt xuống, Hạ Thụ ho nhẹ, nhìn thấy Tần Dĩ đứng ở xa.

Về mặt anh ta đắc ý, thấy cô nhìn qua còn cố ý nhướng mày, làm “KO” về phía cô.

Hạ Thụ thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bột mì trên người rồi đứng dậy.

Mặc dù trước mắt không có gương, nhưng cô cũng biết dáng vẻ hiện tại của mình chắc chắn là không đẹp. Cô hỏi anh ta: “Chơi vui không?”

Giọng nói của cô gái vẫn nhẹ nhàng trong veo, chỉ là không còn mang theo nụ cười ngọt ngào như ngày thường nữa.

“Vui chứ, rất vui luôn đấy.” Tần Dĩ lười biếng ngồi ở trên ghế sofa: “Sau này nhất định tôi sẽ chơi nhiều hơn nữa.”

“Có thể.” Khóe môi Hạ Thụ lập tức cong lên, mỉm cười với anh ta: “VẬY, bây giờ chúng ta có thể đến buổi họp báo chưa?”

Tần Dĩ sững sờ.

“Fuck, vậy cũng không tức giận à?”

Hạ Thụ cong môi chớp chớp mắt với anh ta.

Nhưng điều anh không nhìn thấy chính là đầu ngón tay cầm tài liệu thông báo của cô đã bị kẹp chặt đến mức sắp biến dạng rồi.

Nhìn vẻ mặt này của cô, Tần Dĩ đột nhiên cảm thấy toàn bộ sức lực của mình đều như đánh vào không khí, vô cùng nhàm chán. Trong lòng còn sinh ra bức bối khó hiểu, tức giận nói: “Tôi không đi!”

Hạ Thụ hít một hơi thật sâu, vừa định nói cái gì nữa, thì có một cảm giác ngứa ran truyền đến từ mu bàn tay phải. Cô cúi đầu xuống mới phát hiện làn da trên mu bàn tay không biết bị cái gì cứa một vết, máu vẫn còn đang chảy ra ngoài.

Cô bị thương.

Trong nháy mắt cả người Hạ Thụ lạnh ngắt, vội vàng phủi sạch bột mì xung quanh miệng vết thương đi.

“Trời ơi, cô.....” Tần Dĩ cũng nhận ra sự khác thường của cô, nét mặt khẽ thay đổi, vội vàng luống cuống bắt đầu tìm kiếm hòm thuốc: “Trước tiên cô đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, sao mà vẫn còn chảy máu vậy! Cô đợi một lát!”

Ý định ban đầu của anh chỉ là muốn dạy dỗ cô một chút, cũng không có tính toán gì.

Gây rắc rối gì mà lại đến mức chảy máu chứ, anh ta nhanh chóng tìm thuốc đi tới: “Tôi giúp cô.....”

Hạ Thụ lùi về phía sau một bước, tránh né bàn tay của anh ta: “Anh đừng chạm vào tôi.”

Anh ta chỉ nghĩ rằng cô đang tức giận, dừng lại một lát rồi lại tiến lên: “Ah! Cô đừng tức giận, đợi 1 lúc nữa rồi tôi đi họp báo còn không được sao? Cô...”

Cô lại lùi lại, lại lần nữa né tránh anh ta. Lần này ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Hèn nhất.”

Đôi mắt đỏ vẫn trong veo và yên tĩnh như trước kia, trong giọng điệu của cô cũng không có một chút ý tứ khinh thường nào. Tần Dĩ nghe xong đột nhiên dừng lại.

“Cô nói cái gì?”

“Hèn nhất.” Cô lại nói lại một lần nữa.

Tần Dĩ đột nhiên hít sâu một hơi, thuốc trong tay bị anh ta ném thật mạnh xuống mặt đất: “Cô nói ai vậy!”

“Anh.” Đáp lại vẻ mặt tức giận của anh ta lại là khuôn mặt hờ hững: “Sau khi nổi tiếng thì mai danh ảm tích, không có các tài nguyên tốt, không thể chấp nhận được chênh lệch của bản thân, thế nên làm trời làm đất, không biết vượt qua thất bại, thậm chí còn sa ngã, anh không hèn nhất thì còn ai hèn nhất?”

“Cô biết cái gì?” Tần Dĩ rống lên với cô: “Cô dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy? Cô biết tôi đã trải qua những gì không mà cô nói như vậy! Cô ——”

“Anh từng trải qua cái gì cơ?” Hạ Thụ ngắt lời hỏi.

“.....” Cô bỗng nhiên chột vắn như vậy, khiến Tần Dĩ cứng họng.

“Theo tôi được biết thì...” Hạ Thụ lại ngắt lời: “Anh là con trai độc nhất của công ty giải trí Tần thị, cũng coi như là Thái tử gia của nhà họ Tần, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, vẫn luôn học tại trường học tư thục tốt nhất của Đế Đô, năm anh 18 tuổi đáng lẽ phải học đại học ở Luân Đôn, đột nhiên quyết định tiến vào giới giải trí.”

“Ban đầu người nhà anh không đồng ý, vì thế anh lén ký với Hoa Nhất, vừa xuất đạo đã nổi tiếng. Nhưng người nhà anh không cho phép anh nổi tiếng, vì vậy cho ngừng mọi tài nguyên của anh, nên bây giờ anh mới như vậy đúng không?”

Nói xong tất cả, cô thở ra một hơi: “Đúng không?”

“.....” Hầu hết mọi thứ đều bị cô nói đúng, Tần Dĩ nhất thời nói không nên lời, cố chấp nói: “Cho nên tôi thê thảm như vậy, dựa vào cái gì tôi không thể làm được! Những thứ đó vốn dĩ đều là của tôi!”

“Anh từng bị xem như con của kẻ giết người chưa?” Hạ Thụ nhàn nhạt hỏi.

Chuyển đề tài quá nhanh, Tần Dĩ không theo kịp, nhíu mày: “Cái gì?”

“Anh đã từng ở trong cô nhi viện chưa?” Cô hít một hơi thật sâu, nói: “Anh biết bị cô lập, bị ném đá, bị bịa đặt nhục mạ là gì không? Bị đánh, cả người đều vết bầm tím, vô cớ bị rút máu đau như nào không? Anh có biết tuyết tháng mười hai rơi vào trong cổ áo lạnh như thế nào không?”

Có lẽ vì cô hiếm khi nhắc đến A Hành ở trước mặt người khác, nói ra những lời này, vành mắt của cô đã dần đỏ ửng. Cô không thể kìm lại mà nhớ đến chàng trai đó.

Tần Dĩ sững sờ hai giây, rất nhanh chóng hiểu được ý của cô, nói: “Tôi, tôi không phải con của kẻ giết người, cũng không phải cô nhi, làm sao tôi biết được!”

Vốn dĩ anh ta muốn phản bác hung dữ hơn một chút, nhưng nhìn thấy đôi mắt của cô bỗng nhiên đỏ hoe, đáng vẻ giống như sắp khóc, giọng nói vô thức dịu đi: “Này, cô.....cô đừng có khóc! Đừng làm ra vẻ giống như tôi đang bắt nạt cô chứ.....”

Hạ Thụ hít sâu, cố gắng kiềm chế để nước mắt không rơi

Cô sẽ không khóc, ít nhất cô sẽ không khóc ở trước mặt tên xấu xa này. Hơn nữa, A Hành không thích cô khóc.

Mặc dù anh không nhìn thấy.

Chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy đau lòng. Tại sao chàng trai của cô, ở trong sự u ám của tuyệt vọng cũng có thể nỗ lực ngược chiều gió tiến về phía trước. Mà có một số người trời sinh đã thuận buồm xuôi gió, lại lãng phí như vậy chứ.

A Hành, anh xem này.

Thế giới này chính là không công bằng như vậy.

“Có thể anh không biết, nhưng thật sự có người đã từng trải qua những chuyện như vậy.” Hạ Thụ nói: “Anh nói mình thâm trầm, nhưng còn có nhiều người thâm trầm hơn anh, bọn họ cũng không có nói gì cả, anh thì thâm trầm cái gì chứ! Anh nói những thứ đó đều là của anh, những thứ đó đã định trước chính là của anh sao? Anh cho rằng anh xuất đạo nổi tiếng ngay là nhờ thực lực của anh sao? Đó là vì anh là cậu chủ nhỏ nhà họ Tần nên người ta mới cho anh đóng chính. Anh ghét bỏ tài nguyên hiện tại của mình, nhưng có bao nhiêu người đổ mắt chờ mong những tài nguyên này, anh thật đúng là kẻ ngu!”

“Không sao, cứ tiếp tục như vậy đi. Thuận tiện cũng lên mạng nhìn xem, nhìn xem mọi người đều cười nhạo anh như thế nào. Thật ra anh có làm quậy kiêu gì đi chăng nữa, căn bản cũng không có người quan tâm, chỉ là thêm chút trò cười mà thôi. Cũng chỉ có vài người thật sự quan tâm anh mà thôi.”

Những người thật sự quan tâm đều là những người rất yêu thương bạn.

Cô nói xong, như trút được gánh nặng. Nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, tí tách từng hạt rơi xuống.

Tần Dĩ ngẩn ra một chút, cảm thấy giằng co trong lòng mình không thể giải thích được.

Anh ta á khẩu không trả lời được, có chút lúng túng, ậm ừ nửa ngày: “Này, cô... Trời ơi...” Anh ta rút khăn giấy ra đưa cho cô lau nước mắt: “Cô đừng khóc nữa, được không? Đừng khóc, tôi sẽ đi họp báo ngay lập tức...”

“Tránh ra.” Hạ Thụ không cho anh ta đụng tới mình dù chỉ là một chút: “Thích đi thì đi! Đây không phải việc của tôi, tôi cũng không mất một đồng tiền nào,

cũng không liên quan đến tôi.”

Cô nhanh chóng lau mắt, nói xong cũng không để ý đến trên người vẫn còn một đồng bột mì, sải bước rời đi.

“Này, này.....” Tần Dã đuổi theo.

Cánh cửa ở trước mặt anh ta đóng rầm một tiếng.

Nhìn một mớ hỗn độn trên đất, Tần Dã bỗng nhiên cảm thấy ngực trống rỗng.

—

Buổi tối bọn họ vẫn gặp nhau ở Tinh Lăng Đảo, Tần Dã cất giọng nói buồn rầu hỏi: “Này, tôi hỏi các cậu, các cậu có cảm thấy, có phải tôi vừa là người không có tài cán gì, vừa là người hèn nhát không?”

Quý Dương và Thâm Hoài Xuyên đều giật mình.

Quý Dương trêu chọc: “Cái gì đã thổi bay lớp sương mù trước mắt của cậu, khiến cậu hiểu rõ bản thân mình vậy?”

Hai người chột cười to.

Về mặt Tần Dã tức giận, cầm lấy cái gối ở ghế đánh bọn họ: “Cút cút cút!”

Tiếng cười càng to.

Hoắc Cận Hành cầm notebook sắp xếp lại văn kiện của công ty, làm ngơ với những tiếng cười đùa xung quanh.

Tần Dã lặng lẽ đến gần, hỏi: “Ừm, Nhị thiếu, cậu cảm thấy sao?”

“Đừng ồn ào.” Anh nhàn nhạt nói.

“.....” Chặn họng, Tần Dã chán nản đi chỗ khác.

Anh ta thở dài, ỉu xiu nói: “Còn không phải trợ lý đó của tôi... Phiền chết đi được.”

Hoắc Cận Hành ngược mắt lên liếc nhìn anh ta.

“Làm sao vậy?” Quý Dương hỏi.

Tần Dã: “Bị chọc khóc, tức giận bỏ chạy.”

Anh ta nói cho bọn họ nghe về trò đùa dai mà hôm nay mình thực hiện, Quý Dương và Thâm Hoài Xuyên nghe xong bất lực lắc đầu.

Thâm Hoài Xuyên nói: “Đó không phải là những gì mà cậu muốn sao? Sao lại thấy phiền nữa.”

“Thế nhưng...” Anh ta than thở một tiếng, vô cùng phiền muộn: “Nhưng mấu chốt là sau đó tôi còn đi họp báo! Các cậu nói xem.....Haizzz.”

Hôm nay Tần Dã thật sự đã đi đến họp báo.

Hạ Thụ không ở đó, bản thân anh ta cũng không biết hoạt động gì, thời gian nào, ở đâu, nên cố ý gọi điện thoại cho Abel hỏi.

Lúc Abel ở bên kia điện thoại nghe anh ta nói muốn đi họp báo còn tưởng rằng anh đã bị bắt cóc, tranh luận nửa ngày anh ta mới hiểu ra.

Tổ tiết mục ở bên kia lại không nhận được thông tin Hạ Thụ xác nhận Tần Dĩ sẽ đến tham gia chương trình, còn tưởng rằng anh ta không đến. Lúc anh ta lẻ loi một mình lái chiếc siêu xe đến, tổ tiết mục còn cho rằng họ nhìn thấy ma.

Điểm mấu chốt là đến bây giờ anh ta vẫn chưa hiểu.

.....Tại sao anh ta lại đi?

Khuôn mặt của Quý Dương và Thâm Hoài Xuyên đầy kinh ngạc, mờ ám đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Quý Dương cười: “Tiểu Tần gia, đừng nói cậu thích cô trợ lý của mình rồi?”

Tần Dĩ im lặng.

“Cậu nói bừa cái gì vậy!” Giây tiếp theo anh ta như bị chọc trúng, cao giọng phản bác: “Thích cô ta? Ai yêu người phụ nữ độc ác đó! Fuck..... Trời ơi.....”

Chính anh ta cũng trở nên sốt ruột, tim đập nhanh hơn, nửa ngày vẫn chưa bình tĩnh lại.

Quý Dương cười, nói đùa: “Không thích thì không thích, cậu nôn nóng cái gì chứ?”

“Ai nôn nóng?! Tôi...”

“Hả?” Anh ấy cười khẽ.

“.....”

Thâm Hoài Xuyên không nhịn được cười: “Nhưng nói thật, lúc nào cậu giới thiệu cô ấy cho chúng tôi đi, tôi thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc người có thể đánh bại Tiểu Tần gia là người như thế nào.”

“Bỏ đi!” Tần Dĩ trừng mắt: “Các cậu gặp làm gì, cũng không phải trợ lý của các cậu! Có liên quan gì đến các cậu chứ!”

Quý Dương cười càng vui vẻ: “Nhìn xem kìa, lại còn đang bảo vệ người của mình! Sợ người khác nhìn thấy kìa!”

Quý Dương và Thâm Hoài Xuyên cười to.

Tần Dĩ ném cái gối ôm qua.

Tuy nhiên, sau khi anh ấy vừa nói như vậy, trong lòng Tần Dĩ bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ dẫn Hạ Sầu đến đây, không phải nghe theo lời bọn họ, chỉ là rất muốn đưa đến đây, muốn để bọn họ gặp nhau.

Để cho bọn họ xem sao, có đẹp hay không.

Thật ra anh ta cũng không có ghét Hạ Sáu, ngược lại còn cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt, nếu không phải cô liên tiếp khiến anh ta chịu thua, ban đầu anh ta đã không định đối xử tàn nhẫn như vậy với cô rồi. Ai có thể nghĩ rằng cô gái nhỏ này lại lợi hại như vậy, khiến anh không nhận được mà phân cao thấp với cô.

Nhưng.....

Sao lại có cảm giác đưa bạn gái đến ra mắt với bạn bè thế?

Fuck! Anh ta đang suy nghĩ cái gì vậy chứ?

Anh ta vui vẻ khi nghĩ đến điều này, hoàn toàn không phát hiện ra biểu cảm của mình rất giống kính vạn hoa thay đổi rục rờ.

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên cầm điện thoại lên rút quay lại, nhin cười đến mức đau bụng.

Tần Dĩ nhìn lướt qua trông thấy, vội che mặt lại: “Fuck! Các cậu đang làm gì vậy?”

“Quay lại dáng vẻ nhộn nhạo vì tình của cậu.”

“Cút đi cho ông!”

Hai người nhìn nhau cười ha ha.

Rối rắm nửa ngày vẫn không nhận được, Tần Dĩ thăm dò: “Này, nếu không tôi tìm một cơ hội dẫn cô ấy đến đây cho mọi người gặp mặt được không?”

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên vô cùng hứng thú: “Được đó, bọn tôi cầu còn không được ấy.”

Sau khi quyết định như vậy, ba người bọn họ lại xúm lại thì thầm thảo luận thời gian và địa điểm, Hoắc Cận Hành ở bên cạnh nhìn bọn họ, không để ý đến, đôi mắt đen láy phản chiếu ánh sáng của màn hình máy tính.

-----oO-----

CHƯƠNG 29: GẶP LẠI

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: PG

Beta: Meiyu

Ngày thứ hai không có hoạt động gì được thông báo cả, đến ngày thứ ba mới có lịch thu âm cùng với quay quảng cáo.

Tần Dĩ cảm thấy cuộc đời này của anh ta chưa bao giờ mong đợi việc gì như đợi một thông báo đến như vậy.

Sự kiện bắt đầu lúc mười giờ sáng, nhưng mới rạng sáng khoảng năm giờ hơn, Tần Dĩ đã không ngủ được.

Bình thường Hạ Thụ và mấy người Tiểu Na sẽ tới căn hộ của anh ta sớm hơn ba tiếng so với thời gian diễn ra sự kiện. Anh ta nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo tường, từ năm giờ rồi lại đến sáu giờ, cuối cùng cho đến khi ngoài cửa có tiếng động vang lên.

Sau lần gặp nhau không mấy vui vẻ với Hạ Thụ đó, Tần Dĩ đã không gặp lại cô lần nào nữa. Anh ta không biết sau đó cô thế nào, cũng không biết số điện thoại của cô, nên đã cố ý gọi cho A bel hỏi.

Bây giờ gặp mặt, trong lòng anh ta không biết tại sao lại hơi kích động như vậy nhưng cũng không dám nhìn mặt cô. Ở trong nhà đi qua đi lại hơn nửa ngày, anh ta quyết định giả bộ vào phòng nằm ngủ.

Tiếng cánh cửa chính đã được mở ra, có người vào nhà.

Tần Dĩ đắp chăn kín từ đầu tới chân.

Cho đến khi có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, tim anh ta bắt giắc đập nhanh hơn, cố gắng mím môi không cho mình cười.

Một lực thật lớn kéo mạnh cái chăn trên người anh ta, tiếp theo bên tai truyền đến tiếng sư tử rống: “Dậy đi! Giờ này mà vẫn còn ngủ à!”

Tần Dĩ mơ màng, tròn tròn mắt nhìn người trước mặt: “Chết tiệt! Abel, tại sao lại là anh?”

“Nếu không thì là ai?” Abel tận giận nhìn anh ta.

Tần Dĩ nhìn phía sau anh ấy: “Cô ấy đâu?”

“Ai cơ?” Abel cố ý hỏi.

“.....” Trong lòng anh ta đột nhiên khó chịu, lại hơi khó mở miệng, nghiêng chặt răng mơ hồ nói: “Hạ Sáu.”

Abel hừ lạnh một tiếng: “Đi rồi.”

“Đi rồi?!” Tần Dĩ từ trên giường nhảy lên: “Đi đâu vậy?”

“Còn có thể đi đâu, đương nhiên là bị cậu chọc tức, từ chức, nghỉ việc rồi.”

“Anh anh anh anh!” Anh ta nóng nảy, vò đầu bứt tóc, âm điệu cao hơn ba nốt: “Tại sao anh lại để cô ấy đi? Cô ấy mới tới có vài ngày!”

“Trách tôi ư? Dù sao tôi cũng không phải là người chọc giận cô ấy.”

“Shit!” Trong lòng anh ta gấp đến không còn suy nghĩ được cái gì, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Mới đi ra khỏi phòng ngủ, anh ta đột nhiên dừng chân lại.

Trong phòng khách có một cô gái.

Cô đứng trước khung cửa sổ sát đất, đang sắp xếp lại trang phục và nội dung của sự kiện. Ánh nắng sớm bình minh chiếu xuống sườn mặt cô tạo thành một lớp mờ ảo, vàng nhạt dịu dàng.

Nhìn thấy cô, nhịp tim đang đập điên cuồng của Tần Dĩ bỗng im lặng trong chớp mắt, sau đó biến thành một niềm vui sướng không tả được.

Abel đi ngang qua người anh ta, lắc đầu xem thường.

Hạ Thụ nhìn qua.

“Khụ....” Anh ta hơi muốn cười, nhưng lại hơi xấu hổ, vì vậy xoa xoa mũi rồi cúi đầu đến gần hơn: “Cái kia... Abel nói cô đi rồi, tôi còn tưởng.....”

Hạ Thụ hạ mắt xuống, không thèm nhìn anh ta: “Làm anh thất vọng rồi.”

“Ừm, khá thất vọng.” Anh ta ngạo kiều lắm bắm một câu, lén ngắm sườn mặt của cô, liếm môi cười trộm.

Lát sau anh ta nói: “Ừm... Chuyện hôm trước, rất xin lỗi, cô đừng để ý nha.”

Hạ Thụ: “Ồ.”

Đội hai giây, trên mặt Tần Dĩ hơi không nhận được: “Chỉ... Chỉ vậy? Không có gì khác?”

“Nếu không thì sao?” Cô ngược mắt lên nhìn anh ta: “Vậy... Tôi viết cho anh một bài luận văn cảm ơn nữa được không?”

Khoảnh khắc ánh mắt cô chạm vào mắt anh ta, Tần Dĩ cảm thấy tim anh ta như muốn nổ tung, ngăn người nhìn cô.

Đôi mắt của cô thật sự rất đẹp, màu trà rất trong, giống như hồ phách, trong trẻo không pha lẫn tạp chất.

Người càng đẹp hơn.

Tần Dĩ lén lút đến gần hơn một chút, chống tay vào tường phía sau cô: “Này, tôi muốn thương lượng với cô chuyện này, hôm nay giúp tôi một việc!”

Hạ Thụ lùi về phía sau nửa bước, đề phòng nhìn anh ta: “Chuyện gì vậy?”

Anh ta cười: “Sau sự kiện hôm nay, cô không bận gì đúng không? Buổi tối cô đi theo tôi gặp vài người đi.”

Hạ Thụ mơ mơ màng màng: “Hả?”

“Nhưng, chuyện là.....”

Anh ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, vò đầu suy nghĩ, thuận miệng bịa chuyện: “Tôi có mấy người anh em thân thiết, bọn họ luôn chế giễu tôi là cầu độc thân, tôi chỉ muốn dẫn một cô gái đến để cho bọn họ nhìn, tôi có

rất nhiều bạn gái! Nhưng hiện tại không tiện lắm, nên cô giả bộ là bạn gái và theo tôi đi gặp bọn họ đi.”

“Không đi.” Cô cảm thấy việc này rất nhảm nhí, lắc đầu dứt khoát từ chối.

“Chỉ gặp một chút thôi mà!” Anh ta van xin, nhìn cô nửa ngày cũng không chịu đồng ý, dứt khoát chơi xấu: “Không được, cô phải đi! Hôm đó sau khi cô rời đi tôi đã phải làm thông báo thay cho cô, coi như đây là cô bồi thường cho tôi.”

Hạ Thụ khó tin: “Thông báo vốn là chuyện mà anh phải làm, sao lại thành tôi làm? Còn muốn tôi bồi thường?”

“Đúng!” Anh ta gật đầu thật mạnh, giống như đứa trẻ không biết nói đạo lý: “Dù sao cô phải đồng ý với tôi, nếu cô không đi thì hôm nay tôi sẽ không đi làm.”

“Anh!” Cô trừng anh ta.

Trên mặt anh ta lộ ra nụ cười đắc ý, nhìn cô nhướng mày: “Sao? Đi thôi đi thôi! Cô đồng ý với tôi đi, tôi đảm bảo về sau tôi sẽ làm việc chăm chỉ, cô nói gì cũng nghe!”

Hạ Thụ mím môi nhìn chằm chằm anh ta, vẻ mặt như chú heo nhỏ nổi giận, hàm hừ.

Tần Dĩ rất muốn đưa tay捏 mặt cô một lúc.

Bình tĩnh lại trong chốc lát, cô liền bước chân đi ra ngoài.

“Này!” Tần Dĩ không biết ý cô là gì, gọi: “Có đi hay không vậy?”

Giọng điệu Hạ Thụ không tốt: “Chuẩn bị trang điểm cho anh.”

Đây là đồng ý, Tần Dĩ thả lỏng một chút, nhìn bóng lưng của cô, nhếch miệng cười khế.

Cho đến khi sau gáy bị bàn tay của ai đó vỗ một cái.

Tần Dĩ hoàn hồn: “Chết tiệt Abel! Sao lại đánh tôi!”

“Cái này gọi là thuật gọi hồn về.” Abel nói: “Không phải cậu nhìn trúng Hạ Sầu đó chứ?”

Hôm nay anh ấy theo tới, cảm thấy Tần Dĩ hơi không đúng. Nói ba câu thì hết hai câu đều liên quan tới Hạ Sầu, còn làm ra dáng vẻ chân chó như vậy.

Tần Dĩ cười giễu cợt: “Abel, anh đang nói nhảm cái gì đấy.”

Abel nhẹ nhàng thở ra.

Anh ấy rất có thiện cảm đối với cô gái nhỏ này, tuy bề ngoài nhìn yếu ớt nhưng lại rất kiên quyết, làm việc rất nghiêm túc. Cô gái nhỏ như vậy mà ở cùng một chỗ với vị phú nhị đại này, thật đúng là thảm họa.

Tần Dĩ lại nói: “Bỏ cái này, đem theo cái kia.”

Abel ghen lòi, tức muốn bốc khói, hét lên: “Cậu có thể để cho người khác nghỉ ngơi được không! Đừng giày vò cô gái nhỏ nhà lành người ta nữa được không!”

Buổi chiều không cần phải đi theo toàn bộ hành trình, Hạ Thụ có thời gian trở về thay quần áo.

Sau khi rời khỏi ga tàu điện ngầm, Hạ Thụ tìm thấy chiếc xe đạp của mình ở vị trí bình thường.

Xe đạp màu hồng phấn, buổi sáng hôm nay trước khi đi, Hạ Thụ đã cố ý nhặt một đóa sơn chi ghim ở giỏ xe, bây giờ vẫn còn ở đó, cánh hoa trắng như tuyết đang bay theo gió.

Chiều tháng ba, ánh hoàng hôn như kẹo quýt tan chảy trên những tầng mây. Gió thổi mát lạnh, tà váy của cô khẽ tung bay.

Xe đạp chạy thẳng vào ngõ nhỏ, tiếng chuông nhẹ nhàng.

Dọa những chú chim bồ câu bay lên.

Khu vực này chỉ toàn là những ngôi nhà một tầng bình thường, vẫn giữ nguyên phong cách thành thị của Đế Đô vài chục năm trước thậm chí cả trăm năm.

Đường phố tuy cũ kỹ, nhưng lại được quét dọn rất sạch sẽ. Con đường lát đá xanh phản chiếu ánh mặt trời lạnh, khói bếp nấu nướng đã bốc lên từ đằng xa.

Tới trước sân số 16 thì dừng lại, Hạ Thụ khóa xe trước sân.

Ở cửa sân có một cụ già đang ngồi trên ghế phơi nắng, trong ngực là một con mèo nhỏ chưa cai sữa đang nằm. Nghe thấy tiếng động, cụ già mở mắt ra cười rộ lên: “Là Tiểu Mộc hả?”

“Ông nội Dịch.” Hạ Thụ ngọt ngào gọi.

Bên cạnh ông cụ còn có một đứa bé trai đang cầm điện thoại chơi, ngẩng đầu: “Em chào chị Hạ Sáu!”

Cô nhẹ sò đầu cậu bé, đi vào cửa sân.

Nhà họ Hạ đã đến đế đô được ba tháng.

Căn phòng này cho thuê, một khu nhà có ba lối ra ba lối vào, nhiều nhà sống cùng nhau. Nhà họ Hạ thuê hai phòng ở phía tây.

Người nhà ở cùng một chỗ.

Ông nội Dịch là chủ nhà, ở phía trước phố còn mở một tiệm cơm.

Đi vào nhà ở phía tây, Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn không ở nhà, chỉ có Hạ Hùng Hải đang tập trung nhìn văn kiện.

“Ba.”

Nghe thấy có người gọi, ông ấy quay đầu nhìn, khuôn mặt vốn đang nghiêm túc trong chớp mắt liền ôn hòa: “Tiểu Mộc về rồi hả?”

“Dạ, nhưng mà bây giờ con còn phải đi ra ngoài.”

Cô đi vào phòng thay quần áo, khi ra ngoài thì đã thay một bộ đồ chỉnh tề hơn, đứng trước gương soi soi.

Hạ Hùng Hải hỏi: “Đi chơi với đồng nghiệp hả?”

“Vâng.”

“Xem ra quan hệ của con với đồng nghiệp không tồi.”

“Đó là đương nhiên.” Hạ Thụ thông qua gương nháy mắt với ông ấy: “Còn không xem là con gái của ai.”

Hạ Hùng Hải bị chọc nụ cười, nhìn thấy con gái của mình duyên dáng yêu kiều, cảm xúc bỗng nhiên trở nên lẫn lộn.

“Tiểu Mộc à.” Ông ấy thở dài: “Mấy tháng này thiệt thòi cho con rồi. Con nhịn thêm một chút, chờ hạng mục trong tay ba hoàn thành, ba sẽ đi coi nhà ở nội thành, nhất định sẽ cho con ở một căn nhà lớn.”

Lông mi dài Hạ Thụ khẽ run.

Năm đó sau khi ông cụ Hạ qua đời, nhà họ Hạ nghe theo di chúc của ông cụ Hạ, đổi tên, đổi họ để trốn khỏi sự quây rầy của mấy người đòi nợ.

Cho đến tháng mười hai năm ngoái, nhà họ Hạ mới trả hết một phần tiền nợ.

Năng lực của Hạ Hùng Hải mạnh mẽ, tìm được công việc làm giám đốc dự án ở Đế Đô, lương không thấp lắm.

Nhưng do ông ấy mới nhậm chức, cho nên vấn đề nhà ở còn chưa có cải thiện gì.

Hạ Thụ cười khanh khách, kéo cánh tay ông ấy: “Con không thấy thiệt thòi! Con thấy sống ở đây rất tốt, nhiều người náo nhiệt, còn có thể chơi đùa với con mèo của ông nội Dịch, con không cần một căn nhà lớn trống rỗng đâu!”

Tâm Hạ Hùng Hải đều mềm nhũn ra, nhìn con gái của mình trong lòng tràn đầy yêu thương.

Khi đi ra từ con ngõ nhỏ, Tần Dã đã hoàn thành xong công việc của mình, anh ta đợi bên trong chiếc siêu xe của mình ở phố đối diện.

Hạ Thụ mới ra khỏi cửa, liếc mắt liền nhìn thấy siêu xe thể thao chói mắt ở phía đối diện.

Cô hơi đau đầu, không muốn đi qua chút nào, nhưng lại cảm thấy sau lưng có rất nhiều ánh mắt khác thường của người qua đường nhìn qua.

Khi tới gần, Tần Dã hạ cửa kính xe xuống nhìn cô cười khê: “Lại đây? Lên xe.”

Hạ Thụ do dự: “Ừm, nói trước, chỉ có lần này.....”

“Được được được. Lên xe nhanh lên, tôi không thể xuống xe, sợ bị chụp ảnh.”

Buông tiếng thở dài, Hạ Thụ mở cửa sau ngồi vào.

Tần Dĩ kỳ lạ: “Tại sao không ngồi ở ghế phó lái.”

Giọng Hạ Thụ buồn bực: “Không muốn ngồi.”

Anh ta cười khẽ một tiếng, cũng không hỏi nữa, khởi động xe.

Đi trên đường, Tần Dĩ nói: “Tôi nói trước với cô, mấy người bạn này của tôi, mỗi người đều là tinh anh, một người so với một người càng đẹp hơn, sau khi nhìn thấy bọn họ cô nhớ kiềm chế lại! Đừng nói sao tôi không nhắc trước.”

... Anh thì có thể có người bạn tinh anh gì!

Trong lòng Hạ Thụ âm thầm phỉ nhổ, không muốn nói tiếp, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy cô không trả lời lại, Tần Dĩ nói tiếp: “Đương nhiên, người đẹp trai nhất vẫn là tôi rồi! Ha ha ha ha ha...”

“...”

Người ngồi phía sau vẫn không có phản ứng gì, Tần Dĩ nhìn cô từ gương chiếu hậu: “Tại sao lại không nói câu nào!”

“...”

“Cô bị câm điếc hả?”

“...”

“Hạ Sáu? Hạ Tiểu Sáu, Tiểu Hạ Hạ, Tiểu Sáu Sáu?”

“...”

Một mình độc thoại một lúc lâu cũng không ai trả lời, Tần Dĩ bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay ra mở nhạc.

Âm nhạc rock heavy metal ngay lập tức vang lên, đầu Hạ Thụ lập tức muốn nổ.

Tiếp theo anh ta lại lấy điện thoại ra gửi tin nhắn bằng giọng nói.

“Haha! Bọn tiểu nhị! Bảy giờ ở Tiểu Phong Hà! Tôi sắp tới rồi, rốt cuộc hôm nay ai mời khách!”

“Đặc biệt là cậu đó Nhị thiếu! Không được phép không tới, có nghe tôi nói không!! Hôm nay nếu cậu không tới, chúng tôi sẽ chuyển địa điểm tới nhà cậu!”

Hạ Thụ cảm thấy anh ta âm ỉ muốn chết, dùng sức che lỗ tai lại.

—

Sau khi Hoắc Cận Hành họp xong, ngồi vào trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Mới yên tĩnh được hai phút thì các thành viên của hội đồng quản trị ồn ào đi ra.

Mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đen của người đàn ông vẫn bình tĩnh như cũ, luôn lạnh lùng giống như mưa tuyết vào tháng mười hai.

Ngồi phía trước là tài xế và trợ lý Chu Tung Kỳ.

Thấy anh mở mắt, Chu Tung Kỳ hỏi: “Nhị thiếu, đi chỗ nào tiếp theo?”

“Còn có lịch trình gì đằng sau nữa không?” Anh trầm giọng hỏi.

Chu Tung Kỳ báo cáo: “Tám giờ rưỡi có một cuộc họp video với bên Nam Xuyên, có một cuộc điện thoại lúc mười một giờ hơn, ngoài ra.....”

Anh ta dừng lại một chút, Hoắc Cận Hành nhìn anh ta.

Chu Tung Kỳ: “Cậu Thẩm mới vừa nhắn, Tần Tiểu gia hẹn gặp mặt ba người lúc bảy giờ tối nay ở Tiểu Phong Hà, còn hai mươi phút nữa.”

Vừa nghe lời này, lông mày Hoắc Cận Hành nhú lại, khẽ xoa trán.

“Từ chối đi.” Giọng anh hơi mệt mỏi: “Nói hôm nay tôi hơi mệt.”

Chưa nói hết lời, tiếng tin nhắn vang lên.

Vừa mở tin nhắn giọng nói, tiếng Tần Dĩ lập tức truyền ra, còn có tiếng nhạc đinh tai nhức óc xung quanh.

“Haha! Bọn tiểu nhị! Bảy giờ ở Tiểu Phong Hà! Tôi sắp tới rồi, rốt cuộc hôm nay ai mời khách!”

“Đặc biệt là cậu đó Nhị thiếu, không được phép không tới, có nghe tôi nói không!! Hôm nay nếu cậu không tới, chúng tôi sẽ chuyển địa điểm tới nhà cậu!!!”

“.....”

Án đường Hoắc Cận Hành giật giật, da đầu tê dại. Anh thả lỏng nói: “Bỏ đi.”

Anh thở dài: “Đi thôi, gặp một lát rồi trở về.”

Khi tới Tiểu Phong Hà thì đã hơn bảy giờ. Hoắc Cận Hành đẩy cửa phòng bao ra: “Rất xin lỗi, đến trễ.”

Ở trong phòng chỉ có hai người, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên.

Anh nhìn xung quanh một vòng, khuôn mặt lộ sự kinh ngạc.

Thẩm Hoài Xuyên cười: “Lời nói của người kia mà cậu cũng tin? Đã tới rồi, đợi một chút, ngồi đi.”

Anh bất đắc dĩ ngồi xuống.

Quý Dương rót trà cho anh.

Ba người nói chuyện một lúc, hơn khoảng nửa tiếng sau, bên ngoài cuối cùng cũng có tiếng động.

Quý Dương ngồi đó lơ mơ nghe được tiếng của Tần Dĩ, cười nói: “Ôi trời, đến đây đến đây!”

Anh áy và Thẩm Hoài Xuyên hào hứng dạt dào nhìn về phía cửa.

Cửa phòng bao bị mở ra từ bên ngoài.
Cuối cùng Hoắc Cận Hành cũng ngược mắt nhìn.

-----oO-----

CHƯƠNG 30: CỔ NHÂN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Lam

Beta: Sani

Hạ Thụ nhân nại dọc đường.

Từ năm nhà họ Hạ suy tàn, Hạ Thụ cực kỳ nhạy cảm với tiếng động, có khi nghe thấy tiếng động, tim cô sẽ đập nhanh hơn, tay run rẩy, cả người rất khó chịu.

Xuống xe, sắc mặt Hạ Thụ vô cùng khó coi.

Tần Dĩ thấy cô vẫn nghiêm mặt, cho rằng trong lòng cô còn tức giận, ở bên cạnh dỗ dành.

“Cô cười một cái đi “

“Dừng lạnh mặt nữa, như vậy không xinh.”

“Để cho bọn họ thấy còn tưởng tôi bắt nạt cô, cười đi, giống vậy đó.”

Anh ta nở nụ cười, kề sát vào mặt cô.

Hạ Thụ vô thức tránh về sau, hai má tái nhợt, “Anh cách xa...”

“Sao vậy?” Tần Dĩ nhíu mày.

Đây không phải là lần đầu tiên anh ta phát hiện ra, dường như cô cực kỳ ghét sự đụng chạm của anh ta, chán ghét con người anh ta, bỗng cảm thấy hơi buồn.

Anh ta giải thích: “Tôi nói với cô nhé, cô đừng tưởng nhà tôi bẩn như vậy thì tôi cũng vậy, không phải tôi bẩn đâu! Ngày nào tôi cũng tắm, tôi rất thích sạch sẽ, cô không cần coi tôi như là người bệnh...”

Hai người đã đi vào trong sân của Tiểu Phong Hà, trong lúc họ nói chuyện thì có nhân viên phục vụ đến, cười tủm tỉm gật đầu: “Tiểu Tần gia.”

Tần Dĩ khẽ ho, thu liễm một chút, “Bọn họ đến chưa?”

“Tổng giám đốc Quý, tổng giám đốc Hoắc, tổng giám đốc Thẩm đều đã tới, ở Hạm Đám Các, chỉ thiếu ngài.”

Nghe thấy câu tổng giám đốc Hoắc, Hạ Thụ cứng đờ.

Mấy năm nay, chỉ cần nghe thấy cái gì có liên quan đến anh, cô đều không thể kiềm chế được mà nghĩ đến anh.

Anh họ Tổng, cũng họ Hoắc... Có rất nhiều họ đó, nhưng bảy năm qua, cô gặp rất nhiều người, nhưng đều không phải anh.

Cô vô thức sờ miếng ngọc bên dưới lớp áo.

Hai người đi theo nhân viên phục vụ vào Hạm Đảm Các.

Cánh cửa từ từ được đẩy ra.

Hạ Thụ đứng phía sau Tần Dĩ, tầm nhìn bị che khuất một nửa, nhưng vẫn nhìn ra trong phòng có ba người đàn ông.

Vị trí của Quý Dương gần cửa nhất, nhìn thấy cô đầu tiên.

Sau đó, Tần Dĩ nghiêng sang một bên, cô cũng thấy rõ được hai người còn lại.

Vào thời khắc này, máu Hạ Thụ như chảy hết ra ngoài, vẻ mặt tái nhợt.

...

Người đàn ông ngồi cách cô năm mét, mặc áo sơ mi trắng gọn gàng, áo vest được vắt sau ghế.

Dù đang trong trạng thái thư giãn, nhưng cựa quậy của anh vẫn được thất cẩn thận, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt.

Phía sau anh có một ngọn đèn, ánh đèn chiếu dưới lưng anh, còn lại cả người chìm trong bóng tối, càng có vẻ xa cách, lạnh lùng hơn.

...

Toàn thân cô cứng đờ, ngạc nhiên nhìn anh, vô số hình ảnh xuất hiện trước mắt.

Bao lâu rồi...

Đã bao lâu rồi cô không gặp anh?

Hình như là... Bảy năm?

Đúng.

Hai ngàn, năm trăm, năm mươi tám ngày.

Bảy năm...

Hình ảnh cuối cùng về anh trong ký ức của cô vẫn còn là chàng trai mười sáu tuổi, nhưng giờ khắc này, thiếu niên trong mơ và người trước mặt có khuôn mặt giống y xì nhau.

Sống lưng Hoắc Cận Hành cũng cứng đờ trong nháy mắt, vẻ mặt thay đổi.

Thẩm Hoài Xuyên cũng vô cùng ngạc nhiên, sau đó nhìn Hoắc Cận Hành bên cạnh.

Bầu không khí trong phòng im lặng vài giây, giống như giây tiếp theo sẽ có sóng to gió lớn.

Quý Dương và Tần Dĩ không phát hiện ra ba người kia khác thường, nhiệt tình gọi cô, “Cô chính là trợ lý của Tần Dĩ, Hạ Sáu đúng không? Ngưỡng mộ đã lâu! Thôi nào, vào đi!”

Tần Dĩ cũng cười, hơi nghiêng người về phía cô, “Đi vào thôi.”

“Tôi...” Hạ Thụ rũ mắt xuống, bước chân lại giống như đồ chì, cô lui về phía sau: “Tôi không muốn đi vào.”

Tần Dĩ ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Hốc mắt cô ướt đầm, chớp mũi chua xót. Không dám nhìn anh, cũng không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình, hơi nghiêng người, “Xin lỗi, Tần Dĩ, tôi không thoải mái, muốn về trước.”

Tần Dĩ thấy một giây trước cô vẫn tốt, bỗng lại rơi nước mắt, không ngừng lại, nhất thời luống cuống, hoảng hốt hỏi: “Cô, cô làm sao vậy? Cô không khỏe ở đâu? Tôi... Tôi, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Hoắc Cận Hành bỗng đứng lên.

“Không cần.” Cô rất sợ hãi, sợ anh đuổi theo, sợ phải đối mặt với anh.

Vội vàng nói xong câu này, cô dứt khoát xoay người bỏ chạy, để lại Tần Dĩ vẫn mơ hồ, “Ồ...”

Anh ta vừa định giải thích với ba người trong phòng trước rồi đuổi theo, bỗng có một cơn gió thổi qua, là Hoắc Cận Hành vội vàng rời đi.

“Ồ nhị thiếu gia...” Tần Dĩ ngây ngốc, sững sờ nhìn phương hướng anh rời đi, lắp bắp hỏi: “Chuyện này, chuyện này...?”

Quý Dương cũng ngơ ngác.

Thẩm Hoài Xuyên tìm một lời giải thích rất thích hợp, “Vì cậu đến trễ, tám giờ Cận Hành còn có cuộc họp video.”

Tần Dĩ buồn bực, gãi gãi đầu, “Tôi đâu biết lại thành như vậy...”

—

Hạ Thụ chạy ra khỏi Tiểu Phong Hà, nước mắt không thể kiểm soát được nữa, điên cuồng chảy ra ngoài.

Cô nắm chặt dây chuyền ngọc bích bên trong áo, chạy rất nhanh.

Cô biết anh đang đuổi theo, chắc chắn sẽ đuổi đến.

Cô không dám dừng lại.

Ra khỏi cửa, trùng hợp có hai chiếc taxi chạy đến.

Cô nhanh chóng vẫy một chiếc xe, ngồi vào và bảo tài xế lái nhanh lên.

Khi Hoắc Cận Hành vội vàng chạy ra khỏi cổng, anh nhìn thấy cô gái chui vào cửa xe taxi.

Hạ Thụ, Hạ Thụ, Hạ Thụ...

Xe nhà họ Hoắc cách đó không xa, tài xế và vệ sĩ đợi lệnh 24/24.

Bởi vì buổi tối còn có cuộc họp video quan trọng, trợ lý Chu Tung Kỳ cũng không rời đi, đang cần iPad xem văn kiện.

Vội vàng ngồi lên xe, Hoắc Cận Hành ra lệnh, “Đuổi theo chiếc taxi biển N86 phía trước.”

Chu Tung Kỳ hơi giật mình, nhắc nhở, “Nhị thiếu, tám giờ rưỡi có cuộc họp video, bây giờ trở về căn hộ là vừa kịp.”

“Hoãn cuộc họp lại, đuổi theo chiếc xe phía trước cho tôi!”

Hiếm khi anh thất thố như vậy, Chu Tung Kỳ không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn nói: “Nhị thiếu, cuộc họp này rất quan trọng, ông cụ Hoắc chủ trì, đại thiếu và tổng giám Hoắc cũng sẽ tham gia, sếp không thể vắng mặt.”

“Nghe theo tôi...”

“Nhị thiếu!”

Giọng nói của anh ta cũng cao lên, hơi thở của Hoắc Cận Hành hơi dồn dập, nhúu chặt mày.

Trước kia, Chu Tung Kỳ là trợ lý của Hoắc Cận Diễm, mặc dù là trợ lý, nhưng thật ra lại lớn tuổi hơn Hoắc Cận Hành.

Anh ta là người làm việc cẩn thận, lợi ích là trên hết. Hoắc Cận Diễm phái anh ta tới làm trợ lý cho anh, cũng để giúp đỡ Cận Hành.

Cửa kính mở ra một khe nhỏ, gió thổi vào, thổi bay nhiệt độ cơ thể anh, cũng thổi bay sự nóng nảy của anh.

Một lúc lâu sau, Hoắc Cận Hành mở mắt ra, ánh mắt lại trầm tĩnh như thường ngày.

Hốc mắt anh đỏ lên.

“Trở về căn hộ.” Giọng nói của anh khàn khàn, “Tung Kỳ, điều tra giúp tôi một người.”

“Anh nói đi.”

Hạ Sáu, Hạ Thụ...

Đã không còn thấy đuôi chiếc xe taxi kia, Hoắc Cận Hành nói: “Trợ lý của Tần Dã, Hạ Sáu.”

—
Khi về đến nhà, Hạ Thụ đã lau khô nước mắt.

Ánh trăng đã lên cao, đèn trong tứ hợp viện đã sáng lên. Tiểu viện ảm đạm yên bình, mèo con đang gặm nhấm một con cá khô.

Đi vào nhà, Hạ Mẫn Quân và Hạ Hùng Hải đang bung thức ăn lên bàn, thấy Hạ Thụ thì cười nói: “Tiểu Mộc về rồi, ăn cơm với đồng nghiệp chưa? Có gặp gì khó khăn không?”

“Không ạ...” Cô cười miễn cưỡng, bung đồ ăn giúp bọn họ, sau đó ngồi xuống bàn cơm.

Cả nhà cùng ăn cơm.

Mã Tuấn ra muộn nhất, cậu ta vốn chơi trò chơi trong phòng, nghe thấy đã dọn cơm xong mới chạy ra ăn cơm

Hạ Mẫn Quân thấy cậu ta như vậy, nhú mào, “Về sau con có thể thay quần áo rồi mới ra ăn cơm được không, cả người đều là đất, bẩn chết mất.”

Mã Tuấn không kiên nhẫn, “Ôi mẹ! Mẹ có thể đừng ghét bỏ con được không! Con bẩn như vậy không phải là vì cái nhà này sao!”

Năm nay, Mã Tuấn đã là một thiếu niên mười chín tuổi. Năm đó sau khi nhà họ Hạ phá sản, Mã Tuấn không đi học nữa, mãi đến khi thay đổi thân phận, mới đến trường kỹ thuật lặn lội hai năm.

Cậu ta có thể chất tốt, sau khi đến Đế Đô đã tìm được một công việc chuyển phát nhanh, ngày nào cũng đi sớm về trễ.

Tùy tiện và cơm, Mã Tuấn gấp một miếng dưa viên vào bát của Hạ Thụ: “Không phải chị thích ăn cái này sao? Mẹ em đặc biệt chuẩn bị cho chị đó.”

Hạ Thụ hơi giật mình.

Hạ Mẫn Quân cười nói: “Đúng rồi, hôm nay siêu thị giảm giá, nhớ Tiểu Thụ thích ăn nên cô mua. Tiểu Thụ, cháu nếm thử xem.”

Hạ Thụ khoe môi cong cong, “Cảm ơn cô.”

Cô nhìn dưa viên trắng như tuyết, cảm thấy cổ họng đắng chát.

Thật ra, cô không thích món này, mà là anh thích.

Nhưng khi đó, cho dù anh thích ăn cũng không bao giờ nói, cũng không chủ động nói muốn ăn.

Cô đã quen với việc nói rằng cô thích ăn, và sau đó đưa nó cho anh.

Hạ Thụ nắm chặt đũa khuấy cơm: “Ba, hôm nay con gặp một người.”

“Ai vậy?” Hạ Hùng Hải vui vẻ cười ha ha.

Cô không tìm được nước mắt, từng chạy châu rơi xuống, giọng cô rất nhỏ: “A Hành. ”

Cả nhà bỗng im lặng.

Có lẽ đã lâu rồi cái tên đó không xuất hiện trong nhà này.

Một giây sau, Mã Tuấn đột nhiên dùng sức đặt mạnh đĩa xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Thụ sợ tới mức bả vai run rẩy.

“Con đi đâu vậy?” Hạ Mẫn Quân hoảng hốt, kéo cậu ta lại.

“Con sẽ giết anh ta.” Mã Tuấn hét lên.

Tên khốn đó! Giết tên khốn kiếp đã hại cả gia đình cậu ta!

“Em đi đâu để giết cậu ấy!”

“Anh ta ở đâu thì em sẽ đến đó!” Mã Tuấn giận dữ hỏi: “Chị, chị nói cho em biết chị gặp anh ta ở đâu? Em sẽ giết anh ta ngay lập tức, em...”

Hạ Thụ càng khóc dữ dội hơn.

Cậu ta thực sự rất tức giận, như thể một con chó hoang thoát cương, không thể nào ngăn được. Đến cuối cùng, Hạ Mẫn Quân cũng tức giận, nói một câu: “Con đi đi!”

Bà ta lấy một con dao trong bếp ra và vồ nó xuống bàn: “Con đi ngay lập tức đi! Nào, cầm cái này mà giết thằng bé, nếu không giết được thì đừng về! Mau đi đi!”

“...” Mã Tuấn im lặng.

Căn nhà cũng yên lặng.

Náo loạn một hồi như vậy, Hạ Mẫn Quân cũng không muốn ăn cơm, thở hổn hển, xoay người trở về phòng: “Thật là xui xẻo!”

Động tĩnh không nhỏ, ngay cả Dịch Hiên, cháu trai của chủ nhà cũng tới hỏi thăm.

Hạ Hùng Hải cười ha ha, ứng phó vài câu rồi cậu ta rời đi.

Sau bữa tối, Hạ Thụ trở lại phòng nhỏ của mình.

Phòng của Hạ Thụ rất nhỏ, một không gian nhỏ được ngăn cách ở phía tây, chỉ có bảy hoặc tám mét vuông.

Mọi thứ trong phòng được đặt đầy đủ, dọn dẹp âm áp và sạch sẽ. Thở hồng lặng lẽ đặt ở góc giường đơn.

Kéo một cái hộp ra khỏi gầm bàn, Hạ Thụ nhẹ nhàng mở hộp ra.

Trong hộp, gần vài trăm lá thư được sắp xếp gọn gàng.

Một cũng đàn bị gãy được đặt ở trên cùng, trên đó có một biểu tượng cây nhỏ.

Đầu ngón tay vuốt ve hình cây nhỏ, Hạ Thụ tháo vòng ngọc trên cổ xuống.

Cô nhìn miếng ngọc trên sợi dây.

Khi Hạ Hùng Hải vào phòng, thấy Hạ Thụ đưa lưng về phía ông ấy xem cái gì đó.

“Tiểu Mộc.”

Ông ấy khẽ gọi.

Hạ Thụ quay lại.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt của cô gái ướt đẫm nước mắt, đôi mắt hạnh nhân đầy nước, lấp lánh.

-----oOo-----

CHƯƠNG 31: BUÔNG XUỐNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Lam

Beta: Sani

Nhìn thấy cô như vậy, Hạ Hùng Hải hơi khựng lại, nhưng cũng không có gì bất ngờ.

Hạ Thụ giật mình, vội quay đầu đi đưa tay lau nước mắt, nhẹ nhàng đặt cung đàn vào trong hộp.

Hạ Hùng Hải thở dài, ngồi xuống bên cạnh cô, vuốt ve mái tóc của cô, “Sao vậy con?”

“Con không sao ạ.”

Cô chỉ đang nghĩ đến A Hành mà thôi.

Cô hít mũi, tay vẫn đang giữ chiếc vòng cổ có miếng ngọc.

Hạ Hùng Hải khẽ thở dài một tiếng, “Tiểu Mộc.”

Hạ Thụ ngược đôi mắt đỏ của mình lên, nhìn ông chăm chú.

Bóng đêm yên tĩnh, ánh đèn màu da cam trong phòng nhỏ khiến các bức tường trắng xung quanh ấm áp hơn.

Hạ Hùng Hải nói: “Buông xuống đi.”

Chỉ ba chữ này khiến nước mắt Hạ Thụ lại rơi xuống, cô bỗng siết chặt miếng ngọc trong tay.

“Ba...” Giọng cô nghẹn ngào: “Nhưng đó là A Hành...”

Đó là A Hành, là thiếu niên của cô.

Đó là người cô đã cẩn thận yêu thương, người con trai cô yêu.

Cô có thể buông xuống bằng cách nào đây? Cô không thể nào buông xuống được.

Hạ Thụ không phải chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ A Hành. Năm đó ông nội qua đời, để lại di nguyện như vậy. Có trời mới biết, cô muốn liên lạc với anh như thế nào.

Đó là những năm tháng bất lực và tuyệt vọng nhất của cô. Thông thường mỗi khi cô buồn và bất lực, anh đều ở bên cạnh cô.

Cô hy vọng khoảnh khắc đó anh vẫn ở bên cạnh cô, cho cô sức mạnh.

Nhưng điều đó là không thể.

Cô không thể cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Nếu A Hành biết, anh nhất định sẽ rất lo lắng cho cô.

Cô không thể làm ảnh hưởng đến việc anh thi đại học. Cô không thể đến đại học A.

Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, cả gia đình họ chuyển đến Hải Thành.

Cô bí mật kiểm tra danh sách nhập học trên trang web chính thức của đại học A, trong đó có tên của anh.

Khi đó cô rất hạnh phúc.

Trong nháy mắt như trút được gánh nặng, nhưng trái tim cũng đau như bị dao đâm.

Đó là khoảnh khắc cô muốn từ bỏ anh.

Cô đã thất hứa, cô đã đánh mất anh.

Sau này cuộc đời A Hành sẽ rực rỡ, cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng chật vật này, không muốn trở thành gánh nặng của anh.

Nhưng...

Căn bản cô không làm được.

Lúc đầu muốn từ bỏ anh, cô dừng viết thư, tháo dây chuyền ngọc bích, cắt cung đàn, buộc bản thân không nghĩ đến anh nữa.

Nhưng càng không muốn nghĩ thì cô càng nhớ hơn.

Suy nghĩ đến anh đến mức như phát điên.

Cô thực sự rất nhớ anh.

Nghĩ về chiếc áo trắng sạch sẽ của anh, nhớ mùi từng tuyết tươi mát, nhớ khuôn mặt trầm tĩnh của anh, cũng nhớ khuôn mặt lạnh lùng và thờ ơ của anh.

Cô muốn nói chuyện với anh nhiều hơn, muốn làm phiền anh, muốn nghe giọng nói dịu dàng khi anh dỗ dành cô, muốn khóc với anh để anh vờn đầu ngón tay ra lau nước mắt cho cô, muốn bị thương để nhìn anh đau lòng, muốn ôm cánh tay anh ngủ...

...

Nhớ dáng vẻ của anh, thói quen của anh, sở thích của anh, tất cả mọi thứ của anh...

Cô nghĩ một ngày, hai ngày không quên được, vậy thì một năm, hai năm.

Nhưng bảy năm đã trôi qua, cô không chỉ không buông xuống mà nỗi nhớ đó còn khắc sâu hơn.

Cô khóc dữ dội hơn, lại sợ làm phiền người khác, vì vậy dùng sức cố kìm nén, cắn chặt để không phát ra âm thanh.

Hạ Hùng Hải đau lòng khi nhìn vậy, nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô.

“Ba ơi.” Hạ Thụ nằm trong ngực ông, nhỏ giọng nói: “Con biết, lúc trước ba, ông nội, cô bao gồm cả Mã Tuấn, đều nghi ngờ chuyện nhà chúng ta có lẽ có liên quan đến nhà A Hành. Nhưng con vẫn tin rằng, không phải do họ gây ra. Lúc trước công tố viên điều tra lâu như vậy, không phải cũng không tra ra chứng cứ có liên quan đến nhà anh ấy sao? Chẳng qua gia đình chúng ta hợp tác với gia đình họ mà thôi. Hãy cho con một cơ hội, con sẽ làm rõ về việc này. Ba yên tâm, con sẽ không chủ động tìm anh ấy, cũng không tùy tiện hỏi, mà để mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Trước kia ba bảo cắt đứt liên lạc, con đã làm được, nhưng bây giờ con đã gặp lại anh ấy, ba đừng bắt con buông bỏ anh ấy, cầu xin ba đó được không?”

Hạ Hùng Hải rất đau lòng, vỗ vai cô thở dài, “Tiểu Mộc, con có biết tại sao lúc trước ông nội con không đồng ý cho con ở bên A Hành không?”

Hạ Thụ lau nước mắt, khẽ lắc đầu.

Hạ Hùng Hải nói: “A Hành rất xuất sắc, xuất sắc từ nhỏ đến lớn, trong số các bạn cùng trang lứa lại càng xuất sắc hơn. Nhưng cho dù như vậy, ông nội con cũng không muốn hai đứa ở bên nhau, chỉ vì A Hành luôn lẻ loi một mình. Ông ấy không muốn con chịu khổ cùng thằng bé. Ông ấy hy vọng con có thể tìm thấy một chàng trai môn đăng hộ đối, có thể nuông chiều con, yêu thương con thay ông ấy, như vậy khi ông ấy và ba mất, con cũng sẽ không gặp phải áp lực về vật chất.”

Nghe ông nói đến “mất”, nước mắt của Hạ Thụ lại chảy xuống, liều mạng lắc đầu.

Ông vỗ lưng cô nói: “Tương tự như vậy, ba mẹ A Hành cũng sẽ nghĩ như vậy.”

“...”

“Thật ra từ thời điểm ba mẹ A Hành tìm đến, thằng bé và chúng ta đã không còn cùng một thế giới. Nhà bọn họ quá giàu sang, nếu năm đó nhà chúng ta không gặp chuyện đó, cả đời này nhà chúng ta cũng không thể theo kịp họ. Lúc đó, ông nội và ba đã suy nghĩ đến tình huống như hiện tại, ông nội con nói đúng, gia đình thằng bé như vậy, trước kia con đã chịu khổ, nhưng làm ba mẹ, sao có thể để cho con mình tiếp tục chịu khổ nữa?”

Cảm xúc của Hạ Thụ đã ổn định hơn, vẫn chảy nước mắt, thút tha thút thít nói: “Nhưng A Hành sẽ không để con phải chịu khổ.”

“Ba cũng tin rằng thằng bé sẽ không.” Hạ Hùng Hải thở dài: “Nhưng ba mẹ thằng bé thì sao? Năm đó con dụng tâm bảo vệ A Hành như vậy, nhưng vẫn không tránh khỏi khiến cậu ấy tủi thân. Chưa kể bây giờ gia đình chúng ta lại khó khăn như vậy.”

Cô không nói nên lời, lòng đầy bi thương, nước mắt chảy không ngừng.

“Tiểu Mộc, ba có thể không bắt con buông xuống.” Ông khẽ mở bàn tay đang nắm chặt khối ngọc của cô ra.

Lúc đầu Hạ Thụ vẫn cố nắm chặt tay, sau đó dần dần buông ra, nước mắt rơi như vỡ đê.

Ông đặt khối ngọc sang một bên, “Nếu một ngày nào đó, hai đứa ở bên nhau, ba sẽ chúc phúc cho con. Nhưng trước đó, con phải chuẩn bị tâm lý sẽ gặp những khó khăn, phải chuẩn bị tâm lý có thể mất đi thằng bé bất cứ lúc nào. “

Sau khi rửa mặt xong, Hạ Thụ ngồi vào bàn viết một bức thư mới theo thói quen.

Gửi: A Hành

A Hành, hôm nay là ngày 23 tháng 3 năm 20XX. Là ngày thứ 2558 cậu đi, đây cũng là phong thư thứ 1323 của tớ.

Tớ đã gặp lại cậu.

Đầu bút lặng lẽ dừng lại, có chất lỏng rơi từng giọt xuống giấy, làm nhòe chữ viết.

—

Sáng hôm sau, cô chườm đá một lúc lâu, cuối cùng mắt mới không sưng lên.

Buổi sáng, Tần Dĩ đang trang điểm nhưng cũng không yên lòng. Hôm nay Hạ Thụ đến muộn, sáng sớm là Tiểu Na và thợ trang điểm đến gõ cửa.

Nghe Tiểu Na nói rằng cô không xin nghỉ phép, anh ta không nhịn được, nhìn chăm chăm vào đồng hồ.

Cuối cùng trước khi xuất phát, Hạ Thụ cũng xuất hiện.

Cảm xúc Tần Dĩ cũng bớt lo hơn, tiến lại gần hỏi: “Trời ơi, cuối cùng cô cũng đến, tôi còn tưởng cô sẽ không tới. Đúng rồi, cô thế nào rồi? Rót cuộc hôm qua khó chịu ở đâu? Bây giờ đã ổn chưa?”

“Tôi xin lỗi vì tôi đến trễ. Tôi ổn rồi, anh yên tâm.” Hạ Thụ đáp lại bằng một nụ cười áy náy.

Mặc dù nụ cười của cô vẫn dịu dàng như bình thường, nhưng khóe mắt rõ ràng vẫn còn đỏ.

Chút ửng đỏ đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến nhan sắc của cô, ngược lại làm nổi bật con ngươi của cô hơn, khiến nó trong trẻo hơn, giống như một con thỏ nhỏ mềm mại.

Tần Dĩ khẽ chặc, khẽ nói, “VẬY là tốt rồi, không sao là tốt nhất. Thế nhưng rót cuộc hôm qua cô bị gì vậy? Tại sao bỗng dưng lại khó chịu như vậy? Sinh bệnh sao?”

Cô khựng lại.

“Ừm.” Cúi đầu, Hạ Thụ tránh nặng tìm nhẹ, “Tôi... Bị tức ngực.”

“Tức ngực?” Tần Dĩ thấy hơi kỳ quái, “Tức ngực mà đau đến mức như vậy sao? Lúc đó cô còn khóc mà!”

“Ừ...” Giọng của cô rất nhỏ “Đó là bệnh cũ đã nhiều năm, có thể phát bệnh bất cứ lúc nào, nhưng không có trở ngại lớn. Rất xin lỗi, Tần Dĩ, hôm qua tôi cho anh và bạn anh leo cây, thật sự rất xin lỗi.”

“Ôi, không sao đâu.” Tần Dĩ không suy nghĩ nhiều, ngược lại nghe cô xin lỗi trong lòng có hơi áy náy, nói: “Vẫn là thân thể quan trọng nhất, là lỗi của tôi, cũng không biết cô không thoải mái đã kéo cô ra ngoài. Những người bạn của tôi là đều là những người xuề xòa, không quá để ý đâu, cô cũng không cần để ý!”

“Đúng rồi...” Im lặng một lúc, Hạ Thụ khẽ siết chặt băng công việc.

Cô vốn không muốn hỏi, nhưng vẫn không nhịn được, cẩn thận nói: “Hôm qua, chỗ bạn bè của anh...”

“Ồ.” Tần Dĩ biết cô lo lắng cái gì, xua tay, “Cô yên tâm đi, không sao. Sau đó, tôi đã giải thích, họ không tức giận. Bởi vì Hoắc Cận Hành cũng đi ngay sau cô, hai người còn lại...”

Tên của anh giống như một cái dùi trống nhỏ, đập mạnh vào trái tim cô. Tim Hạ Thụ đập rất nhanh.

Còn chưa dứt lời, Tần Dĩ mới hậu tri hậu giác phản ứng lại chắc hẳn cô không biết ai, lại giải thích: “À đúng, quên mất cô không biết họ. Người mặc áo sơ mi trắng, ngồi trong cũi, cô còn nhớ không?”

“...” Hạ Thụ rũ mắt xuống, đáy mắt che giấu tất cả sự mất mát, “Tôi không nhớ.”

Lịch trình hôm nay là ghi hình một chương trình giải trí, địa điểm khi hình nằm ở Tây Ngũ Hoàn.

Khi Tần Dĩ đang diễn tập ở trên sân khấu, Tiểu Na không nhịn được lại gần Hạ Thụ, “Chị Hạ Sáu, Tiểu Tần gia đang theo đuổi chị sao?”

“Hả?” Hạ Thụ cho rằng mình nghe nhầm.

“Không phải sao?” Ánh mắt tò mò của Tiểu Na lấp lánh, cực kỳ hưng phấn.

Từ sau trò đùa dai mấy ngày hôm trước, Tiểu Na cảm thấy hai ngày nay Tiểu Tần gia quả thực đã thay đổi tính tình.

Không bỏ lỡ một lịch trình nào, cũng phối hợp tốt với bên chương trình giải trí, như thể hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Gần nhất là sáng nay, anh ta vội vàng hỏi cô ấy Hạ Sáu ở đâu. Cô ấy cũng vừa âm thầm quan sát, đáng vẻ khi Tiểu Tần gia nói chuyện với chị Hạ Sáu, quả thật... Không thích hợp chút nào.

Dùng hai từ để miêu tả thì chính là: Ái muội!

Hạ Thụ bật cười, “Đừng đoán mò, hôm qua chị vốn đồng ý giúp anh ta một việc, kết quả lại cho anh ta leo cây.”

Tiểu Na vô cùng ngạc nhiên, “Chị... Cho Tiểu Tần gia leo cây?!”

Hạ Thụ gật đầu.

Cô ấy giờ dẫu like với cô.

Đến giữa trưa, có nhân viên đến nói buổi diễn tập kết thúc, bắt đầu ghi hình chính thức lúc 13:30.

Bây giờ là giờ cao điểm, cơm hộp vẫn chưa đến, họ đề nghị các cô nên mua đồ ăn nhẹ cho nghệ sĩ ăn trước.

Vị trí phòng ghi hình không được đẹp cho lắm, Hạ Thụ và Tiểu Na chia nhau hành động, đi mua cà phê và bữa trưa.

Bước ra Starbucks, ánh mặt trời rất gắt, Hạ Thụ hơi nheo mắt.

Một chiếc xe ô tô màu bạc dừng lại bên kia đường. Sau đó, một bóng người bước xuống xe từ vị trí lái.

Bước chân của hạ Thụ khựng lại.

Tim đập nhanh như mô tơ, trong khoảnh khắc đó, máu trong người cô nóng bừng.

Cô ngạc nhiên nhìn anh đi về phía mình.

-----oOo-----

CHƯƠNG 32: KHÔNG ỔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Thanh Ngân

Beta: Sani

Hoắc Cận Hành đi rất chậm.

Anh mặc quần tây dài màu đen, áo sơ mi trắng, bình thường không phải là những nơi trang trọng, anh không mặc áo vest, cà vạt bị gió phát nhẹ bay, giống như một vị hoàng tử vừa mới tham gia xong tiệc tối tiện tay vứt bỏ lễ phục, tao nhã xa cách.

Hạ Thụ đứng tại chỗ, cứ nhìn anh ngược sáng như thế, từng bước từng bước, tiến đến gần mình, có thể là ánh mặt trời quá chói mắt, hốc mắt của cô đột nhiên cay cay, mắt của cô càng híp lại. Hoắc Cận Hành đứng cách cô nửa mét.

Dáng người cao gầy của anh che đi ánh nắng trong đôi mắt cô, cô ngẩng đầu, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt anh.

Anh cũng nhìn ngắm cô. Trong tròng mắt đen nhánh của anh phản chiếu hình bóng nho nhỏ của cô gái mặc chiếc áo len màu vàng nhạt, làm dịu đi sự lạnh lùng nhiều năm không tan vùng ấn đường của anh.

Hạ Thụ cảm thấy cổ họng mình giống như bị thứ gì đó chặn lại, không phát ra được một chút âm thanh nào. Cô cứ nhìn anh như vậy, rất lâu rất lâu, môi cong lên một độ cong.

“A Hành.”

Ngay sau đó anh cũng mỉm cười, chất giọng rất trầm, cũng rất nhẹ: “Hạ Thụ.”

Hình như là xung hô này đã từ nhiều năm trước, rất xa, đã từ lâu rồi.

Hốc mắt của Hạ Thụ bỗng đỏ lên, cô khẽ chớp mắt để che giấu đi màn sương trong tròng mắt: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh nghe nói, Tần Dĩ có lịch trình ở đây.” Ánh mắt của Hoắc Cận Hành rất sâu: “Nên muốn tới xem thử.”

Xem có thể gặp em hay không, lạy chúa vô cùng may mắn.

Cô khẽ gật gật đầu, một lời tâm sự, không thể nào nói ra, chỉ đỏ mắt nhìn anh liên tục mỉm cười.

“A Hành.” Cô nhìn chăm chú khuôn mặt của anh: “Anh trưởng thành rồi.”

Thật tốt...

Người con trai trước mắt mặt mũi trầm ổn, đường quai hàm tuấn tú sáng sủa. Gương mặt của anh vẫn như vậy, lạnh lùng đẹp mắt. Đây là dáng dấp trưởng thành của thiếu niên của cô.

Thật tốt, cô có thể nhìn thấy.

Trong khoảng thời gian không từ mà biệt, bị năm tháng tách ra ấy, cô từng tiếc nuối rất nhiều lần vì không thấy được dáng vẻ trưởng thành của anh, Hoắc Cận Hành chậm rãi chớp mắt, giọng nói trầm thấp giống như phát từ trong lồng ngực: “Đúng vậy, anh trưởng thành rồi.”

Anh trưởng thành rồi.

Anh có thể bảo vệ được em rồi.

Em... Còn cần anh không?

Ánh mắt của anh không kìm lại được mà hướng xuống, từ lông mi của cô, gò má, cằm, từng chút từng chút rơi vào cổ cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo phông màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo len màu vàng nhạt, xương quai xanh lơ lơ lộ ra bên dưới cổ áo phông, trên cổ cô trống không.

Anh lặng lẽ rũ mắt xuống.

Gió từ giữa kẽ cây nhẹ nhàng thổi đến, ánh nắng buổi trưa mùa xuân tươi sáng soi nổi, nhưng không lọc được khí lạnh trong không khí.

“Hôm qua em chạy nhanh quá, anh cũng không kịp nói chuyện với em.” Nhẹ nhàng cong môi, màu mắt của Hoắc Cận Hành ấm áp: “Mấy năm nay em có khỏe không?”

Đáy lòng Hạ Thụ có một tảng đá nặng nề đang cứng rắn đang ma sát, duy trì nụ cười, nói dối với anh: “Em cũng không tệ, còn anh?”

Nụ cười của Hoắc Cận Hành cũng không tản đi, chỉ là ánh mắt trong phút chốc bày ra sự thâm lương phức tạp: “Anh... Không ổn.”

Nghe anh nói như vậy, ngực Hạ Thụ đột nhiên đau nhói.

Anh nói: “Anh không ổn. Hạ Thụ, những năm này... Anh trải qua không ổn, không ổn một chút nào.”

Lúc đầu khi vừa mất liên lạc, anh nóng lòng, sốt ruột, nhưng không thể làm gì. Trường cấp ba tư thục Nam Xuyên quản lý nghiêm khắc, cho dù anh ảm ỉ, náo loạn cũng không có ích gì.

Đều nói nhà họ Hoắc của anh dòng dõi cao quý, nhưng như vậy thì sao? Con của mỗi một người đều là hào môn quyền quý, đối xử bình đẳng như nhau, đối lại anh chỉ càng được dạy dỗ nghiêm khắc hơn.

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến kỳ nghỉ thường lệ, anh xin ba mẹ, xin ông nội, xin bọn họ để cho anh trở về Thanh Thành.

Cho dù chỉ là nhìn thấy mặt ở xa xa, chỉ cần biết cô bình an là được.

Lúc đó anh đang có một cuộc thi lớn, ba mẹ không muốn để cho anh lỡ mất cơ hội, ông nội không mong muốn anh có quá nhiều tình cảm với gia đình ban đầu.

Anh cầu xin đến nỗi muốn quỳ xuống. Cuối cùng vẫn là anh trai và chị dâu của anh âm thầm giúp đỡ, để anh có cơ hội lén lút trở về Thanh Thành một chuyến.

Sau khi trở về, chờ đợi anh chính là tin tức cả nhà bọn họ xảy ra chuyện. Nhà không lâu trống, không biết tung tích.

Đêm tuyết đó thật lạnh, còn lạnh hơn lễ giáng sinh năm ở cô nhi viện. Nhưng lại không có ai đến gần anh, cho anh một viên kẹo, sưởi ấm tay anh.

Lại trở về Nam Xuyên, mưa to bão táp. Bởi vì trốn học, trường cấp ba tư thực muốn đuổi anh.

Ông nội tức giận, sau đó không biết gia đình làm biết bao nhiêu đàm phán với nhà trường, lại thêm thành tích của anh tốt, rốt cuộc mới chấp nhận cho anh tiếp tục đến trường, chỉ là hồ sơ ghi chép lại một lỗi nặng.

Anh trai anh nói không sai, nhà họ Hoắc, đúng là không giống với nơi khác.

Anh có thể giới rộng lớn hơn, cũng gặp được rất nhiều thứ chưa từng thấy qua, nhưng đồng thời, cũng mất đi rất nhiều. Anh phải xuất sắc, anh không thể phạm sai lầm, luôn luôn phải tỉnh táo, không thể để cho người khác bới móc ra manh mối, không thể bị người khác ở sau lưng nói anh không xứng là người của nhà họ Hoắc.

Cuối cùng anh đã thành người giống như Hoắc Cận Diễm nói, trở thành một người đứng ở vị trí cao, có năng lực bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Nhưng mà... Cô ở đâu chứ?

Trong lòng Hạ Thụ giống như có vũ khí sắc bén khuấy đảo qua lại bên trong. Vốn dĩ muốn hỏi tại sao anh biết? Anh ở nhà họ Hoắc, có người nhà, có người thương anh, tại sao lại không sống tốt?

Nhưng lời tới bên môi đột nhiên cô lại không dám hỏi, cô sợ ngọn nguồn của từ 'Không ổn' của anh là từ cô. Cuối cùng nói: "Đều sẽ ổn hơn thôi, A Hành."

Đáy mắt Hoắc Cận Hành đỏ hồng một mảng, màu môi nhợt nhạt: "Thật sự đều sẽ ổn sao?"

"Có thể." Cô gạt đầu, cúi đầu chớp mắt loại bỏ một giọt nước mắt, giống như muốn thuyết phục anh cũng như thuyết phục chính mình: "Nhất định có thể."

Từ nhỏ cô lớn lên ở tháp ngà voi, chưa bao giờ thất bại điều gì. Thời điểm bão táp kéo đến, cô cũng nghĩ bản thân không vượt qua được.

Nhưng sự thật chứng minh, mặt trời luôn luôn lên cao, trái đất vẫn tự xoay quanh mặt trời như trước.

Chỉ cần cô không bị đánh bại, tất cả đều sẽ qua đi, tất cả đều sẽ trở nên tốt hơn.

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành hỏi: “Mấy năm nay, em ở đâu?”

Tại sao cho tới bây giờ chưa từng liên lạc với anh? Tại sao không để cho anh tìm được?

Anh biết xảy ra chuyện như vậy, mấy năm nay nhất định cô đã trải qua rất cực khổ. Câu ‘Không tệ’ kia giống với câu ‘Không đau’ những năm đó của anh vậy. Nhưng nếu anh không hỏi, cô nhất định sẽ không nói.

Vừa nghĩ tới cô gái của anh, mười sáu năm được quý trọng che chở, trong một buổi tối lại chịu đựng mưa to gió lớn, anh liền khó chịu không nói nên lời.

Ánh sáng trong đôi mắt Hạ Thụ mờ đi, rất nhanh lại ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, vẫn trong sáng dịu dàng: “A Hành, trước hết có thể không hỏi cái này được không?”

Hoắc Cận Hành hơi ngừng lại, khẽ cười gật đầu: “Được.”

Mặt trời trốn vào tầng mây, ánh mặt trời đỏ bóng. Điện thoại của Hạ Thụ rung lên.

Là Tiểu Na gửi WeChat tới hỏi thúc. Hạ Thụ nhìn thời gian, nói: “A Hành, em phải đi rồi.”

“Ừm.” Ánh mắt của anh phá tan tất cả dịu dàng trên thế gian: “Đi đi.”

Nhẹ nhàng lùi ra mấy bước, rất nhanh cô lại đứng lại, xoay người mỉm cười với anh: “A Hành, anh ăn trưa chưa?”

Hoắc Cận Hành nhìn cô khẽ lắc lắc đầu.

Cô đưa một ly cà phê về phía anh, giọng điệu ấm áp nói với anh: “Ly này là của em, em mời anh uống cà phê. Nhớ ăn cơm đúng giờ, phải bảo vệ tốt cho cơ thể nhé.”

Giống như rất lâu, rất lâu trước đây, cô trong ánh đèn ấm áp cười rồi quay đầu lại, giọng nói trong trẻo nói với anh: “Cẩn thận, đừng bị thương.”

Anh ngạc nhiên trong một giây, tầm mắt rơi vào mu bàn tay cô, trên làn da trắng như tuyết của cô có một vết lằn dài màu đỏ thẫm.

Trông giống như mới bị thương không lâu trước đây, đã kết vảy lộ ra da thịt non đỏ.

Cảm nhận được tầm mắt của anh, Hạ Thụ khẽ kéo kéo tay áo lại che đi, không nói gì.

Cà phê vẫn còn ấm, rơi vào lòng bàn tay, phảng phất lưu lại nhiệt độ của cô.

*

Hôm nay Tần Dĩ thông báo gặp mặt ba người bạn họ ở Tinh Lăng Đảo, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết.

Quý Dương vừa trông thấy mặt mày anh ta hơn hờ bộ dạng rung đùi đắc ý liên không thể chịu nổi, trêu chọc: “Gần đây cậu có mùa xuân sao? Tinh thần không ổn định như vậy.”

“Cậu nói bậy gì đấy!” Anh ta phi một chân lên đạp anh ấy.

Bị Quý Dương cười toe toét né tránh.

Tần Dĩ khịt mũi khinh thường: “Loại cẩu độc thân như cậu làm sao có thể hiểu được người đột nhiên bị thần Cupid bắn mũi tên vào giữa tim như tôi? Cẩu độc thân thì phải có một chút nhận thức về cẩu độc thân được không? Đi đi đi, chớ đừng có xen vào chuyện của chúng tôi.”

Quý Dương nghe vậy kinh ngạc, kêu lên: “Vãi chương! Cậu tiến đến thật?”

Thẩm Hoài Xuyên vô thức nhìn về phía Hoắc Cận Hành.

Hôm nay Hoắc Cận Hành từ lúc bắt đầu cho tới giờ, vẫn mặt lạnh chẳng nói câu nào.

Anh rất ít khi giận, có thể nói, cho dù là bình thường khi vui vẻ, cũng rất ít khi biểu lộ ưu tư gì ra ngoài.

Hôm nay lại có thể nhìn rõ được tâm trạng của anh không xem là quá tốt. Điều này làm cho Tần Dĩ và Quý Dương trái lại sinh ra vài phần bất ngờ, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Thẩm Hoài Xuyên đoán được đại khái.

Tần Dĩ nói: “Đúng thế.”

Quý Dương quả thật phát điên rồi: “Cậu, ông cụ lớn Tần Dĩ à? Bây giờ mới có mấy ngày, trước kia còn bắt nạt cô gái nhỏ nhà người ta, bây giờ lại như thế. Nếu cậu không có trái tim đó cũng đừng thả thính người ta, đừng chà đạp người ta có được không!”

“Cái gì gọi là chà đạp hả! Chúng tôi gọi cái này là trai này gái sắc tình chàng ý thiếp lang... Lòng lang... Không đúng, dù sao là yêu thật được chứ!”

Anh ta vừa mới nói xong, Hoắc Cận Hành ở phía đối diện ngược mắt lên, u ám không một chút nhiệt độ.

Tần Dĩ bị anh nhìn đến nỗi sợ hãi khó hiểu, bả vai run run: “Nhị thiếu gia, làm gì thế? Có thể nào đừng nhìn tôi như thế, giống như là tôi cướp vợ của cậu vậy...”

Thẩm Hoài Xuyên đang uống trà, nghe vậy bị sắc ho khan một tiếng, vẻ mặt phức tạp liếc nhìn anh.

Phòng huấn luyện Taekwondo ở phía xa vừa mới kết thúc, học viên rải rác đi ra.

Tần Dĩ liếc mắt trông thấy, cười đùa cợt nhả đề nghị: “Này, Hoắc nhị thiếu, đi nào, hai chúng ta đi luyện tập một chút?”

“Cậu có thể thôi đi không!” Quý Dương khịt mũi: “Trình độ rác đó của cậu, có thể nào đứng sĩ nhục Cận Hành không, Cận Hành không đánh với người đai đỏ đen trở xuống được chứ?”

Tần Dĩ vốn không học Taekwondo, cho đến mấy năm trước quen mấy người bạn họ, một lần tình cờ thấy Hoắc Cận Hành luyện tập, cảm thấy đẹp trai chết mất, bèn ồ ào cũng phải học.

Chỉ là anh ta đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày, học mấy năm, chỉ mới thi được đai xanh, trình độ không khác gì đứa trẻ bảy tám tuổi.

Tần Dĩ: “Ai yo, chỉ là tùy tiện luyện một chút chơi đùa một chút mà, trước kia cũng không phải là chưa từng đối luyện, hơn nữa,” Anh ta nhướn mày về phía Hoắc Cận Hành: “Nhị thiếu gia sẽ nhường tôi đúng không?”

Trước kia bởi vì bị anh ta làm phiền, Hoắc Cận Hành không có cách nào, nên đồng ý luyện tập với anh ta.

Luyện tập cũng không nghiêm túc, qua mấy hiệp hơi thở của Tần Dĩ đã không thông nổi, còn Hoắc Cận Hành không ra một giọt mồ hôi nào.

“Có được không hả?” Thấy anh cả buổi không đáp lại, Tần Dĩ truy hỏi.

Vốn tưởng rằng sẽ từ chối, Hoắc Cận Hành lại yên tĩnh nhìn chằm chằm quanh ta hai giây đột nhiên đứng dậy, xoay người ra phía ngoài: “Thay quần áo.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 33: KHÔNG NỮ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Anna

Beta: Sani

Trong phòng tập Taekwondo, Tần Dĩ và Hoắc Cận Hành đang đứng đối diện nhau.

Hoắc Cận Hành chậm rãi thắt chặt chiếc đai đen quanh eo rồi khẽ hạ tay xuống, hơi nhướn mắt nhìn về phía đối phương.

Tần Dã ở phía đối diện đang bật nhảy khỏi động làm nóng cơ thể, khi thấy anh nhìn qua, trên mặt anh ta liền hiện lên ý giễu cợt ra hiệu với anh.

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương yên lặng đứng bên cạnh sàn đấu. Thẩm Hoài Xuyên quả quyết: “Lần này Tần Dã chắc chắn sẽ rất thảm.”

Quý Dương cảm thấy kỳ lạ hỏi, “Sao cậu biết?”

Anh ấy hất cằm về phía sàn đấu rồi buông tiếng thở dài, “Cứ xem đi rồi biết.”

Trong hội quán có nhân viên phụ trách quản lý phòng tập Taekwondo đảm nhận vai trò trọng tài.

Thấy hai bên đã chuẩn bị sẵn sàng, trọng tài liền bấm đồng hồ và hô lớn: “Bắt đầu!”

“Kihap——!” Tần Dã ngay lập tức hét lớn rồi giơ chân tấn công vào phần bụng và eo của Hoắc Cận Hành liền bị anh nhẹ nhàng nhấc chân lên đẩy ra.

“Ai yo! Nhị thiếu gia, được đấy!” Tần Dã xoa mũi, nhướn mày cợt nhả nói với anh: “Tới đi, tấn công đi nào, xem tôi có tiến bộ hơn không?”

Anh ta nói rồi hô lớn tung một đòn đá ngang về phía anh, không ngờ bị Hoắc Cận Hành vô cùng lạnh lùng và điềm tĩnh chặn lại đòn tấn công.

Sau nhiều lần tấn công liên tiếp, anh ta thậm chí không thể chạm vào đường viền võ phục của anh. Ngược lại Tần Dã gần như đã kiệt sức, thở hổn hển nói, “Tôi nói này nhị thiếu gia, cậu nương tay chút đi! Cậu biết rõ tôi đánh không lại cậu mà.”

Trước đây khi luyện tập, Hoắc Cận Hành vì giữ cho anh ta chút lòng tự trọng, cũng như để anh ta có cảm giác chiến thắng, nên anh thường tháo nước Tam Hiệp- Trường Giang* cho anh ta thắng vài lần.

*vô cùng rộng lượng, nhân nhượng.

Nhưng hôm nay anh gặp đòn phản đòn, không một chút nể mặt khiến anh ta cảm thấy vô cùng thất bại.

Về mặt Hoắc Cận Hành lạnh lùng, không chút biểu cảm nói: “Dùng hết các tuyệt chiêu chưa?”

Tần Dã mơ hồ, “Hả?”

“Thế thì đến lượt tôi.”

Anh không nhiều lời, trực tiếp tấn công bằng một cú đá xoáy. Đôi chân săn chắc mang theo tốc độ và sức mạnh lập tức khiến Tần Dã đầu vầng mắt hoa, loạng choạng lùi về phía sau.

“Fuck!” Tần Dĩ đang mặc đồ bảo hộ, thực ra bị đá cũng không quá đau nhưng không đủ lực để cản đòn, khó khăn lắm mới có thể đứng vững lại, sau đó ho khan nói, “Nhị thiếu, cậu chơi thật đấy à?”

Hoắc Cận Hành không trả lời, liên tiếp tấn công bằng những cú đá xoáy, đá ngang, đòn tổng sau và cú liên hoàn cước trực tiếp ép Tần Dĩ vào góc sàn.

Tần Dĩ không ngừng kêu la gào khóc.

“Fuck! Fuck! Fuck!”

“Nhị thiếu! Nhị thiếu, cậu điên rồi! Hoắc Cận Hành!”

“Ui da đau đau đauuuu! Đùng đá, đùng đá nữa, cánh tay, cánh tay đau quá!”

“Đại ca em sai rồi đại ca! Anh chính là đại ca của em! Đại ca! Anh Hành! Anh Hành ơi! Đại ca... Ui da... Á...”

...

Quý Dương đứng bên cạnh sàn đấu nhìn đến phát ngốc, hai mắt mở lớn, “Tôi chuồn đây, hôm nay Cận Hành thật sự điên rồi phải không?”

Thẩm Hoài Xuyên bày ra vẻ mặt “Cậu xem tôi đã nói rồi mà.”

Có phần lo lắng cho Tần Dĩ, anh ấy gọi lớn: “Cận Hành!”

Hoắc Cận Hành lập tức dừng lại, đòn đánh cuối cùng dừng ngay trước mặt Tần Dĩ chỉ cách 1cm, khiến anh ta phải dùng hai cánh tay để bảo vệ mặt.

Anh lạnh lùng nhìn anh ta, rồi từ từ hạ chân xuống.

Nhìn thấy anh thu chân lại, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên cùng thở phào nhẹ nhõm, vội chạy về phía anh.

Cảm thấy không còn nguy hiểm nữa, Tần Dĩ từ từ mở mắt, xuyên qua kẽ hở của hai cánh tay nhìn qua. Thấy anh đã thực sự thu chân lại, cuối cùng cũng dám thả lỏng, ngồi xuống sàn đấu, dựa lưng vào tường.

Anh ta đưa tay vuốt ngực bị thương nói, “Vẫn còn sống! Vẫn sống... Tôi nói này nhị thiếu gia, tôi đắc tội với cậu ở đâu vậy, sao cậu lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi nhớ rất rõ trước đây cậu từng nói” Lồng ngực của Hoắc Cận Hành phập phồng, giọng nói có phần run rẩy, “Cậu cố ý làm trò quái đản khiến tay của trợ lý cậu bị thương.”

Tần Dĩ mặt mày đau khổ, “Ai nha... Tôi biết chuyện đó là tôi không đúng, rất quá đáng, thực sự không nên đối xử như thế với một cô gái... Nhưng sau này tôi không còn tái phạm nữa rồi! Chẳng nhẽ cậu vì chuyện này mà ra tay với tôi nặng như thế?”

Anh ta vốn định chất vấn anh nhưng khi vừa ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Cận Hành, anh ta bèn nghẹn giọng mà rụt cổ lại.

Hoắc Cận hành siết chặt hai bàn tay rồi từ từ nhắm mắt lại.

Người con gái mà anh trân trọng nâng niu, anh không nỡ nhìn cô rơi dù chỉ một giọt nước mắt, thế mà anh ta lại làm cô chảy máu...

Sau khi đã bình tâm lại, hô hấp của Hoắc Cận Hành cũng dần trở lên ổn định, anh lạnh lùng thốt ra một câu “Tránh xa cô ấy ra!”, rồi quay người bỏ đi.

Thẩm Hoài Xuyên theo sau.

“Ây ây——” Tần Dĩ nhìn thấy bóng lưng rời đi của anh liền gọi lại, nhìn thấy anh đi thẳng ra khỏi phòng tập vô cùng âm ứ: “Chuyện quái gì đây? Ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói, rõ ràng tôi bị đánh oan, chuyện đó thì liên quan gì tới cậu ta chứ!”

Quý Dương vỗ vỗ vai anh ta: “Dựa vào sắc mặt của Hoắc Cận Hành mà tôi thấy, không đánh chết cậu đã là may rồi.”

...

Hoắc Cận Hành chân bước như bay suốt quãng đường từ phòng tập đến nhà hàng.

Anh vẫn chưa thay võ phục, một thân quần áo trắng tinh vội vã bước vào nhà hàng, sống lưng thẳng tắp, mày chau lại, mặt lạnh như băng.

Không ít thực khách hướng mắt nhìn về phía anh.

Anh ngồi xuống chỗ trước đó của bốn người họ, thuận tay cầm một ly đồ uống lên muốn uống xuống.

Thẩm Hoài Xuyên khẽ giọng nhắc nhở, “Rượu”

Hoắc Cận Hành hơi khựng lại trong giây lát, sau đó anh ngửa cổ dứt khoát uống hết.

Rượu nồng độ cao một đường từ cổ họng chảy xuống dạ dày, khiến các huyết quản như đang bị thiêu đốt, tâm trí anh cũng dần thanh tỉnh.

Thẩm Hoài Xuyên lắc đầu cười hỏi anh: “Đã gặp rồi?”

“Ừm.” Anh thấp giọng trả lời.

“Cô ấy có ổn không?”

Hai mắt Hoắc Cận Hành tối lại, giọng trầm xuống: “Cô ấy nói cô ấy vẫn ổn.” Nhưng có ổn hay không... Chỉ người trong cuộc là hiểu rõ nhất, sao có thể chỉ vài từ đơn giản mà nói hết được.

Thẩm Hoài Xuyên thở dài vỗ vỗ vai anh: “Dù có như thế nào gặp lại cô ấy là tốt rồi, mọi chuyện từ từ tính, đừng quá lo lắng.”

Hoắc Cận Hành trầm tư khẽ nhắm mắt lại.

Phản ứng sau khi uống rượu đến rất nhanh, trên trán Hoắc Cận Hành đã lấm tấm những hạt mồ hôi. Anh đứng dậy đi về phía phòng thay đồ để thay trang phục.

“Còn chuyện này nữa.” Thảm Hoài Xuyên nói với theo.

Hoắc Cận Hành đột ngột dừng bước.

Thảm Hoài Xuyên nói: “Nhớ để mắt tới Tần Dĩ, nhìn cậu ta không giống như đang đùa.”

Buổi tối khi anh trở lại căn hộ, ngay cả đèn vẫn chưa bật. Hoắc Cận Hành khẽ xoa bụng, lấy hai viên thuốc dạ dày trong tủ thuốc rồi uống xuống.

Sau khi tắm và thay trang phục xong, lúc đi ra điện thoại của anh có thêm tin nhắn.

Một tin nhắn thoại trên Wechat.

Anh lướt nhìn qua, cẩn thận cảm dây chuyền mặt gỗ đã tháo ra trước khi tắm đeo lên, sau đó mở tin nhắn ra nghe.

“Nhị thiếu, tổng giám đốc Hoa Nhất hẹn thứ năm tuần này để bàn bạc chuyện hợp đồng.” Là giọng của trợ lý Chu Tung Kỳ.

Hoắc Cận Hành nhấn lại: “Đã biết.”

Anh tiến tới chiếc tủ đầu giường trong phòng ngủ, sau đó khẽ chạm tay vào chiếc hộp cũ, rồi một vỏ ly cà phê Starbucks vào bên cạnh.

Hoắc Cận Hành ngẩn người nhìn chằm chằm vào chiếc ly hồi lâu.

Trước đây anh đã nhiều lần tưởng tượng bọn họ sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh như thế nào?

Bỗng nhiên gặp lại, tâm trạng của anh lại có phần lo sợ, muốn lại gần nhưng lại không dám tiến tới, sợ làm kinh động và làm phiền đến cô. Càng sợ rằng trong tim cô sớm đã không còn anh.

Hôm nay trên cổ của cô trống rỗng.

Đầu ngón tay anh khẽ chạm vào mặt gỗ dây chuyền trước ngực sau đó từ từ siết chặt lại.

Hạ Thụ, rốt cuộc em...

Trong tim anh dường như cảm thấy trống rỗng, rồi lại được lấp đầy. Ẩn sâu bên trong đó là tất cả sự không cam lòng, ghen tị và mất mát.

—

Thời gian gần đây trong nội bộ công ty giải trí Hoa Nhất đang lan truyền rộng rãi một tin tức, khiến các nhân viên công ty trở lên vô cùng sôi nổi.

Công ty giải trí Hoa Nhất là một công ty điện ảnh và truyền thông, chuyên về đào tạo và khai thác các nghệ sĩ, đầu tư cũng như quảng bá điện ảnh. Công ty đã

thành lập từ lâu đời. Những năm trước đây thị trường truyền thông ở trong nước vô cùng ảm đạm, phải đến vài năm gần đây ngành giải trí mới bắt đầu phát triển.

Là một công ty lâu đời, tuy không phải đứng đầu trong nước về ngành điện ảnh và truyền thông, nhưng cũng có những bước phát triển vượt bậc.

Căn cứ vào những năm gần đây, sự gia tăng ngôi sao lưu lượng của các nhóm thần tượng mới đã khiến thị trường của công ty cũng như các ngôi sao điện ảnh truyền thông bị giảm sút, địa vị Hoa Nhất trong nước đang có chiều hướng đi xuống.

Tuy nhiên gần đây đang lan truyền tin tức, một công ty lớn đang đàm phán thỏa thuận hợp tác cùng tổng giám đốc Hoa Nhất, sẽ có một khoản đầu tư lớn được đổ vào đây để tiến hành cải tổ và mở rộng công ty Hoa Nhất.

Tin tức được lan truyền trong nội bộ công ty khiến mỗi nhân viên càng phải chăm chỉ và nỗ lực hơn nữa. Có thể nói quyết định lần này của lãnh đạo không ảnh hưởng quá lớn đến nhân viên cấp dưới, nhưng khi có sự gia nhập của cổ đông mới khó tránh khỏi sẽ có một đợt thanh trừng.

Nghe nói lần này con số được đầu tư không phải là nhỏ. Sau khi rót vốn vào thì cổ đông mới chiếm tới 37% cổ phần, chỉ đứng sau tổng giám đốc hiện tại của Hoa Nhất, có thể nói là nhân vật tầm cỡ.

Hạ Thụ là trợ lý nên hằng ngày rất hiếm khi tới công ty, đối với việc đầu tư lần này cô thực sự không nắm rõ, chỉ nghe loáng thoáng từ Tiểu Na.

Tiểu Na liên tục nói không ngừng nghỉ về vị cổ đông mới lần này, còn đang mơ tưởng nếu một ông chủ siêu giàu như thế có thể sẽ tăng lương cho cô ấy.

Hạ Thụ hỏi cô ấy, rốt cuộc công ty đầu tư lần này là công ty nào?

.....

Tiểu Na cứng họng nói quên rồi.

Hạ Thụ bật cười.

Cô không muốn nghĩ nhiều, chuyện gì đến ắt sẽ đến, mỗi ngày chỉ cần chăm chỉ làm tốt công việc của mình.

Cổ đông mới sẽ tới vào ngày thứ ba.

Ngày hôm đó, Tần Dĩ không có thông báo với cô, Hạ Thụ lúc sát giờ mới nhận được điện thoại của Abel, gọi cô lập tức tới công ty tham gia nghi thức chào mừng cổ đông mới, đội ngũ tham gia có nhiều người nhìn sẽ đẹp mắt hơn.

Nghi thức chào mừng được chuẩn bị hết sức gấp gáp, Hạ Thụ đứng một góc sau đám đông chờ đợi vị cổ đông mới.

10h30 sáng, tia nắng chói chang phản chiếu vào những hoa văn trên cửa xoay của tòa nhà.

Ba chiếc ô tô màu đen lần lượt đậu bên ngoài tòa nhà. Xe đầu mở đường, xe theo sau cùng để bảo vệ, chiếc xe đi giữa dừng lại ngay trung tâm cửa xoay.

Khi xe dừng lại, nhân viên đứng cửa đeo găng tay trắng bước lên mở cửa ghế lái phụ.

Bước xuống từ ghế lái phụ là một người đàn ông lịch thiệp tay xách chiếc cặp công văn. Anh nói lời cảm ơn, sau đó tiến tới mở cửa ghế sau.

Khi người trong xe bước xuống, tất cả mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay chào mừng.

... Ánh mặt trời chói chang, có những tia nắng rơi trên người anh khiến bộ âu phục dường như nhạt màu hơn, nhưng nó cũng không thể xua tan được biểu cảm lạnh lùng giữa đôi mày kiếm trên khuôn mặt anh.

Người đàn ông chậm rãi tiến tới cánh cửa xoay, vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng và xa cách trước tiếng vỗ tay chào mừng của tất cả mọi người.

Ánh mắt Hạ Thụ như ngưng lại, lưng cũng cứng đờ. Giờ đây trong thế giới của cô, không thể nghe hay nhìn thấy gì khác nữa.

Chỉ có anh... Duy nhất một mình anh.

-----oOo-----

CHƯƠNG 34: NHỚ ANH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Bunny

Beta: Sani

Mới sáng ra cả công ty Giải trí Hoa Nhất đã thảo luận sôi nổi.

“Này anh ta đẹp trai quá! Lại còn trẻ nữa chứ!”

“Hơn nữa cũng rất có khí chất! Dù có hơi lạnh lùng, vừa nãy đi dọc đường không thấy anh ta cười lần nào, không biết có phải tâm trạng không tốt không?”

“Lạnh lùng như thế mới tốt! Mọi người nhìn anh ta trẻ như vậy, nếu không điềm tĩnh lạnh lùng thì sao quản lý được người khác, tôi cảm thấy anh ta rất mạnh mẽ.”

“Tìm được rồi!” Có người cầm điện thoại kích động nói.

“Hoắc Cận Hành, con trai thứ hai của chủ tịch Hoắc Chấn Xuyên tập đoàn Quân Dục, là người nhà họ Hoắc! Là chỉ trưởng! Tốt nghiệp Đại học A, năm nay mới hai mươi bốn tuổi.”

“Quân Dục...”

“Nhà họ Hoắc...”

....

Hạ Thụ ngồi ở phòng trà gần ra, cuộc thảo luận như những mảnh vỡ rời rạc rơi vào tai cô, nghe cũng không rõ ràng.

Tiểu Na đi đến bên cạnh cô, thấy cô đang ngẩn ngơ, lặng lẽ thì thào vào tai cô rồi nói to: “Chị Hạ Sáu.”

Hạ Thụ giật mình, hoảng sợ vỗ ngực: “Tiểu Na, em làm chị sợ đó.”

Tiểu Na cười: “Chị Hạ Sáu đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Thụ lắc đầu.

Lúc này cổ đông mới đang ở trên tầng ký thỏa thuận cổ phần, không lâu sau có người đến nói trợ lý có thể rời đi được rồi. Hạ Thụ và Tiểu Na cùng ra ngoài.

Trong lúc chờ thang máy, Hạ Thụ ngập ngừng hồi lâu nhưng vẫn nói: “Tiểu Na, em đi trước đi, chị quên chút đồ.” Khi cô quay lại khu làm việc, tình cờ gặp Abel.

Ngẩng lên thấy Hạ Thụ, anh ấy mỉm cười rồi chào: “Tiểu Hạ, em chưa đi hả?”

Anh ấy đi về phía văn phòng của anh ấy.

Hạ Thụ gọi: “Anh Abel”

Abel dừng bước: “Sao thế?”

Cô hơi bối rối, miết ngón tay vào mép quần áo, lông mi dài khẽ chớp: “Em có chuyện này muốn nói với anh.”

Abel nhìn thái độ của cô có hơi không bình thường, hơi khó hiểu, quan sát cô rồi mỉm cười gật đầu: “Được, đến văn phòng của anh rồi nói.”

—

“Từ chức?!”

Trong văn phòng, Abel chưa kịp ngồi nóng ghế, lại vì hai từ này mà sốc đến mức đứng lên.

Không nghĩ rằng phản ứng của anh ấy lại lớn đến vậy, Hạ Thụ cười áy náy: “À, Abel, đừng lo, em chỉ là báo trước thôi, em sẽ đợi trợ lý mới đến, bàn giao lại công việc, về phía tiểu thư Tần em sẽ tự mình giải thích, chắc chắn sẽ không gây rắc rối cho anh.”

“Không, không!” Abel sột ruột bước hai bước đến trước mặt cô, “Khoan nói đến chuyện đó đã, sao em lại rời đi? Có chỗ nào không hài lòng sao? Hay tiền lương không hợp lý? Hay có người bắt nạt em?”

“Em...”

Nói đến chuyện bị bắt nạt, Abel vỗ trán phát hiện ra điều gì đó, một tay chỉ ra ngoài, “Có phải thằng Tần Dã lại bắt nạt em đúng không? Mẹ nó...”

Anh ấy nói xong liền hầm hừ tức giận đi ra ngoài, Hạ Thụ thấy thế thì giật nảy mình, cô vội vàng ngăn anh ấy lại.

“Không phải, không phải đâu anh Abel!”

Cô không thể nhịn cười, kèm theo một chút bất lực.

Nhưng cũng có phần vui mừng.

“Không phải, Abel, không có ai bắt nạt em hết, Tần Dã cũng không, chỉ là chuyện cá nhân của em thôi.”

Chẳng qua là cô chẳng biết phải đối mặt với Hoắc Cận Hành như thế nào.

Từ ngày biết anh quen biết Tần Dã, bắt gặp anh ở bên ngoài khu ghi hình, cô đã nghĩ đến chuyện nghỉ việc.

Cô không muốn chuyện tình cảm xen vào công việc, càng không muốn vì chuyện cá nhân mà làm hỏng việc. Kể cả chỉ có một chút liên quan đến, dù đó là bạn anh.

Chẳng qua cô không nghĩ là nhanh như vậy, nghĩ là sẽ định hình lại thói quen của Tần Dã rồi nói sau. Nhưng cô không ngờ anh lại chính là cổ đông mới của công ty.

Abel không đồng ý, “Không, nhưng, nhưng điều đó hoàn toàn không cần thiết! Nếu như vậy, nếu em có việc cá nhân, em có thể nghỉ phép rồi giải quyết bất cứ lúc nào mà, được chứ? Anh sẽ giữ lại vị trí cho em, không cần từ chức. Nếu em có gì khó khăn, công ty sẽ giúp em.”

“Nhưng...”

“Hoặc là!” Abel vỗ đùi, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt anh ấy sáng lên, “Hạ Sáu, em chuyển thành làm người đại diện đi.”

“... Hả?” Hạ Thụ sửng sốt, ngây ra nhìn anh.

Anh ấy đi đến bàn làm việc rồi lấy ra một tập tài liệu.

Abel biết nghề trợ lý ít có cơ hội phát triển, lương cũng thấp, nhưng lại đòi hỏi rất cao, cho dù làm tốt, cũng chỉ dừng lại ở đó.

Bình thường thì lúc đăng tuyển dụng, có nhiều cô gái trẻ đến ứng tuyển cho vị trí trợ lý, nhưng họ cũng bỏ cuộc cũng rất nhanh. Đa phần đều là do tiền lương thấp và công việc vất vả.

Anh ấy đoán Hạ Sáu cũng vì lý do đó nhưng xấu hổ không muốn nói ra.

Nhưng người đại diện thì hoàn toàn khác.

Anh ấy nói: “Em cũng biết đó, công ty chúng ta đang muốn mở rộng và phát triển hơn. Thực tế, từ hai năm trước, công ty đã chọn lọc thực tập sinh để đến Hàn Quốc ra mắt. Lúc này đột nhiên mở rộng nên công ty cấp bách tuyển dụng nhiều người, bất kể là trợ lý hay là người đại diện. Anh thấy em có điều kiện tốt, làm trợ lý thì đáng tiếc, nói cách khác, em có thể thử trở thành người đại diện.”

Anh ấy đưa tài liệu cho cô xem.

Hạ Thụ từ chối, “Không, không, không, không! Abel đừng đùa nữa, sao em làm người đại diện được.”

“Sao lại không? Nhìn em xem, rất nghiêm túc trong công việc, EQ cũng không thấp. Kể cả thằng nhóc thôi Tàn Dã em cũng trị được, nhiều người đại diện không làm được như em đâu. Hơn nữa, ai chẳng đi từ con số không? Coi như em là người mới, cũng dẫn dắt một người mới. Hơn nữa em làm việc dưới trướng anh, anh cũng sẽ giúp em.”

Hạ Thụ thấy việc này rất vớ vẩn, nói gì cũng lắc đầu từ chối.

Abel nói đến mức khô cả miệng, cuối cùng nhét tài liệu vào tay cô, “Đừng vội từ chối, em xem qua trước đi, rồi cân nhắc.”

Hạ Thụ không còn sự lựa chọn nào ngoài mở tập tài liệu.

Tài liệu nói về kế hoạch đào tạo cho người mới, và danh sách người dự định sẽ cho ra mắt.

Hạ Thụ mơ hồ lướt xem, ánh mắt lướt qua một cái tên.

Bỗng nhiên dừng lại.

—

Ánh tà dương buổi chiều thật chói mắt. Hạ Thụ đi theo Abel vào văn phòng, cố điều chỉnh hô hấp của mình.

Ngồi trong văn phòng là một cô gái trẻ, chỉ tầm hơn hai mươi.

Nghe thấy có người đến, cô gái đứng dậy, cúi đầu gọi một tiếng: “Anh Abel”

“Ừ.” Abel cười: “Tiểu Vũ, người đại diện mới của em đã được sắp xếp rồi, hôm nay em có thể gặp, cũng làm quen luôn.”

Anh ấy nói, ra hiệu cho Hạ Thụ đi vào.

Hạ Thụ nhìn cô gái vừa quen thuộc vừa xa lạ kia.

“Vũ Thuần.”

Cô Vũ Thuần tròn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin, “Tiểu Mộc?!”

Lần này đến lượt Abel giật mình, nhìn tới nhìn lui cả hai người, “Hai người... Biết nhau sao?”

Hạ Thụ cười hồi lỗi, “Xin lỗi, Abel, em chưa nói với anh là bọn em quen biết nhau. Vũ Thuần và em...”

Cô nhìn về phía Cố Vũ Thuần, ánh mắt mang nhiều điều phức tạp, “Bọn em là bạn tốt từ nhỏ.”

Abel đột nhiên hiểu ra, tại sao cô lại đột nhiên đồng ý sau khi thấy tên Cố Vũ Thuần.

Mà vậy cũng tốt, người quen biết thì dễ làm việc chung hơn. Anh ấy hăng hái nói: “Được, vậy anh không cần giới thiệu nữa. Hai người nói chuyện trước đi, anh ra ngoài, cần gì thì cứ gọi.”

Anh để lại không gian cho hai cô gái.

Cánh cửa kính vừa đóng lại, Cố Vũ Thuần nhanh chóng bước đến rồi nhìn cô thật kỹ, cứ ngỡ là mơ. “Tiểu Mộc? Thật sự là cậu sao, Tiểu Mộc! Mấy năm nay cậu đã ở đâu vậy? Đột nhiên biến mất mà không nói tiếng nào, không liên lạc được luôn! Bọn tớ cứ nghĩ là cậu đi du học rồi!”

Hạ Thụ cười, nhẹ nắm tay cô ấy, “Tớ không đi du học, ở Trung Quốc thôi. Không liên lạc với cậu là vì có vài chuyện, tớ xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ!” Cố Vũ Thuần nhìn cô, vành mắt đỏ lên.

Cô nhìn ra chỗ khác.

Hạ Thụ cười khúc khích rồi chọt má cô ấy, trêu cô ấy, “Đừng nói về tớ nữa, nói về cậu đi. Nhiều năm không gặp, sao chớp mắt cậu lại thành ngôi sao lớn thế này?”

“Ngôi sao lớn cái quỷ gì!” Cố Vũ Thuần nói, “Diễn viên tuyển một ngàn tám trăm, không có lý tưởng gì.”

Năm đó gia đình Hạ Thụ gặp chuyện không may nghỉ học. Lúc đầu thì có liên lạc với Cố Vũ Thuần, sau đó lại đột nhiên cắt đứt liên lạc, nhà họ Hạ thì dọn trống không.

Ban đầu Cố Vũ Thuần còn thông qua ông nội cô ấy để tìm, nhưng vẫn không có kết quả.

Kỳ thi đại học, cô ấy trúng tuyển vào một trường đại học ở Hải Thành.

Bởi vì nhớ Hạ Thụ từng nói muốn thi vào đại học A, kỳ nghỉ hè năm đó cô ấy đến Đế Đô tìm thử. Cô gặp người săn tài năng của Hoa Nhất ở trạm tàu điện ngầm, nói rằng cảm thấy điều kiện của cô ấy không tệ, muốn đào tạo cho cô ấy trở thành ngôi sao.

Ngay lúc đó, cô ấy nghĩ mình gặp lừa đảo.

Sau khi tìm hiểu thì mới biết là không phải, cô ấy cũng cảm thấy giới giải trí khá thú vị, hơn nữa cô cũng không thích học chuyên ngành kế toán lắm, thế nên cô ấy đến Hàn Quốc dưới áp lực của gia đình.

Hạ Thụ yên lặng lắng nghe, nhìn cô gái sáng ngời và xinh đẹp trước mắt mình, đột nhiên cảm thấy hàng ngàn cảm xúc dâng trong tim.

Quả nhiên là khác nhau.

Vũ Thuần trong trí nhớ của cô là một nàng tomboy lúc nào cũng đi cùng cô, không câu nệ tiểu tiết, tùy tiện, dù xinh đẹp nhưng lại không biết cách ăn mặc.

Thời gian bảy năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều thứ.

“Đúng rồi!” Cô Vũ Thuần đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, dừng chủ đề đó lại, “Tiểu Mộc, cậu gặp Tống Hành chưa?”

Nghe thấy cái tên đó giống như đã bị bụi thời gian vùi lấp, khiến tim Hạ Thụ hẫng một nhịp.

Cô nhìn xuống, “Đã gặp rồi.”

“À, vậy được rồi, vậy tốt!” Cô ấy vỗ vỗ ngực, thờ nhẹ, “Tớ còn nói trước đây cậu biến mất liên biến mất, làm sao mà ngay cả Tống Hành cũng không để ý, lúc đó cậu ấy còn về Thanh Thành tìm hỏi tớ, hai người không cãi nhau là được rồi.”

Hạ Thụ hoàn toàn chú ý chỗ khác, tim bỗng nhiên đập kịch liệt, “Cậu mới nói gì? Cậu ấy quay về Thanh Thành?”

“Đúng vậy.” Cô Vũ Thuần nói.

Có lẽ là vào tháng 1 của bảy năm trước.

Cô ấy nhớ rõ rằng hôm đó là ngày thi, tuyết rơi nhiều. Lúc đó vừa đi đến cổng trường thì bị chặn lại bởi một thân hình cao và gầy.

Khi cô ấy nhìn thấy Tống Hành, cứ ngỡ là ảo giác.

Cũng không biết anh đã đứng chờ bao lâu, anh mặc quần áo phù hợp với thời tiết miền nam. Người rất gầy, môi anh hơi tím vì lạnh, hỏi cô ấy có biết tin tức gì về nhà họ Hạ không.

Cũng rất lâu rồi, nên Cô Vũ Thuần cũng không nhớ lúc đó mình đã nói gì.

Chỉ nhớ rằng tuyết rơi sau lưng làm gợi lên sự mát mát hằn trong ánh mắt của anh khi cô ấy nói điều đó.

Tâm trí Hạ Thụ như bị chặn, não cũng chẳng hoạt động. Tim đập kịch liệt từ từ bình tĩnh lại, nhưng lại như có gì đó đè nặng trong ngực.

Cô Vũ Thuần tò mò, “Vậy tiểu Mộc, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy? Có hay không ~hả? Tớ nghe nói bây giờ cậu ấy là cổ đông công ty, rất đẹp trai! Như vậy cậu sẽ trở thành phu nhân của cổ đông đúng không?”

Cô ấy khoa tay múa chân, hôn một cái ôm một cái.

Hạ Thụ nói, “Lâu rồi bọn mình không gặp nhau.”

“Hà?” Cô ấy ngạc nhiên, còn muốn hỏi tiếp.

Hạ Thụ đột nhiên dang tay ôm chặt cô ấy, tựa đầu trên vai cô ấy.

Cố Vũ Thuần cứng đờ, biết đây là chuyện không nên nói, cô ấy đặt tay lên lưng cô ấy, vỗ về để cô cảm thấy thoải mái, “Được rồi, được rồi, không buồn, không buồn...”

“Vũ Thuần.” Mắt Hạ Thụ ươn ướt, không nhìn rõ phương hướng, “Mấy năm nay, tớ thật sự rất nhớ cậu.”

Cũng nhớ cậu ấy rất nhiều.

Trước khi về nhà vào buổi chiều, Hạ Thụ đột nhiên nhận được tin nhắn từ Dịch Hiên, hỏi cô có thể mua trứng đem tới tiệm cơm Hiên Dương được không.

Tiệm cơm Hiên Dương là quán ăn gia đình được ông nội Dịch mở, nằm ở ngay bên cạnh ngõ nhỏ, tên được đặt theo tên của hai người cháu trai, Dịch Hiên và Dịch Dương.

Khi Hạ Thụ mới đến Đé Đô không tìm được việc, đã làm phục vụ ở đây vài ngày.

Dù sao cũng thuê nhà của nhà người ta, cô sẽ cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt nhất có thể.

Tới tiệm cơm Hiên Dương thì hoàng hôn vừa xuống, ánh tà dương phủ kín trời.

Cô cười rồi đưa trứng cho cậu ta, “Này, Dịch Hiên, tôi mua bốn cân không biết đủ không, nếu không đủ thì tôi đi mua tiếp.”

Cô gái cười lóa mắt tựa vàng sáng trong thời tiết lạnh, Dịch Hiên lung lay, vội vàng gạt đầu, “Đủ, đủ, đủ rồi, thật ra là nhiều rồi, bao nhiêu vậy?”

Dịch Hiên là chàng trai trẻ hai mươi tuổi, rất nhiều năng lượng.

Theo ông nội Dịch thì cậu ta học không giỏi lắm, sau khi tốt nghiệp cấp ba thì không học nữa, ở nhà phụ quán cơm.

Gia đình cậu ta có rất nhiều phòng cho thuê, người cũng kiên định và có tài năng, chỉ vài năm mà việc buôn bán tiệm cơm rất phát đạt.

Sau khi nhận tiền từ Wechat, Hạ Thụ nói, “Vây Dịch Hiên, nếu không còn việc gì thì tôi về trước. Tạm biệt.”

Cô xoay người rời đi, nhưng Dịch Hiên nhanh chóng ngăn lại, “Hà Sáu, chờ một lát!”

Đường viền váy của cô xoay nhẹ như hoa dại trong khe đá, cô nhìn lại, “Sao vậy?”

“...” Dịch Hiên tự nhiên lại thấy xấu hổ.

Dưới ánh chiều tà, mặt cậu trai có chút đỏ, dường như rất khó để mở miệng, nói chậm rãi và khó khăn.

“Hạ Sáu, chị có người trong lòng rồi sao?”

“Hả?” Hạ Thụ giật mình.

“Thì là...” Cậu ta không dám nói thẳng, cũng không dám nhìn vào cô, nhưng mắt cậu ta sáng lên, “Hiện tại tôi thích một cô gái, tôi muốn tỏ tình, nhưng không dám nói thẳng. Tôi chỉ muốn biết con gái thích kiểu tỏ tình như thế nào? Mặc công lại biến khéo thành vụng.”

“Vậy sao...” Hạ Thụ nghe xong rồi cười nhẹ nhàng.

Mặt Dịch Hiên đỏ hơn nữa.

“Ừ thì...” Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hạ Thụ nói, “Tôi không biết, mỗi cô gái đều có một sở thích khác nhau, đúng không? Nhưng nếu đó là lời tỏ tình từ người mà cô ấy thích, thì tôi nghĩ rằng tỏ tình như thế nào không quan trọng, cô ấy đều sẽ thích thôi.”

“Vậy chị có người trong lòng rồi!” Mặt Dịch Hiên mở to, nói, “Anh ta... Có tỏ tình với chị chưa?”

Câu hỏi này làm Hạ Thụ sững sờ một lát, con ngươi di chuyển trong khoảnh khắc, “... Đã từng.”

Dịch Hiên: “À...”

Dường như suy nghĩ đã bay về nhiều năm trước, Hạ Thụ thì thầm, “Tên anh ấy là Hoắc Cận Hành, nhà ở Nam Xuyên, sinh ngày 16 tháng 11 năm nay hai mươi bốn tuổi, lớn hơn tôi một tuổi...”

Chàng trai của cô, tựa gió mát và trắng sáng, không một vết nhơ, không hề tầm thường khiến cô vô tình phải lòng trong nhiều năm.

Những bông hoa dại hơi run rẩy trong gió, Hạ Thụ bàng hoàng một lúc trước khi nhận ra mình vẫn đang nói chuyện với Dịch Hiên, sau đó tỉnh ra, “Xin lỗi Dịch Hiên, cậu vừa nói gì vậy?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp và dịu dàng của cô gái, Dịch Hiên đã kìm nén sự mất mát trong tim: “... Không có gì.”

Đầu năm nay, gia đình của Hạ Sáu đã thuê một căn nhà của nhà họ Dịch, lần đầu tiên nhìn thấy cô, cậu ta thực sự không nghĩ nhiều về điều đó, cậu ta chỉ nghĩ rằng cô gái đó hiền lành và xinh đẹp, vì vậy không chú ý nhiều đến cô.

Tiếp xúc với nhau trong vài tháng, cậu ta cảm thấy rằng tính tình cô rất tốt, tươi sáng và vui vẻ, cô rất sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Cậu ta biết rằng điều kiện của mình không xuất sắc gì, nhưng điều kiện gia đình cậu ta được xem như ổn đối với hầu hết mọi người trong Đế Đô, vì vậy cậu ta muốn thử.

Nhưng cậu ta không ngờ cô đã có người mình thích.

Dịch Hiên rất tiếc nuối, mặt trời lặn ở phía tây, vẽ thành một đường ranh giới rõ ràng ở giữa đường, một nửa ánh sáng và một nửa bóng tối.

Một chiếc xe màu bạc dừng trong bóng tối rất lâu.

Biểu cảm của Hoắc Cận Hành rất nhạt, ánh mắt của anh nhìn về phía bên kia đường.

Có một chàng trai và một cô gái đứng đó.

Mặc dù anh ở xa, không thể nghe những gì họ nói, nhưng anh có thể đoán được từ ánh mắt không thể che giấu của chàng trai kia.

Ngày trước, anh thường nhìn cô bằng đôi mắt như thế.

Cách 100 mét, anh nhìn chàng trai khác tỏ lộ với cô.

Cửa sổ mở, gió thổi vào.

Anh khẽ vuốt góc áo của mình.

Ở xa xa, dường như họ đã nói xong, cô gái mỉm cười và vẫy tay với cậu ta, rồi rời đi.

Hoắc Cận Hành rũ mi xuống.

“Này! Cậu là ai, không được đậu xe ở đây!” Ngay lúc này, một người đàn ông đứng cạnh chiếc xe, hình như là ông chủ quán ăn bên cạnh hết to.

Hoắc Cận Hành có hơi giật mình.

Giọng nói dường như truyền đến tai cô gái đã đi xa, và cô ấy nhìn lại một cách vô thức.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người bắt gặp nhau, nhịp tim của Hoắc Cận Hành đột nhiên trở nên rối loạn không kiểm soát được. Anh nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt mở to kinh ngạc, trong chốc lát, đột nhiên muốn cô đến đây, liệu cô sẽ đến chứ?

Người bên ngoài xe bắt đầu gõ vào cửa sổ, “Này! Cậu có nghe thấy không? Trả lời tôi đi! Không thể đậu xe ở đây được!”

Giẫm lên bóng cây lung lay trong gió, Hạ Thụ chạy về phía anh.

-----oOo-----

CHƯƠNG 35: ĐUỔI THEO ANH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Moko

Beta: Sani

Hoắc Cận Hành lẳng lẳng nhìn cô chạy về phía mình.

Ánh hoàng hôn ảm đạm để lại vệt sáng trên người cô. Trên đường, dòng xe cộ chuyển động, bóng dáng cô là cảnh đẹp nhất trong nắng chiều tháng tư. Người gõ cửa xe vẫn tiếp tục, thái độ có hơi gấp gáp.

Vẫn luôn chạy chậm đến bên cạnh anh, Hạ Thụ mỉm cười xinh đẹp: “Chú Lưu, chú đừng nóng vội, người này là bạn của cháu, đang chờ cháu, không phải cố ý chiếm đường.”

Hoắc Cận Hành ngồi ở trong xe, lẳng lẳng đưa mắt nhìn cô.

“À...” Sắc mặt của người gõ cửa xe hơi dịu lại, thái độ cũng thả lỏng.

Hầu hết cửa hàng buôn bán trong khu vực ngõ Đồng Hoa này đều biết Hạ Sáu. Cả nhà cô không phải người địa phương, đầu năm nay mới chuyển vào ngõ, vì bạn nên thường xuyên ăn đồ ăn sẵn ở ngoài.

Cô gái nhỏ nhà họ Hạ này đặc biệt khiến người ta nhớ rõ, gương mặt xinh xắn, giọng nói ngọt ngào, tính cách lại tốt, mỗi khi đến nhà bọn họ mua cơm, ông ta luôn mua nhiều thêm nửa muôi đồ ăn.

Chú Lưu “chà” một tiếng: “Chú còn tưởng là ai đấy! Đâu xe chẵn ở đây có để cho ai làm ăn không? Lần này bỏ qua, Tiêu Sáu à, lần sau bạn của cháu lại tới, bảo họ chờ ở đầu ngõ, đứng đây sẽ ảnh hưởng người khác!”

“Cháu biết rồi, chú Lưu.” Hạ Thụ cười: “Thực sự xin lỗi, cháu bảo anh ấy đi ngay đây, mong chú thứ lỗi.”

Cô đi tới cạnh cửa sổ xe của anh, ngón tay cong lại gõ nhẹ cửa, nói khẽ: “Đi theo em.”

Nhịp tim Hoắc Cận Hành từ từ tăng tốc.

Cô nói rồi đi về phía trước, trên lối đi bộ cũ kỹ chật hẹp, vừa đi còn vừa xem xem anh có theo kịp hay không.

Anh chậm rãi lái xe chạy theo, giữ khoảng cách một mét phía sau cô. Ánh mắt ngẩng nhìn bóng lưng của cô, tay cầm vô lăng cứng ngắt tái nhợt.

Chân của cô gái bước trên bóng cây, dường như sợ mình không theo kịp tốc độ của xe thể thao, thỉnh thoảng lại chạy hai bước nhỏ.

Trong chớp mắt ấy, Hoắc Cận Hành bỗng nhiên rất mong con đường này không có điểm cuối.

Anh cứ như vậy đi theo sau lưng cô, đi mãi. Đi tới một đoạn đường vắng người, Hạ Thụ dừng bước, quay lại nói với anh: “Được rồi, chỗ này là được. Anh đi mau đi, đi tiếp một đoạn là đường lớn...”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Cận Hành mở cửa xe bước ra, đứng ở trước mặt của cô: “Đi một chút không?”

Ánh mắt Hạ Thụ hơi xao động.

Nắng chiều nặng nề, trên khu phố cũ thỉnh thoảng có vài ba ô tô đi qua, trên bức tường đá bên đường có hai bóng người cùng nhau bước đi dọc con phố đầy cánh hoa, không ai mở miệng trước.

Trong cơn gió chạng vạng của tháng tư mang hơi lạnh, cô gái mặc chiếc váy trắng dài quá gối và áo len màu sẫm, bị gió thổi thoáng co người lại.

Hoắc Cận Hành nhận thấy điều ấy, bước chân hơi chậm lại một giây. Anh cởi áo vest của mình ra rồi nhẹ nhàng khoác lên vai cô.

Hạ Thụ ngạc nhiên, hơi ngẩng đầu lên.

Đôi mắt màu tối của Hoắc Cận Hành nhìn cô: “Gió lạnh.”

“Còn anh thì sao?”

“Anh không lạnh.”

Trên áo khoác của anh còn mang theo mùi hương và hơi ấm của anh, giống hệt với gió tuyết âm áp trong trí nhớ của cô.

Cô vô thức cúi đầu khẽ ngủi, rất muốn sở hữu nó lâu một chút, không muốn trả lại cho anh. Ánh mắt rơi xuống trên người cô, trong đầu Hoắc Cận Hành nhớ tới những lời kia của Chu Tung Kỳ.

...

Trưa hôm nay, khi từ Hoa Nhất trở lại Quân Dục, Chu Tung Kỳ liền báo cáo tư liệu liên quan đến “Hạ Sáu” đã được sắp xếp xong, anh có thể xem qua rồi.

Trong tài liệu cho biết cô tên là Hạ Sáu, năm nay hai mươi ba tuổi. Ba là Hạ Dũng Hải, mẹ đã qua đời. Gia đình là người Hải Thành. Còn có một người cô đã ly hôn tên là Hã Mẫn Văn và em họ Mã Tuấn sống cùng nhau.

Cô không học lên đại học, mười bảy tuổi đã đi làm, từng làm rất nhiều loại công việc. Nhân viên phục vụ, phát tờ rơi, bán hàng, telesale,... Đi rất nhiều con đường, chịu rất nhiều đau khổ. Khi trông thấy một chỗ trong tài liệu, anh dừng lại.

“Hạ lão tiên sinh qua đời rồi?”

“Vâng.” Chu Tung Kỳ nói: “Mất vào tháng 12 năm 20XX, theo tôi điều tra, trước năm ấy ở Hải Thành không có gia đình này, có vẻ tên và các thông tin khác đều là đổi sau đó, Hạ lão tiên sinh sai người làm.”

...

Trong lồng ngực của anh như có một đôi tay siết chặt trái tim, chậm rãi siết chặt. Chậm rãi đứng lại ở một chỗ ánh hoàng hôn rực rỡ, gọi cô: “Hạ Thụ.”

“Hửm?” Hạ Thụ cũng dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Nắng chiều ấm áp rơi xuống trong con người trong suốt của cô, Hoắc Cận Hành ngẩng nhìn, nói : “Ông nội Hạ qua đời như thế nào?”

Hạ Thụ ngừng một lát.

“Anh biết hết rồi.” Cô chột cong môi cười rộ lên, nụ cười thản nhiên: “Ông đồ bệnh, bệnh tình rất cấp bách cũng rất nặng, liền qua đời.”

Giọng anh rất chát: “Ra đi thanh thản chứ?”

“Rất thanh thản, không hề đau đớn.”

Lúc nói về chủ đề này, cô rất bình tĩnh, không âu sầu bi thương, không có nước mắt, lọt vào trong lòng của anh lại lặng lẽ khó chịu.

Cần phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ mới có thể chỉ cười hời hợt như thế. Anh vẫn nhớ cảm giác đó. Anh cố gắng làm dịu tâm trạng, lại hỏi: “Mấy năm nay, em và chú Hạ rất khổ cực phải không?”

Em... Nhất định đã rất khổ cực phải không?

Nụ cười của Hạ Thụ vẫn trong veo như trước, nói: “Cũng tạm.” Lúc ban đầu đúng là rất cực khổ.

Ông nội qua đời, bầu trời của nhà bọn họ sụp đổ. Bọn họ mang món nợ khổng lồ, không có chỗ ở cố định, có nhà cũng không dám về. Mỗi ngày đều có người tới nhà chặn cửa đòi nợ, đêm khuya ngủ say sẽ đột nhiên đập vỡ cửa sổ của nhà cô, sẽ ném sơn đỏ khắp trên vách tường. Kể cả cô ra ngoài mua đồ cũng phải giấu dao trong ống tay áo.

Nhưng mà sau này... Cũng khá tốt.

Nghĩ đến những vất vả ấy, anh cũng đã từng trải qua. Phiêu bạt trong đời, bị chà đạp, bị nhục mạ, bị chửi bới, cô chột cảm thấy không sợ cái gì nữa.

Khi còn nhỏ anh đã từng trải qua, chịu đựng được hết thảy, cô cũng có thể.

Anh đã kiên cường như vậy, cô cũng không thể bị đánh bại. Huống chi cô còn có người nhà, mà khi đó anh lại không có ai hết.

Đáy lòng Hoắc Cận Hành bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua. Không dám hỏi thêm câu gì, cũng không muốn hỏi, không muốn cô nhớ lại chuyện cũ tăm tối kia.

Anh nhìn cô, yết hầu chuyển động nhiều lần, cuối cùng mới nói bằng giọng chua chát: “Vì sao không tìm anh?”

Nếu như anh tìm được cô sớm một chút.

Nếu như anh biết những thứ này sớm một chút...

Hạ Thụ rũ mắt.

Ngừng một giây, lại nhẹ nhàng hỏi anh: “A Hành, em hỏi anh. Theo anh, quá khứ, hiện tại và tương lai, cái nào quan trọng nhất?”

Em là quan trọng nhất.

Trong lòng anh lặng lẽ trả lời, không hiểu ý của cô, liền lẳng lặng nhìn cô.

Hạ Thụ nói: “Em chọn hiện tại.”

Trước kia Hạ Thụ sẽ chọn tương lai.

Khi đó cô là công chúa nhỏ trên đỉnh tháp, không tiếc nuôi quá khứ, không bắt mãi hiện tại, chỉ có tương lai tươi sáng khiến cho cô mong chờ. Nhưng mà vào năm bầu trời sập xuống kia, cô liền hiểu ra, thì ra không phải mỗi người đều có thể không hề băn khoăn về tương lai.

Giống như anh trong quá khứ, giống như cô ở hiện tại.

Cũng khi ấy cô mới chợt thấy rõ, trong khi năm đó cô tràn đầy phấn khởi, cùng anh ảo tưởng về tương lai, anh đã phải chịu bao nhiêu áp lực và khổ sở khi nghe cô nói những lời ấy.

Bảy năm trước ở Hải Thành, trong chớp mắt cô thấy tên anh trong danh sách trúng tuyển, rồi cả ngày hôm nay cô đứng trong đám người, xa xa nhìn anh xen bước vào cửa xoay, cô đã biết tương lai của mình và của A Hành sẽ không trùng nhau rồi. Cô không còn là người thích hợp đứng bên cạnh anh nữa. Cho nên cần gì phải xán đến quá nhiều tương lai của anh chứ?

Cô có những kỷ niệm đã qua cũng đủ rồi.

Hạ Thụ nói: “A Hành, chuyện đã qua thì đã qua rồi, vậy thì buông bỏ đi, đừng xoắn xuýt không buông. Năm đó em không tìm anh là em thất hứa, xin lỗi. Nhưng cho dù em có nói gì thì em cũng đã thất hứa rồi, anh có thể đừng vương mắc chuyện này không?”

Anh hơi ngừng lại, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng trả lời một câu: “Được.”

Thấp giọng nói: “Bây giờ anh quay lại rồi.”

Quay lại bên cạnh em rồi.

“Liệu chúng ta có thể...”

Tim Hạ Thụ như lỡ một nhịp, rất nhanh lại bị gió lạnh thổi cho bình tĩnh lại, làn váy quần lấy chân cô.

“Không.”

Hoắc Cận Hành ngăn ra.

Cô nói: “Không phải anh đã quay lại, mà là chúng ta lại gặp nhau rồi, A Hành.”

“...”

Quá khứ là không thể quay về, cho dù đứng chung một chỗ giống như trước kia cũng sẽ không còn đáng vẻ ban đầu kia.

Cô hít nhẹ một hơi, cười nói với anh: “A Hành, anh có còn nhớ không, trước kia khi anh đến nói cho em biết anh trở về nhà họ Hoắc, em đã nói gì với anh.”

— A Hành, đừng quay đầu.

“A Hành, nhìn về phía trước, đừng quay đầu.”

Năm đó anh đã làm tốt, em tin tưởng, bây giờ anh đã trưởng thành, nhất định sẽ còn làm tốt hơn, xuất sắc hơn.

Đây là vô hình cự tuyệt, Hoắc Cận Hành hiểu rõ. Đầu ngón tay anh cuộn lại khuôn mặt trắng bệch, trong ánh mắt đen nhánh tựa như có chút ẩm ướt: “Em thì sao?”

“Em ấy à...” Cô khẽ thở dài một hơi, đề chua xót trong lòng xuống, cười với anh.

...

Em sẽ ở sau lưng anh, cố gắng đuổi theo bước chân của anh, chạy đến hào quang của anh. Dù cho đó là khoảng cách mà em không thể bắt kịp.

Nếu có một ngày em đuổi kịp, đó là may mắn của em. Nếu như không đuổi kịp, em sẽ đứng từ xa nhìn anh.

Tóm lại là anh đừng chờ em.

Trước kia luôn là anh đuổi theo em. Như vậy bây giờ đến lượt em đuổi theo anh. Em sẽ cố gắng hết sức.

...

Cô nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên em vẫn sẽ như vậy, phải về nhà thôi.”

Mặt trăng leo lên trời cao, ánh chiều tà biến mất.

Hoắc Cận Hành chăm chú nhìn cô hồi lâu.

Nổi mất mát, không cam lòng nổi lên trong lòng anh, anh bước về phía trước: “Hạ Thụ, anh...”

Cô khẽ nhẹ nhàng cười, lui về phía sau một bước, duy trì khoảng cách ban nãy với anh, tròn mắt trong veo sáng ngời.

Lưng Hoắc Cận Hành cứng đờ.

Cô mỉm cười, nói: “A Hành, em phải về nhà, anh đừng tiễn em. Em quen đi đoạn đường này một mình rồi. Anh cũng về đi, trời không còn sớm nữa rồi. Chúng ta, người nào trở về chỗ thuộc về người ấy đi.”

Nói rồi cô cởi áo khoác của anh ra, lưu luyến một giây trước khi trả lại cho anh, xoay người.

Bước chân cô không tính là nhanh, Hoắc Cận Hành muốn đuổi theo, lại chột mắt đi đứng khó.

Anh nắm chặt áo khoác trước ngực.

Anh nhìn bóng lưng của cô, bóng lưng mảnh mai yếu ớt. Từ sau khi anh rời đi, dường như dáng người cô không thay đổi nhiều, vẫn giống như trong trí nhớ.

Nhưng anh biết rõ, cô trưởng thành rồi. Không còn là cô gái nhỏ khi tủi thân sẽ khóc, bị đau sẽ làm nũng, bất cứ lúc nào cũng cười đến rạn vỡ.

Cô gái vẫn dịu dàng thích cười như trước nhưng lại đề phòng với thế giới này, đây là dáng vẻ khi lớn lên của cô.

Học được sinh lý tử biệt, trong những năm tháng anh bỏ lỡ, cô bị hiện thực buộc phải trưởng thành.

Thì ra bảy năm kia, thứ anh bỏ qua không chỉ là thời gian.

Thì ra ở giây phút anh nói sẽ đi trước kia, anh cũng đã đánh mất cô rồi.

—

Tần Dĩ náo loạn một hồi.

Biết được Hạ Sáu đã từ trợ lý của mình chuyển thành người đại diện, Tần Dĩ hăm hở chạy đến phòng làm việc của Abel quây một trận. Có người nói hôm đó nhân viên ở Hoa Nhất lần đầu nhìn thấy Tiểu Tần gia dù điên lên cũng chưa bao tức giận đến vậy, hận không thể xé xác Abel.

Buổi chiều còn có lịch trình, Tần Dĩ chỉ có thể buồn bực quay lại nơi ở. Mãi đến gần sát giờ trang điểm, đoàn người cuối cùng cũng đến.

Không ngờ rằng Hạ Sáu vẫn tới.

Điều này làm cho Tần Dĩ thở phào một hơi, không nói hai lời liền kéo lấy cô nói: “Cô cô cô, cô làm tôi sợ muốn chết! Abel nói cô không làm trợ lý của tôi nữa, tôi còn tưởng cô sẽ không tới!”

“Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không tới nữa.” Hạ Thụ cong mắt cười cười với anh ta: “Tôi chuyển sang làm người đại diện rồi, hôm nay tôi sẽ chuyển giao tất cả công việc cho Tiểu Na, ngày mai tôi sẽ không đến. Hôm nay là lần họp tác cuối cùng, hy vọng họp tác vui vẻ.”

Cô vươn tay về phía anh ta.

“Nói gì đó!” Giọng điệu vừa mới giãn ra của Tần Dĩ bỗng nhiên lại thu về, biểu cảm thay đổi: “Không phải, tại sao cô không làm trợ lý của tôi nữa? Chẳng phải cô làm rất tốt sao? Lẽ nào cô vẫn giận vì lần trước tôi can thiệp vào chuyện của cô? Tôi... Tôi xin lỗi cô, được không?”

“Lẽ nào tôi phải làm trợ lý cho anh cả đời sao?”

“Ồ, không phải ý này!” Trong lòng anh ta cực kỳ nóng nảy, nghĩ đến một loại khả năng, chợt nói: “Có phải cô thấy không hài lòng với tiền lương không? Tôi tăng lương cho cô! Tiền lương làm người đại diện của cô là bao nhiêu thì tôi trả nhiều hơn! Tính toán một chút... Tôi trả gấp hai giá của Abel! Gấp ba! Được không?”

Hạ Thụ suýt nữa bị sặc, kỳ quái liếc nhìn anh: “Tần Dã, anh bị điên à?”

Cho dù anh ta muốn trả thì cô cũng không dám nhận đâu.

“Tôi bị điên rồi.” Anh ta nhìn cô trong một khoảnh khắc như suy nghĩ về một điều gì đó, trong lòng có một vũ trụ nhỏ đang bùng cháy hừng hực trong lòng.

Khẽ cắn môi, đột nhiên anh ta kéo cánh tay của cô, dẫn cô tới một góc ban công không có ai.

Hạ Thụ bị kéo đi, loạng choạng, hất tay anh ta ra: “Anh làm gì vậy?”

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Hít một hơi thật sâu, Tần Dã nhìn chăm chăm vào mắt cô, hết sức trịnh trọng.

Mặt Hạ Thụ lộ vẻ khó hiểu.

“Hạ Sáu, tôi thích cô.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 36: LÀ ANH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Moko

Beta: Sani

Hạ Thụ bối rối.

Sững sờ nhìn anh ta vài giây, sau đó cô cúi đầu, bật cười một tiếng.

Tất cả can đảm mà Tần Dã cố gom góp bị tiếng cười này của cô đập tan, khuôn mặt từ từ đỏ lên: “Cô, cô cười cái gì chứ! Tôi nói thật đấy!”

Hạ Thụ không nhịn được cười: “Tần Dã, anh đùa kiêu gì thế?”

“Aida, tôi không hề đùa đâu!” Anh ta vừa cảm thấy cực kỳ thất bại vừa thấy vô cùng xấu hổ, không khỏi giữ lấy vai cô mà phân bua.

Hạ Thụ có hơi mất tự nhiên, cô ngăn tay anh ta lại.

Tần Dã nói: “Hạ Sáu, tôi biết tôi không đáng tin cậy, hay gây chuyện, còn không chịu được khổ, những điều hôm đó cô nói đều đúng! Thế nhưng tôi vẫn

muốn nói với cô rằng mấy lời tôi vừa nói là thật! Bởi vì tôi thích cô nên mới không muốn cô ngừng làm trợ lý của tôi. Thật sự không phải nói đùa, cô có thể... Suy nghĩ một chút không?”

Mặt anh ta đỏ rực, dè dặt nhìn vào mắt của cô.

Hạ Thụ thoáng ngơ ngẩn.

Hạ Thụ biết anh ta đang nói thật, lời thì có thể nói ầu nhưng ánh mắt thì không thể nói dối.

Ánh mắt anh ta đầy kiên định. Trong ký ức... Người kia cũng nhìn cô như vậy.

Cô cong môi mỉm cười, lắc đầu với anh ta: “Xin lỗi, Tần Dĩ, tôi không thích anh.”

Tần Dĩ thoáng cảm thấy mất mát, lại không cam lòng mà hỏi: “Vậy cô thích ai?”

“Tôi...”

“Hoặc là!” Anh ta lại vội vàng nói: “Cô thích người như thế nào? Cô thích người thế nào thì tôi sẽ trở thành như thế, được không?”

Hạ Thụ cười, lắc đầu, một lúc sau lại thờ dãi một tiếng, nói: “Tần Dĩ, anh cố gắng lên nhé.”

Tần Dĩ rầu rĩ nhìn cô.

“Thật ra điều kiện của anh rất tốt, ở trong giới này bất kể là ngoại hình hay thực lực của anh đều thuộc thượng thừa. Tôi biết, anh vẫn luôn cảm thấy không công bằng về chuyện tài nguyên nhưng thật ra nổi tiếng không chỉ dựa vào tài nguyên mà còn dựa vào năng lực, cơ hội. Anh Abel đã dùng hết khả năng đưa tài nguyên tốt nhất trong tay cho anh, sau này anh không nên gây chuyện nữa, chuyên tâm làm việc, nỗ lực hết mình, cố gắng lên.”

Tần Dĩ nghe vậy, ánh mắt lại hơi sáng lên, mong chờ nói: “Vậy Hạ Sáu, cô chờ tôi! Chờ đến khi tôi nổi tiếng, thành sao tuyến một, cô làm bạn gái của tôi được không?”

“Đó là hai chuyện khác nhau!” Cô không khỏi bật cười: “Hơn nữa, nếu có một ngày anh thực sự thành sao tuyến một mà lại yêu đương, fan sẽ xé anh.”

“Tôi mặc kệ bọn họ! Chỉ cần cô ở bên tôi, tôi không sợ ai xé cả, cô bảo tôi lập tức rời khỏi giới cũng được, chỉ cần cô nói!”

Hai ngày nay, Hạ Thụ luôn học thông tin liên quan đến người đại diện, tuy chỉ là lướt qua nhưng đại khái cũng thấy rõ tình hình hiện nay của Tần Dĩ trong giới. Cô nói với anh ta những điều này chẳng qua là xuất phát từ giao tình từng làm việc chung.

Cô nhìn ra được khả năng của Tần Dĩ, anh ta không nên dừng bước ở đây, cũng không hy vọng anh ta tiếp tục hư hao lãng phí.

Mỗi người đều nên quý trọng từng cơ hội và tài nguyên trước mắt.

Nụ cười của cô đầy dịu dàng cũng rất chân thành: “Tần Dĩ, tôi không thích anh nên không thể làm bạn gái anh, thực sự xin lỗi, Nhưng tôi cũng rất mong anh cố gắng, đương nhiên, sự cố gắng ấy không phải vì bất cứ ai khác mà là vì chính anh.”

Tần Dĩ nghe vậy, trong lòng chợt thấy nóng lên, có chút ấm áp, cũng có chút thỏa mãn.

Trong khoảnh khắc, anh ta cảm thấy dường như... Mình càng thích cô thêm một chút.

Sao có thể có một cô gái tốt như vậy chứ?

Rõ ràng nhìn mong manh yếu đuối nhưng lại rất cứng cỏi quật cường, tựa như sẽ không bị đánh ngã, khiến người ta cảm thấy ấm áp, cũng rất có cảm giác an toàn.

Rõ ràng cô từ chối, từ chối vô cùng thẳng thắn dứt khoát. Nhưng hoàn toàn không khiến anh ta cảm thấy khó chịu, ngược lại còn như Đông Thảo tắm gió xuân, nhịp tim còn mạnh hơn cả lúc trước.

Vì vậy anh ta nắm chặt nắm tay, kiên định nói: “Không sao hết! Tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi sẽ cố gắng, cũng sẽ tiếp tục theo đuổi cô!”

Hạ Thụ đỡ trán: “Anh thật là...”

“Mặt khác cô cũng phải cố gắng đấy!” Anh ta cắt ngang lời của cô, vỗ nhẹ hai cái trên vai cô: “Người đại diện không phải việc dễ làm, phức tạp hơn nhiều so với làm trợ lý. Nhưng mà làm người đại diện cũng rất tốt, một khi ra mặt coi như là được cả danh và lợi. Dù sao cô cũng từng là trợ lý của tôi, đừng như xe bị tuột xích*!”

* Như xe bị tuột xích: không làm tốt một chuyện nào đó vào thời điểm quan trọng hoặc lúc cần thiết

Đôi mắt trong trẻo của Hạ Thụ sáng lên: “Tôi biết rồi.”

Cô sẽ nỗ lực.

Nỗ lực học việc, nỗ lực kiếm tiền trả nợ. Nỗ lực sống tốt mỗi ngày.

Nỗ lực đuổi kịp anh.

Tần Dĩ: “Đợi đến khi cô thành người đại diện lớn rồi, tôi sẽ đá tên Abel, sang làm nghệ sĩ dưới trướng cô!”

Hạ Thụ: “...”

Hay là bỏ đi.

—

Chu Tung Kỳ đang báo cáo công việc.

“Bên phía Tề Gia Hoa Đình đã đàm phán xong, đồng ý nhường ra 1,53% lợi nhuận. Bộ phận pháp chế đã bắt đầu làm hợp đồng sơ bộ, tầm thứ bảy này sẽ hoàn thành.”

“Đầu giá khu Tây sáng nay cũng đã dự toán xong, Long Dục 8700, Hải Nhuận 8500, đều là giá khởi điểm, chúng ta định sẽ khống chế giá trong khoảng 8800 và 9300.”

“Phòng dự án đã làm xong kế hoạch đầu tư sơ bộ cho mùa quảng cáo mới, bao gồm phương tiện truyền thông kỹ thuật số, đầu tư vào phim ảnh,... Đây là bản kế hoạch vừa mới đưa tới sáng nay, mời anh xem qua.”

Trụ sở của Tập đoàn Quân Dục ở Đê Đô là một tòa nhà rộng lớn, cao chót vót ở khu trung tâm tâm thương mại. Phòng tổng giám đốc nằm ở tầng 39 cao nhất, cửa sổ sát sàn bao quanh 270 độ, có thể nhìn thấy hơn nửa vành đai ba phía Đông.

Lúc này, rèm cửa lá sách khép hờ, Hoắc Cận Hành ngồi sau bàn làm việc hình vòm, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ chỉnh tề, trên mặt có tia sáng lọt qua rèm cửa chiếu vào, khí lạnh quần quanh.

Anh xem kỹ tài liệu trợ lý đưa tới, đầu bút chỉ vào vài chỗ còn thắc mắc, ngừng đầu: “Những chỗ này là kết quả bàn bạc nội bộ của phòng dự án à?”

“Vâng. Ngoài ra còn có những phương án khác đang chờ bỏ phiếu ở phía sau, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.”

“Vậy làm đi.” Anh trả tài liệu lại cho anh ta: “Không cần thay đổi. Soát lại những chỗ tôi vừa chỉ, không được để lại sơ hở trong hợp đồng cho đối phương.”

“Vâng.”

Nhận lấy tài liệu, Chu Tung Kỳ lại không rời đi luôn.

Hoắc Cận Hành im lặng hai giây, hỏi: “Còn có chuyện gì à?”

“Ngoài ra...” Chu Tung Kỳ ngập ngừng.

Anh ta lộ vẻ do dự, rút ra một tập tài liệu bìa trắng từ cuối chồng giấy tờ, đưa cho anh: “Anh xem thử.”

Hoắc Cận Hành hoài nghi mở ra.

Ánh mắt anh chỉ dừng trên tập tài liệu mấy giây, chợt ngừng đầu, vẻ mặt bình tĩnh hơi thay đổi.

Chu Tung Kỳ gật đầu.

“Tôi đã đi kiểm chứng, mặc dù cả nhà bọn họ đã đổi tên nhưng tài khoản này vẫn luôn có dòng tiền rót vào, lý do là thanh toán tiền nợ. Trong bảy năm, mỗi

tháng một lần, chưa từng gián đoạn.”

Anh miết tài liệu, đốt ngón tay căng chặt, giọng nói khàn thêm vài phần: “Bây giờ vẫn vậy?”

“Bây giờ vẫn vậy.”

Hô hấp của Hoắc Cận Hành thoáng ngừng lại, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một hy vọng nhỏ, hỏi: “Có thể tra được cụ thể tiền nợ là bao nhiêu không?”

“Khoảng...” Chu Tung Kỳ khẽ nói ra một con số.

Ánh mắt Hoắc Cận Hành có tia dao động lướt qua.

Giọng anh trầm xuống: “Nếu như trả số tiền này bằng tài khoản cá nhân của tôi thì cần quay vòng tầm bao lâu?” Chu Tung Kỳ ngạc nhiên. Mặc dù anh ta không có quyền xen vào tài khoản cá nhân nhưng vẫn không nhịn được mà nói: “Xin Nhị thiếu hãy nghĩ lại, số tiền này... Sợ rằng sẽ kinh động đến bên phía ông cụ Hoắc, anh không tiện nói rõ. Hơn nữa...”

“Nếu như anh thật sự muốn xoa dịu mối quan hệ với cô ấy, tôi không kiến nghị anh trả hộ cô ấy số tiền này.”

Anh ta còn chưa nói xong, chợt có tiếng động truyền đến từ cửa. Là Thẩm Hoài Xuyên lo lắng bước vào phòng tổng giám đốc.

Chu Tung Kỳ khẽ nói “Thẩm thiếu” rồi thức thời đi ra ngoài.

Thẩm Hoài Xuyên cũng gật đầu chào anh ấy.

Hoắc Cận Hành nhìn sang Thẩm Hoài Xuyên: “Sao cậu lại tới đây?”

“Tới tìm cậu.” Anh ấy kéo ghế ngồi xuống, chỉ vào điện thoại đặt trên bàn.

Hoắc Cận Hành mở máy ra mới phát hiện trong lúc đặt điện thoại ở trạng thái im lặng đã nhận đầy tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.

“Nhưng mà nói thật.” Thẩm Hoài Xuyên vô thức gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, nói: “Đừng trả nợ thay cô ấy, nếu như cậu không muốn hoàn toàn rời xa cô ấy. Cậu phải hiểu rõ người nhà bọn họ hơn tôi mới đúng.” Năm đó, sau khi nhà họ Hạ xảy ra chuyện, ông cụ Thẩm đã từng tìm đủ cách để tìm người nhà họ Hạ nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Đến tận khi qua đời, ông cụ Hạ vẫn chưa từng mở lời nhờ chiến hữu cũ câu nào, đủ để chứng minh cả nhà bọn họ mang tâm thái ngoan cường mà đối mặt với cơn bão tố kia. Hoắc Cận Hành hơi ngừng lại, mắt khép hờ che đi sự mờ mịt.

Đúng... Anh hiểu rõ.

Cũng vì hiểu rõ nên anh mới càng không biết phải làm thế nào.

Nếu không vì vậy, có lẽ cô và anh đã không mất liên lạc suốt bảy năm, thậm chí chưa từng đề cập với anh về những việc này.

Cố gắng làm cho suy nghĩ bình tĩnh lại, anh mở mắt ra hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

“Tần Dĩ muốn gặp cậu.” Thẩm Hoài Xuyên nín cười lắc đầu: “Cậu ta nói cậu cho cậu ta vào danh sách đen rồi.”

“Không gặp.” Hoắc Cận Hành nhú mày.

“Không thì cậu cứ nói thẳng sự thật cho cậu ta.” Thẩm Hoài Xuyên lắc đầu thờ dãi: “Cậu cứ thăm giận cậu ta, cậu ta cũng chẳng biết được, chỉ có mình cậu khó chịu.”

Hoắc Cận Hành không trả lời, ánh mắt trời dừng trên khuôn mặt lạnh lùng, lại không lọt nổi vào trong đôi mắt sâu của anh.

Thẩm Hoài Xuyên im lặng nhìn anh, tự dưng nhớ tới cảnh tượng mùa đông năm ấy.

Thời niên thiếu, anh ấy và Tống Hành không tiếp xúc với nhau nhiều, nhưng mỗi một lần đều để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Nói đến cùng là tò mò, chỉ nhớ rõ tám lưng dường như luôn chịu cực khổ, ném trái chuối rửa, cô lập, gièm pha nhưng vẫn luôn thẳng tắp kia.

Anh tựa như thấp kém nhưng lại đầy kiêu hãnh, không lộ vui giận, thản nhiên trước xỉ nhục. Ông nội anh ấy từng nói, người như vậy, đáng làm bạn.

Cứ tưởng rằng năm ấy sau khi anh về nhà sẽ không còn cơ hội gặp nhau, lại không ngờ đến mùa đông năm ấy.

Thật ra Thẩm Hoài Xuyên biết từng có một khoảng thời gian Tống Hành có địch ý với mình, bây giờ nghĩ lại nguyên nhân gây thơ đến nực cười.

Mà mùa đông ấy, làm anh có thể buông hết thầy kiêu ngạo tự tôn, đỏ mắt đứng trước mặt anh ấy, hỏi về tin tức của Hạ Thụ với đau khổ mà chân thành, trong lòng anh ấy còn chưa hết kinh ngạc.

Cũng chính khoảnh khắc đó, anh ấy nhận định người bạn này, muốn làm bạn tri kỷ với anh.

Thoát khỏi dòng hồi ức, thấy anh không đáp lời, Thẩm Hoài Xuyên đứng dậy: “Được rồi, tôi chuyển lời xong rồi, làm thế nào thì tùy cậu.”

“À phải rồi.” Vừa bước được hai bước, anh ấy lại dừng lại, xoay người, nói: “Còn chuyện này muốn nói với cậu, Diane sắp về nước rồi.”

Hoắc Cận Hành hồi tưởng lại, cảm thấy mờ mịt: “Diane?”

Người đó là ai?

Thẩm Hoài Xuyên không hề cảm thấy kỳ lạ với biểu cảm của anh, nở nụ cười, bổ sung: “Tuông Nguyệt Viện.”

Hôm nay Hạ Thụ về nhà muộn.

Chương trình quay trước của Tần Dĩ quay mất mười mấy tiếng, làm cô ngồi ở trường quay đến đau lưng mỗi gối. Lúc đến bãi đỗ xe cũng đã gần mười hai giờ.

Hạ Thụ lái xe ô tô về thẳng tứ hợp viện.

Đèn ngõ đã tắt hơn phân nửa, tầm nhìn không rõ ràng lắm.

Hạ Thụ lái xe tới trước cửa nhà số 16, khóa xe trước cửa.

Khi đó, có một đôi tay đưa tới, kéo mạnh cánh tay của cô, đưa cô tới một góc trống ở cạnh sân.

Lưng cô dựa vào tường, người kia đưa tay kê ở sau lưng cô trước một bước, không để cô bị đụng đau.

Tim Hạ Thụ đập nhanh, tay run rẩy dò tìm trong túi áo mình.

Từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, cô có thói quen ra ngoài sẽ mang theo còi báo động, lúc này lại mãi không thể tìm thấy,

“Hạ Thụ.” Mãi đến khi giọng nói trầm thấp mát lạnh vang lên bên tai cô: “Là anh.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 37: YÊU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Bunny

Beta: Sani

Hạ Thụ sửng sốt trong giây lát.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhịp tim của cô tăng lên không kiểm soát. Nhìn người trước mặt không chớp mắt, nhẹ giọng thăm dò, “A Hành?”

Ánh đèn u ám, anh quay lưng lại với ánh sáng, cả thân hình hòa với ánh đèn, chỉ nhìn thấy đôi mắt đen láy ám đạm.

Anh trả lời, “Ừ.”

Tay Hạ Thụ vô thức siết chặt túi áo, không thể tin nổi, “Sao anh...”

“Anh nhớ em, muốn gặp em.” Giọng anh trầm, mùi rượu nồng nặc lẫn trong hơi thở lạnh lẽo, “Xin lỗi vì đã làm em sợ.”

Hạ Thụ ngạc nhiên hỏi, “Anh uống rượu?”

“...Ừ.”

Anh dừng lại một chút nhưng vẫn thừa nhận, một tay đỡ sau lưng cô, một tay đỡ dạ dày.

Hạ Thụ lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không ổn với anh.

Nhẹ nhàng đỡ cánh tay anh di chuyển đến chỗ sáng, lúc này Hạ Thụ mới nhận ra toàn bộ khuôn mặt anh trắng bệch, thái dương đỏ mồn hời, chỉ có đôi mắt mang màu sắc nhưng lại tối, đang ngấm ngấm chịu đựng.

Cô hơi giật mình, thời gian trôi qua nhưng chàng trai đó vẫn vậy.

Cho dù bị thương cũng chẳng sợ đau, từ trước đến nay luôn mạnh mẽ, tự kiềm chế, mặt không đổi sắc, trừ khi đạt đến cực hạn.

Tay Hạ Thụ run rẩy đỡ anh, cổ họng anh bắt đầu sưng lên, “Anh, anh bị sao vậy? A Hành, anh bị sao vậy?”

Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại, hơi thở của anh đã cố nén cuối cùng cũng yếu đi: “Đau dạ dày...”

“Đau dạ dày... Đau dạ dày!”

Cô hoảng sợ nhìn xung quanh, thấy một chiếc ghế đá dưới gốc cây không xa, cô vội vàng đỡ anh ngồi xuống, ngồi xổm trước mặt anh và nói: “Dừng cử động, gần đây có hiệu thuốc, em đi mua thuốc cho anh, chờ em nhé!”

Cô đứng dậy muốn chạy đi, nhưng cánh tay bị một lực mạnh kéo lại, giây tiếp theo lao đảo ngã vào một vòng tay.

Hoắc Cận Hành ngồi dậy ôm lấy cô.

“Anh không uống thuốc.” Anh quàng tay ôm lấy vai cô, giọng trầm run nhẹ vì chịu đựng cơn đau “Dừng đi.”

“Không được!” Hạ Thụ lo lắng đến mức suýt khóc. Cô đẩy mạnh nhưng không thể đẩy anh ra xa. Cô vội vàng nói, “Anh phải uống thuốc, em sẽ mua thuốc, em sẽ quay lại, sẽ quay lại ngay. A Hành, anh đợi em được không?”

“Không.”

“Tại sao!” Lòng bàn tay cô đầm mồ hôi, mắt đỏ au, giọng nói của cô trở nên giận dữ.

Giọng nói của Hoắc Cận Hành yếu ớt: “Chỉ khi anh bị thương, em mới nhìn anh”

Trước kia như vậy, bây giờ vẫn vậy.

Thay vào đó, anh muốn luôn bị thương, dù chỉ có thể lưu lại một khoảnh khắc ánh mắt đau lòng của cô, vậy cũng tốt.

Hạ Thụ đau lòng vì những gì anh nói, mũi cô đột nhiên bị nghẹt, bàn tay đẩy anh dừng lại.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên trong vòng tay anh.

Đôi mắt trong trẻo của cô gái phản chiếu dáng vẻ im lặng của anh. Hoắc Cận Hành lặng lẽ nhìn chăm chăm, nắm tay sau lưng thành nắm đấm.

“Không phải vậy A Hành.” Đôi mắt cô hơi ướt, nhưng lại rất kiên định, “Đó là vì em thường xuyên nhìn anh, vậy nên em mới biết rằng anh bị thương.”

Thế giới của Hoắc Cận Hành im lặng vì lời nói của cô, đôi mắt anh tĩnh lặng, chỉ có cảm giác đau đớn hằn trên hàng lông mày, chịu đựng mà run rẩy.

Cô khịt mũi và mỉm cười ngọt ngào với anh, giọng điệu như dỗ dành một đứa trẻ, “Chờ em nhé? Em sẽ đi mua thuốc, quay lại sớm, ngoan nhé.” Anh không từ chối nữa, khẽ nhắm mắt lại, cô vội chạy đi.

Mắt anh cứ nhìn theo bóng lưng cô, cho đến khi thân hình biến mất hẳn, nét mặt của Hoắc Cận Hành thay đổi, khom lưng ôm bụng.

Khi Hạ Thụ trở về với một túi thuốc nhỏ, cô thấy anh cuộn tròn, đầu vùi trong cổ tay, nắm chặt tay đến mức nổi gân xanh.

Trong lòng cô lo lắng, nhẹ nhàng chạm vào vai anh, “A Hành.”

Hoắc Cận Hành từ từ ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt anh có vẻ tệ hơn, mồ hôi rịn trên trán anh nhiều hơn.

Cô vội vàng mở từng chai thuốc ra, vừa đếm số lượng vừa nhớ lại: “Hai viên này, một, ba viên này...”

Hoắc Cận Hành chăm chú nhìn cô.

Dưới ánh đèn ảm đạm, cô gái mang theo gió xuân, cô chạy vội nên tóc cô rối tung lên, thở hổn hển, có những giọt mồ hôi rịn trên khuôn mặt trắng của cô, má đỏ bừng.

Sau khi kiểm tra thuốc, cô lấy ra một chai nước khoáng giấu trong cánh tay áo. Nước khoáng đã được cô ấy giữ lại trong quần áo. Cô ấn chai nước lên má để kiểm tra nhiệt độ.

Xác nhận nhiệt độ thích hợp, cô mở nắp chai và đưa cho anh cả nước lẫn thuốc, “A Hành, mau uống thuốc đi!”

Hoắc Cận Hành chẳng nhúc nhích gì cả.

Vì vậy, cô đưa bàn tay của mình về phía trước một lần nữa, nhìn nghiêm túc.

Hoắc Cận Hành không lấy, từ từ cúi đầu xuống uống viên thuốc trên tay cô.

Đôi môi ấm áp lướt qua lòng bàn tay cô.

Thấy anh uống xong, Hạ Thụ thở phào nhẹ nhõm, rồi vội đưa nước khoáng lên môi anh, vỗ nhẹ vào lưng anh.

Thuốc giảm đau có tác dụng nhanh chóng, khoảng mười lăm phút sau, hơi thở của Hoắc Cận Hành dần ổn định.

Đêm nay không có trăng, những ánh đèn đường bên đường mờ mịt, tối tăm, bị cây cối che khuất thành từng mảng.

Hô hấp dần ổn định, Hạ Thụ lo lắng hỏi anh: “Thế nào, còn đau không?”

Đôi môi trắng như tuyết của người đàn ông vẫn chưa có màu, anh chậm rãi lắc đầu.

Hạ Thụ thở phào nhẹ nhõm rồi bật điện thoại lên.

Gần mười hai giờ rồi, cô nhìn xung quanh, khẽ nói, “A Hành, sao anh đến được đây? Tài xế của anh đâu? Uống rượu không lái xe được, anh sống ở đâu? Hay để em giúp anh...”

Cô vừa nói vừa đứng dậy, muốn đến ngã tư định vị chiếc xe.

Một bàn tay siết nhẹ cổ tay cô.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, bắt gặp đôi mắt sâu thẳm và không nói nên lời, như thể có vô số điều muốn nói, nhưng lại không thể nói được từ nào.

Gió thổi bóng cây khẽ phủ lên người họ.

“Hạ Thụ” Một lúc lâu sau, Hoắc Cận Hành thì thầm: “Có phải em đang trách anh lúc trước chưa nói gì mà đã bỏ đi không?”

Trái tim của Hạ Thụ lặng lẽ thất lại.

“Anh sai rồi.” Giọng anh khàn vì đau, còn có một chút cầu xin, “Nếu như được trở lại, chắc chắn anh sẽ không đi đâu, đừng giận anh, được chứ?”

Cô hít một hơi, cố gắng thả lỏng bản thân, ngồi xổm xuống trước mặt anh.

“Em không giận.” Cô mỉm cười với anh, nước mắt trong như pha lê, cười dịu dàng: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, A Hành.”

Cô đã biết ơn rất nhiều lần vì anh đi, may mắn thay anh không phải trải qua những khổ sở đó.

Anh từng rất vất vả, sao có thể vất vả đến cuối đời được chứ?

Nếu chuyện năm đó, thật sự là do nhà anh làm, anh sẽ khổ sở như thế nào khi đối mặt với hiện thực?

Vẫn còn may mắn vì giấc mộng của một trong hai người được bảo toàn.

Cô vui mừng vì người được bảo toàn đó là anh.

“Vậy tại sao...” Mắt anh hơi đỏ lên, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, anh nói, “Có phải vì món nợ đó không?”

Hạ Thụ hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô biết là không thể nào che giấu được. Chẳng nào cô còn gặp anh, sớm muộn gì anh cũng biết.

“Anh sẽ trả cho em.” Hoắc Cận Hành nắm tay cô và hơi run, ánh mắt dè dặt, “Hạ Thụ, anh sẽ trả cho em, em không phải sợ, em không phải sợ gì cả. Chúng ta làm hòa, được chứ?”

Hạ Thụ không ngạc nhiên, cô thở dài và mỉm cười với anh: “A Hành, đừng gây chuyện, đây là chuyện của gia đình em, không phải chuyện của anh. Anh biết không, em và anh không có quan hệ gì, gia đình em không thể nhận được.”

Anh nắm tay cô với nhiệt độ nóng như thiêu đốt, cô cảm nhận trong hai giây, rồi nhẹ nhàng tách tay anh ra.

Cô đặt tay của anh lên đùi anh, “A Hành, buông bỏ đi.”

Buông bỏ đi.

Biểu cảm và suy nghĩ của Hoắc Cận Hành bị đóng băng hoàn toàn vì 3 từ này, anh nhìn cô với vẻ bối rối không thể tin nổi.

“Anh sẽ không bỏ!” Giọng nói của anh kiên quyết và khàn khàn, mắt anh ử rử.

Anh không hiểu tại sao cô có thể từ bỏ dễ dàng như vậy? Nói nhẹ nhàng vậy sao?

Anh đã chờ đợi bảy năm, tìm kiếm bảy năm, và trông ngóng bảy năm. Cuối cùng, lại chỉ nhận được hai từ “buông bỏ” của cô.

Anh bỗng nắm chặt tay cô ép cô về phía sau.

Hạ Thụ buộc phải dựa vào cây bạch quả bên cạnh. Lần này, không có bàn tay anh đỡ, vì vậy lưng cô rất đau.

Cô hơi giật mình và hét lên, “A Hành!”

Hoắc Cận Hành vây cô trong ngực, nhanh chóng cởi cúc áo sơ mi rồi lấy ra một thứ gì đó.

“Của em đâu?”

Anh hiềm khi nổi giận, nhưng bây giờ con người lại đầy lửa giận, đè nén hỏi: “Của em đâu?”

Đó là một mặt dây chuyền bằng gỗ.

Qua nhiều năm, màu sắc của gỗ đã phai dần. Nhưng có lẽ chủ nhân của nó thường lau chùi nên bề mặt nhẵn bóng, có một vết chạm khắc ở hình cái cây nhỏ.

Khi Hạ Thụ nhìn thấy nó, mắt bỗng ướt át. Cô rất muốn chạm vào, nhưng ngón tay lại buông xuống, dừng nhìn.

“Em đã bỏ xuống.” (Ý là tháo vòng cổ)

Lại là bỏ...

Hơi thở của anh ngưng trệ trong chốc lát, cố gắng kiềm chế.

Lễ nghi bỗng bay sạch trong phút chốc, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Hạ Thụ bỗng tròn tròn mắt.

Cô ghì chặt cánh tay, lòng bàn tay anh đè vào sau gáy cô, hơi thở nóng bỏng hồi của anh mang theo mùi rượu.

Nụ hôn rất mãnh liệt, nhưng cũng cẩn thận. Dường như sợ cô bị đau, nhưng cũng có vẻ muốn cô bị đau.

Anh vừa vội vàng vừa dịu dàng, vừa suông sã vừa kiềm chế.

Cánh tay ôm cô run lên.

Hạ Thụ không thở được.

“A Hành...” Cô dùng sức đẩy mạnh ngực anh, hét lên, “A Hành!”

“A Hành...”

Cô dùng sức đẩy anh, anh và cô tách ra, trán anh khẽ dựa vào trán cô thở nhẹ.

Hạ Thụ thở hỗn hển.

Gió lúc nửa đêm rất lạnh. Cái ôm của anh nóng bỏng, nóng bỏng đến nỗi im cô cũng nóng bỏng.

“A Hành.” Một lúc sau Hạ Thụ mới hít thở bình tĩnh, khẽ nói: “Anh say rồi, anh sống ở đâu? Em...”

“Anh không say.” Giọng nói của Hoắc Cận Hành trầm xuống, “Anh xin lỗi...”

Anh rất tỉnh táo, tỉnh táo biết bản thân đang nói gì và làm gì.

Nhưng cũng vì anh tỉnh táo, anh bỗng hy vọng là mình say.

Anh nói: “Hạ Thụ, bảy năm trước, khi anh rời đi, mọi lời anh nói đều là sự thật.”

Mong cô không quên là thật, nhớ cô cũng là thật, mong mỗi được gặp lại cũng là thật, nụ hôn đầu không kìm lòng được cũng là thật

Anh thở rất nhẹ nhàng: “Hạ Thụ, em đã từng yêu anh chưa?”

Một giọt chất lỏng rơi xuống mu bàn tay cô, nóng và ẩm, nhưng trở nên lạnh lẽo trong chốc lát.

Trán anh tựa vào cô, khoảng cách quá gần, ban đêm cũng rất tối. Cô không thể nhìn thấy mặt anh.

“Hoặc, không cần là từng yêu, em có từng thích anh dù chỉ một chút nào chưa?”

Hạ Thụ gần như sụp đổ vì câu hỏi của anh, tim cô thắt chặt.

“Không.” Rất nhanh chóng, che giấu những tiếng rên rỉ.

“Không” Anh lặp lại bằng một giọng trầm, mềm mại như một tiếng thở dài,
“Không bao giờ?”

Vậy những giọt nước mắt và sự không nở đó chỉ vì anh là bạn thời thơ ấu của cô?

Vậy những điều tốt đẹp đó chỉ thói quen mà cô đối xử tốt với mọi người, trong khoảng thời gian đen tối và u ám nhất của anh?

“Không...”

Hạ Thụ đã nắm chặt tay anh, hoàn toàn không nói nên lời. Anh nhắm chặt mắt để bản thân không rơi nước mắt.

“Anh hiểu rồi.” Một lúc lâu không nhận được câu trả lời, anh buông cô ra, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh, Hạ Thụ bật khóc.

Bóng đèn bị gió lay chuyển, không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo hơn.

Một cái cúc áo nằm yên trong ánh sáng và bóng tối, phản chiếu ánh sáng lơ mơ.

Đó là cúc áo của anh. Cô cầm nó lên và nắm chặt nó trong tay.

A Hành, không phải.

Không phải.

Không phải em từng yêu.

Mà là em... Vẫn luôn luôn yêu anh.

-----oOo-----

CHƯƠNG 38: NHÀ ĐẦU TƯ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Sau đêm đó, Hạ Thụ không gặp lại Hoắc Cận Hành nữa.

Không ai biết đêm đó ở trong ngõ nhỏ, tất cả các hình ảnh đều trở thành một bí mật chưa xốt trong lòng cô gái. Sau khi trở về, Hạ Thụ ôm vòng ngọc khóc một lúc lâu, ngày hôm sau cô lại cẩn thận cất vòng ngọc vào trong hộp, kiên trì không đeo nó.

Khóc xong rồi, nước mắt đã khô, bây giờ là lúc phải đi tiếp về phía trước.

Như vậy cũng tốt, bảy năm trước, khi cô quyết định buông bỏ A Hành, cô cũng hiểu rằng tương lai sẽ không thể xuất hiện cùng anh.

Có thể gặp anh một lần, nhìn thấy dáng vẻ khi trưởng thành của anh, đó là may mắn của cô rồi.

Cô không thể vọng tưởng nữa.

Lại qua một khoảng thời gian, trái tim của Hạ Thụ cũng dần bình tĩnh lại.

Sáng nay Hạ Hùng Hải nói ra một tin tốt.

Hạ Hùng Hải làm quản lý dự án ở công ty mới bốn tháng, dự án đầu tiên đã sắp hoàn thành. Nghe nói công ty rất hài lòng với năng lực của ông, không những thưởng tiền dự án mà còn tăng lương cho ông.

Mã Tuấn nghe được tin này thì vô cùng vui mừng, hỏi: “Cậu, nếu như vậy, mỗi tháng nhà chúng ta sẽ có nhiều tiền hơn, chúng ta có nên đi thuê nhà ở khác không?”

“Chờ ký xong hợp đồng tăng lương, chúng ta có thể đổi nhà ngay lập tức.” Hạ Hùng Hải cười: “Mọi người cũng xem dần thông tin cho thuê nhà đi. Gần vành đai ba thì không thuê được, nhưng gần vành đai bốn, vành đai năm hay gần tàu điện ngầm thì có thể.”

“Quá tuyệt.” Mã Tuấn vui vẻ vỗ tay.

Hạ Mẫn Quân cũng cười: “Dạo này mẹ cũng sẽ chú ý nhiều hơn.”

Biết được kinh tế trong nhà ngày càng được cải thiện, đương nhiên Hạ Thụ cũng rất vui. Nhưng không hiểu sao, cô mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng.

Nhưng lại hoàn toàn không nói ra lời được.

Cô cũng rất nhanh quên đi chuyện này, hôm nay vừa đến công ty, Abel đã gọi cô, nói có bộ phim truyền hình sắp quay, có thể đưa Cố Vũ Thuần đi thử vai một lần.

Hạ Thụ chuyển sang làm người đại diện, cực kỳ chăm chỉ làm việc. Tuy vẫn còn hơi xa lạ, nhưng có tiến bộ rõ rệt.

Trong một tuần, cô đã đơn thương độc mã giúp Cố Vũ Thuần dành được hợp đồng quay chụp quảng cáo đồ uống.

Thật ra tài nguyên đó rất nhỏ, vốn là Abel dùng nó để thử sức cô, không ngờ cô lại thật sự dành được.

Abel cực kỳ xem trọng cô.

Bộ phim kia có tên “Gặp em”, chủ đề đô thị hiện đại, nhân vật Cố Vũ Thuần thử vai là nữ phụ, tên là Tề Phi.

Bộ phim này được quay chụp rất chuyên nghiệp, ngoài biên kịch và đạo diễn đều là người đứng đầu trong giới, còn có nam nữ chính là CP hot nhất hiện nay – Tang Ninh và Hạ Quân Kiêu.

Bởi vì nội dung phim đề cập đến Cello, đoàn phim còn mời nghệ sĩ Cello chuyên nghiệp đến hướng dẫn.

Nữ phụ Tề Phi là một cô gái vui tươi, nóng bỏng, có tuyến tình cảm của riêng mình, là một sinh viên chuyên ngành Cello.

Hạ Thụ cũng lo lắng về vấn đề này.

Trước đó, Cố Vũ Thuần từng học Cello cùng cô ở Cung thiếu niên.

Cô ấy học không giỏi lắm, ban đầu học cho vui. Nhưng cũng may có Hạ Thụ thúc giục, nền tảng cũng không tồi, thế nhưng cô ấy không nhớ được bản nhạc.

Lần này đi thử vai có rất nhiều diễn viên địa vị không thấp, nhà sản xuất cũng hy vọng diễn viên được chọn là tiểu hoa. Nhưng Hạ Thụ đã tìm hiểu trước, những tiểu hoa đi thử vai hầu như đều không biết gì về Cello, như vậy sẽ tạo cơ hội cho Vũ Thuần.

Hạ Thụ dặn dò: “Đến lúc đó, cậu nhớ phải nói cậu biết kéo đàn Cello, đương nhiên chỉ nói là biết, đừng nói linh tinh gì nữa. Nếu bọn họ bảo cậu kéo thử, vậy cậu kéo bài cậu thuộc nhất nhé, cậu còn nhớ chứ?”

“Còn nữa, nhớ đừng quay lưng về ống kính, lần trước quay quảng cáo cậu quay lưng về ống kính, suýt hù chết tớ, cũng may cậu thông minh.”

“Còn nữa...”

Bây giờ đã là tháng năm, khi cô nói chuyện, cả người đều đắm chìm trong ánh mặt trời, lông mi nhiễm màu vàng, dịu dàng nhưng cũng rất chói mắt.

Cố Vũ Thuần ngồi đối diện cô, nhìn vậy bỗng nói: “Tiểu Mộc, hay là cậu vào giới giải trí đi!”

“Hà?”

“Tớ nói thật đó!” Cô ấy càng nghĩ càng không nhịn được, đếm ngón tay nói:

“Cậu nhìn cậu xem, xinh đẹp, giàu tình cảm, cũng biết kéo đàn Cello. Hôm nay khi tớ đọc kịch bản, tớ cảm thấy cậu rất hợp với hình tượng diễn viên chính! Tớ thấy cậu còn hợp hơn cả Tang Ninh.”

Khi còn học cấp ba, các nam sinh trong lớp cũng từng thảo luận xem nữ sinh nào xinh.

Cố Vũ Thuần còn nhớ rõ, lúc đó những người được mọi người nhắc tới nhiều nhất không thể nghi ngờ chính là: cô ấy, Hạ Thụ và Tưởng Nguyệt Viện.

Khi đó tính cách cô ấy rất giống con trai, thường đánh nhau, chơi chung với đám con trai, các nam sinh dù đẹp đến đâu đã đánh nhau với cô ấy đều rút lui.

Tướng Nguyệt Viện là kiểu người thành thực, gợi cảm, tính công kích mạnh mẽ, cũng cao ngạo, hầu như đều lạnh lùng với các nam sinh.

Tính tình Hạ Thụ rất tốt, xinh đẹp, dịu dàng, theo cách nói bây giờ, chính là hình mẫu lý tưởng của thẳng nam.

Cố Vũ Thuần cảm thấy, dường như tất cả những phẩm chất tốt đẹp trên đời đều có thể tìm thấy được trên người Hạ Thụ.

Trong lòng cô ấy, Hạ Thụ vẫn là người xinh đẹp, tuyệt vời nhất.

Hạ Thụ lắc đầu: “Bỏ đi, tớ không ở trong giới giải trí được. Tớ thích hợp là người đứng phía sau hơn, không thích xuất đầu lộ diện.”

Cố Vũ Thuần mếu máo, ngẫm lại cũng thấy đúng.

Giới giải trí rất hỗn loạn, trước khi cô ấy gia nhập cũng đã từng được cảnh báo trước. Mặc dù cô ấy vẫn là người mới, nhưng cũng từng gặp rất nhiều chuyện bẩn thỉu trong giới này.

Đó là vùng bùn sâu, rất ít người có thể ra ngoài toàn vẹn.

Đến cả cô ấy cũng không thể chắc chắn.

Mà Tiểu Mộc là thủy tinh.

Thủy tinh trong suốt nhất, không nên bị dính nước bùn lầy.

“Không sao!” Cố Vũ Thuần vỗ vỗ ngực: “Không vào cũng không sao, cùng lắm thì tớ nuôi cậu! Cậu yên tâm, chờ tớ nổi tiếng, tớ ăn canh, còn đâu sẽ cho cậu ăn thịt!”

Hạ Thụ cười: “Vậy cậu phải cố lên nhé.”

“Chắc chắn rồi!”

Ánh mặt trời tháng năm rất rực rỡ, trong không khí có mùi cỏ cây loảng thoảng, đáy lòng Hạ Thụ ấm áp.

May mắn thay, thời gian sẽ đền đáp lại, có những thứ sẽ giống như lúc ban đầu.

Cô vẫn tin tưởng vào tình bạn của mình.

...

Ngày chính thức thử vai, Hạ Thụ và Cố Vũ Thuần đến rất sớm, những người không quá nổi tiếng cũng đến sớm đang chờ lên diễn.

Giống như khi tìm hiểu vậy, quả nhiên diễn viên đến thử vai không hề ít tiêu hoa tuyến ba, tuyến bốn, họ được đặc cách, không cần ngồi chờ bon chen với các cô. Cố Vũ Thuần rất buồn bực: “Lại chen ngang, lại chen ngang! Đây là lần thứ mấy rồi? Hẹn sáu giờ, mà bây giờ sắp tám giờ rồi, thật là!”

Hạ Thụ xoa dịu: “Đừng tức giận, cũng không phải hâm mộ các cô ấy. Sớm hay muộn sẽ có một ngày chúng ta được như vậy.”

Lời của cô rất có tính cổ vũ, Cố Vũ Thuần không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục nhớ bản nhạc.

...

Một chiếc xe bảo mẫu màu trắng dừng phía trước công ty.

Cửa xe mở ra, đồng thời ánh đèn flash cũng lóe lên, nhân viên công tác lập tức tiến lên, cười nói: “Cô Dianne.”

Xuống xe là một người phụ nữ, ăn mặc tinh xảo, trang điểm cẩn thận, kính râm che đi nửa khuôn mặt của cô ta, chỉ còn lại đôi môi đỏ mọng.

Đi thẳng về phía ghi hình, phóng viên liên tục đặt câu hỏi.

“Cô Dianne, cô được đánh giá là nghệ sĩ Cello mới của năm, xin hỏi cô có cảm nghĩ gì?”

“Cô Diane, cô được mời làm giáo viên hướng dẫn Cello cho đoàn phim <Gặp em>, cô có yêu cầu gì với diễn viên không?”

“Diane, nghe nói lần này cô về nước là vì một người, xin hỏi có tiện tiết lộ cho chúng tôi không?”

Người phụ nữ chưa từng trả lời, mãi đến khi nghe thấy câu hỏi này, bước chân hơi dừng lại.

Cô ta nhìn vào máy ảnh.

Kính râm được tháo xuống, khuôn mặt thành thực, xinh đẹp xuất hiện dưới ánh đèn.

Tướng Nguyệt Viện mỉm cười: “Tám giờ tối thứ sáu tuần này, tôi sẽ phát sóng trực tiếp buổi phỏng vấn, lúc đó sẽ giải đáp tất cả nghi vấn của mọi người, hy vọng hôm đó mọi người sẽ đón xem.”

Sau đó xoay người đi vào bên trong, đi vào đến đại sảnh, cô ta thở phào, vừa đi vừa hỏi: “Bắt đầu thử vai rồi sao?”

Nhân viên bên cạnh cười đáp: “Đã bắt đầu rồi, nhưng vẫn chưa kết thúc, cô có thể xem video đã quay trước đó.”

“Được.”

Bên cạnh chính là phòng chờ của diễn viên lên thử vai, căn phòng có không gian mở và xung quanh đều là cửa kính.

Khi đi lướt qua, cô ta bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm hai người bên trong.

Cố Vũ Thuần.... Hạ Thụ?!

Nhân viên cũng dừng lại, khó hiểu nhìn cô ta: “Cô Diane?”

“Sao cô ta lại ở đây?”

Cô ta chỉ vào cô gái ngồi bên trong, về mặt Tưởng Nguyệt Viện thay đổi: “Ai cho cô ta tới?”

Nhân viên giật mình, cẩn thận nhớ lại: “Các cô ấy bên giải trí Hoa Nhất, cô gái uốn tóc kia là người mới đến thử vai Tề Phi, còn người bên cạnh là người đại diện của cô ấy.”

Anh ta cười: “Cô Diane quen hai cô ấy sao? Chỉ cần cô nói, chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp...”

“Lập tức hủy bỏ tư cách thử vai của cô ta!” Tưởng Nguyệt Viện tức giận nói.

Nhân viên làm việc sững sờ: “Cái gì?”

“Bây giờ, lập tức, hủy bỏ tư cách thử vai của cô ta! Hai người họ không xứng tham gia bộ phim này!”

Cô ta cũng không nói nhiều nữa, lạnh mặt nói xong, lập tức đi về phía thang máy.

Trợ lý của nhân viên kia là người phụ trách diễn viên thử vai lần này, nghe vậy thì mơ màng: “Anh Lưu, bây giờ làm thế nào....”

“Còn thế nào nữa, không nghe Diane nói vậy rồi sao.” Người đàn ông vò đầu: “Cô đi nói với hai người họ trước, tôi đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.”

Tưởng Nguyệt Viện bước vào thang máy vẫn chưa bình tĩnh lại được, tay vẫn còn run rẩy.

....

Trong thế giới của cô ta, trước năm mười sáu tuổi luôn có một bóng ma mang tên Hạ Thụ.

Cuối cùng năm mười sáu tuổi đó, Hạ Thụ ngã xuống, bóng ma tan đi, cô ta mới có cơ hội hưởng thụ ánh mặt trời, và có được ngày hôm nay.

Nhưng bóng ma kia lại xuất hiện một lần nữa...

Nếu đã như vậy, cô ta không cho phép, chuyện năm đó lại xảy ra một lần nữa.

...

Cố Vũ Thuần nghe xong thì ngây người.

“Không phải chứ, tại sao tôi lại bị hủy tư cách? Tôi đợi lâu như vậy rồi, còn chưa được đứng trước máy quay phim đã bị hủy bỏ tư cách? Dựa vào đâu chứ!”

Cô gái kia cũng rất xấu hổ, ấp úng nói: “Cô Cố, hôm nay cô thật sự không thể thử vai được nữa, đợi lát nữa chỉ thêm uống công, không bằng đi về trước.”

“Này, tôi nói chứ...”

“Vũ Thuần.”

Tính tình cô ấy nóng nảy, Hạ Thu lo lắng sẽ xảy ra tranh chấp nên kéo cô ấy sang một bên.

Cô cười dịu dàng với cô gái kia: “Thật xin lỗi, tính tình cậu ấy nóng nảy, thật ra cũng chỉ vì muốn biết lý do tại sao. Chúng tôi sẽ không làm khó dễ cô, nhưng hy vọng cô có thể nói nguyên nhân thật sự cho chúng tôi. Chúng tôi nghe xong sẽ rời đi ngay lập tức.”

Thái độ ôn hòa của cô khiến cô gái kia không nỡ nói dối, cắn môi kéo hai người họ vào một góc.

Cô ấy nhỏ giọng nói: “Tôi nói với hai cô, nhưng hai cô không được nói là do tôi nói. Hai người đặc tội Diane sao? Là chính miệng cô ấy nói hủy tư cách thử vai của cô.”

“Diane?” Cố Vũ Thuần càng mơ hồ hơn: “Đó là ai? Tôi chừng từng nghe đến tên cô ta! Chẳng lẽ cô ta ghen tị vì tôi xinh đẹp? Tôi...”

“Vũ Thuần.” Hạ Thu bắt đầu dĩ, đưa tay bịt miệng cô ấy lại.

Cô gái kia mở to mắt nhìn.

Tính cách này... Thật sự rất khớp với nhân vật Tề Phi.

Hạ Thu nói: “Cảm ơn cô, chúng tôi xin phép đi trước, hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác, tạm biệt.”

Rời khỏi chỗ thử vai, Cố Vũ Thuần rất bức mình.

“Cái quỷ gì thế? Diane? Yêu quái đến từ phương nào mà dám tác oai tác quái!”

“Được rồi.” Hạ Thu cũng rất thất vọng, nhưng vẫn cười khích lệ: “Chỉ là thử vai thôi, dù sao chuyện gì cũng có thể xảy ra, không sao, lần sau sẽ cố gắng hơn.”

Đúng lúc này, cô gái vừa rời lại chạy tới: “Cô Hạ, cô Cố, xin chờ một chút!”

Hạ Thu hoài nghi nhìn cô ấy.

Cô gái thở hổn hển: “Cô Hạ, vẫn còn một cách nữa, nói chính xác là có thể vẫn hỏi lại cơ hội thử vai của cô Cố.”

Cô ấy cảm thấy tính cách Cố Vũ Thuần phù hợp với Tề Phi, vừa quay về đọc tài liệu thì phát hiện cô ấy còn biết kéo Cello, lấy dũng khí muốn thử một lần.

Mắt Hạ Thu sáng ngời: “Thật sao?”

“Vâng, mặc dù cô Diane có quyền can thiệp vào diễn viên, nhưng chỉ là nói vậy, người có quyền quyết định vẫn là nhà đầu tư và đạo diễn. Nếu cô Hạ có thể thuyết phục nhà đầu tư đồng ý cho cô Cố thử vai, vậy cô Cố sẽ được thử vai. Tuy nhà đầu tư của chúng tôi không thích cười, nhưng tính tình rất tốt, cô có thể thử một lần.”

Hạ Thu hy vọng: “Vậy người đó đang ở đâu?”

“Anh ấy...”

Chưa dứt lời, có tiếng động truyền đến từ cửa, một đoàn người đi vào, có khoảng mười người, toàn bộ đều mặc tây trang, đi giày da. Người được vây xung quanh có thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, tây trang màu xám phẳng phiu.

Khi cửa mở ra, có cảm giác gió đêm lướt qua người anh, thậm chí anh còn lạnh lùng xa cách hơn cả gió đêm.

Phó đạo diễn đứng bên cạnh anh, dẫn đường đến thang máy chuyên dụng: “Tổng giám đốc Hoắc, mời anh đi bên này.”

Cả người Hạ Thụ cứng đờ, suy nghĩ cũng trì trệ, một lúc sau vẫn chưa hoàn hồn.

-----oOo-----

CHƯƠNG 39: XIN GIÚP ĐỖ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: PG

Cô gái lập tức vui vẻ nói: “Anh ấy đến rồi! Cô Hạ, chính là anh ấy! Tổng giám đốc tập đoàn Quân Dục chi nhánh Đế Đô. Cô có thể nhờ anh ấy!”

“Tôi một... Một đi không trở lại!”

Cố Vũ Thuận cũng đờ luôn, ngạc nhiên nhìn theo hướng đi của Hoắc Cận Hành, vô thức nghiêng đầu nhìn Hạ Thụ.

Môi Hạ Thụ trắng bệch.

Chỗ này không có nhiều người lắm, đa số đều là nhóm nhân viên vội vàng đi lại hoặc là diễn viên thử vai.

Ánh mắt đầu tiên của Hoắc Cận Hành khi vào cửa hình như là nhìn cô.

Đèn ở hành lang sáng trưng, toàn bộ dừng trên đôi vai gầy yếu cô đơn của cô gái, vẻ mặt dần trắng bệch.

Anh sững sờ một lúc. Ngay sau đó ánh mắt anh rời khỏi người cô, bình tĩnh như ban đầu.

Hoắc Cận Hành lướt qua người Hạ Thụ...

Thang máy chuyên dụng ở gần phía sau Hạ Thụ, nhóm người đang đi tới đó.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, mọi người đều đi vào.

Hoắc Cận Hành đứng ngoài cùng.

“Cô Hạ!” Thấy Hạ Thụ vẫn đứng cứng ngắc, cô gái hơi sốt ruột, kéo áo của cô: “Cô Hạ, cô lẹ lên đi! Chờ bọn họ đi lên sẽ không kịp! Cô Hạ!”

Xuyên qua thang máy, tầm mắt Hoắc Cận Hành lảng lảng dừng trên người Hạ Thụ, đôi mắt tối đen tĩnh lặng.

Tay anh đút trong túi quần siết chặt.

Bắt đầu từ khi nào, giữa hai người bọn họ gần như luôn có một khoảng cách.

Thang máy, thời gian...

Rõ ràng có thể đến gần, nhưng ai cũng bướng bỉnh không chịu kéo gần khoảng cách.

Anh nhìn ra được hình như cô đang khó xử chuyện gì đó, nhưng vào lúc này, anh hi vọng cô có thể bước về phía anh.

Cô... Có thể làm vậy không?

Chỉ cần cô tới đây, nói một câu.

Chỉ một câu...

Tiếng đóng cửa của thang máy vang lên.

Cánh cửa từ từ đóng lại. Hoắc Cận Hành rũ mắt, mắt mác đặt tay lên ngực.

Cuối cùng cô vẫn...

“Chờ một chút!”

Ngay khi cửa thang máy gần như đóng lại hoàn toàn, một bàn tay đột nhiên nhanh chóng ngăn cánh cửa đang đóng lại, đồng thời có một giọng nói mềm mại truyền đến.

Hoắc Cận Hành hoảng sợ.

Không biết mu bàn tay bị cái gì quẹt vào, Hạ Thụ cảm thấy đau, vô thức rút tay lại đưa ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn anh.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, hai người chỉ đứng cách nhau hai bước.

Đốm lửa hy vọng lại nhen nhóm, Hoắc Cận Hành cố gắng để giọng nói mình bình tĩnh: “Có chuyện gì sao?”

“Hoắc...” Cách gọi kia dường như rất khó khăn với cô, giọng hơi run: “Hoắc tiên sinh...”

Hạ Thụ khẽ hít vào một hơi, chậm rãi nói: “Hoắc tiên sinh, ngài có thể cho nghệ sĩ của tôi một cơ hội thử vai nữa không, cầu xin ngài!”

Cô gọi anh... Là Hoắc tiên sinh.

Trong lòng Hoắc Cận Hành ngũ vị tạp trần, nhìn Cố Vũ Thuần đứng xa xa.

Cố Vũ Thuần khề ho.

Một lúc lâu sau anh vẫn chưa trả lời, Hạ Thụ vừa thấp thỏm vừa chua xót, ngón tay chậm rãi nắm chặt góc áo.

Ngược lại phó đạo diễn bên cạnh anh lại nhíu mày: “Cô là ai? Thử vai thất bại rồi đúng không? Nếu không được thì chính là không được, mau đi đi...”

Ông ta bước lên muốn xua đuổi, Hoắc Cận Hành liếc nhìn ông ta, ánh mắt lạnh lùng.

“...” Phó đạo diễn không hiểu sao nên đành phải lùi lại.

Giọng Hoắc Cận Hành hơi khàn nói: “Chỉ có chuyện này thôi sao? Ngoài chuyện này... Không còn chuyện gì khác sao?”

Năm đó anh đã có thương tích, sẽ không dễ dàng lành lại.

Thế nhưng nếu bây giờ cô chỉ cần an ủi anh một câu, anh cũng sẽ giả bộ là mình không đau.

Hạ Thụ hiểu được ý của anh, hốc mắt hơi đỏ lên, nói: “Đúng, chỉ mong ngài...”

Anh chưa chát nói: “Không còn câu khác sao?”

.....

Hạ Thụ, anh cũng xin em, van xin em.

Em chỉ cần nói một câu thôi, chỉ một câu.

Cho dù làm bạn bè cũng được, không quen cũng được.

Chỉ cần em nói, đừng rời xa em. Không cần em bước phía anh, anh sẽ dùng hết sức lực để chạy về phía em.

.....

Lông mi Hạ Thụ run rẩy, ánh mắt trong trẻo lắc đầu: “Không có, Hoắc tiên sinh.”

Lòng Hoắc Cận Hành chậm rãi trùng xuống.

Khẽ nhắm mắt lại một lát, anh lại mở mắt ra, vẻ mặt đã khôi phục sự lạnh lùng.

Anh nói: “Diễn viên thử vai đều có nhóm chuyên môn đánh giá, nếu nghệ sĩ của cô không được nhận, vậy chứng minh là cô ấy không hề thích hợp với vai này, tha lỗi tôi cũng không thể can thiệp.”

Hạ Thụ cứng đờ.

Cửa thang máy lại đóng lại, khuôn mặt của cô từ từ biến mất sau cánh cửa.

Hoắc Cận Hành chưa chát nhắm mắt lại.

Phòng thử vai ở tầng tám, cửa thang máy mở ra, nhóm người đi tới đại sảnh.

Một nhân viên bảo vệ bước vào thang máy, bỗng nhiên ngạc nhiên nói to: “Ôi trời, cửa thang máy kẹt trúng ai rồi? Tại sao chỗ này lại có máu.”

Bước chân Hoắc Cận Hành khựng lại.

Bỗng nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt anh thay đổi, vội vàng xoay người lại.

.....

Hạ Thụ và Cố Vũ Thuần đã ra khỏi tòa nhà.

Không thể tranh thủ cơ hội cuối cùng, cô gái đứng chung khi nãy cũng cảm thấy đáng tiếc, Hạ Thụ nói cảm ơn cô ấy, sau đó mới rời đi với Cố Vũ Thuần.

Cho dù thế nào đi nữa, vẫn vui vẻ vì gặp được người tốt.

Tám giờ hơn, bầu trời tối mịt.

Bên ngoài tòa nhà có một quảng trường, bây giờ đúng là thời gian náo nhiệt nhất. Không khí không tồi, hai cô gái đang đứng ngay ven đường quảng trường.

Cố Vũ Thuần càng nghĩ càng giận.

“Anh ta là ông chủ đó! Tức chết tởm rồi! Tự nhiên bị một người kỳ quái ở đâu ra xuất hiện hủy bỏ tư cách thử vai còn chưa tính! Tại sao Tống Hành lại trở nên chó như vậy? Cậu có nghe những lời nói đó của cậu ta không!”

“Nếu nghệ sĩ của cô không được nhận, vậy chứng minh là cô ấy không hề thích hợp với vai này.”

“Rõ ràng ngay cả thử vai tớ còn chưa biết như thế nào mà lại nói tớ không phù hợp! Hơn nữa sao cậu ta có thể nói chuyện như vậy với cậu? Có phải cậu ta cảm thấy bây giờ mình họ Hoắc có tiền nên khinh người? Đồ đều! Tớ thật sự nhìn lầm người rồi!”

Ban đầu Hạ Thụ không muốn nhắc tới Tống Hành, nhưng thấy cô ấy càng mắng càng tức giận, thì không nhịn được cười: “Được rồi, đừng tức giận, dù sao chuyện đã như thế này rồi, đừng nhắc tới nữa.”

“Tớ tức giận thay cậu.” Cố Vũ Thuần nhíu mày: “Tớ vốn tưởng rằng cậu ta sẽ đối xử tốt với cậu, kết quả lại như vậy? Cậu ta không nhớ tới lúc trước là ai che chở cho cậu ta, là ai bênh vực cậu ta đến mức bị cho nghỉ học! Có phải đàn ông đều chó như vậy không? Có tiền có địa vị thì không quen biết? Sói mất trắng!”

Gió đêm thổi bay tà váy Hạ Thụ, cô im lặng.

Cô bỗng thấy đau mu bàn tay, cô vươn tay lên thì mới thấy có vết xước trên da. Máu đã ngừng chảy, nhưng vết máu lại để lại một đường đỏ tươi.

Khi Cố Vũ Thuần nhìn thấy vết máu trên mu bàn tay cô thì đầu lại đau, giọng nói cao lên: “Tiểu Mộc, sao cậu lại bị thương rồi?”

Nhất thời chân tay cô ấy luống cuống, giọng nói Hạ Thụ dịu dàng an ủi cô ấy: “Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, Vũ Thuần, cậu có mang khăn giấy ướt

không?”

“Khăn giấy ướt không được!” Cô ấy vội vàng lấy khăn giấy ướt từ trong ba lô ra: “Chúng ta đi bệnh viện được không Tiểu Mộc? Nhóm máu này của cậu không thể đùa được đâu! Gặp chuyện không may thì có thể xong đời rồi!”

“Đâu có khoa trương như vậy, tớ chỉ bị trầy da thôi.” Hạ Thụ nở nụ cười.

Cô cẩn thận lau vết máu, Cố Vũ Thuần không giúp được gì, tức giận nói: “Đều tại Tổng Hành! Đồ vô ơn, người đàn ông tồi, sói mắt trắng! Nếu là trước kia thì cậu ta sẽ không để cậu bị thương dù chỉ một chút, cậu nhìn bây giờ xem! Thật sự là...”

Hạ Thụ nhìn về phía sau lưng cô ấy, cô chớp mắt, kinh ngạc vài giây, yếu ớt gọi cô ấy: “...Vũ Thuần.”

“Có chuyện gì vậy?” Cố Vũ Thuần thân nhiên đáp lại, quay lại theo tầm mắt của cô.

Hoắc Cận Hành bình tĩnh đứng ở phía sau cách cô ấy tầm một mét, không biết đã đứng đây bao lâu.

Gió đêm thổi mái tóc trên trán anh, ánh mắt anh lướt qua Cố Vũ Thuần, nhìn chằm chằm Hạ Thụ.

Cố Vũ Thuần: “...”

.....

Cố Vũ Thuần lùi lại.

Gió đêm mát mẻ, ánh đèn thành phố lấp lánh, nhưng một góc nhỏ này lại bỗng yên lặng.

Lẳng lẳng nhìn nhau hồi lâu, Hoắc Cận Hành yên lặng bước tới, cẩn thận nâng cái tay bị thương của cô lên.

“Bị thương rồi?”

“Em...” Hạ Thụ dừng vài giây, vô thức muốn rút tay lại.

“Đừng cử động.” Anh đề cổ tay cô lại, giọng hơi trầm.

Nhìn kỹ thật lâu, anh lấy tuýp thuốc mỡ bôi vết thương trong túi quần ra.

Thấy anh mang thuốc theo bên người, Hạ Thụ cảm thấy hơi lo lắng. Ánh mắt cô dừng trên tay anh.

Tay của anh to hơn lúc trước, cũng có sức lực hơn nhiều. Từ nhỏ đã học Taekwondo, nên tay anh chưa bao giờ mịn màng nhưng lại thon dài trắng bóc.

Chỉ là không biết anh có thường bị thương như trước hay không, nói không đau rồi tự mình kiềm chế nỗi đau.

Cô nhỏ giọng mở miệng: “A Hành...”

“Sao không gọi Hoắc tiên sinh nữa?” Hoắc Cận Hành vừa xoa thuốc mỡ trên tay cô, vừa ngược mắt lên nhìn cô một cái.

Hạ Thụ ngừng một chút, tự biết mình quá đáng, lúc mở miệng nói chuyện thì giọng hơi hơi rầu rĩ oan ức: “Hoắc...”

“Im miệng.”

Anh hơi nhú mày, giọng nói lại trầm hơn vài phần, còn mang theo một chút oán trách.

Hạ Thụ bỗng nhiên muốn cười.

Mây đen che khuất ánh trăng, tiếng gió thoảng qua tai.

Giọng nói của anh còn nhẹ hơn tiếng gió: “Xin lỗi em.”

“Hả?” Hạ Thụ giật mình cho rằng mình nghe nhầm.

“Xin lỗi em.” Vì thế anh nói lại một lần nữa, đầu ngón tay nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên tay cô, mơ hồ run run.

Hạ Thụ hiểu được anh đang nói tới cái gì, mắt hạnh nở nụ cười: “Anh không cần phải xin lỗi em, anh cũng biết tính tình Vũ Thuần rất thẳng thắn, những lời nói lúc này đều là vô ý nói, anh không cần để trong lòng.”

“Nhưng cậu ấy nói đúng.” Hoắc Cận Hành đáng chất nói.

Trước kia anh yếu đuối, nhưng dù yếu đuối đến đâu, anh cũng liều mạng không làm cô chảy một giọt máu, đó chính là sứ mệnh mà anh tự giao cho chính mình.

Nhưng hôm nay anh lại trở mắt nhìn cô bị thương.

Trưởng thành rồi nhưng lại không bằng hồi thiếu niên.

Sau khi thoa thuốc xong, anh lại lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng quấn vòng quanh tay cô.

Anh vừa quấn vừa nói: “Khi về nhà nhớ phải thay băng gạc, không được đụng nước, nhớ thay thuốc đúng giờ, cẩn thận để lại sẹo.”

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhưng tay Hạ Thụ vẫn hơi hơi đau, cô không nhịn được khẽ kêu hai tiếng: “Ai... Đau, nhẹ thôi, nhẹ thôi...”

Hoắc Cận Hành nhìn cô, khóe môi không tự chủ được nhếch lên.

Vẫn sợ đau như vậy.

Động tác của anh càng nhẹ hơn, giống như gió chạm vào.

“Chuyện lần trước... Cũng rất xin lỗi.” Nhớ lại nụ hôn thất thố lần trước, anh hơi xấu hổ nói: “Do anh quá xúc động.”

Hạ Thụ cũng thấy xấu hổ, rũ mắt: “Em không trách anh.”

Hoắc Cận Hành hơi chua xót: “Anh hy vọng em trách anh.”

Bởi vì quan tâm, cho nên sẽ tức giận, sẽ thất vọng, sẽ sinh ra thất tình lục dục. Bỗng nhiên Hoắc Cận Hành nhớ tới rất lâu trước kia, vì cô Hạ muốn cô về nhà với Thẩm Hoài Xuyên nên anh đã nói dối là mình có lớp học Taekwondo để cô không đi cùng anh. Cô tức giận đến nỗi không để ý tới anh, khiến anh chờ đợi rất lâu.

Khí đó... Bọn họ rất tốt.

Có thể chính cô cũng không nhớ rõ, cô đã từng dựa dẫm, ỷ lại anh như vậy

-----oOo-----

CHƯƠNG 40: PHẦN THƯỞNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Bunny

Suy nghĩ của Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành hoàn toàn khác nhau.

Người đàn ông trước mắt rất nam tính, vẻ mặt lạnh lùng, thân hình khỏe mạnh. Sau bảy năm trôi qua, anh mang dáng vẻ lạ lẫm mà chính cô cũng chẳng quen thuộc, nhưng trong mắt cô, đó vẫn là thiếu niên năm đó.

Người cô dốc lòng che chở, chăm sóc, yêu mến nhiều năm, anh vất vả, kiên nhẫn như vậy, cô nỡ lòng nào mà trách anh?

Huống hồ năm đó cô là người đánh mất anh trước. Cô cảm thấy tội lỗi, nên nói, “Em không bao giờ trách anh, A Hành.”

Gió lướt qua tóc anh che một nửa đôi mắt, không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào trên mặt Hoắc Cận Hành.

Anh băng bó cho cô, chẳng muốn buông tay, nên anh cố tình làm chậm rãi để kéo dài thời gian.

“Dạo này em thế nào?” Anh nói.

Gần đây anh không gặp cô. Vì không dám, hoặc cũng có thể là trốn tránh. Nhưng anh vẫn luôn dõi theo cô.

Anh nghe nói cô đã thành người đại diện và đã làm rất tốt.

Anh cảm thấy yên tâm, nhưng cũng khá buồn.

Nếu như không có những chuyện kia thì cô đã là người đứng trên sân khấu tận hưởng ánh sáng và tiếng vỗ tay.

“Em ỏn.” Nụ cười của Hạ Thụ vẫn ỏm ỏp như vậy. Sau khi suy nghĩ về điều đó, cô quyết định hỏi anh: “A Hành, có một điều em muốn hỏi anh.”

“Em nói đi.”

“Có phải anh đã tăng lương cho ba em đúng không?”

Hoỏc Cỏn Hành khựng lại.

Anh không muốn nói dối cô, nhưng anh không muốn nghe cô từ chối nữa. Anh mím môi và nói nhỏ, “Không phải.”

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Thụ dịu dàng và điềm tĩnh, “Em đã kiểm tra, bắt động sản Đạt Dật là công ty con thuộc Quân Dục, tên đăng ký là Đạt Dật Quân Dục.

“...” Anh không nói nên lời, không dám nhìn vào mắt cô, nắm chặt tay cô một cách vô thức.

Hạ Thụ nhìn anh ta, “A Hành...”

“Hạ Thụ, đừng nói nữa.”

Cũng đừng từ chối anh.

Anh không nhìn cô, bàn tay của anh cứng nhắc, lùi lại nửa bước như tự bảo vệ mình.

Anh đã nghe cô nói “không” rất lần kể từ khi họ gặp lại nhau.

Anh không biết phải làm gì, chỉ có cách này thôi.

Anh không muốn bị cô đẩy ra xa dù chỉ là một khoảng cách nhỏ.

Hạ Thụ nhìn thấy nỗi sợ hãi của anh, cô đau lòng, nói, “Em muốn nói, cảm ỏn, A Hành.”

Trái tim của Hoỏc Cỏn Hành đập nhanh, giọng nói của anh khỏn khỏn kèm theo vui vẻ, “Em không cần phải nói cảm ỏn anh.”

Niềm vui nho nhỏ còn chưa trọn vẹn thì lại bị dội một gỏo nước lạnh vì câu tiếp theo của cô: “Nhưng, sau này đừng làm thế nữa.”

“...”

“Không thể lúc nào cũng ở trong sự bảo bọc của anh được.”

Hoỏc Cỏn Hành nói rất khó khăn: “Nếu em muốn, anh có thể mãi mãi là đôi cánh của em.”

Đôi cánh bảo vệ em.

Hạ Thụ im lặng một lát rồi nói, “Nhưng dù sao đó cũng là của anh, không phải...”

Đúng như ba đã nói, cô từng nghĩ rằng cô sẽ luôn là đôi cánh của A Hành và sẽ luôn bảo vệ anh.

Nhưng cô vẫn không thể tránh khỏi việc anh bị tổn thương và chịu oan ức.

Bây giờ cô không thể làm gì khác ngoài thêm rắc rối cho anh.

Trên đường về, trăng thanh gió mát, Hạ Thụ đi dọc theo bờ cây xanh.

Váy của cô gái lướt qua hoa diên vĩ, cái nơ trên tay nhịp nhàng với bước chân của cô.

Hoắc Cận Hành lặng lẽ đi theo cô.

Lúc đó, Hoắc Cận Hành cảm thấy cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên cũng tốt.

Bảy năm, không phải bảy ngày, con đường rất dài, phải mất thời gian để đi qua nó.

Anh không sợ chậm, miễn là anh tiếp tục đi về phía cô, một ngày nào đó, anh sẽ bước đến được chỗ cô.

Cô chỉ là không bước về phía anh, chứ không phải kháng cự việc anh tiếp cận.

Năm đó, cô chủ động tiếp cận, đưa kẹo cho anh. Bây giờ đến lượt anh chủ động đi về phía cô.

Hoắc Cận Hành dừng lại, “Hạ Thụ.”

“Hả?” Nghe thấy tiếng gọi, Hạ Thụ cũng dừng chân và quay lại.

Anh đứng cách cô ba bước.

Ánh trăng sáng rọi lên khuôn mặt anh, dịu dàng và mềm mại. Anh nói với cô bằng giọng ấm áp, “Mấy năm nay, anh luôn nghe theo lời em.”

Ánh mắt của Hạ Thụ yên tĩnh mơ hồ nhìn anh.

Hoắc Cận Hành nói: “Anh khóc khi buồn, cười khi vui, mặc dù khi đau khổ anh vẫn không muốn chia sẻ với người khác, nhưng may mắn thay, anh cố gắng không làm bản thân mình buồn. Anh cũng làm theo những gì em nói và bảo vệ bản thân mình. Không bị thương ở đâu cả.”

Anh giống như một đứa trẻ vậy, khế cởi nút áo sơ mi bằng tay trái. Như thể cố gắng chứng minh điều đó với cô một cách có chủ đích, anh kéo tay áo lên và cho cô xem cánh tay của mình.

“Nhìn này.”

Dưới ánh đèn đêm, đường gân tay của người đàn ông trắng kiện, làn da cũng rất trắng, không có một vết sẹo nào.

Những lo lắng ban đầu của Hạ Thụ cuối cùng cũng biến mất, cô không thể không mỉm cười với anh, “Ồ, anh giỏi quá!”

Hoắc Cận Hành nói, “Em có thể thưởng cho anh không?”

“... Phần thưởng?” Cô hơi giật mình, vô thức nhìn vào chính mình, cô nói trong sự bối rối, “Nhưng em...”

Hoắc Cận Hành lặng lẽ tiến thêm một bước đến gần cô: “Cái gì trên người em cũng được.”

“Hả?” Hạ Thụ còn ngạc nhiên hơn, “Trên người em?”

Đôi mắt anh đen nhưng sáng ngời, tầm mắt anh lướt trên đôi môi như trái anh đào của cô, yết hầu của anh hơi chuyển động, “Anh phải nói xin lỗi em trước.”

“Cái...”

Khẽ lấy lòng bàn tay che mắt cô, anh cúi xuống hôn môi cô một cách nhẹ nhàng...

Mặt trăng lơ lửng trên cao, ánh sáng bạc tản ra...

Những ngôi sao cũng rụt rè ẩn trong những đám mây.

Trong thế giới của Hạ Thụ, gió đã dừng lại ngay giờ khắc này.

Có pháo hoa nở rộ trong tâm trí cô.

Một nụ hôn rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Nhưng lưu lại rất lâu.

Một lúc lâu sau, anh chậm rãi buông cô ra, ánh trăng phản chiếu vẻ ngoài của cô trong đôi mắt đen của anh, xoa tóc cô rồi khẽ cười, “Việc này, chỉ thế thôi.”

“...” Đồng tử Hạ Thụ ngơ ngác

Thảo nào phải nói xin lỗi trước.

Lúc về đến nhà đã gần mười giờ.

Hạ Thụ từ chối đi xe của Hoắc Cận Hành, Hoắc Cận Hành không ép buộc, tiếp tục đi theo ngồi phía sau cô trên tàu điện ngầm, thấy cô về an toàn rồi mới rời đi. Trong cuộc sống lúc nào cũng có những chuyện nhỏ nhặt, nhưng chúng ta vẫn phải sống tiến về phía trước. Không ai có thể dự đoán được họ sẽ gặp ai và họ sẽ nói lời tạm biệt với ai trong hành trình tiếp theo.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Thụ đã nhận được cuộc gọi từ đoàn phim “Gặp em”, họ nói cho Cố Vũ Thuần một cơ hội khác để thử vai và hỏi họ có muốn có một cuộc hẹn khác không.

Hạ Thụ biết chắc chắn là có sự sắp xếp của Hoắc Cận Hành đằng sau chuyện này.

Thật ra, Hạ Thụ không muốn dựa vào sự giúp đỡ của A Hành để đi đường tắt cho công việc và cuộc sống của mình, nhưng cô không muốn Vũ Thuần lỡ mất cơ hội thứ hai. Nghĩ đi nghĩ lại thì cuối cùng cũng chấp nhận.

Cố Vũ Thuần hơi ngạc nhiên khi nghe tin đó, ngay lập tức đoán rằng đó là mệnh lệnh của Hoắc Cận Hành, hỏi một cách ngạc nhiên: “Ồ, chẳng phải hôm qua cậu ta nói không được sao? Sao cậu ta bỗng đổi ý vậy?”

Nhớ lại tối hôm qua Hạ Thụ ở cùng anh, Cố Vũ Thuần trộm cười, “Hehehe, Tiểu Mộc, không phải cậu vì tớ mà hi sinh thân mình...”

Hạ Thụ vỗ nhẹ cô ấy. “Cả ngày cứ suy nghĩ linh tinh, mau đi học thuộc kịch bản đi! Vất vả lắm mới có cơ hội này, lần này mà mất nữa là mất luôn đó.”

Khi cô quay lưng lại, má cô nóng bừng, khẽ chạm nhẹ vào môi.

Cái gọi là nụ hôn phần thưởng đó chỉ thích hợp làm bí mật.

Ngày thử vai mới đã được ấn định vào thứ sáu.

Người tiếp đón bọn họ là cô gái điều phối viên diễn viên lần trước tên là Tiểu Gia. Biết được là Cố Vũ Thuần có thể tham gia vào buổi thử vai lần nữa, cô ấy còn vui hơn cả cô.

Có lẽ lần này họ đã được dặn dò nên sắp xếp cho hai cô đi lối đi đặc biệt.

Toàn bộ quá trình thử vai diễn ra suôn sẻ. Sau buổi thử vai, cả hai tình cờ gặp phó đạo diễn. Phó đạo diễn nói với Cố Vũ Thuần.

“Diễn không tệ, nhưng kéo Cello gà quá. Chỉ biết chơi một bản của Bach! Về nhà và luyện tập thêm nhé.”

Tiểu Gia cực kì phấn khởi, tiết lộ niềm vui với Hạ Thụ, “Cô Hạ, những gì Phó đạo diễn Lưu nói có nghĩa là tám, chín, mười phần là thành công rồi đó! Cô nên về sớm chờ tin tức. Tôi đoán muộn nhất là tuần sau sẽ có người gọi cho cô để hoàn tất hợp đồng.”

Trong lòng Hạ Thụ có chút xao động.

Sau khi ra khỏi công ty sản xuất phim, Hạ Thụ nhớ ra rằng kế hoạch quảng cáo ngày mai của Cố Vũ Thuần vẫn để ở công ty.

Cố Vũ Thuần là người mới, vẫn chưa nổi để được thuê trợ lý riêng, thấy vẫn còn sớm, Hạ Thụ quyết định tự quay lại lấy.

Cố Vũ Thuần đi cùng cô.

Công ty sản xuất phim cách công ty giải trí Hoa Nhất một đường vành đai số bốn, bây giờ đã là 8h30 tối. Trong công ty chỉ còn vài nhân viên đang tăng ca.

Tranh thủ thời gian rảnh rồi, có một vài cô gái trẻ vừa xem chương trình vừa ăn cơm hộp, có tiếng xì xầm thảo luận.

“Cô ấy rất xinh đẹp, cảm thấy rất... Rất ngẫu!”

“Tôi biết sợi dây chuyền cô ấy đang đeo! Phiên bản giới hạn toàn cầu mới nhất của Tiffany, trông thật tuyệt!”

“Quần áo cũng rất đẹp...”

“Kéo Cello cũng rất hay, điều quan trọng là cô ấy chỉ 23 tuổi, trẻ hơn tôi, có lẽ cô ấy là quán quân đầu thai, thích thật đó!”

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Hạ Thụ và Cố Vũ Thuần ra ngoài, lúc cô đi qua chỗ mấy cô ấy thì không nhìn được liếc nhìn một cái.

Vì có nhiều người quá nên không thấy được hình ảnh trong máy tính.

Có người chào họ, “Hạ Sáu, Vũ Thuần, hai người đi luôn à?”

“Vâng.” Hạ Thụ mỉm cười, thuận miệng hỏi, “Mọi người đang xem gì vậy?”

“Phát sóng trực tiếp của “Phòng vấn ngôi sao”, cuộc phỏng vấn cô Diane, một nghệ sĩ cello quốc tế mới trong năm nay, cô ấy rất xinh đẹp!”

Diane...

Hạ Thụ không quan tâm đến phỏng vấn, nhưng khi cô nghe thấy cái tên đó, suy nghĩ của cô trì trệ một lúc.

Tiểu Gia nói là Diane hủy bỏ tư cách thử vai của Vũ Thuần.

Cô tiến về phía trước một cách vô thức, muốn xem Diane là ai.

Trước khi cô có thể nhìn thấy rõ màn hình, âm thanh của chương trình phỏng vấn đã truyền đến tai cô trước.

MC hỏi: “Còn một câu hỏi nữa tôi muốn hỏi cô Diane, cô đã tiết lộ rằng lần này cô trở về Trung Quốc là vì một người, người hâm mộ suy đoán liệu người đó có liên quan đến mối quan hệ tình cảm của cô không, để thỏa mãn sự tò mò của người hâm mộ và khán giả của chúng tôi, cô có thể cho chúng tôi biết người này là ai không?”

Người phụ nữ mỉm cười và nói, “Thật ra rất đơn giản, người này thực sự liên quan đến chuyện tình cảm của tôi, anh ấy là giấc mơ hồi trẻ của tôi và là ánh sáng để tôi phấn đấu, cũng bởi vì anh ấy nên tôi mới có vinh quang ngày hôm nay. Tôi mong rằng ngoài quá khứ và hiện tại bên cạnh anh ấy, tôi hy vọng sẽ có cả tương lai.”

“Tên anh ấy là Hoắc Cận Hành.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 41: KHÔNG HỎI HẠN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cố Vũ Thuần bùng nổ: “Trưởng Nguyệt Viện! Vậy mà Diane xấu xa kia lại là Trưởng Nguyệt Viện! Tớ không ngờ lại là cô ta! Tớ đã nghĩ không ai rảnh rỗi làm vậy với tớ, tớ nên đoán được đó là người quen mới đúng.”

“Hơn nữa cô ta nói nhảm gì đó? Cái gì mà mong ước tuổi trẻ! Cái gì mà quá khứ, hiện tại và tương lai! Cô ta và Tống Hành có liên quan gì đến nhau đâu! Tống Hành đâu? Tiểu Thụ, cậu có số điện thoại của Tống Hành không? Cậu hỏi xem đã xảy ra chuyện gì vậy! Thật sự tức chết tớ rồi!”

...

Lúc này hai người họ đang ở trong căn hộ Cố Vũ Thuần thuê. Màn hình iPad dừng ở video phỏng vấn Trưởng Nguyệt Viện ở chương trình ‘Phỏng vấn ngôi sao’, bị Cố Vũ Thuần vô tình ấn dừng nên biểu cảm méo mó của cô ta khi đang nói chuyện hiện ra trên màn hình.

Về mặt Hạ Thụ tái nhợt, từ lúc vào nhà cô hầu như không nói chuyện.

Cô nằm trên ghế sofa, cầm điện thoại mở trang tìm kiếm, khi ấn chữ, đầu ngón tay vô thức run rẩy.

Tốc độ mạng rất nhanh nên tìm kiếm cũng rất nhanh chóng.

Khi cô nhập “Diane”, cô đã tự động nhảy ra rất nhiều từ tùy chọn...

“Diane, Hoắc Cận Hành.”

“Diane, Hoắc Cận Hành Quân Dục.”

“Quá khứ của Diane và Hoắc Cận Hành .”

...

Cô cố gắng xem nhẹ cái tên phía sau, Hạ Thụ nhấn tìm kiếm, ấn vào phần tiêu sử của cô ta.

Diane.J, tên tiếng Trung là Trưởng Nguyệt Viện, sinh ngày 12 tháng 3 năm 199X tại Thanh Thành. Tốt nghiệp chuyên ngành Cello của trường đại học A, đạt giải kim thưởng nghệ sĩ cello quốc tế mới năm 20XX...

Đại học A...

Chuyên ngành cello...

Chửi bới nửa ngày, Cố Vũ Thuần nói đến mức miệng khô lưỡi khô, lúc nghỉ xả hơi mới nhận ra từ đầu đến cuối Hạ Thụ đều không nói gì.

Cô ấy nghiêng đầu nhìn Tiểu Mộc mới phát hiện sắc mặt cô rất kém, đau lòng ôm cô: “Tiểu Mộc...”

Điện thoại đã được đặt xuống.

Hạ Thụ được cô ấy ôm vào lòng, khóe môi cong lên, “Tớ không sao.”

Miệng nói không sao, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào như muốn khóc.

Cô Vũ Thuần càng khó chịu hơn, vỗ nhẹ lưng cô: “Đừng đau lòng, đó đều là cô ta nói dối.”

“Vũ Thuần.” Hạ Thụ dụi mắt, khẽ đẩy cô ấy ra, “Cậu có thể cho tớ biết, sau khi tớ đi, đã xảy ra chuyện gì không?”

Tại sao... Tưởng Nguyệt Viện lại học ở đại học A?

Tại sao cô ta lại học cello chuyên nghiệp?

Tại sao...

“Ôi trời...” Cô Vũ Thuần cũng không biết bây giờ có nên nói với cô những chuyện đó hay không, nhưng thấy mắt cô đỏ au, trong lòng rất khó chịu.

Hóa ra kỳ thi tuyển sinh đại học năm đó, thành tích của Nhất Trung Thanh Thành vượt trội, tổng cộng có hai người đỗ đại học A. Một người là Thẩm Hoài Xuyên, còn có một người khác, chính là Tưởng Nguyệt Viện.

Tưởng Nguyệt Viện đỗ không nhờ vào việc thi văn hóa. Ban đầu Hạ Thụ rút lui khỏi cuộc thi nhạc nghệ phương Tây, Tưởng Nguyệt Viện thay thế, đạt được thành tích đứng thứ ba toàn tỉnh, hạng 16 toàn quốc, cũng coi như là một trong những người trẻ có tiềm năng.

Cô ta vốn không có ý định học cello chuyên nghiệp. Nhưng một lần tình cờ, cô ta biết Hạ Thụ muốn thi vào chuyên ngành cello trường đại học A, vì vậy cô ta quyết định thi.

Cô ta đã đăng ký cuộc thi cello chính thức.

Ban đầu Hạ Thụ cũng đăng ký tham gia cuộc thi này, nhưng nửa chừng gia đình gặp biến cố nên không thể tham gia được.

Tưởng Nguyệt Viện đã để lại ấn tượng với ban giám khảo trong cuộc thi nhạc nghệ phương Tây, thành tích cuộc thi chính thức cũng không tệ, thành công giành được điểm cộng nên đã trúng tuyển.

Nói chung cũng do trời xui đất khiến.

Hạ Thụ yên lặng lắng nghe, đầu ngón tay lạnh lẽo, trái tim bất an đã bình tĩnh trở lại.

Cô bỗng nhớ lại những gì cô từng nói với đàn chị năm đó khi rút lui. Cô nói rằng nếu cô bỏ lỡ cuộc thi có lẽ cô sẽ không hối tiếc. Nhưng nếu ngày hôm đó cô thi, bỏ lỡ cơ hội gặp anh lần cuối cùng, cô chắc chắn sẽ hối tiếc.

Trong những năm qua, cô chưa bao giờ thấy hối hận với quyết định nhót choáng đó của bản thân.

Năm đó là cô từ bỏ, chính từ khoảnh khắc đó cô đã không còn có tư cách hối hận và không cam lòng.

Hoắc Cận Hành vừa kết thúc cuộc họp trực tuyến kéo dài vài giờ, Chu Tung Kỳ lập tức đi vào văn phòng, để iPad trước mặt anh.

“Nhị thiếu gia, anh hãy xem cái này.”

Trên màn hình là trích đoạn của “Phỏng vấn ngôi sao”, trong video Tưởng Nguyệt Viện đang nói: “Anh ấy là giấc mơ hồi trẻ của tôi và là ánh sáng để tôi phấn đấu, cũng bởi vì anh ấy nên tôi mới có vinh quang ngày hôm nay. Tôi mong rằng ngoài quá khứ và hiện tại bên cạnh anh ấy, tôi hy vọng sẽ có cả tương lai. Tên anh ấy là Hoắc Cận Hành...”

Lông mày của Hoắc Cận Hành nhíu chặt lại: “Chuyện này từ khi nào?”

“Nửa giờ trước, phát sóng trực tiếp, vẫn chưa thông kê đầy đủ được lượng xem. Nhưng theo thông tin của bên <Phỏng vấn ngôi sao> thì cũng không thấp.”

Dừng một chút rồi anh ta nói thêm: “Hơn nữa, chắc hẳn là cô Tưởng đã mua hotsearch, bây giờ hotsearch đang ở vị trí thứ tư.”

Hoắc Cận Hành thẳng thắn ra lệnh: “Liên hệ với đài truyền hình xóa sạch đoạn clip này, trả tiền gấp đôi để xóa hotsearch.”

“Ông cụ Hoắc đã phân phó rồi ạ.”

Người đứng đầu nhà họ Hoắc là ông cụ Hoắc, ông cụ rất nghiêm khắc, cũng không thích người trong nhà xuất đầu lộ diện, ghét nhất việc cuộc sống riêng tư của gia đình trở thành đề tài giải trí của người khác. Từ khi Quân Dục được thành lập cho đến nay, có thể tìm kiếm rất ít thông tin liên quan đến nhân viên.

Yêu này đặc biệt khắt khe với Hoắc Cận Hành.

Bởi vì nhóm máu đặc thù cộng thêm lúc nhỏ trải qua nhiều chuyện phức tạp, nhà họ Hoắc lo lắng có người sẽ thừa cơ làm lớn chuyện, vì vậy những năm anh ở không ở nhà họ Hoắc, nhà họ cũng tuyên bố rằng anh đang sống bên nước ngoài.

Chu Tung Kỳ nói: “Nhưng phát sóng trực tiếp đã ở hot search một thời gian. Trên mạng vẫn có rất nhiều người đang tìm kiếm thảo luận, chưa thể giảm độ hot ngay được.”

“Xóa sạch toàn bộ mạng lưới cần bao lâu?”

“Ít nhất hai ngày.”

Hai ngày...

... Liệu cô có nhìn thấy không?

Có cách nào để cô không nhìn thấy không?

Xoa huyết thái dương, mắt Hoắc Cận Hành ảm đạm: “Đi làm việc đi, cần phải giải quyết ổn thỏa vào.”

“Vâng.”

Vừa dứt lời, điện thoại trên bàn vang lên, đây số thuộc điện thoại nội bộ của Quân Dục, ở tổng bộ Nam Xuyên.

Ông cụ Hoắc.

Không nghe cũng biết không phải là chuyện gì tốt, Chu Tung Kỳ lo lắng liếc nhìn anh, thức thối lui ra ngoài. Chờ anh ta hoàn toàn đi ra ngoài, đóng cửa phòng tổng giám đốc lại, Hoắc Cận Hành hít sâu một hơi rồi mới nhận điện thoại: “Ông nội.”

Giọng nói nghiêm khắc khiển trách truyền đến, Hoắc Cận Hành im lặng nghe, ánh đèn ngoài cửa sổ lập lòe.

—

Sau khi Tưởng Nguyệt Viện tham gia chương trình xong, việc đầu tiên là cầm điện thoại đọc bình luận trên mạng.

“Cô Diane.”

Lúc này có nhân viên chương trình đi qua đi lại, khi đi ngang qua cô ta, ai cũng lên tiếng chào hỏi.

Cô ta cũng tươi cười đáp lại, đi đến một góc mở weibo ra.

Quả nhiên trên Weibo có rất nhiều người nhắc đến cô ta và Hoắc Cận Hành, tên hai người cũng được tìm kiếm trên Baidu, điều tiếc nhất là hotsearch đã biến mất.

Trợ lý nói: “Vừa mới nghe được tin tức nói bên Quân Dục ra lệnh xóa hotsearch, hotsearch chúng ta mua không lên được, thanh tìm kiếm cũng bị hạn chế.”

Đôi môi đỏ mọng mím thành một đường, Tưởng Nguyệt Viện không nói gì bởi vì điều đó đều trong dự kiến.

Cô ta biết nhà họ Hoắc kín tiếng, hiếm khi cho xuất đầu lộ diện trên tin tức giải trí. Trước khi mua hotsearch, cô ta cũng đã nghĩ đến trường hợp bị xóa hotsearch.

Nhưng không sao cả.

Cô ta đã đạt được kết quả.

Cắt điện thoại vào túi rồi nói: “Đi thôi.”

Vừa mới về nước nên công việc của Tưởng Nguyệt Viện rất bận rộn, không chỉ tham gia hướng dẫn cho đoàn phim <Gặp em> mà còn tham gia công tác thu âm nhạc đệm cho phim điện ảnh và phim truyền hình.

Sáng hôm sau cô ta bị điện thoại của trợ lý đánh thức, trợ lý nhắc nhở cô ta phải tham gia thu âm cho phim điện ảnh và phim truyền hình, địa điểm ở giải trí Hoa Nhất.

Khi ra ngoài, cô ta gặp phải hai người không ngờ tới.

Là Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương.

Mắt Tưởng Nguyệt Viện sáng lên, chủ động tiến lên chào hỏi: “Xin chào Hoài Xuyên, Quý Dương.”

Dứt lời, ánh mắt vô thức nhìn về phía sau bọn họ.

“Sau hai người lại ở đây?”

“Tìm cô.” Về mặt Thẩm Hoài Xuyên rất lạnh nhạt.

Thật ra ba người họ không tính là thân thiết với nhau.

Thẩm Hoài Xuyên và Tưởng Nguyệt Viện là bạn cấp ba, nhưng khi học cấp ba, hai người gần như không nói chuyện với nhau. Đến khi học đại học, thỉnh thoảng mới gặp nhau.

Cô ta không thuộc về vòng của bọn họ, nhưng khi đó cô ta thường xuyên xuất hiện bên cạnh Hoắc Cận Hành, lâu ngày mọi người cũng quen nhau.

Nghe anh ấy nói vậy, Tưởng Nguyệt Viện đại khái đoán được ý của bọn họ, nhưng vẫn hỏi: “Tìm tôi?”

“Hotsearch hôm qua, là cô làm đúng không?” Thẩm Hoài Xuyên đi thẳng vào vấn đề: “Tại sao lại nói như vậy ở chương trình?”

“Tôi chỉ nói thật mà thôi.” Tưởng Nguyệt Viện cười bình tĩnh: “Hai người đều biết tôi thích Cận Hành mà, thích từ lâu rồi, tôi không hề nói dối.”

Từ đầu đến cuối cô ta không hề nói Hoắc Cận Hành đối xử với cô ta như thế nào, chỉ nói vài câu mập mờ như vậy khiến mọi người cũng suy nghĩ miên man.

Thẩm Hoài Xuyên nhíu mày.

Quý Dương nói: “Cô không nói dối nhưng cô có biết vì mấy câu đó của cô mà hôm qua Cận Hành bị người nhà mắng rất thảm không! Cô mua hotsearch làm cái quái gì!”

Về mặt Tưởng Nguyệt Viện thay đổi: “Cận Hành bị mắng?”

Thẩm Hoài Xuyên: “Đúng, vì thế về sau đừng kéo Cận Hành lên hotsearch nữa, nếu cô không muốn cậu ấy bị bại lộ thân phận buộc phải trở về Nam Xuyên.”

Tưởng Nguyệt Viện giật mình, có vẻ hơi hối hận: “Thật xin lỗi, tôi không biết. Về sau tôi sẽ chú ý hơn, khi gặp lại tôi sẽ xin lỗi Cận Hành.”

Thời gian gấp rút, Tưởng Nguyệt Viện không nói nhiều với bọn họ nữa, xin lỗi nhiều lần rồi tạm biệt.

Khi ngồi vào xe bảo mẫu, Tưởng Nguyệt Viện sa sầm mặt.

Phiền toái quá đi mất!

Khi tới giải trí Hoa Nhất cũng vừa đúng giờ, có nhân viên đứng ở cửa chào đón.

Bầu không khí sáng nay ở giải trí Hoa Nhất có vẻ hơi khác biệt.

Hôm qua, tin tức về Tưởng Nguyệt Viện và Hoắc Cận Hành truyền đi rất nhanh, tuy hotsearch đã bị xóa nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến cổ đông nhà mình, bên trong công ty thảo luận rất sôi nổi.

Cuộc họp cổ đông lần trước, rất nhiều người nhìn thấy phong thái tuyệt vời của Hoắc Cận Hành.

Sau khi hotsearch đêm qua bị xóa, trên mạng có không ít người moi ra thông tin hai người họ ở đại học A, thậm chí có người còn tìm được ảnh hợp lớp hàng năm của đại học A, hai người đứng trong một khung hình.

Qua một đêm, có rất nhiều cư dân mạng bỏ não ra nhiều nội dung phim thần tượng, thiếu gia nhà giàu có triển vọng và tài nữ cello mới, hơn nữa còn là tương xứng, họ suy diễn được ra bộ phim mấy trăm tập.

Nghe thấy tin hôm nay Diane đến, vì vậy sáng nay có rất nhiều người chờ đợi, muốn tận mắt xem bạn gái tin đồn của cổ đông.

Ngoài văn phòng truyền đến tiếng xôn xao, không ít người nín thở nhìn ra bên ngoài.

Khi Tưởng Nguyệt Viện tiến vào, vẻ mặt không hề tươi cười, nhưng thái độ nhân viên bên cạnh lại rất ân cần: “Mời cô Diane đi bên này, nhà sản xuất còn chưa tới, có lẽ chúng ta phải chờ một lát nữa. Cô thích uống cà phê hay là đồ gì khác?”

“Trà đi.” Tưởng Nguyệt Viện nói: “Đề hơi nóng.”

Khi rẽ vào khu chế tác, bỗng bắt gặp hai người.

Hôm nay Hạ Thụ vốn không phải đến công ty, thế nhưng Tiểu Na vẫn có vài thắc mắc về công việc nên cố ý đến đây một chuyến.

Khi đụng phải nhau, Hạ Thụ đang cầm tài liệu chăm chú giảng giải cho Tiểu Na: “Đúng, sau đó bên này...”

“Hạ Thụ?” Tưởng Nguyệt Viện khựng lại.

Nghe thấy tên mình, Hạ Thụ cũng dừng lại.

Có lẽ không ngờ sẽ tình cờ gặp cô như vậy, ánh mắt Tưởng Nguyệt Viện không thể tin được.

Bỗng nhớ ra... Đúng, hình như có người từng nói.

Hạ Thụ và Cố Vũ Thuận thuộc giải trí Hoa Nhất.

-----oOo-----

CHƯƠNG 42: RA MẶT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Thụ biết hôm nay Tường Nguyệt Viện sẽ đến công ty giải trí Hoa Nhất thu âm, nhưng không ngờ, Hoa Nhất lớn như vậy, lại có thể đựng phải cô ta như thế này.

Sững sờ khoảng hai giây, Hạ Thụ nở nụ cười, thái độ rất nghiêm túc: “Chào cô Diane.”

Vẫn là dáng vẻ mềm mại dịu dàng như ngày nào.

Tường Nguyệt Viện lặng lẽ quan sát cô, trong lòng không kiềm nổi có hơi lạnh lẽo.

Bảy năm không gặp, cô ta không bao giờ quên được nụ cười của Hạ Thụ. Nhớ rõ khi còn nhỏ cô cũng như vậy, luôn bày ra dáng vẻ yếu đuối ngây thơ, sẽ thu hút được sự yêu thích và thương xót, khiến cho tất cả mọi người đều thích cô, nói cô tốt.

Đến cả Hoắc Cận Hành cũng như vậy.

Hai người nhìn nhau một lát, đôi môi đỏ mọng của Tường Nguyệt Viện khẽ cong lên, ra vẻ bạn tốt, ngạc nhiên nói: “Không ngờ có thể gặp cô ở đây, lâu rồi không gặp.”

Hạ Thụ lại cười lắc đầu: “Cô Diane nói đùa, lần trước ở đoàn làm phim Long Ảnh, hẳn là cô đã gặp chúng tôi từ lâu, lấy đâu ra đã lâu.”

Đoàn làm phim Long Ảnh là công ty sản xuất của <<Gặp em >>. Cô nói như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, điều đó có nghĩa là cô đã biết chuyện lần trước cô ta tự mình loại bỏ tư cách thử vai của Cố Vũ Thuần, cũng lặng lẽ phá tan sự bình yên mà Tường Nguyệt Viện đã giả vờ.

Ý cười ở trên mặt của Tường Nguyệt Viện không biến mất, chỉ là ánh mắt đột nhiên hiện lên sự chế nhạo: “Lợi hại đó.”

Hạ Thụ chỉ cười không nói gì.

Nhân viên Hoa Nhất phụ trách tiếp đón Tường Nguyệt Viện là giám đốc bộ phận âm thanh, tên Vương Nam, giỏi về nhìn mặt đoán ý để chào hỏi nịnh hót.

Nhìn ra giữa hai người không bình thường, ông ta cười hỏi Tường Nguyệt: “Cô Diane, hai người quen biết sao?”

“Quen biết.”

Đâu chỉ là quen biết.....

Cô ta nói: “Là bạn cũ đã nhiều năm.”

Trong phút chốc ánh mắt của cô ta chưa từng rời khỏi khuôn mặt của Hạ Thụ, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo và quyến rũ, đáng vẻ khi quay sang phía Vương Nam trở nên giận dỗi dễ gần: “Tổng giám Vương, bạn của tôi biết tôi thích uống gì, để cô ấy pha trà cho tôi đi! Chúng ta hãy đến khu chế tác trước.”

“Được”

Cô ta cất bước đi, Hạ Thụ ở phía sau lên tiếng: “Không được.”

Tướng Nguyệt Viện dừng lại.

Có chút mơ màng nhìn về phía cô: “Cái gì?”

“Không được.” Cô nói lại một lần, nụ cười vẫn bình thản dịu dàng, nhưng đôi mắt màu trà trong veo lại rất kiên định: “Tiếp đón cô cũng không phải là công việc của tôi, tôi còn có công việc khác phải làm, cho nên tôi không thể pha trà cho cô, xin lỗi.”

Không ngờ cô sẽ từ chối thẳng thừng như vậy, Tướng Nguyệt Viện giật mình.

Ngược lại, sắc mặt của Vương Nam có chút không nhịn được, đi đến bên cạnh cô thấp giọng thúc giục: “Hạ Sáu! Cô nói chuyện thế nào vậy? Chỉ là đi pha trà, cũng không phải là chuyện phiền phức gì, nhanh đi!”

Hầu hết các giám đốc bộ phận trong công ty giải trí Hoa Nhất đều quen biết Hạ Sáu.

Cô không phải là người có địa vị cao, chỉ là trước kia cô là trợ lý của Tiểu Tân gia, lại có thể mạnh mẽ ép Tiểu Tân gia khuất phục, ở trong công ty vẫn luôn được loan truyền vô cùng kì diệu.

Nhưng cô chỉ là trợ lý, nghe nói một thời gian trước đã chuyển sang làm người đại diện, dẫn theo một người là người mới không có tên tuổi.

—— Nhưng cũng chỉ là một tân binh mà thôi.

Vương Nam không thể đắc tội Diane. Nhiều năm thăng trầm trong giới giải trí, đương nhiên ông ta nhìn ra được Diane đang cố tình nhắm vào Hạ Sáu.

Nhưng so với Diane, Hạ Sáu căn bản không đáng nhắc đến.

Huống chi có chuyện ngày hôm qua.

Chuyện bát quái mỗi ngày của Hoa Nhất bọn họ, trong lòng mỗi người đều biết rõ, Diane có quan hệ với các cổ đông lớn, mặc kệ nói như thế nào, không ai dám đắc tội với cổ đông lớn.

“Xin lỗi, giám đốc Vương.” Hạ Thụ hiểu được sự lo lắng của ông ta, vẫn nói: “Tôi cũng không phải là người của bộ phận âm thanh các ông, cho nên ông nói tôi không cần nghe. Trừ phi ông bảo anh Abel bảo tôi, nếu không ông vẫn nên tìm người khác đi.”

Vương Nam trở nên nóng nảy: “Sao cô lại cứng đầu như vậy!”

Có mùi lửa và mùi thuốc súng không thể giải thích được ở khu vực này, các nhân viên ở bộ phận bên cạnh đều nhận ra được, nín thở nhìn về phía này.

Nhưng chỉ nhìn xem, không có ai dám đến gần.

Tiểu Na không biết đã xảy ra chuyện gì, lo lắng gặp hoạ lớn, yếu ớt nói: “Vây, vậy, nếu không để tôi đi, tôi.....”

Hạ Thụ lại ngăn lại cô ấy lại: “Không được.”

Tướng Nguyệt Viện nhíu mày.

Hạ Thụ nói: “Tiểu Na là trợ lý của Tần Dĩ, ngoại trừ Tần Dĩ ra thì không cần chăm sóc các nghệ sĩ khác, càng không chăm sóc khách mời, xin lỗi.”

Mới vừa rồi cô từ chối cho mình còn miễn cưỡng có thể cho qua được, nhưng bây giờ ngay cả trợ lý cũng bị ngăn lại, không còn nghi ngờ gì nữa, bẽ gãy sự sĩ diện của cô ta, khuôn mặt của Tướng Nguyệt Viện lộ vẻ tức giận.

Vương Nam nhìn ra cô ta đang tức giận, ôn tồn cười khuyên nhủ: “Cô Diane, nếu không, chúng ta đến khu vực chế tác trước? Tôi lập tức tìm người pha trà cho cô! Cô....”

“Không được!” Tướng Nguyệt Viện cũng tức giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Thụ, môi đỏ mím chặt: “Hôm nay tôi phải uống trà do cô ta pha, nếu không tôi sẽ không thu âm!”

Cô ta đã sống dưới cái bóng của cô trong mười sáu năm, giờ cuối cùng cũng đến lượt cô ta đứng ở trên cao kiêu ngạo mà nhìn xuống cô.

Nhưng dựa vào cái gì! Cô đã nghèo túng thành bộ dáng ma quỷ như vậy rồi, vậy mà cô ta vẫn thua sao?

Trong lòng Vương Nam nóng như lửa đốt, nhưng lại không còn biện pháp khác, trong vô thức ông ta chút cơn tức giận của mình lên trên người Hạ Thụ, khấn trương nói: “Cô đi pha trà ngay đi! Có thể mệt chết cô sao? Cô cho rằng công ty là nhà cô mở sao? Cô có biết đây là ai hay không!”

Hạ Thụ nhàn nhạt nói: “Điều nên nói tôi cũng đã nói hết rồi, tôi đi làm trước, giám đốc Vương hẹn gặp lại.”

Cô gọi Tiểu Na rồi xoay người rời đi.

“Cô đứng lại!”

Vương Nam ghen cả một bụng tức giận, tiến lên muốn kéo cô. Bước chân lại hơi vội vã, lão đảo một cái trực tiếp xô ngã cô.

Hạ Thụ nghiêng người về phía trước, trán đập mạnh vào góc bàn trước mặt, té ngã trên mặt đất.

“Chị Hạ Sầu!” Tiểu Na kêu lên.

Giây tiếp theo, đột nhiên có tiếng hít thở truyền đến từ vị trí của khu vực máy trạm.

Một bàn tay siết chặt cổ tay Vương Nam.

Bàn tay kia trắng, thon dài, khớp xương cứng rắn rõ ràng, các xương ngón tay dùng hết sức hiện ra màu trắng xanh.

Anh siết chặt cổ tay của ông ta rồi từ từ gấp về phía sau, khiến Vương Nam không thể chống cự, chỉ kinh ngạc mở to mắt nhìn người trước mặt, giọng nói mang theo cơn đau không chịu được: “Hoắc... Hoắc... Hoắc.”

Vẻ mặt của Hoắc Cận Hành lạnh lùng, bẻ cánh tay của ông ta đến tận cùng, ném qua một bên giống như ném rác.

Vương Nam ngã trên mặt đất, ôm cánh tay đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Toàn bộ nhân viên trong khu vực văn phòng trong nháy mắt không một tiếng động.

Bầu không khí căng thẳng, mọi người giật mình ngạc nhiên, sắc mặt thay đổi, luồng khí vô hình đang lưu động.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy khí chất và khuôn mặt lạnh lẽo của Hoắc Cận Hành.

Sao tổng giám đốc Hoắc lại đến đây?

Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh Hạ Thụ, Hoắc Cận Hành ngồi xổm xuống, bàn tay đang cầm tay của Hạ Thụ khẽ run rẩy.

Dưới góc độ này, không ai thấy được vẻ mặt của anh.

“.....” Hạ Thụ mơ màng ngược mắt lên.

Cú va chạm vừa rồi quá mạnh, khiến cô ngoại trừ đau đớn, một mảng trước mắt biến thành màu đen trong vài giây.

Bây giờ thị giác dần dần khôi phục, cô cảm thấy đầu choáng váng, nhất thời vẫn chưa dám xác nhận trước mặt là ảo giác hay là sự thật.

“A.....” Khoé môi cô hơi giật giật, vẫn còn nhớ mình đang ở trong công ty, không dám lớn tiếng gọi cái tên đó.

A Hành.....

Là A Hành.

Cô có thể nhận ra hơi thở của anh, cho dù có là ảo giác, cô cũng sẽ không nhận sai.

Ánh mắt của Hoắc Cận Hành hiện lên sự đau lòng, đầu ngón tay run rẩy nhẹ ván tóc mái trên trán cô, nhẹ nắm cổ tay cô, bảo vệ cô ở phía sau.

Tầm mắt lướt qua đám người, cuối cùng dừng ở trên người Tưởng Nguyệt Viên, giọng nói lạnh như băng.

“Dừng thu âm nữa.”

Chỉ ba chữ này khiến vẻ mặt của Tưởng Nguyệt Viên lập tức tái nhợt.

Rồi anh nhìn về phía Tổng giám đốc Hoa Nhất, Tạ Phong.

“Tổng giám đốc Tạ, tôi nghĩ sự hiểu biết trước đây của tôi với Hoa Nhất có thể còn quá phiến diện, cho hỏi phong cách làm việc của công ty anh là như vậy sao? Khách đến thăm thì có thể bắt nạt nhân viên, còn lãnh đạo thì có thể tự do sai xử cấp dưới. Nếu vậy, tôi nghĩ tôi sẽ xem xét lại, việc đầu tư vào Hoa Nhất có phải là một sai lầm không.”

Tạ Phong sợ hãi, vẻ mặt vắn vẹo, liên tục nói xin lỗi.

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hôm nay Tạ Phong vừa đến công ty, trùng hợp gặp Hoắc Cận Hành cũng vừa tới. Anh nói rằng lần này anh đến Hoa Nhất, không có chuyện gì quan trọng, chỉ là tùy ý đến thăm mà thôi.

Suy cho cùng anh cũng là một cổ đông lớn của công ty, thỉnh thoảng đến kiểm tra cũng là chuyện bình thường.

Tạ Phong nghĩ bình thường môi trường làm việc ở công ty mình đều hài hòa có trật tự, cũng không sợ kiểm tra, hơn nữa đêm qua anh ta cũng nghe được tin tức của anh và Diane, trong lòng suy đoán có thể anh mượn lý do kiểm tra này là để gặp cô ta, nên liền vui vẻ đồng ý.

Kết quả vừa dẫn anh đến khu chế tác ở tầng năm thì đã gặp phải cảnh này.

Lần này, không còn nghi ngờ gì nữa, nó giống như một nhát dao đâm thẳng vào điểm yếu, làm cho anh ta có khổ cũng không dám nói.

Hoắc Cận Hành hình như không muốn nói nhiều, nói xong thì tầm mắt quét qua, giọng nói lạnh nhạt: “Giải tán đi.”

Nhân viên của bộ phận bên cạnh đang xem náo nhiệt thì ngay lập tức trở lại vị trí, không ai dám nhìn về phía này.

Lại xoay người về phía Hạ Thụ, ánh mắt anh vô thức dịu dàng hơn, giọng nói run run không dễ phát hiện: “Đi với anh.”

—

Từ thang máy đến thang tầng hầm để xe, cuối cùng Hạ Thụ cũng tỉnh táo lại.

Tiểu Na không biết họ đi đâu nên cũng lặng lẽ đi theo phía sau hai người, không dám thở mạnh.

Anh khẽ nắm cổ tay của cô, dắt đi về phía trước, cô không nhận được hỏi: “A Hành, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Bệnh viện.” Khuôn mặt Hoắc Cận Hành lạnh lùng, nhưng cũng không dám đi quá nhanh.

“Em, em không đi...” Cô dừng bước, nhẹ nhàng từ chối.

“Em phải đi.” Hoắc Cận Hành chỉ có thể đứng lại theo cô, tầm mắt nhìn qua vết thương trên trán cô, nơi đó đã sưng đỏ đến đáng sợ.

Anh nhìn qua cũng thấy đau lòng.

Hạ Thụ dịu dàng lắc đầu, “A Hành, em không cần đến bệnh viện, buổi chiều em còn có việc, anh buông em ra đi. “

Cú va chạm vừa rồi làm cho cô hơi hoa mắt chóng mặt, nhưng hiện tại đã tỉnh táo, chỉ là chỗ vết thương vẫn còn hơi đau.

“Công việc quan trọng hơn hay là sức khỏe?”

“Cơ thể của em, bản thân em biết rõ.” Hạ Thụ cười với anh: “Em ồ, em thực sự có việc phải làm vào buổi chiều, em...”

“Không được.” Anh quả quyết cắt ngang lời cô, kéo cô đi về phía chiếc xe thể thao.

Hạ Thụ lão đảo nói: “A Hành... A Hành, A...”

Anh không dám dùng sức kéo cô, dừng lại xoay người, đột nhiên chặn ngang ôm cô lên ——

“A!” Hạ Thụ giật mình, vô thức thét một tiếng, vòng tay quanh cổ anh.

Tiểu Na đi cách đó vài mét, mắt tròn tròn.

Wtf!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tổng giám đốc Hoắc... Và chị Hạ Sáu?

Hai người, hai người họ...

Hoắc Cận Hành dùng chìa khóa từ xa mở khóa xe, trực tiếp ôm Hạ Thụ ngồi ghế lái phụ, thắt dây an toàn.

Đóng cửa, anh quay lại nhìn về phía Tiểu Na: “Cô là trợ lý của Tần Dĩ?”

Tiểu Na trừng mắt, cô nàng gật gật đầu.

Hoắc Cận Hành hỏi: “Buổi chiều Tần Dĩ có công việc không?”

“Không có...”

“Giúp tôi một việc.” Anh nói: “Buổi chiều thay Hạ Thụ đi với Cố Vũ Thuận, tôi sẽ liên lạc với Hoa Nhất trả thù lao cho cô, được không?”

Tiểu Na nào dám nói không được, gật đầu liên tục, ấp úng nói: “Vâng, tổng giám đốc Hoắc, anh dẫn chị Hạ Sáu đến bệnh viện trước! Tôi, tôi đi trước đây!”

Cô ấy nhanh chóng xoay người chạy đi.

Ngồi vào ghế lái, Hạ Thụ bên cạnh đã lặng lẽ cởi dây an toàn, đang định mở cửa xe để chạy đi.

Hoắc Cận Hành nhanh tay nhanh mắt đề tay cô lại: “Hạ Thụ!”

“A Hành, em thật sự phải đi.” Đôi mắt mờ mịt của Hạ Thụ phản chiếu hình dáng của anh, giọng nhẹ nhàng như cầu xin, “Tiểu Na chưa từng đi theo Vũ Thuần, không có kinh nghiệm, em thật sự không sao, anh tin em đi, em...”

“Một ngày Cố Vũ Thuần không có em, trời cũng không sập được!”

Nhưng anh thì không.

Anh không thể nhìn thấy cô bị thương, không thể nhìn thấy cô chảy máu, thậm chí không đành lòng để cô bị đau dù chỉ một chút.

Vẻ mặt Hoắc Cận Hành hơi tức giận và đau lòng, giọng nói khàn khàn: “Hạ Thụ, em nhất định phải tức giận với anh sao?”

Cô luôn bảo anh đừng bị thương, đừng tự làm tổn thương mình. Nhưng khi đổi lại là cô thì cô lại không quan tâm.

Hạ Thụ mím môi, “Em không giận anh, em...”

“Em có chắc chắn là không cần đi không?” Anh cắt lời cô, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trầm lắng của cô, đây là lần đầu tiên mà anh nghiêm túc như vậy với cô.

Hạ Thụ bị anh nhìn đến hoảng hốt, vẫn khẽ gật đầu.

“Được.” Hình như anh hơi bức bối, đột nhiên mở cửa xe bên cạnh.

Hạ Thụ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, anh đặt tay trái của mình trên khung cửa, đóng cửa lại thật mạnh.

Cánh cửa đóng sầm vào lòng bàn tay.

Hạ Thụ hoảng sợ: “A Hành!”

Khi bàn tay vừa thu lại đã run rẩy, môi Hoắc Cận Hành trắng bệch.

Đau đến đỏ mồ hôi.

Hốc mắt Hạ Thụ lập tức đỏ lên.

“Hạ Thụ...” Anh nhìn thấy cô như vậy ngược lại mỉm cười, chịu đựng, nói với giọng yếu ớt: “Đi bệnh viện với anh nhé.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 43: SẼ KHÔNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Cuối tuần, bệnh viện rất đông người, cũng may là bệnh viện tư nhân nên ít người hơn.

Bệnh viện Kiều Tinh từng hợp tác với tập đoàn Quân Dục, Hoắc Cận Hành và Hạ Thu đi lối VIP vào, vừa vào là lập tức đi khám ngay.

Kết quả chụp CT não có rất nhanh, bác sĩ nói không sao, chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Hoắc Cận Hành yên lòng.

Khoa ngoại ở dưới tầng, khi định dẫn cô đi băng bó, Hạ Thu lại bướng bỉnh không chịu đi.

“Không được, tay anh phải chụp X quang, ngộ nhờ gãy xương thì sao!”

“Anh không sao, đi băng bó cho em trước đã.”

Hoắc Cận Hành biết vừa rồi mình quá kích động, bây giờ có kết quả thấy cô không sao, giọng anh ảm chứa sự xin lỗi, ánh mắt cũng dịu dàng.

“Không được, bây giờ phải chụp, không thể trì hoãn!”

“Thật sự không sao, em nhìn đi.” Anh cuộn tròn ngón tay trước mặt cô, nhưng dù sao khi đó cũng bị kẹp rất chặt nên động tác của anh vẫn có hơi đau đớn, anh cố kìm nén để không lộ ra sự khác thường.

“Không được, không được!” Hạ Thu nức nở, đôi mắt hạnh ngập nước, giống như sắp bật khóc.

Cuối cùng là bác sĩ bên cạnh không nhìn nổi nữa, nói: “Hai người bạo hành gia đình sao? Lúc đó nghĩ gì vậy? Bây giờ lại đau lòng cho nhau, mau đi chụp X quang đi, người trẻ làm việc gì cũng không nên kích động quá.”

Hạ Thu, Hoắc Cận Hành: “...”

Hết cách, cuối cùng Hoắc Cận Hành vẫn chụp X quang trước, xác nhận không tổn thương đến gân cốt, Hạ Thu mới hết lo lắng.

Hai người đi xuống khoa ngoại.

Ở khoa ngoại không có nhiều người lắm, hai người băng bó cùng nhau, ở cùng một phòng bệnh, ở giữa có mấy tấm rèm và giường bệnh.

Vết thương của Hoắc Cận Hành hơi khó xử lý, không ảnh hưởng đến xương cốt, vết thương cũng không nứt ra, nhưng vết thương đều ở bên dưới mu bàn tay, vì vậy chỉ có thể băng bó chậm rãi.

Người băng bó cho anh là một bác sĩ thâm niên, ông ấy có nói gì đó, nhưng anh hầu như không nghe, chỉ liếc nhìn mấy tấm rèm.

Gió lùa vào, vài bó màu trắng nhẹ nhàng bay lên.

Anh loáng thoáng có thể nhìn thấy dáng người nhỏ gầy xinh xinh kia.

Một bác sĩ nữ đang bôi thuốc cho cô, cô gái nhỏ hơi ngửa đầu.

Hình như vô tình làm đau cô, cô hơi co rúm lại.

Trong nháy mắt, Hoắc Cận Hành cũng co rúm lại, suýt nữa đứng bật dậy đi qua, nhưng cánh tay đang băng bó kia bị kéo lại, một bàn tay che tầm mắt của anh.

“Đừng nhìn!” Giọng nói răn dạy: “

Hoắc Cận Hành giật mình hoàn hồn, cảm thấy hơi có lỗi: “Thật sự xin lỗi, bác sĩ, ông vừa nói gì vậy?”

Bác sĩ liếc anh, cười khẽ: “Tôi nói vết thương này là cậu tự mình làm đúng không!”

Anh rũ mắt không đáp, dường như có hơi xấu hổ.

Mắt nhìn về phía Hạ Thụ, bác sĩ già giống như nhìn thấu cái gì đó, cười chế nhạo: “Ai gia, bây giờ các đôi tình nhân trẻ đều thích trêu đùa như vậy sao? Em bị thương, anh cũng phải bị thương, nếu hôm nào cô bé gãy chân, chẳng lẽ cậu cũng làm mình gãy tay?”

Câu đôi tình nhân trẻ kia giống như đóa hoa vô hình đâm thẳng vào ngực anh.

Tim Hoắc Cận Hành như có dòng nước ấm chảy qua, môi lặng lẽ cong lên.

“Nhớ không được ăn cay, không được chạm vào nước...”

Ở phía Hạ Thụ đã băng bó xong rồi, bác sĩ dặn vài điều cần lưu ý, giọng mơ hồ truyền đến.

Hoắc Cận Hành nhìn qua, trên trán cô gái có dán một miếng băng gạc mỏng, lắng nghe vô cùng chăm chú, nghiêm túc giống như học sinh tiểu học.

“Nào nào.” Bác sĩ già gọi anh: “Không cần khẩn trương như vậy, vết thương đó đáng lẽ không cần đến bệnh viện, thằng bé kia còn bị thương nặng hơn cô ấy đó.”

Ông ấy chỉ một cậu bé phía sau Hoắc Cận Hành, nghe nói là đá bóng nhưng không may ngã bị thương, cánh tay phải khâu mấy mũi, bây giờ đang ngoác miệng khóc lớn.

“Không phải.” Hoắc Cận Hành tìm một lý do hợp lý: “Nhóm máu của cô ấy là RH âm tính, nên tôi mới để ý nhiều hơn.”

Bác sĩ già gật đầu, không nói gì nữa.

Băng bó xong, Hoắc Cận Hành đi ra khỏi phòng bệnh.

Hạ Thụ đã chờ ở cửa.

Thấy anh đi ra, ánh mắt của cô dừng trên mặt anh một giây, sau đó quay đầu bước đi.

Dáng vẻ buồn bực không vui.

Hoắc Cận Hành biết cô vẫn tức giận bởi vì hành động của anh, anh yên lặng đi theo cô khẽ gọi: “Hạ Thụ.”

Hạ Thụ không để ý đến anh.

“Hạ Thụ.” Anh chạy về phía trước, bàn tay không bị thương đè vai cô lại.

Khi quay lại, hốc mắt Hạ Thụ hồng hồng, u oán nhìn anh.

Ánh mắt ngập nước của cô đánh thẳng vào lòng anh.

Hoắc Cận Hành khựng lại, hiểu được cô đang nén giận, vì thế giờ bàn tay bị thương lên cho cô nhìn: “Vẫn còn đau.”

Giọng người đàn ông rất dịu dàng.

Ánh mắt Hạ Thụ khẽ dao động, nhìn bàn tay quần băng gạc trắng của anh, cắn môi nói: “Đáng đời!”

Hoắc Cận Hành cười rộ lên: “Ừ, là anh đáng đời.”

Đôi mắt hạnh của cô đỏ bừng, vươn tay muốn chạm vào nhưng lại không dám chạm vào, chỉ đành nâng cổ tay của anh lên nhìn kỹ.

Còn Hoắc Cận Hành nhìn cô.

Khi còn bé Tống Hành không thích nhìn mắt Hạ Thụ đỏ lên, bởi vì sợ cô khóc, sợ cô đau lòng, càng sợ cô đau lòng nhưng lại kìm nén không nói.

Mà bây giờ thấy đôi mắt đỏ bừng của cô, anh thậm chí cảm thấy may mắn.

Bởi vì ít nhất cô vẫn đau lòng cho anh.

Bỗng nhiên anh cảm thấy, nếu có thể nhận lại sự đau lòng và thương xót của cô, anh chết cũng tình nguyện.

Thế nhưng nếu anh chết... Có lẽ cô sẽ rất khổ sở.

Yên lặng nhìn cô mỉm cười, tầm mắt Hoắc Cận Hành dừng ở cái trán dán băng gạc của cô.

Đầu ngón tay phải của anh khẽ chạm vào miếng băng gạc.

—

Đèn ở hành lang bệnh viện sáng trưng, bóng hai người phản chiếu dưới mặt đất.

Bọn họ nhìn vết thương của đối phương.

Cảm nhận được anh khẽ chạm vào vết thương của cô, Hạ Thụ chậm rãi ngược mắt lên.

Hoắc Cận Hành nói: “Trở về nhớ bôi thuốc đúng giờ nếu không sẽ để lại sẹo.”

“Vâng...” Hai má Hạ Thụ nóng lên, rử mắt: “Anh cũng vậy, trở về phải cẩn thận, không được tập Taekwondo, nếu không tay sẽ dị dạng, rất xấu.”

Lồng ngực Hoắc Cận Hành rung rung: “Ừ.”

Có một y tá chạy từ xa tới: “Làm phiền cô dừng bước.”

Cô ấy gọi Hạ Thụ, Hạ Thụ cũng mơ màng nhìn cô ấy.

Cô y tá đang cầm một bản kê khai, nói: “Nghe nói cô thuộc nhóm máu hiếm đúng không? Xin hỏi cô có muốn gia nhập kho máu hiếm của chúng tôi không? Nếu tương lai cô gặp khó khăn gì, chúng tôi cũng thể điều chỉnh ngân hàng máu cho cô.”

Hạ Thụ giật mình, đại khái đoán được là Hoắc Cận Hành nói, cô lơ mơ nhìn anh.

Hoắc Cận Hành nhíu mày.

Cô nghĩ cảm thấy tham gia đề phòng ngừa cũng không có gì không tốt, chìa tay nhận lấy bản kê khai: “À, được...”

“Không cần.” Hoắc Cận Hành ngăn cản bàn tay nhận lấy bản kê khai của cô, anh kéo cô về phía sau.

“Bọn tôi có kho máu riêng, sẽ không tham gia.”

Sau đó anh dắt cô rời đi.

Y tá không cam lòng, gọi với theo vài tiếng.

Đi ra ngoài cửa bệnh viện, Hạ Thụ khó hiểu hỏi: “Tại sao không thể tham gia?”

Bóng cây che đi ánh mặt trời tháng năm, hai người bọn họ đứng dưới tàng cây tạo ra một phong cảnh đặc biệt.

Hoắc Cận Hành nghĩ nghĩ rồi nói: “Máu bên ngoài không chắc chắn sẽ sạch sẽ một trăm phần trăm, có lẽ sẽ có bệnh tật.”

“À...”

Anh nhìn vào mắt cô, thử thăm dò: “Hạ Thụ.”

“Hả?” Cô cũng nhìn về phía anh.

“Nếu về sau em xảy ra chuyện gì, ví dụ như cần truyền máu.” Anh nói rất chậm, cánh tay không bị thương nắm chặt thành nắm đấm: “Hoặc là có chuyện gì khác, em có thể tìm anh.”

Đương nhiên, em không sao là tốt nhất.

Anh hy vọng cô cả đời bình an khỏe mạnh, mãi mãi không tìm anh bởi vì chuyện đó.

Ánh mắt anh sâu hoắm: “Số điện thoại của anh... Chưa từng thay đổi.”

Hạ Thụ hiểu được ý của anh, tránh nặng tìm nhẹ: “Ừ, em sẽ.”

“Không, em sẽ không.” Hoắc Cận Hành bỗng nói rất nhỏ, dường như có hơi tủi thân, con người ảm đạm rũ xuống.

Nếu em sẽ, tại sao chúng ta lại đánh mất bảy năm.

Nếu em sẽ... Sao anh có thể nỡ bỏ mặc em trong hiện thực tàn khốc như vậy.

—

Buổi chiều ra khỏi bệnh viện, Hoắc Cận Hành vốn định đưa Hạ Thụ về nhà nghỉ ngơi, nhưng Hạ Thụ lại khẳng khái phải đến giải trí Hoa Nhất một chuyến.

Không lay chuyển được cô, anh đưa cô đến gầm gara của Hoa Nhất.

Khi anh trở về chung cư, có lẽ đã khoảng bốn giờ.

Hoắc Cận Hành đỗ xe ở gara, khi chờ thang máy thì nhận được điện thoại của Chu Tung Kỳ.

“Nhị thiếu, Tổng giám đốc Tạ của giải trí Hoa Nhất vừa gọi điện, hỏi anh định xử lý Vương Nam như thế nào?”

“Vương Nam?” Hoắc Cận Hành rất xa lạ với cái tên này, anh yên lặng ngẫm lại: “Là ai?”

Chu Tung Kỳ do dự: “Giám đốc bộ phận chế tác âm thanh của Hoa Nhất. Chính là người sáng nay đây... Đây cô Hạ ở Hoa Nhất.”

Hoắc Cận Hành nhíu mày.

“Đuổi đi.” Anh nói: “Còn nữa dặn công ty hợp tác với chúng ta lần sau đừng thuê người như vậy.”

Chu Tung Kỳ ngừng một lát.

Hoắc Cận Hành chưa bao giờ chủ động đuổi người, ngoại trừ nhân viên bên dưới làm điều gì sai không thể vãn hồi, nếu không đến cả xử phạt mang tính tượng trưng cũng rất ít khi.

Nhân viên tập đoàn Quân Dục đều gọi vị Nhị thiếu của nhà họ Hoắc là ngoài lạnh trong nóng.

Mặc dù bề ngoài lạnh như băng, ít nói, nhưng tính tình thì rất tốt.

Có thể khiến anh ra lệnh đuổi, chứng tỏ việc này khiến anh tức giận không nhẹ.

Chu Tung Kỳ nói: “Được, tôi lập tức nhắn lại với tổng giám đốc Tạ.”

Cúp điện thoại đi lên tầng thì tình cờ bắt gặp một người.

Chắc hẳn Tường Nguyệt Viện cố ý chờ Hoắc Cận Hành, không biết đã đợi bao lâu, khi cửa thang máy mở ra trông thấy Hoắc Cận Hành, mắt cô ta lập tức sáng lên.

“Cận Hành!”

Nhìn thấy cô ta, Hoắc Cận Hành hơi khựng lại.

Anh không thèm đáp lại, đi về phía chung cư của mình.

Tường Nguyệt Viện vội đuổi theo.

“Cận Hành, em đến là để xin lỗi. Chuyện sáng nay... Anh nghe em giải thích được không? Chuyện này có hiểu lầm, em...”

Bước chân của Hoắc Cận Hành dừng lại trước cửa nhà, anh đang định ấn vân tay để mở cửa.

Tầm mắt của Tường Nguyệt Viện bắt gặp bàn tay quần băng gạc của anh.

“Anh bị thương sao?” Cô ta sợ hãi, vô thức đưa tay chạm vào bàn tay bị thương của anh.

Hoắc Cận Hành lẹ mắt tránh đi, không để cô ta chạm vào.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên mặt người phụ nữ không hề có chút độ ấm nào.

“Đi đi.” Giọng anh cũng lạnh nhạt: “Nhân lúc tôi chưa tức giận, đừng để tôi nói nhiều.”

Khuôn mặt Tường Nguyệt Viện cứng đờ, môi đỏ mọng run rẩy: “Cận, Cận Hành, em không muốn làm phiền anh, em đến để giải thích...”

“Không cần.”

Anh xoay người mở cửa vào nhà, Tường Nguyệt Viện hết cách, chỉ có thể nói với sau lưng anh: “Chỉ bởi vì Hạ Thụ sao?”

Hoắc Cận Hành nghe thấy cái tên này thì dừng lại.

“Anh... Anh đối xử với em bằng thái độ này sao?” Cô ta nhìn bóng lưng của anh, nói rất không cam lòng, nhưng lại ẩn chứa chút chờ mong: “Chẳng lẽ trước kia anh giúp em đều là vì Hạ Thụ sao?”

Im lặng hai giây, Hoắc Cận Hành đáp lại.

“Đúng.”

Dường như không hề anh sẽ trả lời thẳng thắn như vậy, ánh mắt Tường Nguyệt Viện rung rung, trái tim như rút xuống hầm băng.

...

Tất cả mọi người trên mạng đều nói cô ta và Hoắc Cận Hành là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, nhưng đâu có mấy người biết, cô ta từng vất vả thế nào.

Năm đó, Hoắc Cận Hành trở về Nam Xuyên, cô ta đã sớm hy vọng mình có thể xuất hiện cùng anh. Cửa nhà họ Hoắc rất cao, cũng quá xa vời, đến cả nhà họ Thẩm cũng kém xa, nhà họ Tưởng bọn họ càng kém hơn.

Mẹ cô ta mơ đẹp thật đấy, nhưng cô ta biết rõ phân lượng của mình, không hy vọng trèo quá cao.

Nhưng một lần ngẫu nhiên, cô ta ở ngoài cửa văn phòng nghe thấy chủ nhiệm lớp nói Hạ Thụ muốn thi vào đại học A.

Giây phút đó, cô ta chợt nghĩ muốn thử một lần.

Hạ Thụ chấp nhất muốn thi đại học A, nói không chừng... Cũng bởi vì anh muốn thi đại học A, có lẽ cô ta sẽ may mắn gặp được anh.

Cuộc thi chính thức được cộng thêm điểm cho cô ta cơ hội lớn nhất, năm lớp 12 đó cô ta ép mình đến nỗi người không ra người, quỷ không ra quỷ, cuối cùng cũng giành được thành tích áp chóp để trúng tuyển.

Khi nhìn thấy tên mình và tên anh trên danh sách trúng tuyển, không ai biết rằng lúc đó cô ta đã khóc rất nhiều.

Đây chính là kết quả cố gắng của cô ta, lúc đó cô ta thề bản thân sẽ không từ bỏ.

Sau khi vào đại học A, ngày nào cô ta cũng hy vọng có thể gặp lại anh.

Cô ta còn nhớ đó là vào tháng mười, cây phù dung nở hoa phủ kín sân trường, ngày đó tình cờ gặp anh, nhưng thật ra đều là do cô ta tỉ mỉ sắp xếp.

Cô ta mặc chiếc váy đẹp nhất, dùng tư thế đẹp nhất đứng trước mặt anh.

“Anh... Anh là Tống Hành? À, không, Hoắc Cận Hành.”

“Anh còn nhớ em không? Em là Tưởng Nguyệt Viện, bạn học ở Nhất Trung Thanh Thành với anh.”

“Anh có biết nhà Hạ Thụ dọn đi đâu rồi không? Ông nội em và ông nội Hạ Thụ là chiến hữu, đang một mực tìm bọn họ, thế nhưng không tìm thấy. Em nhớ anh từng ở nhà bọn họ, anh có biết không?”

...

Cô ta biết điểm yếu của anh, vì vậy lợi dụng nó để tiếp cận anh.

Cũng vì thế mà cô ta gặp được rất nhiều người mà căn bản cô ta chưa từng tiếp xúc, như là Thẩm Hoài Xuyên, Quý Dương, Tàn Xu, Tàn Dã...

Nhưng tồn tại trong vòng lẩn quẩn đó không hề dễ dàng.

Nơi đó có rất nhiều người, họ phân cao thấp với nhau, mà cô ta chính là con kiến ở tầng dưới cùng.

Cô ta kể khổ với anh. Vì thế anh xuất hiện giúp đỡ cô ta, có khi chỉ là một ánh mắt, một câu nhưng cũng khiến những người đó nhận ra cô ta có quan hệ với

Nhị thiếu nhà họ Hoắc, không ai dám coi thường cô ta nữa.

Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn duy trì khoảng cách lạnh nhạt với cô ta, mỗi lần khi cô ta chủ động nói cảm ơn với anh, anh luôn nói: “Không cần cảm ơn, nhưng nếu nhà cô có tin tức của nhà Hạ Thụ thì làm phiền cô báo cho tôi biết, tôi cảm ơn.”

Cô ta luôn vui vẻ đồng ý.

Cô ta tự nói với chính mình, không sao cả.

Hạ Thụ thôi mà, quý mới biết nhà bọn họ đã đi đâu.

Mặc dù đó là nỗi nhớ mong của anh, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, rất có khả năng Hạ Thụ sẽ không xuất hiện nữa.

Anh đồng ý giúp cô ta, đủ để chứng minh anh không phải không hề có cảm giác với cô ta, chỉ cần cô ta kiên nhẫn chờ đợi, anh sẽ nhìn thấy cô ta.

Thế nhưng đến bây giờ, anh lại nói tất cả đều là vì Hạ Thụ mà thôi!

Sự không cam lòng biến thành lòng đố kỵ, giọng Tưởng Nguyệt Viện run rẩy: “Tại sao? Đã bảy năm rồi, cô ta tốt như vậy sao? Máy người đều một mực bảo vệ cô ta như vậy, lúc trước họ nhận nuôi anh chẳng qua là vì máu của anh mà thôi! Anh quên rồi sao?”

Vẻ mặt Hoắc Cận Hành thản nhiên, cúi đầu nhìn băng gạc trên tay mình, nói: “Cô muốn nhìn thấy tôi đổ máu sao?”

Tưởng Nguyệt Viện sững sờ.

“Em, em đương nhiên không muốn.” Ánh mắt cô ta sáng lên: “Bởi vì em không muốn nhìn thấy anh bị thương, cho nên mới hy vọng anh cách xa Hạ Thụ. Cô ta có thể mang lại cái gì cho anh? Anh xem anh ở bên cô ta, mãi mãi chỉ có bị thương đổ máu, em...”

“Vậy cách xa Hạ Thụ một chút.” Anh lạnh lùng cắt ngang.

“... Cái gì?”

“Cách xa Hạ Thụ một chút.” Con người Hoắc Cận Hành nặng nề, đó là mệnh lệnh cũng là cảnh cáo: “Đừng đụng đến Hạ Thụ, nếu cô ấy thật sự xảy ra chuyện gì, người đầu tiên chảy máu vì cô ấy sẽ chỉ là tôi.”

“Nếu đã nói như vậy, vậy hãy làm như cô nói, đừng đụng vào cô ấy. Nếu không, không ai giúp được cô đâu.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 44: HẬU TRƯỜNG

Việc Hạ Thụ bị Diane gây khó dễ còn bị Vương Nam đẩy bị thương rất nhanh đã được lan truyền khắp Hoa Nhất, gây nên một trận náo động.

Buổi chiều trở lại công ty, dọc theo đường đi Hạ Thụ được rất nhiều đồng nghiệp hỏi han quan tâm. Hạ Thụ kể lại chuyện đã xảy ra, cảm ơn, nói bản thân không sao với từng người một, đám người mới dần dần tản đi.

Buổi sáng rời đi vội vàng, công ty xảy ra chuyện gì Hạ Thụ đều không biết. Cũng là nhờ đồng nghiệp nói lại mới biết việc ghi âm hôm nay của Danie đã bị hủy bỏ.

Mà buổi chiều sau khi Diane đến biết được tin đó thì hầm hầm chạy đến bộ phận âm thanh cãi nhau với Vương Nam một trận.

Nghe nói tình hình lớn đến mức tổng giám đốc Tạ phải ra mặt lần nữa.

Sau khi hoàn thành công việc buổi chiều trước thời hạn, Hạ Thụ đi đến văn phòng của Abel.

Abel cẩn thận hỏi rõ tình hình vết thương của cô, xác nhận cô không có vấn đề gì, nổi canh cánh trong lòng mới được buông lỏng, chợt oán giận: “Vương Nam cũng thật là trơ trẽn, mặt nội nó, bản thân mình làm trâu làm ngựa thì thôi đi còn dám sai khiến người của anh, thật sự không nghĩ xem với dáng vẻ xấu xí đó có xứng không.”

“Còn cô nàng Diane kia, cứ tưởng mình quyền quý lắm không bằng! Chỉ là một nghệ sĩ bên phương Tây, còn chưa bước được nửa bước vào giới giải trí Trung Quốc mà đã bắt đầu ra vẻ, thật là đáng ghét!”

“Không sao đâu Tiểu Sáu, hôm nay em làm rất đúng, về sau nếu gặp lại việc như thế này thì không phải sợ, cứ cứng rắn lên! Ở khắp Hoa Nhất này nếu có ai muốn sai khiến em thì cứ kêu người đó tìm anh! Tạ Phong cũng thế! Để xem ai còn dám đụng đến người dưới quyền của anh!”

“...”

Trong lòng Hạ Thụ cảm kích nhưng không biết phải làm sao, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh ấy lại cảm thấy rất muốn cười. Cố gắng nghẹn cười nói: “Em biết rồi anh Abel, anh đừng tức giận, việc này đã qua rồi, chúng ta cũng đừng nghĩ lại nữa.”

“Hừ, anh không tức giận! Không giận chút nào!” Abel chỉnh lại cổ áo sơ mi, thờ dốt: “Đúng rồi, Vương Nam đã cuốn gói chạy lấy người, cũng coi như báo thù cho em, em yên tâm.”

Hạ Thụ ngẩn ra.

“Ông ta đã bị đuổi việc rồi?”

“Ừ, nửa tiếng nữa thì đi, là do tổng giám đốc Tạ đích thân ra lệnh, cũng chưa kịp bàn giao công việc lại. Cũng đáng đời, trước mặt đại cổ đông mới mà dám cãi nhau âm ỉ như vậy, không phải là làm mất mặt tổng giám đốc Tạ hay sao.”

Hạ Thụ đoán được người ra mệnh lệnh này là Hoắc Cận Hành.

Thật ra Hạ Thụ hiểu việc hôm nay Vương Nam làm tuy có không ổn nhưng xử lý như thế thì có phần quá nặng. Hôm nay tuy ông ta có đẩy cô một cái nhưng chủ yếu là do ngoài ý muốn.

Cô cũng từng nghe người khác nói qua về tên Vương Nam này, nghe nói ông ta là người bình thường đều nâng cao đập thấp. Đối với nghệ sĩ ngôi sao thì nịnh nọt bộ đờ, đối với cấp dưới là nhân viên, trợ lý thì thờ ơ, hà khắc. Việc hôm nay tuy ngoài ý muốn nhưng lại không bất ngờ.

Đi cũng đã đi.

Cô đồng tình kẻ yếu nhưng không đồng tình với kẻ ác.

Loại người này trước mặt thì tỏ ra cung kính, nhưng ai biết lòng dạ thật sự lại xấu xa như một thanh kiếm sắc bén, chỉ chờ đợi cơ hội đâm vào lòng tự trọng yếu ớt của người khác.

Đi ra khỏi văn phòng của Abel, Hạ Thụ liền chạm mặt Tàn Dã.

“Ai u ông trời ạ! Rốt cuộc tôi cũng gặp được cô!”

Hình như anh ta vừa chạy tới, còn ôm một túi lớn, “Tôi nghe nói cô xảy ra chuyện, đầu bị đụng nên lập tức chạy tới, thế nào rồi?”

Anh ta tiến lên muốn xem vết thương trên trán cô. Hạ Thụ liền vội vàng lui vài bước né tránh.

Bên cạnh là khu vực của bộ phận truyền thông, họ cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Người gần như không đến công ty, Tiểu tần gia làm trời làm đất trong giới, đến cả tổng giám đốc Tạ cũng phải nhún nhường.

Và... Hạ Sáu?

Đây là tình huống gì vậy?

Hạ Thụ biết họ thu hút rất nhiều ánh mắt, không muốn gây sự chú ý, bất đắc dĩ nói: “Anh nói nhỏ thôi.”

Cô kéo anh ta đến một góc khuất: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi lo lắng cho cô đấy!” Trong ánh mắt anh chàng tràn đầy lo lắng, nhìn kỹ cô một lượt, cảm giận nói: “Cái tên vương bát đản đẩy người thật quá đáng, may mắn Tạ Phong còn biết xử lý, đuổi ông ta đi rồi, Nhị thiếu cũng rất nỗ lực. Cô thế nào? Vết thương có nghiêm trọng không? Bác sĩ nói thế nào?”

“Tôi không sao.” Hạ Thụ nhỏ giọng nói: “Anh mau quay về đi, tất cả mọi người còn đang làm việc, đừng làm ảnh hưởng đến người khác.”

Tần Dĩ không muốn: “Lâu rồi tôi mới gặp cô, rất khó khăn mới gặp được một lần, cô không cần đuổi tôi đi!”

Quả thật lâu rồi Tần Dĩ và Hạ Thụ không gặp nhau.

Lần cuối cùng họ gặp nhau là ở nhà họ Tần, hai người bọn họ đều bận rộn công việc của bản thân, không có cơ hội chạm mặt.

Đạo này Tần Dĩ sửa tính lười nhác, lịch trình sắp xếp cực kỳ bận, khó khăn lắm nghỉ ngơi được nửa buổi chiều hôm nay, vốn định tìm cô, lại nghe được tin cô bị thương từ chỗ Tiểu Na.

Hạ Thụ: “Không phải đuổi anh đi, chính là anh ở đây ảnh hưởng đến mọi người. Anh cũng thấy đây, tôi không sao, anh không cần lo lắng.”

Giọng của cô nhẹ nhàng mềm mại, khiến tâm tình Tần Dĩ lập tức tốt hơn, lại nghĩ tới túi giấy mang đến.

“À đúng rồi, tôi còn mang theo thuốc cho cô!”

Anh ta vừa nói vừa nhét thuốc vào trong tay cô.

“Đây là trị thần kinh! Cô bị đụng vào đầu, không thể qua loa đại khái!”

“Đây là chữa xuất huyết não, một ngày ba lần, cô phải uống đúng giờ!”

“Đây là chữa tụ máu não!”

“Đây là thuốc đau nửa đầu!”

“Này...”

...

“...”Hạ Thụ bỗng nhiên đau đầu.

“Cái kia... Tần Dĩ.” Cô ngắt lời anh ta: “Tôi chỉ bị trầy xước ở trán, không phải chấn động não, tôi không dùng được mấy loại thuốc của anh.”

“À vậy sao...” Anh ta gãi gãi đầu, bỗng nhiên có chút thất vọng.

Hạ Thụ nhét thuốc lại vào tay anh ta, giọng điệu như đang dỗ trẻ em: “Đúng vậy, cho nên tôi đã nhận được tâm ý của anh rồi. Anh mau quay về đi, tôi còn có việc phải làm, tôi phải đi đây.”

“Đừng mà đừng mà, ở lại nói chuyện một lát.”

“...”

Cuối cùng một cuộc điện thoại đã giải thoát cô.

Tiểu Gia Lai của công ty sản xuất Long Ảnh gọi điện muốn cùng cô bàn một chút về hợp đồng, Hạ Thụ nhẹ thở ra, đem điện thoại cho anh ta xem.

“Anh xem, tôi thật sự có việc,

“VẬY ĐƯỢC RỒI...” Tàn Dã cực kỳ tiếc nuối, nhưng cũng chỉ có thể để cô đi, dài dòng dằn dò một hồi chú ý miệng vết thương, một hồi chú ý nghỉ ngơi, vân vân.

Hạ Thụ đáp ứng toàn bộ, nhanh chóng chạy trốn.

Tàn Dã vẫn nhìn theo bóng cô cười trộm.

Cách đó không xa, bộ phận nhân viên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như là đột nhiên hiểu được điều gì đó.

—

Qua mấy ngày, tập đoàn Quân Dục tuyên bố thông tin làm sáng tỏ với bên ngoài.

Tin tức công bố Hoắc nhị thiếu của tập đoàn Quân Dục, Hoắc Cận Hành và nghệ sĩ đàn Cello mới nổi Diane không có quan hệ tình cảm riêng tư gì, lời đồn lúc trước trên mạng không phải là thật, hy vọng mọi người trên mạng chớ nghe nhầm đồn bậy, cuối cùng gây tổn hại lợi ích cho nhau.

Lời tuyên bố vừa đưa ra, trên mạng lập tức xôn xao. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, động tĩnh còn lớn hơn lúc trước, các bài báo lúc trước đưa tin Diane và Hoắc Cận Hành có tình cảm lưu luyến đều phản chiến, một số từ ngữ như “kim đồng ngọc nữ”, “trai tài gái sắc” bị thay thế thành “đơn phương”, “tự mình đa tình”.

Đương nhiên cũng có một số dân mạng hoặc người hâm mộ Diane hô to không tin, đoán rằng khi còn niên thiếu Hoắc nhị thiếu cùng Diane chắc chắn từng có cái gì đó, thế nhưng thời gian trôi qua lại không muốn chịu trách nhiệm, lúc này mới đưa ra thông cáo thanh minh mối quan hệ, có thể nói đây là hành động của tra nam.

Thảo luận về tin thanh minh vẫn diễn ra rất sôi nổi.

Cho dù bên ngoài không biết về tính thật giả của tin thanh minh này nhưng mỗi một nhân viên ở Hoa Nhất đều tin tin này là thật.

Dù sao sự việc xảy ra vào hôm đó, mọi người đều thấy thái độ của đại cổ đông đối với Diane, thật sự không giống như có cái cảm tình gì.

Thế nhưng lúc này, vẫn có người nhin không được nhắc tới, thái độ của đại cổ đông đối với Hạ Sáu hoàn toàn không giống như đối với Diane! Thật ra ngay sau khi Hoắc Cận Hành dẫn Hạ Sáu rời đi, công ty còn có một cuộc thảo luận nhỏ. Tuy nói lãnh đạo quan tâm đến nhân viên bị thương không có gì lạ nhưng vẫn có người cảm thấy được về mặt, động tác, thái độ của anh đối với Hạ Sáu lúc đó giống như họ đã biết nhau từ lâu.

Đang lúc mọi người bát quái có phải Hạ Sáu và đại cổ đông có quan hệ gì hay không, có người không nhin được đưa ra ý kiến, “Mọi người đừng quên vị đại cổ đông này là anh em với tiểu Tàn gia!”

Tiếp theo một đám người liền tụ lại lên bát quái về Tần thiếu gia.

Là đoạn clip ngày Tần Dĩ vụng trộm đến công ty tìm Hạ Sáu.

Nhóm bát quái lập tức bùng nổ.

Tuy không nghe được Tần Dĩ và Hạ Sáu đã nói chuyện gì, nhưng mỗi một động tác, thần thái của anh ta đối với Hạ Sáu đều không đơn giản như là ngôi sao đối với trợ lý.

Huống chi Hạ Sáu đã không còn làm trợ lý của Tần Dĩ lâu rồi, dù cô có bị thương thì Tần Dĩ cũng không có nghĩa vụ phải an ủi. Phân tích như vậy thì cũng chỉ có một cái khả năng.

Tần Dĩ có ý với Hạ Sáu.

Tần Dĩ đang theo đuổi Hạ Sáu!

Tin tức thoáng chốc đã lan truyền xuống dưới. Có người nói: “Tôi thật sự muốn cho nhóm fan của Tần Dĩ xem được đoạn phim này!”

Nói vậy chứ không ai dám làm.

Tuy Tần Dĩ chỉ là ngôi sao tuyến hai nhưng thân phận lại không tầm thường. Trừ bỏ Hoa Nhất còn có công ty giải trí Tần gia ở bên cạnh nhìn chăm chăm, chỉ cần vài phút là có thể tra ra được là ai làm.

Nhưng như vậy, sự nghi hoặc kia cũng được giải quyết dễ dàng. Không ít người nghĩ, thảo nào hôm đó tổng giám đốc Hoắc ra mặt cho Hạ Sáu, thì ra là bảo vệ bạn gái của anh em!

Thảo nào tổng giám đốc Tạ lại đuổi Vương Nam đi.

Tin tức lan truyền nhanh chóng, chỉ trong một buổi chiều, gần như tất cả mọi người trong Hoa Nhất đều nói ngày đó tổng giám đốc Hoắc giúp Hạ Sáu là vì Tần Dĩ.

Nhưng vẫn có người không tin.

Thế nhưng dù sao đi nữa, có một việc mà tất cả mọi người đều chắc chắn.

Thì ra hậu trường của cô gái Hạ Sáu này không dễ chọc à nha.

—

Hôm nay Tần Dĩ kết thúc công việc thì cố ý đi tìm Tưởng Nguyệt Viện.

Tập luyện xong, Tưởng Nguyệt Viện đi xuống gara, vừa mới mở cửa xe thì một bàn tay vươn đến từ phía sau, dứt khoát đóng cửa xe của cô ta lại.

Cô ta hoảng sợ, quay đầu nhìn khuôn mặt ngang tàng của người đàn ông đối diện.

“Tần Dĩ?” Thấy anh ta, Tưởng Nguyệt Viện không tránh khỏi việc ngạc nhiên:

“Sao anh lại ở đây?”

Giongjg Tần Dã lạnh lùng: “Tìm cô đó.”

“Tìm tôi?” Tưởng Nguyệt Viện càng thấy quái lạ, nhúu mày.

Quan hệ của Tần Dã và Tưởng Nguyệt Viện giống như quan hệ của cô ta với Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương, biết nhau nhưng không thân thiết.

Cho dù không thân, Tưởng Nguyệt Viện cũng biết, anh ta không thích mình.

Thậm chí có thể nói là chán ghét.

Anh ta và chị gái Tần Xu cũng không phải là sinh viên đại học A, cũng là nhân vật trung tâm trong vòng tròn với Hoắc Cận Hành. Tần Xu là người cá tính, mỗi lần gặp cô ta đều khiến cô ta cảm thấy có cảm giác địch ý không rõ nguyên nhân, vì thế khi gặp hai chị em bọn họ, cô ta tránh được thì vẫn luôn tránh, cố gắng không gây xung đột.

Bây giờ nghe anh ta nói tìm mình, cô ta biết ngay là không có chuyện gì tốt.

“Đúng, tìm cô.” Tần Dã dựa lưng vào xe, bắt chéo chân, ánh mắt bỗng xung lạnh đi: “Tìm cô tính sô!”

Tưởng Nguyệt Viện hoảng hốt: “Tôi đắc tội anh sao?”

“Đúng vậy.” Anh ta nghiêng đầu, ánh mắt dữ như con sói đầu đàn, lạnh lùng hỏi: “Tôi hỏi cô, người ngày đó cô gây khó dễ là Hạ Sáu đúng không?”

Nghe thấy tên Hạ Thụ, Tưởng Nguyệt Viện sững sờ: “Hạ Thụ?”

“Đúng.” Anh ta cũng lười nhiều lời, trực tiếp cảnh cáo: “Chính là cô gái cô bắt pha trà ở Hoa Nhất. Tôi cảnh cáo cô, cô gái đó là người của tôi, tốt nhất là cô khách sáo với cô ấy một chút. Lần này tôi bỏ qua, nếu có lần sau, tôi chắc chắn sẽ không tha cho cô.”

“Người của anh?” Lúc đầu Tưởng Nguyệt Viện mờ mịt, nhưng sau đó nghe ra được trọng điểm lời anh ta nói, ánh mắt hơi sáng lên.

Chậc.

Khá thú vị...

“Đúng.” Tần Dã nói: “Vậy nên cô nhớ cho kỹ, đừng để có lần sau, tôi không đùa với cô đâu.”

Tưởng Nguyệt Viện nhìn anh ta.

Im lặng hai giây, sau đó cô ta bật cười.

Tần Dã nhúu mày: “Cô cười cái gì?”

“Cười anh đó.” Ý cười của Tưởng Nguyệt Viện không giấu được vẻ khinh thường: “Thật là đáng thương!”

Anh ta ngẩn ra, tuy không rõ cô ta có ý gì nhưng hoàn toàn nhận ra cô ta đang cười nhạo mình, cơn tức bỗng dâng lên.

“Tôi đáng thương? Sao cô không thương xót bản thân mình đi, bám Hoắc Cận Hành nhiều năm như vậy, đạt tới địa vị như hôm nay nhưng vẫn muốn cọ nhiệt của Cận Hành, Cận Hành cũng lười để ý đến cô. Cô tự cầu phúc đi, đừng nghĩ đến chuyện bám vào Cận Hành nữa, cô cho rằng người nhà họ Hoắc dễ chọc như vậy?”

Đúng như Tưởng Nguyệt Viện nghĩ, hai chị em Tần Dĩ rất chán ghét Tưởng Nguyệt Viện.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo. Tần Xu nói cô ta dịu dàng, động lòng người nhưng tâm tư lại thâm sâu, nhất là mỗi lần tỏ khổ, xin Hoắc Cận Hành giúp đỡ, khiến người ta có cảm giác cô ta giống như là hoa sen trắng vậy nên rất chán ghét.

“Anh nói đúng, tôi đáng thương.” Tưởng Nguyệt Viện hào phóng thừa nhận, cười vô hại như cũ: “Thế nhưng tôi biết mình đáng thương, còn hơn người nào đó đáng thương mà không biết, người như vậy mới đáng thương nhất.”

Tần Dĩ nhếch môi: “Cô có ý gì?”

“Đạo này chú đến đến Hoắc Cận Hành nhiều hơn đi.” Cô ta ngồi vào trong xe, khi chạy qua Tần Dĩ thì dừng lại: “Người anh coi là anh em, nhưng không chắc chán người ta cũng như vậy, em trai nhỏ vẫn quá non.”

Cười nhạo xong, Tưởng Nguyệt Viện lái xe rời đi.

Tần Dĩ mờ mịt đứng tại chỗ.

Rốt cuộc... Cô ta có ý gì?

-----oOo-----

CHƯƠNG 45: KHÔNG XÚNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Felis Catus

Beta: Sani

Trước cửa tiệm cơm Hiên Dương, Dịch Hiên nói với Hạ Thụ: “Thật có lỗi quá Hạ Sấu, tôi cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, tất cả đều do tôi cả. Chị sao rồi? Có thấy đau không? Cần đi bệnh viện không?”

Hạ Thụ bịt trán của mình, khẽ lắc đầu với cậu ta.

Cậu ta định tiến lên giúp cô, nhưng cô lại lặng lẽ lùi về phía sau, tươi cười lễ phép như trước: “Tôi không sao, Dịch Hiên, cậu không cần tôi giúp đỡ nữa

đúng không? Vậy thì cậu nên xem bạn của mình như thế nào trước đi, tôi về nhà trước đây.”

“Nhưng.....”

Hạ Thụ xoay người đi, không để cậu ta nhiều lời nữa. Cô im lặng tự động đi ra xa, kéo xa khoảng cách giữa hai người. Dịch Hiên muốn đuổi theo cô, nhưng lại không đủ can đảm.

Giữa chạng vạng của tháng Năm, bóng lưng cô gái dần dần biến mất trong ánh dương ấm áp buổi hoàng hôn.

Thấy cô đã đi xa, nữ sinh bên cạnh Dịch Hiên bắt đầu than vãn: “Còn nhìn! Anh còn nhìn gì! Em biết anh thay lòng đổi dạ rồi! Anh quay lại cho em, không được nhìn nữa!”

Dịch Hiên lộ ra vẻ phiền chán, xoay người cãi lại một câu: “Đừng nói nữa được không! Cô có thấy là việc này do cô cãi cợt mà ra không....”

.....

Đi đến một đầu phố tĩnh lặng, Hạ Thụ dừng lại, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Cô chôn mặt vào trong đầu gối.

Buổi chiều hôm nay đưa Vũ Thuần đến Long Ảnh ký hợp đồng xong, cô lại nhận được tin của Dịch Hiên, cậu ta hỏi cô chiều nay có rảnh không, vì người phục vụ tạm thời ở nhà hàng nhà bọn họ xin phép, muốn mời cô đến phụ giúp.

Cô thấy thời gian quá gấp gáp, nên đã đồng ý.

Khi cô đang bung chén đĩa, nữ sinh kia đột nhiên xông tới, bắt lấy cổ tay cô rồi la lên, giống như cô ta đang tìm cô tính sổ.

Lời nói của cô ta, Hạ Thụ có thể hiểu được sơ sơ.

Cô ta là bạn gái cũ của Dịch Hiên, gần đây cô ta tỏ ý muốn quay lại nhưng lại bị từ chối. Cô ta nghi ngờ trong lòng Dịch Hiên có người khác, nên lúc này mới lén đến đây để tìm hiểu rõ ràng.

Mà cô, đã bị người ta gán mác là đối tượng để Dịch Hiên “thay lòng đổi dạ”.

Trong lúc tranh chấp, nữ sinh kia đã ném bình nước về phía cô.

Thực ra lực tay của cô ta không lớn lắm, nhưng thật trùng hợp là bình nước đó đập trúng vào miệng vết thương trên trán của cô.

Còn có những lời kia nữa.

Vùi đầu thật sâu vào đầu gối, Hạ Thụ yên lặng kéo căng góc áo.

Cô nhẹ giật mình, rồi ngẩng đầu.

Anh bước tới trong sự yên lặng, bước chân cũng rất nhẹ nhàng, hơn nữa, cô vẫn luôn cúi đầu, cho nên chẳng phát hiện ra.

Hôm nay anh không mặc âu phục, chỉ mặc áo hoodie màu trắng và quần jean rất bình thường. Trước mặt cô, người đứng thẳng tắp kia lại phảng phất mang hình bóng mờ ảo của thiếu niên áo trắng năm đó.

“A Hành?” Hạ Thụ sững sờ, rồi chậm rãi đứng dậy.

“Ừ.” Khẽ nhếch khóe môi, Hoắc Cận Hành mỉm cười, rồi nhìn chăm chú vào mặt cô.

Không hề chớp mắt, Hạ Thụ nhìn anh rồi hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Anh cười đáp: “Anh chỉ đi ngang qua thôi.”

“Chỉ đi ngang qua thôi? Anh vừa đi đâu thế?”

“WTO.”*

*Thế mậu, hay WTO: Tổ chức Thương mại Thế giới, là một tổ chức quốc tế đặt trụ sở tại Genève, Thụy Sĩ.

“.....” Cô khựng lại, cũng không nói gì nữa, bởi vì cô biết là anh cô ý tới đây.

WTO không liên quan gì đến nơi này cả, anh có đi thế nào cũng không thể đi ngang qua được.

Hoắc Cận Hành nhìn thẳng vào mắt cô: “Em làm sao vậy?”

Đôi mắt cô ươn ướt, nhưng lại không rơi giọt lệ nào, trông cứ như muốn khóc rồi lại thôi.

Giống như cô đang kìm nén.

Không nhìn được mà đau lòng, anh dùng đầu ngón tay khẽ vuốt khóe mắt cô.

Lúc này khi vừa tới, anh đã phát hiện ra cô không ổn.

Hạ Thụ cười, rồi lắc đầu với anh.

Miếng băng che vết thương trên trán cô bị mở ra một góc, khiến Hoắc Cận Hành chú ý đến, anh nhíu mày lại.

“Sao lại thế này?”

“Vừa nãy em... Không cẩn thận va phải.” Hạ Thụ cắn môi nói dối: “Vết thương liền bung ra.”

Tay anh chạm vào miếng băng gạc, động tác của anh rất nhẹ nhàng, sau đó anh kéo cạnh của miếng băng lên rồi thổi nhẹ vào đó.

Hơi thở của anh nhẹ nhàng lướt qua thái dương của cô, dường như cô ngửi thấy mùi hương gió xuân trên người anh.

“Có đau không?” Hoắc Cận Hành khẽ hỏi.

Hạ Thụ định nói rằng cô không đau. Nhưng trong phút chốc, sự tủi thân bỗng ập đến, cô tựa vào ngực của anh, khẽ gật đầu.

Động tác của Hoắc Cận Hành càng nhẹ hơn. Sau khi dán xong miếng băng gạc lại, anh nở một nụ cười thần bí với cô: “Anh có một cách, có thể giúp em không đau nữa, em có muốn thử không?” Giọng anh nhỏ dần, rồi yên lặng bỏ tay vào trong túi áo khoác.

Hạ Thụ nhìn hành động của anh, cảm thấy thật khó hiểu.

Anh nắm chặt tay mình thành nắm đấm, từ từ rút ra khỏi túi, sau đó chìa ra trước mặt cô. Anh còn cố ý dừng lại hai giây cứ như thể đang dâng lên một báu vật gì đó, rồi mới chậm rãi mở nắm tay ra, cười như trẻ con: “Nhìn đi.”

Là một túi kẹo dẻo gấu.

Hạ Thụ ngạc nhiên.

Khi nhìn thấy túi kẹo dẻo, chớp mũi Hạ Thụ bỗng dưng nghẹn ngào.

Từ khi nhà họ Hạ nghèo túng, Hạ Thụ cũng ít ăn kẹo dẻo gấu. Vì kẹo dẻo gấu là hàng nhập khẩu, vốn không hề dễ tìm, cô đi qua vài siêu thị nhập khẩu ở Đệ Đô mà vẫn chưa tìm được.

Cẩn thận nhận lấy kẹo dẻo, Hạ Thụ kìm nén giọng mũi đang dần nghẹn ngào: “Anh tìm được ở đây vậy? Em tìm lâu rồi mà vẫn chưa thấy.”

Thấy cô nhận, Hoắc Cận Hành bỗng vui hơn rất nhiều: “Thực ra tìm kẹo dẻo gấu không dễ đâu, anh tìm trong vài siêu thị, sau đó tìm được gói kẹo này ở trong một siêu thị nhỏ trên Đường vành đai phía Bắc.”

Lòng cô càng nghẹn ngào hơn: “Xa vậy sao, anh quay lại đây là muốn đưa cho em gói kẹo này phải không?”

“Anh cũng muốn gặp em.”

Đã vài ngày rồi anh chưa gặp cô, một ngày giống như dài bằng ba thu, một giây giống như một năm vậy. Anh không thể kiềm chế được nỗi nhớ cô nên đã đến đây.

Hạ Thụ vuốt nhẹ đầu ngón tay. Cầm lấy túi kẹo, hốc mắt cô bỗng dưng đỏ au, rồi cô chột cúi đầu, giống như đang cân nhắc, suy nghĩ chuyện gì đó.

Bỗng nhiên cô mở lời: “Hoắc Cận Hành.”

Hoắc Cận Hành hơi ngẩn ngơ.

Cô chưa bao giờ gọi anh như vậy.

Dù cho trước kia, mỗi khi gọi nhau, cô đều gọi anh là A Hành, ngay cả tên Tống Hành cũng rất ít khi gọi.

Cô từng nói rằng gọi cả tên lẫn họ của một người thì trông hai người có vẻ xa lạ với nhau, cô không thích như thế. Cô chỉ thích gọi anh là A Hành ới.

Anh vốn là A Hành của cô.

Hoắc Cận Hành biết cô có chuyện muốn nói, nên im lặng chờ cô mở lời.

Trong không khí hanh khô của bầu trời hoàng hôn tháng năm, làn gió nhẹ nhàng thổi qua con đường không có một bóng người.

Một lúc lâu sau, Hạ Thụ mới nói ra câu kia: “Sau này chúng ta nên cố gắng đừng gặp nhau nữa.”

“...”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành dao động.

Trong nháy mắt, trái tim anh như bị treo lơ lửng trong một hố sâu thăm đến mức không thấy đáy, chẳng biết hướng tới đâu. Sau một khoảng im lặng, anh hỏi: “Em sao vậy?”

Giọng nói của anh dần khô khốc: “Hạ Thụ, đã xảy ra chuyện gì thế em?”

Hạ Thụ cúi đầu không nói.

Nhớ tới tin tức mấy ngày trước bay đầy trời, tim anh bỗng đập nhanh, rồi anh mở lời, thử thăm dò Hạ Thụ: “Anh với Trương Nguyệt Viện... Không có gì. Tin tức đó là giả.”

“Em biết chứ.” Hạ Thụ nói.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm, nước mắt trào ra nơi hốc mắt, nhưng vẫn nở nụ cười: “A Hành, em biết giữa hai người không có gì hết, em vẫn tin anh.”

“Vậy thì vì sao...”

Mấy ngày nay, tin đồn giữa anh và Diane, Hạ Thụ đều biết cả.

Mà những gì cô nhớ nhất, không phải là những lời Trương Nguyệt Viện đã nói trong chương trình, cũng không phải chuyện anh đã bác bỏ tin đồn, thanh minh, lại càng chẳng phải là những tin tức thật giả lẫn lộn trên mạng.

Từ đầu đến cuối, cô chỉ nhớ kỹ mấy từ — “không xứng”, “trèo cao”, “tự mình đa tình”...

Vừa rời ở tiệm cơm Hiên Dương, điều khiến cô cảm thấy tủi thân và khổ sở không phải là những lời nhục mạ, chữ bói của nữ sinh kia, không phải ánh mắt xem thường của những người xung quanh, cũng chẳng phải vết thương đau buốt trên trán.

Mà là vài câu nói của nữ sinh kia, cái câu nói đó giống như xé toạc toàn bộ tấm che vô hình nữa của cô, khiến cô không thể lừa mình dối người nữa.

“Mày định làm gì vậy? Muốn ở bên Dịch Hiên, mày cũng xứng sao! Mày là người vùng khác, không phò, không tiền, cái gì cũng đều không có, mày muốn bám víu vào Dịch Hiên sao?”

“Mấy đứa con gái giống mày tao đã thấy nhiều rồi! Đơn giản là mày muốn gả cho một người ở Đê Đô để trèo lên cành cao chứ gì! Tao nói cho mày nghe, mày không có khả năng đó! Nhìn lại dáng vẻ của mày đi, mày không xứng!”

Không xứng, không xứng, không xứng.

Những từ này đáng sợ làm sao.

Thực ra Hạ Thụ cũng hiểu được, bây giờ cô và Hành không phải người cùng một thế giới. Ngày hôm đó, tuy lời của ba tàn nhẫn, nhưng đó là một lời khuyên rất đúng đắn.

Thế nhưng trước sau cô vẫn nuôi hy vọng, nửa muốn cố gắng đuổi theo, nửa thì lại muốn thuận theo tự nhiên, nhằm rút ngắn đi khoảng cách giữa bọn họ.

Nhưng khi nghe câu “Không xứng”, sự hy vọng trong cô đã hoàn toàn bị đánh bại, khiến cô không thể không suy nghĩ lại.

Lẳng lẳng nhìn anh, Hạ Thụ dần nghẹn ngào, cô cố gắng để cho giọng mình không run rẩy: “A Hành, em xin lỗi.”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống: “Từ lúc hai ta gặp lại, em đã biết nguyện vọng, tâm tư của anh. Là do em luôn yếu đuối, là em đối xử không tốt với anh, cứ trốn tránh mãi. Trái lại em nên nói rõ ràng với anh từ sớm.”

Hoắc Cận Hành nhìn cô.

“Câu hỏi ngày đó của anh, bây giờ em trả lời anh — em có yêu anh.”

Em vẫn luôn yêu anh từng giây, từng phút, từng khoảnh khắc.

Hốc mắt Hoắc Cận Hành bỗng nhiên đỏ lên, yết hầu anh chuyển động.

Rồi cô nói tiếp: “Nhưng con người không phải chỉ sống vì những hoài niệm, chúng ta phải luôn tiến về phía trước. Anh cũng có thể hiểu được, em không còn là em lúc 16 tuổi, anh cũng chẳng phải là anh lúc 17 tuổi, thật ra cả hai ta đều không còn là người thích hợp nhất với đối phương.”

Cô khóc nức nở hai tiếng, rồi cố gắng kiềm chế dòng nước mắt đang tuôn rơi, nhưng ngạt nổi những giọt nước mắt ấy cứ rơi mãi, rơi mãi, càng rơi càng nhiều như một dòng thác mà cô không cách nào kiểm soát được, “Cho nên, A Hành, anh hãy rời khỏi nơi này, được chứ? Thật xin lỗi, là do em thất ước.”

Vốn không muốn khóc chật vật như vậy trước mặt anh, Hạ Thụ lấy tay lau đi nước mắt, sau đó cô dứt khoát xoay người như muốn chạy trốn.

“Hạ Thụ!” Hoắc Cận Hành cuống quýt tiến lên vài bước, giữ cổ tay cô lại.

“Thích hợp!” Lúc này, người đàn ông ấy không còn giữ dáng vẻ trầm tĩnh khi trước, giọng nói anh chứa đầy sự hoảng sợ, đôi tay lạnh lẽo của anh run rẩy, “Thích hợp... Hạ Thụ, em là người thích hợp nhất! Em vốn biết anh muốn gì, em hiểu được lý do lúc trước anh rời đi, em hiểu được hết!”

Anh cần em, chỉ cần em.

Em không thể đối xử với anh như vậy, em không thể bỏ rơi anh như thế này!

“A Hành à, đừng ồn ào nữa.”

Khuôn mặt Hạ Thụ đã hoàn toàn ướn nhẹp, cô nhẹ nhàng tránh khỏi tay anh, nhưng lại không được.

Vì thế, cô chỉ có thể đứng lại, nhìn thẳng vào mắt anh: “A Hành, anh nhìn em đi.”

Đôi mắt anh chỉ phản chiếu hình bóng cô gái anh yêu, đôi mắt hạnh của cô bỗng đỏ lên, mà cô còn phải cố gắng mỉm cười với anh.

Hạ Thụ tiếp lời: “Người đứng trước mặt anh, không phải là Hạ Thụ của trước kia. Lâu rồi em không còn tập cello nữa, học hết cấp ba, em cũng không học đại học, em không có nhà cũng chẳng có bằng cấp, ba em nợ nần nhiều, em không có cái gì cả, cuộc đời em đã hồng hết rồi, em đã không còn là người anh thích lúc trước nữa.”

Hạ Thụ đó, đã ngã xuống từ bảy năm trước, chẳng thể nào che chắn cho anh khỏi phong ba bão táp nữa, cũng không phải là bóng râm che mát cho anh những ngày hè.

Bây giờ cô là Hạ Sáu.

Giống như một dòng chảy, không có hình dạng, cô không phải là cô của trước kia.

Anh tốt đẹp như thế, không đáng ở với người hồng hết như em.

“Là em!” Giọng điệu của Hoắc Cận Hành không che giấu nổi sự ghen ngào, kéo cô vào trong lòng ngực, đôi tay ôm cô cũng run rẩy: “Là em, vẫn luôn là em. Những chuyện kia, không phải do em, cũng không liên quan gì đến em cả. Anh có thể bảo vệ em, lúc trước em có thể bảo vệ anh, bây giờ anh cũng có khả năng che chở em. Hạ Thụ, xin em đừng đẩy anh ra, hãy cho anh một cơ hội để bảo vệ em, được không?”

“Nhưng em không muốn trở thành người chỉ được anh che chở.....” Tiếng nước nở của cô như chọt vỡ tan, cô khóc không thành tiếng trong lòng ngực anh, bàn tay nhỏ bé cầm lấy vạt áo anh.

Cô đã từng muốn quang minh chính đại đứng, kề vai sát cánh với anh, chứ không phải mãi mãi ở phía sau anh, làm liên lụy đến anh, anh còn phải chịu trách nhiệm che chở cho cô.

Thật sự rất khó... Thiếu niên của cô ngày càng xuất sắc, nhưng vì lý do gì mà bản thân cô lại càng ngày càng tồi tệ.

Cô không nên có dáng vẻ như vậy.

Nếu được, cô muốn dùng dáng vẻ tốt nhất để nói lời tạm biệt anh. Cô như vậy không nên ở bên cạnh anh.

.....

Trên con đường yên tĩnh ấy, thiếu niên áo trắng ôm chặt cô gái, mặc cho cô vùng vẫy.

Một làn gió thổi qua, làm cho lá cây xào xạc, xào xạc.

Ở phía cuối ngã tư đường, không ai để ý đến một chiếc xe thể thao màu vàng yên tĩnh đậu ở đó. Người trong xe nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe thật lâu, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

-----oOo-----

CHƯƠNG 46: TUYỆT GIAO

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quý Dương thấy lâu rồi nhóm bọn họ không tụ tập với nhau, nên có lòng tìm thời gian rảnh hẹn mọi người đến Tinh Lăng Tự.

Đạo này tâm trạng anh ta không tồi, vừa mới hoàn thành một hạng mục nên muốn nghỉ ngơi thật tốt, vui vẻ đề nghị: “Này, tôi nói chứ các cậu đừng bận rộn suốt ngày thế, không bằng dành vài ngày để đi du lịch chung đi! Tôi vừa xem thấy một số hòn đảo bên Bắc Âu giảm giá, bây giờ đi là rất đúng dịp.”

Thẩm Hoài Xuyên uống cà phê, lắc đầu cười khẽ: “Mình cậu đi thôi, đạo này tôi bận gần chết, hôm nay cố lắm mới có thời gian đến đây đó.”

Trước kia những lúc như vậy không thể thiếu Tần Dĩ lú lú, nhưng hôm nay lại có vẻ khác thường.

Anh ta ngồi bên cạnh Quý Dương, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Hoắc Cận Hành ngồi đối diện.

Nửa ngày cũng không thấy anh ta đáp lại, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên liếc nhìn nhau. Hôm nay Tần Dĩ rất không bình thường.

Hình như là tức giận chuyện gì đó, từ đầu đến bây giờ vẻ mặt vẫn luôn âm u, không cười, cũng không nói gì, áp suất cực kỳ thấp.

Thẩm Hoài Xuyên cũng không hiểu tại sao, hình như anh ta rất chú ý đến Hoắc Cận Hành, vẫn luôn nhìn về phía anh.

Quý Dương khẽ đẩy tay anh ta: “Cậu thì sao? Có đi không?”

Tần Dĩ rũ mắt, cười rộ lên: “Hỏi Nhị thiếu xem.”

Giọng rất quái gở.

Thẩm Hoài Xuyên đành phải gọi Hoắc Cận Hành.

Hoắc Cận Hành đang ngẩn người, bị người gọi thì vội hoàn hồn, con người mờ mịt: “Cái gì?”

Tần Dĩ cong môi cười, nói: “Hình như hôm nay tâm trạng Nhị thiếu không tốt lắm, có tâm sự sao?”

Hoắc Cận Hành nhìn anh ta, không đáp, lông mi lại yên lặng rũ xuống.

Lúc này Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cũng nhận ra thái độ của Tần Dĩ rất kỳ lạ, nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ yên lặng quan sát.

Tần Dĩ hất cằm về phía phòng Taekwondo bên kia: “Nếu không chúng ta đánh một trận để giải tỏa?”

Hoắc Cận Hành nói: “Tôi không đánh.”

“Tôi đánh với cậu.”

Anh ta giống như rất muốn so tài, nói xong đứng dậy đi về phía khu tập thể hình, khi trở về đã mặc võ phục, đồng thời còn đưa võ phục cho Hoắc Cận Hành: “Đi thay quần áo!”

Hoắc Cận Hành khẽ ngược mắt lên nhìn anh ta.

“Hôm nay tôi không muốn đánh, cậu muốn thì đi tìm người khác, tôi không rảnh ồn ào với cậu.”

“Ồn ào? Tôi đây còn muốn ồn ào nữa đây!”

Anh ta kéo Hoắc Cận Hành dậy, khiến Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên sợ hãi vội vàng ngăn cản: “Này... Tần Dĩ, cậu điên rồi à?”

“Tránh ra!” Tần Dĩ dùng sức cản hai người họ lại.

Hoắc Cận Hành kéo tay anh ta đang nắm cổ áo mình ra, yên lặng lùi về sau hai bước, ánh mắt lạnh như băng: “Không để yên?”

“Không để yên!” Anh ta cố ý nói ra, cũng không quan tâm Hoắc Cận Hành đã thay võ phục hay chưa, dứt khoát đá một quyền về phía anh.

“Tần Dĩ!” Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên hoảng sợ gọi to.

Những khách hàng bên cạnh thấy vậy cũng thét chói tai.

Nhân viên phục vụ vội chạy tới.

Nghiêng mình tránh đòn tấn công của anh ta, Hoắc Cận Hành lo lắng sẽ khiến nhà hàng náo loạn, nên kéo anh ta vào phòng Taekwondo.

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên vội đuổi theo.

“Này này này! Hôm nay hai người bị sao thế, đừng đánh!”

Đi vào phòng Taekwondo, anh đẩy Tần Dã ra, Hoắc Cận Hành bỗng nhấc chân, đá thẳng vào thắt lưng của anh ta.

Tần Dã đau đón lùi về phía sau vài bước.

Về mặt Hoắc Cận Hành rất lạnh nhạt: “Tĩnh táo lại chưa?”

Anh ta ôm thắt lưng nghỉ một lúc, sau đó lại lạnh lùng hét về phía anh: “Tiếp tục đi!”

Anh ta dùng toàn lực đá về phía Hoắc Cận Hành, nhưng đều bị anh tránh được. Hoắc Cận Hành lại nhấc chân đá vào ngực anh ta.

Quý Dương ở bên cạnh kêu to: “Không phải chứ, rốt cuộc hai người bị sao thế? Ai nói rõ ràng cho tôi biết đi!”

“Tần Dã, cậu điên rồi sao? Cậu không đánh lại được Cận Hành! Cậu muốn chết sao!”

“Chết thì chết! Ai sợ ai!”

Mặt Tần Dã đầy mồ hôi, bất chấp đau đến, liều mạng đá về phía Hoắc Cận Hành, vừa đá vừa hét.

“Không phải cậu rất lợi hại sao? Không phải cậu có đai đen sao? Trái lại cậu rất găng sức đó!”

“Không phải trong lòng cậu vẫn luôn nhớ mãi tiểu thanh mai sao? Sao dạo này không nghe thấy cậu nhắc đến? Chuyện của cậu thế nào rồi?”

“Cậu là Nhị thiếu của nhà họ Hoắc, muốn trời có trời, muốn đất có đất, muốn gì cũng được! Tại sao lại tranh của tôi! Tại sao lại tranh với tôi!”

Theo lời anh ta, Hoắc Cận Hành bỗng hiểu ra.

Anh đứng im, khẽ gọi: “Tần Dã.”

Tần Dã đập trúng ngực anh, Hoắc Cận Hành lảo đảo lùi về sau mấy bước, có mùi máu tanh dâng lên cổ họng.

“Cậu đánh đi! Sao lại đứng im? Đánh đi! Đánh đi!”

Ép anh đến góc, cuối cùng Tần Dã tiến lên túm áo anh, nắm tay giơ lên định đâm xuống mặt Hoắc Cận Hành.

“Dừng lại!” Cuối cùng Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên không thể ngồi im được nữa, lập tức kéo Tần Dã ra.

Quý Dương trách mắng: “Không nói gì đã đánh, cậu động tay động chân gì thế! Quá đáng!”

“Ai quá đáng?”

Thẩm Hoài Xuyên đi đến bên cạnh Hoắc Cận Hành: “Cận Hành.”

Hoắc Cận Hành ngồi ở một góc, quần áo và tóc tai rối loạn, khóe môi có vết máu bầm, ánh mắt rất lạnh nhạt.

Quý Dương hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu và Cận Hành sao thế?”

“Cậu hỏi cậu ta đi!” Con tức của Tần Dĩ chưa biến mất, nhìn chăm chăm Hoắc Cận Hành: “Hạ Sáu, cậu giải thích cho tôi về cái tên này!”

Nghe anh ta nói vậy, Thẩm Hoài Xuyên cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Trái lại Quý Dương vẫn mờ mịt.

Hoắc Cận Hành ngồi im.

Hai chữ kia không khiến anh dao động, nhưng nghe xong thì tay nắm thành quyền, sau đó chậm rãi cong gối lên, vùi đầu vào đầu gối.

“Hạ Thụ.” Phòng Taekwondo rất yên tĩnh.

Giọng nói trầm thấp truyền đến, không nghe ra được cảm xúc gì nhưng giọng nói có vẻ khàn khàn.

“Cô ấy là Hạ Thụ...”

Anh thì thào: “Không phải Hạ Sáu, mà là Thụ trong cây cối, Hạ trong mùa hạ... Cô ấy thích màu hồng nhạt, thích ăn kẹo dẻo gấu, thích thổi, kéo cello rất khá...”

“Tính cách cô ấy cũng rất tốt, tuy một khi tức giận sẽ không thích để ý đến người khác, nhưng tôi chỉ cần dùng kẹo dẻo một lúc là cô ấy lại nở nụ cười..”

“Cô ấy không thích viết tên, cho dù là sách vở, hay là khi ký tên đều vẽ một cái cây nhỏ để thay thế. Có một lần kiểm tra, cô ấy làm vậy nên bài thi trắng tinh, tôi nói cô ấy rất nhiều lần, cô ấy mới bỏ được tật xấu này...”

Cô gái của anh...

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, năm tuổi, mười lăm tuổi. Thời thơ ấu, thiếu niên... Một chặng đường dài như vậy, có rất nhiều kỷ niệm, có rất nhiều thứ khó quên.

Cô từng nói với anh: “A Hành, cậu đừng bỏ tớ lại. Chúng ta đi đâu cũng sẽ đi cùng nhau, cậu đừng bỏ tớ lại nữa.”

Cô nói: “Hành là ngọc, Thụ là mộc.” Vì vậy Hạ Thụ sẽ luôn ở bên A Hành, A Hành cũng sẽ luôn ở bên Hạ Thụ.

Cô nói: “A Hành, không ai được bắt nạt cậu cả, cho dù là người nhà tớ cũng không được.”

Cô từng đối xử rất tốt với anh.

Thế nhưng chặng vạng hôm đó, cô lại nói với anh: “Hoắc Cận Hành, về sau chúng ta cố gắng đừng gặp nhau nữa.”

Cô không cần anh nữa...

Bàn tay khê chạm vào miếng gỗ bên trong quần áo, anh dùng sức ấn xuống. Gỗ chạm vào xương sườn gây ra đau đớn, nhưng lại giảm bớt sự khổ sở trong lòng.

Tần Dã mơ hồ nghe ra được điều gì đó từ lời của anh, nhưng hoàn toàn không thể tin được, anh ta cũng không muốn tin, xông lên phía trước nói: “Cậu còn dám nói!”

“Tần Dã! Tần Dã!” Thảm Hoài Xuyên vội ngăn anh ta lại.

Quý Dương cũng ôm lấy eo anh ta, không để anh ta tiến lên.

Thảm Hoài Xuyên nói: “Hiểu lắm, đây là hiểu lắm, cậu hãy nghe tôi nói đã. Không phải Cận Hành muốn tranh đoạt với cậu, cậu ấy quen Hạ Thụ từ bé, nhà Hạ Thụ chính là nhà từng nhận nuôi Cận Hành. Hạ Thụ chính là người cậu ấy luôn tìm kiếm.”

Tất cả hy vọng đều bị phá vỡ, Tần Dã khó tin nhưng lại không biết nên làm gì, phần nộ nhìn bọn họ: “Tất cả các cậu đều biết? Đều gạt tôi?”

“Tôi tôi không biết gì cả!” Quý Dương vội xua tay, mơ hồ hỏi Thảm Hoài Xuyên: “Tôi nói chứ bây giờ đang xảy ra chuyện gì thế? Sao tôi chưa từng nghe nói?”

“Sẽ giải thích với cậu sau.”

Trong lòng Tần Dã trống rỗng, cả người lạnh như băng.

Có những chuyện... Dần dần được sáng tỏ.

...

– “Anh có từng bị coi là con của kẻ giết người không?”

– “Anh từng ở trong cô nhi viện chưa? Anh có biết bị cô lập, bị vứt bỏ, bị nhục mạ có cảm giác gì không? Bị đánh, cả người ứ máu, bị lấy máu một cách vô cớ đau như thế nào không? Anh có biết tuyết tháng mười hai rơi vào cổ áo lạnh như thế nào không?”

...

– “Tôi nhớ cậu nói, cậu cố ý trêu chọc trợ lý khiến tay cô ấy bị thương.”

– “Cách xa cô ấy một chút.”

...

Thì ra...

Sự nghi ngờ của anh ta biến mất, nhưng cơn tức giận thì chưa. Anh ta nhìn Hoắc Cận Hành, lạnh lùng hỏi: “Tại sao lại không nói với tôi?”

Nếu sớm biết vậy... Ngay từ lần đầu tiên họ gặp nhau...

... Anh ta sẽ từ bỏ vì tình bạn sao?

Tự hỏi vấn đề này, anh ta chợt thấy bản thân cũng không thể chắc chắn được.

Hoắc Cận Hành chưa từng ngẩng đầu.

Một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của anh truyền ra: “Rất xin lỗi.”

Tần Dĩ kiên trì: “Tôi hỏi cậu là tại sao?”

“...” Anh chỉ nói: “Rất xin lỗi.”

Tần Dĩ bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, rồi mím môi nói: “Vậy đừng làm anh em với nhau nữa!”

Dứt khỏi cởi bỏ đai xanh bên hông, anh ta ném thật mạnh xuống trước mặt Hoắc Cận Hành, sau đó xoay người bước đi.

“Cái đó, Tần...” Quý Dương gọi anh ta.

“Đừng làm phiền tôi!”

“...”

Cửa kính đóng rầm lại, bóng lưng Tần Dĩ biến mất ở cuối hành lang.

Còn Hoắc Cận Hành vẫn ngồi cúi đầu như trước, bóng người cô đơn.

—

Thay quần áo xong, đi ra khỏi Tinh Lăng Tự, Tần Dĩ ngồi vào xe thể thao rồi mới cảm thấy đau eo.

Anh ta không nhìn được rên hai tiếng, kéo ống tay áo và vạt áo lên, anh ta mới nhận ra hể cánh tay và eo, chỗ nào vừa va chạm với Hoắc Cận Hành đều bầm tím.

Anh ta biết Hoắc Cận Hành không dùng hết lực.

Cho dù như vậy nhưng anh ta vẫn không thắng được anh, anh ta từng nghe Thẩm Hoài Xuyên nói, nói lúc trước anh học Taekwondo là vì cô, học để không để người khác bắt nạt cô.

Tần Dĩ bỗng thấy phiền lòng.

Xe thể thao chạy đi, Tần Dĩ gọi điện cho Abel: “Hạ Sáu ở đâu?”

“Hạ Sáu?” Abel ở đầu dây bên kia mơ màng, nói: “Đương nhiên là ở bên cạnh nghệ sĩ của cô ấy rồi! Đây tôi nói chứ, cậu rảnh rồi thì ngây ngốc ở nhà đi, đừng làm phiền con gái nhà người ta! Cậu...”

“Hạ, Sáu, ở, đâu?”

“...” Nghe ra giọng điệu anh ta không tốt, Abel khụ khụ: “Ai da, không phải đang ghi hình ở Trung Ảnh đó sao.” Sau đó nhanh chóng cúp máy.

Trên đường đi qua quán thuốc, Tần Dĩ dừng lại.

Đến Trung Ảnh hỏi thăm, lập tức biết được phòng Cố Vũ Thuần ghi hình.

Hôm nay Cố Vũ Thuần ghi hình một chương trình thực tế, tài nguyên này do Hạ Thụ vất vả giành được.

Khi Tần Dĩ đến, đúng lúc phó đạo diễn nói xong chuyện sửa kịch bản với cô.

Hạ Thụ đi đến một góc đọc kịch bản, vô tình ngược mắt lên thì thấy một bóng người tiến vào.

“Tần Dĩ? Sao anh...”

Không biết tại sao, trên đường tới đây, Tần Dĩ vẫn luôn thấy bức bối.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy cô, tất cả sự tích tụ đều biến mất, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch.

Anh ta không nói gì, bước nhanh về phía trước ôm cô và lòng.

-----oOo-----

CHƯƠNG 47: TIỆC TỐI

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Beta: Sani

Hạ Thụ khựng lại.

Theo phản xạ có điều kiện, giây tiếp theo, cô giơ tay lên tát Tần Dĩ một cái.

Chát!

“Ôi!” Tần Dĩ buông lỏng tay đang ôm cô ra, nhe răng trợn mắt xoa hai má:

“Sao cô đánh tôi?”

Tay Hạ Thụ còn đang giơ giữa không trung, mất một lát mới phản ứng lại bản thân vừa làm gì, xấu hổ nói: “Rất xin lỗi...”

Cô lại cắn cắn môi nhỏ giọng nói: “Thế nhưng tại sao... Bỗng dưng anh lại làm vậy?”

Tần Dĩ biết bản thân quá đường đột, ho hai cái để che giấu xấu hổ: “Tôi chỉ là muốn thể hiện tình bạn với cô thôi!” Anh ta lè lưỡi, cười hì hì tới gần cô: “Thế nhưng không sao, cô đánh tôi, tôi cũng nguyện ý, ha ha.”

Hạ Thụ kéo khoảng cách với anh ta: “Sao anh lại ở đây?”

Tiết mục ghi hình phải giữ bí mật, với thân phận của anh ta, tùy tiện xuất hiện ở đây cũng không có gì tốt cả.

Cũng may chỗ này là góc khuất, cũng khá tối căn bản không có ai, cái ôm mới vừa rồi cũng xảy ra cực nhanh, không bị ai nhìn thấy.

“Tôi tới tìm cô đây.” Anh ta lại ghé sát vào cô, cười: “Là cô ý tới.”

Hạ Thụ nhú mày.

Cô lo lắng sẽ bị người khác thấy rồi nói xấu này nọ, vừa nói vừa quan sát bốn phía xung quanh, nói giọng cực nhỏ: “Tần Dĩ, nếu anh không có việc gì quan trọng muốn nói thì trở về đi. Anh cũng thấy đây, nơi này còn nhiều việc, tôi không rảnh chăm sóc anh, chờ rảnh chúng ta lại trò chuyện sau, nhé?”

Cô dùng tay đẩy anh ta, tay cô căn bản chưa đụng đến, Tần Dĩ lại bỗng nhiên làm bộ che tay xoay người “Ui da” một tiếng.

Hạ Thụ lơ mơ: “Làm sao vậy?”

“Tôi, tôi bị thương.” Anh ta xoay xoay tay, cố ý giả bộ đang rất đau, mở cổ tay áo của mình cho cô xem: “Cô xem, cô xem, tôi thật sự bị thương, không lừa cô đâu, đau quá đi!”

Hạ Thụ im lặng.

Cánh tay anh ta đỏ một mảng, phạm vi không lớn, nhưng có dấu hiệu bị bầm tím.

Loại vết thương này đối với cô cũng không xa lạ. Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh một người khác.

Ánh mắt cô nhìn lâu hơn, giọng dịu đi một chút: “Sao lại bị thế này?”

Tuy Tần Dĩ không tính nói nhưng vẫn không nói dối: “Tập taekwondo.”

Hàng mi cô rủ xuống, rất nhanh ngẩng đầu nhìn anh ta cười cười, dấu đi cảm xúc âm ỉm: “Tần Dĩ, nếu anh bị thương thì càng phải nhanh trở về, nhớ thoa thuốc. Anh bôi bạch dược ba lần một ngày, sẽ tốt lên rất nhanh thôi. Hơn nữa lần sau cẩn thận một chút, không cần phải gặp nhau.”

“Tôi không về.” Anh ta chìa tay ra trước mặt cô, “Cô thoa cho tôi!”

Hạ Thụ sững sờ, chớp chớp mắt: “Tôi?”

“Ừ! Đúng! Cô vừa đụng vào tôi, cô phải thoa cho tôi.”

Giọng điệu như trẻ con không hiểu chuyện.

Cô bắt đắc dĩ, nở nụ cười: “Anh đừng náo loạn nữa, tôi thoa cho anh như thế nào? Hơn nữa tôi cũng không có thuốc, anh mau đi bệnh viện đi.”

“Tôi có!” Anh ta như cố ý chờ cô nói những lời này, vừa dứt lời liền nhếch miệng nở nụ cười, thần thần bí bí lấy tuýp bạch dược Vân Nam từ trong túi áo ra: “Mau mau, thuốc đây, cô bôi cho tôi đi, nhanh!”

“...” Huyết thái dương Hạ Thụ căng ra, khó tin nhìn tuýp thuốc trong tay anh ta.

Đúng là có chuẩn bị mà đến.

Nhìn dáng vẻ này của anh ta, Hạ Thụ cũng hiểu là nếu anh ta không đạt được mục đích thì quyết không từ bỏ. Mắt thấy xung quanh không có ai, cô dứt khoát nhận lấy thuốc rồi vặn ra.

Tần Dĩ vô cùng sung sướng chìa cánh tay ra trước mặt cô.

Chất thuốc lỏng phun trên tay cô, Hạ Thụ đưa tay bắt đầu xoa.

Tần Dĩ “Á” một tiếng.

“Đau... đau! Nhẹ tay nhẹ tay, đau đau đau...”

“Anh nói nhỏ thôi.” Hạ Thụ khẽ quở trách: “Có đau vậy sao? Đã là người lớn rồi còn kêu đau, không giống đàn ông chút nào.”

“Đàn ông thì cũng biết đau chứ!” Anh ta nhe răng trợn mắt, tuy rất không muốn nhắc đến người kia nhưng sự khó chịu trong lòng vẫn quá phá, không nhịn được hỏi: “Cô nói tất cả mọi người hay chỉ là Hoắc Cận Hành?”

Tay Hạ Thụ khựng lại.

Anh ta cúi đầu nhìn kỹ vẻ mặt của cô, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Rất nhanh cô lại bôi thuốc cho anh ta, thuận miệng hỏi: “Nghe nói anh ấy vẫn luyện taekwondo, anh ấy còn dễ bị thương không?”

Một chữ “còn” tựa như bại lộ điều gì đó.

Tần Dĩ mím môi, ra vẻ như nghe không hiểu: “Ai có thể khiến cậu ta bị thương được chứ, cậu ta có đai đen, chỉ có cậu ta làm người khác bị thương thôi, lấy đâu ra chuyện người khác làm cậu ta bị thương được.”

Vậy là tốt rồi...

Cậu bé hay bị thương nhưng chỉ có thể một mình chịu đựng nỗi đau, cuối cùng bây giờ cũng có thể đứng trên cao, được người khác yêu quý, tôn trọng.

Anh không lừa cô, anh thật sự bảo vệ bản thân rất tốt.

Đó là điều anh nên có được.

Bôi thuốc xong, Hạ Thụ buông tay: “Được rồi, tôi bôi thuốc xong rồi, bây giờ anh có thể trở về được chưa? Tôi thật sự rất bận, Tần Dĩ chúng ta gặp lại sau.”

Sân khấu phía trước cũng sắp ghi hình, cô phải nói chuyện sửa kịch bản với Cố Vũ Thuần nữa.

Cô xoay người định rời đi.

Tần Dĩ túm lấy cổ tay cô.

Anh ta cầm tay cô rất chặt, như muốn tuyên bố không cho cô đi. Trong nháy mắt, Hạ Thụ cảm thấy tay mình nóng như lửa đốt, vội rút tay ra.

Cô lùi hai bước về sau, về mặt đề phòng.

Tần Dĩ nhìn ra được cô cố gắng duy trì khoảng cách với mình, cảnh tượng ở hẻm Đông Hoa xẹt qua đầu, trong lòng như có cơn sóng đồ kị dâng trào, bỗng nhiên gọi cô: “Hạ Sáu.”

Hạ Thụ giật mình.

Hoàn toàn không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ vui đùa như trước, thái độ anh ta cực trịnh trọng, “Cô nhớ kỹ, lần này là tôi gặp cô trước.”

“...”

“Quá khứ gì đó, nếu là quá khứ thì vẫn mãi là quá khứ, không quay về được, con người phải luôn nhìn về phía trước. Hiện tại là tôi tới trước, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Dù anh ta nói không rõ ràng nhưng Hạ Thụ lại nghe hiểu.

Cô gái nghiêm mặt đứng tại chỗ, hốc mắt dần phẫm hồng.

—

Một tuần sau, cuối cùng Hạ Thụ cũng chào đón sự kiện quan trọng nhất sau khi chuyển qua làm người đại diện.

Cố Vũ Thuận vào tổ quay phim “Gặp em”.

Cố Vũ Thuận đã thành công nhận được vai nữ hai. Trước lúc đoàn phim tuyên truyền, tuy cô ấy là người mới nhưng có hình tượng linh động nên được rất nhiều cư dân mạng yêu thích và khen ngợi.

Về mặt diễn xuất, mặc dù Cố Vũ Thuận chỉ là một hậu bối so với những người có dày dặn kinh nghiệm, nhưng lại có biểu hiện rất tốt.

Sau khi kết thúc buổi ghi hình ngày hôm đó, cô ấy được đạo diễn khen ngợi rất nhiều.

Abel nói mở đường thuận lợi như vậy, đến khi “Gặp em” phát sóng, Cố Vũ Thuận sẽ ổn định ở vị trí nghệ sĩ tuyến hai, ba.

Hạ Thụ rất vui mừng.

Một lý do khác khiến cô rất vui đó chính là tiền lương của cô đã tăng lên gấp đôi.

Bận rộn hơn... Có thể khiến cô không phải suy nghĩ nhiều, rồi đau lòng.

Giống như cuộc chia ly năm đó, cô ép bản thân dành tất cả thời gian và sức lực vào việc học tập và học Cello.

Dần dần, hình ảnh của anh cũng trở thành vết sẹo không muốn để ai biết trong lòng cô, mặc dù không biến mất nhưng cũng sẽ không đau nữa.

“Gặp em” được quay ở ba địa điểm Đé Đô, Hải Thành, Xuân Thành. Địa điểm quay đầu tiên là Đé Đô.

Địa điểm quay phim là khu căn cứ điện ảnh và truyền hình, trong phim có rất nhiều cảnh liên quan đến việc biểu diễn đàn Cello, tổ phim đã thuê trường quay có bối cảnh là lễ đường mang hơi hướng châu Âu.

Hạ Thụ đi theo tổ quay phim vài ngày, cũng đại khái hiểu được quy trình làm việc.

Thế nhưng có một điều mà cô không hài lòng lắm.

Mặc dù thời gian quay phim rất dài nhưng thực tế thời gian diễn viên quay hiệu quả rất ít. Đa số thời gian đều là đang đợi quay hoặc đang đối chiếu kịch bản với nhau.

Mỗi lần quay phim xong, các diễn viên cũng chỉ có thể nghỉ ngơi bên trong những lều bạt được dựng lên tạm thời.

Bây giờ đã sắp vào tháng sáu, thời tiết Đé Đô càng lúc càng nóng. Bên trong các lều mở rất nhiều đèn, đèn mở sáng trưng càng khiến không khí thêm oi bức hơn, gần như không ai chịu được.

Vốn chỗ nghỉ ngơi nên được tổ quay phim chuẩn bị tốt, nhưng vì địa điểm ghi hình là địa điểm đi thuê nên nhân viên vẫn chưa chuẩn bị được nhiều. Không biết sai sót ở đâu mà thậm chí còn thiếu lều nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay, Cố Vũ Thuần đến chỉ có thể tránh nắng dưới bóng râm, tuy rằng có còn hơn không, nhưng nhìn bằng mắt thường cũng thấy cô ấy đã đen đi mấy tone.

Bây giờ Cố Vũ Thuần và nam phụ đang chia nhóm AB với Hạ Quân Kiều và Tang Ninh để đối diễn, muốn vào lều cũng không được.

Hạ Thụ đi tìm quản lý bối cảnh.

Quản lý nói: “Chị Hạ Sáu, chuyện này chị tìm em cũng vô dụng, chúng ta thật sự không dư cái lều nào. Trước khi quay, thiết bị dụng cụ đều đủ, nhưng không ngờ trợ lý của Sở Kỳ lại cầm đi một cái, chuyện này được phó đạo diễn cho phép, chúng ta cũng không có cách nào khác.”

Hạ Thụ có hơi ngạc nhiên: “Sở Kỳ?”

“Đúng.”

Thì ra bên cạnh là đoàn phim “Chân ái”, bởi vì gần đoàn “Gặp em”, trợ lý nam chính “Chân ái” bèn mượn phó đạo diễn “Gặp anh” một cái lều từ sớm.

Nam chính “Chân ái” là Sở Kỳ, một lưu lượng bạo năm nay. Mặc dù địa vị không bằng Hạ Quân Kiều nhưng cũng là người có danh tiếng.

Hơn nữa phó đạo diễn vẫn luôn muốn hợp tác với Sở Kỳ. Nam nữ phụ nhà mình lại là người mới chưa ai biết đến, không cần so cũng biết là chọn ai rồi.

Lại là một người nâng cao đập thấp như Vương Nam.

Hạ Thụ không cam lòng, giấu phó đạo diễn, vào một ngày rảnh rỗi, cô cố ý đi tìm Sở Kỳ.

Nghe xong yêu cầu của cô, Sở Kỳ đưa lưng về phía cô, tiếp tục chơi game, cũng không quay đầu lại: “Cô đi về đi, tôi đã nói với quản lý bối cảnh của các cô, bên chúng tôi không có dư cái lều nào, đừng đòi tôi, cũng đừng đến làm phiền tôi nữa.”

“Thầy Sở nói đùa rồi.” Thái độ Hạ Thụ lạnh nhạt: “Rõ ràng thầy chỉ cần một cái lều là đủ rồi, tại sao nhất định phải chiếm dụng hai cái? Hơn nữa cái lều anh dùng vốn là của chúng tôi.”

Khi cô vừa đến đây thì nhận ra Sở Kỳ căn bản không thiếu lều.

Anh ta thích mô hình cầm tay, mỗi ngày đều phải mang vài cái đến tổ quay phim, nhưng lại sợ phơi nắng hỏng mất nên mới cố ý mượn một cái lều che nắng.

Nhân vật trong game đã chết, Sở Kỳ nhú mày lại, cực kỳ mất kiên nhẫn quay đầu lại.

Ánh mắt anh ta dừng trên mặt cô một lát, vẻ sắc Sở Kỳ có chút rung động.

Vậy mà lại là một gái xinh đẹp.

Hạ Thụ nhìn thấy ánh mắt anh ta, không né tránh.

Về mặt định phát câu cũng dịu đi, nhưng cũng không buông tha, nhếch môi cười: “Cho dù là lều của các cô, thì thế nào? Phó đạo diễn Lương của các cô đã đồng ý, nếu không, cô kêu phó đạo diễn Lương tự mình đến đây?”

Hạ Thụ mím môi.

Ngay lúc này, tiếng ồn ào truyền đến.

Hạ Thụ và Sở Kỳ đồng thời ngoái đầu nhìn lại.

Người đến là Hạ Quân Kiêu, hình như là cố ý đến. Mặc dù bước chân anh ấy rất nhàn nhã nhưng khí thế lại không thể bỏ qua, anh ấy đi về phía hai người họ.

Bản thân anh ấy rất tuấn tú, trời sinh thu hút ánh mắt mọi người, nhân viên xung quanh tổ quay phim đều ngạc nhiên nhìn qua.

Ý cười trên mặt Sở Kỳ biến mất.

Sở Kỳ và Hạ Quân Kiêu không tính là đối nghịch nhau nhưng cũng từng có vài lần tranh giành tài nguyên không được êm đẹp lắm.

Chờ anh ấy đứng trước mặt, Sở Kỳ nói với giọng điệu quái gở: “Ồi, đây không phải là Hạ thiếu sao? Con gió nào đưa anh đến đây vậy?”

Mặc dù Hạ Thụ không hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng cô lại thấy yên tâm một cách vô cớ.

Hạ Quân Kiều nói: “Lấy lều về.”

Tiếng động bên này truyền đến đạo diễn “Chân ái” ở phía xa. Đạo diễn vội lại đây, không quên lấy lòng: “Ôi, thầy Hạ, sao thầy lại đến đây? Xảy ra chuyện gì sao? Ngoài này nắng lắm, chúng ta vào bên trong...”

“Không cần, đạo diễn Vương.” Hạ Quân Kiều không muốn nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề: “Đạo diễn Vương, hai ngày trước thầy Sở từng mượn tổ chúng tôi một cái lều, khiến một số diễn viên tổ chúng tôi không có lều để nghỉ ngơi, tôi đến hỏi xem bây giờ có thể trả lại cho chúng tôi không?”

“Trả! Chúng tôi trả ngay lập tức!” Đạo diễn này cũng không phải là đạo diễn lớn, không dám đắc tội Hạ Quân Kiều nhưng cũng không thể đắc tội Sở Kỳ.

Suy nghĩ một lát rồi dứt khoát đưa lều của đạo diễn cho họ.

Lúc này Hạ Quân Kiều mới bỏ qua, nói với Hạ Thụ: “Đi thôi.”

Sở Kỳ nhìn chằm chằm bóng lưng Hạ Thụ, khuôn mặt hơi đăm chiêu.

Chờ hai người rời khỏi khu vực của tổ phim “Chân ái”, Hạ Thụ chân thành nói: “Cảm ơn thầy Hạ.”

“Không cần.” Hạ Quân Kiều thản nhiên.

Hạ Thụ không dám nói tiếp.

Thật lạnh lùng...

Ở đoàn phim, Hạ Thụ không tiếp xúc nhiều với Hạ Quân Kiều, nhưng cũng biết anh không phải là người dễ giao tiếp.

Vị này là ảnh đế đỉnh lưu trong vòng giải trí, tuy rằng lạnh lùng, đối xử với mọi người cũng khá bình thường, thế nhưng lại cung chiều bạn gái Tang Ninh hết mực.

Nghe nói vì muốn Tang Ninh có cảm giác an toàn, anh ấy phân chia giới hạn rất rõ ràng với những ngôi sao nữ trong giới.

Hạ Thụ biết bản thân đi bên cạnh anh ấy như thế này là không tốt, vì thế cô nói: “Vây, thầy Hạ, tôi về trước đây, cảm ơn anh đã giúp đỡ, hẹn gặp lại thầy Hạ.”

Cô khom người đi xa, Hạ Quân Kiều thấy nhưng không nói gì.

Chờ không thấy bóng lưng cô nữa, Hạ Quân Kiều mới lấy điện thoại ra, mở wechat tìm cái tên “Hoắc”, nhập tin nhắn.

[Không có việc gì, yên tâm.]

—

Hạ Thụ quên chuyện này rất nhanh.

Hai tuần cuối cùng của năm, buổi chiều Cố Vũ Thuần không có lịch quay, Hạ Thụ cũng có nửa ngày rảnh rỗi.

Không ngờ Tần Dĩ lại tới tìm cô, nói có việc cần cô hỗ trợ.

Anh ta nói hôm nay công ty giải trí Tần thị tổ chức tiệc cảm ơn vào buổi tối, thân là con trai độc nhất của nhà họ Tần, anh ta phải có mặt tham dự.

Loại trường hợp này cần có bạn gái đi cùng, Tần Dĩ nghĩ tới cô.

Hạ Thụ trả lời rất dứt khoát: “Không đi.”

“Cô đừng từ chối nhanh như vậy!” Tần Dĩ lấy ra một hộp quà từ phía sau.

Bên trong hộp quà là một bộ lễ phục bằng lụa mỏng, màu sắc trang nhã.

“Cô xem, đến cả lễ phục tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi, không cần cô làm gì hết. Cô chỉ cần thay lễ phục, tôi sẽ bảo nhà tạo hình sang đây trang điểm, làm tóc cho cô, buổi tối tôi đến đón cô, buổi tiệc kết thúc tôi sẽ đưa cô, chắc chắn không làm ảnh hưởng đến cô, được không?”

“Không.” Hạ Thụ vẫn lắc đầu.

Cô chưa từng tham gia những buổi tiệc của nhà giàu, nhưng cũng biết nó như thế nào.

Cô không đủ địa vị cũng không muốn tiếp xúc với chúng, lại càng không muốn bị mọi người bàn tán vì đi cùng anh ta.

“Vì sao?” Tần Dĩ có hơi sốt ruột, mơ hồ đoán được lo lắng của cô: “Cô yên tâm, hôm nay là tiệc riêng tư, không có truyền thông, hơn nữa tôi dẫn cô đi cửa sau, sẽ không ai phát hiện. Cô đến đi, đến đi mà, xem như là giúp tôi.”

Hạ Thụ bất đắc dĩ khuyên bảo: “Tần Dĩ, anh đi tìm người khác được không? Trong giới này, anh chắc chắn cũng quen các cô gái khác, nhất định tìm được người thích hợp. Tôi chưa bao giờ tham gia kiểu tiệc tối này, không biết lễ nghi, thật sự không đi được.”

“Cô còn có tôi! Tôi dạy cho cô!” Ánh mắt Tần Dĩ tỏa sáng chỉ vào chính mình, “Hơn nữa nếu tìm được người khác, tôi đã tìm rồi, ba tôi và chị tôi không đồng ý tôi dẫn nghệ sĩ về! Thôi mà Hạ Sầu, xem như tôi xin cô, cô giúp tôi đi, xin cô, xin cô, van xin cô đấy...”

“...”

Hạ Thụ đành phải đồng ý dưới sự van nài của anh ta.

Tiệc tối bắt đầu lúc tám giờ, địa điểm tổ chức là khách sạn Hoàng Đô.

Tần Dĩ không lừa cô, đây là tiệc tư nhân, không hề có cảnh tượng trái thảm đỏ chụp ảnh, nhưng vẫn có vài phóng viên đứng ở cửa chụp ảnh.

Cũng may Tần Dĩ mang cô đi lối đi riêng, không sợ có ai chụp được.

Tuy là tiệc tư nhân nhưng nhà họ Tần cũng rất hào phóng, trực tiếp bao cả sảnh khách sạn. Trong sảnh là tiệc ăn uống linh đình, đèn thấp sáng lung linh đầy màu sắc.

Hạ Thụ không quen ai trong buổi tiệc này, nhưng cũng có thể đoán được, bình thường người có mối quan hệ thế gia với nhà họ Tần, thân phận đương nhiên rất cao.

Không ít người tò mò nhìn người đi bên cạnh Tần Dĩ là cô.

May mắn là loại trường hợp này không có người nào ngốc nghếch trực tiếp tiến lên hỏi.

Tần Dĩ dẫn Hạ Thụ đi về phía sau gặp một người.

Năm nay, ông cụ Tần đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, khí chất hào sảng.

Lúc họ đi đến, có một nhóm người đang vây quanh ông cụ nói cười rôm rả.

Tần Dĩ đi tới: “Ông nội.”

Ông cụ Tần vừa thấy anh ta đến thì tức giận đến nổi râu như muốn vênh lên: “Thằng nhóc xấu xa! Còn biết đường về? Tôi còn tưởng tôi tắt thở, anh cũng không biết đường về!”

Tần Dĩ sờ sờ mũi: “Ôi ôi ông nội, ông đừng nói thế, không phải cháu đã trở về rồi đây sao!”

Anh ta dẫn Hạ Thụ lên phía trước, vui vẻ giới thiệu: “Ông nội, đây là Hạ Sáu! Là bạn gái của cháu!”

Hạ Thụ cảm thấy không được tự nhiên, miết miết bao tay: “Chào chủ tịch Tần ạ.”

Ông cụ Tần mới vừa rồi còn nghiêm mặt, bây giờ bỗng hóa thành mưa xuân, vô cùng hiền lành cầm tay Hạ Thụ, nhìn từ trên xuống dưới: “Tốt tốt tốt, chào cháu! Để ông nội nhìn một cái, đi cùng Tiểu Dĩ hả?”

Thái độ nhiệt tình của ông cụ làm Hạ Thụ cảm thấy có hơi kỳ lạ, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, cô mỉm cười gật đầu: “Dạ vâng.”

Mọi người bên cạnh ông cụ Tần lại nhìn về phía cô, ánh mắt có ẩn ý sâu xa.

Ông cụ Tần càng cười thoải mái hơn: “Được, thật tốt, hoan nghênh cháu tới tham gia tiệc mừng thọ của ông!”

Hạ Thụ khựng lại, tiệc mừng thọ?

Ánh mắt Tần Dĩ có chút vi diệu, vội cười ha hả né tránh đề tài, lấy cớ phải tiếp khách ở sảnh trước dẫn Hạ Thụ rời đi rất nhanh.

Vừa ra khỏi phòng riêng, mặt Hạ Thụ nghiêm lại, nghiêng đầu muốn hỏi anh ta: “Tần...”

Một nhân viên phục vụ bỗng lặng lẽ nói gì đó với anh ta.

“Cái gì?” Giọng Tần Dĩ bỗng cao lên: “Anh nói chiếc xe kia của tôi có vấn đề?”

“Vâng, cửa hàng 4S hỏi bây giờ anh có thể đến xem được không, nhân tiện thảo luận với họ về phương án thiết kế lại kiểu xe, anh không đến bọn họ không dám sửa chữa.”

Anh ta nóng lòng, nghiêng người nói với Hạ Thụ: “Hạ Sáu, xe của tôi xảy ra vài vấn đề, tôi phải đến xem, cô đi cùng tôi được không? À... Nhưng không tiện lắm, cô ở lại đây chờ tôi nhé, tôi sẽ trở lại nhanh thôi.”

Tần Dĩ vừa đi, Hạ Thụ có cảm giác như mất đi người đáng tin cậy.

Trường hợp này nói không lo sợ là nói dối, may mắn yến tiệc đông người, cô yên lặng đứng ở góc, cố gắng giảm bớt sự chú ý.

Cho đến khi phía xa truyền đến tiếng ồn ào.

Không biết là ai đến, có người kinh ngạc chạy lên, yến tiệc đang yên lặng bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Có mấy cô gái đang nói chuyện, khi cô đi ngang qua thì vô tình nghe được các cô ấy đang thảo luận.

“Là Nhị thiếu gia của Quân Dục! Hoắc Cận Hành! Thế mà anh ấy lại đến đây?”

“Bên cạnh là bạn gái của anh ấy sao?”

Nghe được cái tên đó, Hạ Thụ bỗng cứng đờ.

Nghe nói anh dẫn theo bạn gái, trong đầu Hạ Thụ xẹt qua khuôn mặt của Tưởng Nguyệt Viện. Cô vô thức muốn chạy trốn, nhưng tầm mắt lại không kiềm được mà nhìn về phía bên kia.

Hôm nay, Hoắc Cận Hành mặc một bộ tây trang màu đen, đường cắt may tinh tế, nơ cài cổ áo cẩn thận tỉ mỉ, vẫn là dáng vẻ đẹp trai lạnh lùng như thường.

Cô gái bên cạnh mặc một bộ lễ phục hở lưng màu đỏ, kiểu dáng cực kỳ sexy, kết hợp với mái tóc ngắn màu nâu nhìn rất khí chất.

Hạ Thụ giật mình.

Vậy mà không phải là Tưởng Nguyệt Viện.

Đó là... Tần Xu.

-----oOo-----

CHƯƠNG 48: VẠCH LÁ TÌM SÂU

Edit: Felis Catus

Beta: Sani

Hai người họ đứng ở sảnh chính nên khoảng cách giữa cô và Hoắc Cận cũng khá xa nhau.

Thế nhưng, như cảm nhận được tầm mắt của cô, ánh mắt Hoắc Cận Hành bỏ qua những người đang nồng nhiệt chào đón anh, dứt khoát nhìn về phía Hạ Thụ.

Anh chợt ngẩn ra.

Trong giây phút bốn mắt giao nhau, trái tim của Hạ Thụ bỗng đập liên hồi, đầu ngón tay vô thức nắm chặt vạt váy.

Tần Xu bên cạnh anh đang đáp lại những lời hỏi han ân cần của mọi người, lúc rảnh thì quan sát Hoắc Cận Hành, người vốn đang ngơ ngẩn nhìn về một hướng, vậy nên cô ấy cũng nhìn qua.

Thấy Hạ Thụ, ánh mắt Tần Xu bỗng phát sáng: “Hạ Sáu à?”

Cô ấy chủ động đi qua.

Hoắc Cận Hành cũng theo sau.

Thấy anh đang đi về phía mình, trong lòng Hạ Thụ càng thêm loạn. Cô rất muốn trốn chạy, nhưng đại não như chợt dừng lại mọi chuyển động, trông cô cứ như bị đóng băng lại một chỗ vậy.

Tần Xu dừng lại trước mặt cô.

“Hạ Sáu, sao em tới đây được thế? Em đi cùng Tiểu Dã đúng không? Tiểu Dã không nói gì với chị cả, nếu biết từ sớm chị đã đi chung với em rồi, không cần phải đi nhờ Cận Hành.”

“Chào cô Tần.” Hạ Thụ mỉm cười dịu dàng với cô ấy, cố gắng để bản thân không chú ý đến người bên cạnh Tần Xu.

Thế nhưng dù cô có liều mạng ra hiệu cho bản thân không được nhìn anh như thế nào đi nữa, khóe mắt của cô vẫn vô thức nhìn về phía anh. Anh mặc âu phục màu đen..... Phối cùng cả vạt có hoa văn màu xám. Còn có mùi hương quen thuộc ấy cứ thâm nhập vào hơi thở của cô.

Tần Xu thân thiện khoát tay cô: “Em đừng gọi như vậy, không phải chị đã nói rồi sao, cứ gọi chị Tần Xu là được!”

Tần Xu biết Hạ Thụ, nhưng không phải do họ quen nhau bình thường. Với lại, cho đến giờ, hai người cũng mới gặp nhau có ba, bốn lần nhưng Tần Xu cực kỳ có cảm tình với cô bé xinh đẹp, dịu dàng này.

Hai người quen biết nhau cũng rất khéo, có một lần Tần Xu ra ngoài, cô ấy vô tình gây ra một va chạm nhỏ, vốn có thể giải quyết theo cách bình thường, nhưng không ngờ cô ấy lại va phải một ông già khốn nạn, lão ta kiên quyết đòi Tần Xu bồi thường một số tiền kếch xù.

Tính của Tần Xu vốn đã ngay thẳng, nóng nảy, sao có thể bị lão già đó uy hiếp được nên quyết định gọi cảnh sát.

Nhưng không may camera hành trình của cô ấy bị hỏng đúng hôm đó, chuyện va chạm điểm mù phía sau xe bỗng trở thành một hồi truyện Rashomon*.

** Rashomon: bộ phim Nhật Bản của đạo diễn Akira Kurosawa, được công chiếu vào ngày 25/08/1950. Từ bộ phim này, thuật ngữ “Hiệu ứng Rashomon” được sinh ra, đó là một hiệu ứng, hiện tượng nổi tiếng xảy ra khi mà các cá nhân liên quan đến một sự việc nào đó khi được yêu cầu thuật lại mọi chuyện nhưng lại kể một cách khác nhau hoặc đầy mâu thuẫn.*

Ngay lúc đó, Hạ Thụ xuất hiện.

Lúc ấy, cô đang phát tờ đơn ở gần đó, dù chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ nghe một tí thì cũng đã hiểu sơ sơ.

Cô hỏi người nọ một vài câu hỏi liên quan, trong phút chốc, cô liền nắm chắc những lỗ hổng trong lời nói của lão, rồi khẳng định rằng lão ta mới là người va chạm trước.

Quả thực, Tần Xu xem đến đó là đủ hiểu rồi.

Lúc đó cũng là lúc cô ấy phiền lòng vì thằng em Tần Dã khốn kiếp suốt ngày cứ đâm đầu vào chuyện yêu đương. Nhưng tự nhiên không hiểu vì sao, Tần Xu cảm thấy cô gái này rất thẳng thắn, nên để lại số điện thoại và gọi lại hai lần, rồi hỏi Hạ Thụ có muốn thử làm trợ lý không, cô ấy sẽ trả lương cao.

Khoảng thời gian đó Hạ Thụ không có việc làm nên đã bị lung lay bởi số tiền đó, cô suy nghĩ rồi đồng ý.

Sau đó là tất cả những gì đã xảy ra.

Tần Xu giới thiệu với Hoắc Cận Hành: “Cận Hành, đây là trợ lý của tiểu Dã mà lúc trước tôi tìm được, em ấy tên là Hạ Sáu. Chắc các cậu đã từng gặp nhau phải không? Tôi nghe Tiểu Dã nói nó mang em ấy tới gặp các cậu rồi.”

Hạ Thụ ở đối diện anh, bỗng khản trương.

Lần trước từ biệt ở ngõ Đồng Hoa, đến phút cuối vẫn là cô giải thích rồi đẩy anh ra, vội vàng nói: “A Hành, trong lòng em rất loạn, chúng mình bình tĩnh lại đã nhé?” Sau đó cô rời đi ngay lập tức, không quay đầu lại.

Sau ngày hôm ấy, bọn họ chưa từng gặp lại nhau.

Không ngờ họ lại gặp nhau trong tình huống này.

Nhớ lại lần đó, dù có nói lại thế nào đi nữa, trong lòng cô vẫn có phần xấu hổ. Ánh mắt của cô dừng tại vị trí cúc áo sơ mi thứ hai của anh, không dám nhìn anh.

“Đã từng gặp qua.” Hoắc Cận Hành nhìn Hạ Thụ, giọng bỗng trầm xuống: “Chào cô Hạ.”

Lễ phép thật, nhưng cách gọi này xa cách làm sao.

“.....” Tim Hạ Thụ như bị khoét rỗng một phần, nhưng ngay sau đó cô cũng ngược mắt lên, cười lễ phép: “Chào anh Hoắc.”

Ngón tay Hoắc Cận Hành lặng lẽ gập xuống.

Hôm nay, cô khoác lên người bộ lễ phục màu xanh nhạt, chất vải lụa mỏng, kiểu dáng thanh lịch và rất đẹp, phác họa hoàn mỹ từng ưu điểm trên người cô.

Mái tóc dài xoăn nhẹ của cô buông xõa sau vai trông rất mềm mại, cô để tóc mái hai bên khiến cho khuôn mặt vốn nhỏ bằng bàn tay ấy càng nhỏ hơn.

Cô chỉ phủ nhẹ một lớp phấn nhũ bạc, màu bạc ở khóe mắt tạo ra những đốm nhỏ li ti.

Trông rất đẹp.

Nhưng quá gầy.

Và cũng hơi yếu ớt.

Bây giờ đang là tháng sáu, tuy trời đã khá ấm, nhưng nhiệt độ điều hòa trong bữa tiệc có hơi thấp.

Cảm nhận được cái lạnh, làn da cô chợt xanh xao, Cận Hành biết rằng cô đang chịu lạnh. Anh đoán rằng bộ đầm này có lẽ là do Tần Dĩ chọn, anh Hoắc bỗng dưng nảy sinh ra ý nghĩ muốn bóp chết Tần Dĩ.

Chẳng qua là...

Cô và Tần Dĩ, cùng đến tham dự tiệc mừng thọ ông cụ Tần.

Lúc này, chợt có người đến bắt chuyện: “Chào tổng giám đốc Hoắc, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Hoắc Cận Hành dời tầm mắt.

Trên thương trường, không tránh khỏi lợi ích hỗn tạp, vừa nhìn người này là biết muốn nói chuyện làm ăn với Hoắc Cận Hành, Tần Xu biết chừng mực, lặng lẽ dẫn Hạ Thụ đi ra chỗ khác.

Rời khỏi Hoắc Cận Hành, Hạ Thụ cố gắng gạt bỏ những xúc cảm phức tạp trong lòng.

Tần Xu chỉ muốn trò chuyện với cô.

“Hạ Sáu, dạo này em thế nào? Vội lại chị muốn cảm ơn em, vì đã giải quyết khỏi u ác tính nhà chị, thật sự cảm ơn em nhiều lắm!”

“Chị Tần Xu không phải cảm ơn em đâu ạ.” Hạ Thụ cười dịu dàng. “Đây vốn là công việc của em, là em nên cảm ơn chị vì đã cho em một cơ hội.”

“Chị nghe Abel nói là em đã chuyển qua làm người đại diện rồi à? Em thấy công việc thế nào?”

“Dạ, đều ổn cả, bây giờ em đang cố gắng học hỏi.”

“Nếu sớm biết em muốn làm người đại diện, chị đã mời em sang Tần thị rồi.” Tần Xu tiếc nuối: “Mà thậm chí nếu em không tới công ty giải trí của nhà chị được, chị cũng sẽ nhờ người đại diện chuyên nghiệp nhất công ty chỉ dạy cho em, đảm bảo trong ba năm là em trở thành người đại diện hàng đầu!”

Hạ Thụ cười: “Không phiền đến chị Tần Xu đâu ạ, bây giờ như vậy là rất tốt rồi.”

Hai người họ ngẫu hứng trò chuyện, tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vào, nhưng nhỏ hơn lúc Hoắc Cận Hành và Tần Xu đến rất nhiều.

Tần Xu nhìn về hướng đó.

Khi thấy rõ người tới là ai, cô ấy bật cười khinh thường.

Hạ Thụ cũng vô tình nhìn thấy.

Cô ngẩn ra.

Là Tưởng Nguyệt Viện.

Tần Xu nhíu mày: “Người cũng chẳng có gì, nhưng phô trương không ít. Lúc nào cũng khoác lên vẻ mặt giả tạo, khiến người khác nghĩ là cô ta giỏi lắm, nhưng cũng không nhìn lại bản thân xem có với được sao trên trời không!”

Tưởng Nguyệt Viện tự đến đây, không đi cùng ai nữa, xem ra là cô ta được mời.

Cô ta được mời chụp hình, động tĩnh ban nãy là do tiếng máy ảnh ở trước cổng, chắc hẳn là đã mua hot search rồi đây.

Hạ Thụ thấy Tần Xu chán ghét Tưởng Nguyệt Viện thì hơi ngạc nhiên. Cô muốn rất muốn hỏi nhưng lại cố nhịn xuống.

Tần Xu đặt ly rượu xuống: “Hạ Sáu, em đợi chị một lát, chị ra hỏi xem ai mời cô ta tới, sao tiệc mừng thọ của ông nội chị có thể mời loại người như sâu bọ này tới được! Không thể có chuyện đó!”

Nói rồi, cô ấy nhắc giày cao gót rời đi, bỏ lại một mình Hạ Thụ.

Sau khi bên phía Quân Dục bác bỏ tin đồn tình cảm với Tưởng Nguyệt Viện, độ nổi tiếng của cô ta đã giảm đi rất nhiều.

Trong mấy năm học đại học, dựa vào quan hệ với Hoắc Cận Hành, cô ta cũng xem như có chút địa vị trong giới ở Đế Đô. Thậm chí mấy ngày trước khi về nước, cô ta còn nhận được rất nhiều lời mời của mọi người.

Nhưng mà tất cả mọi người đều thông minh, từ sự việc đó, mọi người ít nhiều cũng đoán được cô ta và Hoắc Cận Hành cũng không hề thân thiết như lời đồn, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Khi bước chân vào nơi tổ chức tiệc mừng thọ, phía bên cạnh bỗng vang lên tiếng các cô gái xì xào bàn tán.

“Đó không phải là Diane sao? Sao cô ta đến được đây?”

“Chắc không phải là đến tìm Hoắc nhị thiếu đâu ha.....”

“Giờ mà cô ta còn dám tới hả?”

.....

Làm như không nghe thấy những lời bàn tán đó, Tưởng Nguyệt Viện cố gắng giữ thẳng lưng, cô ta phóng ánh mắt ra xa như muốn tìm kiếm một bóng hình nào đó.

Lần này đến đây, cô ta muốn tìm hiểu thêm về Hoắc Cận Hành.

Năm nay ông cụ Tàn đã lớn tuổi, vì thế tiệc mừng thọ được tổ chức rất to.

Thiệp mời là do quản lý cấp cao của công ty giải trí Tàn thị đưa cho cô ta, khi đó cô ta vẫn suôn sẻ.

Cô ta vốn không định đến, nhưng vì nghe nói Hoắc Cận Hành sẽ tham dự bữa tiệc tối này nên cô ta mới quyết định sẽ thử một lần.

Lúc này, chợt có một người phụ nữ đến bên cạnh cô ta, người đó lễ phép hỏi: “Tiểu thư Diane, rất vui được gặp cô, xin hỏi tôi có thể nói với cô vài ba câu được không?”

Tưởng Nguyệt Viện liếc nhìn cô ta.

Cô ta vốn không muốn nói chuyện công việc, nhưng trong trường hợp này, cự tuyệt một người có ý tốt đến bắt chuyện thì không được hay cho lắm, vì thế, cô ta đành nói: “Cô nói đi.”

“Là như thế này.” Người phụ nữ nói: “Tôi tên là La Nhiên, là biên tập tạp chí ‘Real’, tôi muốn mời cô tham gia buổi phỏng vấn người nổi tiếng của tạp chí chúng tôi trong vài tháng tới, không biết tiểu thư Diane có đồng ý không?”

Tưởng Nguyệt Viện thấy hơi mệt.

Không khác gì Tưởng Nguyệt Viện, lần này La Nhiên dự tiệc cũng có mục đích, đúng như câu ‘Chim sẻ bắt bọ ngựa’, nhưng mà, mục đích của cô ta là Tưởng Nguyệt Viện.

‘Real’ là một trong những tạp chí giải trí nổi tiếng trong nước, từng là tạp chí dẫn đầu ở giới đỉnh lưu* trong vài năm liền,

*Đỉnh lưu: là thuật ngữ điện ảnh dùng để chỉ những ngôi sao sở hữu lưu lượng lớn (lượng người hâm mộ đông đảo), hàng đầu trong giới giải trí Hoa ngữ trong từng giai đoạn (theo thanhcadu.com)

La Nhiên là người tìm kiếm người nổi tiếng cho tạp chí, trong các kỳ tạp chí bán chạy nhất cô ta cũng được không ít tiền hoa hồng. Không chỉ vậy cô ta còn là một cây bút bản lĩnh với ngôn từ sắc bén, đúng là chị đại trong giới báo chí.

Nhưng bây giờ không còn giống như ngày xưa nữa, truyền thông mới phát triển mạnh mẽ, cho báo chí truyền thống một đả kích lớn. Chủ biên tạp chí ‘Real’ vô cùng cổ hủ, vẫn cho rằng truyền thông mới chẳng qua cũng như “phù dung sớm nở tối tàn” mà thôi.

La Nhiên vận dụng hết lời thuyết phục chủ biên, cuối cùng chủ biên cũng đồng ý quay ba Vlog phỏng vấn. La Nhiên cũng hứa hẹn rằng, nếu như ‘Real’ được bán chạy một lần nữa, tạp chí truyền thông mới trong tương lai đều sẽ do chủ biên quản lý.

La Nhiên đã chọn Diane để làm tập phỏng vấn đầu tiên.

Trong giới giải trí ngày nay, độ nổi tiếng chỉ kéo dài trong một thời gian. Một tạp chí đang suy thoái, muốn hồi sinh cũng không có đủ chi phí để mời những người đang hot.

Diane không phải người thuộc giới giải trí, tiền thù lao cũng không cao lắm. Hơn nữa tin đồn tình cảm của cô ta với thiếu gia nhà giàu trước đó đã đánh mất vỏ bọc bạn gái dịu dàng, cũng như độ nổi tiếng, vì thế cô ta được chọn là người phù hợp nhất cho buổi phỏng vấn.

Vậy nên, lần này cô ta đến đây, nhất định phải thuyết phục được Diane.

Đầu óc người này cũng chẳng hề đơn giản, Tưởng Nguyệt Viện đương nhiên hiểu được. Cô ta cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thì vẫn giữ bình tĩnh, “Rất tiếc là tôi không thể nhận thêm buổi phỏng vấn nào trong thời gian gần đây được.”

Khi nói chuyện, ánh mắt cô ta nhìn về bốn phía, cô ta ngạc nhiên khi thấy một bóng người trong góc.

... Là Hạ Thụ sao?

Sao cô ta lại ở đây?

Chẳng lẽ cô ta đi cùng Cận Hành.....

“Cô có bận khoản hay cần suy nghĩ thêm không? Bên tạp chí chúng tôi thương lượng chuyện tiền thù lao rất dễ, cô cứ yên tâm.” La Nhiên vẫn kiên trì nói.

Tưởng Nguyệt Viện không trả lời, cô ta híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Hạ Thụ.

Đợi trong chốc lát mà không nhận được câu trả lời, La Nhiên dời mắt theo ánh mắt cô ta. Nhìn thấy cô gái mặc đầm xanh ở phía xa xa, cũng với vẻ mặt của Tưởng Nguyệt Viện lúc này, La Nhiên lơ mờ hiểu ra.

Rồi cô ta tiếp lời: “Hoặc là, nếu cô có yêu cầu khác, ví như người nào đó hay chuyện gì, tôi cũng có thể giải quyết thay cô.” Giọng nói và vẻ mặt của cô ta thay đổi hẳn, khiến cho Tưởng Nguyệt Viện giật mình.

Tưởng Nguyệt Viện nhìn về phía Hạ Thụ, lời ám chỉ không cần nói ra, giao dịch cứ thế đạt được trong im lặng.

—

Ở trong góc đợi một mình, Hạ Thụ thấy vô cùng buồn chán.

Mà phía xa xa, Hoắc Cận Hành còn đang nói chuyện với người khác. Dù có nhắc nhở bản thân không cần chú ý đến anh bao nhiêu lần đi nữa, nhưng dường như không thể kiểm soát được ánh mắt, cô cứ nhìn về phía anh không ngừng.

Không kiềm nén được mớ hỗn độn trong lòng, Hạ Thụ cố gắng rời xa chỗ đó.

Khi bữa tiệc sắp bắt đầu, đám đông ở bữa tiệc cũng chuẩn bị đứng lên.

Mà Tần Dĩ vẫn chưa về. Hạ Thụ không khỏi sốt ruột, giờ cô mới hối hận vì đã đồng ý đến đây với anh ta.

Ở bên kia bữa tiệc, Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cũng đang khoan thai đi đến chỗ này.

Hạ Thụ không thấy bọn họ, nhưng Quý Dương thì nhìn thấy cô dù họ cách nhau rất xa, anh ta cũng có ấn tượng tốt với cô.

“Có phải đó là cô gái trước kia bảo vệ A Hành không? Còn đánh nhau vì A Hành đến nỗi bị đình chỉ học?”

Cô gái nhỏ nhắn, gầy yếu này hả? Thật luôn?

“Ừ.” Thẩm Hoài Xuyên ung dung trả lời, anh ấy nhìn về phía cô.

Trong lòng anh ấy bỗng sinh ra một cảm giác bùi ngùi không thể diễn tả bằng lời.

Cũng rất lâu rồi..

Ngày đó, sau khi Tần Dĩ cãi nhau với Hoắc Cận Hành, Thẩm Hoài Xuyên đã nói hết mọi chuyện cho Quý Dương.

Sau khi nghe xong, Quý Dương giật mình, rồi ngạc nhiên một hồi lâu, bây giờ nghĩ lại, anh ta vẫn thấy thốn thức mãi.

“Hèn chi Cận Hành vẫn luôn nhớ về cô ấy, bảy năm rồi mà vẫn còn tìm.” Anh ta than thở: “Nếu có một cô gái nào đối xử với tôi như vậy, dù có đứng độc thân cả đời thì tôi cũng phải tìm ra cô ấy!”

“Thôi, bớt nghĩ như vậy đi.” Thẩm Hoài Xuyên cười đùa rồi vỗ vai anh ta: “Chuyện này, ngoài may mắn ra, còn phải xem mặt có đẹp không đã.”

“...”

Nhìn Hạ Thụ ở xa, ánh mắt Quý Dương không kiềm chế được mà nhìn về phía Hoắc Cận Hành ở phía bên kia, anh ta bỗng cảm thán.

Cô gái này và Cận Hành quả thật là trai tài gái sắc.

Lúc này anh ta đứng bên cạnh theo dõi, anh ta mới nhận ra dù cách xa Hoắc Cận Hành, nhưng sự chú ý của Hạ Thụ đều tập trung vào hình bóng của anh. Không muốn để ý, nhưng không thể nhìn được. Còn Cận Hành thì biểu hiện rõ như ban ngày.

Rõ ràng là đang bàn chuyện xã giao, nhưng trên mặt lại viết rõ ba chữ “Không yên lòng”.

Anh thường xuyên nhìn chăm chăm Hạ Thụ.

Sau khi dành hơn mười giây cuộc đời để đánh giá Hoắc Cận Hành, chắc Quý Dương phải dùng tới ba con mắt để nhìn qua nhìn lại hai anh chị này.

Ái chà chà!

Rồi Thẩm Hoài Xuyên hỏi: “Cậu muốn nói chuyện với cô ấy không? Để tôi dẫn cậu tới chỗ đó.”

“Được đó!” Mắt Quý Dương sáng rực lên, anh ta gật đầu.

Nhưng mà có một người đã đứng trước mặt Hạ Thụ trước họ.

“Chào cô.”

Hạ Thụ không nghĩ rằng sẽ có người đến bắt chuyện với mình, nhưng mà mấy ai có thể tham dự được bữa tiệc như vậy, với lại, kết bạn với một vài người cũng không tổn hại gì. Vì thế, cô cũng cười tươi với người kia, đáp lại: “Chào cô.”

“Tôi thấy cô đứng một mình.” La Nhiên lắc ly rượu vang: “Cho nên tôi ra đây để tâm sự với cô. Cô đến đây một mình sao? Sao không ra tụ tập với mọi người?”

“Tôi... Người đến đây với tôi có việc gấp nên tạm thời rời khỏi đây, tôi đang đợi anh ấy quay lại.” Mắt Hạ Thụ trong veo híp lại: “Tôi không thích mấy chỗ ồn ào, cho nên không đi qua đó.”

“À~” Giống như đã hiểu ra rồi, cô ta chủ động chìa tay với cô, cũng tiện thể giới thiệu bản thân: “Tôi tên là La Nhiên, là chủ biên phần truyền thông mới của tạp chí ‘Real’.”

Hạ Thụ cũng bắt tay với cô ta: “Tôi tên là Hạ Sáu, là người đại diện của diễn viên Cố Vũ Thuần thuộc công ty giải trí Hoa Nhất.

La Nhiên ngăm giễu cợt.

Không biết là ai luôn.

Thực ra mới này, trước khi qua đây, cô ta đã âm thầm quan sát cô. Cô ta thấy cô chỉ có một mình, cũng không có ai tiến đến bắt chuyện cả. Xác định là Hạ Thụ không có chỗ dựa nên cô ta mới đến bắt chuyện.

Cô ta không khờ, cho dù đã đồng ý với Diane nhưng bản thân vẫn phải cân nhắc kỹ các mặt lợi và hại.

Đôi môi đỏ mọng của La Nhiên cong lên một đường cong tuyệt đẹp: “Hóa ra là nhân viên của công ty giải trí Hoa Nhất, rất vui được quen biết cô.”

“Tôi cũng vậy.”

Người ở góc này rất ít, cơ bản không ai chú ý đến chỗ này cả, La Nhiên luyên thuyên với cô một lúc, khi thấy cơ hội sắp đến, cô ta cố ý dụ Hạ Thụ nhìn xuống dưới.

“Hạ Sáu, váy của cô có vết gì kia? Có phải là vết rách không?”

Hạ Thụ ngạc nhiên, cô cúi đầu nhìn xuống làn váy theo như cô ta chỉ.

Nhưng giây tiếp cô cảm giác trước ngực lạnh lạnh.

Rượu vang chảy tí tách xuống dưới như tạo thành những bông hoa loang lổ trên dải lụa mỏng màu xanh.

“Ồi!” La Nhiên bỗng la lên, vừa vội vàng mang khăn tay ra lau, vừa hốt hoảng nói: “Xin lỗi, xin lỗi! Xin lỗi Hạ Sáu, thật sự xin lỗi.”

Cô ta đưa lưng về phía mọi người, còn mặt thì hướng về phía Hạ Thụ. Tuy đã xin lỗi rất nhiều lần, nhưng Hạ Thụ có thể thấy vẻ khiêu khích rõ ràng hiện lên trong đôi mắt của cô ta.

Lùi về sau hai bước, Hạ Thụ để tay ở trước ngực, rồi cảnh giác nhìn cô ta: “Tại sao cô lại làm như vậy?”

“Tôi không có cố ý mà.” La Nhiên đi ra trước sảnh chính rồi cầm thêm một ly rượu, cô ta bước tới gần cô, đề thấp giọng lại chỉ cho Hạ Thụ nghe được: “Váy của cô đã ướt như vậy rồi, ngực cũng bị lộ, tốt nhất là cô nên rời khỏi bữa tiệc này nhanh, nếu không thì.....”

Cổ tay cô ta khẽ nâng lên như muốn đỡ tiếp ly này xuống. Trước khi rượu đổ xuống, đột nhiên có một bàn tay kéo ngược cổ tay cô ta lại khiến rượu đổ hết vào người cô ta.

“A!” La Nhiên lập tức thét chói tai, nhìn cả người toàn là rượu.

Về mặt cô ta không thể ngờ được, quay lại hỏi: “Ai đó!”

Khi nhìn về người đứng sau lưng mình, về mặt cô ta bỗng nhiên cứng đờ.

Đây là...

Hình như là nhân vật xuất hiện trong vụ tai tiếng với Tường Nguyệt Viện.

“Tôi là Hoắc Cận Hành.” Không đợi cô ta nhớ lại, Hoắc Cận Hành đã nhắc giùm cô ta.

Giọng nói anh lạnh lùng, phảng phất có cảm giác áp bức người khác.

Hạ Thụ không giật mình nữa, cô nhìn anh không chớp mắt, trái tim vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

La Nhiên bỗng không nói nên lời.

Động tĩnh phát ra quá lớn, hơn nữa chỗ nào Hoắc Cận Hành xuất hiện đều là trung tâm sự chú ý của mọi người.

Rất nhiều người xung quanh đều chú ý về phía này, dù có xa thế nào chẳng nữa, tầm mắt của người xem cũng không bị cản trở.

Để bản thân không bị bẽ mặt, La Nhiên sẵn sàng đánh đổi bất cứ giá nào, cô ta chỉ vào Hoắc Cận Hành rồi hô hoán: “Anh... Anh quá đáng rồi đó! Tôi chọc giận anh sao? Tại sao lại làm vậy với tôi? Có tiền có quyền thì cũng không thể hiếp người khác được đâu!”

Đám đông đang tụ tập ở đó đều ngơ ngác nhìn nhau.

Hoắc Cận Hành lười cãi lại, ánh mắt anh nhìn cô ta dần lạnh hơn.

“Cô mới là người nên rút khỏi đây!” Lúc này, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên đã đi đến đây. Quý Dương nói: “Vừa nãy, tôi và Hoài Xuyên ở cạnh đó đã chứng kiến hết rồi, rõ ràng là cô đổ lên người cô gái kia trước, mà nhờ Cận Hành ngăn lại nên cô mới bị rượt đổ vào người. Chúng tôi còn thắc mắc, tại sao cô lại đổ rượu lên người cô ấy?”

Vừa nói với cô ta, anh ta còn chỉ về hướng Hạ Thụ, rồi kể lại chuyện đã xảy ra bằng một cách dễ hiểu nhất. Ai cũng thấy rằng, đáy mắt của La Nhiên đã có sự chột dạ.

Bây giờ, La Nhiên rất suy sụp, nhưng vẫn cố vớt vát: “Tôi... Tôi chỉ vô ý thôi! Tôi...”

Ở phía xa nơi đám đông đang tụ tập, Tường Nguyệt Viện thấy tình thế không ổn chút nào, cô ta bèn im lặng lui về phía bên cạnh.

Lúc này, sau khi bàn chuyện xã giao xong xuôi, Tàn Xu đã trở lại. Chợt cảm thấy bầu không khí xung quanh không bình thường, cô ấy im lặng đi đến chỗ Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên rồi hỏi bọn họ chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi biết chuyện, Tàn Xu phát cáu mà không giải tỏa được.

“Tàn Xu.” Hoắc Cận Hành mở lời: “Chuyện này giao cho chị, để tôi đưa cô ấy đi thay đồ trước.”

Vì đây là tiệc do nhà cô ấy tổ chức, dù có xung đột, vị khách là anh cũng đâu thể giải quyết được ổn thỏa. Nói rồi, anh đi đến trước mặt Hạ Thụ.

Khi nhìn Hạ Thụ, chỉ trong nháy mắt, tất cả vẻ lạnh lẽo trong mắt Hoắc Cận Hành đều biến mất.

Lẳng lẳng nhìn cô thêm vài giây, anh cầm lấy cổ tay của cô rồi xoay người đi ra ngoài, mặc kệ ánh mắt của những người khác.

-----oOo-----

CHƯƠNG 49: ĐAU LÒNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Anna

Beta: Sani

Trên hành lang xa hoa lộng lẫy của khách sạn Kinh Đô không một bóng người, vì tất cả đang dự tiệc tại sảnh chính.

Hạ Thụ bị Hoắc Cận Hành kéo ra ngoài, cô đang đi giày cao gót nên chân bước có phần loạn choạng.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng bóng vang lên âm thanh lộp cộp của giày cao gót. Hạ Thụ biết anh đang tức giận nên khẽ giọng gọi: “A Hành.”

Hoắc Cận Hành làm như không nghe thấy.

Thấy anh muốn đưa mình ra ngoài khách sạn, Hạ Thụ đoán rằng anh sẽ dẫn cô đi mua lễ phục mới.

Cô không dám để anh lái xe trong tình trạng này, cô dừng lại rồi lùi về phía sau vài bước: “A Hành!”

Mỗi khi anh muốn dẫn cô đi thì cô đều gọi anh như thế, chỉ vì mục đích muốn anh rời bỏ cô, cách xa cô.

Khóe môi Hoắc Cận Hành hơi mím lại, anh nắm tay cô càng chặt hơn.

Không biết nên làm thế nào, Hạ Thụ đành khẽ nói: “A Hành, anh làm đau em...”

Hoắc Cận Hành lập tức dừng bước.

Sau vài giây lưỡng lự, anh thở dài rồi quay mặt lại nhìn cô.

Hạ Thụ ngược đôi mắt màu trà trong đó có hình bóng thu nhỏ của anh.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Làn da của con gái vốn mềm mại, vừa rồi anh đã cố gắng khống chế lực của mình, nhưng vì anh nắm quá chặt nên cổ tay cô vẫn đỏ lên một mảng.

Anh lấy tay mình nhẹ nhàng xoa cổ tay cô, giọng anh khàn lại: “Anh sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Hạ Thụ giật mình.

Cô biết “ Cô ta” mà anh nói chính là La Nhiên.

Mặc dù Hạ Thụ rất muốn biết tại sao mà một người cô không quen biết lại đối xử với cô như vậy, nhưng cô càng hiểu mình không nên đụng tới những người tham gia bữa tiệc hôm nay, bởi vì họ đều là những người có địa vị. Cô nói: “A Hành, đừng kích động.”

Đừng vì em mà đi đắc tội với người không nên đắc tội, không đáng đâu anh.

Hoắc Cận Hành im lặng không nói gì.

Là lỗi của anh, là anh không tốt. Anh đã để cô phải chịu tủi thân và bị người khác làm xấu hổ ngay trước mặt anh.

Vết đỏ trên cổ tay cô đã dần biến mất, anh nhẹ nhàng đặt tay cô xuống. Anh yên lặng nhìn cô, sau vài giây do dự, cuối cùng anh cũng duỗi tay ra ôm chặt cô vào lòng.

Hạ Thụ chỉ biết lặng yên đứng đó.

Hơi thở thanh mát quen thuộc của anh quán lấy cô, cô không nỡ đẩy anh ra.

Hoắc Cận Hành thấy cô giơ tay lên như muốn đẩy anh ra, nhưng cuối cùng lại không nỡ, giờ đây lòng anh tràn ngập sự vui sướng, vòng tay ôm cô càng chặt hơn.

Anh dường như muốn khâm cô vào trong cơ thể mình.

Hôm nay anh đã muốn được làm như vậy ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô.

Nhưng anh không dám.

Đã rất lâu rồi anh không gặp cô, hơn một tháng kể từ lần gặp gỡ ở ngõ Đồng Hoa đến hôm nay, anh chỉ còn cách nhớ và Hạ Quân Kiêu và đứng từ anh nhìn cô. Mỗi ngày đều trôi qua trong sự dằn vặt.

Anh muốn được trò chuyện cùng cô, muốn được ôm cô vào lòng, muốn có thể đưa cô ra khỏi bữa tiệc đó như bây giờ, nhưng anh không dám tiến tới.

Anh sợ sự tiếp cận của anh sẽ khiến cô xa lánh anh hơn, càng sợ cô sẽ bỏ rơi anh. Anh chỉ mong được lặng lẽ ở bên cạnh cô, ít nhất anh còn có thể nhìn thấy cô.

Hạ Thụ bị anh ôm gần như không thở nổi, cô thì thào trong vòng tay anh, “A Hành.....”

“Hạ Thụ, xin em đừng nói gì.” Giọng nói của Hoắc Cận Hành lọt vào tai cô: “Xin lỗi em, Hạ Thụ, anh vẫn không thể buông tay.”

“.....”

Dường như có sự run rẩy khó nhận ra trong giọng nói trầm thấp của anh, “Em yên tâm, nếu em thấy chán ghét, anh sẽ không đến làm phiền em. Nhưng chỉ lúc này... Chỉ lần này, xin đừng đẩy anh ra, anh xin em.”

Trái tim của cô như bị vật gì đó xuyên qua, đầu ngón tay của Hạ Thụ đâm sâu vào vào lòng tay. Cô kìm nén chưa xót ở chóp mũi, dịu dàng nói: “A Hành, em chỉ muốn nói, váy của em bẩn, anh...”

Váy của cô vẫn đang dính một vệt rượu vang đỏ sẫm. Hoắc Cận Hành ôm chặt lấy cô: “Không bẩn.”

Anh vùi mặt vào tóc trên vai cô rồi khẽ nhắm mắt lại, bỗng nhiên ước muốn thời gian lúc này hãy ngừng trôi.

Đèn pha lê ngoài hành lang sáng đến chói mắt, hình bóng của hai người họ phản chiếu trên mặt sàn.

Khi Quý Dương ra đến nơi thì bắt gặp cảnh này.

Anh ta vốn dĩ là muốn đuổi theo Hoắc Cận Hành, nhưng có phần hấp tấp vội vàng. Từ xa đã thấy hai bóng người đang lặng lẽ ôm nhau nên quay đầu trở về.

Ngay sau đó anh ta va phải Thẩm Hoài Xuyên theo sát sau.

Cả hai người đột nhiên kêu “Áh”

“Chuyện gì đây?” Thẩm Hoài Xuyên đứng phía sau anh ta nên không nhìn thấy. Quý Dương che mặt lại rồi chỉ tay ra phía sau mình.

“.....” Thẩm Hoài Xuyên ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi.

Trên hành lang rất yên tĩnh nên Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành cũng chú ý đến động tĩnh của bên này.

Nhìn thấy hai người họ, Hạ Thụ xấu hổ, đỏ mặt rời khỏi vòng tay của Hoắc Cận Hành.

Hoắc Cận Hành khẽ đưa mắt nhìn về phía hai người bọn họ.

Thấy bầu không khí bị bọn họ khuấy rầy, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên do dự một lúc, sau đó đành phải nghiêng răng mà bước về phía trước.

Quý Dương giả bộ như chưa nhìn thấy gì nói: “Ồ...thì, thì bọn tôi đến đây để thông báo với cậu, chuyện đó gần như đã rõ ràng rồi. Vừa rồi Tần Xu đã xem lại camera, quả nhiên chính là người phụ nữ đó cố ý... Hắt rượu vào Hạ Thụ.

Sau đó Tần Xu còn phát hiện trước đó cô ta có tiếp xúc với Tưởng Nguyệt Viện, có thể là Tưởng Nguyệt Viện sai cô ta làm.

Hoắc Cận Hành hơi nhú mày: “Tưởng Nguyệt Viện?”

Thẩm Hoài Xuyên đáp: “Ừ, đúng vậy, nhưng trước lúc cậu đi ra ngoài, cô ta đã chuồn rồi, không biết có phải là biết sự việc sẽ bị bại lộ nên cô ta chạy trốn không? Vị kia cũng được Tần Xu “mời” ra ngoài rồi.”

Hạ Thụ không biết Tưởng Nguyệt Viện cũng có mặt ở đó, nhưng sau khi nghe bọn họ nói, cô thấy mọi chuyện đã rõ ràng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Lúc này một giọng nói nóng nảy truyền tới: “Hạ Sấu, cô sao rồi? Có sao không? Tôi nghe nói cô xảy ra chút chuyện, cô...”

Là Tần Dĩ.

Nhìn thấy Hoắc Cận Hành cũng có mặt ở đây, bước chân anh ta bỗng nhiên khựng lại, miệng không nói lên lời.

“...”

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên cảm thấy có hơi đau đầu.

Đây là tình cảnh quái quỷ gì đây?

Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành cũng ngẩn người, họ không ngờ Tần Dĩ lại quay về đúng lúc này.

Tất cả mọi người đều đứng ngơ ngác nhìn nhau. Tần Dĩ đột nhiên nhú mày bước tới, cầm cổ tay của Hạ Thụ kéo về phía sau lưng mình.

Hạ Thụ bỗng nhiên bị Tần Dĩ kéo lực mạnh như vậy không khỏi cau mày.

Hoắc Cận Hành cũng đồng thời cau mày lại.

“Buông tay.” Giọng anh trở lên lạnh lẽo: “Cậu kéo tay làm cô ấy đau.”

Tần Dĩ lạnh lùng nhìn anh, sau vài giây lưỡng lự rồi buông tay cô ra, nhưng vẫn cố chấp kéo cô ra phía sau mình: “Cô ấy là bạn đồng hành của tôi hôm nay.”

Cho nên, cậu đừng xen vào chuyện của người khác, OK?

“... Là bạn đồng hành của cậu.” Hoắc Cận Hành thì thào nhắc lại. Giọng anh đột nhiên trở lên khàn khàn: “Cậu đã đi đâu? Cậu đã bảo vệ tốt cô ấy sao?”

Tần Dĩ tự biết mình không đúng, anh ta hơi mím môi lại: “Tôi mới rời đi một lát, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa không phải bây giờ tôi đã trở lại rồi sao.”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành thâm thúy, trầm giọng nói: “Cậu đã đưa cô ấy đến đây, thì phải chăm sóc cho cô ấy, nếu không đừng trách người khác làm thay cậu.”

Anh nói rõ với Tần Dĩ cũng như đang tự nói với chính bản thân mình.

Đúng như vậy... Trong những lúc cô khổ sở, đau buồn, cần đến anh nhất thì anh lại không ở bên cạnh cô. Hiện tại anh càng không đủ tư cách để ghen tị với những người xung quanh cô. Là anh đã đánh mất cơ hội của chính mình.

Cô tốt như vậy, tất nhiên sẽ có nhiều người bảo vệ.

Bầu không khí có phần ngưng ngưng, Quý Dương cố gắng hết sức để hòa giải: “Ồ... Được rồi, được rồi, đừng cãi lộn nữa, đi thôi! Chúng ta quay về bữa tiệc nào! À, đúng rồi, Hạ Thụ nên đi thay trang phục đúng không, cái này...”

Lòng ngực của Hoắc Cận Hành như muốn nổ tung vì ghen tị, anh thực sự không thể ở lại đây thêm được nữa, cuối cùng anh đưa mắt nhìn Hạ Thụ đăm đăm rồi quay người bỏ đi.

Anh đi thẳng ra phía ngoài khách sạn.

“Này Cận... Cận Hành!” Quý Dương cất giọng gọi theo anh, bây giờ anh ta không biết nên đi hay ở lại, suy nghĩ một lúc vội vàng dặn dò Tần Dã vài câu rồi chạy ra ngoài.

Thẩm Hoài Xuyên cũng theo sau.

Sau khi mấy người đã rời đi, Tần Dã quay mặt lại về phía Hạ Thụ: “Hạ...”

Hạ Thụ lùi lại phía sau mấy bước, ánh mắt có phần cảnh giác và lạnh nhạt nhìn với anh.

Tần Dã như chết lặng.

Cô chưa bao giờ đối xử với anh ta bằng thái độ như vậy, khiến anh ta không khỏi có chút sợ hãi, nhẹ giọng hỏi: “Hạ Sáu, cô sao vậy?”

“Tần Dã, tôi hỏi anh.” Trong đôi mắt trong veo của Hạ Thụ toát lên vẻ lạnh lùng, cô nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Hôm nay không phải là bữa tiệc cảm ơn mà là tiệc mừng thọ của ông nội anh, cũng không phải là không tìm được cô gái nào đi cùng anh. Anh sớm biết Hoắc Cận Hành sẽ đến, cho nên anh cố tình để tôi làm bạn đồng hành?”

Vừa rồi sau khi nghe ông cụ Tần nói, Hạ Thụ mới hiểu rằng bữa tiệc hôm nay hoàn toàn không phải là tiệc cảm ơn mà là tiệc mừng thọ.

Cũng do cô bất cẩn, đáng lẽ ra cô nên biết trước đại tiệc như thế này có thể anh sẽ được mời đến. Hơn nữa khách sạn Kinh Đô này lại là sản nghiệp của nhà họ Hoắc, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ nhiều được như vậy.

Nếu như cô biết được A Hành sẽ đến thì cô chắc chắn sẽ không xuất hiện ở đây.

Cô thực sự không hiểu Tần Dã, rõ ràng đã biết về quá khứ của hai người họ, nhưng vẫn kiên quyết đi thuyết phục cô làm bạn đồng hành trong bữa tiệc mừng thọ ông nội của anh ta.

Anh ta cố ý đưa cô đến đây để chọc tức A Hành.

Tần Dĩ cứng họng, tự biết mình đã giở trò trong chuyện này, anh ta duỗi tay ra đặt lên bả vai cô rồi giải thích: “Hạ Thụ, hãy nghe tôi nói...”

Hạ Thụ đánh “Bộp” vào tay anh ta rồi dứt khoát đẩy ra.

Tay nhói đau, tim Tần Dĩ cũng như chết lặng.

“Tần Dĩ.” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt rơi, nói một cách đầy nghiêm túc: “Tôi không biết giữa anh và A Hành đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi muốn nói rõ ràng với anh rằng tôi không thích anh. Cho nên anh đừng lợi dụng tôi để chọc giận A Hành. Là do trước đây tôi không giải thích cặn kẽ với anh, vậy nên hôm nay tôi sẽ nói cho rõ ràng, tôi không thích anh, cho nên từ nay về sau xin đừng đến tìm tôi.”

Tần Dĩ vô cùng sửng sò, ngỡ ngàng vẫn chưa định thần lại được. Trong phút chốc, anh ta chợt nhận ra cô nói những điều này đều chỉ vì Hoắc Cận Hành, cũng giận dữ vì cậu ta.

“Em thích cậu ta đến vậy sao?” Anh ta hỏi cô một cách gay gắt: “Bảy năm, đã bảy năm rồi! Hơn nữa không phải năm đó cậu ta là người bỏ em sao? Cậu ta có tốt đến vậy không?”

“Anh ấy không tốt.” Hạ Thụ đã không kìm được nước mắt, giọng cô mang theo âm mũi: “Nhưng anh ấy là A Hành...”

Người mà cô yêu và trân trọng nhất, là chàng thiếu niên cô cất giữ trong tim, ngay cả chạm vào cô cũng không dám.

Cô còn có thể làm gì khác khi cô đã thích anh nhiều đến vậy.

Từ lúc lên năm đến lúc hai mươi ba tuổi, từ Thanh Thành đến Đê Đô, cô đã thích anh từ rất lâu, rất lâu rồi, vẫn luôn mòn mỏi chờ đợi anh.

Nhưng ngày hôm nay cũng chính cô đã khiến anh phải đau lòng.

Đúng vậy, là cô đã từ chối A Hành nhưng không phải vì bất cứ người nào hay chuyện gì khác mà chỉ vì cô có lý do của riêng mình.

Cô trước mặt thì từ chối anh, sau lưng lại để anh nhìn thấy mình đi bên cạnh một người đàn ông khác trong bữa tiệc riêng của gia đình anh ta. Anh sẽ nghĩ gì? Có phải sẽ rất đau lòng không?

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô vội vàng lau đi, khóe mắt vẫn còn ướt tứa như ngôi sao nhỏ lấp lánh: “Tần Dĩ, nếu như anh là vì trách tôi và A Hành trước đây không nói rõ mọi chuyện với anh, thì bây giờ tôi xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi. A Hành là người không giỏi ăn nói, chuyện gì cũng chỉ giấu trong lòng. Tôi hiểu anh ấy không biết giải thích chuyện này như thế nào với anh, nên có trách thì hãy trách tôi. Tôi không thể tham gia bữa tiệc này, tôi sẽ gửi tiền chiếc váy này sau, tôi xin phép đi trước.”

Cô nói rồi quay đầu bỏ chạy ra ngoài, Tần Dĩ đuổi theo ngăn cô lại: “Hạ.....”

Chưa đợi anh ta đuổi theo được một mét thì ai đó đã xách tai anh ta lên, khiến anh đau đớn phải thốt lên “Ui ya”

“Á...Á đau! Chị! Chị! Chị làm gì vậy? Đau chết đi được!”

Tần Xu vô cùng tức giận, kéo tai anh ta càng mạnh hơn.

“Nói xem em đã gây ra chuyện quái quỷ gì? Em là chất độc phải không? Tại sao khi em vừa đến thì Quý Dương, Thẩm Hoài Xuyên, Hoắc Cận Hành đều tức giận bỏ đi, còn khiến cho Hạ Thụ khóc nhiều như vậy, tại sao lại đi bắt nạt một cô gái như thế hả? Nói mau!”

Vừa rồi khi Tần Xu đang ở trong đại sảnh để giải quyết chuyện của La Nhiên thì nhận được tin nhắn của Quý Dương nói rằng cậu ta, Thẩm Hoài Xuyên và Hoắc Cận Hành về trước, xin lỗi không thể tiếp tục tham gia bữa tiệc.

Cô ấy vội vàng chạy ra ngoài thì lại nhìn thấy dáng vẻ khóc như mưa bỏ ra về của Hạ Thụ.

Vừa nhìn là biết tên tiểu tử thối này bắt nạt người ta. Trước đây cô ấy nghe Abel nói Tần Dĩ từng khiến Hạ Thụ khóc, nên cô ấy cảm thấy vừa xấu hổ vừa có lỗi với cô. Không biết thương hoa tiếc ngọc, đáng sống một đời cô độc.

“Ai ya! Em không có!” Tần Dĩ xoa xoa tai: “Sao em nỡ làm cô ấy khóc chứ.”

Nghe anh ta nói như vậy, Tần Xu có hơi sững sờ, mơ hồ nhận ra điều gì đó:

“Em không nỡ sao? Thăng nhóc này, chẳng lẽ em thích Hạ Sấu rồi?”

Tần Dĩ trả lời một cách gượng gạo “Ừm”

Tần Xu tức đến tím tái mặt mày, cô ấy càng đánh mạnh hơn.

Tần Dĩ cắn răng chịu đựng.

Tần Xu có vẻ đã hài lòng hơn: “Được đấy! Cả đời thăng nhóc thôi em chưa làm được việc gì lên thân, nhưng ánh mắt nhìn người quả thật không tồi. Nói xem em và Hạ Sấu đã phát triển đến đâu rồi.”

Tần Dĩ mặt mày đau khổ: “Ôi bà chị ơi, chuyện này không dễ thế đâu.”

Anh ta kể cho cô ấy những chuyện đã xảy ra gần đây.

Tần Xu nghe xong không khỏi kinh ngạc.

“...”

“Vậy nên em nói Hạ Sấu... Là cô gái mà Hoắc Cận Hành vẫn luôn tìm kiếm bao lâu nay? Cô ấy chính là thanh mai trúc mã của Hoắc Cận Hành.”

Tần Dĩ đau khổ “Ừ” một tiếng

Tần Xu thật sự không thể tin nổi chuyện này.

Chẳng trách vừa rồi Hoắc Cận Hành...

Sau một hồi trầm tư, hai mắt Tần Dĩ sáng rực lên, dường như nhớ ra được chuyện gì đó: “Chị! Em bảo này! Vậy bây giờ chị em chúng mình là người mình cùng chung một chiến tuyến rồi! Em nhớ không nhầm thì chị cũng thích Hoắc Cận Hành mà phải không? Chị...”

Chưa nói dứt câu, anh ta đã bị Tần Xu nhéo mạnh vào cánh tay, giọng nói ban đầu vốn tràn đầy phấn khích, giờ đây chỉ còn nghe thấy tiếng khóc lóc kêu gào: “Ui, ui đau quá! Đau quá chị ơi!!!”

“Em đau thì mặc xác em.” Tần Xu nghiêm túc nói: “Chị nói cho em biết, em đừng bao giờ nhắc lại lời em vừa nói. Nếu như Hạ Sáu mà nghe được chuyện đó thì em chết với chị đấy! Còn nữa, từ giờ trở đi không được làm phiền Hạ Thụ, càng không được tham gia vào chuyện của cô ấy và Cận Hành, nếu không chị sẽ đánh chết em.”

“Tại sao lại thế?” Tần Dĩ không phục: “Chị! chị rốt cuộc là chị của em hay là của Hoắc Cận Hành? Đúng là cùi chỏ luôn hướng ra ngoài, chị vẫn mang họ Tần đấy!”

Anh ta vẫn còn muốn nói thêm nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Tần Xu thì đành rụt cổ lại.

Tần Xu thực sự có chút thiện cảm với Hoắc Cận Hành, điều này cô ấy không phủ nhận.

Tính ra cô ấy và Hoắc Cận Hành đã quen biết nhau khoảng ba, bốn năm rồi. Ngay từ lúc mới quen, cô ấy đã cảm thấy người thanh niên này rất đặc biệt. Tần Xu hơn anh hai tuổi, nhưng anh lại người cẩn trọng và trầm tĩnh từ trong suy nghĩ cũng như hành động. Hơn nữa, cho dù là gia thế, tướng mạo, đối nhân xử thế, tất cả mọi mặt đều gần như hoàn hảo. Điều đó khiến cô ấy từng nghĩ rằng tại sao trên đời lại có một người đàn ông hoàn mỹ đến vậy! Cô ấy cũng đã từng ngầm bày tỏ tình ý với anh.

Đến khi trực tiếp nghe Thẩm Hoài Xuyên nói rằng anh đã có người trong lòng.

Ban đầu cô ấy thực sự không cam tâm, luôn ép buộc Thẩm Hoài Xuyên nói rõ người trong lòng anh là ai? Dựa vào tiết lộ ngày càng nhiều của Thẩm Hoài Xuyên, cô ấy dần cũng tỉnh ngộ.

Lúc đó cô ấy đã rất ngưỡng mộ người con gái đó.

Trong hoàn cảnh như vậy lại có thể dùng sức lực yếu ớt của mình để bảo vệ người mà cô muốn bảo vệ, không sợ biến mình thành kẻ thù của người khác, cũng không sợ miệng lưỡi thế gian. Không có nhiều cô gái có thể làm được như vậy.

Thậm chí ngay cả chính bản thân Tần Xu cũng khó mà làm được.

Cho nên chẳng trách Hoắc Cận Hành vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Cô ấy không thể sánh bằng người con gái đó.

Đương nhiên thẳng nhóc thôi này càng không xứng.

Tần Xu khẽ “hừ” rồi nói: “Em đã nghe qua câu bông hoa nhài cấm bãi phân trâu chưa?”

Tần Dĩ hơi ngẩn người sau đó không nhin được mà phản bác: “Chị à, chị đừng nói vậy mà, mặc dù hiện tại rất không thích Hoắc Cận Hành, nhưng cũng không thể nói cậu ta là bãi phân trâu được. Cậu ta cũng rất được mà, vẫn xứng với chị.”

Anh ta tưởng rằng Tần Xu nói về cô ấy và Hoắc Cận Hành.

Tần Xu biết em mình hiểu lầm thì lườm cậu.

Cô ấy khoác tay lên vai anh ta rồi nói: “Tiểu Dĩ, em có biết điểm khác biệt lớn nhất của chị em chúng ta là gì không?”

“Là gì vậy?”

“Chị hiểu được câu mình phải biết mình là ai, nhưng em thì không.” Tần Xu khẽ thở dài “Bông hoa nhài là nói Hạ Thụy.”

Cho nên phân trâu chính là em đấy.

Tần Dĩ: “...”

-----oOo-----

CHƯƠNG 50: TỰ TI

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Hạ

Beta: Sani

Thắm Hoài Xuyên tìm được Hoắc Cận Hành ở quán bar Parlor.

Quầy bar yên tĩnh với ánh đèn lò mờ, những bóng đỏ đầy màu sắc chuyển động trong không gian, thỉnh thoảng cũng có những đốm nhỏ rời rạc.

Trên sân khấu, ca sĩ đang hát một bài tình ca bằng tiếng Anh. Giai điệu da diết, êm dịu vang lên khắp mọi góc ngách trong không gian.

Người đàn ông ngồi ở quầy bar, áo vest tùy ý vắt ở sau ghế, cổ tay áo sơ mi được xắn lên trên.

Vẻ mặt anh lạnh lùng, đôi mắt đen láy bị mái tóc ở trán che lấp một nửa, trong bóng tối càng lộ rõ vẻ thâm trầm.

Dù ở bất cứ đâu, người như vậy đều rất quyến rũ.

Có người phụ nữ đã âm thầm quan sát từ lâu. đánh bạo đi lên phía trước bắt chuyện. Cũng không biết anh đã nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt. Người phụ nữ có hơi tiếc nuối rời đi.

Lúc này, ca sĩ trên sân khấu đã hát một ca khúc khác.

Ly rượu trong tay đã hết, Hoắc Cận Hành giơ tay lên gọi phục vụ, giọng nói trầm thấp: “Cho tôi thêm ly nữa”.

“Được, tiên sinh”.

Một ly rượu nữa được đưa lên ngay sau đó.

Một bàn tay đưa ra lấy ly rượu trước anh. Sau đó là một giọng nói quen thuộc: “Ảnh hưởng đến sức khỏe”.

Hoắc Cận Hành ngược mắt lên thì trông thấy Thẩm Hoài Xuyên, môi mỏng khẽ cong lên: “Hơi buồn”.

Anh cướp lấy ly rượu trên tay Thẩm Hoài Xuyên, rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Hoài Xuyên nhú mày, Hoắc Cận Hành chưa bao giờ uống quá nhiều rượu. Chắc có lẽ là bệnh di truyền từ gia đình, anh và anh trai Hoắc Cận Diễm đều như vậy, chỉ cần uống rượu sẽ đau dạ dày.

Vì vậy bình thường cho dù có bàn chuyện hợp tác, anh cũng rất ít uống rượu. Trong nhà và trong xe luôn để sẵn thuốc đau dạ dày để phòng ngừa bất kì tình huống nào.

Ly rượu thoát cái đã thấy đáy, Thẩm Hoài Xuyên vội cướp lấy ly rượu, anh ấy đặt ở trên bàn: “Đừng uống nữa.”

Sắc mặt Hoắc Cận Hành trắng bệch, có vẻ là đã say, anh đưa tay lên day trán.

Thẩm Hoài Xuyên lo lắng: “Cận Hành.”

“Tôi không sao.” Anh đáp lại bằng giọng rất thấp cũng rất trầm.

Chỉ là anh rất rất nhớ cô.

Thấy cô và Tàn Dã tham gia buổi tiệc mừng thọ của trưởng bối nhà họ Tàn, có vô số cảm xúc phức tạp dâng lên trong lòng anh.

Tiếng hát khê như gió bay, Thẩm Hoài Xuyên nói: “Tàn Xu gọi điện thoại cho cậu, cậu không nghe máy cho nên đã gọi cho tôi”.

“...”

“Chị ấy nói Hạ Thụ không tham gia yến tiệc, cậu đi rồi cô ấy cũng đi ngay. Cô ấy cũng không biết hôm nay là sinh nhật của ông cụ Tàn, là bị Tàn Dã lừa tót, nói cậu đừng lo lắng.”

Các khớp ngón tay tái nhợt khê giật giật, lông mi Hoắc Cận Hành khê chớp.

“Thực ra, cậu biết cái gì đang ngăn cách hai người bây giờ.” Thẩm Hoài Xuyên nói: “Cô ấy có tình cảm nhưng cô ấy tự ti.”

“Đúng vậy.” Hoắc Cận Hành khẽ cười, lẩm bẩm liên tục hai chữ: “Tự ti.”

Từ khi hai người gặp lại nhau, dường như mọi thứ đã thay đổi.

Thân phận, địa vị

Còn có hai chữ này, hai chữ luôn nằm giữa hai người bọn họ

Tự ti.

Từ trước đến nay, điều anh hối hận nhất đó là đổi thành họ Hoắc và trở về nhà họ Hoắc.

Trước đây anh từng cảm thấy tự ti, nhưng ít nhất khi đó còn có cô ở bên cạnh bảo vệ. Trên con đường họ đi, hai người đã từng có những nỗi buồn, nhưng cũng có hạnh phúc. Trên con đường trưởng thành, họ luôn có nhau.

Khi đó vất vả, nhưng có làm sao? Chỉ cần có cô ở bên cạnh, cô là ánh mặt trời, có cô là lúc nào anh cũng tràn đầy sức mạnh.

Anh ước mình có thể là người vượt qua mọi sóng gió cùng cô. Anh sẽ lấy đầy chỗ trống bao năm qua, cũng như sẽ bù đắp vết thương trong lòng cô.

Anh không muốn trở nên tốt hơn, anh không muốn danh tiếng và tiền tài. Anh chỉ muốn ở bên cô, nắm tay cô đi qua những mùa hè nóng bức, mùa đông giá rét.

Anh chỉ cần cô.

Trước đây có người hỏi anh rằng, chẳng qua gia đình cô chỉ coi anh như là túi máu nhỏ dự phòng, họ chỉ muốn lấy máu của anh mà thôi. Anh nhớ mãi không quên cô, có đáng không?

Nhưng rõ ràng, bởi vì có sự che chở của cô mà những năm tháng đó anh không mất bất kỳ một giọt máu nào.

Niên thiếu của anh đều trưởng thành trong sự che chở của cô. Nếu cô thật sự muốn thứ gì đó, anh chỉ còn quăng đờn còn lại để báo đáp.

Chỉ cần cô muốn.

Chỉ cần... Cô vẫn cần anh.

*

Ngày hôm sau, Cố Vũ Thuần vẫn đi quay như bình thường.

Hạ Thụ giữ ở trong lòng, không nói cho ai biết chuyện tối qua. Trở lại công việc, cô vẫn hoàn thành công việc của mình như mọi khi. Thế giới sẽ không ngừng chuyển động chỉ bởi vì tâm trạng của bạn không tốt.

Cố Vũ Thuần ngày càng quen với công việc diễn xuất.

Cô ấy có tài năng trời cho, hơn nữa lại được huấn luyện cơ bản ở Hàn Quốc, tính cách vai diễn Tề Phi cũng rất giống cô ấy nên tìm được cảm giác nhân vật rất nhanh. Đến cả đạo diễn, Tang Ninh, Hạ Quân Kiều đều khen cô ấy có năng lực.

Abel đã tìm cho cô ấy hai người trợ lý, với tư là người đại diện Hạ Thụ không cần lúc nào cũng phải có mặt ở đoàn phim, bàn giao xong công việc ở đây cô có thể đi làm việc khác.

Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở đoàn phim, cô không ngờ trước khi đi lại xảy ra chuyện.

Đến buổi chiều, Hạ Thụ bị cảm lạnh bởi vì nhiễm lạnh trong buổi tiệc tối qua, cô khoác thêm áo khoác của Cố Vũ Thuần.

Cô dặn dò kỹ lưỡng hai người trợ lý xong, khi cô chuẩn bị rời đi thì bị một người chặn lại.

Sở Kỳ.

Anh ta chặn cô ở một góc, hỏi: “Tôi nghe nói ngày mai cô không tới đây nữa.”

“Đúng vậy, thầy Sở.” Hạ Thụ cười dịu dàng, về mặt cảnh giác hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hạ Thụ không hề có giao tiếp gì với Sở Kỳ kể từ chuyện lều nghỉ ngơi lần trước.

Cô không hiểu Sở Kỳ, cũng không muốn tìm hiểu. Hơn nữa bọn họ cũng không cùng một tổ phim, bình thường cũng ít khi chạm mặt.

Bởi vậy cô không hiểu tại sao tự nhiên anh ta lại đến tìm cô.

“Ồ, không có gì.” Sở Kỳ cười, ý tứ mập mờ: “Chỉ là cảm thấy đáng tiếc, sau này không được nhìn thấy cô nữa, đau lòng.”

Đương nhiên Hạ Thụ có thể nhìn ra vẻ trêu chọc trong mắt anh ta.

Cô cười xa cách: “Thầy Sở nói đùa rồi, nói không chừng sau này anh có thể sẽ hợp tác với nghệ sĩ của tôi, giới giải trí nói nhỏ không nhỏ, nói to không to, luôn luôn có cơ hội gặp lại.”

“Đúng, có thể có hợp tác với nghệ sĩ của cô.” Anh ta sát lại gần, hai tay giam cô ở góc tường.

Nhìn từ phía sau rất giống anh ta ôm cô.

“Tôi, muốn với cô...”

Hạ Thụ sợ hãi, tránh về sau nhưng phía sau lưng đã là vách tường, muốn tránh cũng không tránh được. Cô làm ra vẻ không hiểu: “Thầy Sở hay nói đùa, tôi không phải nghệ sĩ... Chúng ta đâu thể hợp tác được.”

“Đừng giả vờ.” Sở Kỳ vạch trần cô: “Tôi thấy cô không tồi, không vào giới giải trí quả là đáng tiếc. Thế nhưng không sao, hợp tác cái khác cũng được.”

Anh ta cúi đầu xuống khẽ hít hà.

Móng tay của Hạ Thụ đâm sâu vào lòng bàn tay.

Sở Kỳ: “Nghe nói nghệ sĩ cô dẫn dắt là người mới? Chưa có danh tiếng gì, bây giờ rất cần tài nguyên tốt đúng không? Cô yên tâm, dựa vào mối quan hệ của tôi, nâng đỡ một tiểu hoa tuyến hai, tuyến ba thì không có vấn đề gì. Cô hợp tác với tôi, tôi giúp cô.”

Khi anh ta cúi đầu muốn hôn cô, cuối cùng Hạ Thụ cũng không chịu nổi, cô nắm chặt tay, cô có thể liều mạng với anh ta bất cứ lúc nào.

Có một người đã lôi cổ anh ta ra trước.

Nắm đầm nện vào mặt Sở Kỳ, anh ta rên một tiếng, tức giận quay đầu lại: “Mẹ nó! Ai đấy!”

Tim Hạ Thụ đập mạnh, lơ mơ nhìn cảnh vừa xảy ra.

Thảm... Thảm Hoài Xuyên?

Khuôn mặt Thảm Hoài Xuyên nhả nhận trời sinh, mặc dù đánh nhau, nhưng dáng vẻ vẫn rất nho nhã.

Anh ấy nói lỏng tay, lại đâm Sở Kỳ một cú nữa, cú đâm này khiến khóe môi Sở Kỳ chảy máu.

“Fuck!”

Sở Kỳ tức điên, vội lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý.

Chỉ một lát sau, một đám người ở tổ phim << Chân ái >> đều chạy đến đây, đạo diễn cũng đến, lớn tiếng hỏi: “Vị tiên sinh này, xin hỏi tại sao cậu lại đánh diễn viên của chúng tôi? Chúng tôi có thể báo cáo cậu đó, cậu biết không!”

“Ông hỏi anh ta.” Thảm Hoài Xuyên nâng cằm ý chỉ Sở Kỳ, cuối cùng cũng dành được chút thời gian nhìn Hạ Thụ bên cạnh.

Mặt Hạ Thụ trắng bệch.

Thấy bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp, nhân viên đoàn phim cơ bản đều đoán được.

Sở Kỳ phong lưu, thường xuyên trêu chọc diễn viên quần chúng xinh đẹp của đoàn phim, tình huống này xuất hiện rất nhiều ở đoàn phim << Chân ái >>, nhưng họ không thể làm gì được.

Những diễn viên quần chúng đó đều là người không có chỗ dựa, mọi người thấy nhưng cũng làm như không thấy. Mặc dù hành vi của anh ta rất đáng đánh, nhưng không ai muốn có người đánh anh ta.

Nếu trên mặt bầm tím, còn diễn được thế nào?

Đạo diễn khó thở: “Mặc kệ là nguyên nhân gì, cậu cũng không thể đánh diễn viên của chúng tôi! Báo cảnh sát! Chuyện này...”

Thẩm Hoài Xuyên dứt khoát lấy ra một thứ gì đó, giống như là thẻ chứng minh công tác bịt kín miệng ông ta lại.

Đạo diễn nhìn lướt qua, thái độ thay đổi ngay lập tức: “... Ôi! Thì ra là tổng giám đốc Hoắc của Quân Dục! Ngưỡng mộ đã lâu! Tổng giám đốc Hoắc, là tôi không tốt, là tôi có mắt như mù! Cái đó, cậu đừng để ý! Nếu không cậu đến đoàn phim của tôi ngồi, tôi pha trà ngon bồi tội với cậu! Bồi tội...”

Hạ Thụ giật mình.

Quân, Quân Dục?

“Không cần.”

Thẩm Hoài Xuyên từ chối: “Tốt nhất là ông nên dạy dỗ lại nghệ sĩ ở đoàn phim của mình, đừng để xuất hiện chuyện như thế này nữa. Cách xa đoàn phim của tôi một chút, trà thì không cần.”

“Được, được...” Đạo diễn chỉ có thể gật đầu, xin lỗi nhiều lần, rồi xấu hổ bảo mọi người rời đi.

Lúc đi, Sở Kỳ còn ngang ngược không muốn, cứng cổ bắt xin lỗi.

Đạo diễn quát lớn, nửa ngày mới kéo được anh ta đi.

Bên này chỉ còn lại Hạ Thụ và Thẩm Hoài Xuyên.

Chuyện được giải quyết xong, Hạ Thụ vẫn chưa bình tĩnh lại được, vẻ mặt vẫn trắng bệch, cô nói cảm ơn Thẩm Hoài Xuyên.

“Cảm ơn, cảm ơn cậu, Thẩm...”

Cô muốn gọi tên, nhưng khi mở miệng lại thấy không lưu loát.

Giật mình nhận ra, cho dù trước kia hay hiện tiện, mặc dù quen nhau lâu rồi nhưng cô chưa gọi anh ấy cẩn thận một lần nào.

Cô nói: “Thẩm Hoài Xuyên, cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Thẩm Hoài Xuyên mỉm cười lắc đầu, chìa tay đưa cho cô một thứ: “Cái này trả lại cho cậu.”

Đó là thẻ ra vào tập đoàn Quân Dục, nó chắc chắn là của Hoắc Cận Hành.

Người đàn ông lạnh nhạt trên tấm thẻ màu trắng, lẳng lặng nhìn cô.

Ngón tay của Hạ Thụ vô thức dừng ở ánh mắt đen láy của anh, nghi hoặc hỏi:

“Sao nó lại ở chỗ cậu.”

“Tôi tự lấy.” Thẩm Hoài Xuyên nói.

Người ngoài không thể vào căn cứ điện ảnh và truyền hình được, nhưng Quân Dục là nhà đầu tư của << Gặp em >>, Hoắc Cận Hành thân là ông chủ chắc hẳn có thể ra vào. Anh ấy cũng đến đây thử vận một lần.

Hạ Thụ vẫn khó hiểu: “Lấy nó làm gì? À... Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi tới tìm cậu.”

“Tìm tôi?” Hạ Thụ ngần ra.

“Ừ.” Anh ấy gạt đầu, nói: “Đi thăm Cận Hành đi, cậu ấy đang nằm viện.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 51: ĐÃ ĐẾN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Beta: Sani

Giọng anh ấy có hơi suy sụp, Hạ Thụ hoảng sợ, vẻ mặt càng trắng bệch hơn.

“Anh ấy...” Giọng của cô luôn nhẹ nhàng mềm mại nhưng lúc này lại khàn khàn: “Anh ấy làm sao vậy?”

Thẩm Hoài Xuyên nói: “Uống rượu quá nhiều, dị ứng cồn, hơn nữa dạ dày cậu ta vốn không tốt, có khả năng bị xuất huyết dạ dày cấp tính, tối hôm qua đã đưa đi bệnh viện.”

Tim Hạ Thụ đập nhanh, hai tay run rẩy.

Cô vẫn chưa hết cảm, bây giờ bỗng ho khan.

Thẩm Hoài Xuyên đưa tay đỡ cô theo bản năng: “Cậu sao thế?”

“Tôi không sao.” Hạ Thụ khoát tay.

Hạ Thụ ngẩng đầu lên, mắt cô hơi đỏ, giọng nhỏ nhẹ, ẩn chứa sự khẩn cầu: “Thẩm Hoài Xuyên, bây giờ anh ấy đang ở đâu...”

*

Lúc Hạ Thụ và Thẩm Hoài Xuyên đi thăm Hoắc Cận Hành trời đã chạng vạng.

Bởi vì bệnh tình đã ổn định, Hoắc Cận Hành đã về chung cư từ sáng. Anh không muốn ở bệnh viện, cũng sợ nằm viện sẽ bị bên nhà họ Hoắc biết được.

Khi về đến chung cư là khoảng bốn giờ rưỡi, hành lang tầng 28 được ánh mặt trời chiếu sáng, những tia nắng nhạt bị cửa sổ cắt thành nhiều lát cắt đầy màu

sắc phản chiếu trên mặt đất.

Thắm Hoài Xuyên đưa cô đến chung cư của Hoắc Cận Hành, anh ấy nói: “Đừng lo lắng, tôi vừa hỏi qua bác sĩ, bây giờ cậu ấy không sao. Thế nhưng tối hôm qua lẫn qua lẫn lại cả đêm, rất suy yếu, chắc là đang ngủ thôi.”

Hạ Thụ ôm một giỏ hoa quả lớn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, gật gật đầu, vẻ lo lắng trên mặt vẫn không cách nào biến mất.

Khoảng không rộng lớn trên hành lang thay đổi dần theo từng bước chân.
Thắm

Hoài Xuyên nói: “Tôi không vào đâu, một mình cậu vào thôi, bên trong chỉ có mình cậu ấy. Mật khẩu mở cửa là XX1225, cậu nhớ đấy.”

Con người trong treo của Hạ Thụ có chút xao động.

XX1225.

Là sinh nhật của cô.

“Đúng rồi.” Bước nhanh đến trước cửa, Thắm Hoài Xuyên dừng chân, quay sang nhìn cô.

Hạ Thụ cũng dừng lại.

“Còn có một chuyện nữa là việc riêng thôi.” Thắm Hoài Xuyên ôn hòa nói: “Ông nội tôi nghe nói cậu ở Đế Đô, muốn mời cậu qua nhà. Ông tôi... Rất nhớ ông nội của cậu, biết được ông nội cậu đã qua đời, ông rất buồn nên muốn nói chuyện với cậu.”

Sự cảm kích như hóa thành dòng nước ấm chảy qua tim Hạ Thụ. Còn điều gì hạnh phúc hơn việc dù bạn có mất đi nhưng vẫn còn có người nhớ tới.

Cô nói: “Còn được ông nội Thắm nhớ rõ như vậy, nhất định tôi sẽ ghé thăm.”

Thắm Hoài Xuyên vuốt cằm: “Cảm ơn cậu.”

Tay cô đặt lên tay nắm cửa chuẩn bị đi vào, Hạ Thụ khẽ quay lại gọi anh ấy: “Thắm Hoài Xuyên.”

Thắm Hoài Xuyên ngoái đầu nhìn lại.

Bên cạnh anh ấy có một chậu bonsai phượng vĩ rất tươi tốt. Hạ Thụ mím môi, đắn đo một lúc rồi vẫn nói: “Tôi có thể hỏi cậu một vấn đề không?”

“Cậu nói đi.”

“Tại sao sau này cậu và A Hành lại thân thiết như vậy?”

Hạ Thụ biết A Hành và Thắm Hoài Xuyên là bạn cùng trường đại học nhưng vẫn có chút tò mò.

Dù sao lúc cấp ba, quan hệ của A Hành và Thắm Hoài Xuyên có hơi lúng túng, tuy không xấu nhưng cũng không phải là tốt, cô rất ngạc nhiên khi thấy bây giờ

họ thân thiết như vậy.

Rốt cuộc vẫn không bỏ xuống được, mặc dù ngoài mặt lúc nào cũng từ chối nhưng cô vẫn không nhin được muốn biết từng chuyện, từng chuyện của anh trong những năm qua.

Thẩm Hoài Xuyên im lặng nở nụ cười: “Cậu thật sự muốn biết?”

Hạ Thụ gật gật đầu.

“Vậy tôi sẽ nói cho cậu biết.”

*

Phòng khách im ắng, cửa chống trộm đóng lại vang lên một tiếng “Cạch”.

Khi Hạ Thụ bước vào, hốc mắt cô hồng hồng.

Phòng khách rất lớn cũng rất trống trải, cả không gian được quét dọn rất sạch sẽ. Trong phòng cơ bản chỉ có ba chủ đạo là màu đen, trắng và xám, màu trắng chiếm phần lớn, thoạt nhìn có chút lạnh lẽo.

Hạ Thụ đứng ở cửa yên lặng nhìn xung quanh một lượt, cô mở tủ giày ở玄关 muốn thay giày.

Có vẻ thường ngày không có ai đến nên tủ giày trông trơn, ngoại giày của anh thì không thừa đôi dép lê nào.

Cửa phòng ngủ khép hờ, Hạ Thụ liếc mắt một cái là nhìn thấy anh.

Bức rèm màu xám trắng dài chạm đất, anh nằm ở trên giường lớn ở giữa phòng ngủ, mặt mày tiêu tụy, có vài phần xanh xao.

Hạ Thụ đặt giỏ hoa quả xuống, nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên cạnh anh, cô không dám ngồi trên giường nên nhẹ nhàng quỳ gối ở bên cạnh giường nhìn anh.

Tầm mắt của cô lướt qua lông mày và lông mi, cái mũi, đôi môi mỏng và khuôn mặt tái nhợt của anh.

Cô nhớ lại những lời Thẩm Hoài Xuyên vừa mới nói.

*

“Phải bắt đầu từ khi học cấp ba.” Thẩm Hoài Xuyên nói: “Khi đó nhà cậu mới xảy ra chuyện không lâu, cậu ấy không tìm được cậu. Có một ngày, ngày đó tuyết rất lớn, cậu ấy đứng chờ trước cửa nhà tôi, hỏi nhà tôi có biết tin tức gì về nhà cậu không.”

“Khi đó đúng là ông nội tôi cũng đã tìm nhà cậu, nhưng thật sự không nhận được tin gì. Cậu ấy nói là lên trở về Nam Thành, không thể ở lại lâu nên đã để lại số điện thoại, hy vọng nếu có tin tức thì báo ngay cho cậu ấy.”

“Nghe nói lúc cậu ấy trở về suýt nữa thì bị trường đuổi học, hơn nữa còn bị gia đình cấm cửa vài ngày.”

“Lúc gặp lại là ở đại học A...”

“Nói đến cũng thật khéo. Trường đại học A có ba ngày để nhập học, tôi đến vào ngày thứ hai, khi vừa tới cổng trường đã thấy cậu ấy. Trời mưa cậu ấy đứng ở chỗ tảng đá, giống như đang đợi ai đó. Tôi đến chào hỏi cậu ấy theo lẽ thường, hơn nữa còn cùng khoa nên càng gặp nhau nhiều hơn.”

“Sau đó nghe nói, cậu ấy đứng đợi ở đó cả 3 ngày. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cậu ấy đang đợi cậu.”

Viền mắt Hạ Thụ bỗng nhiên đỏ lên, ngực nghẹn lại không nói nên lời.

“Hạ Thụ, mấy năm nay Cận Hành vẫn luôn tìm cậu, chắc cậu ấy không nói với cậu những chuyện này.”

Người ngoài cuộc vẫn tỉnh táo hơn người trong cuộc u mê, Thẩm Hoài Xuyên nói: “Hai người các cậu luôn lo lắng cho đối phương nhiều năm, nhưng lại không nghĩ cho bản thân. Nếu có thể ích kỷ một chút thì cũng không phải đợi đến hôm nay.”

*

Một giọt nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, Hạ Thụ sững sờ, hốt hoảng dụi mắt.

Hoắc Cận Hành vẫn im lặng như trước, ngủ thật sự rất an ổn.

Cô hít hít mũi, cứ ngồi nhìn anh như thế.

Cô nhìn anh chăm chú, giọng của cô rất nhỏ: “A Hành, đúng là đồ ngốc...”

Rõ ràng biết cô không thi vào đại học A, rõ ràng biết chắc là không đợi được cô, vậy mà vẫn làm vậy.

Cô không kiểm soát được, vô thức đưa tay sờ mặt anh, mắt Hạ Thụ cay cay.

Ban đầu cô chỉ muốn chạm vào mặt anh một chút, có thể là do lâu lắm rồi cô không nhìn kỹ khuôn mặt của anh, lâu rồi chưa từng miêu tả hình dáng ngũ quan của anh. Đầu ngón tay của cô vẫn không rời khỏi mặt anh, dần dần trượt xuống dưới.

Khuôn mặt nghiêm nghị xa cách, lông mày kiếm, đôi môi mỏng lạnh lùng, đôi mắt trầm lặng.

Chính là khuôn mặt này.

A Hành của cô.

Chàng thiếu niên nhiều lần quấy nhiễu trong giấc mộng của cô, khiến cô nhớ mãi không quên.

Khoảnh khắc đầu tiên cô nhìn thấy anh cũng vậy, trong trẻo, anh tuấn nhưng lạnh lùng.

Lúc đó cô cũng cảm thấy rất kỳ quái, trên thế giới sao lại có một chàng trai anh tuấn như vậy?

Đẹp đến mức khiến cô yêu mến vô cùng nhưng cũng đau lòng.

Tại sao anh phải luôn âm thầm chịu đựng? Luôn im lặng, không nói gì? Cho dù là bị thương, lạnh, đau lòng, khổ sở vẫn vậy. Anh đều dấu kín trong lòng, âm thầm chịu đựng một mình.

Năm ấy tuyết lớn vad mưa to chắc là rất lạnh nhỉ A Hành?

Nước mắt lại rơi xuống, Hạ Thụ vội vàng dùng tay lau đi, nhưng là càng lau nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

Cô không dám phát ra tiếng, sợ quấy rầy đến anh nên cắn môi nhỏ giọng nức nở.

Nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống chiếc chăn màu xanh.

Phòng ngủ yên tĩnh không một tiếng động. Bóng tối bao phủ lên lông mày và lông mi trong trẻo của chàng trai. Anh cô đơn và yên lặng giống như hoàn toàn ngăn cách với thế giới này.

Bàn tay trắng nhợt gầy yếu của anh để bên ngoài chăn, giống như đang nắm cái gì, trên mu bàn tay có dấu mũi kim do truyền dịch để lại.

Hạ Thụ lại nhỏ giọng nức nở, nâng tay anh lên, cô khẽ mở bàn tay của anh ra.

Giống như cảm giác được có người đụng vào, ngón tay Hoắc Cận Hành khẽ giật, càng nắm chặt tay hơn.

Anh nhúu mày, Hạ Thụ nín thở, đợi cho anh nằm im lại, cô mới thử mở ra một lần nữa.

Trong lòng bàn tay anh là một mặt gỗ.

Khi nhìn thấy nó, ánh mắt Hạ Thụ bàng hoàng, cô nhìn hình cái cây nhỏ trên mặt gỗ một lúc lâu.

Con người màu trà như có sương mù quanh quần, cô đặt mặt gỗ sang một bên rồi nắm tay anh.

Tay Hoắc Cận Hành không tính thô ráp nhưng cũng không mềm mại, lòng bàn tay anh có vết chai.

Khi đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay anh, cô có cảm giác như đang chạm vào bên ngoài lớp áo giáp bao bọc trái tim anh, tuy cứng rắn nhưng luôn sẵn sàng mở ra vì cô.

Cô cúi đầu, khẽ hôn vào lòng bàn tay anh.

“A Hành, nhanh khỏe lại nhé.” Ánh mắt Hạ Thụ trong trẻo, giọng nói mềm mại mang theo chút giọng mũi, cô nói: “Thật xin lỗi vì đã khiến anh đau lòng. Từ nay về sau em sẽ không làm anh buồn nữa.”

*

Lúc Hoắc Cận Hành tỉnh lại, Hạ Thụ đã rời đi.

Trời tối, đèn tường trong phòng ngủ đã được mở, cũng không sáng trưng mà chỉ có ánh sáng nhàn nhạt. Tinh thần anh có chút trống rỗng, nhìn lên trần một hồi lâu mới khôi phục ý thức, ngồi dậy.

Có một giỏ hoa quả trên tủ đầu giường, mặt gỗ của anh lẳng lặng nằm bên cạnh.

Trên mặt gỗ trơn nhẵn có một tầng ánh sáng nhạt.

Anh giật mình, anh mơ hồ nhớ rằng bản thân nắm trong tay suốt.

Anh cầm nó lên.

Lúc này có một bóng người xuất hiện.

Thẩm Hoài Xuyên đang gặm táo, nhìn anh tỉnh lại, anh ấy đứng dựa vào khung cửa, nói: “Tỉnh rồi?”

Nhìn thấy anh ấy, Hoắc Cận Hành cũng không thấy bất ngờ: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, từ tám giờ sáng đến bây giờ.”

Hoắc Cận Hành vô thức nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ rồi.

Ký ức về tối qua hơi lộn xộn, anh biết tối qua Thẩm Hoài Xuyên đưa anh đến bệnh viện, anh rũ mắt nói: “Làm phiền cậu rồi.”

“Cậu cũng biết là phiền?”

Về mặt Hoắc Cận Hành có chút xấu hổ: “Xin lỗi.”

Anh ấy hừ nhẹ, nở nụ cười, ném hạt táo vào thùng rác rồi cầm lấy mấy hộp thuốc đưa cho anh, đi rót nước ấm.

“Nhanh khỏi bệnh đi, nhanh khỏi bệnh là tốt nhất.”

Hoắc Cận Hành rũ mắt nhìn thấy mặt gỗ, anh mơ hồ có dự cảm này, nhưng lại không dám xác nhận: “Hôm nay có người tới à?”

“Có đấy.”

Hô hấp anh ngừng lại: “Ai?”

Thẩm Hoài Xuyên tạm dừng hai giây rồi nói: “Dù sao cũng không phải người cậu đang nghĩ đến.”

“...”

Khi Hoắc Cận Hành ngủ, tuy rằng ý thức không tỉnh táo lắm nhưng vẫn mơ hồ có cảm giác có người bên cạnh.

Trong lúc anh ngủ, người nọ dùng đầu ngón tay khẽ vuốt hai gò má, lông mi và lông mày của anh, cũng dùng nước mắt nóng bỏng bàn tay anh khiến anh buông

áo giáp đầu hàng.

... Giống cô.

Anh không biết đó là mơ hay là thật, cho dù việc đó không phải thật, nhưng anh vẫn hơi ảo tưởng.

Anh rũ mắt nên không nhìn thấy chút mắt mác nào: “Tôi biết rồi.”

Thẩm Hoài Xuyên nhìn anh bằng vẻ mặt trêu tức, một lát sau anh ấy bỗng nở nụ cười, đặt ly nước ấm xuống tủ đầu giường.

“Haiz, tôi cũng chịu, hai người các cậu yêu đương như thế nào mà phiền toái vậy? Một người đau dạ dày đến chảy máu còn bắt tôi cam đoan không được tìm cô ấy. Một người thì khóc, rồi đi không để lại một câu. Đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa mà.”

Hồ hấp Hoắc Cận Hành như ngừng lại, giây tiếp theo lồng nỏ giống như pháo hoa, chạm vào đầu quả tim khiến nó trở nên mềm mại hơn.

Cô... Đã tới.

Cô thật sự đã tới.

Anh nhú mày: “Cô ấy khóc?”

Thẩm Hoài Xuyên không lạnh không nóng “Ừ” một tiếng.

Anh xúc chấn lên, định đứng dậy.

“Ôi cứ từ từ.” Thẩm Hoài Xuyên nhanh tay lẹ mắt đè vai anh lại.

Dù sao vẫn còn suy yếu, Hoắc Cận Hành bị ấn quay về giường một lần nữa.

“Cậu được rồi đấy, cũng qua lâu rồi, cậu ấy cũng đi mấy tiếng rồi. Nếu bây giờ cậu muốn đi, cô ấy không khóc cũng thành khóc, cậu đi nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Cận Hành không kiên trì nữa, sự lo lắng trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Đúng rồi.” Thẩm Hoài Xuyên bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó: “Lúc cậu ngủ, anh trai cậu gọi đến, tôi nghe máy giúp cậu rồi. Anh ấy bảo cậu khỏe hơn một chút thì đến nhà cô họ. Nếu không anh ấy sẽ tự mình đến Đế Đô chăm sóc cậu.”

Hoắc Cận Hành nghe vậy thì nhú mày: “Cậu nói với anh ấy là tôi bị bệnh?”

“Tôi nào dám.” Thẩm Hoài Xuyên cười: “Vừa gọi đến, anh ấy đã nói vậy. Bên cạnh cậu nhiều tai mắt như vậy, còn sợ không ai nói cho anh ấy?”

Hoắc Cận Hành không nói gì, lồng mày vẫn chưa dần ra, anh thở dài.

>

-----oOo-----

CHƯƠNG 52: MIỀN CƯỜNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Elaine

Beta: Sani

Sau khi nghỉ ngơi ba ngày, sức khỏe của Hoắc Cận Hành đã khá lên.

Thứ bảy, giữa trưa anh tranh thủ thời gian đến nhà cô họ Hoắc Vận.

Mối quan hệ ruột thịt giữa Hoắc Vận và Hoắc Cận Hành không được coi là gần lắm. Bà ấy là con gái của anh trai ông nội Hoắc Cận Hành, là em họ của ba Hoắc Cận Hành, Hoắc Cận Diễm và Hoắc Cận Hành phải gọi một tiếng cô họ.

Nhà Hoắc Vận có gốc gác ở Đế Đô, tuy cách Nam Xuyên rất xa, nhưng những năm qua đều qua lại rất thân thiết với dòng chính ở Nam Xuyên. Hoắc Cận Hành được gia đình Hoắc Vận chăm sóc rất nhiều trong những năm anh học ở đại học A.

Biệt thự gia đình Hoắc Vận nằm ở gần biển Đế Đô.

Đến nơi vừa lúc là giờ cơm, anh không từ chối được sự nhiệt tình của Hoắc Vận, Hoắc Cận Hành đành phải ngồi xuống.

“Nào Tiểu Hành, ném thử cái này.” Bà ấy múc cho anh một chén cháo bổ dưỡng dạ dày, Hoắc Vận vui mừng ra mặt: “Lâu lắm rồi cháu không tới, nếu không phải có anh trai dặn dò, e là đến Tết cháu cũng sẽ không tới. Nghe nói hai ngày trước cháu bị bệnh, hơn nửa đêm phải vào bệnh viện, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lần này Hoắc Cận Diễm dặn dò anh đến nhà Hoắc Vận đơn giản là muốn Hoắc Vận hỏi anh chuyện nửa đêm nhập viện.

Nhóm máu của anh quá đặc biệt, lúc đầu anh nhất quyết rời khỏi Nam Xuyên để thi vào đại học A ở Đế Đô. Ba mẹ, ông bà và anh trai đều không đồng ý, lo lắng rằng anh ở nơi khác sẽ xảy chuyện ngoài ý muốn nên đã nhờ Hoắc Vận chăm sóc anh giúp họ.

Từ khi học đại học, mỗi lần anh đến bệnh viện, nhà họ Hoắc đều biết được. Mặc không dù biết họ có ý tốt, nhưng lâu ngày khó tránh khỏi vẫn khiến anh hơi ngột ngạt.

Nếu tin tức có thể truyền tới tai Hoắc Cận Diễm, vậy hầu hết mọi người ở Nam Xuyên đều biết tình huống bệnh của anh.

Anh không giỏi nói dối, nên chỉ lảng tránh: “Chỉ là uống rượu dẫn đến tái phát bệnh dạ dày, bệnh cũ thôi ạ. Anh trai cứ làm lớn chuyện, rõ ràng anh ấy cũng như vậy, cô xem bây giờ cháu cũng không sao cả.”

“Anh trai cháu lo lắng cho cháu lắm đó.” Hoắc Vận trách móc: “Hơn nữa, không có việc gì thì uống rượu làm gì? Rõ ràng biết dạ dày của mình không tốt!”

Hoắc Cận Hành bình tĩnh nói: “Bàn chuyện hợp tác, không thể tránh khỏi.”

“Chuyện lần này thì bỏ đi, không xảy ra chuyện gì to tác, lần sau cháu nhớ không được uống nhiều như vậy nữa! Nếu cháu xảy ra chuyện gì thì cô phải mang đầu mình đến cho ba cháu mất!”

Bà ấy dặn đi dặn lại rất nhiều lần, Hoắc Cận Hành im lặng không nói gì, chỉ ngồi im lắng nghe, cuối cùng anh nói: “Cháu nhớ rồi cô, cô yên tâm, sẽ không có lần sau.”

Chuyện này kết thúc như vậy.

Chồng của Hoắc Vận ở rể nhà họ Hoắc, ông ấy quản lý các công ty con của Hoắc thị thay Hoắc Vận, bây giờ cũng không có ở nhà.

Hai đứa con của Hoắc Vận đang chơi đùa ở sân ngoài biệt thự, trong phòng ăn chỉ có hai người họ.

Sau khi trò chuyện một lúc, Hoắc Vận thân nhiên nhắc tới: “Đúng rồi, Tiểu Hành, cô nghe nói mấy ngày trước cháu cãi nhau với con bé Nguyệt Viện. có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành không dao động: “Không có gì, chỉ là chuyện riêng tư thôi ạ.”

Hoắc Vận nói: “Cháu đó, hãy đối xử với Nguyệt Viện tuyệt hơn một chút, Nguyệt Viện có tâm tư gì với cháu, những người dù có mù cảm điếc cũng có thể nhìn rõ, chỉ có cháu mãi không hiểu thôi. Cháu cũng không còn nhỏ, sao lại không yêu đương chứ? Cô thấy Nguyệt Viện cũng không tệ.”

Hoắc Vận quen biết Tưởng Nguyệt Viện.

Những năm gần đây, bất kể là sự nghiệp của mình hay là sản nghiệp trong nhà, Tưởng Nguyệt Viện đều phát triển không tệ.

Lúc đầu để tiếp cận Hoắc Cận Hành, cô ta kết thân với em họ Hoắc Cận Hành, cũng là con gái lớn của Hoắc Vận, Hoắc Yên.

Hoắc Vận thích nhạc phương Tây, bà ấy biết Tưởng Nguyệt Viện thông qua Hoắc Yên. Cô ta cũng thường xuyên đến hỏi thăm bà ấy.

Hoắc Vận nhìn ra được tình cảm của Tưởng Nguyệt Viện đối với Hoắc Cận Hành, bà ấy cũng vui vẻ mà nối sợi dây tơ hồng này.

Hoắc Cận Hành không dao động: “Cháu không thích cô ta.”

“Vậy cháu thích ai?” Hoắc Vận nói: “Cho dù cháu thích người khác thì cũng nói ra đi. Khi anh trai cháu bằng tuổi cháu, Thu Nam sắp chào đời rồi, cháu nhìn lại mình đi.”

Hoắc Thu Nam là con trai cả của Hoắc Cận Diễm. Hoắc Cận Hành gấp một phần bánh dứa bỏ vào chén của Hoắc Vận: “Cô, món này ngon lắm, cô nếm thử đi ạ.”

“Cứ nói đến vấn đề này là cháu lại ngắt lời cô!” Hoắc Vận không để ý đến anh nữa, bà ấy cầm lấy cả đĩa: “Ăn cái gì nữa mà ăn, dạ dày không tốt thì đừng ăn bánh dứa, nói gì cũng không nghe.”

Không thể giả câm giả điếc nữa, Hoắc Cận Hành bắt lực mỉm cười: “Ba mẹ cháu cũng không để ý đến vấn đề này.”

“Chính vì ba mẹ cháu không quan tâm đến, cô mới phải quan tâm hơn, cũng không biết mấy người nhà cháu suy nghĩ gì nữa.”

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt Hoắc Vận trở nên nghiêm túc: “Chẳng lẽ cháu vẫn nhớ thương con gái gia đình nhận nuôi cháu?”

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Anh không nói gì cả.

Hoắc Vận thấy anh im lặng thì hiểu ra, bà ấy nhíu mày: “Sao cháu còn nhớ cô gái đó? Cô gái đó có gì tốt? Căn bản không xứng với cháu!”

Nhà họ Hoắc có nguồn gốc rất phức tạp, nhiều người không biết về thời thơ ấu của Hoắc Cận Hành, một số người trong số họ thậm chí còn không biết chuyện anh đi lạc.

Nhưng Hoắc Vận có quan hệ tốt với gia đình anh, nên bà ấy cũng biết mọi chuyện.

Hoắc Vận không thích nhà họ Hạ, nguyên nhân rất đơn giản.

Một là gia thế dòng dõi. Hai là năm đó khi Hoắc Cận Hành từ Thanh Thành trở về Nam Xuyên, Hoắc Vận tình cờ đi nghỉ dưỡng ở Nam Xuyên và gặp Hoắc Cận Hành mười bảy tuổi.

Thiếu niên năm đó mới mười mấy tuổi, cao gầy, không thích nói chuyện. Trên người còn có rất nhiều vết bầm tím, nhìn thấy mà ghê người, khiến người ta đau xót.

Mặc dù anh khẳng định rằng những vết thương là do anh luyện taekwondo, gia đình họ không quá khắt khe. Nhưng ngẫm lại cũng biết họ đối xử với anh như thế nào.

Hơn nữa, nghe nói đứa con của gia đình ấy có cùng nhóm máu với anh, tâm tư rất rõ ràng.

Không thích nổi.

Hoắc Cận Hành rũ mắt xuống, không nói lời nào.

Anh đã nghe quá nhiều lời như vậy rồi. Anh lười tranh luận, cũng không muốn tranh luận.

Hạ trùng nan ngữ băng*

**Ý rằng chẳng thể đàm luận về băng giá với côn trùng mùa hạ. Kẻ tiểu nhân khác với người bình thường, họ sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình, có thù tất báo, không màng đến bất kỳ nguyên tắc nào. Bởi vì họ không có phong độ, lại càng không có khí chất, nên cách tốt nhất chính là không so đo tính toán với họ.*

Không phải cô không có chỗ nào tốt, mà là cô không có chút điểm xấu nào, thật sự rất tốt.

Tốt đến mức dù là bảy năm trước, bảy năm sau, anh vẫn nâng niu, không nỡ đụng vào.

Cô gái đã rơi nước mắt vì anh, bị mắng vì anh, tranh cãi với mọi người để bảo vệ anh, dành tất cả điều tốt đẹp cho anh và đối xử với anh dịu dàng nhất.

Sao anh có thể không yêu cô được, đến bản thân anh cũng không kiểm soát được tình cảm đó.

Ai cũng nói cô không xứng với anh, đến cả cô cũng cảm thấy như vậy.

Thực ra trong lòng anh, là anh không xứng với cô.

Những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này cũng không đo được bằng cô.

*

Lúc anh rời đi cũng đã là buổi chiều, Hoắc Cận Hành tạm biệt Hoắc Vận với lý do công ty cần có việc quan trọng cần giải quyết.

Hoắc Vận tiễn anh về.

Biệt thự nhà Hoắc Vận rất lớn, bên ngoài biệt thự có đài phun nước, bãi cỏ xanh mướt ngập tràn ánh nắng.

Con trai và con gái của Hoắc Vận đang học cấp 2, hai nhóc là anh em sinh đôi với nhau, Hoắc Nhiên và Hoắc Mạn.

Không biết bọn trẻ đang có hoạt động gì mà hai đứa nhỏ dẫn theo năm, sáu đứa trẻ cùng tuổi ngồi dưới bóng râm trên bãi cỏ, tất cả đều mặc trang phục cổ xưa, trên tay mỗi người cầm một cái kịch bản ríu rít thảo luận gì đó.

Nhìn thấy Hoắc Cận Hành và Hoắc Vận đi tới, Hoắc Nhiên, Hoắc Mạn cất tiếng chào hỏi từ xa: “Anh Cận Hành!”

Hoắc Cận Hành tiến lại gần, mỉm cười hỏi bọn trẻ: “Em đang làm gì vậy?”

Hoắc Vận cười: “Hình như trường học của mấy đứa sắp tổ chức lễ hội nghệ thuật. Đây là câu lạc bộ kịch của bọn nhỏ, chúng đang diễn tập.”

Anh hiểu ra, nhìn thanh kiếm trong tay Hoắc Nhiên: “Mặc đẹp như thế này, em muốn biểu diễn tiết mục gì?”

“Ỗ Thiên Đồ Long Ký ạ!”

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên.

Hoắc Vận cười đề nghị: “Nếu không Tiểu Nhiên, Tiểu Mạn diễn thử cho anh Cận Hành xem? Anh họ con đầu tư vào ngành phim truyền hình đó, rất chuyên nghiệp.”

“Được ạ!” Hoắc Mạn cảm thấy rất tốt, cười khanh khách gọi nhóm bạn: “Mọi người đến đây đi, chúng ta diễn cho anh họ xem một lần, anh họ tớ là tổng giám đốc, rất lợi hại. Anh ấy cho nhận xét chắc chắn sẽ rất tuyệt!”

Mấy cô gái nhỏ xung quanh cũng thấy Hoắc Cận Hành đẹp, bọn họ lặng lẽ nhìn anh rồi đỏ mặt.

Màn kịch được bắt đầu ngay sau đó.

Bọn họ diễn cảnh Triệu Mẫn cướp người, vừa bắt đầu Hoắc Cận Hành đã nhìn ra.

Cậu bé đóng vai Dương Tiêu dán râu giả, nói đầu ra đây: “Hôm nay chủ khách chúng tôi cùng vui, xin Triệu cô nương hãy tôn trọng.”

Hoắc Mạn diễn Triệu Mẫn, hát cao cầm, nhìn rất khí phách: “Có nghĩa là, nếu hôm nay ta không tôn trọng, Dương đại sư sẽ động thủ với ta đúng không?”

Chàng trai diễn vai Phạm Dao nói: “Triệu cô nương, trên đời có rất nhiều chuyện không như ý, có những chuyện miễn cưỡng cũng không miễn cưỡng được.”

Ánh mắt Hoắc Mạn càng kiên định hơn: “Ta càng muốn miễn cưỡng.”

Hoắc Cận Hành cười.

Diễn xong, Hoắc Mạn đi đến trước mặt Hoắc Cận Hành: “Anh họ! Thế nào ạ?”

“Rất tuyệt.” Anh cười với cô bé: “Tiểu Mạn, anh hỏi em.” Về mặt Hoắc Cận Hành ôn hòa: “Tình cảm có thể miễn cưỡng được sao?”

“Đương nhiên không thể.”

“Vậy tại sao Triệu Mẫn lại miễn cưỡng?”

“Bởi vì Trương Vô Kỵ thích Triệu Mẫn!” Hoắc Mạn nói: “Hắn thích người ta mà cũng không biết, nên Triệu Mẫn mới phải miễn cưỡng. Trong hai người, thế nào cũng phải có một người chủ động, nếu không tránh thủ thì sao biết được kết quả?”

Dù sao cũng cần một người chủ động.

Hoắc Cận Hành rũ mắt.

Đúng vậy...

Khi còn bé là cô đi về phía anh trước, ở cô nhi viện đầy tuyết, cô đi về phía anh, cho anh một viên kẹo, nắm chặt tay anh không buông.

Nhớ lại những năm đó, lần nào anh cũng vì tự ti mà đẩy cô ra, hoặc do dự không dám tiến lên, đều là cô chủ động đến bên cạnh anh. Nếu cô có thể bao dung được sự nhay cảm của anh, bảo vệ lòng tự trọng của anh, vậy đương nhiên anh cũng có thể trân quý sự kiêu ngạo của cô, che chở cô.

Nếu cô không chịu tiến đến, vậy anh sẽ là người bước đến.

Bây giờ anh sẽ là người bảo vệ cô.

Bởi vì thích, vì yêu mới có thể cố gắng hết sức mình, mới có thể miễn cưỡng.

Anh, lại càng muốn miễn cưỡng.

*

Tối nay, Hạ Thụ phải tham gia một cuộc hẹn.

Cuộc hẹn này là do Abel cố gắng giành giật cho cô, vẫn bởi vì chuyện tài nguyên của Cố Vũ Thuần. Lần này cô cần gặp nhà sản xuất của bộ phim cổ trang, tên là << Mỹ nhân kế >>, bây giờ đang trong giai đoạn tuyển chọn diễn viên.

Trước khi đi, Hạ Thụ đã tìm hiểu kỹ càng.

Công ty chịu trách nhiệm sản xuất << Mỹ nhân kế >> là điện ảnh Duệ Ý, điện ảnh Duệ Ý có trụ sở tại Đê Đô, là một công ty giải trí lâu năm. Các bộ phim nổi tiếng của công ty phải kể đến << Chế tác hoàn mỹ >>, << Ánh sáng của ngành công nghiệp >>, cho dù là ở trong giới hay trong mắt quần chúng đều rất có danh tiếng.

Nếu như Cố Vũ Thuần có thể tham gia, bất kể là kỹ năng diễn xuất hay độ nổi tiếng đều sẽ tăng lên một bậc.

Nhà sản xuất của điện ảnh Duệ Ý họ Đường, ông ta nói: “Cô Hạ, tôi biết mục đích hôm nay cô đến đây, nhưng tôi nói thật, lần này chúng tôi đồng ý cũng là vì nể mặt tổng giám đốc Tạ và Abel của Hoa Nhất. << Mỹ nhân kế >> là bộ phim quan trọng của điện ảnh Duệ Ý năm nay, trong khâu tuyển chọn diễn viên cũng rất nghiêm khắc.”

Hạ Thụ nghe ra ý từ chối trong lời ông ta, nhưng cô vẫn muốn cố gắng: “Tôi hiểu, vì vậy tôi cũng không đến tay không, đây là phân đoạn ngắn của Cố Vũ Thuần trong << Gặp em >>, mời ông xem qua. Ngoài ra, chúng tôi cũng sẵn sàng tham gia buổi thử vai của công ty, chỉ hy vọng giám đốc Đường cho chúng tôi một cơ hội.”

Cô để Ipad ra trước mặt hai người họ, hai người xem tượng trưng mấy chục giây.

Nhà sản xuất La Tranh thẳng thắn hơn Đường Lâm Hải, ông ta nói: “Cô Hạ, không nói dối cô, điều kiện của Cố Vũ Thuần rất không tệ, cũng rất hợp với một vai diễn trong << Mỹ nhân kế >>, nhưng cô ấy là người mới, chúng tôi vẫn hy vọng diễn viên của mình là người có một chút danh tiếng. Vậy nên, rất xin lỗi.”

Đây là từ chối thẳng thắn.

Hạ Thụ chán nản.

Đến khi sắp kết thúc, bỗng có tiếng gõ cửa phòng.

“Giám đốc Đường, giám đốc La, có một vị khách muốn gặp hai người, nhưng không có hẹn trước, ngài xem...”

La Tranh không kiên nhẫn: “Là ai?”

Bởi vì dự án << Mỹ nhân kế >> đang trong giai đoạn bắt đầu, mấy ngày qua, có không biết bao nhiêu người đại diện ở các công ty lớn nhỏ chạy đến, cũng không ít người còn cố ý chặn đường bọn họ.

Ông ta cũng không phải là chưa từng gặp những vị khách không hẹn trước mà đã xuất hiện ở cửa nên ông ta định nói không gặp theo bản năng. Nhưng lúc này một bóng người đã xuất hiện phía sau nhân viên phục vụ.

Đèn tường trước cửa phòng bao có màu vàng ấm áp, tất cả đều rơi vào người anh, người anh giống như phát ra những ánh sáng màu nhạt.

Người đàn ông có dáng người cao lớn, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn, vẻ mặt anh có hơi lạnh nhạt.

Lời La Tranh nói đến miệng, lại phải nuốt về, mặt tươi cười: “Ôi, tổng giám đốc Hoắc? Sao lại là cậu? Hân hạnh quá, hân hạnh quá, sao cậu lại đến đây?”

Ông ta và Lâm Đại Hải đều đứng dậy.

Hoắc Cận Hành gật đầu: “Thật có lỗi, giám đốc Đường, giám đốc La, không hẹn trước mà đã đến, là tôi mạo phạm, mong rằng giám đốc Đường, giám đốc La thứ lỗi.”

“Làm gì có chuyện đó, cậu đến đó là vinh hạnh của chúng tôi, mau vào đi!”

Hạ Thụ ngạc nhiên nhìn anh, nhịp tim bắt đầu tăng lên, đại não cô trống rỗng.

Bàn trong phòng bao là bàn tròn, có sáu ghế, La Tranh và Đường Lâm Hải ngồi ở hai bên chủ vị, Hạ Thụ ngồi ở sau cùng. Bây giờ Hoắc Cận Hành đến đây, La Tranh và Đường Lâm Hải đều đứng dậy, muốn nhường ghế chủ vị cho anh.

Hoắc Cận Hành lại thông dong, tầm mắt lướt qua người Hạ Thụ, sau đó bình tĩnh ngồi xuống ghế trống bên cạnh Hạ Thụ.

*

Sani: Chắc là sắp ngọt rồi 😊

CHƯƠNG 53: LỪA CÔ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Elaine + Tiểu Đậu

Lung Hạ Thụ cứng đờ.

Thay vì chọn ngồi ghế chủ vị, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô. Điều này khiến cho La Tranh và Đường Lâm Hải rất kinh ngạc, họ liếc nhau cười cười.

“Được rồi, đến đây, chúng ta ngồi đi.” Hai người ngồi vào chỗ của mình, Đường Lâm Hải cầm thực đơn bên cạnh lên.

“Tổng giám đốc Hoắc, cậu đã ăn chưa? Cậu xem muốn ăn cái gì, gọi thêm vài món nữa nhé! Hôm nay bọn tôi sẽ chiêu đãi cậu.”

Hoắc Cận Hành tỏ vẻ tự nhiên: “Không dám làm phiền giám đốc Đường, là tôi đã mạo muội quấy rầy rồi, tôi phải xin lỗi hai người mới đúng chứ. Tôi sẽ thanh toán bữa ăn ngày hôm nay.”

La Tranh và Đường Lâm Hải thụ sủng nhược kinh: “Tổng giám đốc Hoắc khách sáo quá!”

Tim Hạ Thụ đập mạnh, cô vô thức nhìn sườn mặt của anh.

Kể từ lần cuối cô đến thăm anh, cô bận đến mức không có cơ hội để gặp lại anh. Chỉ khi nghe Thẩm Hoài Xuyên nói anh đã khỏe hơn nhiều rồi, bảo cô không phải lo lắng.

... Vậy là đã hoàn toàn khỏe mạnh chưa?

Khuôn mặt lạnh nhạt, hờ hững đôi môi phớt hồng, nhìn qua không hề giống người bị bệnh, nhưng cô vẫn thấp thỏm không yên.

La Tranh hỏi: “Lần này tổng giám đốc Hoắc đến đây đột ngột là có chuyện gì sao?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng.” Hoắc Cận Hành biết cô đang nhìn mình, khi nói chuyện vô tình liếc cô vài cái.

Hạ Thụ vội vã nhìn sang hướng khác.

Anh nói: “Vừa nãy tôi ở bên Bích Hải Cát, nghe nói người đại diện của công ty chúng tôi đang bàn chuyện với giám đốc Đường và giám đốc La nên tôi mới đến đây xem thế nào, hy vọng hai người không trách.”

Nghe anh nói như vậy, hai người họ cũng mơ hồ hiểu ra phần nào.

Quân Dục chính là một trong những nhà đầu tư của Hoa Nhất.

Đường Lâm Hải cười: “Tổng giám đốc Hoắc nói gì vậy, cậu có thể đến là vinh hạnh của chúng tôi! Đúng rồi tổng giám đốc Hoắc, tôi muốn hỏi chuyện tuyên truyền lần trước...”

Điện ảnh Duệ Ý và Quân Dục đang trong giai đoạn đàm phán để hợp tác với nhau.

Đó là chuyện của hai tháng trước, năm nay điện ảnh Duệ Ý dự định khởi quay một bộ phim đô thị về đề tài gây dựng sự nghiệp, bộ phim có rất nhiều bối cảnh quay ở khách sạn.

Duệ Ý nghiên cứu thị trường vài tháng, cuối cùng cũng nhìn trúng khách sạn Hoàng Đô dưới trướng Quân Dục, bọn họ cũng tiến hành thương lượng với Quân Dục.

Khách sạn Hoàng Đô là một khách sạn cao cấp, rất có tiếng tăm trong nước, trên thực tế bọn họ không cần đầu tư quá nhiều vào vấn đề tuyên truyền. Cho nên lần hợp tác này, đối với Quân Dục mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng đối với Duệ Ý thì rất quan trọng.

Nội bộ Quân Dục đều cảm thấy chuyện hợp tác đó là vô bổ, nên thái độ rất thờ ơ, vì vậy đến bây giờ vẫn chưa có kết quả đàm phán chính thức.

Hoắc Cận Hành nói: “Tôi đã nghe qua hạng mục này, các dự án chi nhánh của Quân Dục đều được phân loại cụ thể, tôi sẽ cho ông thông tin liên lạc của người phụ trách mảng này.”

Đây được xem như một hứa hẹn vô hình, Đường Lâm Hải cực kỳ vui mừng, ông ta rót đầy chén rượu: “Tổng giám đốc Hoắc khách sáo quá rồi! Nào tổng giám đốc Hoắc, tôi kính cậu một chén.”

Mi tâm Hạ Thụ giật giật, cô nhìn anh bình tĩnh cầm lấy chén rượu, trái tim lập tức dâng lên cổ họng.

Anh vừa mới khỏe lại, sao có thể uống rượu được?

Cô nghiêng người thấp giọng ngăn cản anh theo bản năng: “A...” Bàn tay dưới bàn bỗng bị véo nhẹ, ngăn cản lời cô.

Lòng bàn tay anh khô ráo thoải mái, mát lạnh như ngọc.

Trong nháy mắt, trái tim của Hạ Thụ bị đánh gục.

Cô ngây người nhìn Hoắc Cận Hành.

Anh lắc đầu với cô.

Rượu chảy xuống theo đôi môi nhợt nhạt, yếu hèn Hoắc Cận Hành trượt lên trượt xuống, anh uống cạn sạch, không còn một giọt nào.

“Tốt!” Đường Lâm Hải và La Tranh cười rộ lên.

Sắc mặt Hạ Thụ trắng bệch, tay vẫn bị anh nắm chặt không buông.

Ban đầu Hoắc Cận Hành chỉ nghĩ chạm nhẹ vào cô để ngăn cản cô mà thôi. Nhưng khi chạm vào bàn tay cô, bàn tay vừa mịn vừa mềm, đã rất lâu rồi anh không nắm tay cô nên vô thức muốn nắm lâu hơn.

Lòng bàn tay đầy mồ hôi, anh hơi thả lỏng, sợ rằng mồ hôi làm bẩn lòng bàn tay sạch sẽ của cô, nhưng anh lại cố chấp không muốn buông ra.

Cả buổi tối, Hạ Thụ chỉ nhìn anh nói chuyện và uống rượu với họ.

Tim cô đập càng ngày càng nhanh, sự lo lắng trong mắt ngày càng hiện rõ.

Rõ ràng vừa rồi cô còn hy vọng rằng có thể ở đây lâu hơn để cố gắng giành giật tài nguyên cho Cố Vũ Thuần, nhưng bây giờ cô hy vọng nó lập tức kết thúc.

Đến gần mười một giờ, cuối cùng bọn họ cũng dừng lại.

Tối nay, trên mặt La Tranh và Đường Lâm Hải lộ rõ sự vui vẻ. Trước khi rời đi, La Tranh nói với Hạ Thụ: “Đúng rồi cô Hạ, tôi sẽ gửi cho cô thời gian thử vai cụ thể của Cố Vũ Thuần! Hy vọng cô ấy sẽ thể hiện thật tốt!”

Hạ Thụ cố gắng nhếch môi: “Cảm ơn giám đốc La, chúng tôi sẽ cố gắng.” Nhưng trong lòng lại không vui nổi.

Là A Hành dùng lời hứa và sức khỏe của anh để đổi lấy... Cơ hội cho cô.

Chờ đến khi bọn họ lên xe rời đi, Hạ Thụ vội vàng quay người lại nắm lấy cánh tay anh: “A Hành, anh thế nào rồi? Có bị đau dạ dày không? Anh có khó chịu không? Cần đi bệnh viện không?”

Giọng điệu cô gái mềm mại tràn đầy sự gấp gáp và lo lắng.

Về mặt Hoắc Cận Hành tái nhợt, bước đi cũng chậm lại, nhưng ánh mắt lại rất kiên định và tỉnh táo, không giống như uống say.

Thấy cô luống cuống như vậy, lòng anh rất âm ỉ, nhẹ giọng nói: “Anh không sao, dạ dày không đau, cũng không cần đến bệnh viện, em đừng lo lắng.”

“Thật sao? Nhưng anh vừa mới khỏe lại! Không được, chúng ta phải đi đến bệnh viện! Nếu tái phát bệnh thì phải làm sao?” Giọng cô vẫn còn lo lắng. Đêm tháng sáu, ngoài trời có gió nhẹ.

Hoắc Cận Hành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt chứa đầy sự lo lắng trước mặt, bàn tay đang buông thõng bên hông lặng lẽ siết chặt như đang chịu đựng điều gì đó: “Anh thật sự không sao, anh đã khỏi bệnh từ lâu rồi, lần trước là do vấn đề về rượu, em đừng lo lắng.”

Hạ Thụ nhìn anh không chớp mắt: “Nhưng mà...”

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành đột nhiên ngắt lời cô: “Em về nhà bằng cách nào?”

Cô khựng lại, vô thức trả lời: “Đi xe bus...”

Nơi này không xa ngã Đồng Hoa, có một tuyến xe bus số 698 chạy được.

“Ừ.” Giọng nói của anh rất trầm nhưng vẫn rất dịu dàng: “Muộn rồi, em mau về nhà nhé? Lát nữa anh còn có hẹn, không thể đưa em về được, đừng giận anh nhé.”

“Nhưng...”

“Ngoan.” Dường như không thể nhìn được nữa, lòng bàn tay anh chạm vào má cô run rẩy không thể nhận ra, anh cố gắng giữ bình tĩnh: “Anh sẽ đi tìm em sau.”

Cách đó không xa có trạm dừng xe bus, đúng lúc đó có một chiếc bus 698 chạy tới, Hoắc Cận Hành vội vàng tiến cô lên xe bus.

Hạ Thụ không kiên trì được nữa, cô tìm một chỗ ngồi bên cửa sổ, mở cửa sổ ra lo lắng nhìn anh: “A Hành!”

Hoắc Cận Hành đứng ở bên ngoài cong môi nhìn về phía cô.

Hạ Thụ la lớn dặn dò: “Anh ơi, lát nữa anh nhớ phải uống thuốc đó. Nếu khó chịu thì nhất định phải đi bệnh viện, đừng chịu đựng! Anh đã hứa với em rồi đó.”

“Được.” Hoắc Cận Hành mỉm cười gật đầu.

Xe bus chậm chậm di chuyển. Hoắc Cận Hành nhìn chiếc xe bus 698 quẹo vào góc đường, anh xác nhận cô hoàn toàn không nhìn thấy anh nữa, mới xoay người.

Cách đó có một bóng đèn đường bị hỏng, bóng đèn mờ nhấp nháy.

Anh đi đến đó, tay vịn vào cột đèn, dường như rất đau đớn, lông mày run rẩy, đôi mắt nhắm lại một lúc, đột nhiên khom lưng.

Sau đó anh nôn một lúc.

Đêm nay anh không ăn gì, nôn ra chỉ đều là rượu. Đợi đến khi gần xong, cơn đau bụng quen thuộc ập đến, đau giống như bị dao cắt qua.

Trán anh rịn ra từng lớp mồ hôi, bàn tay vịn vào cột đèn của bắt đầu siết chặt trong vô thức.

Có người đi qua nhìn thấy tình hình không ổn, chủ động tiến lên hỏi thăm: “Anh ơi, anh có khỏe không vậy?”

“Tôi.....” Dường như sức lực nói chuyện của anh cũng bị cơn đau lấy đi: “Tôi không sao...”

Tay phải run rẩy sờ vào túi áo của mình, anh muốn lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Thẩm Hoài Xuyên.

Nhưng có lẽ cơn đau đã khiến đầu óc của anh chậm chạp hơn, hơn nửa ngày anh cũng chưa lấy ra được.

“A Hành!” Giữa lúc mông lung, có giọng nói giống như xuyên thấu lớp sương mù màn đêm, truyền đến theo gió.

Hạ Thụ vội vàng chạy tới gần, gương mặt ửng hồng, mái tóc bị gió làm rối tung. Hạ Thụ nhìn thấy dáng vẻ mờ ảo của anh từ xa, cô sợ đến phát điên, bàn tay run rẩy đi tới đỡ vai anh.

“A Hành!”

“Hạ Thụ...” Trong đôi mắt đen láy của Hoắc Cận Hành phản chiếu hình ảnh cô gái của anh: “Sao em lại quay lại...”

Lung của người đàn ông gầy gò nhưng rắn chắc, giọng nói yếu ớt như tơ nhện, giống như gió thổi qua là có thể tan biến.

Nước mắt của Hạ Thụ nhanh chóng rơi xuống.

“Anh lại gạt em!” Cô đánh nhẹ vào ngực anh, dường như cô rất sốt ruột, rất tức giận, giọng nói nữa nở.

Vừa nãy xe bus mới di chuyển được một lát, cô đã nhận ra có điều không đúng.

Đáng lẽ cô phải nhận ra sớm hơn, bất cứ lúc nào, ở đâu, bất cứ trong trường hợp nào, anh luôn thu xếp ổn thỏa cho cô rồi mới chịu rời đi. Sao anh có thể để cô rời đi trước một mình được?

Trừ trường hợp anh bị đau.

Nói gì mà không đau, không sao đâu! Đều là lừa cô!

Lúc nào cũng không chịu nói ra, luôn nhẫn nhịn một mình! Nếu cô không quay lại, chắc chắn anh lại cắn răng chịu đựng trong im lặng.

Thật sự khiến cô sắp tức chết rồi!

“Không có lừa em.” Hoắc Cận Hành cố gắng cong môi với cô: “Thật sự là không sao đâu.”

Cuối cùng vẫn là Hạ Thụ đau lòng vì anh, cô nắm lấy bàn tay phải của anh, nức nở nói: “A Hành, anh đừng sợ, em sẽ đưa anh đi bệnh viện ngay lập tức!”

Cô nhìn xung quanh muốn bắt taxi.

“Anh không đi bệnh viện.” Hoắc Cận Hành nhắm mắt, bàn tay bị cô nắm lấy run lên bần bật: “Hạ Thụ, em đừng nắm tay anh...”

Lúc đau, anh luôn vô thức dùng sức, bàn tay trắng mịn của cô, anh sợ nếu anh nắm quá mạnh thì tay cô sẽ đau, ra sức chịu đựng.

Đương nhiên Hạ Thụ có thể nhìn ra được anh đang âm thầm chịu đựng.

Trong lòng của Hạ Thụ chua xót.

Rõ ràng là anh đang vô cùng đau đớn, lại còn lo lắng sẽ làm đau cô. Cô buột miệng tách từng ngón tay của anh ra, sau đó nắm ngón tay từ từ luồn qua kẽ tay

anh, mười ngón tay đan lấy nhau, dùng sức nắm chặt.

Cô sẽ không rời xa anh nữa.

Cũng sẽ không để anh lại một mình nữa, âm thầm chịu đựng cơn đau trong màn đêm mà không ai quan tâm.

Trái tim của Hoắc Cận Hành nảy sinh muôn vàn cảm xúc vì hành động này của cô, anh cũng không quan tâm đến điều gì nữa, ra sức nắm chặt tay cô đến nỗi bàn tay nổi cả gân xanh.

“Hạ...”

“A Hành, anh đừng nói chuyện.” Hạ Thụ vội vàng nói: “Em đưa anh đi bệnh viện!”

“Anh không đi...”

“Không được!” Cô đỡ anh muốn đi về phía đường lớn.

“Hạ Thụ, anh không thể đi bệnh viện.” Anh dùng chút sức lực cuối cùng kéo cô trở lại, giọng nói yếu ớt giống như đang nỉ non: “Đến bệnh viện rồi, nhà họ Hoắc bên kia sẽ biết, không được... Hạ Thụ, em có thể tùy tiện tìm cho anh một chỗ, chung cư của anh, khách sạn... Nơi nào cũng được, chỉ cần không phải là bệnh viện.”

“Nhưng! Nhưng...”

Cô sốt ruột phát điên rồi.

Chung cư của anh quá xa, muốn đến đó cũng phải mất hơn một tiếng mới tới.

Khách sạn... Ở đây có khách sạn nào sao?

Giống như đang nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt cô ngấn nước, tay cô nhẹ nhàng xoa gò má anh: “A Hành, em đưa anh về nhà, về nhà của chúng ta có được không?”

Ánh trăng treo cao, bóng cây đung đưa trên mặt đường nhựa.

Hoắc Cận hành nghe thấy câu này của cô, giọng nói khàn khàn đồng ý với cô: “Được.”

Đây là câu nói anh muốn nghe nhất trong suốt bảy năm qua.

Chúng ta về nhà.

-----oOo-----

CHƯƠNG 54: NẮM TAY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Felis Catus

Beta: Sani

Vào lúc 11 giờ đêm, con hẻm cũ im ắng, thỉnh thoảng có tiếng phim truyền hình phát ra và có tiếng chó sủa.

Con hẻm cũ này là nơi rất nhiều người cao tuổi sinh sống, qua mười giờ, con hẻm gần như trở nên yên tĩnh, rất ít người đi qua khu này.

Từ khách sạn đến ngõ Đồng Hoa mất khoảng mười lăm phút lái xe, thế mà Hạ Thụ lại có cảm giác dài như mười lăm năm.

Vội vàng trả tiền xe, cô đỡ Hoắc Cận Hành xuống xe, đi về phía khu nhà số 16.

Ánh đèn đường mờ nhạt, bóng của những con bướm lượn lơ giữa bầu trời đêm, mới thật ảm đạm làm sao.

Dường như đau tới mức không thể đi được, đi đến chỗ ghé đá, Hoắc Cận Hành chống tay ngồi xồm xuống.

“A Hành!” Hạ Thụ cũng ngồi xồm xuống ngay lập tức, cô vỗ về cánh tay đang run nhè nhẹ của anh, mắt cô đỏ hoe.

“Anh không sao...” Trán Hoắc Cận Hành lâm lâm mồ hôi, muốn đưa tay lau đi nước mắt vương trên khóe mắt cô nhưng anh không thể nâng tay được: “Em đừng khóc nữa.”

“Em không khóc, không khóc mà!” Ra sức xoa xoa đôi mắt, Hạ Thụ cố ép mình hít thật mạnh vào để trấn định bản thân: “A Hành ơi, chúng ta đi nhanh đi, nhà em có thuốc giảm đau, anh uống vào sẽ không còn đau nữa, anh ráng nhịn một chút, được không anh?”

Hoắc Cận Hành khẽ gật đầu.

Trong khu nhà số 16 có một cây đa cao lớn đứng sừng sững ở đó, Hạ Hùng Hải và Dịch Hiên đang nói cười, hóng mát dưới tán cây.

Chú mèo con lông trắng đang vờn bóng dưới chân hai người.

Khi Hạ Thụ đỡ Hoắc Cận Hành vào cổng, cũng vừa lúc chạm mặt với hai người bọn họ, cô hốt hoảng thốt lên: “Ba...”

“Tiểu Mộc về rồi sao.” Hạ Hùng Hải cười rồi nhìn qua, ông ấy thấy cô như vậy thì cũng sờ: “Con đây là...”

Lúc thấy rõ bên cạnh cô là Hoắc Cận Hành, ông ấy càng ngạc nhiên hơn: “A Hành?”

Dịch Hiên cũng ngây người khi nhìn thấy cô dẫn một người đàn ông xa lạ yếu ớt về.

“Chào chú Hạ...” Hoắc Cận Hành cúi đầu chào.

Mắt Hạ Thụ ửng đỏ, khàn giọng nói: “Ba, A Hành uống nhiều rượu nên bị đau dạ dày, con nhớ nhà mình có thuốc dạ dày, có thể để cho anh ấy nghỉ ngơi một đêm được không, bây giờ anh ấy đang rất khó chịu?”

“Nhưng tại sao lại không đi bệnh viện?” Về mặt Hạ Hùng Hải đầy lo lắng: “Đi đi, ba đưa cậu ấy bệnh viện! Đau đến mức đó thì sao ở nhà được?”

“Không được đi bệnh viện!” Hạ Thụ kéo góc áo của ông ấy lại: “Sẽ có người nói với ba mẹ anh ấy, A Hành không muốn người nhà biết chuyện. Ba ơi, cho anh ấy ở phòng của con đi, con sẽ đi tới phòng khám tìm bác sĩ Lương. Đừng nói cho cô với Mã Tuấn, con xin ba đấy!”

Hạ Hùng Hải đành phải đồng ý: “Thế thì mau vào đi.”

Rồi ông ấy chạy nhanh đến chỗ Hạ Thụ, dìu Hoắc Cận Hành trong tay cô đến phòng ngủ.

Để cho Hoắc Cận Hành nằm lên giường ngay ngắn, Hạ Thụ không dám trì hoãn thêm một giây nào nữa, cô vội vàng đứng dậy rồi chạy ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Dịch Hiên chợt kêu lên: “Hạ, Hạ Sáu...”

Hạ Thụ dừng lại.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô gái hiện lên vẻ nôn nóng, còn có vệt nước mắt, cô không hề để tâm đến đầu tóc rối bù và gương mặt của mình, giọng nói nức nở.

“Tôi rất xin lỗi, Dịch Hiên ạ, tôi biết nhà tôi thuê phòng ở của nhà cậu, không nên dẫn người ngoài về, nhưng mà A Hành không phải người ngoài. Nếu xảy ra chuyện gì, chúng tôi sẽ quay lại đền bù cho cậu, được chứ? Rất xin lỗi cậu!”

“Không phải, tôi muốn hỏi...” Dịch Hiên nói: “Chỉ có cần tôi hỗ trợ gì không?”

“Không cần đâu, cảm ơn cậu!”

Dứt lời, cô vội chạy đi.

Còn Dịch Hiên thì cứng đờ đứng tại chỗ.

Lẳng lẳng nhìn theo bóng lưng cô chạy nhanh như bay cho đến lúc không còn thấy nữa, cậu ta mới xoay người, lưng ta lúng túng nhìn về căn phòng phía tây.

... A Hành?

Tuy là mới vừa vội vã gặp nhau, nhưng ấn tượng về người đàn ông đó đã khắc sâu trong lòng của Dịch Hiên. Mặc âu phục, đeo cà vạt, dáng vẻ tinh anh, hoàn toàn khác kiểu người sống ở chợ búa như cậu ta.

Dù có yếu ớt, nhưng vẫn không thể làm mất đi khí chất cao quý vốn có. So về mặt nào, cậu ta cũng thua người đàn ông vừa rồi.

*

___ “Anh ấy... Tên là Hoắc Cận Hành, nhà anh ấy ở Nam Xuyên. Sinh nhật của anh ấy là ngày 16 tháng 11, năm nay 24 tuổi, lớn hơn tôi một tuổi...”

...

A Hành... Hoắc Cận Hành.

Vậy đó là người mà Hạ Sáu thích sao?

Đôi mắt ngẩn ngơ phản chiếu ánh sáng của ngọn đèn ở căn phòng phía tây, Dịch Hiên bỗng thấy mất mát.

*

Ông Lương là một bác sĩ đã lớn tuổi, trước kia ông là giáo sư ở bệnh viện Thủ đô, sau khi nghỉ hưu thì mở phòng khám tư nhân tại nhà.

Đăng ký khám bệnh ở bệnh viện Thủ đô rất khó khăn, cho nên những người ở ngõ Đồng Hoa bị đau đầu nhức óc đều có thói quen đến phòng khám của ông Lương.

Bác sĩ Lương cũng có đức độ của người làm nghề y, từ trước đến giờ chỉ cần có người muốn khám bệnh, dù có trễ đến thế nào ông vẫn đều sẵn sàng đến.

“Ông Lương ơi, bên này ạ!”

Hạ Thụ vội vã dắt bác sĩ Lương vào căn phòng phía tây, Hoắc Cận Hành đang nằm trên giường của Hạ Thụ, Hạ Hùng Hải thì đang ở bên cạnh trông chừng anh.

Nhìn lâu như vậy, môi của Hoắc Cận Hành đã hoàn toàn trắng bệch, anh cắn chặt hàm răng, ngón tay xanh trắng nắm chặt góc chăn.

Hạ Thụ ngồi xổm xuống bên cạnh, cô cầm lấy tay anh: “A Hành, bác sĩ đã đến rồi, anh sẽ khỏe ngay thôi, ráng chịu thêm một chút nữa nhé?”

Ngay cả hơi sức để nói chuyện Hoắc Cận Hành còn chẳng có, anh chỉ khẽ gật đầu.

Hạ Hùng Hải đứng dậy, rồi đi ra ngoài đun nước.

Bác sĩ Lương quan sát cẩn thận tình trạng của anh, hỏi: “Cậu ấy uống nhiều rượu lắm à?”

“Khoảng năm, sáu chai.” Hạ Thụ đáp: “Có rượu đế, cũng có rượu vang, rượu đế chiếm phần lớn.”

“Cậu ấy có nôn ra không?”

“Có, có nôn ạ!” Cô hồi tưởng lại rồi gật đầu.

Bác sĩ Lương cau mày, suy nghĩ một lát rồi hỏi Hoắc Cận Hành: “Có phải cậu vừa bị tái phát đau dạ dày cấp tính đúng không? Hơn nữa còn phải kiêng rượu?”

Hoắc Cận Hành không trả lời ngay lập tức, anh nhìn về phía Hạ Thụ.

Dường như anh không muốn trả lời, nhưng anh vẫn khẽ gật đầu.

Tim Hạ Thụ ngay lập tức đập liên hồi, đôi mắt của cô dần đỏ ửng, trông đáng vẻ như đang cố nén khóc.

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì nhú mày.

Bác sĩ Lương khiển trách: “Cậu điên rồi à? Đã biết rõ mình có bệnh mà còn uống nhiều rượu như vậy, không muốn sống nữa hay sao?... À bỏ đi, phải truyền dịch trước đã, với tình trạng bây giờ thì cậu ta không uống thuốc được, chỉ giảm đau được trước thôi.”

Rồi quay sang nói với người vợ đi cùng mình: “Thuốc Omeprazole*, đường gluco.....”

**Thuốc Omeprazole (奥美拉唑): là một loại thuốc được sử dụng trong điều trị bệnh trào ngược dạ dày thực quản, bệnh loét dạ dày tá tràng... (theo Google).*

Trước kia vợ của bác sĩ Lương là y tá, bà ghi nhớ rồi trở về nhà lấy thuốc.

Sau khi bà Lương đi về, Hạ Mẫn Quân bỗng đến đây.

“Anh ơi, có chuyện gì vậy? Sao lại ồn ào thế, muộn vậy rồi mà anh còn chưa ngủ sao?”

Phòng của Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn cũng ở phía tây, gần phòng của Hạ Hùng Hải và Hạ Thụ, bình thường bà ta đã ngủ rồi, có lẽ bị tiếng ồn ào đánh thức, Hạ Mẫn Quân ngáp một cái, bỗng nhú mày: “Sao có mùi rượu nồng nặc vậy?”

Trong nháy mắt, tim Hạ Thụ như ngừng đập, cô không dám thở ra một hơi.

Cô lắc đầu tỏ ý không sao với Hoắc Cận Hành, rồi quay sang bác sĩ Lương, với ánh mắt thiết tha, cô làm động tác im lặng.

Bác sĩ Lương khẽ gật đầu.

Nhưng cũng may là cửa phòng Hạ Thụ khép hờ, Hạ Hùng Hải đang đun nước ở bên ngoài nói: “À, không có việc gì đâu, chỉ là Tiểu Mộc đi gặp khách hàng uống ít rượu, có hơi say, anh đang đun nước cho con bé rửa mặt.”

“Cái gì?” Hạ Mẫn Quân ngạc nhiên: “Con bé này còn nhỏ mà uống rượu cái gì! Con bé có sao không anh? Có cần em nấu canh giải rượu cho con bé không?”

Dứt lời, bà ta định đẩy cửa phòng Hạ Thụ ra nhìn thử.

Trong cái chớp mắt, tim Hạ Thụ càng đập nhanh hơn.

“Thôi được rồi mà.” Hạ Hùng Hải ngăn bà ta lại: “Em mau nghỉ ngơi đi, cháu nó ngủ rồi, em đi vào là đánh thức nó dậy đó. Mau về phòng đi!”

Thấy ông ấy khẳng khái không cho mình vào, Hạ Mẫn Quân cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm, bà ta chỉ dặn dăm ba câu rồi rời đi.

Hạ Thụ thở phào.

Cô nhìn Hoắc Cận Hành, đôi mắt vẫn ngân lệ nhưng lại cố cười với anh.

Hoắc Cận Hành yếu ớt nhìn cô nhưng ánh mắt rất đổi dịu dàng.

Bà Lương đã trở lại, Hạ Thụ lấy một cái móc treo quần áo, treo bình truyền dịch lên giúp họ.

Sau khi dọn dẹp mọi việc xong xuôi rồi, hai vợ chồng bác sĩ Lương rời đi, dày vò đến tận đêm khuya.

Ngọn đèn trong ngõ gần như đã tắt hết, chỉ còn vài tiếng ve sầu kêu.

Truyền dịch rất có tác dụng, hai gò má của Hoắc Cận Hành vẫn trắng bệch như cũ, nhưng may thay không còn chảy mồ hôi nữa, bàn tay nắm chặt chần cũng dần dần buông ra.

Anh rất mệt, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Hạ Thụ ngồi xổm xuống ngắm anh.

Có thể là do dịch truyền vào, đầu ngón tay của Hoắc Cận Hành lạnh buốt. Dịch chảy vào trong kích thích đến mạch máu, có lẽ anh thấy đau nên vô thức nắm tay lại. Lòng mày cũng nhíu lại.

Hạ Thụ ổn định hơi thở của mình, cô cố gắng sưởi ấm đầu ngón tay của anh.

Thấy anh dần bình tĩnh lại, Hạ Thụ nhẹ nhàng kéo góc chăn lên cho anh, rồi cô đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Hùng Hải đang ở ngoài sân.

Khi Hạ Thụ đi tới, Hạ Hùng Hải đang ngồi hút thuốc trên ghế đá, ông ấy lặng im nhìn vàng trắng trên trời.

Cô tiến tới gần ông ấy: “Ba ơi.”

Hạ Hùng Hải quay đầu lại: “À, Tiểu Mộc à.” Rồi ông dập tắt điếu thuốc, khẽ vẫy tay gọi cô: “Đến đây.”

Hạ Thụ ngồi xuống bên cạnh ông ấy.

“A Hành ngủ rồi hả con?”

“Dạ.” Hạ Thụ khẽ gật đầu, rồi cô cúi đầu.

Hạ Hùng Hải nhẹ nhàng hỏi tiếp: “Hôm nay xảy ra chuyện gì thế?”

Hạ Thụ khựng lại.

Hạ Thụ không giấu diếm ông, cô kể hết toàn bộ mọi chuyện gần đây, kể cả chuyện đêm nay. Hạ Thụ nức nở: “Ba ơi, con xin lỗi ba nhiều lắm.”

Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn chã rơi xuống phiến đá trên mặt đất, dưới ánh trăng le lói: “Con biết, con kém cỏi hơn A Hành rất rất rất nhiều, nhưng con không có cách nào để buông bỏ tình cảm của con được. Con phải thử một lần.

Con không sợ vất vả, con chỉ sợ anh ấy đau khổ, con không muốn anh ấy phải đau lòng.”

Hạ Hùng Hải thở dài.

“Tiểu Mộc à, nếu con muốn tiếp tục tiến về phía trước, thì cứ đi đi, con đừng sợ, cũng đừng quay đầu lại.” Ông ấy lau nước mắt cho cô, rồi nói tiếp: “Ba già rồi. Nhưng dù có bất kỳ khó khăn gì, ba cũng sẽ cố gắng bảo vệ con.”

*

Lúc Hoắc Cận Hành tỉnh dậy, anh không biết lúc này là lúc nào. Trong phòng, chỉ một ngọn đèn bàn tỏa ánh sáng yếu ớt. Trời vẫn còn chưa sáng.

Anh không còn đau dạ dày nữa, cả người cũng có sức lực hơn nhiều. Mồ hôi ra rất nhiều khiến áo sơ mi trên người anh nhóp nhép dính vào da lưng, rất khó chịu.

Anh muốn nâng tay lên, nhưng khi giật giật đầu ngón tay thì có một lực cản anh lại.

Một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy đầu ngón tay của anh. Anh quay qua nhìn thì cũng sững sờ.

Hạ Thụ đang ngủ ở bên cạnh anh.

Trái tim Hoắc Cận Hành càng lúc đập càng nhanh, đến nỗi xương sườn cũng thấy đau đớn,

Cô vẫn cảm di động trong tay, màn hình điện thoại hiện báo thức có vẻ để bấm giờ anh truyền dịch xong. Có lẽ sợ báo thức đánh thức anh dậy nên cô còn quay loa điện thoại về phía tai mình.

Anh cố sức dùng tay kia tắt báo thức, sau đó khẽ để điện thoại sang một bên.

Bình truyền dịch chỉ còn lại một chút xíu.

Nằm yên đợi dung dịch thuốc chảy hết, anh cố gắng nhẹ nhàng hết sức rút tay mình ra khỏi bàn tay của cô, rồi rút kim truyền dịch ở tay ra.

Có một hai giọt máu chảy ra.

Anh lấy tay lau đi.

Sau khi làm xong hết thấy, anh mới nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô.

Ánh sáng mờ ảo bao phủ khuôn mặt của cô, cô gái yên lặng đến lạ thường, cũng không biết cô ở đây từ khi nào.

Những giọt nước mắt trên khóe mắt cô đã khô cạn.

Hoắc Cận Hành không kiềm được, anh chìa tay vuốt khóe mắt của cô.

Dường như cảm thấy có gì chạm vào mắt, lông mi của Hạ Thụ khẽ chớp rồi cô tỉnh dậy.

“A Hành?” Thấy anh tỉnh rồi, Hạ Thụ ngẩn người ra một giây, mắt hạnh sáng lên: “Anh thấy thế nào rồi? Có còn đau không? À đúng rồi... Còn kim truyền nữa.”

Cô cúi xuống nhìn thì thấy anh đã gỡ kim truyền ra rồi, Hạ Thụ nhẹ nhàng nâng bàn tay anh lên soi cẩn thận, giống như nhìn bảo bối của mình vậy.

Hoắc Cận Hành cũng nhìn cô chăm chú.

Dường như bao nhiêu lưu luyến cứ đọng lại trong khoảnh khắc tĩnh mịch này, anh muốn khoảnh khắc ấy kéo dài lâu thêm.

Hạ Thụ xác nhận anh không sao, cô mỉm cười: “A Hành, anh có khát không? Bác sĩ bảo anh tỉnh lại rồi thì nhớ uống nước ấm, để em đi lấy cho anh.”

Cô bèn đứng dậy, nhưng một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô, như không muốn để cô đi khỏi vậy.

Hạ Thụ thoáng giật mình.

Hoắc Cận Hành nhìn cô, giọng nói có vẻ đáng thương: “Hạ Thụ, anh đau...”

Hạ Thụ luống cuống: “Anh đau hả? Dạ dày còn đau đúng không? Anh chờ một lát, để em đi gọi bác sĩ Lương...”

Hoắc Cận Hành lắc đầu.

Anh khẽ chỉ vào ngực mình.

Vành mắt Hạ Thụ chua xót, cổ họng cô nghẹn ngào tới mức không thốt nên lời.

Trong nháy mắt, cô bỗng nhớ những câu mình nói mỗi khi gặp anh.

Người đàn ông này đã từng bưng bình vượt qua hơn nửa Trung Quốc đi tìm cô, từng vứt bỏ kiêu ngạo để cầu xin người khác với cô trong làn tuyết trời đông giá rét, từng đứng ba ngày trong trận mưa to tháng chín chỉ để tìm được bóng dáng của cô, từng đi hơn nửa Đế Đô chỉ để mua kẹo mà cô yêu thích.

Nhưng cô lại nói với anh, Hoắc Cận Hành, chúng ta không nên gặp lại nhau.

Cô đã nói vậy...

Tại sao cô có thể đối xử với anh như vậy?

Tại sao cô có thể làm tổn thương anh như vậy?

Hạ Thụ hít một hơi, cô ngồi xồm xuống một lần nữa, mắt rơi lệ nhưng vẫn cười ngọt ngào với anh: “A Hành, nếu anh thấy đau, em sẽ xoa xoa cho anh, được chứ?”

Hoắc Cận Hành nói: “Được.”

Bàn tay cô khẽ vuốt ngực của anh, cũng cảm nhận được tiếng tim anh đập.

Nước mắt Hạ Thụ rơi xuống.

Hoắc Cận Hành không lau nước mắt cho cô. Hai tay anh giữ chặt tay cô ở trước ngực, đôi tay của người con gái mà anh nhớ nhung, trông mong bảy năm. Mà sau bảy năm, tới tận hôm nay anh mới được nắm tay của người ấy. Anh không muốn buông tay ra lần nữa.

Anh nắm chặt tay cô, anh ngồi ở tư thế cuộn tròn giống như đứa nhỏ không có cảm giác an toàn, nức nở không thành tiếng.

-----oOo-----

CHƯƠNG 55: CỦA RIÊNG EM

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Anna

Beta: Sani

Đêm hôm đó cứ trôi qua như vậy.

Vì sức khỏe của Hoắc Cận Hành vẫn còn yếu, nên sau đó không biết anh đã thiếp đi từ lúc nào, chỉ mơ hồ biết mình đã chìm vào giấc ngủ rồi lại tỉnh giấc. Cô cũng chịu đưa bàn tay mà anh đã đợi chờ suốt nhiều năm qua cho anh, để anh có thể chạm vào trái tim cô, cũng như chữa lành vết thương trong tim anh.

Tỉnh lại lần nữa thì trời cũng đã sáng.

Vừa thức dậy thì đôi mắt đen láy của Hoắc Cận Hành đã chìm vào ánh ban mai nhàn nhạt, chiếc rèm cửa sổ hoa nhí màu trắng nhẹ bay trong gió.

Anh trầm ngâm nhìn theo góc rèm đang bị gió thổi, rồi dần tỉnh táo lại.

Hạ Thụ hiện không có ở đây.

Anh khẽ giật mình, sau đó ánh mắt vô thức rơi xuống vị trí mà đêm qua cô dựa vào khi ngủ, anh đưa tay xoa nhẹ nơi đó.

Hoắc Cận Hành ngồi dậy, anh cẩn thận quan sát phòng của cô.

Căn phòng không quá lớn nhưng rất sạch sẽ và ấm áp. Đã nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn thích màu hồng, toàn bộ giấy dán tường đều là màu hồng, trên chiếc rèm cửa sổ màu trắng là những bông hoa màu hồng nhỏ xíu.

Cô đã lớn lên ở đây.

Cô đang sống ở đây.

Con thỏ hồng dựng ở một góc giường đã hơi cũ, nhưng được giặt rất sạch sẽ còn có mùi thơm xà phòng.

Anh thuận tay cầm nó lên rồi giật nhẹ vành tai đang rũ xuống của chú thỏ, khoe miệng cong lên.

“Còn nhận ra tao không?” Giọng anh rất khê: “Nhiều năm trước là tao mua máy tặng cho cô ấy đó.”

Trên mặt bàn có một tờ giấy được chặn lại bởi một chiếc bút máy.

‘A Hành, nếu anh tỉnh lại thì đừng lo lắng, em đi siêu thị một lát.

Quần áo của anh đã thấm nhiều mồ hôi nên mặc sẽ rất khó chịu, anh hãy thay bộ quần áo này nhé. Đây là của Tiểu Tuấn, bây giờ chắc cậu ấy cũng lớn bằng anh, đừng khách sáo nhé!

Ba, cô và Tiểu Quân đi làm rồi, anh không cần quá lo lắng, bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi nhiều, nhớ nhé ^ _ ^

[icon cây nhỏ]

Hoắc Cận Hành mỉm cười, anh cẩn thận gấp lại tờ giấy rồi cất vào túi áo của mình, sau đó cầm bộ quần áo bên cạnh lên.

Đó là một chiếc quần thể thao đơn giản và một chiếc áo phông trắng, anh thay quần áo rồi cẩn thận gấp để ở một bên. Sau đó anh thu dọn lại chăn gối.

Khi đang thu dọn bỗng nhiên có một gì đó rơi từ chăn ra.

Đó là điện thoại của cô.

Hoắc Cận Hành cầm lên.

Có lẽ do cô đi vội nên không mang theo điện thoại. Khi anh vừa chạm vào màn hình thì nó bỗng dưng phát sáng và vô tình mở được khóa. Điện thoại của cô không cài mật khẩu, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hoắc Cận Hành.

Anh biết rằng tự tiện đụng vào đồ của người khác là không lịch sự, nhưng anh lại rất nóng lòng muốn biết, nên lý trí không thể thắng được mong muốn quá lớn này, anh muốn bỏ qua một lần.

Đầu ngón tay có chút run rẩy, anh tìm danh bạ rồi nhập số điện thoại của mình. Điện thoại của anh đổ chuông, trên đó hiển thị một dãy số đến từ Hải Thành.

Nhưng màn hình điện thoại của cô không phải là những con số.

Hoắc Cận Hành vừa nhìn thấy vậy thì sự chua xót len lỏi vào nơi yếu đuối nhất trong tim anh

Cô không quên.

Trên màn hình là bức ảnh của cô và anh khi còn nhỏ, còn có dòng chữ.

-“Của riêng em”

Ra khỏi căn phòng phía tây, Hoắc Cận Hành đứng trong sân, anh nhắm mắt lại tận hưởng không khí trong lành.

Nắng tháng sáu vừa nhẹ nhàng lại ấm áp được che khuất bởi những chiếc lá đa tạo lên những ánh sáng nhỏ li ti.

Con ngõ này cách đường lớn khá xa, dù cho nhịp sống ở ngoài kia có gấp gáp, vội vã thế nào đi nữa, thì ở đây vẫn luôn yên tĩnh, tự tại.

Không ồn ào, không có phiền nhiễu.

Đột nhiên có thứ gì đó chạm vào chân anh.

Hoắc Cận Hành mở mắt nhìn xuống thì thấy một quả bóng nhỏ lăn dưới chân mình.

Một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi đứng cách đó không xa, có chút rụt rè, sợ hãi không dám tiến tới, chỉ đứng đó nhìn.

Anh mỉm cười, cúi xuống nhặt bóng lên, anh tiến tới rồi ngồi xổm trước mặt cậu bé.

“Của em phải không?”

Cậu bé tên là Dịch Dương, là em trai của Dịch Hiên, cậu bé nhanh nhóng nhận lấy trái bóng, ôm chặt nó trong lòng, rồi lặng lẽ lùi lại sau hai bước giữ khoảng cách với anh.

Hoắc Cận Hành nhận ra cậu bé có hơi kháng cự lại anh.

Anh ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?” Giọng anh vô cùng nhẹ nhàng, sau khi thay bộ âu phục và giày da có phần lạnh lùng, xa cách, mặc lên mình bộ quần áo thể thao đơn giản nhìn anh giống như một người anh trai nhà hàng xóm hiền lành.

“Em không quen biết anh.” Tiểu Dịch Dương chớp chớp mắt rồi nhìn anh chằm chằm, giọng nói còn mang theo hơi sữa: “Anh, có phải anh là tên đáng ghét A Hành không?”

Hoắc Cận Hành hơi ngạc nhiên: “A Hành?”

“Hừ!” Bánh bao nhỏ có hơi tức giận rồi gật gật đầu: “Anh trai em rất thích chị Hạ Sáu, nhưng chị ấy nói người chị ấy thích là A Hành, tên của anh trai em không phải là A Hành. Tối qua em nghe anh trai nói người tên A Hành đã xuất hiện rồi nên anh ấy rất buồn. Anh đã khiến anh trai em buồn, em ghét anh!”

Nhịp tim của Hoắc Cận Hành bỗng chốc đập nhanh hơn, ánh mắt thâm sâu, anh mơ hồ đã nhận ra điều gì đó từ lời nói của cậu bé.

“Em nói... Chị Hạ Sáu đã nói với em rằng người chị ấy thích là A Hành phải không?”

Chị ấy thích anh....

Dịch Dương miễn cưỡng gật đầu, bĩu môi nói: “Anh thật đáng ghét!”

Dịch Dương rất quý Hạ Sáu, không chỉ mình cậu mà tất cả mọi người trong gia đình cậu bé đều yêu quý cô.

Chị Hạ Sáu vừa xinh đẹp, dịu dàng lại chịu khó, sao cậu không thích cho được.

Thời gian trước anh trai còn nói sẽ lấy chị Hạ Sáu về làm chị dâu của cậu nên cậu rất vui. Nhưng ai mà ngờ được lại có người tên A Hành chen vào giữa bọn họ.

Tên A Hành gì đó đáng ghét chết đi được!

Ngoài cổng có người đang đi vào, là Mã Tuấn quên mang theo đồ nên quay lại lấy.

“Ày, Tiểu Dịch Dương, đang làm gì đấy?” Nhìn thấy Dịch Dương ở đó, cậu ta định trêu chọc cậu bé. Nhưng khi nhìn rõ người trước mặt Dịch Dương, mặt Mã Tuấn lập tức biến sắc: “Tổng Hành?!”

Hoắc Cận Hành hơi giật mình.

Anh từ từ đứng dậy rồi đối mặt với cậu ta.

Sau khi chắc chắn là anh, Mã Tuấn thắc mắc hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Giọng cậu ta rất gay gắt: “Sao anh còn dám đến đây, fuck!”

Cậu ta xông lên phía trước như muốn đánh anh.

Hoắc Cận Hành lùi về sau, bỗng có một bóng người chắn giữa hai người họ.

“Tiểu Tuấn!”

Về mặt Hạ Thụ tràn đầy lo lắng, cô dang hai tay ra đứng chặn giữa hai bọn họ.

Cô đi siêu thị về, vừa bước vào cổng đã nhìn thấy cảnh tượng này. Thậm chí không để ý trong túi còn có trứng gà mà quăng ngay xuống đất.

Hắc Cận Hành ngẩn người.

Mã Tuấn đang định xông tới cũng lập tức dừng lại.

Cậu ta không thể bình tĩnh được nữa, tức giận quát lớn: “Chị mau tránh ra để em giết chết tên khốn này!”

Hạ Thụ dang hai tay kiên quyết bảo vệ Hoắc Cận Hành sau lưng mình, giọng nói vừa lo lắng lại như cầu xin: “Tiểu Tuấn, A Hành đang bị bệnh, bây giờ rất yếu, em đừng đánh anh ấy.”

“Chị còn che chở cho anh ta?!” Mã Tuấn thực sự bị tức chết: “Anh ta đã hại gia đình mình thành thế này rồi mà chị còn bảo vệ anh ta! Chị mau tránh ra cho em!”

“Tiểu Tuấn!”

Hoắc Cận Hành đã kịp nghe thấy ý trong lời nói của cậu ta, anh cau mày.

Anh nhẹ nhàng đặt tay mình lên cánh tay của Hạ Thụ, sau đó đứng lên trước mặt cô.

“A Hành...” Hạ Thụ hết sức lo lắng túm cánh lấy tay anh kéo lại phía sau mình. Ánh mắt anh rất trầm tĩnh, bàn tay thon dài khẽ vỗ nhẹ tay lên tay Hạ Thụ như muốn nói đừng quá lo lắng.

Anh quay lại nhìn Mã Tuấn: “Là tôi đã hại gia đình cậu?”

“Anh còn giả bộ!” Mã Tuấn mặt đỏ tía tai, thấy không có Hạ Thụ bảo vệ nữa liền xông tới đâm anh.

“A Hành!” Hạ Thụ rất sợ hãi, giây phút đó cô không còn để tâm đến bất cứ chuyện gì khác nữa, cô kiên quyết ôm chặt Hoắc Cận Hành vào lòng.

Một cái ôm đến rất bất ngờ nhưng cũng rất mạnh mẽ.

Cô đang quay lưng lại phía Mã Tuấn nên cú đâm tàn nhẫn của cậu ta lập tức rơi xuống lưng cô.

Người Hoắc Cận Hành cứng đờ.

“Hạ Thụ!”

“Chị!”

Trong sân bỗng chốc yên tĩnh trở lại, có thể nghe rõ những tiếng động ma sát của lá đa khi bị gió thổi.

Tiểu Dịch Dương đứng một bên nhìn đến phát ngốc, cậu nhìn chăm chăm bọn họ.

Quả bóng trong tay cậu bé rơi xuống đất lăn vài vòng.

Mặt Hạ Thụ tái nhợt, đau đến không nói lên lời. Cô khẽ dựa trán vào lồng ngực anh, nhẹ nhàng hít thở cùng nhịp tim của anh.

“Hạ Thụ...” Hoắc Cận Hành cúi xuống nhìn cô, giọng nói có chút run rẩy.

Một lúc sau, cô khẽ ngẩng đầu lên khỏi ngực anh.

Mắt cô vẫn ngân ngấn nước, Hạ Thụ nhìn anh khẽ mỉm cười: “A Hành, anh không sao chứ?”

Tim Hoắc Cận Hành khẽ nhói.

Anh khẽ lắc đầu rồi lạnh lùng nhìn Mã Tuấn.

Mã Tuấn bị anh nhìn đến nổi lạnh sống lưng.

Bây giờ cậu ta thấy rất áy náy, không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, cậu ta rất muốn tiến tới xem tình hình của chị mình thế nào, nhưng phải chịu áp lực lớn từ Hoắc Cận Hành nên chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ.

“Chị ơi! Em xin lỗi, em... Không có cố ý, sao chị tự dưng lại bảo vệ anh ta, em vốn dĩ là muốn đâm ___”

Cậu ta muốn nói là đánh Tống Hành, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hai người còn đang ôm chặt lấy nhau nên có nói hay không cũng vậy, đành im lặng.

“Haizz... Em xin lỗi.”

Hạ Thụ đã đỡ đau hơn rất nhiều.

Hoắc Cận Hành thấy cô đã hít thở lại bình thường, anh ôm chặt cô vào lòng mình, giọng nói không hề mang theo một chút ấm áp: “Nói cho rõ ràng, sao lại là tôi hại gia đình các cậu?”

Mã Tuấn: “.....”

*

Địa điểm được chuyển vào trong nhà. Sau khi nghe Mã Tuấn thuật lại, Hoắc Cận Hành nhíu mày: “Cho nên, cậu cho rằng nhà họ Hoắc chúng tôi đã giờ trò trong khâu vật liệu?”

“Lẽ nào không phải!”

Mã Tuấn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ tức giận nói: “Ông ngoại tôi làm kinh doanh luôn coi trọng hai chữ “trung thực”, nhà chúng tôi không thể có chuyện bớt xén vật liệu được. Lần hợp tác đó chỉ có nhà tôi và nhà anh có thể trực tiếp tiếp xúc với vật liệu, không phải nhà anh thì còn ai vào đây nữa?”

Hạ Thụ đang nằm nghỉ trên chiếc sofa ngay bên cạnh, chỗ đau lúc trước bị Mã Tuấn đánh cũng đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn hơi ê ẩm.

Tiểu Dịch Dương bị Mã Tuấn kéo vào đây để xoa chỗ đau giúp Hạ Thụ, nhưng cậu bé vẫn là trẻ con nên lực không đủ mạnh, xoa giúp cô đến nửa ngày mà vết thương không đỡ ngược lại còn hơi nhột.

Hạ Thụ đành bảo cậu bé trở về nhà.

Cậu bé tự cảm thấy mình không nên ở đây thêm nữa, như được đại xá nhanh chóng cầm lấy bóng chạy ra ngoài.

Hoắc Cận Hành lười phải giải thích Mã Tuấn, anh nói với Hạ Thụ: “Không phải do anh.”

Trong mắt anh như chứa đựng nhiều điều không thể giải thích thành lời: “Cũng không phải do nhà họ Hoắc.”

“Em biết.” Hạ Thụ ngược đôi mắt hạnh nhìn anh mỉm cười, vẻ mặt không chút nghi ngờ nói: “Em luôn tin tưởng anh, A Hành.”

Tâm trạng của Hoắc Cận Hành giờ đây vô cùng phức tạp.

Cho nên... Đây chính là một trong những lý do khiến cô luôn lưỡng lự không tiến tới với anh.

Cô tin anh, nhưng không hoàn toàn tin tưởng nhà họ Hoắc.

Cô lo lắng chuyện này có thể liên quan đến gia đình anh, nhưng anh lại hoàn toàn không biết, cô sợ anh sẽ không có cách nào đối mặt với chuyện này.

Rốt cuộc cô đã phải chịu đựng bao nhiêu vì anh?

“Chị đừng tin anh ta!” Mã Tuấn tức giận dùng dưng nói: “Anh ta nói gì chị cũng tin, sao mà chị dễ bị mắc lừa vậy? Em nói cho chị biết chị đừng tin những lời xảo biện của hắn, anh ta...”

Hoắc Cận Hành lại ôm chặt cô vào lòng.

“...” Mã Tuấn dứt khoát nói chuyện cho rõ ràng.

Cậu ta nói tiếp: “Dù thế nào thì chị à, chị không được tùy tiện đi tin lời anh ta! Miệng là của anh ta thì anh ta nói gì mà không được, người xấu thì không bao giờ tự nhận mình là người xấu, thật là...”

“Vì lý do gì?” Hoắc Cận Hành ngắt lời: “Nếu đúng thật do nhà họ Hoắc, vậy tại sao chúng tôi phải làm như vậy?”

“Bởi vì...” Câu hỏi này khiến cậu ta phải cứng họng, sau khi suy nghĩ hồi lâu cậu ta đành phải cắn răng trả lời: “Bởi vì anh muốn gia sản của nhà chúng tôi vì vậy đã hãm hại gia đình tôi.”

Hoắc Cận Hành: “Lợi nhuận một tuần của tập đoàn Quân Dục gấp 1,5 lần lợi nhuận của nhà họ Hạ trong một năm, chúng tôi có cần thiết phải làm vậy không?”

Mã Tuấn ngẩn người.

Cậu ta trừng mắt, đập mạnh tay xuống bàn lớn tiếng: “Anh đang xem thường ai đấy?”

Hạ Thụ cũng bị giật mình.

Hoắc Cận Hành cau mày lại.

“Không phải tôi coi thường.” Giọng anh trầm xuống: “Đó là sự thật.”

“Năm đó hợp tác với nhà họ Hạ chỉ là một chi nhánh nhỏ của Quân Dục, sau khi sự cố xảy ra bọn họ đã nhanh chóng chạy thoát thân, nhưng sự việc lần đó cũng khiến cho công ty bị tổn thất rất nặng nề. Sau cùng tổng công ty phải bù vào khoản thiệt hại đó. Tất cả các số liệu đều được Quân Dục lưu giữ đầy đủ. Nếu cậu không tin, văn phòng của tôi lúc nào cũng mở rộng cửa chờ cậu khám xét.”

“...” Lần này Mã Tuấn thực sự bị cứng họng, cậu ta cảm thấy không thể nói lại anh: “Vậy ý của anh là chuyện nhà chúng tôi tự làm phải tự chịu đúng không?”

“Cậu đừng xuyên tạc ý của người khác.” Hoắc Cận Hành chỉ biết thở dài, “Không phải là gia đình tôi, cũng không phải là gia đình của các cậu. Rốt cuộc là ai đã gây ra chuyện này, tôi phải điều tra cho rõ ràng.”

Hạ Thụ có hơi sợ hãi: “A Hành.”

Anh hiểu cô đang muốn nói gì, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, khẽ mỉm cười rồi gạt đầu nhìn cô.

Hai bàn tay đan chặt vào nhau.

Mã Tuấn hoàn toàn không biết nói gì nữa.

Hạ Thụ thấy cậu ta vẫn luôn im lặng, bèn thử dò xét hỏi: “Tiểu Tuấn, không phải em vẫn luôn nói sự việc này chắc chắn phải có hiểu lầm gì hay sao? A Hành đã nói như vậy rồi, em đừng có tìm cách chống đối anh ấy thêm nữa, hãy cho anh ấy thêm một cơ hội, bọn chị nhất định sẽ điều tra một cách rõ ràng.”

Mặt Mã Tuấn nhăn nhó.

Thật ra mà nói, vừa rồi sau khi nghe Hoắc Cận Hành nói, cậu ta không còn chắc chắn về suy nghĩ ban đầu của mình nữa, chỉ là ân oán sâu đậm giữa cậu ta và Hoắc Cận Hành đã quá lâu, khiến cậu ta không muốn hạ mình đi tin tưởng anh.

Đứng đó do dự nửa ngày trời, cuối cùng cậu ta đành miễn cưỡng nói: “Thôi được rồi, được rồi, cứ như vậy đi! Nói thì hay đó, ai mà biết được có phải vừa ăn cướp vừa la làng không...”

Hạ Thụ thở phào nhẹ nhõm.

Cậu ta lại tiếp tục: “Nhưng mà chị này! Sao chị không nói gì mà đã đưa anh ta về nhà mình, anh ta còn không đáng bị đánh sao?”

Hạ Thụ biết mình không đúng khi giấu giếm chuyện này với cô và em họ, cô cảm thấy hơi áy náy: “Chị...”

Dường như đã phát hiện ra điều gì đó, Mã Tuấn đột nhiên hét lớn: “Sao chị còn lấy quần áo của em cho anh ta mặc?”

Mặc rồi thì thôi đi, nhưng sao lại mặc đẹp hơn mình nhiều như vậy!

Càng nghĩ càng tức, khôn kiếp!

-----oOo-----

CHƯƠNG 56: QUÁ KHỨ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Beta: Sani

Buổi trưa, Hạ Thụ phải đi thương lượng một hợp đồng quảng cáo quan trọng. Cô có hơi lo lắng về A Hành và Mã Tuấn.

Mã Tuấn thấy dáng vẻ do dự, đề phòng như phòng cướp của cô thì không biết nói thế nào: “Ồi thôi được rồi, được rồi, chị cứ yên tâm đi, em có thể ăn thịt được anh ta sao! Chị thôi đi!”

Cậu ta thâm nghĩ cậu ta là người hay kích động nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, lúc trước cậu ta chịu thiệt dưới tay Tống Hành rất nhiều lần. Hơn nữa nhiều năm trôi qua như vậy rồi, quỷ mới biết trình độ Taekwondo của anh tăng lên mấy cấp rồi, nếu cậu ta muốn chết thì mới gây sự với anh...

Hạ Thụ vẫn lo lắng, trước khi đi cô lặng lẽ nói với Hoắc Cận Hành: “A Hành, anh nghỉ ngơi đi, uống nhiều nước. Cháo em nấu đã nhừ rồi đây, anh nhớ ăn hết rồi uống thuốc. Uh... Không cần để ý đến Mã Tuấn, anh nhớ chú ý an toàn.”

“Được rồi.” Anh nở nụ cười, ngón tay khẽ vuốt hai má cô. “Anh nhớ rồi.”

Hai má Hạ Thụ nóng lên, cô rũ mắt: “À, nếu anh cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, cũng không cần ở lại đây, ở cùng Mã Tuấn vốn cũng không an toàn. Anh không nên đi một mình, phải gọi tài xế của nhà anh đến biết không? Anh vẫn còn bị ốm, không thể lái xe.”

“Được, đều nghe em hết.”

Hạ Thụ rời đi.

Hoắc Cận Hành nhìn bóng lưng cô biến mất ở cuối ngõ nhỏ xum xuê lá đa, khi quay lại căn phòng ở phía tây, Mã Tuấn đang múc cháo ở trên bàn ăn như hồ điệp.

Cậu ta giương mắt thấy Hoắc Cận Hành đi vào, không tiếng động trở mặt xem thường, dùng chiếc đũa gỗ gõ bát: “Ăn không?”

Hoắc Cận Hành không đáp lại, anh múc một chén cháo ngồi xuống đối diện cậu ta.

Cháo được bỏ thêm hạt bo bo nên có độ sệt vừa phải, còn thả thêm củ từ và nấm tuyết, có lợi cho dạ dày.

Ngón tay chàng trai sạch sẽ nắm thìa, nhẹ nhàng quấy, xương cổ tay thon dài trắng nõn. Anh lẳng lặng ăn cháo, thái độ bình tĩnh, thờ ơ, không phát ra âm thanh gì.

Mã Tuấn ngồi đối diện đang và cháo chậm lại, cậu ta nhìn phía anh, trong lòng nảy sinh cảm giác là lạ.

“Thật đúng không thay đổi chút nào...”

Trong chảo nhưng lạnh lùng, thích yên lặng.

Cậu ta nhớ trước kia Tống Hành luôn như vậy, cho dù ăn cơm hay làm gì khác, lúc nào cũng làm theo nhà bọn họ. Anh không hề phát ra một chút âm thanh

nào, chỉ yên lặng làm chuyện của mình, không hề có cảm giác tồn tại.

Hoắc Cận Hành nghe thấy nhưng lại làm như không nghe thấy.

Mã Tuấn nói: “Này, sao bỗng dưng anh lại đến nhà chúng tôi? Chị tôi nói anh bị bệnh, anh bị sao vậy? À anh đến đây từ khi nào?”

“...” Vẫn làm như không nghe thấy.

“Này! Tôi đang nói chuyện với anh đấy!”

“...”

Nói liên tục mấy câu, Mã Tuấn hoàn toàn không nhận được nữa, cậu ta bỏ đũa xuống, nắm lấy cổ tay của anh.

“Tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh bị câm điếc hả! Sao lại không để ý tới người khác, đừng có quá đáng!”

Động tác của Hoắc Cận Hành chỉ đành khựng lại.

Về mặt anh thản nhiên, giọng nói đầy vẻ thờ ơ: “Chị cậu bảo tôi không cần để ý đến cậu.”

Mã Tuấn khựng lại, bỗng có cảm giác như đánh vào không khí: “Chị ấy nói không để ý anh sẽ không để ý? Chị ấy nói nhiều như vậy, anh cũng nghe theo hết?”

Hoắc Cận Hành: “Ừ.”

“...” Mã Tuấn suýt nữa tắt thở.

“Được được!” Cậu ta buông tay anh ra, mặt lộ vẻ căm kính: “Tôi sẽ không làm gì anh, nói hai câu cũng không làm chết người được! Trong phòng chỉ có hai người chúng ta, anh trò chuyện với tôi đi, buồn bực muốn chết...”

Hoắc Cận Hành tiếp tục ăn cháo, anh cúi đầu, trong nháy mắt khóe môi cong lên rất nhỏ.

“Muốn nói cái gì?”

Thấy cuối cùng anh cũng có phản ứng, hai mắt Mã Tuấn sáng rực lên, lặng lẽ kẻ sát vào anh: “Này, tôi nghe nói bây giờ anh là tổng giám đốc Quân Dục ở Đế Đô? Thật sao?”

“Ừ.” Hoắc Cận Hành nhìn cậu ta: “Làm sao vậy?”

Mã Tuấn có hơi chột dạ, ho khan hai tiếng nói: “Quân, Quân Dục có cái gì tốt chứ! Tập đoàn lớn như vậy, cũng không thiếu tiền, một đám là đại gia, kết quả còn tranh mấy đồng tiền với tôi, keo kiệt chết mất! Thật là...”

Hoắc Cận Hành muốn cười, nói theo cậu ta: “Ừ.”

Mã Tuấn cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, nhưng thật sự muốn biết, khẽ cắn môi liều hỏi: “Thế nhưng, tôi hỏi anh, làm khuôn vác ở công ty mấy anh, một tháng

được bao nhiêu tiền?”

“Cậu muốn làm?”

Cậu ta nghen lời, không ngờ anh sẽ nói thẳng ra như vậy, cổ cũng đỏ lên: “Tôi tôi cũng không nói gì! Ai muốn đến làm đâu! Anh đừng nói hươu nói vượn! Ai ôi anh cũng đừng có tự kỷ quá, đừng tưởng rằng Quân Dục của nhà anh trâu bò như vậy, ai cũng muốn vào! Tôi không...”

“Nếu cậu muốn đến làm, tôi có thể sắp xếp giúp cậu.” Hoắc Cận Hành nói.

Dứt lời, anh liếc cậu ta đầy thâm ý.

“...” Trong lòng Mã Tuấn như nở hoa, nhưng vẻ mặt thì cố kìm nén: “Đương nhiên, nếu anh cầu xin tôi, tôi cũng sẽ suy nghĩ xem sao...”

Hoắc Cận Hành cười khê.

Có thứ gì đó đang chuyển biến trong vô thức và theo chiều hướng tốt đẹp.

Ăn cháo xong, Mã Tuấn nhỏ giọng nói: “Cái kia, Tống Hành...”

Cậu ta sửa miệng: “Không đúng, không đúng, Hoắc, Hoắc Cận Hành... Ôi chao, sao anh lại đổi tên thành như vậy! Còn không dễ nghe bằng Tống Hành!”

Hoắc Cận Hành từ chối cho ý kiến: “Làm sao vậy?”

Cậu ta bẻ bẻ tay có chút không tự nhiên, nói quanh co cả buổi mới nói ra được: “Rất xin lỗi.”

Hoắc Cận Hành ngẩn ra.

“Cái gì?”

Dường như anh nghe thấy, nhưng cũng giống không nghe thấy: “Cái gì?”

“...” Mã Tuấn nói: “Rất xin lỗi! Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Tôi đang xin lỗi anh đây, đừng làm như không nghe thấy nữa!”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành đầy nặng nề.

Mã Tuấn biết khi niên thiếu bản thân đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với Tống Hành, dù anh không tha thứ cho cậu ta, thì cậu ta cũng không thể nói gì. Câu xin lỗi này cậu ta nợ anh bảy năm rồi, nó xuất phát từ đáy lòng cậu ta, cũng do sau này trải qua cảnh nghèo khó, Mã Tuấn mới hiểu được tình cảnh lúc đó của anh, tự mình nếm trải khó khăn như anh, cũng biết được khi đó anh vất vả như thế nào. Cũng từ đó, cậu ta biết bản thân mình lúc đó quá đáng như thế nào.

Trên thế giới không ai có thể biết tình cảnh của người khác khó khăn như thế nào, chỉ có tự mình trải qua, mới biết được đau còn có thể đau hơn, khổ còn có thể khổ hơn. Hơn nữa, mặc dù là cùng cảnh ngộ nhưng cậu ta không làm tốt được như anh.

Trong lòng ngực Hoắc Cận Hành có thứ gì đó không rõ lặng yên biến mất, anh nói rất bình tĩnh: “Không cần xin lỗi, tôi đã quên từ lâu rồi.”

“Như vậy là tốt nhất.” Mặt Mã Tuấn hồng hồng, dùng đũa ra sức khuấy cháo, “Nhưng chuyện xin lỗi là chuyện xin lỗi, tôi vẫn không thích anh đâu! Đây là hai chuyện khác nhau, anh phải rõ ràng đó!”

Hoắc Cận Hành cười khế, chợt nghĩ đến cái gì đó, nói: “Thế nhưng tôi muốn nhờ cậu một chuyện, cậu có thể giúp tôi không?”

Vừa nghe đến từ “nhờ”, Mã Tuấn cảnh giác: “Anh... Muốn làm gì? Không phải anh áp ủ âm mưu xấu xa gì đó chứ? Tôi nói cho anh...”

“Có thể nói cho tôi biết mấy năm nay chị cậu đã trải qua những chuyện gì không?” Hoắc Cận Hành nói: “Cầu xin cậu đó.”

*

Buổi chiều, trong sân yên tĩnh, cành cây xanh biếc đung đưa, có chim chóc bay trên đỉnh ốc, có hai chàng trai ngồi dưới tàng cây.

Hoắc Cận Hành lẳng lẳng lắng nghe Mã Tuấn kể lại chuyện bảy năm trước. Thật ra Hoắc Cận Hành muốn nghe chuyện này từ rất lâu rồi.

Trong nhà anh vẫn giữ tư liệu về bảy năm qua của cô, thế nhưng giấy trắng mực đen ít ỏi không thể nói rõ được những chuyện vất vả mà cô đã trải qua, anh càng muốn được cảm nhận những việc nhỏ không đáng kể này một cách chân thực nhất. Vừa may Mã Tuấn đều biết những chuyện này.

Cậu ta nói: “Thật ra nói bảy năm thì thấy dài nhưng mọi chuyện lại chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bỗng nhiên kêu tôi nói, thôi thì nói về chuyện sau khi anh rời đi đi. Sau khi anh rời đi...”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành vẫn dừng trên cành lá xum xuê, yên lặng lắng nghe, đáy lòng lặng lẽ cảm thụ từ trời đông giá rét ở Thanh Thành đến mùa hạ của Hải Thành, từ mùa đông Hải Thành đến tuyết rơi ở Đế Đô. Cảm thụ một con đường khó khăn dài đằng đẵng cô đã đi qua...

Cô âm thầm rơi lệ sau khi anh rời đi.

Cô cầu xin đầy bất lực sau khi bị ngắt điện thoại, chỉ biết đối diện với âm thanh lạnh băng của nó.

Cô sinh bệnh nặng sau khi ông nội qua đời.

Nửa đêm cửa sổ bị đập nát chỉ có thể co rúm tránh ở góc tường, từ đó về sau bất kỳ tiếng động nào cũng khiến cô sợ hãi, còn có gạt nước mắt từ bỏ đàn Cello, tủi thân và khổ sở khi lần đầu tiên xin việc thất bại. Nụ cười và nước mắt sau khi thấy tên anh trên danh sách trúng tuyển, kiên cường đứng dậy sau mỗi một lần sắp sụp đổ.

Cô đã một mình trải qua rất nhiều con đường như vậy...

Anh bỗng nghĩ, khi cô đang trải qua những việc này, thì anh đang làm gì?

Lúc cô bị khách hàng hắt đồ ăn đầy người khi thấy một sợi tóc trong đồ ăn, chắc hẳn anh hẳn đang ở trong đám đông đại học A, tìm kiếm không mục đích, nhiều người như vậy anh không tìm thấy cô.

Lúc cô đang phải phơi nắng phát tờ rơi trên đường, chắc hẳn anh vừa vội vàng lo cho việc học, vừa dùng hết mối quan hệ của mình để tìm cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy cô.

Lúc cô một mình lén lên mạng tìm kiếm tên của anh vào đêm khuya, anh đang ở bờ đại dương đối diện nhận được điện thoại đến từ Thanh Thành.

Lúc cô nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên màn hình điện thoại nhớ đến anh, anh cũng nhìn vào màn hình điện thoại trống trơn vọng tưởng bản thân nhận được cuộc gọi từ cô.

Nghĩ như vậy, dường như anh không thấy tịch mịch...

Con đường trong bảy năm, bọn họ không ở bên nhau nhưng trái tim vẫn hướng về nhau.

Anh không rời khỏi, cô cũng vậy.

*

Nói xong hết thấy thì bóng cây cũng vẫn nghiêng ngả, con mèo trắng lười biếng nằm hưởng ánh mặt trời, ngủ rất say sưa.

Hoắc Cận Hành nhìn thấy một mảnh lá đa rơi xuống.

“Đau lòng sao?” Thấy hồi lâu anh không nói gì, Mã Tuấn không nhịn được đẩy đẩy vai anh.

Hoắc Cận Hành chỉ nhếch khóe miệng, không hề nói gì.

Ánh mắt anh trùng xuống.

“Này này, không cần đau lòng.” Mã Tuấn chậm rãi nói: “Chị họ của tôi nhìn có vẻ yếu đuối nhưng thật ra rất mạnh mẽ đấy, có khi còn mạnh mẽ hơn đàn ông đấy! Chị ấy cũng không muốn anh đau lòng nên anh không cần phải vậy.”

Trái tim trong lòng ngực Hoắc Cận Hành nẩy lên, vừa cảm thấy căng đầy vừa cảm thấy trống rỗng.

Đúng vậy, cô vẫn luôn kiên cường. Kiên cường khiến cho anh kinh ngạc cũng khiến lòng anh đau xót.

Mã Tuấn nghĩ đến cái gì đó: “Đúng rồi! Có vật này anh chắc chắn rất muốn xem đấy! Đi thôi! Tôi dẫn anh đi xem!”

Cậu ta vừa nói vừa đưa tay túm anh đứng dậy đi về phía một căn phòng.

Phòng này chính là phòng của Hạ Thụ.

Thấy Mã Tuấn lục lọi trong phòng cô, Hoắc Cận Hành nhíu mi: “Đừng làm lộn xộn đồ của chị cậu.”

Mã Tuấn tỏ vẻ không sao cả: “Ôi trời, anh đã đi lâu như vậy rồi, không cần phải chăm chăm bảo vệ đồ của chị ấy nữa, bây giờ đồng đồ đặc này của chị ấy sao có thể so được với anh!”

Cậu ta lôi một cái hộp lớn dưới bàn ra.

“Đây rồi! Chắc chắn anh rất muốn xem nó đây!”

Hoắc Cận Hành khó hiểu, anh ở hòm ra, thứ lọt vào mắt anh đầu tiên là một cung đàn bị gãy. Tầm mắt anh vô thức dừng lại hai giây, sau ý vị thâm trường nhìn Mã Tuấn.

“...” Mã Tuấn xấu hổ, khụ khụ hai tiếng, lấy cung đàn để ra một bên: “Ôi chao, cái gì đây ta, không phải cái này, không phải anh bảo quên hết rồi sao! Đừng nhìn nữa đừng nhìn nữa, xem cái này!”

Phía dưới cung đàn chính là các loại đồ vật, đồ chơi nhỏ như Bật lửa, cúc áo, cây bút trước kia anh đã dùng, và miếng ngọc của anh.

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Tay anh vô thức cầm miếng ngọc lên.

Miếng ngọc được giữ gìn rất tốt, nó được đặt trong một cái túi trong suốt, bên ngoài còn phủ một lớp niêm phong, miếng ngọc trắng như tuyết không có một vết bẩn nào.

Chữ “Hành” trên miếng ngọc vẫn khí khái thanh tú như xưa. Anh nhìn một lúc lâu.

Mã Tuấn thấy anh nhìn chăm chăm miếng ngọc một lúc lâu, đưa tay đoạt lấy: “Được rồi đừng nhìn nữa, cũng không phải cái này, bên này này.”

Miếng ngọc bị cậu ta cướp đi.

Cậu ta thấy ánh mắt Hoắc Cận Hành, bỗng nhiên có hơi run sợ.

Mã Tuấn vội nói: “Được rồi, được rồi, anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi không động nữa!” Cậu ta cất miếng ngọc vào trong hộp: “Còn anh, đừng động chạm gì hết, để tôi cho anh xem cái này.”

Cậu ta mở tầng dưới cùng của cái hộp.

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Hơn một ngàn lá thư.

Đúng vậy... Hơn một ngàn.

Bên trong hộp đều là thư, được xếp chồng lên nhau từng hàng một. Thư này được xếp thẳng đứng, Hoắc Cận Hành không thấy được chữ phía trên, khó hiểu:

“Đây là...”

Mã Tuấn rút một lá thư ra.

Nhìn thấy chữ trên lá thư loang lổ, có dấu vết bị cháy xém, Hoắc Cận Hành ngăn lại theo bản năng.

“Ôi, không sao!” Mã Tuấn đưa lá thư đã mở ra cho anh: “Anh đọc xem trên đây viết cái gì?”

— “Gửi A Hành.”

Hình như anh ý thức được cái gì, tim đập nhanh hơn. Cuối cùng không nén được sự tò mò, anh nắm chặt lá thư.

Gửi: A Hành

Hôm nay là ngày 5 tháng 8 năm 20xx, anh đã đi được 962 ngày, đây là lá thư 871...

Ánh mắt anh lướt qua từng hàng chữ thanh tú, tim anh đập càng lúc càng nhanh, trong trái tim như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngọn lửa ngày càng lớn. Tình cảm trong lòng thiêu đốt khiến hốc mắt anh có chút ê ẩm.

Mã Tuấn đứng bên cạnh lén quan sát biểu cảm của anh, lặng lẽ bóc phong thư ra đặt bên cạnh anh.

Bức thư cuối cùng viết:

Đêm nay trăng rất sáng, không có gió. Em nhớ anh.

Anh xem từng lá thư một.

...

Tối nay trời đầy mây đen, không thấy được ngôi sao nào. Em nhớ anh.

...

Đêm nay trời mưa, ngoài phòng mưa rơi tí tách. Em nhớ anh.

...

Hôm nay trời quang trăng sáng, em biết anh thích thời tiết thế này. Em rất nhớ anh.

...

Hôm nay có tuyết rơi khiến em nhớ đến anh...

...

Em nhớ anh.

Em nhớ anh.

Em nhớ anh.

Em nhớ anh.

A Hành, em thật sự rất nhớ anh.

...

—Em yêu anh.

-----oOo-----

CHƯƠNG 57: DỐI

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Anna

Beta: Sani

Hạ Thụ chính thức thương lượng xong hợp đồng quảng cáo thì đã là gần xế chiều.

Tâm trạng cô lúc này rất tốt, bàn bạc hợp tác thành công. Quảng cáo lần này là một nhãn hiệu kem có lượng tiêu thụ rất lớn. Nếu trở thành người đại diện cho hãng này, Cố Vũ Thuần chắc chắn sẽ trở thành hình tượng quốc dân, khắc sâu trong lòng mọi người.

Lúc ra khỏi quán cà phê, trời vẫn còn chút nắng ấm, gió tháng sáu khẽ lướt nhẹ trên những cành hoa chuông.

Ngay cạnh quán cà phê là một con đường dài rợp bóng cây, hai bên đường tràn ngập cỏ cây hoa lá, Hạ Thụ đi dọc theo vỉa hè, vừa đi vừa lật xem kế hoạch quảng cáo.

Một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại phía cuối con đường.

Có một người bước xuống từ ghế sau rồi men theo đoạn đường đi thẳng về phía cô.

Hạ Thụ ngẩng đầu lên theo cảm tính sau đó ánh mắt cô dường như bất động, bước chân cũng vô thức dừng lại.

Hoắc Cận Hành mặc một chiếc áo hoodie trắng và quần jean xanh. Có lẽ anh đã về nhà để thay quần áo mới, nhìn không còn vẻ ốm yếu như sáng nay nữa.

Những bóng mát của tán cây sau lưng anh đã trở thành nền để làm bật lên chiếc áo màu trắng.

Hạ Thụ ngẩn người nhìn anh.

Anh đi thẳng đến rồi dừng lại trước mặt cô.

Trong con người đen láy của anh hiện lên bóng hình nhỏ xinh của cô. Hoắc Cận Hành yên lặng ngắm nhìn cô trong giây lát rồi bất chợt dang tay ôm chặt cô vào lòng.

Anh khẽ tựa trán mình vào đầu cô rồi từ từ nhắm mắt lại, vòng tay ôm cô siết chặt hơn nữa.

“A Hành...” Bên tai cô là nhịp đập của tim anh, cô bối rối gọi tên anh: “Anh sao vậy?”

“Không có gì.” Hoắc Cận Hành trầm giọng trả lời: “Anh thấy nhớ em.”

Hạ Thụ, anh thực sự rất nhớ em.

Nhớ nụ cười đẹp như gió mùa xuân và đôi mắt ngây thơ trong trẻo của em.

Trong suốt bảy năm qua, không có một phút một giây nào anh không nhớ về em. Nhớ nhớ nhưng giống như đã khắc sâu tận xương tủy. Trái tim này đập vì em, hít thở được cũng vì em và anh cũng yêu em.

Tim Hạ Thụ chậm rãi đập từng nhịp rồi không kìm được mà đưa tay ra khẽ đặt lên bụng anh, có chút lo lắng hỏi: “A Hành, anh đã thấy khỏe hơn chưa?”

“Ừm.” Lòng ngực anh bỗng run lên, một lúc lâu sau anh mới buông cô ra rồi dịu dàng cười với cô: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Hạ Thụ khẽ mím môi.

Trên mặt hoàn toàn không còn biểu hiện của sự lo lắng, cô hồ hững ngược mắt nhìn anh.

Sau đó liền quay lưng bỏ đi.

“Em...” Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, vội vàng đuổi theo rồi chạm nhẹ vào mép áo sau đó anh khẽ đặt tay lên vai cô.

Mắt anh ánh lên ý cười: “Giận rồi sao?”

Anh biết đây là cô đang tính sổ với anh.

“Em không có.” Hạ Thụ đánh mặt lại rồi đẩy tay anh ra.

Hoắc Cận Hành đành buông tay ra rồi tiến sát lại gần cô.

Giọng cô hờn dỗi: “Sao em phải giận dỗi, có liên quan gì tới em đâu?”

Hoắc Cận Hành nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc: “Không liên quan gì tới em hả?”

“Đúng vậy.” Về mặt cô vô cùng kiên quyết, khẽ chớp chớp đôi lông mi dài rồi gật đầu một cách dứt khoát: “Cho dù em có gặp một chú cún bị ốm thì cũng sẽ cứu nó thôi, anh đừng có nghĩ nhiều.”

Anh không nhịn được mà bật cười. Trái tim dường như được bao phủ một lớp kẹo bông ngọt ngào và mềm mại.

“Ừ.” Anh hơi cúi xuống gần sát tai cô rồi nói bằng giọng mà chỉ có cô mới có thể nghe thấy: “Gâu.”

Vẻ mặt đang hết sức nghiêm nghị của Hạ Thụ sau khi nghe anh giả tiếng cún con thì hoàn toàn tan biến, cô khẽ cong môi cười rồi ho khan mấy tiếng.

Cô đẩy anh đứng cách xa mình một chút.

Hoắc Cận Hành dứt tay vào túi áo, nhẹ nhàng dỗ ngọt cô: “Anh sai rồi, xin em đừng giận nữa được không?”

Anh nắm chặt bàn tay lại rồi đưa đến trước mặt cô.

Hạ Thụ chắc chắn trong tay anh là kẹo dẻo gấu nên không có gì bất ngờ. Nhưng vẫn không kìm chế được mà đưa mắt nhìn về phía tay anh, mong chờ lúc anh sẽ mở nó ra.

Anh chậm rãi lật tay lại rồi từ từ mở ra trước mặt cô. Khi tay anh đã mở ra hoàn toàn thì ánh mắt cô như ngưng lại.

Không có cái gì sao?!

Hạ Thụ ngẩn người, trước đó vốn dĩ là giả vờ giận dỗi, nhưng lúc này là cô thật sự có hơi tức giận.

Cô bất ngờ đánh một cái thật mạnh vào tay anh. Bốp!

Hoắc Cận Hành giả vờ nhắm mắt chịu đựng cơn đau, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Em cũng đã đánh rồi, đừng giận nữa được không?”

“Không được!”

“Thử tìm trong túi áo bên trái của em đi.”

Cô không hiểu nhưng vẫn đưa tay sờ vào túi áo bên trái và tìm thấy một thứ gì đó mà trước đó nó hoàn toàn không có trong túi.

Cô rất ngạc nhiên.

Cô lập tức lấy nó ra và quả thực đúng là một túi kẹo dẻo gấu.

Đôi mắt trong veo như nước của cô đầy vẻ ngạc nhiên, còn có chút vui mừng: “Cái này, cái này...”

Anh đã bí mật dứt vào túi áo cô, anh rất thích ngắm nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô: “Lần này thì đừng giận nữa được không?”

Cô cầm gói kẹo, trong lòng vừa thấy vui vẻ lại ảm áp, cũng không thể giận anh thêm nữa, cô đưa tay lên hắng giọng nói: “Được thôi, nhưng em có một yêu cầu.”

Hoắc Cận Hành mỉm cười: “Em nói đi!”

Cô khẽ chớp đôi lông mi dài tựa cánh bướm, hơi cắn cắn môi rồi nói: “A Hành! Sau này anh đừng uống rượu nữa, một giọt cũng không được, bất kỳ lý do nào cũng không được.”

Vì em cũng không được.

“Anh không uống được rượu, phải biết yêu quý bản thân mình. Trên đời này không có thứ gì quý trọng hơn sức khỏe đâu, ngộ nhỡ anh bị ốm thì những người quan tâm đến anh sẽ rất đau lòng.”

Hoắc Cận Hành dịu dàng nhìn cô.

“Em thì sao?” Anh hỏi: “Em có đau lòng không?”

Anh không cần sự lo lắng của người khác. Thứ duy nhất anh quan tâm là cô có đau lòng vì anh không?

Hạ Thụ vẫn im lặng đứng đó, có vài sợi tóc của cô lướt nhẹ qua áo anh.

“Em có.” Đôi mắt trong veo phản chiếu khuôn mặt của anh, cô nhẹ nhàng nói: “Em sẽ rất đau lòng.”

Còn đau lòng hơn những gì mà anh tưởng tượng.

*

Ngày 12 tháng 8 là dịp kỷ niệm thành lập công ty giải trí Hoa Nhất.

Mỗi năm vào ngày 12 tháng 8, Hoa Nhất sẽ tổ chức hoạt động kỷ niệm, năm nay cũng không ngoại lệ. Trước một tháng, bộ phận hành chính đã bắt tay chuẩn bị cho kế hoạch tổ chức lần này.

Tạ Phong là tổng giám đốc Hoa Nhất, dự định sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn, hứa sẽ để nhân viên có buổi lễ vui vẻ và cũng để xả stress.

Thật ra ngoại trừ mấy năm đầu thành lập thì Hoa Nhất có tổ chức hoạt động kỷ niệm rất hoành tráng, nhưng mấy năm gần đây không có tổ chức lớn.

Thứ nhất là các công ty điện ảnh và truyền thông cả năm rất bận rộn, thực sự là rất khó để tâm vào việc tổ chức. Thứ hai là mấy năm gần đây địa vị của Hoa Nhất trong giới đã bị giảm sút nên không muốn tổ chức ồn ào. Chỉ cho nhân viên đi chơi đâu đó quanh Đế Đô khoảng hai ngày rồi dùng bữa cùng nhau và phát tiền thưởng.

Năm nay có sự đầu tư của tập đoàn Quân Dục cộng thêm kỷ niệm ngày thành lập, tổng giám đốc Hoa Nhất muốn dốc toàn lực tổ chức, để công ty sẽ có một khởi đầu cũng như một diện mạo hoàn toàn mới.

Cuối tháng bảy, kế hoạch kỷ niệm năm nay đã được quyết định là sẽ kéo dài khoảng năm ngày.

Vì đang là mùa du lịch cao điểm, nên sẽ du lịch trong nước qua ba thành phố: Lâm Thành, Nam Thành và Ninh Thành.

Ngày đầu tiên là khám phá rừng rậm ngoại thành Đố Đố, trải nghiệm PUBG ngoài đời thật hai ngày một đêm.

Tối ngày thứ hai đi xuôi theo hướng nam đến khách sạn năm sao hướng biển thuộc tập đoàn Quân Dục rất nổi tiếng tại Lâm Thành, bao trọn gói ăn uống và spa.

Ngày thứ ba, tiếp tục đi theo hướng nam đến Nam Thành nơi được mệnh danh là thành phố cổ tích.

Ngày thứ tư là tận hưởng vẻ đẹp của cánh đồng hoa tại thành phố Ninh Thị. Trong đó còn rất nhiều hoạt động như bốc thăm trúng thưởng, gồm tiền mặt và các gói du lịch. Kết thúc bữa tiệc ngày cuối, chúng ta sẽ quay trở về. Sau khi nhận được thông báo, toàn bộ nhân viên Hoa Nhất gần như phát điên vì vui mừng.

Mặc dù mới chỉ là đầu tháng, nhưng không ít nhân viên của Hoa Nhất đã bắt đầu tính đầu ngón tay để bao giờ đến ngày 12 tháng 8.

Sau khi Hạ Thụ nhận được thông báo thì đã nghĩ suy nghĩ rất kỹ, vài ngày trước hoạt động kỷ niệm cô đã đến văn phòng của Abel.

“Anh Abel, hoạt động lần này em có thể không tham gia được không? Em thấy trên thông báo viết là dựa trên tinh thần tự nguyện.”

Tại Hoa Nhất, nhân viên hoàn toàn có quyền từ chối tham gia hoạt động kỷ niệm, ngoài ra nếu nhân viên muốn đi cùng gia đình, chỉ cần chi trả phí đi lại và thông báo trước cho bộ phận hành chính.

Abel nói: “Tại sao lại không tham gia? Hạ Thụ, đây là năm đầu tiên em vào làm việc tại công ty, đúng lúc có tổ chức sự kiện lớn, đây là cơ hội hiếm có. Ra ngoài vui chơi cũng tốt mà!”

Anh ấy biết cô không muốn lãng phí thời gian vì phải đi tìm tài nguyên nên đành nhắc nhở cô: “Em đấy, không nhất thiết phải làm việc liều mạng như vậy, nếu em không tham gia hoạt động kỷ niệm vào năm đầu tiên, mọi người sẽ cho rằng em khó hòa đồng. Hơn nữa Cố Vũ Thuận đang nghỉ phép, nên em có bận gì đâu nào!”

Dịp kỷ niệm năm nay, Tạ Phong cho tất cả các nghệ sĩ trực thuộc công ty được nghỉ phép. Ngoại trừ một số người vướng lịch diễn hoặc đoàn phim đang thực sự bận rộn, thì hầu hết các nghệ sĩ đã ký hợp đồng với công ty đều tham gia, có thể nói rất đông đủ.

Hạ Thụ thấy anh ấy đã khuyên mình như vậy, cô thực sự không còn lý do gì để từ chối nên quyết định sẽ tham gia.

Ngày khởi hành, Hạ Thụ mang theo không ít đồ.

Pin sạc dự phòng, quần áo, đồ dùng vệ sinh cá nhân, khăn tắm...

Vì nghe nói ngày đầu tiên là khám phá rừng rậm, cô đã mang rất nhiều đồ ăn vặt nhét đầy vào vali và balo.

Lần này có rất nhiều nhân viên của Hoa Nhất tham gia nên chia thành mười mấy chiếc xe buýt lớn.

Xe được phân theo từng bộ phận, vì vậy Hạ Thụ không thể ngồi cùng một chỗ với Cố Vũ Thuần.

“Chị Hạ Sáu!” Vừa lên xe Hạ Thụ đã nhìn thấy Tiểu Na đang vẫy tay với cô.

Hạ Thụ bèn ngồi xuống cạnh chỗ cô ấy: “Chào Tiểu Na.”

Tiểu Na đang rất phấn khích: “Chị Hạ Sáu, rất lâu rồi mới có cơ hội được gặp chị, có phải gần đây chị rất bận rộn không ạ?”

Đôi mắt hạnh phúc lấp lánh của Hạ Thụ đông đầy ý cười: “Đúng vậy.”

Từ thành phố ra ngoại thành phải mất hơn bốn giờ đồng hồ, lúc bắt đầu xuất phát thì rất ồn ào nhưng dần dần mọi người đều chìm vào giấc ngủ. Hạ Thụ cũng thấy hơi buồn ngủ, định nhắm mắt nghỉ ngơi thì Tiểu Na sấp tới khẽ hỏi: “Chị Hạ Sáu, em có một chuyện muốn hỏi chị được không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Chị có quen biết với tổng giám đốc Hoắc đúng không? Hơn nữa mối quan hệ còn rất thân thiết.”

Nghe thấy cô ấy nhắc đến Hoắc Cận Hành, Hạ Thụ lập tức tỉnh táo.

Sau đó hình như cô đã nhớ lại điều gì đó, lần trước lúc A Hành ôm cô ép phải đi bệnh viện... Hình như là ở trước mặt Tiểu Na.

Hai bên má cô bỗng đỏ lên.

Tiểu Na nhìn thấy cô đỏ mặt cũng to gan đoán được chuyện gì, tâm hồn bà tám hóng hớt đang cháy rừng rực: “Không lẽ hai người đang yêu nhau sao?”

“Suyt!” Hạ Thụ vội vàng che miệng cô ấy lại, sợ hãi nhìn xung quanh. Thấy mọi người đã ngủ say, cô thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Tiểu Na, đừng có ồn ào như vậy, chị sẽ giải thích từ từ cho em được không?”

Tiểu Na vội vàng gật đầu.

Cô nhẹ nhàng bỏ tay xuống, Hạ Thụ có chút do dự nói: “Thật ra bọn chị có quen biết nhau, quen biết từ rất lâu rồi...”

Cô tin chắc chuyện này có thể đã bị Tiểu Na nhìn ra rồi, thay vì giấu giếm tốt hơn là nói rõ sự thật. Sau đó cô giải thích ngắn gọn mối quan hệ giữa cô và Hoắc Cận Hành.

Hai mắt Tiểu Na mở lớn, vô cùng kinh ngạc: “Em bảo này chị Hạ Sáu! Chị và tổng giám đốc Hoắc thực sự lớn lên cùng nhau sao, hơn nữa bọn chị quen nhau từ năm tuổi sao? OMG!”

Hạ Thụ cảm thấy hơi lo lắng: “Tiểu Na, em chưa kể chuyện lần trước với ai đúng không?”

“Em không có mà! Em thề đó!” Tiểu Na giơ tay xin thề: “Em không hề nói với bất kỳ ai!”

Làm sao mà dám nói chứ?

Lần trước sau khi tận mắt chứng kiến chuyện đó, quả thật cô ấy có hơi nghi ngờ nên rất muốn tìm người để buồn chuyện. Nhưng cô ấy biết chuyện này liên quan đến danh tiếng của chị Hạ Sáu, hơn nữa tổng giám đốc Hoắc còn là vị cổ đông lớn. Vì vậy cô ấy vẫn luôn cố kìm nén lại.

Nhóm bà tám trong Hoa Nhất không thể thiếu cô ấy, lần trước trong nhóm có người nói tổng giám đốc Hoắc ra mặt là vì Tiểu Tần gia, cô ấy suýt nữa tức đến hộc máu, chỉ muốn nói mọi người đúng thật là gà mờ.

Cô ấy vẫn luôn mong chờ được gặp lại chị Hạ Sáu để hỏi chuyện đó, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

Cô ấy phân khích hỏi: “Chị Hạ Sáu, có phải tổng giám đốc Hoắc... Rất thích chị phải không?”

Tiểu Na còn nhớ rất rõ ánh mắt lo lắng của tổng giám đốc Hoắc khi nhìn chị Hạ Sáu bị thương mà nhất quyết không đi bệnh viện.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô ấy sẽ không bao giờ tin được trên đời này, thực sự lại có một người con trai nhìn một cô gái với ánh mắt như vậy, có đánh chết cô ấy cũng không tin đó là kiểu đối xử với bạn bè bình thường.

Hạ Thụ mỉm cười không đáp lại lời cô ấy: “Tiểu Na, em có thể giúp chị giữ bí mật chuyện này được không? Thân phận A Hành có hơi đặc biệt, nên không tiện nói ra. Chị xin em đó, được không hả?”

A Hành! Chị ấy gọi là A Hành!

“Nhất định rồi! Em chắc chắn sẽ giữ bí mật mà!” Đầu Tiểu Na gật mạnh như gà mổ thóc: “Chị Hạ Sáu cứ yên tâm, em sẽ chôn chặt chuyện này trong lòng.”

Qua một lúc thì Hạ Thụ ngủ thiếp đi, còn Tiểu Na thì tỉnh táo hơn bao giờ hết, yên lặng ngồi bên cạnh nhìn cô.

Cô gái tựa đầu vào cửa kính, làn da trắng trẻo, đôi lông mi dài như cánh bướm khẽ rũ xuống, những tia nắng lốm đốm của mùa hè thỉnh thoảng lướt qua người cô.

Chị ấy thực sự giống như một tiểu tiên nữ hạ phàm.

Chị Hạ Thụ... Thật sự rất xinh đẹp.

Người đẹp, tốt tính, giọng nói hay, hiền lành rất hay giúp đỡ người khác.

Chẳng trách người đàn ông như tổng giám đốc Hoắc lại thích chị ấy.

Đột nhiên nhớ ra... Hình như Tiểu Tần gia cũng đang theo đuổi chị Hạ Thụ mà!

Trời ơi! Như vậy không phải là huynh đệ tương tàn sao!

Cô ấy đọc rất nhiều tiểu thuyết tình cảm, trí tưởng tượng vô cùng phong phú. Lúc này trong đầu không ngừng suy nghĩ, nếu mình là chị Hạ Sầu thì mình nên chọn ai đây?

Hừm... Nếu là tổng giám đốc Hoắc thì có giá trị nhan sắc cao, giàu có, gia thế và học vấn cũng rất tốt! Nhưng mà quá nghiêm khắc, không hay cười, luôn lạnh lùng có phải là rất chán không nhỉ?

Tiểu Tần gia thích ồn ào náo nhiệt, giá trị nhan sắc cũng rất đỉnh, gia thế cũng tốt, chỉ có học vấn là... Kém hơn một chút.

Nhưng mà nếu có fan thì chuyện yêu đương không nên công khai nhỉ?

Haiz! Khó chọn quá đi!

Rốt cuộc chị ấy sẽ chọn ai đây?

Tiểu Na cảm thấy vô cùng phiền não.

-----oOo-----

CHƯƠNG 58: QUÊN MANG LÈU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Beta: Sani

Hoạt động thám hiểm rừng rậm diễn ra ở vùng ngoại thành Đế Đô.

Tuy nói là mọi người thám hiểm rừng rậm nhưng thật ra ở đây chỉ là rừng nhân tạo. Đầu năm giải trí Hoa Nhất đầu tư một chương trình thám hiểm gọi là “chạy trốn cuộc sống”, rừng cây này là một trong những cảnh tượng điển hình của chương trình này. Nơi này có nhiều điều bí ẩn, thích hợp là lựa chọn hàng đầu tổ chức trò chơi mạo hiểm.

Xe buýt trên đường lắc lư xóc nảy, đợi cho hơn mười chiếc xe của giải trí Hoa Nhất đến được địa điểm cũng gần hai giờ chiều.

Để chuyến du lịch này diễn ra một cách vui vẻ nhất, tổng giám đốc Hoa Nhất, Tạ Phong còn cố ý thuê hướng dẫn viên du lịch để dẫn dắt các đội.

Sau khi kiểm kê xác nhận đủ số người, hướng dẫn viên du lịch bắt đầu nói chi tiết về quy tắc của hoạt động thám hiểm rừng rậm lần này.

*

Lần hoạt động thám hiểm này chia thành hai đội đỏ và xanh, cứ hai thành viên trong mỗi đội lại chia làm một nhóm, tổng cộng có hơn hai trăm nhóm, được chỉ định đến các địa điểm xuất phát khác nhau.

Mục tiêu của hai đội đỏ, xanh giống nhau, đó là tìm được giải thưởng lớn chung cuộc. Trong rừng cây, sẽ đặt rất nhiều manh mối nhỏ và các vật phẩm tiếp tế, tiếp viện ở những địa điểm bí mật, nhân viên sẽ theo các manh mối để suy đoán vị trí chôn dấu giải thưởng lớn chung cuộc.

Mỗi cá nhân sẽ được phát cho một cái lều, thiết bị định vị và một khẩu súng hồng ngoại. Trong khẩu súng có hai mươi viên đạn. Nếu bạn bị súng của những người khác bắn trúng sẽ trực tiếp bị loại.

Ngoài ra, trong hai đội đều có mười hai người là gián điệp của đội đối phương nằm vùng.

Nếu như cuối cùng gián điệp lấy được giải thưởng lớn vậy thì giải chung cuộc sẽ thuộc về đội đối phương.

Cho nên, công việc của mỗi nhóm có thể tổng kết lại khái quát thành ba việc: Thu thập manh mối có ích để tìm được giải thưởng lớn, tìm và giết được gián điệp, hội họp với đồng đội.

Sau khi tuyên bố quy tắc, hướng dẫn viên du lịch nói: “Hoạt động diễn ra trong vòng 24 giờ, nếu sau 24 giờ không có đội nào tìm được giải thưởng lớn chung cuộc thì nó sẽ bị hủy bỏ. Hy vọng mọi người có thể nhanh chóng tìm được giải thưởng lớn.”

Trong đám người nhất thời vang lên liên tiếp từng tiếng hoan hô hoặc kêu rên.

Một cô gái nói: “Trời ạ... Tôi mong 24 tiếng này trôi qua nhanh. Bây giờ chỉ muốn đi spa ở khách sạn bên bờ biển, buổi tối hôm nay phải qua đêm ở trong rừng nên không thể nào chăm sóc da mặt được rồi.”

“Đúng vậy, hơn nữa trong rừng chắc chắn sẽ có muỗi! A a a a tôi không muốn đi nữa đâu!”

Phần lớn các cô gái không thích hình thức trò chơi cạnh tranh ngoài đời thật thế này, ngược lại các chàng trai lại rất hào hứng, vui vẻ hi hi ha ha cả đoạn đường.

“Wao, thật kích thích! Vương nhị cầu, cậu chờ đấy! Trong trò chơi tôi không hành được cậu thì chờ lát nữa tôi sẽ giết cậu!”

“Đồ nghe con như cậu mau rút đi, không biết ai giết ai đâu! Đợi lát nữa tôi sẽ khiến cậu nhận cơm hộp sớm thôi!”

“Ha ha ha ha...”

Tiểu Na yếu ớt hỏi Hạ Thụ: “Chị Hạ Sáu, chị cảm thấy thế nào? Sao em cảm giác chém chém giết giết rất dọa người!”

Nụ cười Hạ Thụ tỏa nắng như ánh sáng trong đêm tối mùa hạ: “Chị thấy rất thú vị. Chém chém giết giết đều là giả thôi, em không cần sợ.”

Đây là lần đầu tiên cô được trải nghiệm trò chơi như thế này, tuy rằng có chút thấp thỏm nhưng không lần ắt được tính tò mò và hiếu kỳ, cô ôm chặt balo nóng lòng muốn thử.

Được cô giải thích, Tiểu Na cũng dừng cảm hơn. Hướng dẫn viên du lịch nói: “Được rồi, nếu tất cả mọi người đã hiểu hết quy tắc, chúng ta tiến hành rút thăm phân tổ, phân nhóm thôi! Đúng bốn giờ hoạt động sẽ bắt đầu.”

Phân tổ, phân nhóm được sắp xếp ngẫu nhiên. Có người nói: “Tôi có ý kiến, nếu rút được thăm mà không được phân chung nhóm với người mình muốn thì có thể được đổi phiếu hay không? Dù sao nếu chia tách cặp đôi người ta, tôi thấy cũng không tốt lắm đâu!”

Hướng dẫn viên nói: “Nếu ai muốn đổi thì trộm đổi, tôi cũng không biết được. Cậu vừa nói vậy là muốn tôi cho đổi hay không cho đổi đây?”

Mọi người lập tức cười vang.

Việc rút thăm được bố trí ở một địa phương khác.

Trước khi bắt đầu rút thăm, có vài người đi đến khiến mọi người xôn xao một trận.

Tổng giám đốc Hoa Nhất, Tạ Phong có vẻ là đặc biệt đi một chuyến đến đây, vừa tới liền đi thẳng đến nơi này, phía sau còn có 3 người đi theo. Trong nháy mắt khi thấy rõ người đến, khắp nơi nhanh chóng ồn ào.

“A a anh tổng giám đốc Hoắc?!”

“Tổng giám đốc Hoắc cũng đến đây sao? Tổng giám đốc Hoắc cũng tham gia cùng chúng ta sao?”

“Hai người phía sau anh ấy là ai vậy! Cũng rất đẹp trai!”

“Tôi muốn rút thăm chung tổ với tổng giám đốc Hoắc!”

Con người Hạ Thụ chậm rãi mở lớn, không tin nổi nhìn vào người đang chậm rãi đi tới.

Bầu trời tháng tám, trời xanh quang đãng không một gợn mây. Anh mặc bộ trang phục vận động thoải mái, áo trắng quần đen, đắm mình trong ánh mặt trời.

Anh giống như xuyên qua cái nóng cháy của ngày hè chói chang, trên người mang hơi lạnh của tuyết ngày đông.

Hoắc Cận Hành bước thong dong, vẻ mặt lạnh nhạt. Anh làm như mắt điếc tai ngơ với âm thanh ồn ào xung quanh.

Tầm mắt anh yên lặng lướt qua mọi người nhìn về phía Hạ Thụ, con người đen thẫm giống như chỉ vô tình nhìn qua.

Hạ Thụ lại có thể thấy rõ ý cười đầy dịu dàng trong đáy mắt anh.

Tiểu Na dùng sức lay bả vai Hạ Thụ, “Chị, chị Hạ Sáu! Là tổng giám đốc Hoắc đấy! Tổng giám đốc Hoắc đến đây vì...”

Hạ Thụ vội che miệng cô ấy lại.

Cũng may không phải chỉ có mình cô ấy kinh ngạc kích động như thế nên không bị ai chú ý.

Hoắc Cận Hành không phải đến một mình, theo sau còn hai người là Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương.

Nhìn thấy Hạ Thụ, Quý Dương vui vẻ trộm vẫy tay chào cô.

Hạ Thụ không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, lén cười chào hỏi anh ta.

Tạ Phong nói: “Một đám các người sung sướng quá nhỉ! Nhìn thấy người đẹp là quên tổng giám Tạ của mình, còn nhớ ai là người phát lương cho mình không đó?”

Mọi người cười to.

Không khí sôi động hơn rất nhiều. Ngay cả những cô gái vừa mới nói không muốn tham gia, lúc này đều phấn chấn hơn.

Tạ Phong lại nói: “Giải thưởng chung cuộc lần này là chuyến du lịch Dubai trong bảy ngày, mọi người cố lên nhé.”

Mọi người vừa nghe thấy vậy, bầu không khí nháy mắt tăng vọt, tiếng hoan hô gần như bùng nổ.

Khách sạn bên bờ biển!

Dubai! Liều mạng!

*

Giải trí Hoa Nhất nhiều người, lần này còn có ý chuẩn bị đạo cụ.

Trong một cái rương lớn có mấy trăm quả cầu màu đỏ và xanh, mỗi màu đều có hai quả cầu cùng một dãy số, lấy ngẫu nhiên cùng màu và cùng một dãy số thì tạo thành một tổ nhỏ.

Khi bốc thăm, phía dưới lại có chút lộn xộn. Tranh thủ còn chưa quyết định tổ chính thức, khắp nơi đều là tiếng hỏi trao đổi dãy số.

Phụ trách cho hoạt động bốc thăm vẫn là hướng dẫn viên du lịch ban nãy. Đến lượt Hạ Thụ đi bốc, anh ta lại nhẹ nhàng đỡ cô, lặng lẽ đưa cho cô một quả cầu màu xanh.

Hạ Thụ giật mình.

Chờ mọi người bốc thăm xong, bắt đầu chính thức chia tổ.

“Đỏ số 1, đỏ số 1 là ai? Giơ tay.”

“Xanh số 3! Dương Tinh Tinh và Thạch Đào.”

“Đỏ số 7!...”

...

Đến xanh số 83, Hoắc Cận Hành im lặng giơ tay lên.

Chung quanh ồ lên.

Tuy rằng không dám nói lời nào, các cô gái lại hết sức tò mò, nhìn nhìn khắp nơi muốn biết rốt cuộc là ai sẽ chung tổ với tổng giám đốc Hoắc. Ngay từ đầu Hạ Thụ đã có linh cảm, hậu tri hậu giác nhìn lại dãy số trong tay. Ôi...

Cô do dự giơ tay lên.

Tầm mắt mọi người tập trung càng ngày càng nhiều.

Mặt Hạ Thụ hơi hơi phấp hờn.

Phân tổ xong, các tổ bắt đầu hoạt động theo quy tắc.

Lối vào của tổ xanh số 83 là một vị trí ở đường mòn.

Tháng tám, thời tiết Đê Đô rất nóng bức, nhưng đây là ngoại thành, lại là rừng rậm, nhiệt độ mát mẻ giống như ngày xuân.

Khi chỉ còn lại hai người, lúc này Hạ Thụ mới không kiêng nể gì ngửa đầu nhìn anh chăm chú, mắt hạnh nhuốm đầy ý cười: “A Hành!”

Anh nhìn đôi mắt trong trẻo lấp lánh của cô: “Ừ.”

Trong rừng cây yên tĩnh, có tiếng lá cây vang lên sà sạt, tiếng chim hót trên đầu cành.

Bọn họ sóng vai đi vào sâu trong cánh rừng theo con đường mòn.

Hạ Thụ hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Thụ biết là đại cổ đông Hoa Nhất, lần hoạt động này anh tham gia, hay không tham gia đều được.

Cô cũng biết anh bề bộn nhiều việc, huống chi anh nắm nhiều cổ phần của Quân Dục trong tay như vậy, chưa từng nghĩ đến sẽ gặp anh ở đây.

Hoắc Cận Hành nói: “Anh muốn nghỉ ngơi một chút nên tới đây.”

Hai người đã đi sâu vào rừng hơn trăm mét, thấy trên một thân cây treo một cái loa.

Giống như cảm nhận được có người đi vào, âm thanh trong loa vang lên: “Hoan nghênh vào rừng đen của “chạy trốn cuộc sống”, bạn đã tiến vào hiện trường của rừng đen. Xin chú ý vật tư, chú ý manh mối, chúc người chơi thám hiểm vui vẻ.”

Điều này chứng tỏ có thể bắt đầu tìm manh mối.

Lần này Hạ Thụ mang tinh thần toàn lực thám hiểm, nghe vậy lập tức quay đầu nhìn xung quanh, thấy trên một thân đại thụ có một cái hốc cây.

Ánh mắt cô sáng lên, lập tức chạy chậm đi qua.

Hoắc Cận Hành yên lặng đuổi kịp.

Hốc cây kia rất sâu, không thấy rõ bên trong có gì.

Có một sợi dây mảnh màu đen nổi từ trong ra ngoài, nếu không bị cô nhẹ nhàng nắm được thì mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Cô nắm lấy đoạn dây bên ngoài kéo nó ra, cuối cùng lôi được một cái hộp nhỏ từ trong ra.

Trong hòm là một cái la bàn và một tờ giấy, Hạ Thụ đọc: “Chúc mừng bạn thu được vật tư la bàn. Manh mối: giải thưởng lớn chung cuộc nằm ở một trong ba hướng: Hướng tây nam, hướng đông nam và hướng nam. Chúc bạn thám hiểm vui vẻ.”

Hoắc Cận Hành kinh ngạc: “Sao em biết ở đó có gì?”

Hạ Thụ gấp tờ giấy lại cất vào trong túi, gò má hồng hào lộ ra nụ cười thần bí, nhẹ nhàng vẫy tay ý bảo anh khom lưng.

Hoắc Cận Hành nghe lời cúi người xuống.

Khóe môi cô gái nhẹ nhàng kẻ sát lại gần.

Bên tai như có gió phất qua, là âm thanh mềm nhẹ trong veo: “Ngày hôm qua em lên xem show “chạy trốn cuộc sống” trên máy chủ của công ty...”

Tim anh như đập chậm lại, anh không nghe rõ đoạn sau cô nói gì, bên tai chỉ còn tiếng nhịp tim của mình.

Hạ Thụ cười khanh khách hỏi: “Có phải em rất thông minh không?”

“Ừ.” Giọng nói anh như phát ra từ lồng ngực, trong đôi mắt đen thẫm chỉ có hình ảnh của cô: “Rất thông minh.”

Hạ Thụ cười rộ lên.

Cô mang một cái balo lớn và một chiếc lều gấp trên vai. Hoắc Cận Hành yên lặng lấy xuống muốn mang lên trên vai mình.

Hạ Thụ ngăn cản anh: “Không cần, không cần, A Hành không cần mang giúp em, em có thể...”

Cái balo của cô khá nặng, ngoại trừ đồ dùng vệ sinh cá nhân còn bỏ rất nhiều đồ ăn và đồ ăn vặt, nhét đầy ắp.

Hoắc Cận Hành đề tay cô lại: “Để anh đeo cho em. Anh mang hết cho, em nhanh tìm manh mối đi, trang bị nhẹ cho nhanh và tiện. Em đi tìm, anh đến vác đồ.”

Nói cũng có lý.

Hạ Thụ không kiên trì nữa, lại hỏi: “A Hành, sao anh không mang gì hết vậy?”

Vừa rồi khi vừa vào rừng cây, cô rất muốn hỏi anh điều này.

Lần này anh đến tay không, không mang ba lô, không mang gì khác cả.

Mặc dù trong rừng có vật tư nhưng lần hoạt động thám hiểm này, mọi người ít nhiều gì cũng mang theo chút đồ ăn, phòng ngừa trường hợp có thể xảy ra.

“Ừ.” Hoắc Cận Hành: “Có mang, để ở trong xe nhưng anh quên cầm theo.”

Trên thực tế, hoạt động lần này Hoắc Cận Hành tạm thời giành được ít thời gian để tham gia. Nhiều nhất là hai ngày, không thể đồng hành cùng bọn họ đến địa điểm tiếp theo là Lâm Thành và Ninh Thành.

Dạo này anh có một hạng mục là Tề Gia Hoa Đình, bận đến tối tăm mặt mày, hoàn toàn không thể phân thân.

Anh vô tình nghe được Quý Dương, Tạ Phong nói chuyện rút thăm phân hai tổ, còn có nghỉ qua đêm.

Anh hiểu cô, biết rằng cô không muốn bản thân cùng tổ với người con trai khác.

Nhưng cái cô nàng ngốc này, nếu thật sự bốc thăm ngẫu nhiên cùng tổ với một anh chàng nào khác, cho dù trong lòng không muốn cũng sẽ yên lặng chấp nhận mà không nói gì.

Huống chi anh còn không muốn điều này hơn cả cô.

“Vâng...” Hạ Thụ gật đầu, nở nụ cười rục rịch: “Không sao, còn có vật tư. A Hành, em nhất định tìm được đồ ăn cho anh!”

Hơn nữa... Cô cũng mang theo đồ ăn, cô có thể chia cho anh mà.

Mặc dù cô chỉ mang theo phần cho một người nhưng cũng không quan trọng.

Cô có thể ăn ít đi.

Ánh mắt Hoắc Cận Hành đầy dịu dàng: “Ừ.”

Trong rừng trời tối nhanh hơn bình thường, họ tranh thủ trời chưa tối, nhanh chóng dựng lều.

Hạ Thụ tìm được một chỗ đất trống trải, đất khá xốp, thích hợp cho người nằm.

Cách đó không xa còn có suối, có thể rửa mặt.

Hạ Thụ hỏi anh: “A Hành, đêm nay chúng ta ngủ ở chỗ này được không?”

Hoắc Cận Hành trả lời: “Được.”

Em nói gì cũng được.

Anh dỡ balo và lều bạt xuống, tính toán bắt đầu dựng lều.

Hạ Thụ muốn giúp anh.

Cô đến gần, nhìn nhìn bên cạnh anh, hơi hơi mơ hồ: “A Hành... Lều trại của anh đâu?”

Lều của Hạ Thụ lấy từ chỗ hướng dẫn viên du lịch sau khi phân tổ xong. Một khẩu súng hồng ngoại, một cái lều, một điện thoại định vị, phải trả lại sau khi hoạt động kết thúc.

Nghe thấy câu hỏi của cô, Hoắc Cận Hành khựng lại, bỗng nhiên ý thức được cái gì đó.

Anh hít một hơi thật sâu.

“...”

Cái này là anh thật sự quên mang theo.

-----oOo-----

CHƯƠNG 59: TÌNH DẦU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Hoàng hôn đỏ ối, chạng vạng chim chóc trong rừng bay về tổ, ánh vàng óng ánh loang lổ khắp nơi.

Hạ Thụ nhìn thấy động tác của anh bỗng khựng lại, khuôn mặt cứng đờ.

Thấy một lúc lâu sau anh không trả lời, Hạ Thụ cũng hiểu được xảy ra chuyện gì, cô bật cười.

Cô đoán rằng chắc anh cũng quên mang theo.

Trong trí nhớ của Hạ Thụ, A Hành là người cực kỳ hoàn mỹ, anh cực kỳ nghiêm khắc với bản thân.

Anh hoàn mỹ đến nỗi gần như không mắc sai lầm, anh có thể lên kế hoạch, dự đoán trước mọi tình huống. Hoàn mỹ đến mức cô chỉ có thể ngược lên để nhìn anh.

Thật ra, cô biết, không phải anh không mắc sai lầm. Mà là không thể mắc sai lầm, không dám làm sai.

Thực tế đâu có ai không mắc sai lầm?

Cũng chính lúc này, anh khiến cô cảm thấy anh là người có thất tình lục dục, bỏ đi lớp áo giáp giả vờ cứng rắn, đó mới là dáng vẻ chân thật nhất của anh. Anh

như vậy rất tốt.

Cô thích anh như vậy.

Cô không nhịn được cười.

Về mặt Hoắc Cận Hành mất tự nhiên, anh siết chặt lều trong tay, thấp giọng nói: “Đêm nay anh ngủ bên ngoài lều.”

Canh cho cô ngủ.

“Như vậy sao được.” Hạ Thụ ngạc nhiên, cô không biết có phải cô cười khiến anh thấy xấu hổ không, cô khẽ ho rồi nói nghiêm túc: “Thôi, anh cũng ngủ trong lều đi. Em thấp hơn anh, trải một cái thảm nhỏ nằm được rồi, không cần thiết phải dùng lều.”

“Không được.” Hoắc Cận Hành lập tức nhíu mày.

Anh phản đối cực kỳ kiên quyết, Hạ Thụ cũng biết mình nói sao anh cũng không đổi ý, cô có hơi bối rối.

Lều là loại lều đơn chỉ dành cho một người. Vật tư tiếp tế trong rừng cũng không cung cấp lều.

Cô nghĩ nghĩ, trong đầu nảy ra một cách: “Hay A Hành, đêm nay chúng ta thay phiên nhau ngủ được không? Nửa đêm đầu anh ngủ trong lều, em ngủ bên ngoài, nửa đêm về sáng em ngủ trong lều, còn anh thì ngủ bên ngoài. Chúng ta mỗi người ngủ một nửa, được không?”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành sâu hoắm: “Không...”

Cô biết anh vẫn muốn phản đối.

Giây tiếp theo, Hạ Thụ bỗng kiễng mũi chân, tay bịt kín môi anh.

Hoắc Cận Hành im bật.

Anh khẽ khựng lại.

Tay Hạ Thụ rất nhỏ, lòng bàn tay cô mềm mại.

Bây giờ là mùa hè nhưng tay cô vẫn hơi lạnh, khẽ bịt môi của anh lại.

Vóc dáng của cô và anh có sự chênh lệch, động tác này khiến hai người gần nhau hơn. Kem dưỡng tay của cô có mùi dâu tây... Đôi mắt trong veo của cô phản chiếu hình bóng anh.

Tất cả giác quan của anh đều được phóng đại vô hạn, thế giới của Hoắc Cận Hành rất im lặng.

“A, A Hành.”

Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Thụ làm ra hành động to gan thế này với anh, cô nhìn anh một lúc thì cúi đầu, mặt phấp hồng.

Lòng bàn tay cô cũng nóng lên, nhưng cô vẫn không buông ra.

Hạ Thụ nói: “A Hành, anh lo lắng cho em, em cũng lo cho anh. Chúng ta mỗi người đều lùi một bước, ai cũng không muốn để người kia lo lắng. Nếu anh không cho em lo cho anh, như thế là không công bằng. Anh cứ nghe theo em, mỗi người ngủ nửa đêm, được không?”

Cô nói xong thì chậm rãi buông tay ra, cô giật nhẹ ống tay áo giống như cầu xin cũng giống như làm nũng: “Nhé?”

Hoắc Cận Hành thấy bản thân không thốt ra tiếng, anh có cảm giác mình mất hết sức lực.

Trong không khí như còn vương lại mùi dâu tây ngọt ngào, như có làn gió nhẹ thổi qua cổ tay áo mềm mại.

Trong ánh mắt anh xuất hiện lên ý cười, chứa ba phần bất lực, bảy phần nuông chiều.

“Được.”

—

Lần hoạt động thám hiểm này, Cố Vũ Thuần được phân ngẫu nhiên vào đội đỏ, cùng một tổ với Tần Dã.

Cô ấy cảm thấy bản thân sắp phát điên rồi.

Tần Dã cầm định vị làm nhảm: “Vừa nãy tôi đã xem qua! Bọn họ là đội xanh số 83, chúng ta là đội đỏ số 45! Lối vào của đội xanh số 83 ở hướng tây nam, chúng ta ở hướng đông bắc, vừa khéo đối diện nhau. Cánh rừng này không nhỏ, tôi đoán chúng ta đi năm sáu tiếng chắc là có thể đến lối vào tây nam. Trời sắp tối rồi, chúng ta phải nhanh đi qua đó mới được...”

Cố Vũ Thuần vừa gặm lê vừa chậm chậm đi theo sau anh ta, sau lưng đeo một chiếc balo to và lều trại.

Trời sắp tối đen, lúc đi ngang qua một tảng đá lớn, cô ấy bỗng nhiên ngồi xuống.

Tần Dã đi ở phía trước phát hiện cô ấy không đuổi kịp, anh ta quay lại: “Sao cô lại ngồi ở đây? Đi mau lên! Chờ cái gì nữa?!”

“Không đi.” Cố Vũ Thuần nói.

“Sao cô lại không đi? Nếu không đi nhanh thì trời sẽ tối mất! Chúng ta sẽ không tìm được Hạ Sáu! Bây giờ cô ấy cách chúng ta rất xa, chúng ta phải nhanh lên mới cướp được cô ấy từ chỗ Hoắc Cận Hành!”

Cố Vũ Thuần không thể nhịn được nữa, cô hít sâu, ngẩng đầu lên tức giận trừng anh ta.

“Tôi nói này anh ngốc hay đầu óc bị ngâm nước vậy? Anh cũng biết là trời sắp tối sao? Trời sắp tối rồi mà anh không tìm địa điểm để dựng lều, anh muốn tối nay treo người trên cây để ngủ giống gấu túi hả? Còn nữa, Tiểu Thụ người ta

với Tổng Hành ở đội xanh! Đội xanh đó anh hiểu không?! Người ta né còn không kịp, còn anh thì hay lắm, vội vàng muốn dâng đầu người cho người ta? Chỉ số thông minh của anh bị Husky gặm rồi đúng không?!”

“...” Không ngờ cô ấy lại hung dữ như vậy, Tần Dĩ ngưng chớp mắt một cái.

Giây tiếp theo, anh ta khó khăn phản bác: “Không, không phải, tôi đây không phải là chỉ muốn nhanh giải cứu Hạ Sáu khỏi tay của Hoắc Cận Hành thôi sao! Hơn nữa Hạ Sáu sẽ không “giết” cô và tôi!”

“Dù sao tôi cũng không đi, anh muốn đi thì tự đi đi.” Cố Vũ Thuần bắt đầu chia lương thực, cô ấy định tự dựng lều: “Tôi mệt rồi, hôm nay sẽ ngủ ở đây.”

Tần Dĩ không đồng ý: “Cô, không phải cô là bạn thân nhất của Hạ Sáu sao? Sao cô có thể làm như vậy? Hạ Sáu ở với người đàn ông khác cả một đêm, cô không lo lắng sao? Nào có người bạn nào như cô chứ!”

“Có cái gì mà phải lo.” Cố Vũ Thuần nói: “Không phải tôi và anh cũng là cô nam quả nữ đó sao?”

“...” Tần Dĩ nghẹn họng, anh ta cất cao giọng: “Chúng ta không giống!”

“Sao lại không giống?” Cố Vũ Thuần ngược mắt liếc anh ta, ánh mắt chậm rãi chuyển đến vị trí đó của anh ta, cô ấy nói đầy hàm ý: “Chẳng lẽ anh...”

“&#@%\$**!” Tần Dĩ ngẩng đầu hít một hơi thật sâu.

Cô ấy thấy anh ta như vậy, càng nhìn càng muốn cười, thừa thắng xông lên nói: “Tôi nói cho anh biết, bên cạnh Tiểu Thụ ngoại trừ ba và em trai cậu ấy, chỉ có có một người đàn ông và một người phụ nữ nữa. Người đàn ông đó chính là Tổng Hành, còn người phụ nữ chính là tôi. Trừ khi anh là gay, nếu không anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Trước đây Cố Vũ Thuần và Tần Dĩ chưa tiếp xúc với nhau. Nhưng mặc dù không tiếp xúc, tên tuổi của Tiểu Tần gia vẫn vang vọng như sấm bên tai cô ấy.

Cô ấy cũng được nghe Tiểu Thụ kể sơ qua về mối quan hệ của hai người họ. Cố Vũ Thuần thấy người này không đáng tin cậy, ách Tiểu Thụ càng xa càng tốt.

Tần Dĩ tức muốn bốc khói: “Tôi nói chứ sao cô lại như vậy, tại sao cô muốn gán ghép cô ấy với Hoắc Cận Hành! Anh ta có gì tốt mà một đám đều ủng hộ anh ta! Chỉ bởi vì anh ta là thanh mai trúc mã của cô ấy?”

“Không thì sao?” Ủng hộ anh sao? Ha ha!

Tần Dĩ: “Tôi nói cho cô biết, tôi với Hạ Sáu mới là một cặp! “CP đêm hè” Hạ Sáu Tần Dĩ, cô có hiểu không?! Chúng tôi là một cặp trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, tài tử giai nhân! Hoắc Cận Hành thì tính là gì!”

Cố Vũ Thuần thở dài lắc đầu: “Hôm nào cùng đi WC đi.”

Anh ta ngạc nhiên, anh ta tưởng mình nghe nhầm, vội hỏi: “Này này! Tôi nói cho cô biết, tôi không có đam mê này! Hơn nữa tôi không có ý gì với cô, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều quá!”

Cô Vũ Thuần bị chọc cười, cô ấy nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc, vỗ vỗ bờ vai của anh ta.

“Ý của tôi chính là hôm nào cùng đi WC, tôi thấy miệng chó của anh có khả năng phun ra phân.”

—

Ban đêm, trong rừng vừa mát mẻ lại vừa yên tĩnh, trên cây treo bóng đèn, nhìn từ xa giống như trong màn đêm có đầy đom đóm.

Nhưng lại có muỗi.

Lúc gần tối, Hạ Thụ thấy đói bụng, bây giờ cô đang dựa vào lều gặm táo, vừa ôm máy định vị cẩn thận nghiên cứu cách hoạt động.

Không biết A Hành đã đi đâu, anh nói muốn đi xung quanh xem có tìm thấy vật tư gì không.

Có một con muỗi cứ bay tới bay lui bên cạnh Hạ Thụ, nó đậu trên mu bàn tay cô.

Hạ Thụ cảm nhận được, nhẹ nhàng để điện thoại xuống, cô nhìn rõ con muỗi, sau đó nhanh chóng đánh xuống.

Chát!

Trên mu bàn tay lập tức để lại một vết máu nhỏ và xác con muỗi.

Lúc này lều được mở ra từ bên ngoài, một khuôn mặt tuần tú xuất hiện bên ngoài tấm lều.

“A Hành.” Đôi mắt Hạ Thụ tràn đầy ý cười, cô thấy anh cất từng vật nhỏ vào trong lều.

Một ít bánh mì, Yakult, đèn ngủ, khăn giấy...

“Wow.” Cô ngạc nhiên cầm lấy từng cái xem xét, cô đặt đèn ngủ ở bên cạnh, đèn ngủ làm sáng một góc nhỏ.

“Anh vừa tìm được tất cả chỗ này sao?”

“Ừ.” Giọng Hoắc Cận Hành dịu dàng, anh lại lấy ra một bình nhỏ trong suốt như pha lê ở trong túi.

Một lọ tinh dầu.

Cô càng thấy ngạc nhiên hơn, giọng ngọt ngào hạnh phúc: “Sao anh lại có tinh dầu?”

“Là vật tư vừa tìm được.” Anh vừa nói vừa nâng tay cô lên.

Một vết máu nhỏ và xác con muỗi dính trên mu bàn tay cô.

Anh liếc nhìn cô.

Hạ Thụ ngạc nhiên, anh đột nhiên trở về nên cô cũng quên bém chuyện này. Cô thè lưỡi vội lấy khăn giấy ở bên cạnh.

Khóc môi Hoắc Cận Hành cong lên.

Anh nhận lấy khăn giấy trong tay cô, thấm ít nước lau tay sạch sẽ cho cô.

Anh thoa tinh dầu lên nốt muỗi đốt trên tay cô.

Từ nhỏ cô đã thu hút muỗi, không biết là thể chất gì.

Đến mùa hè, bên cạnh cô đều có muỗi vây quanh, còn hay bị trêu là bởi vì cô đáng yêu nên được “động vật nhỏ” yêu thích.

Lần này ra ngoài cô đều mang theo những đồ cơ bản nhưng lại quên không mang thuốc đuổi muỗi.

Hoắc Cận Hành cũng không có, khó khăn lắm anh mới lấy được lọ tinh dầu này. Mới vừa rồi anh tình cờ phát hiện trên máy định vị hiển thị vị trí của một ít vật tư, tinh dầu này cách bọn họ hơn trăm mét.

Anh đi tìm, suýt nữa đi sai hướng, may mà có mang theo la bàn. Trên đường anh còn “giết” vài đội viên đội hồng chặn anh.

Tinh dầu bôi lên mang lại cảm giác man mát, dần không cảm thấy ngứa nữa. Hạ Thụ cúi đầu, mới phát hiện cổ tay lộ bên ngoài áo của anh cũng bị muỗi đốt, chỉ là không nhiều như cô.

“A Hành, anh cũng bị muỗi đốt rồi.”

“Ừ.” Anh khẽ lên tiếng, không có phản ứng gì.

Cô muốn lấy tinh dầu trong tay anh: “Vậy anh cũng thoa một chút đi.”

Anh nhẹ nhàng vừa chặn lại vừa nắm tay cô lần nữa: “Anh thoa rồi.”

Hạ Thụ không tin.

Nhân lúc anh đang đổ tinh dầu ra thoa cho cô, cô bỗng nhiên nắm ngược lại tay anh, nâng lên ngửi ngửi.

Hoắc Cận Hành sững sờ.

Tay anh ẩm áp khô ráo, trên da có mùi thơm nhẹ nhàng.

Nhưng mùi hương trên tay là mùi kem dưỡng da không phải mùi của tinh dầu.

Cô chột buông tay anh ra, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên vẻ mặt nghiêm túc: “Lại gạt em.”

Cô biết ngay mà!

Hoắc Cận Hành cười bất lực.

Tay nhỏ bé mở ra trước mặt anh, cô chỉ chỉ tinh dầu trong tay anh, rồi chỉ chỉ lòng bàn tay của mình, ý bảo anh mau chủ động đặt tinh dầu vào trong tay cô.

Anh không có hiện pháp gì với cô, chỉ đành bất lực nghe theo.

Khóe môi Hạ Thụ đầy ý cười, cô lập tức xắn tay áo anh, bắt đầu bôi loạn lên tay anh.

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì vừa bất đắc dĩ, vừa cảm thấy lòng mềm nhũn, anh nhắc nhở cô: “Một chút là được rồi.”

Một bình tinh dầu quá ít, ngoại trừ thoa ở chỗ bị đốt, cô cũng cần thoa một ít vào chỗ khác, nếu không sáng mai nhất định sẽ có thêm vết mới.

Hạ Thụ không để ý tới anh, có thoa rất nhiều. Cuối cùng sau khi thoa xong trong bình chỉ còn một chút.

Cô cầm bình nhỏ: “Được rồi, cứ như vậy. Anh mới vừa gạt em, em đang không vui, cho nên số tinh dầu còn lại không để cho anh, tất cả là của em!”

Hoắc Cận Hành nở nụ cười: “Được.”

Trời không còn sớm, đêm mùa hè có côn trùng kêu vang.

Hoắc Cận Hành trải túi ngủ trong lều, anh hỏi cô: “Có mệt không? Muốn ngủ chưa?”

“Cũng được.”

Hạ Thụ trải chiếc khăn bàn ban đầu chỉ dùng để ăn bên ngoài lều, ngồi xếp bằng nhìn anh bận rộn: “A Hành, đêm nay anh ngủ trong lều trước đi, sau nửa đêm lại đổi với em.”

Hoắc Cận Hành nhíu mày: “Hay em ngủ trong lều trước đi.”

“Không được!” Cô rất kiên quyết, sống lưng thẳng tắp, trên mặt có một vết muỗi đốt, cười khế lên có vài phần đáng yêu.

Nếu cô ngủ trong lều trước, như vậy sau nửa đêm, A Hành chắc chắn sẽ không đánh thức cô để đổi lại.

Hoắc Cận Hành hiểu được cô băn khoăn điều gì, anh không kiên trì nữa: “Vậy đều nghe lời em.”

Hạ Thụ vui vẻ.

Trải chăn xong, Hạ Thụ vẫn không cảm thấy mệt, cô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “A Hành anh có biết không, tại sao em lại hút muỗi như vậy?”

“Tại sao?”

“Anh tới đây, anh tới đây, em biết, anh tới em nói cho nghe.”

Cô cười hi hi ngoắc ngoắc tay với anh.

Hoắc Cận Hành không muốn phá hoại niềm hân hoan vui sướng của cô, anh lên tiếng trả lời rồi ngồi xuống đối diện cô.

Bóng đèn ban đêm treo trên cái giá phía trên lều, ánh đèn như biến thành sự dịu dàng thâm lặng trong ánh mắt họ.

“Anh xem.” Cô ho khụ: “Nếu bây giờ em là con muỗi.” Ánh sáng ảm áp xung quanh, Hạ Thụ giống như đang kể chuyện xưa cho trẻ con, trong mắt như chứa đựng ngàn vì sao.

“Ừm, em là con muỗi! Vo ve vo ve, em thích uống nhóm máu B, nhóm máu B thật ngọt uống rất ngon! Cho nên em vừa thấy nhóm máu B em phải đi chích hẳn, em siêu thích.”

“Hả? Hôm nay không có nhóm máu B? Vậy được rồi được rồi, máu AB cũng được.”

“A! Gần đây uống nhiều máu AB rồi, em thấy ngán! Đổi sang nhóm máu khác nào, em bắt đầu uống máu A và máu O!”

“Thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, em nếm được một nhóm máu trước giờ chưa từng được nếm thử! Wow! Nhóm máu AB RH-? Nhóm máu này uống ngon quá! Đừng nói nữa, em muốn uống hết máu cô ấy!”

Hoắc Cận Hành không nhịn được cười.

Thấy anh cười, Hạ Thụ cũng cười rộ lên, cô kiêu ngạo giương giương cằm:

“Anh xem, em phân tích đúng hay không? Nhất định là như vậy!”

Trái tim Hoắc Cận Hành như đang ở trên mây vừa mềm mại lại vừa thoải mái. Anh hỏi: “Vậy sao anh lại không hút muỗi?”

Về mặt cô mếu máo, cô nhú mày.

“Bởi vì anh là con trai!” Cô nghĩ đến một lý do cực hay: “Chúng em là con gái đều mềm mại. Mềm mềm, thơm thơm, đương nhiên muỗi thích hơn. Còn con trai vừa thô ráp vừa hôi, muỗi cũng không thích.”

Đôi mắt anh lấp lánh ý cười ảm áp: “Ừ.”

Mười giờ rưỡi. Tiếng côn trùng kêu ít lại, sâu bọ cũng trốn vào lá đi vào giấc ngủ.

Hạ Thụ ngáp một cái. Hoắc Cận Hành nói: “Ngủ đi, không còn sớm.”

“Vâng.” Cô gật gật đầu.

Bàn tay khẽ vuốt hai má cô, sau khi vuốt hai lần, Hoắc Cận Hành dừng lại.

Đôi môi anh khẽ chạm vào trán cô.

Như chuồn chuồn lướt nước.

Hai má Hạ Thụ nóng nóng, cô trộm nhếch khóe môi.

Môi anh rời khỏi trán cô, anh vuốt tóc cô, ánh mắt như chứa hết sự dịu dàng của thế gian: “Ngủ ngon.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 60: ÔM

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Nhunhu

Màn đêm tối đen, đêm khuya vùng ngoại thành, bầu trời đầy sao sáng như những viên ngọc, ngân hà như dòng sông chảy xuôi ở đường chân trời.

Hoắc Cận Hành vẫn chưa ngủ.

Tiếng hô hấp bên ngoài lều dần dần ổn định. Anh nhẹ tay, kéo khóa lều xuống một chút, xác nhận bên ngoài cô đã hoàn toàn ngủ say.

Anh ngồi dậy hết sức nhẹ nhàng, kéo khóa lều xuống hoàn toàn, sau đó chậm rãi đi ra ngoài. Hạ Thụ đang nằm bên ngoài lều, gần ngay cửa lều. Trên người cô đang đắp áo khoác thể thao của anh, cuộn người lại ngủ như chú sóc con.

Anh lặng yên ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn chăm chú vào sườn mặt cô.

Cô gái ngủ rất sâu. Ban ngày bên ba khắp nơi, chắc cô mệt lắm rồi. Đôi mi dài của cô như cánh bướm đang đậu trên đóa hoa, hô hấp vô cùng nhẹ.

Anh vô thức mỉm cười, nhìn trong lòng ngực cô còn ôm chặt điện thoại, nhớ lại trước khi ngủ cô đã đặt đồng hồ báo thức. Anh đưa tay muốn lấy điện thoại trong tay cô ra.

Hình như phát hiện có người đụng vào, cô gái đang ngủ bỗng nhiên nhíu nhíu mày.

Tay của Hoắc Cận Hành khựng lại.

Không còn ai quấy rầy, rất nhanh Hạ Thụ đã ngủ yên ổn lại. Bàn tay vẫn cầm điện thoại của cô hơi nói lỏng một chút, bản thân cô cũng không ý thức được.

Anh nhân cơ hội rút điện thoại ra.

Anh bật điện thoại lên, nhưng app đồng hồ báo thức trống không.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên.

Trong phút chốc như hiểu được điều gì, anh nhìn khóe miệng cong cong của cô, giọng nói trầm nhẹ của anh vừa mang theo trách cứ, vừa bất đắc dĩ: “Lại học được cách gạt anh...”

Cô không đặt đồng hồ báo thức. Ngay từ đầu, cô đã không muốn đổi lượt ngủ lúc nửa đêm.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, Hoắc Cận Hành nhìn gương mặt đang ngủ của cô.

Đôi môi anh đào mềm mại, lông mi đen dài của cô rủ xuống. Có vài sợi tóc dính vào hai bên má hồng của cô, dù không gọn gàng nhưng rất đáng yêu.

Trên cổ cô có một sợi dây mảnh màu nâu. Nó lỏng lẻo rũ trong cổ áo.

Tầm mắt Hoắc Cận Hành dừng lại hai giây, hơi do dự nhưng vẫn đưa tay qua.

Đầu ngón tay hết sức cẩn thận, cố gắng không chạm vào cô, anh kéo lấy sợi dây màu nâu ra ngoài.

Hình như cảm giác có thứ gì vừa rơi ra khỏi cổ áo cô, tay Hạ Thụ bỗng nắm lấy, đôi lông mày xinh đẹp cũng cau lại.

“Đừng đụng...” Giọng lầm bầm mềm mại của cô gái nhỏ còn mang theo hơi sữa: “Của tôi.”

Trong ngón tay cô có ánh ngọc, trắng như tuyết, đầu ngón tay cũng trắng như ngọc.

Trong lòng Hoắc Cận Hành mềm nhũn, đầu ngón tay anh khẽ vuốt tóc của cô: “Ừ, anh không lấy, của em.”

Đêm tối tĩnh lặng.

Hạ Thụ bỗng mở mắt.

Tay Hoắc Cận Hành khựng lại.

Ánh mắt nhấp nhem của cô chạm vào ánh mắt anh, anh đang nghĩ nên giải thích như thế nào cho hợp lý, chợt nghe cô mềm mại kêu một tiếng: “A Hành...”

Nửa mơ nửa tỉnh.

Hoắc Cận Hành nói: “Ừ.”

“Đã đến giờ đổi rồi à?” Cô ngủ mê man, mơ hồ hỏi: “Mấy giờ...”

Thấy cô còn chưa tỉnh ngủ, Hoắc Cận Hành lại an tâm. “Không có, là mơ thôi.”

“Dạ...” Cô không nghi ngờ gì, đôi mi lại yên lặng khép lại: “Mơ à...”

Cô chợt nắm lấy cánh tay anh, điều chỉnh tư thế ôm vào trong ngực, đầu còn cọ cọ vào ngực anh, miệng nhẹ chẹp chẹp hai cái: “Mơ thật tốt quá, trong mơ có thể ôm...”

Cánh tay Hoắc Cận Hành cứng đờ, trái tim trong lồng ngực đập ngày càng nhanh hơn.

Cánh tay bị cô ôm chặt vào trong ngực, hình như đụng vào nơi mềm mại nào trên đó người cô, cả người anh cứng ngắc như bức tượng được đúc ra từ thép, cho dù máu huyết sôi trào cũng không dám cử động.

Anh biết rõ không nên quấy rầy cô vào lúc này, nhưng anh vẫn không nhịn được, nhẹ giọng hỏi: “Không phải mơ thì không ôm được hay sao?”

Hạ Thụ mềm mại “Ủm”, cô nói năng hơi lộn xộn, hết sức buồn bã: “Không cho... A Hành luôn, không được...”

Hoắc Cận Hành nhẹ hỏi: “Anh không cho khi nào...”

Khi anh rũ mắt nhìn cô, cô đã ngủ say như cũ. Anh không hỏi lại.

Vài ký ức bị vùi lấp trong lớp bụi thời gian được gió gọi lại, trong đầu anh có vài hình ảnh chậm rãi hiện ra, đó là hình ảnh lúc còn nhỏ của họ.

...

-“Ngủ một lát đi.”

-“Em muốn ngủ với anh.”

-“Không được.”

...

-“Anh ở lại với em, chờ em ngủ thì anh sẽ đi.”

-“A Hành, yên tĩnh quá, em muốn nghe anh hát.”

...

...

Bỗng nhiên Hoắc Cận Hành không nhịn được cười.

Anh yên lặng nhìn vào cô gái trong ngực, lòng tràn đầy yêu thương và dịu dàng, lại thấp thoáng có chút chua xót.

Anh chậm rãi ôm chặt cô hơn.

Trước kia anh luôn cảm thấy thời gian còn lâu, con đường vẫn còn dài.

Anh có rất nhiều thời gian trong tương lai, anh có thể về nhà cùng cô, lớn lên cùng cô, ghi lại từng khoảnh khắc trưởng thành của cô.

Ai cũng không biết được, giây phút này có phải là thời khắc cuối cùng hay không. Không biết giây phút tiếp theo, đối phương vẫn còn như vậy không.

Nếu biết được đó là cái ôm cuối cùng, anh nhất định phải ôm chặt hơn... Phải ôm chặt hơn nữa.

Thời gian kéo dài càng lâu càng tốt.

—

Rạng sáng ngày hôm sau, Hạ Thụ vẫn còn ngủ say.

Cả đêm Hoắc Cận Hành không hề ngủ sâu giấc, đợi cho màu xanh thẫm trên bầu trời dần phai màu, anh cẩn thận ôm cô vào trong lều, sắp xếp cho cô ổn

thỏa.

Anh lấy áo khoác của mình cuộn thành gối ôm, nhẹ tay nhét vào trong lòng cô, để cô ôm cho thoải mái. Sau đó mới chậm rãi mở khóa kéo cửa lều, nằm trên thảm ăn cơm ngủ bù.

Tỉnh lại lần nữa đã gần bảy giờ.

Bình minh mùa hè đến sớm, bảy giờ ánh mặt trời đã sáng rực rỡ.

Hạ Thụ còn chưa tỉnh. Hoắc Cận Hành tới bên cạnh dòng suối rửa mặt trước, rồi tìm manh mối và vật tư, anh suy nghĩ hôm nay nên đi hướng nào.

Không ngờ lại chạm mặt Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương.

“Hoắc Cận Hành?!”

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương vô tình đi đến bên này, thấy Hoắc Cận Hành từ xa xa, chỉ có một mình không có ai bên cạnh, Quý Dương vẫy vẫy tay với anh.

Hai người bọn họ ở đội xanh, bởi vì tự trả tiền tới tham gia, không biết ai ở Hoa Nhất cả, cho nên dứt khoát cầm quả cầu màu giống nhau trở thành một tổ.

Quý Dương cao lớn đã chạy tới: “Này, thì ra cậu ở đây! Hôm qua chúng tôi muốn đi tìm cậu hội họp, kết quả đi về hướng số 83 mà vẫn không tìm được người. Cậu——”

Giọng anh ta không nhỏ. Hoắc Cận Hành vô thức nhíu mày, anh không chỉ chỉ lều. Quý Dương vội vàng che miệng, không lên tiếng.

Hình như anh ta phát hiện ra điều gì đó, anh ta càng ngạc nhiên hơn, nói: “Tôi đi nhầm chỗ rồi! Sao các cậu chỉ có một cái lều! À, tôi biết rồi Hoắc Cận Hành, tôi nói cậu cũng bản lĩnh đấy, còn dùng hẳn đến chiêu này! Cậu được đấy! Nói nói tối hôm qua các cậu...”

Về mặt Hoắc Cận Hành đen xì, không nói hai lời nhấc chân đá về phía anh ta.

May mắn khoảng cách hơi xa, Quý Dương né được trong gang tấc.

Thẩm Hoài Xuyên ở bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu nở nụ cười.

Rót cuộc tiếng động vẫn khiến Hạ Thụ tỉnh.

Bên trong lều có tiếng động, sau đó cửa lều bị kéo xuống.

“A Hành, sao ồn ào thế...”

Cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, xoa xoa mắt, giọng nói nhẹ nhàng, mái tóc dài hơi bù xù như một con thú nhỏ.

Quý Dương ghen lời, mắt tròn to nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Hoài Xuyên nắm tay ho nhẹ một tiếng, quay lưng đi tránh tị hiềm.

Không biết bên ngoài còn có người khác, khoanh khắc ngược mắt lên, Hạ Thụ sững sờ, đôi mắt hạnh tròn tròn như nai con.

Mặt Hoắc Cận Hành sầm xuống, anh vội đi đến trước lều che cô ở phía sau, nhìn chằm chằm Quý Dương lạnh lùng nói: “Xoay người.”

“À... Ừ!” Quý Dương như tỉnh lại từ trong mộng, anh ta vội vàng quay người đi, đỡ trán thở dài.

Xác nhận anh ta không thấy gì nữa, Hoắc Cận Hành mới quay người lại ngồi xổm trước mặt cô.

Quần áo trên người cô kín đáo, không có gì không thể nhìn. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sạch sẽ trắng trẻo, chỉ có tóc hơi rối một chút, mang vài phần ngây thơ.

Anh vô thức mỉm cười, đầu ngón tay luồn vào mái tóc cô, nhẹ nhàng chải thay cô, anh dịu dàng hỏi: “Có mang lược không?”

“Có.” Hạ Thụ gật gật đầu, vẫn hỏi lại: “Bọn họ...”

“Không cần để ý tới bọn họ.” Hoắc Cận Hành lấy một cái lược ra từ balo của cô, anh cẩn thận chải tóc cho cô. Chờ chải tóc xong, lau qua mặt, thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, Hạ Thụ mới đi ra khỏi lều.

Thẩm Hoài Xuyên đã đi sang bên cạnh ăn gì đó, Quý Dương vẫn còn đứng tại chỗ với tư thế như lúc nãy.

Hoắc Cận Hành nói: “Được rồi.”

Nghe thấy lời này, anh ta mới thử quay đầu lại. Thấy mọi thứ ổn rồi mới thở phào, hào phóng xoay người lại cười chào hỏi.

“Hi, cuối cùng cũng xong ha! Cái kia... Xin lỗi, là tôi không đúng, làm cô thức giấc. Đúng rồi, chắc cô không biết tôi là ai đúng không? Tôi là Quý Dương, là bạn Hoắc Cận Hành.”

Anh ta nói xong muốn đi lên bắt tay, Hoắc Cận Hành đứng trước mặt anh ta, bảo vệ Hạ Thụ ở sau.

“...” Tay Quý Dương cứng đờ ở không trung.

Thẩm Hoài Xuyên cũng cười ra tiếng.

Hạ Thụ cũng không nhìn được nở nụ cười, đứng sau Hoắc Cận Hành cười cười nói với anh ta: “Không sao. Cũng do lỗi tại tôi, tối hôm qua ngủ trễ, thức dậy hơi muộn, không thể trách anh. Tôi biết anh, anh là Quý Dương, là bạn học của A Hành. Tôi là Hạ Thụ, tuy không phải lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi vẫn rất vui khi được làm quen với anh.”

Cô nói xong cũng đưa tay ra, bắt tay với anh ta, còn khéo mắt nhìn Hoắc Cận Hành, dùng ánh mắt ý bảo anh cô không sao.

Hoắc Cận Hành mím môi, thuận theo ý cô.

Tay cô và Quý Dương chỉ chạm một cái rồi buông ra.

Giọng nói cô gái nhỏ vừa mềm mại vừa ngọt ngào, lời nói lại hết sức thân thiện am hiểu lòng người, khiến Quý Dương càng thêm ngại ngùng, anh ta gãi gãi đầu: “Chao ôi... Cô đừng nói như vậy, vẫn là tôi không đúng. Thế nhưng tôi rất vui khi được biết cô!”

Về mặt Hoắc Cận Hành hờ hững.

Trong lúc vô tình, Quý Dương nhìn thấy cái liếc mắt của anh, cổ họng cảm thấy nghẹn lại.

Thẩm Hoài Xuyên cười nói: “Được rồi, vậy chúng ta cùng hành động đi, nhiều người cũng có thể chăm sóc nhau tốt hơn.”

Chờ Hạ Thụ ăn sáng xong, bốn người đồng hành với nhau, đi về hướng nam theo manh mối.

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương đi ở phía trước mở đường, Quý Dương không nhìn được nhỏ giọng thảo luận với Thẩm Hoài Xuyên: “Này, đúng thật là bảo bối của cậu ta mà! Cũng cẩn thận quá rồi! Có bao giờ thấy Hoắc Cận Hành như thế này đâu? Bây giờ tôi cảm thấy Tàn Dã đúng là mạng lớn, có thể sống tiếp thật là kỳ tích, là kỳ tích trong kỳ tích!”

“Tôi đã sớm nói với các cậu nên giữ khoảng cách với cô ấy.” Thẩm Hoài Xuyên cười khê: “Tôi đã được trải nghiệm nhiều năm rồi, là kinh nghiệm tôi đúc kết được.”

“Cậu trải nghiệm như thế nào?” Quý Dương tò mò: “Cậu và Hạ Thụ...?”

Thẩm Hoài Xuyên hờ hững: “Suýt chút nữa thì cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

“Cái gì?!” Quý Dương thét lên một tiếng, giọng điệu cao đến quăng tám.

Thẩm Hoài Xuyên che miệng anh ta, để anh ta cầm miệng lại.

Quý Dương biết thời cấp ba Thẩm Hoài Xuyên quen biết Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành, nhưng vẫn chưa từng nghe anh ấy đề cập đến mối quan hệ sâu xa này. Anh ta rất tò mò, sốt ruột yêu cầu anh ấy nói rõ mọi chuyện.

Nghe xong anh ấy kể xong, Quý Dương cảm thấy như thế là đủ rồi, chặc một tiếng lắc đầu: “Chặc chặc, cậu xem, bên cạnh tôi tổng cộng có ba người các cậu, thế mà đều có chuyện xưa với cô gái này. Một người suýt chút nữa thành vị hôn phu của người ta, một người không theo đuổi được, người còn lại càng không cần phải nói. Sao tự nhiên tôi thấy bản thân lạc lõng quá!”

Thẩm Hoài Xuyên bị chọc cười: “Nếu không, cậu cũng thử “hòa hợp” một chút?” Anh ấy vỗ vỗ vai Quý Dương: “Tôi nhắc nhở cậu một câu, cuối năm đại đen của Cận Hành sẽ lên đến đẳng 5.”

(Đại đen đẳng 5 có trình độ như huấn luyện viên)

“... Tôi vẫn muốn sống.”

Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ đi ở phía sau, không nghe thấy hai người phía trước nói gì.

Những đốm sáng tạo bởi khoảng trống giữa những cành cây di chuyển trên thân hai người, Hoắc Cận Hành lâu lâu lại rũ mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt đầy dịu dàng.

Hạ Thụ nói: “A Hành, em hỏi anh, tối hôm qua... Em ngủ trong lều từ khi nào? Em vào lều như thế nào?”

Ngay khi vừa tỉnh lại, Hạ Thụ đã rất muốn hỏi vấn đề này.

Chỉ là có người ngoài ở đó nên cô khó mà hỏi được.

Cô nhớ rõ ràng tối hôm qua bản thân cô ngủ ở ngoài lều, nhưng lúc tỉnh lại cô lại ngủ bên trong lều. Quan trọng là cô vào lều như thế nào... Cô không có chút ấn tượng nào.

“Đôi lúc nửa đêm.” Hoắc Cận Hành chẳng mảy may: “Em đang ngủ, anh gọi em nhưng em không tỉnh, nên anh ôm em vào luôn.”

Cô mím mím môi hỏi: “Anh đã đặt đồng hồ báo thức à?”

“Ừ.” Anh nói: “2h30, em nói mà không nhớ à? 2h30 thì đôi.”

“À...” Cô ngơ ngơ ngác ngác gật đầu, trong lòng bỗng thấy hơi khó chịu.

Cô vốn không muốn đôi với anh...

Đêm qua vì để A Hành yên tâm, cô cố ý làm trò trước mặt A Hành đặt đồng hồ báo thức vào 2h30, rồi nhân lúc anh không chú ý đã tắt đi.

Bình thường anh bận rộn như vậy, khó lắm mới có một chút thời gian nghỉ ngơi, sao lại không nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Chỉ là không ngờ rằng, bản thân lại ngủ trước...

Sao lại ngốc thế chứ!

Đáng lẽ cô nên nghĩ rằng A Hành sẽ không để cô ngủ bên ngoài, có thể anh cũng đã đặt đồng hồ báo thức.

Cô nên chờ anh ngủ rồi trộm tắt đồng hồ báo thức của anh chứ! Sao cô lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

Thật là...

Càng nghĩ càng giận, cô bỗng giơ tay gõ đầu mình, hai gò má đỏ bừng.

Hành động mờ ám của cô đều rơi vào mắt Hoắc Cận Hành.

Con người đen không tiếng động tràn đầy ý cười.

“Này, người anh em đằng kia! Quý Dương! Thẩm Hoài Xuyên!”

Sau khi đi bộ vài trăm dặm, bỗng nghe thấy tiếng người gọi từ xa, là Tần Dã đang đi tới.

Quý Dương và Thảm Hoài Xuyên chỉ thấy người đối diện đang mặc quần áo đại diện cho đội đỏ, hai người nâng súng ngắm bắn theo bản năng.

Tần Dã lập tức giơ hai tay lên hô to: “Này, này đừng bắn, đừng bắn! Tôi tôi tôi! Tôi đây! Không biết à? Người một nhà này!”

Thấy rõ người tới là anh ta, Quý Dương và Thảm Hoài Xuyên liếc nhìn nhau.

Quý Dương cười nhạo: “Người một nhà gì chứ, cậu là đội đỏ, chúng tôi là đội xanh đây!”

Anh ta nói xong thì làm bộ dạng như muốn dùng súng bắn, Tần Dã lập tức ôm đầu, “Đừng bắn, đừng bắn! Sao giờ còn không nhận anh em nữa! F*ck đừng giết tôi!”

Quý Dương và Thảm Hoài Xuyên cười lớn.

Lúc này, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành cũng đi tới, thấy Tần Dã, hơi giật mình.

Tần Dã cũng dừng lại.

Từ lần trước chia tay trong không vui tại sự kiện ở Hoàng Đô, lâu rồi Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành không gặp lại Tần Dã.

Bây giờ gặp nhau, không khỏi có hơi ngượng ngùng.

Nhìn hai người họ vài giây, Tần Dã thoải mái cười rộ lên, giả vờ la to che dấu cảm xúc: “Ái chà, chúng ta có thể đi cùng nhau không? Chỉ có hai người thì đi đến bao giờ mới đến được điểm đích!”

Anh ta nói xong, muốn tiến lên gia nhập đội ngũ. Quý Dương cầm súng chỉ vào anh ta: “Này, dừng lại! Dừng nhúc nhích! Cậu là quân địch, sao có thể nhập hội với chúng tôi được! Nộp vũ khí đầu hàng, nếu không tôi giết cậu đấy!”

Tần Dã la to: “Tôi nói này có thể dừng giỡn nữa được không! Các cậu thật sự không cần tôi à!”

“Tiểu Thụ!”

Ngay lúc này, Cố Vũ Thuần khoan thai nhìn về bên này, vui sướng gọi một tiếng rồi chạy nhanh đến.

Trực tiếp vượt qua Thảm Hoài Xuyên và Quý Dương, Cố Vũ Thuần chạy đến ôm chầm lấy Hạ Thụ.

Cố Vũ Thuần cực kỳ vui vẻ: “Trời ạ, tớ tìm được cậu rồi! Cậu thế nào? Tớ qua có ngủ ngon không? Trong rừng có nhiều muỗi, chắc cậu bị đốt nhiều lắm đúng không?”

“Tớ vẫn ổn.” Hạ Thụ cười ngọt ngào: “Sao các cậu đều đi về bên này hết vậy? Chắc đi lâu rồi hả?”

“Đừng nói đến chuyện đó nữa!” Vừa nhắc đến chuyện này, Cố Vũ Thuần tức giận đến nghiến răng, ánh mắt hung dữ nhìn qua Tần Dĩ.

Tần Dĩ cũng trừng mắt nhìn lại cô ấy, hết sức khó tin.

“Này này này! Cô ta cũng là đội đỏ! Sao các cậu không ngăn cản cô ta, mà chỉ cản tôi! Đội xanh các cậu còn trọng nữ khinh nam à!”

“Tất nhiên tôi có thể nhập đội rồi!” Cố Vũ Thuần hết sức đắc ý nhìn về phía anh ta. Ngón tay dùng sức xé biểu tượng đội đỏ trên quần áo.

Phía dưới biểu tượng màu đỏ lại là biểu tượng của đội xanh.

——Thì ra Cố Vũ Thuần là gián điệp đội xanh nằm vùng trong đội đỏ!

“F*ck!” Tần Dĩ cực kỳ hoài nghi nhân sinh, ngỡ ngàng: “Cô thế mà... Cô cô cô, F*ck...”

Cố Vũ Thuần cười sung sướng: “Thế nào? Bất ngờ không? Kích thích không? HÀi lòng không? Anh đã bị bắt, mau mau nộp vũ khí đầu hàng! Đừng không biết tự lượng sức mình!”

“Dám lừa gạt tôi!” Tần Dĩ muốn khóc: “Cô quá độc ác rồi đó!”

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cũng không nghĩ tới tình huống lại đảo ngược như thế này, không kiềm được cười.

Xa xa trong rừng cây đột nhiên vang lên một tiếng “Đoàng”.

Chiếc loa nhỏ lập tức vang lên thông báo: “Đội đỏ số 45, Tần Dĩ, tử vong. Đội đỏ số 45, Tần Dĩ, tử vong.”

“F*ck!” Tần Dĩ ngơ ngác, khiếp sợ nhìn vào chữ “die”, la to: “Thế mà các cậu giết tôi?”

Quý Dương cũng run sợ, lơ ngơ nhìn nhìn tay mình: “Tôi, tôi không có nổ súng.”

Phía sau Tần Dĩ, xuất hiện hai đội viên đội xanh: “Tổng giám đốc Hoắc! Hạ Sầu!”

Hóa ra đối diện là đội viên đội xanh đang đi đến, chắc họ nghe thấy động tĩnh bên này. Từ xa thấy Tần Dĩ mang biểu tượng đội đỏ đang tranh chấp với thành viên đội xanh, họ nổ sung theo bản năng.

Tần Dĩ biết được chân tướng thì gào thét: “Ông trời ơi! Tôi chưa gì đã chết! Tôi còn chưa được bắn một viên đạn nào!”

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên cười như điên.

Những người bị “giết” sẽ có nhân viên công tác ở gần đó lái xe mang đi, rất nhanh đã có người đến đưa Tần Dĩ đi ra ngoài.

Tần Dã gào khóc kêu to: “Từ từ, từ từ! Các đại ca đừng mà! Tôi còn chưa chơi đủ mà! Từ từ, cho... Tôi thêm một mạng nữa đi mà! Tôi bị hại. Đổ! Đổ! Tôi muốn gia nhập đội xanh! Phát súng kia chỉ bắn trúng chân tôi thôi! Tôi chỉ bị què, tôi còn sống mà! Tôi còn sống mà!!”

Xung quanh vang lên tiếng cười rộn rã.

Cuối cùng Tần Dã vẫn bị dẫn đi.

Sau khi giải quyết Tần Dã, đội ngũ của họ có khoảng bảy người.

Dọc theo đường đi, mọi người lại gặp người của đội xanh, đội ngũ đội xanh ngày càng đông đảo. Ngẫu nhiên chạm trán thành viên đội đỏ lạc đàn, bắt gặp đội ngũ nhiều người như vậy, sợ đến mức họ gần như bỏ chạy mất hút, không dám quay đầu lại, đội ngũ đội xanh đi cả đường không gặp trở ngại gì.

Hoắc Cận Hành và Thảm Hoài Xuyên tổng hợp những manh mối mọi người tìm được lại, rồi tiến hành phân tích.

Hoắc Cận Hành bẻ một nhánh cây, anh vừa vẽ trên mặt đất, vừa nói: “Tôi và Hạ Thụ đi từ hướng đông tới, manh mối chúng tôi tìm được là giải thưởng lớn ở một trong ba hướng là hướng tây nam, hướng tây bắc và hướng nam. Cố Vũ Thuần đi từ phía tây, manh mối chỉ ra là hướng đông bắc và hướng đông nam. Hướng tây bắc của chúng tôi trùng hợp là hướng đông bắc của Cố Vũ Thuần, có lẽ giải thưởng lớn nằm ở phía này.”

“Đội Thảm Hoài Xuyên tìm thấy manh mối là giải thưởng lớn nằm ở trong động, đội số 68 có manh mối là “sán, mộc, bàng”, đây là đồ chữ, ba chữ đều có bộ thủy, “sơn” là sườn núi, “mộc” là cây cối, “bàng” là bên cạnh, chắc hẳn nơi giấu giải thưởng lớn là hang động, chỗ sườn núi có cây, bên cạnh lại có nước.”

“Bây giờ chúng ta ở hướng đông nam, tiếp tục đi về hướng tây bắc, chú ý những nơi có núi, có sông...”

Lúc anh nói chuyện, lông mày và lông mi hơi rủ xuống, bàn tay trắng trẻo nắm một phần nhánh cây, cổ tay áo được xắn lên hai nấc, lộ ra một đoạn cổ tay, vẻ mặt bình tĩnh và nghiêm túc.

Các cô gái trong đội ngũ hào hứng nhìn anh, mắt sáng ngời.

Hạ Thụ cũng nhìn anh.

Thời gian trong thế giới của cô như chậm lại, ánh sáng như phác họa khoe môi, lông mày và lông mi của anh, rồi như hóa thành những bong bóng gas trong lon nước ngọt khuấy động lòng cô.

Trong nháy mắt, cô cảm giác như bản thân nhìn thấy hình ảnh của Tống Hành thời niên thiếu.

Thiếu niên áo trắng đó... Ngồi bên cửa sổ, kiên nhẫn giảng bài cho mọi người.

Ngòi bút của anh nắn nét viết từng công thức trên tờ giấy trắng, trên áo của anh có hương cỏ cây nhàn nhạt, khuôn mặt anh được bao phủ bởi ánh mặt trời...

A Hành.

Là A Hành của cô.

Anh vẫn luôn bình tĩnh, hoàn mỹ, không hoảng, không loạn như vậy.

Dù anh trưởng thành nhưng cũng không thay đổi, thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng anh vẫn là thiếu niên của ngày trước. Chỉ là càng ngày trưởng thành, càng ngày càng xuất sắc hơn.

Anh là của cô.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu hành động.” Dứt lời, Hoắc Cận Hành ngược mắt lên, tầm mắt giống như lơ đãng nhìn về phía Hạ Thụ.

Hạ Thụ bất ngờ va phải ánh mắt của anh, đôi mắt nai ngẩn ngơ, màu hồng lan khắp gò má.

Giống như ý thức được cái gì, trong lòng Hoắc Cận Hành vừa tĩnh lặng, vừa mềm nhũn.

Dựa theo phân tích của Hoắc Cận Hành, quả nhiên đoàn người đã tìm được giải thưởng lớn chung cuộc vào một tiếng trước khi trò chơi kết thúc.

Giải thưởng lớn nằm trong hang động cạnh núi bên sông, bị cây cối che phủ, rất kín đáo. Trong đội ngũ cũng có người đi ngang qua bên này nhưng cũng không phát hiện được.

Một âm thanh phát ra từ loa: “Giải thưởng lớn chung cuộc đã được đội xanh tìm thấy, trò chơi kết thúc. Giải thưởng lớn chung cuộc đã được đội xanh tìm thấy, trò chơi kết thúc.

Đoàn người nhảy nhót hoan hô.

Đội nhân viên công tác đưa đoàn người rời khỏi rừng cây. Bên ngoài rừng đã có nhiều người hoặc “bị giết” hoặc từ bỏ tham gia trò chơi đang đợi.

Nghe nói cuối cùng đội xanh đã giành được chuyến du lịch Dubai, thành viên đội xanh vui sướng, điên cuồng hoan hô:

“Cám ơn tổng giám đốc Hoắc!”

“Tổng giám đốc Hoắc quá tuyệt! Không ngờ có một ngày tôi có thể nằm không cũng thắng!”

“Còn có Thẩm soái và Quý soái! Cũng cảm ơn các anh ~! Các anh đã có bạn gái chưa, ha ha ha...”

Thẩm Hoài Xuyên bình tĩnh đối đáp. Ngược lại Quý Dương như bắt được cơ hội, trò chuyện thoải mái với các cô gái ở bên cạnh.

Tần Dã ở bên cạnh tức giận đến mức cái mũi muốn lệch đi.

Không khí vô cùng náo nhiệt, mặc dù đội đỏ không nhận được giải thưởng, nhưng nếu ai kiên trì tham gia hoạt động này đến cuối cùng, cũng nhận được bao lì xì hơn một triệu đồng.

Hạ Thụ cảm thấy bây giờ nói chuyện với Hoắc Cận Hành không tốt lắm. Lúc đang nói chuyện với Tiểu Na, ánh mắt cô vẫn vô thức tìm kiếm hình bóng anh, lảng lảng nhìn anh.

...

A Hành, anh nghe xem.

Anh thật sự rất tuyệt vời.

Sự tốt đẹp của anh cuối cùng cũng được thế giới này nhìn thấy.

Abel đến gần Hạ Thụ: “Tiểu Hạ, em không thể tham gia hoạt động sau đó được.”

Hạ Thụ ngây ngốc: “Dạ?”

Vẻ mặt anh ấy rất kém, cũng có hơi nóng nảy, đưa điện thoại trong tay cho cô xem: “Đã xảy ra chuyện.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 61: HOT SEARCH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hotsearch Weibo

Chủ đề hot search #SởKỳyêuđương #no1hotsearch, độ hot bùng nổ, sức nóng vẫn đang tăng lên theo thời gian.

Ngoại trừ vị trí thứ nhất, những vị trí sau cũng là chủ đề liên quan. Trong vài giờ qua vẫn luôn giữ vị trí đứng đầu.

Mở thanh công cụ tìm kiếm hot search, bình luận bên trên đã bùng nổ.

Sự việc xảy ra cách đây hai tiếng.

Hai tiếng trước, một đại V trong giới giải trí bất ngờ đăng lên weibo. Cho rằng Sở Kỳ, một ngôi sao hạng nhất nổi tiếng với hàng chục triệu người hâm mộ,

năm ngoái tham gia một bộ phim cổ trang nổi tiếng đã bí mật hẹn hò với bạn gái, thậm chí còn châm biếm anh ta vì tội nói dối lừa fan.

Ngay sau khi tin tức được tung ra, đại V đương nhiên bị fan của Sở Kỳ mắng mỏ và phản bác. Để chứng minh điều đó, đại V đã đăng một bộ ảnh vào thời điểm tiếng chửi mắng bùng nổ nhất, ngay lập tức gây sốt.

Trong ảnh, ở một góc của phố điện ảnh, Sở Kỳ chặn một cô gái mặc áo khoác denim ở góc không có người, trông như thể họ đang hôn nhau.

Bức ảnh được chụp từ khoảng cách xa nên không thể nhìn rõ mặt cô gái. Nhưng nhìn vào bóng lưng và quần áo của người đàn ông đó, fan Sở Kỳ liếc mắt một cái đã nhận ra đây là Sở Kỳ.

Hot Search bùng nổ ngay lập tức.

Mặc dù Sở Kỳ mới trở nên nổi tiếng vào năm ngoái, nhưng không thể đánh giá thấp lưu lượng của anh ta. Bộ phim cổ trang được sản xuất tinh xảo vào năm ngoái được bao phủ rộng rãi và giành được một lượng lớn người hâm mộ cuồng nhiệt, trong đó có vô số là fangirl.

Đó có phải là bạn gái hay không tạm thời tính sau. Phản ứng đầu tiên của fan chắc chắn là người phụ nữ có quan hệ với thần tượng của mình là ai?

Toàn bộ cư dân mạng lập tức bóc mẽ về nữ chính này.

Đáng tiếc khuôn mặt của cô gái trong bức ảnh quá mờ. Manh mối duy nhất là cô gái đang mặc một chiếc áo khoác denim có hình đôi cánh màu trắng trên ngực.

Tìm kiếm một lúc lâu, người hâm mộ Sở Kỳ đã để ý đến Cố Vũ Thuần diễn viên nữ phụ của đoàn phim “Gặp em” bên cạnh.

Cố Vũ Thuần cũng có một chiếc áo khoác như vậy.

Cho dù đó là trong “Gặp em”, hay ảnh ngẫu nhiên của Cố Vũ Thuần chụp ở sân bay, chiếc áo khoác denim hình đôi cánh của cô ấy đã không ít lần dính vào ống kính.

Hơn nữa dựa trên thời gian quay phim của hai đoàn làm phim, cho dù là thời gian hay địa điểm đều rất trùng khớp.

Hơn mười triệu fan của Sở Kỳ bùng nổ và tràn vào Weibo của Cố Vũ Thuần mắng chửi.

Cũng có một số ít người chỉ đơn giản là truy cập trực tiếp vào Fanpage chính thức của Hoa Nhất, nói rằng hãy trông coi nghệ sỹ của mình cẩn thận.

Ngay sau khi hot search này nổ ra, bất kể là đối với Hoa Nhất hay Cố Vũ Thuần đều là đòn đả kích chí mạng.

Hoa Nhất khẩn trương tạm dừng việc chúc mừng năm mới của một số nhân viên bộ phận quan hệ công chúng, họ sẽ trở lại công ty để lên kế hoạch giải quyết,

khi tình hình ổn định sẽ bù lại sau.

Đối với chuyện này, lời giải thích của Cố Vũ Thuần luôn chỉ có mấy từ chắc chắn: Đó không phải là tôi.

Nhưng bạn nói không phải thì là không phải? Một khi không có lưu lượng và không có fan, cư dân mạng nói rằng là bạn thì chính bạn. Không phải thì cũng phải ấn đầu bắt bạn nhận đây là bạn.

Giải pháp nhanh nhất và thỏa đáng nhất mà bộ phận quan hệ công chúng của Hoa Nhất đưa ra đó là một tuyên bố làm rõ. Tuy nhiên, sau khi cân nhắc nhiều lần, tuyên bố này chỉ có thể do bên của Sở Kỳ được đưa ra trước, sau đó là Hoa Nhất.

Một là danh tiếng và uy tín của Cố Vũ Thuần chưa đủ cao, vì vậy ai cũng cho rằng cô ấy là người im lặng đầu tiên, thay vì dính chính.

Hai là, nếu để cô ấy tung ra trước, thì rất có thể bên Sở Kỳ sẽ nhân cơ hội này để đánh bóng bản thân. Khi đó, tình huống của Cố Vũ Thuần sẽ bị đẩy đến tình cảnh trăm miệng khó cãi.

Nhưng cho đến nay, họ không liên lạc được với Sở Kỳ, xem ra là anh ta không muốn đàm phán quan hệ công khai với họ.

Abel nén giận: “Chuyện này không có gì lạ. Tôi đoán rằng Sở Kỳ này đang yêu nên khó nói, fan lại nói rằng đó là Tiểu Vũ, vừa lúc bị anh ta đẩy lên hot search.”

“Tiểu Hạ cũng đừng sợ, không phải Tiểu Vũ đã nói đó không phải là cô ấy rồi sao? Vấn đề đang hướng về phía Sở Kỳ, chỉ cần họ không có bằng chứng, Tiểu Vũ bị la mắng một trận, chúng ta có thể nhân cơ hội này để quảng bá.”

Vẻ mặt Hạ Thụ tái nhợt, đầu óc trống rỗng, cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh, không nói nên lời.

Đúng... Tất nhiên cô biết đó không phải là Vũ Thuần.

Bởi vì người đó... Là cô.

Lúc này, các phóng viên giải trí đang tìm kiếm Cố Vũ Thuần. Cố Vũ Thuần không thể tham gia lịch trình tiếp theo nữa, được Hoa Nhất sắp xếp về chỗ ở trước.

Hạ Thụ đi cùng cô ấy.

Gặp phải loại chuyện này, chẳng khác nào một cái nồi đen từ trên trời rơi xuống ụp vào đầu, Cố Vũ Thuần tức giận đến đen mặt: “Tớ thật sự cạn lời rồi! Tớ và anh ta còn chưa từng gặp nhau, mắt fan của Sở Kỳ bị mù hết rồi à? Chỉ vì một chiếc áo đã xác định đó là tớ! Không phải một mình tớ có chiếc áo đó! Tớ có thì người khác không thể có hay sao? Có logic gì không vậy?”

Hạ Thụ ngồi trên ghế sofa, môi trắng bệch, đầu ngón tay run rẩy.

Cô nói: “Tớ biết người đó là ai.”

“Hả?” Cố Vũ Thuần ngạc nhiên: “Tiểu Mộc? cậu biết hả?”

“Ừ.” Cô gật đầu, đầy hối lỗi và bối rối nhìn Cố Vũ Thuần: “Tớ biết, Vũ Thuần, là tớ... Đúng là quần áo của cậu, nhưng người đó là tớ.”

Cố Vũ Thuần sững sờ, nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên bật cười: “Tiểu Mộc, đừng đùa nữa! Làm sao có thể!”

“Tớ không đùa.” Hạ Thụ hít một hơi, như cố gắng nén tiếng khóc của mình: “Vũ Thuần, đó thực sự là tớ, cậu nghe tớ nói.”

Ngày hôm đó... Chính là ngày cô giao công việc xong sắp rời khỏi đoàn làm phim, bị Sở Kỳ vây quanh và được Thẩm Hoài Xuyên giải vây...

Cô bị cảm lạnh, vì vậy cô đã mặc áo khoác denim của Vũ Thuần.

Trong lòng cô cũng rất hoang mang và sợ hãi, không thể nghĩ rằng mọi chuyện lại có thể phát triển như thế này. Cô kể lại cho Cố Vũ Thuần nghe nguyên nhân sự việc.

Cố Vũ Thuần nghe xong không thể tin được: “Cậu, cậu nói là anh ta quấy... Quấy rồi cậu?”

Mắt Hạ Thụ đỏ hoe, cô gật đầu.

“... Chết tiệt!” Cố Vũ Thuần tức giận, cô ấy đứng dậy nhìn trái nhìn phải, cầm một cái bình hoa lên muốn đi ra ngoài.

Hạ Thụ vội vàng kéo cô ấy lại: “Vũ Thuần, cậu đang làm gì vậy!”

“Tớ sẽ giết tên khốn đó!” Cố Vũ Thuần.

Mặt cô ấy đỏ bừng.

Tên khốn đó chạm vào Tiểu Mộc! Sao anh ta dám chạm vào Tiểu Mộc!

Cô ấy hoàn toàn không biết, nếu cô ấy biết sớm hơn, cô ấy đã xé xác anh ta khi ở trên phim trường!

“Vũ Thuần, đừng kích động!” Hạ Thụ đứng trước cửa: “Nếu bây giờ cậu xuống tầng, không những không gặp được Sở Kỳ mà còn bị phóng viên vây quanh. Hơn nữa, cậu cũng không biết Sở Kỳ đang ở đâu, cậu đừng kích động.”

Ngực Cố Vũ Thuần phập phồng, cô ấy cố gắng kiềm nén, giọng điệu đau lòng: “Tổng Hành có biết chuyện này không?”

Hạ Thụ lắc đầu.

Hạ Thụ không biết sau đó Thẩm Hoài Xuyên có nói với anh về chuyện này hay không, nhưng cô đoán rằng là không.

Nếu không với tính cách của Tổng Hành, anh sẽ không để yên.

Ánh mắt Hạ Thụ mơ hồ: “Vũ Thuần, hãy nói với Abel chuyện này. Chỉ cần cậu chứng minh trong hình đó không phải cậu mà là tớ, việc này có thể lắng xuống, cậu mới có được chút lưu lượng, không thể có bình luận tiêu cực được. Bây giờ cậu nghĩ cách chứng minh đó là tớ.”

“Không!” Cố Vũ Thuần từ chối: “Tớ không thể nói!”

Bây giờ danh tính của cô gái này như một bia đạn, ai bị bắn trúng thì chết. Cô ấy đã bị mắng thành thế này, Tiểu Mộc là một người bình thường, không biết mọi chuyện sẽ đến mức nào nữa.

Cô ấy vò đầu bứt tóc, cố gắng để bản thân bình tĩnh.

“Tiểu Mộc, cậu đừng nói chuyện này với ai. Dù sao bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ là tớ, bọn họ cũng không tìm thấy bằng chứng, sẽ không sao đâu.”

“Cứ làm như anh Abel nói, nói không chừng tớ còn có thể bán thảm! Việc này vốn là Sở Kỳ sai, cùng lắm thì tớ cá chết lười rách với anh ta! Dù sao cậu cũng không thể nói!”

“Thế nhưng...”

“Cậu nghe tớ, không được là không được!” Cố Vũ Thuần vội vàng cắt ngang, vừa nóng lòng vừa đau lòng.

Trong nháy mắt, thậm chí cô ấy còn muốn nói chuyện này cho Hoắc Cận Hành, để anh phong sát tên đê tiện đó!

Điện thoại trong túi bỗng rung lên.

Cố Vũ Thuần tưởng là tin nhắn Wechat, cô ấy lấy điện thoại ra xem, ánh mắt lại nhìn thấy bài Weibo mới kia.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn Hạ Thụ: “Xong rồi...”

—

Chuyện tình cảm của Sở Kỳ#, #Sở Kỳ Cố Vũ Thuần# sau khi ở trên hotsearch bốn tiếng, chuyện bỗng xoay chuyển.

Có người biết chuyện tiết lộ, cô gái trong ảnh chụp không phải là Cố Vũ Thuần.

Ban đầu tin này bị phớt lờ bởi tiếng mắng chửi của fan Sở Kỳ, rất nhanh có người tung ra lịch trình quay phim của đoàn phim << Gặp em >>, chứng minh quần áo của Cố Vũ Thuần hôm đó khác với trong ảnh, hơn nữa lúc đó cô ấy đang phải quay phim.

Rất trùng hợp có một cô gái lọt vào bức ảnh, quần áo cũng rất giống.

Có người nhanh chóng tìm ra cô gái này là người đại diện của Cố Vũ Thuần – Hạ Sầu.

Hotsearch #Sở Kỳ Cổ Vũ Thuần# vẫn chưa tụt xuống, ## Sở Kỳ Hạ Sáu # lại lên top một cách nhanh chóng.

Trong lúc mọi người còn đang tìm hiểu Hạ Sáu là ai, lại có một sự kiện bùng nổ.

Một đại V đăng một video, mặc dù video quay từ xa nhưng vẫn rất rõ ràng. Mặc dù hoàn toàn không thấy rõ mặt nhưng thông qua dáng người, đã có thể xác định được đó không phải Cổ Vũ Thuần.

Những hình ảnh đầu là ảnh Sở Kỳ ôm cô, sau đó bỗng có một người đàn ông xa lạ đến, dùng sức đánh Sở Kỳ hai phát, video kết thúc ở đó.

Lại là một trận sóng to gió lớn.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu, ngay sau video là một đoạn ghi âm, nghe không rõ ràng, nhưng bởi vì có phụ đề nên có thể nghe được đứt quãng.

“Thì ra, là tổng giám đốc Hoắc! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu! ... Nếu không mời cậu đến đoàn phim chúng tôi ngồi, tôi pha trà cho cậu...”

“Không cần, cách xa người của tôi một chút, trà thì khỏi.”

Toàn bộ cư dân mạng đều bùng nổ bởi đoạn ghi âm đó.

Bởi vì có bức ảnh kia, mọi người đều chắc chắn rằng người trong hình là người đại diện của nữ diễn viên Cổ Vũ Thuần, Hạ Sáu. Nhưng điều khiến mọi người khó hiểu là, tại sao Hoắc Cận Hành của Quân Dục lại liên quan đến chuyện này?

Cư dân mạng bắt đầu tìm tòi, rốt cuộc Hạ Sáu này là ai, thông tin thật giả liên tục được đưa ra, vô cùng hỗn loạn.

[Tôi biết người Hạ Sáu này! Ban đầu cô ta là trợ lý của Tần Dĩ, sau này lại ‘thượng vị’, thành công trở thành người đại diện. Cô ta mới dẫn dắt Cổ Vũ Thuần không lâu, không bàn đến kỹ thuật diễn của Cổ Vũ Thuần, chỉ riêng chuyện cô ta quyến rũ diễn viên nam đoàn phim bên cạnh thôi, tôi thấy cô ta cũng khá thủ đoạn đó!]

[Mọi người xem video thì thấy Sở Kỳ ôm cô ta trước, sau đó người tên Hoắc Cận Hành kia đi đến đánh Sở Kỳ, anh ấy còn nói Hạ Sáu là ‘người của tôi’, chẳng lẽ người phụ nữ này một chân đạp hai thuyền?]

[Chắc chắn là vậy! Có lẽ cô ta ôm Sở Kỳ ở bên này, nhưng khi thấy Hoắc Cận Hành đến, thì khóc lóc nói Sở Kỳ quấy rối cô ta! Trong đầu tôi đã có cảnh tượng đó rồi!]

[Dáng vẻ cô này giống y mấy cô em trà xanh!]

[Thế nhưng không phải Hoắc Cận Hành và Diane đang bên nhau sao?]

[Tin đồn đó đã sớm bị bác bỏ, lâu trên mắt mạng sao? Haiz, đoán chừng đương nhiệm cũng như tiền nhiệm mà thôi, dù sao cô gái này thủ đoạn là thật.]

...

Tin đồn được bàn tán suốt hai tiếng, hầu hết mọi người ăn dưa đều cho rằng Hạ Sầu chân đạp hai thuyền, vừa quyến rũ lừa Sở Kỳ, vừa quyến rũ Hoắc Cận Hành, cô bị mọi người mắng rất tồi tệ.

Hạ Thụ không có Weibo, fan liền đến Weibo của Hoa Nhất để mắng chửi. Thậm chí Weibo của tập đoàn Quân Dục cũng bị làm phiền.

Mặc dù mọi người đều chĩa vào Hạ Thụ, nhưng nhiệt độ Weibo của Cố Vũ Thuần và Sở Kỳ cũng vẫn không giảm, liên tục có người cập nhật.

[Bảo người đại diện của yên phận một chút! Không quản được bản thân thì nên nhốt lại trong lồng, đừng chạy ra ngoài thành tinh!]

[Chị gái ơi mau đổi người đại diện đi! Người đại diện của chị hại chị thành dạng gì này!]

[Thương chị gái...]

Phía dưới Weibo của Sở Kỳ cũng như vậy.

[A a a, anh bị người phụ nữ kia lừa sao? Anh nhìn đi, rõ ràng cô ta không phải người tốt!]

[Anh iu cũng là người bị hại, chúng ta không nên trách anh ấy.]

[Thương anh iu, nhưng anh còn có bọn em! [ôm một cái]]

Từ khi tên Hạ Thụ lên hotsearch, điện thoại cô đã bị oanh tạc, không thể không tắt máy.

Lo lắng sẽ có người làm phiền, cô lấy điện thoại của Cố Vũ Thuần báo người nhà chú ý, cũng bảo bọn họ không phải lo lắng.

Cố Vũ Thuần không dám đăng Weibo lung tung, cô ấy trả lời cư dân mạng ngay dưới phần bình luận, sự thật không phải như vậy, để bọn họ đừng nói linh tinh. Nhưng tốc độ trả lời không thể đuổi kịp tốc độ mọi người bình luận mới. Ngược lại càng có nhiều suy diễn hơn.

[Chị gái à, chị bị người đại diện PUA sao, chị còn nói chuyện thay cô ta.]

[Chị gái tốt bụng thật đó!]

[Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, chị gái cố lên!]

Cố Vũ Thuần tức đến mức suýt đạp điện thoại.

“Con mẹ nó, họ mất não sao? Còn nói tớ bị PUA, rốt cuộc ai mới là người bị PUA đây! Không có đầu óc sao!”

Cô ấy nhìn Hạ Thụ, Hạ Thụ đang cầm một ly nước ấm, cô không nói gì, bình tĩnh giống như nước trong chiếc ly thủy tinh kia. Nhưng hơi thở và tay của cô lại lạnh như băng.

Cố Vũ Thuần vừa bế tắc vừa khó chịu: “Tiểu Mộc... Cậu muốn gọi điện cho Tổng Hành không?”

Ánh mắt Hạ Thụ giật giật.

Cô ấy vừa nói xong, Weibo lại có thông báo mới.

Là Tần Dĩ đăng Weibo.

PUA: là tên viết tắt của Pick-up Artist, ban đầu có nghĩa là “nghệ sĩ bắt chuyện”. Trong trường hợp này có thể hiểu theo nghĩa, mọi người cho rằng Hạ Thụ đang làm cho Cố Vũ Thuần nghĩ rằng bản thân Cố Vũ Thuần là người có lỗi.

-----oOo-----

CHƯƠNG 62: NGĂN CẢN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: PG

[@Tần Dĩ V: Bịa đặt thì cũng nên có giới hạn, ai tung tin đồn này mau xóa bài cho tôi! Hạ Sấu là người phụ nữ của tôi, tôi xem ai dám đụng vào cô ấy!]

Sau khi bài viết được đăng lên hơn nửa giờ đã có 3 vạn lượt chia sẻ, 12 vạn bình luận,

Khi Hoắc Cận Hành, Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương đi tới căn hộ của Tần Dĩ thì đã hơn một giờ kể từ lúc anh ta đăng bài.

Hoắc Cận Hành không gõ cửa, anh biết được mật khẩu căn hộ từ chỗ Tần Xu nên trực tiếp nhập mật khẩu rồi đi vào.

Khi vào nhà thì Tần Dĩ vừa lúc tắm rửa xong đi ra.

Anh không quan tâm, lập tức đi tới chỗ để điện thoại của Tần Dĩ.

Tần Dĩ nhìn thấy anh cũng rất ngạc nhiên: “Hoắc Cận Hành——“

Anh ta muốn ngăn cản anh. Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên vội vàng mỗi người một bên giữ chặt anh ta lại, Hoắc Cận Hành thuận thế đè đầu ngón tay của cậu ta vào để mở khóa vân tay.

Mở khóa, bấm mở weibo, xóa bài viết.

Một loạt hành động liên mạch, lưu loát.

Tần Dã nhìn thấy vậy thì cơn tức giận bùng lên, không thể hiểu nổi la lên: “Con mẹ nó, Hoắc Cận Hành, cậu làm cái gì vậy? Ai cho phép cậu xóa bài viết của tôi, cậu có bệnh à!”

Ngay cả nói Hoắc Cận Hành cũng lười nói với anh ta. Quý Dương ở bên cạnh nói: “Mất chốt là cậu đăng cái gì lên weibo vậy! Cậu thấy thiên hạ chưa đủ loạn hả? Cậu làm vậy là đang hại người ta đó!”

“Tôi đăng weibo thì có làm sao?” Mặt Tần Dã đỏ bừng: “Mọi người không thấy Hạ Sầu bị chửi thành cái gì hả? Không phải cậu nói không bảo vệ được thì đừng trách người khác bảo vệ sao? Nếu cậu không bảo vệ được thì để tôi! Hoắc Cận Hành, cậu đừng quá đáng!”

“Cậu động não đi Tần Dã.” Thẩm Hoài Xuyên cạ lời, lấy điện thoại ra tùy tiện bấm vào đưa cho anh ta coi: “Vào lúc này mà cậu còn đăng lên weibo, ngoại trừ thêm phiền phức thì giúp ích được cái gì, tự cậu nhìn cho rõ ràng đi!”

Trên weibo sớm đã tranh luận quyết liệt, Tần Dã tùy tiện lướt xem.

[“Chết tiệt! Tần Dã cũng]

[Sở Kỳ, Hoắc Cận Hành, Tần Dã, ba người, tôi đoán không chỉ có thế. Mọi người có thể thống kê xem rốt cuộc cô gái này một chân đạp nhiều nhất bao nhiêu thuyền không? Thật trâu bò!]

[Thậm chí tôi còn muốn cô ấy xuất bản một cuốn sách về tán tỉnh đàn ông!]

.....

Tần Dã sững sờ, vẻ mặt lúng túng.

“Đây là lần cuối cùng.” Đột nhiên Hoắc Cận Hành lên tiếng.

Mặt anh không chút thay đổi, giọng lạnh như băng, nói xong thì xoay người rời đi.

Vỗ vò vai anh ta, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên thở dài, đuổi theo.

Tần Dã cứng đờ đứng yên tại chỗ.

Sau khi đi xuống từ căn hộ của Tần Dã, Hoắc Cận Hành lặng lẽ đứng trong bóng đêm, anh nhắm mắt lại.

Thẩm Hoài Xuyên đi đến bên cạnh anh.

“Đừng lo lắng, chuyện gì đến sẽ đến, từ từ giải quyết.”

Mặc dù bài viết của Tần Dã đã xóa những dù sao cũng đã đăng được một lúc. Nhiều người chia sẻ như vậy, nhiều người thấy như vậy, đương nhiên độ thảo luận tạm thời không thể chìm xuống được.

Anh đã âm thầm liên hệ với weibo để kiểm soát hạ nhiệt độ xuống, chủ đề tương tự đã dần dần chìm xuống.

Nhưng anh biết như vậy cũng vô dụng.

Anh có thể che mắt mọi người nhưng không thể ngăn cản mọi người bàn tán.

Hoắc Cận Hành chậm rãi mở mắt: “Tôi không lo lắng chuyện này.”

“Vậy thì là chuyện gì? Cô ấy có sao không?”

Hoắc Cận Hành không nói lời nào.

Khi nhìn thấy xu hướng tìm kiếm hôm nay, mới đầu anh cũng sững sờ.

Cho đến khi Thẩm Hoài Xuyên nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện với anh.

Trong chốc lát, anh cũng không biết là mình nên tức giận hay khổ sở, chỉ cảm thấy người mà mình một lòng thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay lại bị người khác ném xuống đất, tùy ý giẫm đạp, lấm lem bùn đất, đau đớn không chịu được.

“Đúng rồi.” Nhớ tới chuyện gì, anh nhìn về phía Thẩm Hoài Xuyên: “Cảm ơn.”

Sau khi biết chuyện này, anh còn chưa nói cảm ơn với anh ấy.

Thẩm Hoài Xuyên chỉ cười cười vỗ vỗ vai anh.

Hôm nay ở vùng ngoại ô, trời trong và quang đãng, nhưng khu vực nội thành lại có nhiều mây.

Thẩm Hoài Xuyên chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía ngọn đèn ở xa: “Bây giờ muốn đi gặp cô ấy sao? Bây giờ cô ấy đang ở chỗ của Cố Vũ Thuần.”

Ánh mắt tối đen của Hoắc Cận Hành hơi dao động, nhưng vẫn nói: “Bây giờ không được.”

Cô gái ngốc nghếch đó... Cho dù bây giờ anh có gặp thì cô cũng chỉ kìm nước mắt nói với anh đừng lo lắng, cô không sao.

So với việc ở bên cạnh nhìn cô miễn cưỡng cười vui.

Anh càng hy vọng cô buông bỏ sự kiên cường và mạnh mẽ của mình, tùy ý buồn bã.

—

Bởi vì tạm thời không cần tham gia tiệc tất niên, vấn đề cá nhân cũng đã giải quyết xong, Cố Vũ Thuần không ở lại được, ngày hôm sau bèn trở lại đoàn làm phim.

Tiểu Gia ở Long Ảnh có một số việc muốn hỏi Hạ Thụ, biết hoàn cảnh hiện giờ của Hạ Thụ hơi khó khăn, lúc nói chuyện vẫn rất áy náy.

Vốn Cố Vũ Thuần không muốn cho cô đi, nhưng Hạ Thụ lại không muốn làm khó cho Tiểu Gia nên đã đồng ý.

Cũng may cô không phải là người nổi tiếng. Mặc dù trên mạng bị mắng rất dữ dội, nhưng ngoài đời thực lại không có nhiều người nhận ra cô.

Qua một đêm, nhiệt độ trên mạng đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng làn sóng mắng chửi thì vẫn còn. May là Hạ Thụ không xem Weibo nên cũng không cảm thấy gì.

Điều cô lo lắng nhất bây giờ lại là người nhà.

Bây giờ không có người hâm mộ nào đe dọa nhưng cô cũng không dám thả lỏng cảnh giác. Sáng sớm hôm nay, cô nghe nói Mã Tuấn nhận được hai cuộc điện thoại quấy rối.

Còn anh...

Anh bất ngờ bị leo lên tin tức của giới giải trí, gia đình anh bên kia....

Vì chuyện vi phạm hợp đồng nên Tiểu Gia mới tìm cô, hai người gặp mặt ở đoàn làm phim.

Nơi cất giữ đồ vật rất nhỏ, ngay sát cửa là cái bàn, bên ngoài có nhiều người đi qua, cũng không có cách âm.

Có tiếng nói chuyện tán dóc truyền vào.

“Này, tôi vừa mới nhìn thấy Hạ Sáu đó, chắc chắn chắc, dáng vẻ của cô ấy như vậy, tại sao những người đàn ông đó đều thích cô ấy? Tôi không hiểu nổi.”

“Haiz, cô không hiểu hả? Đàn ông không phải đều thích kiểu như vậy hả? Bên ngoài nhìn trong trẻo nhưng bên trong lại lẳng lơ. Muốn tôi nói cô ta lợi hại ở chỗ nào thì thời điểm này mà còn dám xuất hiện.”

“Không xuất hiện thì không được đâu, nếu không xuất hiện thì làm gì quyền rũ được đàn ông nào?”

Vài người cười rộ lên.

Bên ngoài là nhóm diễn viên quần chúng. Hạ Thụ nắm chặt tờ giấy trong tay, đôi mắt màu trà rất nhạt.

“Đều ở đây nói bậy bạ gì đó!” Ngược lại Tiểu Gia lại thấy rất khó chịu, cô ấy mở cửa ra mắng người.

“Tiểu Gia.” Hạ Thụ đứng lúc nắm cổ tay cô ấy lắc lắc đầu.

Cô mở cửa đưa Tiểu Gia ra ngoài, còn cố ý lớn giọng nói: “Tiểu Gia, vấn đề của hợp đồng này chị đã biết rồi, em yên tâm, chị sẽ bổ sung rồi sau đó đưa cho em sau.”

Thấy Hạ Thụ lại đang ở gần đây, mấy người diễn viên quần chúng lại hốt hoảng vội vàng che miệng lại, chuồn đi.

Tiểu Gia trừng bọn họ một cái.

Thấy bọn họ đã đi xa, Hạ Thụ nói: “Tiểu Gia, em đi đi, có chuyện gì thì lại liên lạc với chị, tôi đi trước đây.”

Tiểu Gia hơi lo lắng: “Chị Hạ Sáu....”

“Chị không sao, em yên tâm đi.” Nụ cười của cô vẫn dịu dàng ngọt ngào như gió thoảng nắng ấm, nhìn cô thật sự không thềm để ý, Tiểu Giai yên tâm hơn rất nhiều.

Cho đến khi bóng lưng của Tiểu Gia đi xa. Hạ Thụ mới hạ khố môi xuống, yên lặng xoay người.

Một mình cô đi về phía đoàn làm phim.

Hành lang của phố điện ảnh rất dài, xung quanh không có mái hiên che nắng.

Bóng của cô kéo dài và đơn độc trên mặt đất.

Một bàn tay lặng lẽ nhẹ nhàng che mắt cô.

Bước chân Hạ Thụ dừng lại.

Lưng cô tựa vào một lồng ngực rộng lớn, bên tai mơ hồ vang lên tiếng nhịp tim đập đều đặn mạnh mẽ, cùng với hương thơm mát lạnh của cây tùng.

Cô hơi sững sốt, vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, giả vờ kinh ngạc cười rộ lên: “A Hành!”

Cô vội quay lại nhìn anh.

“Sao anh lại ở đây?” Cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trong trẻo mà nghiêm nghị kia, đôi mắt ngấn nước cong cong, tươi cười ngọt ngào.

“Ừm.” Hoắc Cận Hành lặng lặng nhìn cô.

“Anh có quà muốn tặng cho em nên đến đây.”

“Quà?”

Lòng bàn tay từ từ mở ra ở trước mặt cô, Hạ Thụ nhìn lòng bàn tay của anh.

Đó là một bookmark handmade, đoá hoa sơn chi màu trắng, có một mặt dây chuyền hình cây nhỏ phía dưới.

“Bookmark?” Cô hơi kinh ngạc, cầm lấy cẩn thận nhìn. Trên mặt sau của cánh hoa còn có một chuỗi ngày tháng năm được viết bằng bút máy, cô bất giác đọc thành tiếng: “ 21 tháng 3 năm 20XX...”

Trong lòng cô bỗng nhiên lộp bộp.

Ngày 21 tháng 3 năm 20XX

Đó là ngày mà anh biến mất vào bảy năm trước.

...

—— 【 Thi đấu cổ lên. 】

—— 【 Một bức tranh về cây hoa sơn chi. 】

...

Cô để bookmark lên ngực một cách cẩn thận và đầy yêu thương, cười vui vẻ với anh: “Cảm ơn anh, em rất thích.”

Đôi mắt Hoắc Cận Hành tối sầm lại, khóe môi hơi cong lên vì lời nói của cô.

Anh nhìn cô chăm chú.

Cô cười rất vui vẻ, ngay cả ánh mắt cũng tràn ngập vui sướng, chỉ là đuôi mắt lại hơi đỏ.

Ánh mắt anh dừng lại trên đó, không tự chủ được vươn đầu ngón tay ra vuốt ve: “Vui như vậy hả?”

“Đúng vậy.” Hạ Thụ nở nụ cười xán lạn, trong mắt chỉ có anh ngoài ánh nắng: “Hôm nay em làm xong việc, ánh nắng cũng không tệ, còn được nhìn thấy anh.”

Thấy anh nên em rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ

Hoắc Cận Hành không nói lời nào.

Thật ra anh đã tới đây từ nửa tiếng trước, vệ sĩ đã đi dọn dẹp xung quanh. Anh biết cô đang làm việc nên yên lặng đứng ở xa chờ cô đi ra.

Những người nói chuyện bên ngoài hồi nãy anh cũng thấy được.

Anh cũng nhìn thấy sự cô đơn và buồn bã không thể che giấu của cô khi cô xoay người đi.

Rõ ràng mắt cô đã đỏ hoe, rõ ràng là rất buồn nhưng lại còn cười vui vẻ với anh như vậy.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa khóe mắt cô, Hoắc Cận Hành đè xuống sự chua xót trong lòng, anh nói: “Vậy là tốt rồi.”

Hạ Thụ lo lắng nhìn anh: “A Hành, còn anh thì sao? Hôm nay anh thế nào?”

Có bị quấy rối không?

Có bị cô liên lụy không?

Còn có người nhà của anh...

Cô từng nghe Thẩm Hoài Xuyên nói có một lần anh lên hotsearch, đã bị người nhà trách mắng, lần này cô không biết...

“Anh cũng vậy.” Hoắc Cận Hành khẽ nói: “Rất vui vẻ.”

Lặng lẽ nhìn khuôn mặt anh, trong đầu Hạ Thụ đột nhiên hiện ra hình ảnh vào mùa đông nhiều năm trước đó, khi trong trường đột nhiên lan truyền tin đồn anh là con của một kẻ giết người.

Những lời lăng mạ, vu khống đó lan đến mọi góc ngách trong khuôn viên trường, anh chỉ thẳng lưng bước đi bình tĩnh trong những lời lăng mạ, vu khống đó.

Cuối cùng cô cũng biết...

Thì ra cảm giác bị người khác lãng mạ là như vậy.

A Hành, anh thật giỏi.

Nếu lúc trước em biết như vậy, thì em đã ôm anh thật chặt.

Đôi mắt cô bỗng nhiên chua xót, Hạ Thụ chớp mắt, cúi đầu muốn giấu đi.

Hoắc Cận Hành đều nhìn thấy.

Yết hầu anh dịch chuyển, anh không nói chuyện, chỉ vươn tay ra ôm chặt cô vào trong lòng.

Nước mắt của Hạ Thụ suýt rơi xuống bởi vì cái ôm này của anh, cô hít vào thở ra để nén lại. Nhưng vẫn có một hai giọt rơi xuống, cô chôn mặt ở trong ngực anh.

Hoắc Cận Hành ôm cô chặt hơn.

Gió mùa hè luôn yên lặng. Một lúc sau, Hạ Thụ nhẹ nhàng rời khỏi ngực anh, đôi mắt của cô lại trong veo ngọt ngào như trước.

“A Hành, em phải đi tìm Vũ Thuần rồi, anh cũng nhanh về nhà đi, đừng luôn ở bên ngoài.”

“Ừ.”

Cô lùi về phía sau vài bước, vừa đi vừa cười với anh, nói lời tạm biệt: “Em đi đây, tạm biệt.”

Khi cô xoay người, Hoắc Cận Hành lại gọi cô: “Hạ Thụ.”

Vì vậy cô dừng chân, quay người lại: “Sao?”

Đôi lông mày lạnh lùng của người đàn ông được ánh nắng chiếu vào, anh dịu dàng nói với cô: “Khi buồn thì phải khóc, khi vui thì cười”.

“.....”

“Nếu buồn thì hãy nói với anh, không cần phải một mình chịu đựng tất cả. Mỗi ngày mặt trời sẽ mọc, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Em không cần phải mạnh mẽ.

Tất cả mưa gió, anh đều có thể ngăn cản thay em.

Em cũng không cần sợ cái gì.

Hạ Thụ hiểu được ý của anh, đôi mắt cô đỏ lên.

Im lặng hai giây, cô cười với đôi mắt đỏ hoe: “Không phải anh đã nói như vậy với em rồi sao?”

“Ừ.” Trong lòng anh rất khó chịu, nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của cô: “Anh vẫn còn nhớ rõ.”

Hạ Thụ tươi cười, giơ ngón tay cái lên với anh.

“Có phần thưởng gì không?” Anh nhìn cô: “Nhớ rõ lời anh nói như vậy hả?”

“Không có.” Vừa dứt lời, cô lập tức quay lưng đi, nước mắt lăn dài lên mặt.

Vẫn không muốn khóc trước mặt anh.... Vẫn không muốn anh thấy đáng vẻ chật vật như vậy của cô.

Hoắc Cận Hành nhìn bóng lưng của cô.

Đôi khi cô đi khuất, anh khẽ cup mắt xuống, buồn bã quay người lại.

“A Hành!”

Anh còn chưa đi được hai bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên nhìn lại.

Một nụ hôn được đặt lên má anh.

Anh giật mình đứng yên.

Cô rơm rớm nước mắt nhìn anh và cười nói: “Đây là phần thưởng!”

—

Trở lại Quân Dục thì đã là buổi chiều.

Hoắc Cận Hành đi thẳng vào phòng tổng giám đốc, ấn chuông trên bàn gọi trợ lý. Một lúc sau, Chu Tung Kỳ gõ cửa bước vào: “Nhị thiếu gia.”

“Chuyện trước đó bọn họ đã giải quyết chưa.”

“Đã làm theo lời anh phân phó, trên trang chính thức của chúng ta đã viết thông báo, người anh muốn tìm trước đó cũng đã được trả rất nhiều tiền làm chứng, còn có năm người nguyện ý làm chứng. Ngoài ra, bên Hoa Nhất nói rằng cũng sẽ phối hợp với chúng ta, chỉ chờ chúng ta đăng thông báo.”

“Đăng.” Hoắc Cận Hành nói: “Đăng ngay bây giờ, mọi chuyện đều làm theo kế hoạch.”

Chu Tung Kỳ không phản ứng ngay lập tức: “Nhị Thiếu Gia, anh có muốn suy nghĩ lại không? Máy cái thông báo đầu tiên cũng đã đủ rồi, cái cuối cùng... Nếu anh đăng nó, tôi sợ người bên Nam Xuyên...”

Hoắc Cận Hành rũ mắt xuống: “Nhà của tôi thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không liên quan gì đến anh, anh yên tâm.”

Chu Tung Kỳ hơi xấu hổ: “Tôi không lo lắng chuyện này.” Anh ta do dự: “Tôi chỉ sợ...”

Hoắc Cận Hành hiểu được, nói: “Nhờ anh, anh Tung Kỳ.”

Chu Tung Kỳ bỗng nói không ra lời.

Khi Hoắc Cận Hành đi theo Hoắc Cận Diễm trong những năm đầu, anh thường đi theo Chu Tung Kỳ, lúc đó anh cũng gọi anh ta là anh Tung Kỳ.

Mặc dù Hoắc Cận Diễm cho anh ta ở bên cạnh anh để giám sát, nhưng Hoắc Cận Diễm luôn nuông chiều anh và để anh làm những điều mình muốn.

Bản thân Hoắc Cận Hành cũng biết những việc mà anh lén làm sau khi về nước đều được Chu Tung Kỳ và Hoắc Cận Diễm che giấu giúp.

Sau khi Chu Tung Kỳ ra ngoài, Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại.

Mở album ảnh trên tay, ánh mắt anh lặng lẽ lướt qua từng bức ảnh trong album. Cô gái trong ảnh cười ấm áp và rạng rỡ, xuyên qua năm tháng cười với anh, giống như không bao giờ biết buồn là gì.

Không ai có thể làm tổn thương cô, anh không cho phép.

Cho dù là anh cũng không được.

-----oOo-----

CHƯƠNG 63: BẢO VỆ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuyên bố của Tập đoàn Quân Dục lại đẩy sự việc này lên một cao trào mới!

Vào lúc bốn giờ chiều, Weibo chính thức của Tập đoàn Quân Dục đã đưa ra một bài đính chính nghiêm túc, tuyên bố rằng bắt đầu từ bây giờ tất cả các rạp chiếu phim, trung tâm mua sắm, công ty điện ảnh và truyền hình dưới trướng Quân Dục sẽ không chiếu phim có Sở Kỳ tham gia, cũng không bán các sản phẩm Sở Kỳ đại diện. Những bộ phim trước đó đã chiếu cũng sẽ được gỡ xuống.

Tuyên bố này tương đương với việc Quân Dục đơn phương thông báo rằng Sở Kỳ sẽ bị cấm, các rạp chiếu phim và các công ty điện ảnh truyền hình dưới trướng Quân Dục rất phức tạp, đây chắc chắn là một hình thức trấn áp tư bản trá hình.

Sau gần một ngày đêm chiến đấu, các fan của Sở Kỳ bất ngờ chĩa súng về phía Hoắc Cận Hành. Họ nói rằng rốt cuộc Hạ Thụ đã cho anh uống bùa mê thuốc lú nào, để anh không ngần ngại dùng vốn liếng và quyền lực khơi dậy sự phẫn nộ của quần chúng, nhưng vẫn một mực bảo vệ cô.

Vào lúc 4:30, một tin tức khác lọt vào tầm nhìn của công chúng.

Lần này là một diễn viên quần chúng ít tiếng tăm đăng bài, nội dung đơn giản rõ ràng, cô ấy không chỉ bị Sở Kỳ quấy rối tình dục một lần, lượng lớn cuộc trò chuyện được đính kèm làm chứng.

Toàn bộ cư dân mạng lại tiếp tục bùng nổ.

Người đăng bài đó có nick Weibo là mèo vờn chuột. #Sở Kỳ, mèo vờn chuột nhanh chóng vươn lên số một hotsearch.

Đối với lời buộc tội bất ngờ này, đương nhiên người hâm mộ của Sở Kỳ kiên quyết không thừa nhận, đồng thời cho rằng các đoạn ghi âm cuộc trò chuyện có thể là giả mạo, và người tên mèo vờn chuột này chắc chắn đã bị Hoắc Cận Hành mua chuộc để cố tình gài bẫy.

Tuy nhiên, ngay sau khi mèo vờn chuột lên tiếng, đã có bốn, năm người làm theo và nói rằng họ cũng từng gặp phải trường hợp tương tự. Tất cả đều có bằng chứng xác thực.

Hashtag “Sở Kỳ quấy rối tình dục” nhanh chóng vươn lên vị trí dẫn đầu hotsearch.

Đồng thời, Hoa Nhất cũng bất ngờ đưa ra tuyên bố Sở Kỳ – nghệ sĩ trực thuộc giải trí Tinh Cam đã quấy rối nhân viên của Hoa Nhất. Hoa Nhất sẽ truy cứu trách nhiệm, đồng thời sẽ khởi tố đại V bôi nhọ nhân viên Hoa Nhất.

Thứ được đăng kèm là một bản ghi âm hoàn chỉnh trực tiếp từ đoàn làm phim <<Chân ái >> ngày hôm đó, điều này chứng tỏ rằng các bản ghi âm trước đó của đại V đã được cắt ghép, thực tế hoàn toàn khác.

—— “Sao cậu lại đánh diễn viên của chúng tôi? Biết không, chúng tôi có thể kiện cậu!”

—— “Tôi hỏi cậu đó.”

—— “Cho dù là vì lý do gì, cũng không được đánh diễn viên của chúng tôi! Gọi cảnh sát đi! Chuyện này...”

—— “A! Thì ra là cậu Hoắc của Quân Dục! Nghe danh cậu đã lâu! Cậu Hoắc, là lỗi của tôi, là tại mắt tôi không nhận ra Thái Sơn! Cái kia đó, cậu đừng để bụng. Hay là cậu đến đoàn phim của tôi, tôi pha trà cho cậu để tạ lỗi.”

—— “Không cần. Ông cứ lo cho nghệ sĩ trong đoàn của mình đi, đừng để chuyện xấu như thế này xảy ra nữa. Tránh xa người trong đoàn chúng tôi ra, trà thì thôi đi.”

Lần này người ăn dưa trên mạng đã hiểu điều gì đó! Có vẻ như Sở Kỳ thực sự là người đã quấy rối Hạ Thụ trước, và Hoắc Cận Hành đã ra tay trợ giúp.

Nhưng một số người vẫn còn nghi ngờ, sự thật của Sở Kỳ đã rõ ràng ở đây, còn Hoắc Cận Hành thì sao? Còn Tần Dĩ thì sao?

Đoạn ghi âm trước đó của Hoắc Cận Hành đã bị cắt. Nhưng cụm từ “người của tôi” mà Tần Dĩ thốt ra không thể là giả được.

Hơn nữa, chính Sở Kỳ đã quấy rối Hạ Thụ, nhưng tập đoàn Quân Dục là một tập đoàn lớn như vậy, chuyện phong sát một nghệ sĩ chỉ vì nhân viên nhỏ bé của

mình quá là kỳ lạ.

Ngay sau đó, một video nhỏ khác được lan truyền trên mạng.

Trong video, Tần Dĩ đang ở trong một công ty nào đó, chặn Hạ Thụ ở một góc, vui vẻ đưa đồ cho Hạ Thụ, trông giống như một đứa ngốc.

Thái độ của Hạ Thụ không thờ ơ, nhưng không nhiệt tình, cuối cùng cô vội vàng rời đi, không hề nhận những thứ anh ta đưa cho.

Dù nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ “câu tam đáp tứ” như trên mạng nói.

Có người của Hoa Nhất nói: “Hình như cậu Tần đang theo đuổi Hạ Thụ. Bọn họ có quan hệ tốt, nhưng không ở bên nhau.”

“Hạ Thụ vừa nhìn thấy cậu Tần là trốn.”

Tin tức lan truyền nhanh chóng. Sau vài lần, những người ăn dưa gần như bị dưa nghẹn chết. Trọng tâm cuối cùng đều đặt vào Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ.

[Cho nên tóm tắt hai ngày qua, thực ra là... Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ là một đôi, Sở Kỳ quấy rối Hạ Thụ, Tần Dĩ chỉ theo đuổi Hạ Thụ. Hoắc Cận Hành đánh Sở Kỳ, sau đó phong sát anh ta. Việc Tần Dĩ xóa Weibo có liên quan gì đến Hoắc Cận Hành không?]

[Thú vị! Hoắc nhị thiếu bảo vệ vợ mình như thế này sao? Lọ Lem thời hiện đại?]

[Ta không biết, vì sao Hoắc Cận Hành lại thích cô ta? Không phải nói người phụ nữ này còn không học đại học sao? Đến cả Diane cũng từ chối, chẳng lẽ anh ấy đói bụng nên ăn quàng sao?]

[Dù sao đi nữa, Hoắc nhị thiếu có con mắt chọn phụ nữ rất tệ. Tôi không thích Diane. Còn người này thì chắc chắn, tôi không nói thêm gì nữa.]

[Hoắc Cận Hành bị mù! Cô gái này không xứng!]

Khoảng bảy giờ tối, một vài bài đăng lặng lẽ được đăng lên mạng

Tất cả sự ồn ào như dừng lại trong giây lát.

Hoắc Cận Hành rút phích cắm bộ định tuyến, anh lẳng lặng đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn dòng xe cộ xa xăm trong đêm.

Đèn trong phòng không bật, bóng của anh bị ánh trăng mỏng manh cắt thành từng mảnh, cô đơn gầy yếu.

Gần tám giờ rưỡi, điện thoại vang lên.

Anh nhắm mắt lại, im lặng một lúc lâu mới trả lời: “Anh à.”

“Anh không thể bảo vệ em được nữa.” Hoắc Cận Diễm ở bên kia điện thoại thờ dãi, giọng điệu cam chịu và trách móc: “Ông nội bảo em trở về Nam Xuyên.”

Hai ngày nay, Hạ Thụ hầu như không mở mạng, thậm chí còn gỡ cài đặt Weibo.

Cô hơi buồn, nhưng nó không tệ đến thế.

Khi gia đình phá sản, người đến đòi nợ đứng ở cửa suốt ngày. Cô đã nghe những lời lăng mạ và vu khống tồi tệ đến mức nào, bây giờ những thứ này trên mạng không thể đánh bại cô nữa.

Sáng sớm Hạ Thụ đến phòng quan hệ công chúng của Hoa Nhất, cô mỉm cười chào mọi người: “Chào buổi sáng.”

“Hạ Thụ!” Đồng nghiệp ở bộ phận quan hệ công chúng vội vàng chào cô, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Họ nói: “Chuyện hôm qua trên mạng là thật sao? Lúc nhỏ anh Hoắc thật sự đi lạc sao? Anh ấy được nhà cô nhận nuôi sao?”

Hạ Thụ sững sờ: “Cái gì?”

“Là bài viết ngày hôm qua!”

Những đồng nghiệp kích động đến mức vội vàng mở bài viết ra cho cô xem.

Ánh mắt Hạ Thụ rơi vào màn hình điện thoại.

Đó là một bài đăng ẩn danh, tiêu đề tiết lộ bí mật của một gia đình giàu có nào đó.

Nội dung của bài viết là con trai thứ hai của một gia đình giàu có hàng đầu trong nước, bề ngoài có vẻ như là một đứa con trai đáng ngưỡng mộ, nhưng thực tế, anh bị mất tích khi còn nhỏ và anh lớn lên trong một trại trẻ mồ côi ở một thị trấn nhỏ.

Anh cũng được hai gia đình nhận làm con nuôi. Anh ở gia đình đó mười năm, và không được nhận trở về nhà cho đến khi anh ta mười sáu, mười bảy tuổi.

Bài đăng không chỉ rõ người này là ai. Tuy nhiên, có người đã chỉ ra rằng người này là về Hoắc Cận Hành, nhị thiếu gia của gia tộc nhà họ Hoắc Quân Dục ở Nam Xuyên.

...

Hạ Thụ lạnh toát, cô vội vàng trả điện thoại cho đối phương, xoay người chạy đi. Đầu ngón tay cô run rẩy khi nhấp vào Weibo.

Trên Weibo, #Hạ Thụ# đã biến mất, mục duy nhất liên quan đến #Hạ Thụ Hoắc Cận Hành# đã bị dồn vào một góc. Thay vào đó là đủ loại #Hoắc Cận Hành# #Tống Hành#...

Sau một đêm dậy sóng, những nội dung đó đã được cập nhật rất nhiều. Anh được một kẻ sát nhân nhận nuôi, anh tên là Tống Hành, lớn lên ở Thanh Thành, gia đình nhận nuôi anh là Hạ ...

Nhiều người đã đăng ảnh.

Những hình ảnh mờ ảo, bao phủ khắp mặt đất với những vũng máu, có một cậu bé năm hoặc sáu tuổi đang co ro trong một góc phòng. Quần áo trên người loang lổ vết máu, đáng vẻ gầy yếu.

Anh thờ ơ đứng trước công khu vui chơi Thanh Thành. Trên cánh cửa phía sau anh là chữ “Thanh Thành” mạ vàng rực rỡ. Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, anh mặc đồng phục học sinh màu lam trắng, trên ngực trái đồng phục có viết “Nhất Trung Thanh Thành”, bài kiểm tra của anh ghi rõ ràng “Nhất Trung Thanh Thành”: “Lớp 10-1”: “Tổng Hành”

[Có ai tóm tắt được cốt truyện của vụ này không? Tại sao tôi càng ngày càng khó hiểu?]

[Cmn! Hoắc Cận Hành thực sự bị lạc? Không, rõ ràng tôi nhớ rằng gia đình anh ấy nói rằng anh ấy lớn lên ở nước ngoài mà!]

[Lầu trên không hiểu rồi. Ví dụ nói với bạn rằng đối tượng của bạn, nhà có rất nhiều tiền, xe hơi và đất, nhưng anh ta bị bắt cóc về thị trấn nhỏ từ nhỏ, có tật xấu là khạc nhổ, ăn vạ và ngoáy chân khắp nơi, bạn có muốn tiếp nhận không? Như vậy, chẳng lẽ là muốn dùng mai rùa biển ưu tú lừa gạt tiểu thư nhà giàu hay sao!]

[Anh ấy bị làm sao vậy? Có quá nhiều dưa rồi!]

[Tổng Hành! Tôi biết anh ấy, chúng tôi đều đến từ Nhất Trung Thanh Thành. Quả thật anh ấy được nhận nuôi, chính là gia đình Hạ Thụ đó, nhưng có một điều tôi không biết sao các người lại gọi là Hạ Sáu? Hãy nói rằng không phải mình tôi như vậy đi.]

[Lầu trên! Có dưa?! Vì vậy, họ thực sự biết nhau từ nhỏ? Hỏi dưa!]

[Cùng yêu cầu +1!]

[Cùng yêu cầu +2!]

...

Không ai có tâm trí để thảo luận về Hạ Sáu nữa.

Cho dù là có, cũng không thể gây lên sóng gió gì.

Bây giờ toàn bộ cư dân mạng đang thảo luận về cuộc sống của Hoắc Cận Hành.

Chát vắn, khinh thường, thương hại, xúc phạm...

Nước mắt Hạ Thụ lăn dài.

Cô biết ai đã làm điều đó. Đây là cách nhanh nhất để thay đổi chủ đề và ngăn dư luận chỉ trích hai người “không xứng đôi”.

Những bức ảnh đó... Anh chỉ để lại một nửa của mình trong tất cả, cắt bỏ một nửa hình cô, chỉ để lại một góc nhỏ liên quan đến cô như vô tình. Hoặc góc

quần áo, hoặc đầu ngón tay. Vừa cẩn thận bảo vệ cô, lại cũng để lại cho người ta sự trân trọng vô hạn.

Hơn nữa, album ảnh đó là do cô đưa cho anh.

Cô không bao giờ để lộ chúng.

Từ đầu đến cuối, chỉ có cô nhìn thấy, cũng chỉ có anh nhìn thấy.

Khi Hạ Thụ đi xuống căn hộ của Hoắc Cận Hành, cô cũng đã ngừng khóc.

Cô biết mật khẩu căn hộ của anh, nhưng cô không trực tiếp đi lên, cô chỉ ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ ở phía xa, yên lặng chờ đợi.

Đã gần đến tháng 9, những bông hoa râm bụt trong những luống hoa đang nở rộ.

Gió thổi cành hoa chạm vào góc váy cô gái.

Hoắc Cận Hành đi xuống lầu, sau lưng đột nhiên bị một cơ thể mềm mại ôm lấy. Anh sửng sốt, cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé đang ôm chặt lấy eo mình, lòng bàn tay khê phủ lên mu bàn tay cô: “Hạ Thụ.”

Khi anh quay người lại, thì nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trong đôi mắt trong veo của cô.

Giọng nói mềm mại như sáp: “A Hành.”

Đôi mắt đen của Hoắc Cận Hành nhu hòa: “Sao em lại ở đây?”

“Bởi vì em nhớ anh.” Cô gái nhìn anh với ánh mắt đầy sao: “A Hành, em quên mang theo chìa khóa nhà, anh có thể cho em vào không?”

Anh cười cười, luồn đầu ngón tay vào tóc cô, kéo tay cô xuống: “Đi với anh.”

Lòng bàn tay ấm áp siết chặt các ngón tay của cô.

Đi thang máy đến cửa căn hộ ở tầng 28, Hoắc Cận Hành nhấn khóa vân tay.

Ổ khóa mở ra, Hạ Thụ đang định vào trong thì Hoắc Cận Hành đã kéo cô lại.

Sau khi dùng đầu ngón tay ấn lên ổ khóa kết hợp, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nắm lấy ngón tay cái của cô để nhập liệu trên màn hình cảm ứng từng thứ một.

Hạ Thụ ngậy người nhìn anh.

Dấu vân tay cho thấy mục nhập thành công.

Hoắc Cận Hành nói: “Lần sau cứ vào đi.”

Trong lòng cô vừa chua xót vừa ngọt ngào, đôi mắt hạnh nhân cong lên ngọt ngào: “Anh không sợ em trộm đồ sao?”

Hoắc Cận Hành nhẹ giọng nói: “Không sợ.”

Anh chỉ sợ cô không đến thôi.

Chỉ cần cô đến, chỉ cần cô tự nguyện... Hết thấy mọi thứ của anh đều sẵn lòng mở ra với cô.

Thế giới của anh có thể không có gì, nhưng cô phải tồn tại.

Đi vào nhà, Hạ Thụ đứng ở cửa, ngồi xổm xuống cởi dây giày.

Vì lần trước đã tới đây nên Hạ Thụ không còn tò mò về mọi thứ xung quanh nữa.

Cô nhớ rằng anh không có thêm đôi dép lê nào, cởi giày, xếp cẩn thận rồi chạy vào phòng khách với đôi chân trần.

Hoắc Cận Hành khẽ nhú mày: “Trở về đi, mang dép vào.”

Hạ Thụ ngồi ở trên ghế salon cười vẫy tay với anh: “Không cần không cần, A Hành, đi vào đi, nhà của anh rất sạch sẽ, em đi chân trần cũng được.”

Hoắc Cận Hành lấy dép lê trong tủ giày ra, cởi giày đi đến trước mặt cô, chỉ mang một đôi tất, quỳ một gối xuống.

Hạ Thụ vô thức cuộn tròn và trốn.

“Đừng trốn.” Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng nắm mắt cá chân của cô, thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng: “Không phải bẩn, là lạnh.”

Anh nhẹ nhàng rút khăn ướt bên cạnh lau lòng bàn chân cho cô, anh nói: “Em là con gái, con gái không thể bị cảm lạnh, nhớ chưa?”

Chiếc khăn ướt mát lạnh lướt nhẹ qua lòng bàn chân, nói lên sự dịu dàng của anh, ngón chân trắng nõn và nhỏ nhắn Hạ Thụ vô thức cuộn lại.

Cô lặng lẽ nhìn anh.

Đây không phải là lần đầu tiên A Hành đi dép cho cô.

Khi còn nhỏ cô rất nghịch ngợm, một khi vui vẻ hay tức giận, cô luôn chạy bằng chân trần mà không có giày. Anh sẽ luôn cầm đôi giày của cô sau lưng và lặng lẽ xỏ chúng, trong lúc đó còn khiển trách cô một cách nhẹ nhàng.

Đó là vào mùa xuân... Anh ấy rời đi vào mùa xuân.

Anh ngồi xổm trước mặt cô với đôi mắt ngấn lệ và đôi tay run rẩy trong gió lạnh, nhẹ nhàng phủi đất dính trên chân cô, đi giày cao gót cho cô.

Theo truyện cổ tích, cô gái nào cũng sẽ gặp được chàng trai sẵn sàng đi giày cho mình.

Có thể cong lưng vì cô, khụy gối vì cô, buông bỏ mọi kiêu hãnh, tự trọng vì cô.

Anh là người đầu tiên. Và duy nhất.

Một đốm sáng xuyên qua cửa sổ lướt qua lông mày lạnh lùng của anh, con ngươi của Hạ Thụ yên lặng quan sát anh từng li từng tí.

Khi đi giày, dép của anh to hơn chân cô rất nhiều.

Đôi dép lê màu xanh đậm đơn giản nhất của nam giới được xỏ vào đôi chân nhỏ nhắn của cô, nhìn kiểu gì cũng không thấy ăn nhập mà rất dễ thương.

Khi Hoắc Cận Hành đứng dậy, cô đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ anh, dùng sức dựa vào anh để đứng dậy.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên.

Cô gái không cao nên kiễng chân, hai cánh tay mảnh khảnh buông thông quanh cổ anh, dựa trên ngực anh, ngược nhìn anh đầy háo hức.

Nhịp tim của anh bất ngờ tăng lên, yết hầu của anh trượt nhẹ khi anh nhìn cô.

Đôi mắt ướt át yên lặng nhìn anh một lúc, Hạ Thụ cúi đầu, trán áp vào ngực anh: “Em nhớ rồi.”

Giọng nói nghẹn ngào, giống như một đứa trẻ nhận lỗi sau khi bị mắng.

Hoắc Cận Hành nhếch khóe môi, nhẹ nhàng vuốt tóc của cô.

Hạ Thụ nói: “Mà này, A Hành, em mang cho anh một thứ.”

Hoắc Cận Hành kinh ngạc ngược mắt lên.

Cô đi dép của anh và chạy đến túi của mình, tìm thấy một vài túi nhựa nhiều màu sắc từ bên trong, và mở nó ra trước mặt anh: “Ta da.”

—

Đó là một vài gói cây ma thuật.

Hoắc Cận Hành cười cười, cầm lấy: “Muốn chơi cái này sao?”

“Ừ.” Hạ Thụ gật đầu nói: “A Hành, chúng ta cùng nhau trồng cây nhé?”

“Được.”

Cây thần là thứ đồ chơi bọn họ yêu thích khi còn nhỏ.

Bên trong chiếc túi nhựa là một cái khay nhỏ, một thân cây nhỏ làm bằng giấy và một gói chất lỏng hóa học được gọi là “thuốc ma thuật”.

Thân cây được ngâm trong chất lỏng hóa học. Đặt thân cây vào khay và đổ “thuốc ma thuật” vào khay. Sau phản ứng hóa học, các tinh thể sẽ hình thành trên thân cây và một cây non tươi tốt sẽ ra đời.

Hạ Thụ đã từng thích chơi với thứ này, nhưng cô không có kiên nhẫn, cô luôn đổ ngược lọ thuốc, hoặc buộc quanh thân cây một cách xiêu vẹo, cây non cuối cùng luôn bị vẹo.

Ngược lại, anh rất cẩn thận, những cây nhỏ anh trồng đều tươi tốt và thẳng tắp.

Hạ Thụ vẫn còn hơi vụng về khi loay hoay với những chi tiết nhỏ đó.

Cuối cùng cô cũng không làm, ngồi trên thảm ôm má nhìn anh làm, nhìn hàng lông mày và ánh mắt trong veo mà nghiêm túc của anh.

Hoắc Cận Hành ngẩng đầu nhìn cô.

Thấy anh bắt quả tang cô lười biếng, cô ngồi thẳng dậy, cúi đầu giả vờ không có việc gì tiếp tục nghịch cái cây nhỏ trong tay.

Môi người đàn ông cong lên.

Họ đã trồng tổng cộng hai cây.

Một trắng, một xanh.

Màu trắng hơi cong, màu xanh thẳng.

Tinh thạch phải mất mấy chục giờ mới lớn lên được, Hạ Thụ để hai cái thân cây với nhau, nói: “Cái này tên là Hành Tiểu Bạch, cái này tên là Thụ Tiểu Lục, khi lớn lên sẽ rất đẹp!”

Hoắc Cận Hành nghe vậy không khỏi cười thâm, nhưng là vẫn nhìn cô: “Sao đột nhiên muốn trồng cây?”

Hạ Thụ cắn môi, cup mắt xuống: “Em chỉ là muốn trồng.”

Cô thực sự đã muốn làm điều này từ lâu.

Lần trước đến nhà anh, cô thấy cả căn phòng anh trống trải, lúc đó cô muốn tô điểm thêm cho căn phòng của anh một chút màu sắc.

Lần này cô đến, vốn dĩ muốn mang theo hai chậu cây xanh thật.

Nhưng cô nghĩ, gần đây anh chắc chắn phải về Nam Xuyên, có thể không thể chăm sóc cây thật.

Sau đó đổi sang cây ma thuật, khi anh quay lại... Anh sẽ nhìn thấy thành phẩm.

Anh sẽ thấy nó.

Anh nhất định sẽ... Sẽ quay lại.

Mặt trời lặn bên ngoài cửa sổ đã phủ một tấm màn vàng nhạt. Hoắc Cận Hành nhìn cô, cổ găng nhin xuống sự khó chịu, trong lòng lại bùng cháy.

Thực tế, ngay cả khi cô không đến, hôm nay, anh cũng sẽ đến gặp cô.

Có một số điều anh không muốn nói, không dám nói, nhưng anh vẫn phải nói.

Anh khẽ gọi cô: “Hạ Thụ.”

“Ừ.”

“Ngày mai anh về Nam Xuyên.” Lời vừa dứt, cô lập tức cúi đầu, không giấu được đỏ hốc mắt.

Hoắc Cận Hành biết, bất kể là trước kia hay là bây giờ, Nam Xuyên đều là một nơi đau buồn mà cô không muốn nhắc tới, cũng không đành lòng nhắc tới.

Anh dùng lòng bàn tay vuốt ve gò má to bằng lòng bàn tay của cô, lời nói như hứa hẹn: “Em yên tâm, chậm nhất là ngày mốt anh sẽ về, em đừng sợ.”

Hai mắt Hạ Thụ mờ mịt, trán dán vào ngực anh không chịu ngẩng đầu lên: “Chuyện này em không lo lắng.”

“Vậy sao?”

Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt rung rung nước mắt nhưng cố gắng không khóc, dùng giọng điệu mềm mại như sáp che giấu tiếng khóc của mình: “Anh sẽ bị mắng sao?”

Trái tim Hoắc Cận Hành lập tức bị nước mắt của cô làm cho chua xót, anh khẽ thở dài, vuốt ve đuôi mắt cô.

Nước mắt ướt đầm đầu ngón tay.

“Không.” Anh nói: “Em biết không, anh đi lạc khi còn bé, cho nên người nhà rất cưng chiều anh, cũng không nổi mắng mỏ phạt anh.”

Cô dụi dụi tay lên mắt, nước mắt càng rơi nhiều.

Nhưng... Sao có thể như vậy được?

Khi còn là một thiếu niên, anh trộm về Thanh Thành, rồi đã bị cầm tù một tháng.

Lần trước, những tin tức kia là do Tưởng Duyệt Viễn tung ra, không liên quan gì đến anh, nhưng anh vẫn bị mắng.

Lần này chính anh đã đích thân công khai cho công chúng thấy toàn bộ những vết thương không thể nói nên lời của bản thân và nhà họ Hoắc. Cho dù yêu đến mức nào và không nổi, nhưng thế nào cũng luôn có những tiêu chuẩn và giới hạn. Hoắc Cận Hành ôm cô vào lòng, nước mắt cô thấm ướt áo anh.

“Hạ Thụ.” Giọng nói an ủi của anh cực kỳ mềm mại: “Anh đã lớn rồi, anh cũng không phải mười bảy tuổi, mười bảy tuổi có một số chuyện đối với anh rất đáng sợ, nhưng đối với anh bây giờ thì không sao. Em đừng lo lắng, anh giải quyết ổn thỏa, rồi anh sẽ về.”

Cô nức nở trong lòng anh không nói nên lời.

Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, cười nhẹ dỗ dành: “Đừng khóc nữa, được không?”

Hạ Thụ dùng sức lắc đầu: “Không.” Giống như một đứa trẻ không chịu nghe lời.

Hoắc Cận Hành không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể im lặng, anh cúi đầu hôn lên đôi mắt ngấn nước của cô.

Cô không khỏi nhắm mắt lại, hàng mi ướt át run rẩy chớp chớp.

Vị mặn của nước mắt thấm vào đầu lưỡi, nụ hôn của anh dần dần di chuyển xuống, nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi, gò má của cô, rồi rơi xuống đôi môi anh đào.

Liếm môi, mút nhẹ vào môi cô, động tác của anh rất tinh tế và nhẹ nhàng.

Hạ Thụ vốn có hơi choáng váng, bây giờ cẩn thận đáp lại, cả người càng choáng váng hơn, mềm nhũn dựa vào ngực anh.

Một lúc sau, anh mới buông ra, dùng ngón tay xoa nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô, khẽ mỉm cười.

Hạ Thụ vô cùng xấu hổ, hai gò má ửng đỏ, dùng sức cúi đầu.

“Vậy thì, ngày mai anh lên đường bình an.”

“Ừ.” Hoắc Cận Hành rất nhẹ nhàng đáp lại.

“Ba mẹ anh có mắng thì cứ nhận lỗi đi, đừng cãi lại, hướng chi là muốn tốt cho anh... Tóm lại, đừng cãi nhau với gia đình.”

Vẫn không buông bỏ được lo lắng trong lòng, Hạ Thụ cắn môi: “Hành Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục vẫn đang đợi anh!”

Hoắc Cận Hành cười nói: “Được.”

Đương nhiên anh sẽ đồng ý.

—Niềm khao khát của anh, vàng trắng nhỏ của anh, vẫn đợi anh ở thành phố này.

Sao anh có thể không quay lại.

-----oOo-----

CHƯƠNG 64: NAM XUYÊN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thành phố Nam Xuyên, cách Đế Đô một ngàn dặm, là một thành phố có nền kinh tế bậc nhất cả nước.

Biệt thự của nhà họ Hoắc nằm ở khu biệt thự Ngân Loan của Nam Xuyên, là một tòa dinh thự đầy xa hoa. Khu biệt thự Ngân Loan chiếm một mảnh đất rất rộng, địa thế đẹp, phong thủy tốt.

Biệt thự nhà họ Hoắc lại nằm ở trung tâm của khu đất, chiếm một diện tích rộng lớn kinh người.

Sau khi lái xe qua cổng là con đường đầy cây cối, bốn phía là hoa viên với mặt cỏ rộng rãi. Vài phút sau, ô tô dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng kiểu

Bắc Âu. Trước biệt thự có một bức tượng phun nước thần Vệ Nữ, nước trong suốt như pha lê văng bọt khắp nơi.

Hoắc Cận Hành đi từ sân bay về tới nhà họ Hoắc cũng gần ba giờ chiều.

Bởi vì đã được dặn dò từ trước, khi xe chạy đến trước biệt thự đã có quản gia đứng đợi từ sớm.

Sau khi xe dừng lại, tài xế xuống xe mở cửa hàng ghế sau, quản gia lập tức tiến lên cười nói: “Nhị thiếu gia.”

“Chú Lâm.” Hoắc Cận Hành lễ phép gật đầu chào, đi theo sau quản gia Lâm, đi về hướng nhà chính.

Trên mặt cỏ cách đó không xa có một bóng người nho nhỏ từ xa chạy tới, giọng nói non nớt kéo dài: “Chú nhỏ.”

Hoắc Cận Hành bất giác dừng chân, nở nụ cười, nhìn nhóc béo chạy đến ôm cổ chân mình.

Thân hình cao lớn của anh khẽ đung đưa.

“Chú nhỏ, chú đã về rồi! Đã lâu rồi cháu không được gặp chú đó!”

Anh cúi người xuống ôm nhóc béo lên, ngón tay nhẹ捏 cái mũi của nhóc, cười khẽ: “Đúng vậy, lâu rồi chú nhỏ cũng không gặp Thu Nam, Thu Nam có nhớ chú nhỏ không?”

“Dạ nhớ!” Hoắc Thu Nam giơ giơ nắm tay nhỏ, giọng non nớt vang lên, nói xong bỗng nhiên lại nằm sấp trên vai anh, che mặt cười xấu hổ, “Nhưng mà càng nhớ kẹo gấu con của chú nhỏ hơn, hì hì.”

Hoắc Cận Hành bất ngờ cười khẽ, thả nhóc xuống, bàn tay thon dài ở trước mặt nhóc làm mấy động tác ảo thuật, sau đó “biến” ra một túi kẹo gấu con cho nhóc.

“Woa, woa!” Hoắc Thu Nam vô cùng vui sướng, nắm chặt túi kẹo hô lớn:

“Hoan hô! Chú nhỏ muôn năm!”

Năm nay Hoắc Thu Nam năm tuổi, thích vui chơi, là một tiểu quỷ ranh mãnh.

Hoắc Cận Hành sờ sờ đầu nhóc: “Đi chơi đi.”

Sau khi hôn hai cái thật kêu lên má anh, Hoắc Thu Nam vui vẻ chạy đi.

Tiếp tục đi theo quản gia Lâm về phía trước, Hoắc Cận Hành hỏi: “Ba, anh và ông nội tôi đều ở đây hết sao?”

“Đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân đều ở đây, tiên sinh và phu nhân đã đi châu Âu vào tuần trước, về phần ông cụ...” Ông ấy dừng một chút, nhìn anh một cái: “Ông cụ Hoắc vẫn luôn ở đây.”

Về mặt Hoắc Cận Hành bình thường, không nhìn ra cảm xúc gì.

Vào đại sảnh, người chào đón anh là Diệp Nhược.

Chú Lâm gật đầu chào: “Đại thiếu phu nhân.”

Hoắc Cận Hành cũng gọi một tiếng: “Chị dâu.”

“Tiểu Hành.” Diệp Nhược mỉm cười, khoát tay bảo chú Lâm đi xuống, dẫn anh đi về phía phòng khách: “Về gấp như vậy, có mệt lắm không? Đi nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ ông nội đang ngủ trưa, đừng đi quấy rầy.”

Diệp Nhược là vợ của Hoắc Cận Diễm, đã kết hôn hơn sáu năm.

Bây giờ cô ấy đang mang thai đôi, hành động không được tiện lắm.

Anh thả chậm bước chân, đi bên cạnh đỡ cô ấy, hỏi: “Chị dâu, anh trai em đâu?”

“Anh ấy...”

“Trở lại rồi à.” Một bóng dáng thon dài chậm rì rì thông thả đi ra từ phòng làm việc, Hoắc Cận Diễm cầm một lon Coca, vừa đi vừa uống.

Nhìn thấy Hoắc Cận Hành, anh ấy dựa vào khung cửa cách đó vài bước, không đi lên.

Hoắc Cận Hành mím môi, “Anh.”

“Đừng đừng đừng, trước đừng gọi anh.” Hoắc Cận Diễm nửa đùa nửa thật nói: “Chờ sau khi em gặp ông nội, không biết em có còn là em trai của anh không.”

Hoắc Cận Hành hơi ngượng ngùng nhưng tự biết bản thân đuối lý, nhẹ rũ mi im lặng.

Diệp Nhược vỗ vỗ Hoắc Cận Hành: “Anh nói nhảm nhí gì vậy!”

Hoắc Cận Hành hỏi: “Anh, ông nội... thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa.” Giọng điệu Hoắc Cận Diễm kéo dài giống như thở dài: “Lửa giận rất lớn, ông biết lúc trước anh giấu giếm nhiều chuyện thay em, còn mắng anh một trận.”

Vừa nhắc lại chuyện này, anh ấy thật sự là ghen một bụng lửa giận, đi lên nắm một quyền không nặng không nhẹ vào vai anh: “Em thật sự là càng lớn càng tài giỏi mà! Cái gì cũng dám nói ra ngoài.”

Giọng điệu Hoắc Cận Hành trầm trầm: “Nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ làm như vậy.”

Hoắc Cận Diễm “xì” một tiếng: “Đáng tiếc việc này không để anh gặp được.”

“Em nói nếu.”

“Không có nếu.”

“... Thôi được rồi, được rồi!” Mắt thấy hai anh em sắp cãi nhau đến nơi, Diệp Nhược ở giữa đứng lúc ngăn lại: “Mới trở về đã cãi nhau, sao trước mặt ông nội không thấy hai anh em nói nhiều như vậy?”

Cô ấy đẩy nhẹ Hoắc Cận Diễm: “Còn anh nữa! Tiểu Hành vừa trở về, anh đã tranh cãi với em ấy, có người anh trai nào như anh không?”

“Anh sai rồi.” Hoắc Cận Diễm nhẹ nhàng cười cười, anh ấy ôm cô ấy từ phía sau, dịu giọng dỗ dành.

Diệp Nhược đánh vào tay anh ấy một cái.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Một ông lão gầy gò đi từ trên cầu thang xuống, là quản gia riêng của ông nội Hoắc, đã làm ở nhà họ Hoắc gần mấy chục năm.

Thấy ông ấy, ba người Diệp Nhược, Hoắc Cận Diễm, Hoắc Cận Hành tự động đứng thành một hàng, lễ phép gọi: “Chú Văn.”

“Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, nhị thiếu gia.” Chú Văn vừa cười vừa đáp lại, ánh mắt dừng trên người Hoắc Cận Hành: “Nhị thiếu gia, ông Hoắc muốn gặp cậu.”

—

Đứng trước cửa phòng sách, Hoắc Cận Hành nhắm mắt, thở ra một hơi.

Mở mắt ra lần nữa, trong con ngươi đen nhánh lại trở về vẻ trầm tĩnh, hờ hững như ngày thường, anh gõ vào cánh cửa phòng sách.

Bên trong phòng sách không hề đáp lại.

Sau khi gõ ba lần, Hoắc Cận Hành cũng không chờ đợi nữa, anh lấy tinh thần, đưa tay cầm tay nắm cửa, đẩy cửa đi vào: “Ông...”

Mới vừa bước chân vào, một đồ vật bay ra từ phòng sách, đập vào ngực anh sau đó rơi xuống bên chân.

Hoắc Cận Hành yên lặng, anh đứng yên.

Bên chân là một vài tấm ảnh, còn có bản sao của bài đăng lúc trước, và một số bình luận trên mạng, một chồng rất dày.

Anh nhặt lên, ánh mắt dừng lại trên bức ảnh.

Anh mặc bộ đồng phục xanh trắng đứng thẳng trước bồn hoa của trường học, một bàn tay nhỏ bé sờ eo anh.

Đầu ngón tay dừng lại trên bàn tay nhỏ bé kia. Hoắc Cận Hành cúi đầu giữ im lặng.

“Nhìn chuyện tốt cháu làm đi!” Thấy anh không nói lời nào, ông cụ Hoắc rất tức giận, lớn tiếng quát một câu.

Hoắc Cận Hành thông thả chớp mắt, thấp giọng nói: “Ông nội, là lỗi của cháu, cháu xin lỗi.”

“Nếu biết là sai, cháu không nên làm như vậy!” Mặt ông cụ Hoắc sa sầm: “Cháu có biết không, một bài này cháu đăng thoải mái như vậy, thế nhưng lại mang cho cháu, cho chúng ta rất nhiều phiền toái về sau!”

Giọng anh trầm thấp: “Cháu biết.”

Nhà họ Hoắc là một doanh nghiệp gia đình, bên trong có nhiều họ hàng phe phái rắc rối, trong đó đương nhiên cũng không thiếu vài người dụng tâm kín đáo như hồ rình mỗi vị trí của dòng chính, chỉ chờ có ai gây ra sai lầm liền đập người đó xuống ngựa.

Hai năm trước tại chi nhánh Quân Dục ở châu Âu, Hoắc Quân Niên gặp chuyện ngoài ý muốn do bị cuốn vào chuyện tranh quyền cũng là một ví dụ. Hoắc Cận Hành có nhóm máu đặc thù lại trải qua thời thơ ấu phức tạp, nhà họ Hoắc luôn kiên trì dấu giếm là có nguyên nhân, một là phòng ngừa có người giở thủ đoạn trên người anh, hai là ngăn chặn người khác xuyên tạc chuyện này, để ngừa sự bất mãn và sự nghi ngờ của một số người.

Hoắc Cận Hành nói: “Ông nội, chuyện này là cháu sai. Kế tiếp có hậu quả gì cháu sẽ chịu trách nhiệm. Cháu không sợ người khác nghị luận bịa đặt, cháu sẽ chứng minh cho mọi người thấy cháu có thể giúp nhà họ Hoắc ngày càng phát triển, ông yên tâm.”

Ông cụ Hoắc thản nhiên nhìn anh, bỗng hiền hòa nói: “Lại là vì cô gái kia?”

Anh hơi khựng lại, ngón tay không tự giác nắm thật chặt. Vốn định nói tất cả là do bản thân anh xúc động, không liên quan gì tới cô. Nhưng lời đến môi lại trở trờ, như thế nào cũng không nói ra lời được.

Anh muốn đánh cược một lần, sự khấn trương và lo lắng làm bùng lên ngọn lửa trong lòng anh.

Ông cụ Hoắc nói: “Ông nghe anh cháu nói, cháu đã tìm cô gái đó nhiều năm rồi, không phải cô ấy thì không được?”

Rốt cuộc Hoắc Cận Hành ngược mắt: “Cầu ông nội thành toàn!”

“Nếu ông không thành toàn thì sao?”

Hoắc Cận Hành sững sờ, một lúc lâu cũng không nói gì.

Ông cụ Hoắc hờ hững nói: “Rời nhà? Đi xa? Dù sao chúng ta đã mất cháu một lần, cũng không sợ lại mất cháu lần thứ hai. Một đồng rắc rối trong nhà, còn có ba cháu, anh trai cháu chống đỡ, nếu không tương lai còn có Thu Nam lo liệu! Cháu không phải sợ gì, cùng lắm là bị mắng một hồi rồi thôi. Lúc trước cháu có thể một mình một người quay về Thanh Thành, bây giờ càng có thể đi đến nơi xa hơn, dù sao chúng ta cũng quen với việc này rồi, có thể làm gì được cháu chứ, đúng không?”

Giống như tâm tư bị vạch trần, sắc mặt Hoắc Cận Hành trở nên trắng bệch, đôi môi mỏng cổ chấp mím chặt.

Ông cụ Hoắc nhìn thấy cháu trai mình như vậy, cảm thấy vừa tức vừa bất đắc dĩ: “Cháu dám!”

Hoắc Cận Hành nói: “Ông nội, từ sau khi cháu về nhà, cháu chưa từng xin ông và ba mẹ điều gì.”

Anh chỉ quay về hai lần duy nhất, một lần là trở lại Thanh Thành, một lần là vận dụng thế lực của nhà họ Hoắc tìm kiếm cô.

“Nhưng chuyện này, cháu xin ông và ba mẹ đồng ý, cháu xin mọi người thanh toán!”

Các ngón tay anh khế siết chặt, ông cụ Hoắc ngồi im lặng, không nói gì.

“Bỏ đi.” Im lặng thật lâu, ông Hoắc thở dài, dường như muốn nhượng bộ: “Cháu dẫn cô gái đó về đây trước đã.”

“Ông...”

“Cứ dẫn về đây!” Ông Hoắc ngắt lời anh, ông giải thích: “Ông muốn gặp cô gái ấy, mọi chuyện cứ chờ sau khi gặp nhau rồi lại nói sau.”

...

Sau khi đi ra phòng sách, Diệp Nhược dẫn theo Hoắc Thu Nam đi tới từ cuối hành lang.

“Chú nhỏ.” Thấy anh, Hoắc Thu Nam chạy tới nhanh như chớp, biến thành vật trang sức đeo ở chân anh.

Hoắc Cận Hành ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ đầu nhóc.

Hoắc Thu Nam hỏi: “Chú nhỏ, sao ông cố lại mắng chú?”

“Bởi vì chú nhỏ đã làm sai một chuyện.” Hoắc Cận Hành nói: “Chú đã chọc ông cố cháu tức giận.”

“Thế tại sao chú nhỏ lại làm điều sai trái?”

“Bởi vì chú nhỏ không nghĩ mình làm sai.”

“Dạ?” Bánh bao nhỏ mơ hồ: “Vậy rốt cuộc là sai hay là đúng ạ?”

Hoắc Cận Hành mím môi không nói. Diệp Nhược thông thả đi tới, Hoắc Cận Hành đứng lên: “Chị dâu.”

Diệp Nhược nhìn anh thở dài một hơi.

Năm đó khi mới gặp anh, anh vẫn là một thiếu niên trầm tĩnh, không thích nói chuyện, làm gì cũng im lặng, đáng vẻ xa cách lạnh lùng.

Bỗng có một ngày, anh đến gặp cô ấy và Hoắc Cận Diễm với đôi mắt đỏ hoe, giọng điệu đau thương cầu xin bọn họ, xin bọn họ giúp anh trở lại Thanh Thành để gặp mặt cô gái kia.

Cô ấy vỗ vỗ bờ vai của anh: “Đừng gấp, mọi chuyện cứ từ từ. Chị và anh trai em sẽ giúp đỡ em.”

Trong lòng Hoắc Cận Hành rất cảm kích, gật đầu: “Cám ơn.”

—

Không khí ban đêm khô nóng nặng nề, mây đen che khuất ánh trăng, giống như trời có thể đổi mưa ngay lập tức.

Hạ Thụ rời khỏi công ty giải trí Hoa Nhất, nhìn thời gian.

Tám giờ rưỡi.

A Hành đã rời đi hai ngày rồi.

Cô dự định sẽ đi tàu điện ngầm, chưa đi được hai bước điện thoại bỗng vang lên, khoảnh khắc nhìn thấy tên người gọi đến trái tim cô bỗng loạn nhịp.

—— “Của em.”

Khóe môi cô cong lên, Hạ Thụ đáp: “A Hành.”

“Ừ.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói rõ ràng, trầm thấp của anh, mang đầy ý cười: “Đang ở bên ngoài sao?”

Có tiếng gió do xe ô tô chạy ngang qua bên người cô, cô nhìn lên bầu trời không có ánh trăng nói: “Vâng, vừa ra khỏi công ty.”

Ngừng một lát, cô vẫn là không nhận được hỏi: “A Hành, anh... Vẫn ở Nam Xuyên sao?”

Cũng không biết bây giờ anh thế nào.

Điện thoại im lặng một lúc.

“Ừ.” Giọng điệu Hoắc Cận Hành rất nhẹ: “Vẫn còn.”

Cô rĩ mi, không tránh khỏi có chút mất mát. Chỉ chốc lát cô đã cười trở lại: “Vậy anh...”

“Hạ Sáu!”

Đột nhiên một tiếng la to truyền đến.

Hạ Thụ ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn.

Là một cô gái tóc tai bù xù, khuôn mặt đầy vẻ độc ác, quắc mắt nhìn cô, cô ta cầm một con dao gọt hoa quả điên cuồng chạy về phía cô.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô gái đó, đại não Hạ Thụ trống rỗng, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Một bóng người chạy đến che trước người Hạ Thụ.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt. Hạ Thụ chỉ kịp nhìn thấy một vạt áo trắng chột lóe trước mắt, đôi mắt của cô bị một đôi tay trắng trẻo che lại, sau đó

là tiếng con dao bị đá văng ra và tiếng người ngã xuống đất.

Hình như xung quanh có rất nhiều người vây lại, có vô số âm thanh vang lên, có người cản cô gái vẫn có ý định nhặt lại dao. Cô ta vẫn la to:

“Hạ Sáu, cô là đồ đê tiện! Hại Sở Kỳ!”

“Cô là đồ đáng chết!”

Hạ Thụ không nghe được cô gái kia la hét cái gì, trước mắt tối tăm, sau đó bóng tối rút dần rút dần, cô loáng thoáng ý thức được điều gì.

Điện trong tay cô rơi xuống đất.

Trước mặt thoang thoảng mùi tuyết tùng quen thuộc, cả người cô run rẩy dữ dội, cho đến khi bàn tay trước mắt cô rơi xuống đất.

Cả người anh cũng mất lực ngã xuống đất.

“A Hành!” Hạ Thụ ôm lấy anh ngã ngòai trên mặt đất, cảnh tượng trước mặt thay đổi đột ngột.

Màu đỏ...

Khắp nơi chỉ toàn màu đỏ...

Mũi dao đâm xuyên qua phần bụng của anh, vô số máu đỏ trong thân thể anh chảy ra. Vô số máu trong người anh chảy tràn ra bên ngoài.

Rất nhiều, rất nhiều màu đỏ... Đỏ đến mức nhiễm đỏ cả hai mắt của cô.

“Nhị thiếu!”

Có hai vệ sĩ hốt hoảng chạy đến.

Có quần chúng đang vây xem hô lớn: “Xe cứu thương! Mau gọi xe cứu thương!”

Còn có vô số tiếng bước chân, tiếng thét chói tai, tiếng còi xe inh ỏi ở giao lộ...

Cả thế giới rối loạn.

...

Hoắc Cận Hành nằm trong ngực Hạ Thụ.

Hạ Thụ không nghe thấy, không nhìn thấy gì khác. Giờ khắc này trong mắt cô chỉ có anh.

Cô không kìm chế được bật khóc như điên, muốn ôm anh, muốn chạm vào anh, nhưng lại không dám đụng chạm chỗ nào, có cảm giác chân tay luống cuống không biết làm gì.

“A, A Hành... A Hành!”

Cô không biết nói điều gì khác, chỉ có thể liên tục gọi tên anh.

Cô luống cuống chân tay, muốn dùng tay chặn miệng vết thương của anh, muốn cho máu chảy chậm lại, nhưng máu lại chảy ra giống như dòng suối. Trên váy, trên tay của cô chỉ đều là máu của anh.

“Hạ Thụ...” Trong đôi mắt đen nhánh, một mỗi của anh chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Anh đã trở về.”

Anh đã trở về đúng hẹn.

Đã nói rồi, trễ nhất là tới ngày mốt. Anh không nuốt lời.

Hạ Thụ vừa khóc vừa nói: “Em biết, anh đã trở lại, anh lại gạt em...”

Rõ ràng mới vừa rồi còn nói đang ở Nam Xuyên, rõ ràng nói ở Nam Xuyên...

Bây giờ cô chỉ hy vọng anh đang ở Nam Xuyên, anh vẫn chưa trở về.

Đôi môi anh tái nhợt, một tay che miệng vết thương, còn tay kia cố sức nâng lên, run rẩy che mắt của cô; “Em đừng khóc, cũng đừng nhìn...”

Em đừng khóc.

Cũng đừng nhìn.

Phòng tuyến cuối cùng trong lòng Hạ Thụ bị hai câu này hoàn toàn đánh tan, lớn tiếng khóc nức nở, cô đưa tay đề lên bàn tay đang che mắt cô của anh, nói: “Được, em không khóc, cũng không nhìn... A Hành, không cho anh ngủ, anh phải nói chuyện với em, không cho anh ngủ!”

Anh mong manh đáp lại cô: “Được...”

Phía chân trời, sấm rền dữ dội, cuối cùng cơn mưa đầu tiên của mùa hạ đã trút xuống, cọ rửa nước mắt và bi thương.

-----oOo-----

CHƯƠNG 65: MÁU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng xe cứu thương xuyên qua cơn mưa đêm.

Ánh đèn “đang phẫu thuật” phía trên cửa phòng cấp cứu sáng lên, ánh đèn đỏ nổi bật trên bức tường màu trắng, giống như con dao đâm vào mắt khiến người ta đau đớn.

Mưa càng ngày càng lớn, rơi lộp bộp vào cửa sổ, bóng đêm dày đặc đen thẫm như mực bao trùm ngoài cửa sổ.

Lúc Thảm Hoài Xuyên và Quý Dương vội vàng chạy tới bệnh viện Kiều Tinh, trên người Hạ Thụ đã ướt đầm nước mưa.

Ánh đèn trên hành lang bệnh viện chiếu sáng gò má tái nhợt của cô, cũng chiếu rõ vết máu trên mặt, trên tay, trên váy của cô hơn, nhìn thấy mà ghê người.

Bước chân hai người vô thức dừng lại, rồi sau đó mới chậm rãi bước tới, đi đến trước mặt cô.

Cảm giác có người đến, Hạ Thụ khẽ ngước lên.

Thấy là hai người bọn họ, đôi mắt này giờ vẫn kìm nén nước mắt của cô bỗng nhiên đỏ hoe nhưng vẫn kiên cường không rơi nước mắt.

Thảm Hoài Xuyên và Quý Dương liếc mắt nhìn nhau, Thảm Hoài Xuyên cách cô gần hơn, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cô chỉ cần môi không nói gì, cố kìm nén nhưng nước mắt như đê vỡ, liên tục rơi xuống không ngừng.

Lúc này, cuối hành lang vang lên một loạt tiếng bước chân.

Hoắc Vận được Tường Nguyệt Viện dìu tới, dưới sự hộ tống của một số vệ sĩ, bước chân gấp gáp, quanh thân còn theo hơi lạnh của cơn mưa đêm.

Những vệ sĩ đi theo bảo vệ Hoắc Cận Hành đều đang ở bên cạnh Hạ Thụ. Thấy thế vội đi qua, cung kính gọi: “Đường tam phu nhân.”

“Sao lại thế này? Cận Hành thế nào rồi? Hà?”

Vệ sĩ: “Đã vào phòng phẫu thuật nửa tiếng rồi, bác sĩ đang cấp cứu, trước mắt vẫn chưa có đưa ra tin gì.”

“Tại sao lại nó bị thương?” Cả người Hoắc Vận mất đi vẻ tao nhã bình thường, giọng nói nghiêm khắc chứa đầy sự tức giận chất vấn: “Còn có mấy người, tất cả làm ăn thế nào vậy! Người dùng dao khiến nó bị thương là ai? Nói rõ ràng, rốt cuộc tại sao lại thế này!”

“Là một fan cuồng.” Vệ sĩ nói: “Người làm thiếu gia bị thương là một fan cuồng của Sở Kỳ, nói là chịu không nổi việc danh tiếng của Sở Kỳ bị phá hỏng, nên mới làm việc cực đoan này. Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, bây giờ quan trọng nhất vẫn là vết thương của nhị thiếu.”

“Tại sao fan cuồng của Sở Kỳ lại muốn hại Cận Hành?” Hoắc Vận thở hổn hển: “Hơn nữa các cậu lúc nào cũng ở bên cạnh nó, khoảng cách gần như vậy cũng có thể để nó bị đâm? Rốt cuộc mọi chuyện là sao?”

“Fan kia không phải muốn tấn công nhị thiếu.” Giống như khó có thể mở miệng, vệ sĩ đang trả lời do dự nhìn về phía Hạ Thụ: “Mà là...”

Hoắc Vận và Tường Nguyệt Viện nhìn theo ánh mắt của anh ta thì thấy Hạ Thụ.

Lông mày của Tưởng Nguyệt Viện nhíu lại.

Hoắc Vận cũng khựng lại.

Hoắc Vận không biết Hạ Thụ, nhưng nhìn thấy một cô gái gầy yếu xa lạ đang yên lặng rơi lệ, cả người đều dính máu, sau khi ngạc nhiên qua đi, bà ấy cũng nhanh chóng đoán được cô là ai.

Nào bà ấy vang lên tiếng “ong ong”, sau đó gần đi nhanh đến trước mặt cô, chọt túi xách lên đánh về phía cô!

“Này!” Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương bất ngờ, lập tức chắn ở giữa hai người.

Túi xách đánh trúng huyệt thái dương và nửa mặt bên trái của Hạ Thụ, khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức đỏ lên một mảng. Đầu nghiêng hẳn về một phía.

Quý Dương nổi giận: “Cô làm gì thế hả? Sao lại đánh người? Tổ chất của cô đâu rồi!”

“Tôi cứ muốn đánh cô ta!” Hai mắt Hoắc Vận đỏ ngầu.

“Tôi đã sớm nói với Cận Hành là nên cách xa cô ta, nó cứ không nghe! Giờ thì hay rồi. Nếu Cận Hành có chuyện gì không may, cô ta cứ chờ đó đi!”

Tưởng Nguyệt Viện ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhìn chăm chăm Hạ Thụ, trong mắt cũng chứa sự tức giận.

Đầu ngón tay Hạ Thụ run rẩy đầy bất lực. Vò vò góc áo dính máu của mình, nước mắt vẫn im lặng rơi xuống.

Xung quanh người đến người đi lộn xộn, trước mặt là lửa giận lôi đình, cô vẫn yên lặng khóc không phát ra chút âm thanh nào.

Thẩm Hoài Xuyên hơi do dự nhưng vẫn đặt tay lên vai cô, dùng ánh mắt hỏi thăm cô.

Cô nhìn anh ấy, lắc lắc đầu.

Thẩm Hoài Xuyên nhíu mày, “Cô Hoắc, cho dù bây giờ cô có đánh chết cô ấy, Cận Hành bị thương cũng không thể khỏe mạnh ngay lập tức được, mọi chuyện đã như vậy, trước hết cô cứ bình tĩnh lại đã!”

“Bảo cô ta cút đi!” Đầu ngón tay bà ấy chỉ thẳng vào Hạ Thụ, Hoắc Vận lạnh nhạt nói: “Kêu cô ta đi ngay lập tức, đừng xuất hiện bên cạnh Cận Hành nữa, cũng đừng để tôi nhìn thấy cô ta lần nào nữa!”

Lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, có hai bác sĩ hai tay đầy máu vội vàng đi ra.

Ánh mắt Hoắc Vận khựng lại, mặc kệ Hạ Thụ, vội chạy lên hỏi.

“Bác sĩ! Nó thế nào rồi bác sĩ?”

Mọi người xung quanh cũng nhanh chóng vây lại đây.

Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên đang trông chừng Hạ Thụ, không đi lên phía trước. Đứng bên cạnh đám người lẳng lẳng lắng lắng nghe.

“Ai là người nhà bệnh nhân?” Bác sĩ nói: “Khoang bụng bị đâm sâu sáu centimet, thành ruột bị rách, động mạch chủ bị vỡ. Hiện tại bệnh nhân có hiện tượng xuất huyết cần truyền máu, anh ta có nhóm máu gì?”

Trái tim Hoắc Vận phút chốc nặng trĩu, “AB RH-”

Bác sĩ kinh ngạc, bỗng im lặng.

Hoắc Vận nóng nảy, giọng nói như mang theo run rẩy, nhanh chóng hỏi: “Kho máu đâu? Cháu tôi đều hiến máu hằng năm, tại sao vừa đến lúc nó cần dùng máu lại không có?! Bệnh viện này chắc hẳn là có hồ sơ những người có nhóm máu hiếm, mau gọi họ đến đi!”

Y tá bên cạnh bác sĩ kiên nhẫn giải thích: “Phu nhân đừng nóng vội, chúng tôi lập tức đi kiểm tra hồ sơ và liên hệ những người có nhóm máu hiếm ngay. Nhưng tạm thời không chắc có thể thành công gọi người đến ngay, bà có cách liên hệ những người thân khác cũng có nhóm máu hiếm không?”

“Gọi không đến cũng phải gọi cho tôi!” Hoắc Vận sắp điên rồi, bắt chấp hình tượng hét vào mặt bọn họ.

Nhóm máu của Hoắc Cận Hành giống nhóm máu của mẹ anh. Chưa kể anh là người duy nhất trong nhà họ Hoắc, dù là ở nhà họ Cận, cũng không có ai có nhóm máu gấu trúc.

Hơn nữa những người cùng quan hệ huyết thống không thể truyền máu, Đê Đô và Nam Xuyên cách nhau ngàn dặm, bà ấy cũng không biết đi đâu tìm người có nhóm máu này.

Trong lòng Thẩm Hoài Xuyên nhảy dựng, bỗng ý thức được cái gì, lo lắng quay đầu nhìn về phía Hạ Thụ.

Một giọng nói khàn khàn yếu ớt nhẹ nhàng vang lên: “Tôi, tôi có thể...”

Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại.

Hạ Thụ lẳng lẳng đứng ở phía sau đám người, cô run rẩy giơ tay lên.

Hai gò má tái nhợt một cách đáng sợ, anh mất lại hết sức kiên định, giọng nói nhẹ nhàng có chút nghẹn ngào.

“Tôi có thể... Tôi có nhóm máu AB RH-.”

—

Phòng lấy máu ở tầng trệt.

“Cậu có thể không đó?” Thẩm Hoài Xuyên đánh giá trạng thái hiện tại của cô, anh ấy có hơi lo lắng: “Đừng để Cận Hành không tỉnh lại, cậu cũng ngã xuống, cậu đừng cố quá.”

Hơn nữa, người trong phòng phẫu thuật kia cũng không hy vọng cô làm như vậy.

Không lay chuyển được Hạ Thụ, Thẩm Hoài Xuyên nhìn bóng lưng cô yên lặng đi vào phòng lấy máu. Anh ấy thở dài một tiếng, quay qua nói với Quý Dương.

“Đi thôi, đi mua chút đồ ăn.”

“Mua, mua đồ ăn?” Quý Dương ngơ ngác, “Không phải, bên ngoài trời đang mưa lớn mà, mua đồ ăn gì? Với lại chúng ta cũng không đói bụng.”

“Ai nói là mua cho cậu ăn.” Thẩm Hoài Xuyên liếc anh ta, chỉ chỉ về phòng lấy máu: “Cô ấy chưa ăn gì.”

Quý Dương giật mình, im lặng không lên tiếng đi ra ngoài cùng Thẩm Hoài Xuyên.

Ngồi trong phòng lấy máu theo hướng dẫn của y tá, Hạ Thụ xắn tay áo lộ ra khuỷu tay, nhìn y tá làm công tác chuẩn bị.

Cột dây thun vào cánh tay, chất cồn lau trên làn da mang đến một cảm giác dễ chịu.

Kim tiêm dùng để lấy máu to hơn so với kim tiêm bình thường.

Hạ Thụ chưa từng đi hiến máu, không tránh khỏi có chút lo lắng. Kim tiêm từ từ chạm vào mạch máu trên cánh tay cô, cô cắn môi, nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc kim đâm vào làn da thật sự rất đau.

Nhưng cô có thể chịu được.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, y tá căn dặn: “Tốt rồi, nhớ rõ phải luôn thả lỏng tay thể này, tôi phải đi có việc, xong rồi thì gọi tôi.”

Cô gật gật đầu.

Chất lỏng màu đỏ lắng lắng chảy theo ống trong suốt, Hạ Thụ yên lặng nhìn chăm chăm vào túi máu, suy nghĩ trong đầu trống không nhưng lại giống như nghĩ rất nhiều thứ.

Nhớ tới A Hành.

Nhớ tới cảnh tượng máu đỏ đầy đất vừa rồi, nhớ tới đầu ngón tay run rẩy và độ ấm của anh khi che ánh mắt của cô, nhớ tới câu nói “đừng nhìn, đừng khóc” của anh, nhớ tới sự tức giận và cả lời mắng chửi vừa rồi của cô anh.

Nhớ tới... A Hành từng hiến máu cho cô.

Nói thì có vẻ nực cười. Ba và ông nội của cô bởi vì lo lắng về nhóm máu của cô nên nhận nuôi A Hành, nhưng trên thực tế, cả đời người có bao nhiêu cơ hội hiến máu đâu?

Anh đã ở bên cô mười năm. Mười năm, nghe thì có vẻ lâu, tính ra thì chiếm một phần bảy đời người, cô lại khiến anh bị thương đổ máu nhiều lần.

Vào năm khi cô học cấp 2, cô ăn trúng đồ bậy khiến bệnh viêm ruột thừa cấp tính của cô phát tác. Lúc vào phòng phẫu thuật, bởi vì nhóm máu của cô rất hiếm nên cần tìm người hiến máu.

Năm đó tuổi anh cũng còn nhỏ, không đủ tiêu chuẩn để hiến máu. Nhưng không có cách nào khác, Thanh Thành quá nhỏ, muốn lập tức tìm được một người trưởng thành có cùng nhóm máu với cô cũng quá khó khăn, vì thế anh bưng bình đứng ra, túm lấy áo blouse trắng của bác sĩ trong phòng hiến máu mà không chịu rời đi.

Khi cô tỉnh lại, anh vẫn canh giữ ngay bên cạnh giường của cô.

Mùa hạ tháng tám trời rất nóng, anh mặc chiếc áo sơ mi tay dài màu trắng, khuôn mặt anh còn trắng hơn màu trắng của chiếc áo.

Cô hỏi anh có đau không, anh nói: “Không đau. Uhm... lúc kim tiêm mới đâm vào thì có hơi đau, nhưng lúc sau thì không đau nữa.”

Vì thế cô vừa thấy đau lòng vừa thấy có lỗi, ngón út nhẹ nhàng chạm lấy đầu ngón tay của anh: “Rất xin lỗi A Hành, rất xin lỗi, sau này em sẽ không bao giờ... Ăn đồ bậy bạ nữa.”

Sau này khi cô đi làm, ngẫu nhiên đi ngang qua một trạm hiến máu, nghe thấy có người nói: “Thật ra hiến máu đau nhất không phải là lúc đang rút máu mà là sau khi hiến máu xong. Cánh tay sẽ có nhiều vết tụ máu, hơn nữa cánh tay vừa tê vừa nặng, chỉ cần chạm một cái cũng bị đau rất lâu.”

Lúc đó cô mới vô thức nhớ lại, thiếu niên mặc áo sơ mi dài tay với khuôn mặt tái nhợt vào mùa hè nóng nực. Anh đã che đậy điều gì và đang âm thầm bảo vệ cái gì.

Có một số mỗi đau không phải chỉ đau trong chốc lát.

Có lẽ nó đã đến nhưng cô lại không biết, sau đó theo thời gian dần dần lắng đọng, nỗi đau ngày càng lớn hơn, khiến cô đau đến không chịu nổi.

Máu trong túi tích từng giọt, từng giọt ngày càng nhiều, Hạ Thụ thường xuyên nắm nắm tay lại, nhưng vẫn không thấy đau chút nào.

Nước mắt cô rơi xuống.

Thì ra cảm giác mất máu là như thế này.

Khi cô hoàn toàn đứng ở vị trí của anh, cuối cùng cô mới có thể hiểu được những đau đớn và khô sở mà anh đã trải qua.

—

Việc rút 400cc máu chỉ mất 10 phút.

Sau khi hoàn thành, Hạ Thụ đề lại chỗ lấy máu và đi ra khỏi phòng, cô lên tầng, trở lại phòng cấp cứu, vừa vận gặp Hoắc Vận và Tưởng Nguyệt Viện trước cửa.

Cô dừng lại.

Mới vừa rút máu, sắc mặt và đôi môi Hạ Thụ hơi tái nhợt, cũng có hơi tiêu tụy.

Cô rất gầy, yên lặng đứng ở dưới ngọn đèn, bóng cô bị ngọn đèn kéo dài, giống một cây trúc vừa thẳng tắp vừa yếu ớt, lúc nào cũng có thể bị mưa gió bẻ gãy nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng.

Hoắc Vận vừa nhìn thấy cô thì lại tức giận, nhưng thấy bộ dạng này của cô thì bà ấy cũng không nhẫn tâm nổi giận, chỉ nói: “Cô đi đi, không cần chờ ở đây.”

Lông mi Hạ Thụ hơi chớp, cô thấp giọng cầu xin: “Tôi muốn chờ anh ấy tỉnh lại...”

“Đi mau!” Hoắc Vận quát một tiếng.

Cô càng đứng ở chỗ này, bà ấy lại càng không kiểm soát được cơn tức giận, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ.

Ngực Hạ Thụ nghẹn lại, đôi mắt đỏ bừng.

Mất thấy cô vẫn đứng bất động, Tưởng Nguyệt Viện nhin không được tiến lên, nói: “Cô đi trước đi, đừng đợi ở đây nữa. Bác Hoắc vốn không muốn gặp cô. Trong lòng cô biết rõ tại sao Cận Hành bị thương, đừng ở đây gây phiền toái nữa!”

Sau khi cô ta nói xong, đưa tay muốn đẩy cô đi.

Lúc này có hai bóng người vừa trở về, đứng ở phía sau Hạ Thụ, ngăn trở đường đi của cô.

Thẩm Hoài Xuyên hơi bất mãn: “Cô Hoắc, cô ấy vừa mới hiến máu, mà cô đã bắt cô ấy rời đi như vậy có thích hợp không? Cô quên cậu ấy đã hiến máu cho ai sao?”

“Nếu không phải cô ta, Cận Hành có cần máu không!” Hoắc Vận đề giọng: “Mau đưa cô ta đi đi, tôi không muốn thấy cô ta, đây là bệnh viện, tôi không muốn làm ồn ở đây.”

Quý Dương: “Cô Hoắc, theo như lời của cô thì Cận Hành bởi vì cứu cô ấy mới bị thương, nhưng nếu không phải bởi vì Cận Hành, bây giờ người nằm trong bệnh viện chính là cô ấy, người nổi điên hiến máu chính là Cận Hành, cô nghĩ thế có tốt không?”

Bị đáp lại một câu như vậy, sắc mặt Hoắc Vận cực kỳ khó coi.

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cũng không muốn cãi cò với bà ấy, nhìn chằm chằm Tưởng Nguyệt Viện, yên lặng dẫn Hạ Thụ đi vào góc bên cạnh.

Hai hàng nước mắt Hạ Thụ rơi xuống, mạnh mẽ mỉm cười nói: “Cám ơn.”

“Không có gì.” Thẩm Hoài Xuyên thở dài, đưa đồ trong tay cho cô: “Ăn chút gì đi, cậu vừa hiến khá nhiều máu đó.”

Là một hộp hoành thánh nhỏ, còn ấm, ngoài túi nhựa còn dính vài giọt nước mưa.

Hạ Thụ lắc đầu: “Tôi không ăn nổi...”

“Cậu phải ăn.” Đưa hộp đồ ăn đến trước mặt cô, Thẩm Hoài Xuyên khuyên bảo: “Cậu ấy còn nằm bên trong, cậu không thể ngã xuống. Nếu cậu ngã xuống, cậu ấy thật sự không sống nổi.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 66: GẶP NHAU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc phẫu thuật tiến hành trong ba giờ đồng hồ, tình trạng vết thương đã ổn định, không có nguy hiểm.

Cuối cùng mọi người cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đến lúc Hoắc Cận Hành được chuyển từ phòng phẫu thuật đến phòng bệnh thì đã mười hai giờ khuya. Ngoài cửa sổ trời đã ngừng mưa.

Phòng bệnh của Hoắc Cận Hành là phòng VIP ở tầng cao nhất, cả tầng chỉ có hai phòng, được trông coi rất chặt chẽ.

Hạ Thụ muốn chăm sóc anh, nhưng Hoắc Vận kiên quyết không đồng ý. Vì thế, cô chỉ có thể thấy anh trong phút chốc khi anh được đẩy từ phòng phẫu thuật đến phòng bệnh.

Hoắc Cận Hành yên lặng chìm trong giấc ngủ.

Vết máu trên mặt, trên người anh đã được lau sạch, trên người là bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng.

Màu môi anh trắng như tờ giấy, cả người yếu ớt như một làn sương mù chỉ cần một ngọn gió là bị thổi bay.

Cánh cứu thương đẩy ngang qua người Hạ Thụ, tim cô đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô muốn đuổi theo, muốn nhìn anh kỹ hơn... Muốn được gặp anh. Thế nhưng lại bị vệ sĩ của Hoắc Vận ngăn lại trước cửa thang máy.

“Đã thoát khỏi nguy hiểm, sẽ không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.” Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương an ủi cô: “Bây giờ không gặp được cũng không sợ, chờ cậu ấy tỉnh lại là ổn rồi.”

Bọn họ đưa cô về nhà.

Một đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Thụ nghe được tin, vợ chồng ông bà Hoắc và ông cụ Hoắc đã biết việc này, đi suốt đêm từ Nam Xuyên đến Đế Đô để chăm sóc Hoắc Cận Hành.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đến tai nhà họ Hoắc là điều tất nhiên.

Chỉ là cô sẽ khó được gặp anh hơn... Mỗi ngày có rất nhiều người nhà họ Hoắc trông coi anh.

Sau cơn mưa hôm đó, những đóa hoa ngày hè ngày càng thưa thớt. Không khí Đế Đô chuyển lạnh, nhiệt độ vẫn chưa tăng lại như ban đầu.

Hạ Thụ đến bệnh viện

Nhưng không có ngoại lệ, cô không thể đến gần tầng phòng bệnh VIP.

Nhà họ Hoắc vì muốn để anh tĩnh dưỡng, sắp xếp vệ sĩ thay phiên trông coi cả tầng ba mươi ba. Hàng ngày, ngoài những y bác sĩ tới khám thì chỉ có những người được cho phép mới có thể vào thăm bệnh theo thời gian quy định.

Cô chỉ có thể đứng ở dưới tòa nhà, cố gắng ngược nhìn về cửa sổ tầng ba mươi ba. Tưởng tượng giờ phút này anh đang ở bên trong, cô biết anh đang ở bên trong.

Lúc trời mưa trở lại, Hạ Thụ đi đến căn hộ của Hoắc Cận Hành.

Từ lần trước Hoắc Cận Hành quay về Nam Xuyên, Hạ Thụ vẫn chưa đến lần nào.

Cô đứng trước cửa nhà, khẽ ấn ngón cái lên màn hình khóa điện tử, cánh cửa “cạch” một tiếng mở ra.

Cô đi vào, nhìn khắp căn phòng màu trắng đầy trống rỗng.

Ngày đó, sau khi cô đi, có lẽ anh đã quét dọn lại, cả phòng quạnh quẽ, sạch sẽ không một hạt bụi.

Môi đôi dép lê nho nhỏ mới tinh nằm ở lối vào, màu hồng phấn, bên trên còn có hình con thỏ nhỏ.

Hạ Thụ khựng lại.

Có hai chậu cây nhỏ đặt trên tủ đựng giày ở lối vào. Một chậu màu trắng, một chậu màu xanh.

Đã qua vài ngày, trên cây nhỏ đã mọc ra vài tinh thể. Cây màu trắng xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào cây màu xanh thẳng đứng. Hai chậu cây nhỏ dựa sát vào nhau.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đôi dép lê và chậu cây nhỏ, tất cả kiên trì mà Hạ Thụ dùng để kìm nén cảm xúc hoàn toàn sụp đổ, cô che ngực ngồi xổm xuống khóc nức nở.

...

——“Em là con gái, con gái không thể để bị nhiễm lạnh, có nhớ không?”

——“Cái này là Hoắc Tiểu Bạch, còn cái này là Thụ Tiểu Lục, chờ bọn chúng ra hoa, chắc chắn sẽ rất đẹp!”

——“Anh, anh nhất định phải trở về đây? Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục còn đang chờ anh đấy!”

——“Chắc chắn rồi.”

...

Anh đã trở lại, anh đã quay về đúng hẹn.

Chỉ là...

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh nức nở khó nén, Hạ Thụ chôn mặt trong lòng bàn tay, khóc nức nở, khóc thảm thiết.

Trong bàn tay cô còn cảm một mặt dây chuyền ngọc nhỏ nhỏ, ấn vào ngực mình, tại vị trí nơi mặt dây chuyền chạm vào cô, cảm thấy rất đau.

Trong ngực cô cũng cảm thấy rất đau, nước mắt và tiếng khóc giống như nước lũ không thể nào ngừng lại được.

A Hành...

Anh bị thương, anh bị thương vì cô.

Cứ nghĩ rằng, khi cô trưởng thành, mặc dù cô không thể bảo vệ được anh nhưng ít nhất cô có thể bảo vệ tốt bản thân mình, có thể để anh yên tâm.

Cuối cùng cô không thể bảo vệ được ai, đến bản thân cô cũng không bảo vệ được.

Cô khóc rất thảm thiết, khóc đến mê man, ngay cả có người nhập mật mã mở cửa cô cũng không biết.

Chờ đến khi phía sau có tiếng đóng cửa vang lên, Hạ Thụ mới ngơ ngác ngẩng đầu lên, thút tha thút thít ngoái đầu nhìn lại.

Thẩm Hoài Xuyên đứng ngoài cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô.

—

Thẩm Hoài Xuyên và Hạ Thụ đi trên hành lang bệnh viện.

Lần này Thẩm Hoài Xuyên đột nhiên đến nhà của Hoắc Cận Hành là vì được anh nhờ lấy giúp vài món đồ. Anh ấy phải lấy hai chậu cây, chính là Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục.

Biết anh đã tỉnh lại, Hạ Thụ cũng an tâm.

Lại nghe nói anh muốn nhờ Thẩm Hoài Xuyên mang Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục đến cho anh, hốc mắt Hạ Thụ ửng đỏ, tràn ngập cảm xúc không thể nói thành lời.

Anh còn đang bị thương nhưng vẫn nhớ rõ chúng.

Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương lén sắp xếp cho bọn họ gặp nhau.

Bây giờ toàn bộ người nhà họ Hoắc đều ở đây, bên cạnh Hoắc Cận Hành có người trông coi rất nghiêm ngặt. Ngay cả Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương cũng không phải muốn là có thể gặp được anh.

Đối với chuyện phát sinh lần này, ông cụ Hoắc cực kỳ tức giận, bây giờ ông cụ có xu hướng giận chó đánh mèo. Tuy chưa nói rõ ràng là cấm Hạ Thụ đến thăm nom nhưng gần như không ai dám mạo hiểm để cô vào.

Trên đường đến thang máy chuyên dụng, Thẩm Hoài Xuyên nói: “Lúc cậu ấy tỉnh lại có hơi nhiều người bên cạnh, ông cụ Hoắc gần như đều ở bên cạnh, tôi không có biện pháp để cậu gặp cậu ấy lúc đó, chỉ có thể chờ lúc cậu ấy uống thuốc giảm đau đi ngủ mới được. Mỗi ngày vào lúc đó, ba mẹ cậu ấy và ông Hoắc đều không ở đó, nhưng chỉ có nửa tiếng, cậu nhớ rõ nhiều nhất là hai mươi phút cậu phải ra ngoài.”

Hạ Thụ ôm Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục, yên lặng đi theo phía sau anh ấy, trong lòng chỉ nhớ một điều: “Anh ấy...”

Thẩm Hoài Xuyên hiểu rõ trong lòng. Anh ấy nói: “Cậu yên tâm, bây giờ cậu ấy đã không sao rồi, chỉ là vết thương sâu nên cậu ấy hay ngủ, bác sĩ nói sau này vết thương lành thì sẽ không có di chứng gì.”

Cuối cùng Hạ Thụ cũng yên tâm.

Đến tầng ba mươi ba, cửa thang máy mở ra, hai người nhìn thấy Quý Dương đang chờ ở trước cửa.

Thấy Thẩm Hoài Xuyên, anh ta vội tiến lên: “Ôi, đến rồi à.” Quay đầu nhìn thấy đôi mắt sưng to như quả đào của Hạ Thụ, anh ta giật mình.

Anh ta dùng khuỷu tay chọc Thẩm Hoài Xuyên, “Cậu bắt nạt cô ấy?”

Thẩm Hoài Xuyên đấm anh ta một cái.

Hạ Thụ vừa biết ơn và ngại ngùng, khẽ rủ mi, “Làm phiền hai người quá.”

Quý Dương cười hì hì nói: “Ôi chao, không có gì, không phiền, không phiền!”

Thẩm Hoài Xuyên nói: “Cậu đi đi, hai chúng tôi trông ở đây, không cần lo.”

Chờ Hạ Thụ đã đi vài bước, Thẩm Hoài Xuyên lại gọi cô lại: “Hạ Thụ.”

Hạ Thụ quay đầu lại.

Ánh chiều tà trong hành lang tầng ba mươi ba rất ấm áp, cả người cô như chìm trong ánh sáng.

Thẩm Hoài Xuyên ngập ngừng một lát mới nói: “Cậu sẽ đi Nam Xuyên chứ?”

Ánh mắt màu trà có của cô hơi dao động, giống như không nghe được lời anh ấy nói: “Cái gì?”

“Hôm trước tôi vô tình nghe thấy người nhà cậu ấy nói chuyện, sau khi vết thương của cậu ấy tốt lên, sẽ đưa cậu ấy quay về Nam Xuyên.” Thẩm Hoài Xuyên nhìn cô: “Cậu có đi không?”

Hạ Thụ im lặng một lúc lâu.

“Tôi không biết.” Cô nói: “Rất xin lỗi.”

Không biết là nói với ai.

Cô gái nhỏ cố gắng nở nụ cười, vẫn là dáng vẻ yên tĩnh, trong sáng như xưa, nhưng trong giọng nói dịu dàng lại có che giấu âm thanh run rẩy của mình.

Quý Dương thấy vậy thì không nhịn được chưa xót trong lòng.

“Bỏ đi.” Một lúc lâu sau, Thẩm Hoài Xuyên thở dài, cười nói: “Đúng rồi, còn có một chuyện nữa. Cậu có biết lúc Cận Hành tỉnh lại, câu đầu tiên cậu ấy nói là gì không?”

Ánh mắt Hạ Thụ dao động.

Thẩm Hoài Xuyên: “Cậu ấy nói ‘Hạ Thụ đâu.’”

—

Trong phòng bệnh rộng rãi, sạch sẽ, rèm cửa sổ được kéo kín, tuy là ban ngày nhưng không có một chút ánh sáng nào lọt vào.

Phòng bệnh im ắng, chỉ mở một bóng đèn mờ nhạt, ngoài cửa sổ mưa bụi đang rơi tí tách, thời gian như càng kéo dài hơn.

Cô nhẹ nhàng đi vào phòng, Hạ Thụ đặt Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục trên tủ đầu giường, lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt của anh.

Hoắc Cận Hành đang ngủ say.

Hai gò má anh trắng bệch giống như không còn chút máu nào, hàng mi đen của anh khép chặt, có thể lúc anh tỉnh rất đau nên tóc mái trên trán đã thấm đẫm mồ hôi, có vài sợi đã bết lại.

Hai tay anh đặt bên ngoài chăn, trên mu bàn tay còn dấu của mấy vết kim tiêm, làn da xung quanh đã bị bầm tím.

Nhìn anh như vậy, hốc mắt Hạ Thụ lại trở nên ẩm ướt, cô cố nén nước mắt cười với anh.

“A Hành.” Cô nhẹ nhàng nói: “Em đến thăm anh đây.”

Ngón tay cô nhẹ nhàng cầm bàn tay anh, cô không dám dùng sức, cẩn thận nắm đầu ngón tay anh, nhẹ nhàng cúi đầu nghiêng về phía anh.

Hai má cô dán vào những ngón tay trắng trẻo nhưng lạnh lẽo của anh, nước mắt cô rơi xuống, im lặng rơi trên nệm giường.

Ngón tay Hoắc Cận Hành khẽ cử động, không ai phát hiện.

Sau khi Hạ Thụ nhắm mắt yên lặng cảm nhận, cô lại ngồi thẳng dậy, lau nước mắt, cười tươi.

Cô nói với anh giống như đang nói với một đứa trẻ: “Đúng rồi, em còn mang theo Hoắc Tiểu Bạch và Hạ Tiểu Lục đến cho anh, anh xem nè!”

Hai tay trái phải của cô cầm hai chậu cây từ trên từ tủ đầu giường, cô lắc lắc cây nhỏ trong tay nói với anh.

“Nè nè nè! Đây là Hoắc Tiểu Bạch, còn đây là Thụ Tiểu Lục, chúng nó đã cao hơn rồi, cũng đẹp hơn nữa, Tiểu Bạch, Tiểu Lục, các em mau chào hỏi anh A Hành đi nào.”

Biết rõ anh không nghe thấy được, cô vẫn bưng bình đưa hai chậu cây nhỏ đến trước mặt anh, giọng điệu ghen ngào nhưng vui vẻ lắm lắm.

“Xin chào anh A Hành ~ em tên là Hoắc Tiểu Bạch! Em đã 0.01 tuổi rồi. Sao? Anh hỏi em tại sao lại là 0.01 tuổi hả? Vì tính đến hôm nay em đã sinh ra được 8 ngày rồi! Một năm có 365 ngày, 8 ngày chính là 0.01 tuổi đó.”

“Còn có em, còn có em! Em là Thụ Tiểu Lục, em xinh đẹp hơn Hoắc Tiểu Bạch, lá cây cũng tươi tốt hơn, em do anh A Hành tạo ra, anh còn nhớ em không?”

“Chị Hạ Thụ, sao anh A Hành không để ý đến chúng ta? Anh ấy không thích chúng ta sao?”

Cô im lặng mấy giây, lại đưa hai chậu cây nhỏ đến trước mặt mình, mỉm cười: “Không phải, anh A Hành rất thích tụi em, anh ấy đang bị thương. Chúng ta chờ anh ấy khỏe lại, được không?”

Cô uốn hai cây nhỏ làm hành động gật đầu: “Được.”

...

Hôm đó.

Cô mua hai chậu cây thân đến chỗ anh, cô búống bình mua một cây màu trắng, một cây màu xanh, cô gọi chúng là Hoắc Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục, thăm nghĩ, anh có thể thấy chúng nó trưởng thành khi anh ấy quay lại.

Sau đó anh đã quay trở lại, lại vội vàng đi tìm cô. Anh đỡ một vết dao thay cô, anh còn chưa kịp nhìn chúng.

Giây phút cận kề nguy hiểm anh còn dùng sức che mắt cô, nói với cô: “Đừng khóc, đừng nhìn.”

Hạ Thụ rơi lệ.

Hai mươi phút rất ngắn nhưng cũng đủ dài.

Hạ Thụ để Hoắc Tiểu Bạch và Hạ Tiểu Thụ sang một bên. Cô cố ý học theo dáng vẻ của anh, để hai chậu cây sát lại với nhau.

Anh để mặt gỗ đặt trên tủ đầu giường, Hạ Thụ cầm lấy, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó bỏ vào lòng bàn tay anh.

Đầu ngón tay anh trắng trẻo nhưng lạnh giá, nắm chặt mặt gỗ.

Sau khi đứng dậy, Hạ Thụ chậm rãi cúi người xuống, hôn lên trán của anh rất khẽ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 67: SỰ ĐỒ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay Đế Đô bắt đầu vào thu, chỉ qua vài trận mưa, những phiến lá bạch quả đã chuyển vàng.

Gần đây trong công ty giải trí Hoa Nhất lan truyền một tin tức, cổ đông lớn của công ty bọn họ, Hoắc Cận Hành, cũng là người đứng đầu phụ trách tập đoàn Quân Dục ở Đế Đô bị điều động đến Nam Xuyên, và người phụ trách mới sẽ đến nhậm chức vào một ngày nào đó.

Chuyện fan cuồng của Sở Kỳ đã thương người khác đã không còn là tin tức gì mới lạ.

Nó bị treo trên hot search hai ngày sau đó thì bị tập đoàn Quân Dục đẩy xuống.

Ban đầu truyền ra tin tức Sở Kỳ yêu đương với Cố Vũ Thuần dẫn đến chuyện fan cuồng

của Sở Kỳ đã thương người khác, chuyện này vậy mà lại kết thúc nhanh chóng như vậy, khiến cho mọi người đều bất ngờ.

Trên mạng bàn luận chuyện này mấy ngày rồi cũng dần dần cho qua.

【Thực ra thì, bọn họ cũng chẳng làm gì sai cả? Đúng là Hoắc Cận Hành đã nói dối về việc bản thân lớn lên ở nước ngoài, nhưng như vậy thì cũng có ảnh hưởng gì đến chúng ta? Lẽ nào trong chúng ta có ai chưa từng nói dối sao? Người ta chỉ không muốn bị người khác bàn tán về những điều mình đã trải qua mà thôi. Không hiểu sao lại có nhiều người tức giận như vậy.】

【Đúng như vậy, tôi cảm thấy bọn họ cũng rất đáng thương, chưa nói đến việc đặt điều nói dối, bọn họ chỉ là muốn bảo vệ che chở cho nhau. Hơn nữa vốn dĩ nhân phẩm của Sở Kỳ đã có vấn đề, Hoắc Cận Hành làm thế tôi cảm thấy cũng không sai. Bây giờ lại bị fan cuồng đả thương như vậy, đúng là xui xẻo tám đời mà.】

【+1. Thiếu gia thứ hai nhà họ Hoắc rất đáng thương, còn nhỏ đã bị lạc. Chị gái nhỏ cũng rất đáng thương, không làm gì mà lại bị mắng oan uổng tới vậy. Hy vọng sẽ mau chóng bình ổn trở lại.】

【Fan cuồng đả thương người khác sẽ bị phán mấy năm tù nhỉ? Làm bị thương người nhà họ Hoắc, người anh em này thảm rồi.】

【Mấy năm tù cũng đáng! Làm mà không suy nghĩ!】

.....

Con người luôn như vậy, giỏi chạy theo đám đông, không có mục đích gì. Một số thứ, chỉ khi mất đi, mới bắt đầu tiếc nuối, ân hận.

Bên trong Hoa Nhất bao trùm một bầu không khí u ám.

Từ khi Quân Dục trở thành cổ đông của Hoa Nhất cho tới nay, nhân viên Hoa Nhấp rất ít khi tiếp xúc với vị cổ đông lớn này, nên cũng không thể nói là có quá nhiều cảm tình.

Nhưng rất nhiều người nhớ rõ, lần thám hiểm rừng, Hoắc Cận Hành đã dẫn dắt đội bọn họ giành được giải thưởng chuyến du lịch Dubai như thế nào.

Kỳ thực tính tình của anh cũng rất thú vị.

Anh không thích nói nhiều, không thích cười, luôn là dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng, nhưng khi ngấm lại, thì anh cũng rất gần gũi, bình dị.

Từ khi anh trở thành cổ đông, Hoa Nhất không hề thay đổi các tiêu chuẩn, yêu cầu, cũng chưa từng cắt giảm biên chế nhân công. Ngay cả trong ngày hoạt động thám hiểm đó, có người rụt rè hỏi anh ý nghĩa của manh mối, anh cũng rất kiên nhẫn giải thích.

Quan trọng nhất chính là, anh rất đẹp trai.

Có nhân viên nữ nói: “Ài, thật đáng tiếc, còn chưa được tiếp xúc nữa, thường ngày chỉ nhìn từ xa cũng đã thấy rất đẹp trai rồi! Nhìn Hoắc tổng quen rồi, tôi

không muốn quay lại cảnh ngày ngày phải ngắm những ông già nhăn nheo như trước nữa.”

Khiến cho những người xung quanh bật cười ha ha.

Sau khi cười đùa và than thở xong, vẫn phải quay lại thực tế làm việc.

Sau chín tháng chính thức sáp nhập, trên bàn làm việc của Abel xuất hiện một lá đơn xin từ chức.

Nhìn đơn xin từ chức của Hạ Sáu, Abel có chút kinh ngạc, nhưng nó cũng nằm trong dự kiến của anh ấy.

Anh ấy khuyên nhủ: “Có thể dừng đi hay không? Tiểu Hạ, anh cho em nghỉ dài hạn, anh vẫn sẽ phát lương cho em như bình thường. Em ra ngoài du lịch cũng được, ở nhà nghỉ ngơi cũng được, thả lỏng tâm trạng một chút, chờ tới khi em muốn trở về, em cứ trực tiếp trở về, chúng ta đều chờ em, được không?”

“Không được đâu, anh Abel.”

Người con gái trước mặt mỉm cười, để lộ hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi mắt nâu trong veo, vẫn luôn dịu dàng, đơn thuần như vậy.

Abel đột nhiên nhớ tới lúc mới gặp cô, cô cũng mỉm cười dịu dàng như vậy, hết như cơn gió chiều ấm áp của tháng ba.

Lúc đó, anh ấy còn cảm thấy cô gái nhỏ nhu nhược như vậy nhất định không được.

Hạ Thụ nói: “Anh Abel, cảm ơn anh đã dìu dắt, chiếu cố em mấy tháng qua, nhưng với trạng thái của em bây giờ, thật sự không thể ở lại. Thực xin lỗi, hy vọng anh không trách em, cũng hy vọng nếu còn cơ hội, chúng ta có thể tiếp tục hợp tác.”

Thấy vậy, Abel cũng không tiếp tục khuyên nữa, anh ấy khẽ thở dài, hốc mắt đã đỏ ửng.

Anh ấy hỏi: “Đã tìm thấy nơi muốn đi chưa?”

“Vẫn chưa.” Cô khẽ rũ lông mi, chớp chớp mắt mỉm cười: “Có điều, nói không chừng em sẽ lại đi vào giới giải trí? Chờ đến khi em trở về, biết đâu sẽ là nghệ sĩ dưới trướng của anh.”

Abel nhớ rõ Cố Vũ Thuần từng nói cô biết kéo đàn Cello, anh cười: “Vậy được, anh chờ làm người đại diện cho em.”

“Được.”

Khi vừa ra khỏi cánh cửa lớn của công ty giải trí Hoa Nhất liền có một âm thanh dồn dập vang lên: “Tiểu Mặc!”

Hạ Thụ quay đầu lại, thấy Cố Vũ Thuần đang vội vàng chạy tới.

Cố Vũ Thuần nghẹn ngào: “Tớ vừa mới... Nghe nói cậu từ chức rồi, sẽ rời đi.”
“Ừm.”

Hai mắt cô ấy đã ửng hồng, muốn khóc nhưng lại không khóc được. Hạ Thụ mỉm cười, vươn tay kéo nhẹ khóe miệng cô: “Xin lỗi Vũ Thuần, không kịp ăn thịt, uống canh của cậu rồi, nhưng cậu nhất định phải cố lên đó, tớ sẽ đợi cậu trước TV!”

Cố Vũ Thuần đột nhiên ôm lấy cô, tựa cằm lên vai cô, nước mắt rơi như mưa.

“Từ chức thì từ chức, đi thì đi, cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Nhưng cậu nhất định phải nhớ rõ, cậu không được giống như bảy năm trước, dù cho có đi rồi, cũng không được quên tớ, không được ngừng liên lạc! Nếu không tớ sẽ không bao giờ làm bạn với cậu nữa! Cậu nhớ cho kỹ, có biết chưa!”

Hốc mắt Hạ Thụ cũng đã ướt. Tình yêu cũng được, bạn tốt cũng được, cô vẫn rất may mắn, ông trời đã mang tới cho cô nhiều tàn nhẫn, bất công, nhưng cũng luôn chăm sóc cô một ít, khiến cô vẫn luôn nhận được nhiều điều tốt đẹp nhất.

Cô nói: “Tớ biết rồi.”

—

Hạ Thụ đứng yên lặng trên cầu vượt, đôi mắt nhìn về phía xa xa.

Từ nơi này nhìn qua có thể nhìn thấy toàn cảnh bệnh viện Kiều Tinh.

Ngọn đèn trên mái nhà tầng 33 đang bật sáng, từ nơi này nhìn qua, nguồn sáng đó hệt như một chóm nhỏ ánh sáng đom đóm.

Chạng vạng gió thổi qua có chút lạnh, khiến cho mái tóc và làn váy cô tung bay.

Lúc tiếng điện thoại vang lên, cô không biết mình đã đứng đây bao lâu, ngay cả ngón tay đều lạnh đến mức co rúm lại.

Lúc thấy thông tin hiện lên trên màn hình điện thoại, tim Hạ Thụ bỗng đập mạnh, máu trong cơ thể cũng dồn dập lưu thông.

—“Reng!”

Kể từ sau khi đón Hành Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục, Hạ Thụ không có cơ hội gặp anh thêm lần nào nữa.

Nghe Thẩm Hoài Xuyên nói, điện thoại của anh đều bị thu lại, không cách nào gửi được cho cô một tin nhắn hay gọi cho cô một cuộc điện thoại.

Ngón tay cô run rẩy ấn nhận cuộc gọi, “Alo.”

“Hạ Thụ.” Bên kia điện thoại vang lên giọng nói lạnh lùng quen thuộc.

Vừa nghe thấy giọng nói kia, trong chớp mắt, yết hầu Hạ Thụ khẽ động, hốc mắt cũng nóng bừng lên.

Nghẹn ngào qua giúp tiếng nước nở nghẹn trong cổ họng cô, một lúc lâu sau cô mới cố gắng mỉm cười nói: “A Hành.”

“Là anh.” Giọng nói trong điện thoại rất nhẹ nhàng.

Nước mắt Hạ Thụ đã bắt đầu lăn xuống.

Tại một khoảng không gian khác nơi cũng được ánh trăng chiếu rọi, Hoắc Cận Hành đứng trước cửa sổ phòng bệnh, nhìn về phía chân trời màu cam tím ở xa xa.

Trên đôi môi trắng bệch của anh khẽ cong lên một chú “Hạ Thụ, anh vẫn ổn.”

Bên kia nhẹ nhàng đáp lời lại: “Dạ.”

“Em tới rồi, đúng không?” Ánh mắt anh dừng trên người Thụ Tiểu Lục, ngón tay khẽ siết chặt lại, “Anh biết là em tới rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu.

Những ngày tháng ấy, những lời nói ấy, những lần giã giụa đầu tranh ấy, vẫn còn hiện ra trước mắt cô, văng vẳng bên tai cô.

–“Tôi sớm đã bảo Cận Hành cách xa cô ta ra một chút, vậy mà cậu ta lại không nghe! Hiện tại thì hay rồi. Nếu Cận Hành xảy ra chuyện gì, cô cứ chờ coi đi!”

–“Bảo cô ta cút đi! Đừng xuất hiện bên cạnh Cận Hành nữa, cũng đừng để cho tôi thấy cô ta lần nữa!”

–“Nếu không phải vì cô ta, Cận Hành sẽ bị thương chảy máu sao!”

Hạ Thụ khe khẽ nước nở hai tiếng, cô muốn nói không phải, em chưa có tới.

Cô muốn nói, A Hành, thực xin lỗi, lại làm anh bị thương rồi.

Cô muốn nói, A Hành, em nghĩ kỹ rồi, chúng ta dừng lại thôi, được không?

Nghe nói anh phải đi Nam Xuyên, chúc anh lên đường bình an.

Em phải đi rồi, A Hành. Anh đừng tìm em. Ngày tháng sau này, em chúc phúc cho anh, hy vọng anh cũng chúc phúc cho em.

Nhưng những lời này cứ quanh quẩn bên môi cô, không cách nào để nói thành lời.

Cô nhớ tới độ ấm khi đầu ngón tay anh khẽ vuốt lên khuôn mặt cô, khi anh nói “Đừng khóc, không cần xem nữa”, cô nhớ tới lúc Thẩm Hoài Xuyên nói câu “Hạ Thụ đâu.”

Cô hít sâu một hơi, nói: “Dạ.”

Em tới rồi.

Đầu dây bên kia, Hoắc Cận Hành khẽ cười rộ lên.

Anh nhìn về phía chân trời, nơi những đám mây đang bồng bềnh trên nền trời quang đãng, “Hạ Thụ, em ở đâu, anh có thể tới tìm em không?”

....

Lúc Cận Hành tới, Hạ Thụ đã lau hết nước mắt.

Cô không biết để gọi được cuộc điện thoại đó, để tới được đây, anh đã cãi nhau với gia đình một trận. Anh đến một mình, mặc trên người chiếc áo hoodie và chiếc quần jean năng động, xuất hiện ở phía cuối cầu vượt.

Vết thương của anh gần như đã lành, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Lúc đi bước chân hơi chậm, tay trái đưa lên che vết thương lại.

Thấy bóng dáng cô ở phía xa, anh bèn chạy qua đó.

Hạ Thụ không đành lòng, tự mình chạy qua.

Cô dừng lại trước mặt anh.

Đôi mắt cô phản chiếu bóng hình người con trai của một mình cô. Cô tự nhủ mình nhất định không được khóc, nhưng khi thấy anh ở trước mặt, đôi mắt vẫn không nghe lời, đã sớm ướt đầm từ lâu.

Chăm chú nhìn anh hai giây, ánh mắt cô khẽ đảo qua vết thương của anh, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống, “A Hành... Anh còn đau không?”

“Không đau.” Hoắc Cận Hành lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, sao vừa thấy anh lại khóc rồi?”

Cô không nói gì, nước mắt rơi ngày càng nhiều.

Anh bắt đầu khẽ mỉm cười, dịu dàng dỗ dành cô: “Đừng khóc, thật sự không đau, đã sớm khỏi rồi. Em xem, không phải anh đang rất tốt sao? Đừng khóc.”

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng,

Hơi thở nồng đậm lẫn át cả hương thơm của đất trời bao vây quanh cô, khiến Hạ Thụ quyến luyến không rời, chậm rãi nâng tay lên ôm lấy anh.

Cảm giác được cô đang ôm lấy mình, trong lòng Hoắc Cận Hành vô cùng vui, khóe môi khẽ cong lên.

Hoàng hôn dần tắt đi, gió và ánh trăng trong không khí cũng dần mờ mịt.

Chàng trai và cô gái lặng lẽ ôm chặt nhau.

Hôm nay Hạ Thụ mặc đồ hơi mỏng, áo thun ngắn tay chỉ thích hợp vào mặc vào ban ngày khi nhiệt độ ấm áp, vào ban đêm sẽ có chút lạnh.

Cô ôm lấy anh, cổ tay áo hơi xóc lên, lộ ra cánh tay trắng ngần như ngọc sen.

Ánh mắt Hoắc Cận Hành trong lúc vô tình dừng trên khuỷu tay cô.

Đại não anh vang lên một tiếng ầm ầm!

Từ khi trở về nhà họ Hoắc, ngắt liên lạc với Hạ Thụ, những năm gần đây, Hoắc Cận Hành vẫn luôn kiên trì làm một việc.

–Hiển máu.

Mới đầu anh chỉ hy vọng, dù cô có ở nơi nào cũng có thể bình an vô sự.

Dù biết máu của mình chưa chắc có thể truyền vào người cô. Anh vẫn luôn cầu nguyện, dù cho chỉ có một phần ngàn khả năng, cho dù anh không ở bên cô, thì ông trời cũng sẽ che chở cho cô khi cô cần, dành cho cô tình yêu và sự dịu dàng lớn nhất.

Vậy nên anh biết rõ vết thương khi hiển máu là như thế nào.

Đầu ngón tay run rẩy chạm vào cổ tay bầm tím của cô, Hoắc Cận Hành buông cô ra hỏi, “Sao lại thế này?”

Hạ Thụ hơi giật mình, lập tức kéo cổ tay áo xuống, hai mắt long lanh ngập nước: “A Hành, em không sao.”

“Anh hỏi sao lại như thế này!”

Giọng của anh đã trở nên lạnh thấu xương. Như đã đoán sớm đoán được gì đó, cũng bất tri bất giác hiểu ra điều gì đó, trái tim anh đau như bị lưỡi dao sắc bén cứa vào.

Anh bỗng xoay người đi về hướng bệnh viện.

“A Hành.....” Dường như biết được anh muốn làm gì, Hạ Thụ hoảng hốt kéo lấy góc áo anh.

“Buông tay!” Hoắc Cận Hành dùng lực kéo một chút.

“A Hành!”

“Buông tay!”

Anh phải sớm nghĩ đến, máu gấu trúc dùng để cứu anh đâu phải nói có là có, lập tức có thể tìm được.

Anh phải sớm nghĩ đến.....

“Em không buông!” Cô đột nhiên ôm chặt lấy anh từ phía sau, biết anh còn bị thương, cô cũng không dám dùng sức, nức nở khóc lóc cầu xin: “A Hành, em không buông, em không buông đâu... Anh đừng đi, em sợ lắm, anh đừng đi.”

Bước chân của Hoắc Cận Hành đã dừng lại,

Gió đêm chuyển lạnh, trái tim anh cũng lạnh lẽo như rơi xuống hầm băng, hốc mắt chua xót cay cay.

Cô gái đang ôm anh, là cô gái anh không cách nào buông bỏ được.

Anh tình nguyện chết, cũng không muốn cô bị thương dù chỉ một chút.

Nhưng hiện tại cô lại chảy máu vì anh.

Anh siết chặt tay, khiến các đốt ngón tay trắng bệch, đáy mắt dần ửng hồng, một lúc sau mới ổn định lại hô hấp, xoay người đối mặt với cô.

“Thực xin lỗi....” Anh nhẹ nâng tay cô lên, giọng nói có chút run rẩy: “Thực xin lỗi, Hạ Thụ, xin lỗi, xin lỗi em...”

Hạ Thụ vùi mặt vào lòng anh.

Không biết vì sao, trong lòng cô giống như vừa bị đứt mất một dây đàn, ngay tại khoảnh khắc này, cô bỗng khóc lớn.

Cô cũng không biết tại sao lại vậy, có lẽ là cọng rơm cuối cùng cô nhẫn nhịn mấy năm nay cũng đã bị vò nát.

Cảm xúc chóp mắt đã bùng nổ, đôi tay cô nắm chặt quần áo anh, khóc đến mức không kiềm lại được.

Những khổ sở, tủi thân, áp lực, oán hận đó....

Cô mệt mỏi quá.....

Mùa hè năm ấy, khi nhìn thấy tên anh trên danh sách trúng tuyển, cô cũng không khóc nhiều tới vậy.

Những điều đó vẫn luôn bị cô che giấu ở trong lòng, trở thành vết thương lớn nhất trong sinh mạng của cô, từng chút từng chút làm tổn thương cô.

Cô cũng muốn tiếp tục đi học, cô cũng muốn được kéo đàn Cello.

Cô không muốn làm việc.

Mùa hè phát tờ đơn dưới cái nắng mặt trời chói chang khiến làn da cô cháy nắng đỏ bừng lên. Mùa đông rửa chén dưới nước lạnh khiến đôi tay lạnh cóng không thể ấm lại.

Thầy Tưởng Nguyệt Viện đứng trên sân khấu được mọi người khen ngợi và tôn trọng như vậy, cô rất ngưỡng mộ, cũng có chút ghen tị.

Thấy anh cao cao tại thượng đứng trên đỉnh núi sừng sững, cô vừa vui mừng, lại vừa đau như bị dao cứa.

Cô liều mạng khóc, không còn quan tâm đến gì nữa, khóc đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa, thở hổn hển.

“A Hành, A Hành.....” Ánh trăng dần trở nên lạnh lẽo, cô không ngừng gọi tên anh, nước mắt đã thấm ướt ngực áo anh.

“Anh đây.” Trái tim Hoắc Cận Hành đau xót khi thấy cô khóc thương tâm như vậy, nhưng ngoài việc ôm chặt lấy cô thì anh không làm được gì khác.

Cánh tay anh run rẩy không ngừng, hai mắt cũng đã long lanh đầy nước.

“Em mệt quá.....” Cô nức nở nói không thành câu: “Mệt... A Hành, mấy năm nay, em rất mệt... Em không kiên trì được nữa, A Hành.”

“Anh biết.” Nước mắt đã rơi xuống, anh nghẹn ngào nói: “Anh đều biết.”

Hạ Thụ nức nở khóc: “A Hành, anh dẫn em đi đi, anh mau dẫn em đi đi.”

Nam Xuyên cũng được, nơi nào cũng được.

Em không muốn mệt mỏi như vậy nữa, rất xin lỗi, em muốn mình ích kỷ một chút.

Anh dẫn em đi đi, có được không?

“Được.” Hoắc Cận Hành trầm giọng đáp, bàn tay vỗ vỗ lưng cô: “Em muốn đi đâu, anh đưa em đi.”

“Em, em muốn về nhà.” Cô nói: “Em muốn về nhà.”

Trở lại ngôi nhà có anh.

Anh đi học cùng em, đi Cung Thiếu Niên cùng em, làm bài tập cùng em, trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông cùng em.

Em không muốn trưởng thành nữa. Trưởng thành quá mệt mỏi.

“Được.”

Trên cầu vượt, dưới ánh trăng hiu quạnh, anh ôm chặt lấy cô, nước mắt khe khẽ lăn xuống.

“Anh đưa em về nhà.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 68: BỎ TRỐN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đoàn tàu lửa chạy từ Đé Đô đến Thanh Thành suốt cả một đêm.

Lúc Hạ Thụ tỉnh dậy, vừa đúng lúc mặt trời mọc. Bức màn màu trắng che trước cửa sổ xe lửa bị gió thổi tung bay, ánh sáng và bóng tối phía bên ngoài cửa sổ vụt qua trước mắt cô nhanh như một thước phim.

Hình bóng một chàng trai trắng trẻo phản chiếu trong mắt cô, lặng lẽ ngồi bên cạnh giường cô. Toàn thân được phủ bởi lớp nắng vàng nhẹ, tôn lên đường nét khuôn mặt một cách hoàn hảo.

Thấy cô đã dậy, Hoắc Cận Hành khẽ mỉm cười, đưa tay vén sợi tóc trên trán cô ra: “Em dậy rồi.”

Hạ Thụ yên lặng anh, khóe mắt hơi đau xót, cô nhích người, khẽ cọ đầu vào ngực anh, cánh tay vòng qua ôm chặt lấy eo anh.

Cô dựa đầu vào chân anh.

Hoắc Cận Hành vô cùng đau lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc cô, động tác cực kỳ dịu dàng.

Bây giờ tàu cao tốc rất phát triển, nên không còn nhiều người lựa chọn ngồi xe lửa nữa.

Tuy là mùa hè, nhưng người trên xe cũng không nhiều lắm, tương đối rộng rãi, an tĩnh.

Đội những người xung quanh thức dậy ngày càng nhiều, Hoắc Cận Hành mới nhẹ nhàng lấy gối đầu ra, để cô ngồi dậy.

“Đói không?”

Anh mua khăn ướt, lấy ra một chiếc lau sơ mặt cho cô.

Chuyến đi này quá đột ngột, không kịp chuẩn bị gì cả, chỉ có thể dùng tạm.

Anh nhìn giờ, từ tối hôm qua tới giờ cô vẫn chưa ăn bất cứ thứ gì.

“Còn tận 2 tiếng nữa, em có muốn ăn tạm gì cho bữa sáng không. Hay là chờ xuống xe rồi mới đi ăn.”

Hạ Thụ lắc đầu, “Em.....” giọng cô khàn khàn, cổ họng khô khốc, cô ho hai cái: “Em không đói bụng.”

Hoắc Cận Hành vặn nắp chai nước suối đưa tới môi cô, cho cô chậm rãi uống từng chút một.

Bởi vì khát nước, nên cô uống hơi vội vàng, cánh tay đưa nước của Hoắc Cận Hành khẽ chậm lại: “Uống chậm thôi, cẩn thận kéo bị sặc.”

Uống đủ rồi, Hạ Thụ khẽ hít cảm. Một giọt nước còn sót lại chảy theo khóe môi rơi xuống cổ áo cô, cô nhẹ liếm môi.

Hoắc Cận Hành khẽ cười, xoa xoa trán cô, “Trông em như một con vật nhỏ vậy.”

Lông mi Hạ Thụ hơi rũ xuống.

Qua một đêm, tâm trạng của cô cũng đã bình ổn lại.

Hoắc Cận Hành nắm tay cô: “Anh đã gọi điện cho chú Hạ, xin cho anh dắt em ra ngoài chơi mấy hôm, bảo họ đừng lo lắng. Chú Hạ đã đồng ý, nên em đừng lo.”

Ánh mắt cô hơi lóe lên, có chút ngạc nhiên, không ngờ anh lại xử lý hết thảy mọi chuyện chu đáo tới vậy, nhẹ gật đầu.

Ánh nắng ban mai của mùa thu hắt lên hàng lông mày và đôi mắt của anh.

Hạ Thụ khẽ siết lại đầu ngón tay đang bị anh nắm chặt: “Vậy phía bên nhà anh thì.....”

Hoắc Cận Hành lạnh lùng nói: “Anh đã sớm bàn giao lại hết mọi công việc, phía bên nhà anh sẽ không có chuyện gì đâu, đừng sợ.”

Anh không muốn nói nhiều.

Vì thế cô cũng hiểu ý, không tiếp tục hỏi nhiều.

Ánh mắt cô lại nhìn xuống vết thương ở eo và bụng anh: “Vết thương của anh.....”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành đã dịu dàng trở lại: “Sớm đã lành rồi, chỉ cần không vận động mạnh là được, đừng lo.”

Hạ Thụ cúi đầu.

Lúc này có hai người khác ở bên khu ghế ngồi từ phòng vệ sinh đi tới, là một cặp vợ chồng trung niên, rất hiền lành, nhân hậu.

Nhìn thấy Hạ Thụ đã dậy, người đi không nhịn được cười rộ lên, nói: “Ồ, cô gái nhỏ dậy rồi à, ngủ có ngon không?”

“Dì.” Hoắc Cận Hành lễ phép gật đầu chào.

Hạ Thụ mím mím môi, vừa biết ơn lại vừa thấy có lỗi, còn có chút xấu hổ, “Chú dì, chuyện hôm qua....thật sự cảm ơn hai người.”

“Ai da, không có việc gì.” Người dì kia tùm tùm cười, xua xua tay.

Tối hôm qua Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành mua vé gấp quá, hệ thống tự động chia cho bọn họ chỗ trên ghế giường nằm. Nhưng trên người Hoắc Cận Hành còn có vết thương, không cách nào bò lên bò xuống được, Hạ Thụ thấp thỏm hỏi người ngồi ở ghế ngồi có đồng ý đổi hay không.

Kết quả khi tới khu ghế ngồi, cô còn chưa kịp nói về chuyện đổi chỗ, cảm xúc vẫn chưa bình ổn lại dâng lên, nước mắt liên tục lăn xuống, khiến những người xung quanh còn tưởng là hai vợ chồng này đang ức hiếp cô gái nhỏ.

Hai vợ chồng này thấy cô gái nhỏ khóc như mưa, sau khi nghe rõ ngọn nguồn lập tức đồng ý đổi lại.

Bây giờ cảm xúc đã bình ổn trở lại, Hạ Thụ nhớ lại dáng vẻ của mình ngày hôm qua, càng nghĩ lại càng thấy ngại ngùng.

Suốt dọc đường, hai vợ chồng kia liên tục trò chuyện với hai người bọn họ.

“Các cháu là người Đế Đô à? Lần này tới Thanh Thành du lịch sao?”

“Bọn con đều là người Thanh Thành.” Hoắc Cận Hành nắm tay Hạ thụ, xoa nhẹ, thái độ rất khiêm tốn: “Lần này bọn con về nhà.”

“Vào Đế Đô học đại học à?”

“Không ạ, chúng con đều đã đi làm rồi.”

“Vợ chồng mới cưới sao?”

Khẽ dừng một chút, Hoắc Cận Hành ngoái đầu liếc nhìn Hạ Thụ một cái.

Hạ Thụ có chút ngại ngùng cúi thấp đầu.

Đôi mắt đen láy của anh ánh lên ý cười, tự nhiên nói: “Không ạ, nhưng cô ấy là vợ sắp cưới của con.”

Nói rồi, anh đan chặt mười ngón tay với cô.

Hạ Thụ kinh ngạc ngược lên nhìn anh.

“Hóa ra là vậy.” Hai vợ chồng kia đã hiểu ra, cười rộ lên.

Người vợ nói: “Chồng dì là người Đế Đô, dì là người Thanh Thành, hai người bọn dì cũng quen nhau từ khi còn trẻ, lần đầu gặp mặt là ở trên chuyến tàu này. Bây giờ chỉ cần không có chuyện gì gấp, chúng ta vẫn sẽ ngồi chuyến tàu này đi qua đi lại, không còn cách nào khác, đoạn tình cảm này, có lẽ cả đời dì cũng không buông ra được.”

Người chồng ngồi bên cạnh dịu dàng mỉm cười, ôm lấy bà vai bà.

Trên mặt người vợ cũng nở nụ cười ấm áp.

Hoắc Cận Hành nhìn cảnh này, trong tim cũng len lỏi chút ấm áp, quay đầu nhìn Hạ Thụ, sau đó nhẹ nhàng ôm trọn cô vào lòng.

Khi xe lửa đến trạm, sắc thu đã phủ khắp thành phố nhỏ.

Ngoài cửa sổ, dòng chữ “Thanh Thành” màu trắng chiếu thẳng vào đôi mắt.

Sau khi đi giày vào cho cô, Hoắc Cận Hành khẽ hôn lên trán cô, nói: “Hạ Thụ, chúng ta về nhà thôi.”

—

Đã nhiều năm Hạ Thụ chưa trở lại Thanh Thành.

Thành phố nhỏ này vẫn hệt như trong trí nhớ của cô. Trời xanh, lá xanh, những khóm cúc vàng bên đường đã nở rộ.

Nhưng dường như cũng có gì đó khác lạ.

Đường lớn hình như đã rộng hơn, nhà lầu cũng đã cao thêm. Trong gió thu còn có thoang thoang cảm giác mát lạnh của nước mưa.

Bọn họ cùng trở về khu biệt thự nhỏ nơi nhà họ Hạ từng sinh sống năm đó.

Năm đó khi nhà họ Hạ xảy ra chuyện, căn nhà này đã bị thế chấp cho ngân hàng bán đấu giá. Bây giờ đã qua bảy năm, căn nhà sớm đã đổi sang người chủ khác.

Những vết nước mực hồng hồng trên tường cũng đã được sơn lại, cửa sổ cũng đã được đổi mới. Dường như nó đã thay đổi hoàn toàn, nhưng dường như nó cũng chẳng thay đổi gì cả.

Hạ Thụ đứng ngoài cửa, ánh mắt thoáng dừng trên một chiếc ghế nhỏ được đặt trong sân để trang trí.

Nơi đó, từng có một cái cây.

Cái cây đó chính là cây hoa đào, không cao lắm, năm cô được sinh ra, mẹ của cô đã trồng nó trong sân nhà.

Sau khi bọn họ chuyển đến khu biệt thự, đã chuyển nó sang đây.

Lúc ấy, mùa xuân nó sẽ nở hoa, mùa đông thì sẽ đón tuyết.

Cái cây đó, đã chết năm mười sáu tuổi.

Sau khi căn nhà bị thế chấp, nó bị người chủ mới đồn ngã, làm thành cái ghế nhỏ như bây giờ.

Hoắc Cận Hành biết cô thăm lại chốn xưa, tức cảnh sinh tình sẽ lại cảm khái, nhẹ nhàng dắt tay cô đi: “Chúng ta đi thôi.”

Hạ Thụ yên lặng gật đầu.

Nhưng mà... Đi đâu bây giờ?

Căn nhà ban đầu từ sớm đã không còn là của bọn họ, mà nhà họ Hạ cũng sớm đã không còn nữa.

Vừa rồi cô mới nhận ra, dù có trở về Thanh Thành, cô cũng không có chỗ ở cố định, không có chỗ nào để đi.

Cô sớm đã không còn nhà nữa.

Hoắc Cận Hành nói: “Anh có món quà muốn tặng cho em.”

Hạ Thụ nghi hoặc nhìn anh.

Đôi tay anh nhẹ nhàng che mắt cô lại, Hoắc Cận Hành ở phía sau, chậm rãi dẫn cô đi về phía trước.

Không biết là đã đi tới đâu, Hoắc Cận Hành dặn cô không được mở mắt ra, sau đó hình như cô nghe thấy tiếng mở khóa.

Cánh cửa bị đóng lại sau lưng bọn họ, lúc này Hoắc Cận Hành mới nhẹ nhàng buông tay.

“Có thể mở mắt rồi.” Giọng nói cực kỳ dịu dàng,

Hàng mi của Hạ Thụ run rẩy mở ra.

Tiếp theo trong nháy mắt, cô hoàn toàn ngỡ ngàng.

Không thể tin nổi nhìn khung cảnh trước mắt, “Cái này....”

Cô nhìn xung quanh một vòng, rồi quay sang nhìn anh, “Cái này là?”

Sao lại giống tới vậy?

Hết thấy mọi cách trang trí, bố cục, từ sofa lớn đến chiếc ghế nhỏ, hoa văn của giấy dán tường.

Hết thấy đều y hệt như lúc trước, không khác biệt chút nào.

Hoắc Cận Hành chỉ khẽ cười, dắt tay cô đi lên lầu, dừng ở trước căn phòng đã từng là của cô.

Anh mở cửa ra.

Khung cảnh trong phòng khiến mắt Hạ Thụ nóng bừng lên, đôi mắt chua xót.

Phòng công chúa màu hồng phấn, khăn trải giường màu hồng phấn, ngay cả bức màn cũng là màu hồng phấn.

Trên bức màn còn có đèn ngủ hình ngôi sao, đầu giường bày những con thỏ bông xinh xắn, như chưa từng thay đổi chút nào.

Lòng ngực Hạ Thụ tràn ngập hạnh phúc, cô quay đầu nhìn anh.

Cô không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi anh chuyện này là thế nào.

Hoắc Cận Hành vừa nhìn liền hiểu.

Anh ôm lấy cô vào lòng, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, căn nhà cũ anh không lấy lại được, vậy nên chỉ có thể mua một cái giống như vậy ở cùng khu nhà. Khung cảnh từ cửa sổ lầu hai nhìn ra, không được đẹp như khung cảnh ở căn nhà cũ, mong là em không thất vọng về nó.”

Cô tựa vào ngực anh, nước mắt trào ra thấm ướt áo của anh.

Anh lại tiếp tục nói: “Có điều căn nhà này có thứ khiến anh cực kì hài lòng, em biết là gì không?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh ngập nước, “Là gì?”

“Căn nhà này, là số 25.”

Hạ Thụ đột nhiên nín khóc mỉm cười.

Là sinh nhật của cô.

Thấy cô cười, khóe môi Hoắc Cận Hành khẽ cong lên, đưa tay lau đi nước mắt trên lông mi cô.

Lúc trước khi anh mua căn nhà này, là ngoài ý muốn, cũng là bất đắc dĩ.

Lúc đó vốn dĩ anh muốn mua lại căn nhà cũ của nhà họ Hạ, nhưng căn nhà cũ đó sớm đã bị bán đấu giá từ mấy năm trước. Anh đã lén liên lạc với người chủ trao đổi rất nhiều, nguyện ý mua lại căn nhà kia với giá gấp bội cũng không được. Đúng lúc lại thấy người chủ căn nhà số 25 đang rao bán, anh thấy căn nhà này có thiết kế tương tự, bèn chấp nhận mua lại.

Anh nghĩ là, dù cho cô có ở đâu, dù cô có còn lưu luyến Thanh Thành hay không, thì cô nhất định cũng sẽ rất nhớ nhà.

Nếu...nếu có cơ hội, dù cho căn nhà này chỉ có thể bù đắp chút tổn thương và nuôi tiếc trong lòng cô cũng được.

Hạ Thụ hỏi: “Những cái này, anh chuẩn bị từ khi nào?”

Hoắc Cận Hành hơi dừng một chút, không trực tiếp trả lời mà tiến lại lấy quyển sổ nhà đất từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô.

Hạ Thụ đọc ra thành tiếng, “Tháng 7 năm 201X”

Cô hơi ngẩn người.

Từ ba năm trước.

Có một cảm xúc gì đó không thể giải thích dâng trào trong tim cô.

Ba năm trước... Hình như cô còn đang ở Hải Thành, mà lúc đó anh cũng chuẩn bị tốt nghiệp. Trời nam đất bắc, cũng không biết khi nào mới gặp lại.

Hóa ra từ lúc đó, anh đã nghĩ tới tương lai của cô và anh.

Ngay cả khi cô không xuất hiện, ngay cả khi tất cả những thứ này có khả năng sẽ trở thành vô nghĩa cả đời.

—

Từ tối hôm qua, lúc không tìm thấy người, trên dưới nhà họ Hoắc như muốn phát điên.

Bầu không khí trong phòng bệnh ở tầng 33 của bệnh viện Kiều Tinh cực kỳ căng thẳng, trên giường, chăn bị vứt thành đống chồng chất, bộ quần áo cho bệnh nhân cũng bị Hoắc Cận Hành ném trên giường, Hành Tiểu Bạch và Thụ Tiểu Lục đều còn để trên đầu giường.

Ông nội Hoắc lạnh lùng ngồi trên sô pha, mấy vệ sĩ đứng xung quanh. Có người báo cáo.

“Chúng tôi đã điều tra ra, khoảng 6 giờ rưỡi chiều tối ngày hôm qua, nhị thiếu gia nhân lúc vệ sĩ thay ca trốn ra ngoài, không dắt theo bất kì vệ sĩ nào. Lúc cậu ấy đi mặc một chiếc áo trắng, quần jean màu xanh, lúc đi cũng chỉ đem theo điện thoại và bóp tiền.”

“Sau khi ra khỏi cổng lớn bệnh viện, cậu ấy đi về phía Tây, lúc ra tới ngã tư đường Đông Lâm và Lâm An thì biến mất. Hai cuộc điện thoại cuối cùng là cậu ấy gọi cho cô Hạ Thụ và ba cô ấy, bây giờ đã tắt nguồn điện thoại.”

“Người của chúng ta đã qua nhà họ Hạ hỏi thăm, ông Hạ bảo sáng nay đúng là nhị thiếu có gọi cho bọn họ, cũng thừa nhận là đang ở cùng cô Hạ, nhưng không nói là đi đâu. Bây giờ chúng tôi đang điều tra xem nhị thiếu và cô Hạ có ra khỏi thành phố hay không.”

Khuôn mặt lạnh lùng sau khi nghe xong, không nói lời nào, đôi lông mày càng nhíu chặt hơn.

Hai vợ chồng Hoắc Chấn Xuyên và Cận Ân ở bên cạnh ông nội Hoắc. Cận Ân cẩn thận quan sát sắc mặt ông cụ: “Đứa nhỏ Tiểu Hành này thật là, trên người

còn bị thương mà lại chạy lung tung như vậy, đúng là không để cho người khác bót lo lắng mà.”

Bà mỉm cười hòa giải: “Ba à, ba đừng nóng vội, con đoán là thằng bé buồn chán, mấy ngày nay đều bị người khác giám sát, nên chạy ra ngoài chơi một chút. Nó luôn hiểu chuyện mà, sẽ không làm bậy đâu.”

“Đáng lẽ ba không nên đồng ý để nó nghe cuộc điện thoại kia!” Ông nội Hoắc trầm giọng: “Lại càng không nên đồng ý cho nó ra ngoài gặp con bé kia. Nó hiểu chuyện? Nếu nó hiểu chuyện sẽ không lén trốn khỏi phòng, con coi chuyện gần đây nhất nó gây ra đi!”

Lúc ông nội Hoắc mới tới Đế Đô, đã cho không ít vệ sĩ trông coi, cũng không cho đứa con gái nhà họ Hạ kia tới gặp.

Ông cụ biết chuyện này không thể trách Hạ Thụ, nhưng dù sao Hoắc Cận Hành cũng là vì cô nên mới bị thương, ông cụ không làm được gì nên chỉ đành giận chó đánh mèo.

Mấy ngày nay Hoắc Cận Hành cũng đã ngoan ngoãn hơn, vì muốn gặp con bé kia mà nháo loạn cầu xin ông, ông cụ không cản được, chỉ đành đồng ý, nhưng yêu cầu phải mang theo cả vệ sĩ, và không được đi ra ngoài quá lâu.

Ai mà ngờ được nó lại trực tiếp bỏ lại vệ sĩ, coi mọi người như một trò đùa như vậy.

Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên không dám nói thêm lời nào, chỉ có thể lo lắng, sốt ruột thở dài.

Lúc này Hoắc Cận Diễm khoan thai đi vào,

“Ông nội, ba, mẹ đều ở đây ạ.” Anh ấy mặc một bộ đồ đen, đôi tay đút ở trong túi, bộ dáng thư thả nhàn nhã, tùy tiện ném một trái cherry vào miệng, “Đã tìm được Tiểu Hành chưa?”

“Con còn nói!” Ông nội Hoắc trừng mắt nhìn anh, “Thường ngày đều là con quản thúc nó, chiều hư nó, để bây giờ nó muốn làm gì thì làm, muốn nghĩ gì thì nghĩ.”

Hoắc Cận Diễm mỉm cười, “Ông nội, ông đừng nói vậy. Người có thể quản thúc được nó, không phải chỉ có mỗi ông thôi sao. Hơn nữa, nó là một người sống sờ sờ như thế, chân cũng gắn trên người nó, con cũng không thể lấy dây xích trói nó lại được.”

Ông cụ Hoắc tức giận hừ một tiếng.

Cận Ân vỗ vỗ Hoắc Cận Diễm một chút, “Con bót cái lại!”

Hoắc Cận Diễm che miệng khẽ cười.

Đồng hồ báo thức trên điện thoại vang lên, Hoắc Cận Diễm nhìn thời gian, rồi đứng dậy chào tạm biệt.

“Phải rồi ông nội, con đã bảo AK đi điều tra bên ngoài thành phố, chờ chút nữa sẽ qua đây báo cáo với ông!”

Ông cụ Hoắc phẩy phẩy tay: “Con mau đi đi!”

Hoắc Cận Diễm ra hiệu cho Hoắc Chấn Xuyên và Cận Ân, sau đó đi ra ngoài.

Lúc đi xuống lầu, vừa đúng lúc đụng phải AK đang mang tài liệu tới.

AK nói: “Đại thiếu gia, theo như anh phân phó, đã điều tra....tối hôm qua nhị thiếu đưa cô Hạ tới Thanh Thành, anh xem....”

“Đưa lên đi.” Hoắc Cận Diễm tiện tay lật vài cái, sau đó đưa cho anh ta: “Đề trong bụng, coi như không biết gì.”

AK do dự, “Đại thiếu gia, anh gạt ông nội Hoắc như vậy... Có được không? Lỡ như đến cuối....”

“Nếu không thì sao? Để hai người bọn họ đi cãi nhau à?” Hoắc Cận Diễm liếc anh ta một cái: “Một người thì lớn tuổi như vậy, một người thì bị thương chưa khỏi, cậu thử cược xem cuối cùng ai sẽ thắng?”

AK có chút xấu hổ, cúi đầu khẽ ho.

—

“Để cho nó chút thời gian an tĩnh suy nghĩ lại.” Khẽ thở dài, Hoắc Cận Diễm nhìn ra bầu trời bên ngoài, “Nó cũng lớn rồi, biết rõ mình đang làm gì.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 69: CHẶN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành ở trong căn nhà đó.

Mấy năm nay, mặc dù Hoắc Cận Hành không ở Thanh Thành, nhưng anh vẫn thường xuyên thuê người đến quét dọn vệ sinh và duy trì điện nước trong nhà.

Nhưng dù sao cũng cách một khoảng thời gian, hai người vẫn tổng vệ sinh lại một lượt. Hạ Thụ còn một chiếc máy xông tinh dầu mùi trà xanh rất tươi mát.

Buổi tối, khi Hoắc Cận Hành đang điều chỉnh thử bình nước nóng mới trong phòng Hạ Thụ, Hạ Thụ đang ở phòng bếp dưới tầng một, không biết cô đang mân mê thứ gì.

Khi anh đã chuẩn bị xong hết thảy, dải chăn và dải thảm điện dưới giường công chúa của cô xong, anh đi xuống tầng thì thấy cô quay lưng về phía cửa, trên người đeo tạp dề, mái tóc dài lỏng lẻo, nhìn cô giống như một đầu bếp nữ đang vô cùng bận rộn.

Trong không khí có một mùi thơm nồng nàn, đó là mùi khoai lang.

Anh đứng ở cửa, khẽ gọi cô: ” Hạ Thụ.”

Hạ Thụ nghe thấy tiếng gọi, cô xoay người lại, đồng thời vất hai tay ra phía sau lưng, đôi mắt hạnh đầy vẻ lúng túng.

Trong nháy mắt, cô chớp chớp mắt, ánh mắt lấp lánh, núm đồng tiền lún xuống: “A Hành!”

“Ừ.” Hoắc Cận Hành đến gần cô.

Cũng không biết cô đang bận làm gì, khuôn mặt vốn trắng nõn, giờ đây lại dính vài vết dơ màu đen, có mấy sợi tóc tuột ra, giống như một con mèo nhỏ.

Anh thấy vậy thì bật cười, ngón tay anh xoa vết đen trên mặt cô: “Em đang làm gì vậy?”

“Món này rất ngon.”

“Món gì vậy?”

“Ừm...” Cô không nói thẳng, bàn tay vẫn giấu kỹ phía sau lưng, ánh mắt có vẻ thần bí: “Anh nhắm mắt lại.”

Hoắc Cận Hành cười khẽ, anh nhắm mắt lại theo lời cô.

Giây tiếp theo, có gì đó được đút vào miệng anh, Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, sau đó mới vô thức nuốt xuống.

Vị ngọt tản ra khắp đầu lưỡi.

Là khoai lang mật.

Anh vừa nhai vừa mở mắt ra, trong mắt có ý cười trêu chọc.

“Thế nào, thế nào?” Hạ Thụ chờ mong: “Ngọt không?”

“Ừ.” Hoắc Cận Hành nói: “Ngọt.”

Cô vui vẻ cười rộ lên.

Tay sau lưng cô vẫn còn thứ gì đó, lúc này cô mới vội rút tay lại, đổi đồ trong tay trái sang tay phải.

“Nóng, nóng, nóng!”

Có lẽ là khoai lang vừa được vớt ra, mặc dù không quá nóng, nhưng ở cô cảm một lúc lâu nên vẫn thấy khá nóng. Anh vội vàng lấy đặt vào cái đĩa bên cạnh.

Bàn tay mịn màng của cô gái hơi đỏ vì nhiệt độ nóng, Hoắc Cận Hành cầm tay cô khẽ thổi.

Một làn gió nhẹ lướt qua tay cô, chui tọt vào tận đáy lòng.

Hạ Thụ nhìn anh không chớp mắt.

“Có đau không em?” Hoắc Cận Hành xoa đầu ngón tay của cô, anh ngược lên nhìn cô.

Hạ Thụ lắc đầu như trống bỏi.

“Sau này em không cần tự làm việc này nữa.” Hoắc Cận Hành nói: “Muốn ăn cái gì thì nói với anh, giao cho anh là được rồi.”

Hạ Thụ mím môi: “Nhưng em muốn nấu cho anh ăn mà.”

Giọng cô gái mềm nhũn, nói với anh giống như dâng vật quý: “A Hành, em nói cho anh biết nhé, bây giờ em rất giỏi, em nấu ăn rất ngon! Em biết làm pizza, bánh kem, pudding dâu tây,... À, đúng rồi! Em còn biết làm dừa viên anh thích ăn, em sẽ làm dần dần cho anh nếm thử.”

Hoắc Cận Hành yên lặng lắng nghe, trong lòng rất ấm áp.

Cô từng là công chúa nhỏ mười ngón tay không dính nước xuân, còn không phân biệt được đâu là đường đâu là muối.

Anh cười rộ lên, vuốt mặt cô: “Được.”

Hạ Thụ cười vui vẻ, cô lại cầm một miếng khoai lang đưa đến miệng anh.

“A nào.” Cô há mồm ý bảo anh làm theo.

Hoắc Cận Hành mở miệng ra.

Cô đút khoai lang cho anh, trong nháy mắt, đầu lưỡi tràn đầy vị ngọt.

Cô cười tủm tỉm nhìn anh nhai từ từ, trong lòng rất vui vẻ, cô cũng ăn thử một miếng, sau đó ánh mắt tỏa sáng, gật đầu với anh: “Rất ngọt!”

Hoắc Cận Hành nhìn cô, hai tay bỗng bóp hai má cô, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Hạ Thụ không kịp phòng bị, cô chớp chớp mắt, cô chìa tay ôm lấy eo anh.

Bóng hai người ôm nhau phản chiếu trên gạch men sáng bóng ở phòng bên.

Nụ hôn tràn ngập mùi khoai lang mật. Anh nhắm hai mắt lại, cẩn thận nhắm nháp môi cô, vị ngọt lan từ đầu lưỡi xuống tận đáy lòng.

Hạ Thụ khẽ phát ra từ hừ nhẹ.

Một lát sau, anh buông ra, hơi thở không bình ổn, anh mím môi giống như chưa thỏa mãn, yếu hèn trượt lên trượt xuống.

Anh véo má cô: “Ừ, rất ngọt.”

Mặt Hạ Thụ đỏ bừng, cô rũ mắt xuống không nhìn anh. Cô còn ăn khoai lang gì nữa! Vốn không nếm được mùi vị gì...

—
Sau khi tắm rửa xong, Hạ Thụ cảm thấy thoải mái hơn, tinh thần căng thẳng cũng được thả lỏng.

Cô không có đồ ngủ, quần áo đang mặc là Hoắc Cận Hành chuẩn bị cho cô.

Áo thun trắng, phù hợp với dáng người của anh, cô mặc vào gần như có thể che khuất đùi.

Mấy năm nay, những lúc anh rảnh rỗi, anh sẽ trở lại Thanh Thành, lâu ngày, trong nhà cũng có vài bộ đồ của anh.

Áo thun có mùi hương riêng biệt của anh, Hạ Thụ rất thích và lưu luyến, cô ôm trong ngực ngủ một lúc lâu rồi mới quy củ mặc vào.

Sấy tóc xong chui vào ổ chăn, chăn đã rất ấm áp.

Cô chìa tay chỉnh lại nhiệt độ của thảm điện, lại nhận ra không biết anh đã chỉnh từ khi nào rồi.

Ở thành phố nhỏ phía Bắc đang là mùa thu, thời tiết ban đêm rất lạnh, chỉ có thể dựa vào máy sưởi để sưởi ấm.

Chăn và ga trải giường đều có mùi thơm giúp ngủ ngon. Hạ Thụ kéo chăn che nửa mặt, cô khẽ ngủ.

Yên lặng cảm nhận tình yêu của anh.

Chàng trai cô yêu vừa lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng, trầm tính nhưng cũng rất chu đáo.

Khi cô còn chưa kịp đi về phía trước, anh đã dọn sẵn tất cả bụi gai trên đường cho cô, đều chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho cô.

Cửa phòng bị gõ vang.

Hạ Thụ mở to mắt, cô nói với ra ngoài: “Vào đi.”

Hoắc Cận Hành cầm ly sữa đi vào.

Hạ Thụ ngồi dậy, cô lấy một cái gối đang chồng lên cái còn lại ra, cô cười tủm tỉm nhìn anh: “A Hành!”
“Ừ.”

Cô vẫy tay ý bảo anh ngồi dựa vào gối đầu.

Hoắc Cận Hành từ chối: “Anh chưa tắm, người bẩn.”
“Anh cứ ngồi đi.”

Cô đầu thềm quan tâm, cô chìa tay kéo lấy cổ tay của anh.

Hoắc Cận Hành sợ đổ sữa, anh đành phải cẩn thận ngồi xuống.

Anh ngồi ở mép giường, không dựa vào gối.

Hoắc Cận Hành đưa sữa cho cô: “Em uống sữa đi, giúp ngủ ngon.”

Hạ Thụ nhìn nhưng lại không nhận, cô nghĩ gì đó rồi bỗng kiên quyết lắc đầu.

“Em uống đi, nghe lời nào.” Hoắc Cận Hành khuyên bảo: “Đề lâu sẽ nguội.”

“Em không uống, trừ khi...” Cô cố ý kéo dài, giấu hai tay ra sau lưng, ngửa đầu, há miệng “A a” hai tiếng.

Dáng vẻ đòi dứt cho uống.

Hoắc Cận Hành bật cười, anh rất bất lực.

Anh kéo cô đến gần mình, để ly sữa gần miệng cô, từ từ dứt cho cô uống.

Đôi mắt hạnh của Hạ Thụ híp lại, cô chậm rãi uống sữa được anh dứt.

Bên tai có tiếng ừng ực nho nhỏ.

Cổ của cô gái tinh tế trắng nõn, cổ họng lên xuống theo động tác của cô. Hoắc Cận Hành chỉ nhìn thoáng qua đã thấy không tự nhiên, anh rũ mắt xuống.

Đã uống sữa xong, Hoắc Cận Hành để ly không sang bên cạnh, anh đi vào nhà tắm lấy nước súc miệng cho cô.

“Em súc miệng đi.”

Cô ngoan ngoãn làm theo, đến khi tắt cả mọi thứ đều xong xuôi, Hoắc Cận Hành đi cất cốc, rồi đến chỉnh lại gối đầu cho cô: “Ngủ đi.”

Khi anh đứng dậy, vạt áo bị một bàn tay nhỏ bé túm lại.

Anh cúi đầu thì bắt gặp đôi mắt long lanh. Cô không nói gì, chỉ chớp mắt nhìn anh, giống như một con vật nhỏ đang làm nũng.

Hoắc Cận Hành biết cô muốn gì.

Anh vừa thấy ấm áp vừa thấy bất lực, hoàn toàn hết cách, hai người nhìn nhau vài giây, anh thở dài ngồi xuống: “Được, anh chờ em ngủ.”

Cô vui vẻ cười rộ lên, gật đầu rất mạnh, sau đó chui vào chăn.

Hoắc Cận Hành tắt đèn, chỉ để lại một bóng đèn ngủ nhỏ.

Ánh sáng ấm đảm mờ nhạt.

Mặc dù ngoài miệng nói ngủ, nhưng mắt Hạ Thụ vẫn mở to, cô nằm nhìn anh không chớp mắt.

Bàn tay mát lạnh che mắt cô lại.

Giọng anh trầm thấp: “Không được nhìn, mau ngủ đi.”

Lông mi dài khẽ cọ vào bàn tay anh, cô không nói gì, nhưng lại nghe lời nhắm mắt lại.

Tay cô sờ soạng ra bên ngoài chăn, khi tay cô chạm vào tay anh thì cô cẩn thận nắm lấy để trước ngực mình.

Hoắc Cận Hành để mặc cho cô nắm.

Đêm dài yên tĩnh, hô hấp cô gái dần ổn định.

Hoắc Cận Hành lẳng lặng canh giữ, trong lòng tràn ngập lưu luyến và dịu dàng.

—

Nửa đêm gió nổi lên, Hạ Thụ tỉnh giấc, một lúc lâu sau cô vẫn không ngủ được.

Ánh trăng mờ nhạt lọt qua tấm rèm, cô nhìn chằm chằm ánh sáng đó, suy nghĩ miên man.

Từ hôm qua đến hôm nay, từ Đé Đô đến Thanh Thành, mọi chuyện giống như là mơ vậy.

A Hành, xe lửa, nhà, thậm chí ánh trăng bên ngoài kia...

Hạ Thụ nhẹ nhàng vươn tay ra, ngón tay chạm vào ánh sáng đó.

Đầu ngón tay mảnh khảnh của cô gái chạm vào tấm rèm, đập vào mắt là bóng của ngón tay.

Đã trở về...

Cô thật sự đã trở về.

Cô ở Thanh Thành.

Cô ở trong ngôi nhà của mình. Ngôi nhà thuộc về Hạ Thụ.

Nhưng mặc dù trốn tránh, không dám đối mặt, cô vẫn mãi không quên được.

Ánh trăng kia, không phải là ánh trăng lúc trước. Tất cả mọi thứ đã khác so với ban đầu.

Ngày hôm qua, cô khóc lóc cầu xin anh đưa cô đi, lúc đó cô quá xúc động, như sắp sụp đổ.

Bây giờ bình tĩnh lại, cô mới suy nghĩ rằng, cứ nói đi là đi như vậy... Anh sẽ thế nào?

Người nhà anh chắc hẳn vừa vội vàng vừa tức giận, đều đang đi tìm anh.

Sau khi anh trở về, anh sẽ đối mặt với mọi chuyện như thế nào?

Hình như cô lại khiến anh rơi vào tình cảnh khó cả đôi đường một lần nữa.

Hạ Thụ cắn môi, trong lòng không rõ có cảm xúc gì.

Cô xuống giường, ôm một cái gối đầu, rón ra rón rén đi đến cửa phòng anh.

Hoắc Cận Hành không đóng cửa phòng khi ngủ.

Đây là thói quen từ bé của anh. Khi đó phòng cô ở đối diện phòng anh, bất kể cô vui vẻ, buồn rầu, phải chịu oan ức, cô luôn thích lén chạy đến phòng anh, chia vui hoặc tâm sự với anh.

Cô chỉ đẩy nhẹ, cửa phòng đã mở ra. Trong phòng yên lặng, chỉ có ánh sáng của ánh trăng ngoài cửa sổ.

Người đàn ông nằm im trên giường, anh ngủ rất ngon. Bóng đêm bao phủ khuôn mặt tuấn tú của anh, rất yên tĩnh.

Cô cẩn thận ngồi xổm xuống cạnh giường, nhìn anh ngủ say, Hạ Thụ làm động tác cái loa nhỏ, nhẹ nhàng gọi anh: “A Hành.”

Người trên giường không có phản ứng gì.

Giọng của cô cũng nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Hạ Thụ lẳng lặng nhìn anh trong chốc lát, cô rất muốn làm một chuyện.

Con người của cô lập lánh, khế căn môi quyết tâm.

Cô để gối đầu của mình bên cạnh gối của anh, sau đó chậm rãi xóc chăn lên, chui vào ổ chăn của anh.

Chăn của Hoắc Cận Hành không ấm áp như chăn của cô. Trong nhà chỉ có một chiếc thảm điện, anh đã trải trên giường của cô.

Nhưng nhiệt độ người đàn ông cao, xung quanh cũng khá ấm áp.

Tim Hạ Thụ đập nhanh giống như lên dây cót.

Xung quanh đều là mùi sữa tắm và hơi thở của anh, Hạ Thụ lo lắng mình quấy nhiễu đến anh, cô không dám quá gần gũi với anh, cẩn thận dịch chuyển đến bên cạnh, tựa đầu lên vai anh.

Cô cong môi, vui vẻ nhắm mắt lại.

Cho dù tất cả sự hạnh phúc trước mắt đều trộm được, nhưng dù chỉ là một giây ngắn ngủi, cô cũng rất muốn làm càn để có được.

—

Yé tui đã trở lại rồi đây. Bây giờ có một mình Sani edit nhưng vẫn có chương hàng ngày nhé!!! Không biết mọi người còn nhớ cốt truyện nữa không ☺☺

-----oOo-----

CHƯƠNG 70: NGỦ CHUNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hoắc Cận Hành có thói quen dậy sớm, mặc dù đêm qua ngủ muộn, nhưng sáng nay anh vẫn thức dậy đúng sáu rưỡi.

Lông mi dài của người đàn ông hơi giật giật, anh nâng tay phải lên day huyệt thái dương, dần dần tỉnh ngủ.

Ngoài cửa đã có ánh nắng ban mai, anh đang định ngồi dậy, tay trái khẽ động thì nhận ra không thể cử động được.

Anh quay đầu nhìn, sau đó chấn động!

Đây là –

Hạ Thụ nằm bên trái anh, cô vẫn đang ngủ.

Cô chỉ chiếm một vị trí rất nhỏ, cả người cuộn tròn lại, một tay ôm chặt cánh tay trái của anh, tay còn lại túm cổ tay áo ngủ của anh, giống như gấu túi con ngủ với gấu túi mẹ.

Tim anh đập rất nhanh, nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt, đại não trống rỗng.

Cô không ngủ quá say, cảm giác được anh cử động, cô râm rì hai tiếng, mày nhíu lại.

Hạ Thụ chậm rãi mở mắt ra.

“A Hành...” Con người màu trà phản chiếu khuôn mặt tuần tú của anh, Hạ Thụ vẫn chưa tỉnh ngủ, giọng cô rất dịu dàng, cô dụi mắt ngồi dậy.

Hoắc Cận Hành không biết nên nói gì, cũng không biết nên trả lời thế nào mới đúng, giọng trầm thấp phát ra từ lồng ngực: “Ừ.”

Ánh nắng sớm phủ lên mọi thứ một tầng ánh sáng, cả người cô như bừng sáng lên.

Yếu hèn Hoắc Cận Hành trượt lên trượt xuống, anh nói vấp: “Em..”

Hạ Thụ cúi đầu không nhìn anh, có vẻ lúc này mới thấy xấu hổ, hai má trắng nõn ửng hồng.

Hoắc Cận Hành: “Sao em lại...”

Hạ Thụ túm góc chăn, nhỏ giọng nói: “A Hành, em hơi lạnh.”

Đêm qua, cô lo lắng làm ồn đến anh, chỉ đắp một góc chăn, lúc đầu vẫn chưa có cảm giác gì, đến nửa đêm thì tỉnh dậy vì lạnh.

Có thể là do bị lạnh nên nóng vội, cô cũng không biết mình ôm lấy anh từ khi nào, chỉ nhớ rõ tối qua cô bị gió lạnh làm cho tỉnh giấc.

Cô vẫn đang mặc áo phông trắng của anh, bây giờ nó hơi nhăn nhúm. Cổ áo phông rất rộng với cô, chiếc cổ trắng ngần và xương quai xanh của cô lộ ra.

Hoắc Cận Hành ho khan, anh dời mắt đi, chậm chạp vươn tay chỉnh lại cho cô, rồi dùng chân quần quanh người cô, chỉ có cái đầu nhỏ của Hạ Thụ lộ ra ngoài.

Cô cười ngây ngô với anh.

Hoắc Cận Hành thấp giọng nói: “Không phải em có thảm điện sao? Sao còn bị lạnh?”

“Ừm...” Hạ Thụ thuận miệng nói dối: “Có lẽ em vô tình tắt đi, dù sao, cũng hơi lạnh...”

Anh rũ mi, không dám nhìn cô, mặc dù biết rõ không xảy ra cái gì, nhưng trong lòng lại thấy rất có lỗi.

Hoắc Cận Hành mím môi, anh nói: “Để tôi nay anh xem cẩn thận cho anh. Lần sau bị lạnh làm tỉnh thì cứ đánh thức anh, không cần sợ.”

“Vâng.” Hạ Thụ gật đầu, nhưng lại phản bác: “Nhưng em cũng không phải ở với người khác... Em ở chỗ anh mà.”

Hô hấp Hoắc Cận Hành hơi nặng nề: “Anh cũng không được.”

Cho dù là ai cũng không được.

Cô vẫn chưa kết hôn, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, lời đồn đãi luôn làm tổn thương đến con gái.

Khuôn mặt nhỏ của Hạ Thụ có vẻ buồn rầu, cúi đầu có vẻ không tình nguyện: “Vậy tại sao con trai lại có thể ngủ trên giường con gái, anh còn nằm trên giường em mà?”

“Anh nằm khi nào...”

“Ồ Để Đó!” Cô lập tức đáp lại, ánh mắt tinh nghịch: “Anh từng nằm trên giường em, anh chơi xấu.”

Hoắc Cận Hành nhanh chóng hiểu được lời cô nói là lần đó anh uống rượu bị đau dạ dày.

Anh bất đắc dĩ, khuôn mặt dịu xuống: “Không phải lần đó anh bị bệnh sao, có lý do đó?”

“Em cũng bị bệnh!” Cô phồng mình, vùi đầu vào trong chăn, dùng sức ho khan: “Khụ khụ! Khụ khụ khụ!” Một lúc sau mới ngẩng đầu nói: “Anh xem đi, em cũng bị cảm lạnh rồi này.”

Không còn gì để nói.

Hoắc Cận Hành không nhịn được cười, anh vươn tay bọ hai má cô lên, để cô không thể cúi đầu nữa.

Hạ Thụ không thể động đậy, cô chỉ có thể ngẩng đầu lẳng lặng nhìn anh.

Trong con người trong veo của cô có hình bóng của anh.

Mặt trời đã rõ hơn.

Ngoài cửa sổ có tiếng chim hót vang.

Đôi mắt Hoắc Cận Hành đen sẫm, cô nhìn anh, chậm rãi nở nụ cười. Cả người cô bị chấn quắn chặt, nửa người trên không cử động được, cô bỗng nhào về phía trước, tựa đầu vào ngực anh, giống một con lật đật bỗng ngã nhào vào lòng anh.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, anh không đẩy cô ra, hai tay nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Hạ Thụ nói nhỏ: “A Hành, em sợ bóng tối, sợ lạnh, sợ cô đơn, cho dù làm vậy không đúng, nhưng anh có thể đừng đuổi em đi không. Anh ở cùng em nhé.”

Cô không biết còn có thể ở cùng anh như vậy bao lâu nữa. Dù cho sẽ có người rảnh rỗi thêm mắm dặm muối, cô cũng hy vọng, có thể ở cùng anh từng phút giây.

Hai má cô nhẹ nhàng cọ vào ngực anh, cô ngửa mặt hôn lên vết hằn của anh.

“Được không, được không?”

Hơi thở ấm áp phả vào vết hằn của Hoắc Cận Hành, cả người anh cứng đờ, mạnh mẽ ôm lấy cánh tay của cô.

Anh không thể nói gì khác, chỉ đành đồng ý: “Được.”

—

Tưởng Nguyệt Viện tìm thấy Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên đang ăn tối ở Tinh Lăng Tự.

Cô ta bước nhanh qua, giày cao gót cao mười centimet phát lên tiếng vang, cô ta hỏi ngay: “Cận Hành đang ở đâu?”

Không ngờ cô ta lại đến, Quý Dương và Thẩm Hoài Xuyên ngạc nhiên nhìn nhau, rồi nhìn cô ta.

Quý Dương cười nhạo: “Cận Hành? Sao bọn tôi biết được Cận Hành ở đâu? Sao cô không đi hỏi người nhà họ Hoắc xem?”

“Chắc chắn hai người biết.” Tưởng Nguyệt Viện cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Hôm nay, cô ta tới thăm Hoắc Vận như bình thường, nghĩ rằng đi thăm Hoắc Vận sẽ có thể gặp được Hoắc Cận Hành, cô ta cũng muốn nhân cơ hội này gặp được những người nhà họ Hoắc.

Nhưng Hoắc Vận lại nói với cô ta không thấy Hoắc Cận Hành đâu. Buổi tối hôm trước đã không thấy bóng dáng anh đâu.

Người anh gặp cuối cùng là Hạ Thụ.

Trên người anh vẫn còn vết thương, cô ta nghĩ anh như vậy rồi mà Hạ Thụ còn ích kỷ đưa anh đi, Tưởng Nguyệt Viện cực kỳ tức giận, cô ta không nhìn được

đi tìm hai người.

Quý Dương cười nói: “Chân mọc trên người Cận Hành, tại sao lại chắc chắn chúng tôi biết? Chúng tôi cũng không rảnh đến nỗi lần theo cậu ấy/”

“Hai người có biết người nhà họ Hoắc tìm họ đến phát điên rồi không!”

“Biết.” Quý Dương gật đầu, cười rất thản nhiên: “Vậy thì sao?”

“Vậy thì hai người biết, nên nói ra, chứ đừng giấu hộ anh ấy.” Tưởng Nguyệt Viện hằm hằm giận giữ: “Vết thương của anh ấy vẫn chưa lành, không phải đùa giỡn, hai người cũng không muốn nhìn thấy anh ấy xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Ừ, không muốn.” Quý Dương gật đầu đồng ý: “Nhưng tôi thực sự không biết...”

“Cậu...”

“Đây là chuyện nhà họ Hoắc, liên quan gì đến cô.” Lúc này có tiếng của một người phụ nữ truyền đến, là Tần Xu.

Quý Dương thấy cô ấy thì ngạc nhiên, liếc nhìn Thẩm Hoài Xuyên.

Chơi rất vui.

Tần Xu lườm đầy sự chán ghét với cô ta trên mặt: “Đến cả cọng tóc của nhà họ Hoắc mà cô cũng không có, lại ở đây bắt chó đi cày, cô có tư cách và thân phận gì?”

Đôi môi đỏ mọng nhếch lên, Tưởng Nguyệt Viện lạnh lùng nói: “Tôi không phải người nhà họ Hoắc, vậy chị thì sao? Chị dùng tư cách và thân phận gì ở đây hỏi?”

“Tôi đâu có hỏi, người hỏi là cô!”

Tưởng Nguyệt Viện bị kiềm hãm, cũng biết hôm nay không hỏi ra được gì, cô ta cắn môi nói: “Mặc kệ mấy người, dù sao tôi cũng vì tốt cho anh ấy, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng đừng trách tôi không nói trước.”

Tưởng Nguyệt Viện liếc bọn họ, sau đó xoay người rời đi.

Tần Xu hừ lạnh: “Thật là trà xanh nghìn năm!”

Quý Dương bật cười vui vẻ, anh ấy vui vẻ kéo ghế: “Sao cô lại đến đây?”

Anh ấy trêu tức: “Chẳng lẽ cũng đến để dò hỏi tin tức của người nào đó sao? Hay là dò hỏi tin tức của người nó đó cho em trai?”

“Cút cút cút.” Tần Xu mắng, cô ấy lấy một phong thư từ trong túi ra đưa cho Thẩm Hoài Xuyên: “Này, đồ cậu bảo tôi đã chuẩn bị xong, cậu nợ tôi một bữa cơm đó.”

Thẩm Hoài Xuyên cười nhận lấy: “Cảm ơn.”

Hai người bọn họ thân bí với nhau, Quý Dương mờ mịt, lú lo hỏi: “Cái gì đó? Đây là gì? Hai người có bí mật gì giấu tôi?”

Thẩm Hoài Xuyên cười nhưng không nói, ánh mắt dừng trên phong thư.

—

Ban đêm.

Khi tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Hạ Thụ đang ôm thỏ con ngồi ngoan ngoãn trong chăn, cô vẫn yên lặng lắng nghe tiếng động trong nhà tắm.

Cô đang ở trong phòng Hoắc Cận Hành.

Nghe được tiếng nước ngừng lại, tim cô đập nhanh hơn, lập tức chui vào chăn, nhắm chặt mắt.

Khi Hoắc Cận Hành ra khỏi nhà tắm, anh nhìn thấy cảnh này.

Mái tóc dài của cô gái rơi tán loạn trên gối, khóc chần che non nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra trán và cái mắt, con ngươi đóng lại.

Đáng tiếc đèn trong phòng rất sáng, lông mi dài của cô run lên, bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt góc chăn, rõ ràng là giả vờ.

Anh vô thức cong môi, không vạch trần cô, anh lấy máy sấy đi ra ngoài sấy tóc.

Vài phút sau thì anh quay lại, Hoắc Cận Hành tắt đèn, anh kéo chăn lên, nằm xuống vị trí của mình.

Phản đệm bên cạnh lún xuống.

Tim Hạ Thụ đập nhanh hơn, tay cô càng túm chặt chăn hơn.

Một lúc lâu sau, người bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì.

Hạ Thụ nhắm mắt đợi hơn nửa ngày, trong lòng cô bắt đầu ngờ vực, cô lén mở mắt nhìn anh.

Ánh sáng trong phòng mờ nhạt, Hoắc Cận Hành nằm thẳng, dáng vẻ như đã ngủ say.

Cô bỗng thấy hơi thất vọng và ảo não, nhẹ giọng nói: “A Hành, sao anh không nói gì...”

Hoắc Cận Hành nói: “Không phải em đang ngủ sao?”

Cô khựng lại.

Người đàn ông cười khẽ, anh mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cô.

Thật ra Hoắc Cận Hành cũng căng thẳng, mặc dù đây không phải lần đầu tiên họ ngủ cùng nhau, nhưng trước đó là lúc còn nhỏ, rất nhiều chuyện không phức tạp như bây giờ.

Hai mươi mấy năm nay, anh đã quen đối mặt với đêm dài một mình, nhưng bây giờ bên cạnh lại có người con gái anh thương. Mặc dù không đắp cùng chăn, nhưng anh vẫn không hoàn toàn bình tĩnh được.

Bàn tay dưới chân của anh vô thức nắm chặt lại, Hoắc Cận Hành thấp giọng nói: “Ngủ đi, anh đây rồi, không cần sợ nữa.”

Mắt Hạ Thụ vẫn sáng ngời: “A Hành, em có thể nắm tay anh không?” Anh còn chưa trả lời, cảm thấy chân của mình bị xô dịch, có bàn tay nhỏ bé với vào.

Hơi thở của Hoắc Cận Hành như ngừng lại.

Hoắc Cận Hành vội vàng nắm lấy tay cô, anh xoa bàn tay của cô, mồ hôi của anh thấm vào làn da của cô.

Hạ Thụ nói: “A Hành, tay anh nhiều mồ hôi thật đó.”

Nhưng tay anh lại lạnh hơn tay cô rất nhiều.

Có lẽ là do thẩm điện bên dưới chân, cô có cảm giác chân của anh không ấm như chân của cô, trái lại nhiệt độ cơ thể của anh lại rất cao.

“Ừ.” Anh lúng túng, cẩn thận đặt tay cô vào ổ chân của cô, còn cẩn thận dịch chân cho cô: “Chỗ anh có hơi lạnh, em nhớ đắp chăn cẩn thận, đừng để bị lạnh.”

Hạ Thụ nghe vậy thì nói: “A Hành, em cho anh sự ấm áp được không?”

Cô cũng không cần anh đồng ý, nói xong thì lập tức xốc chân của mình lên, chui tọt vào chân của anh, dựa vào ngực anh rất thuần thục.

Hoắc Cận Hành cứng đờ, cả người giống như bị bôi thạch cao, không thể động đậy được.

Cô duỗi tay ôm lấy anh: “Như vậy, còn lạnh không?”

Cô tựa đầu vào vai anh, ngửa đầu lên cười với anh, trên người cô gái nhỏ ấm như cái lò nhỏ.

Sau lưng Hoắc Cận Hành toàn là mồ hôi, anh không dám ôm cô, tay lặng lẽ nắm thành quyền.

“Không lạnh...” Giọng anh khàn khàn: “Hạ Thụ, em trở về đi.”

Đừng dựa vào anh như vậy.

“Em không.” Giọng cô ngọt ngào, dứt lời, cô còn vòng chân lên eo anh.

Hô hấp của Hoắc Cận Hành ngưng trệ trong nháy mắt khi chân cô vòng qua eo anh.

Anh nhẫn nhịn nói: “Hạ Thụ, vết thương của anh còn chưa lành, em đừng đụng vào anh.”

Vậy nên, em hãy ngoan ngoãn về phòng đi, đừng kê sát vào anh như vậy, được không?

Hạ Thụ ngạc nhiên, lúc này cô mới nhớ ra, vội vàng buông chân ra, bàn tay sờ soạng vết thương ở bụng của anh: “Em xin lỗi, em quên mất, em chạm vào vết

thương của anh, có phải đau lắm không?”

Anh lắc đầu, thấp giọng khuôn: “Trở về ngủ, nhé?”

Hạ Thụ mím môi, bỗng ngồi dậy, cô rũ mắt nhìn anh.

Trong bóng đêm, trong đôi mắt của người đàn ông có ánh trắng.

Đầu ngón tay của cô vẫn chạm ở vị trí miệng vết thương, có cảm giác vết sẹo xuyên qua một lớp áo.

Cô nói: “A Hành, cho em xem vết thương của anh, được không?”

-----oOo-----

CHƯƠNG 71: HÔN LÊN VẾT THƯƠNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ, Hoắc Cận Hành nhìn cô.

Anh từ chối theo bản năng, anh cầm tay cô: “Không xem, xấu lắm.”

Anh muốn bỏ tay cô ra, nhưng Hạ Thụ lại không muốn, cô bướng bỉnh để tay ở miệng vết thương của anh, về mặt ai oán.

Hoắc Cận Hành cũng không dám ép buộc cô, cũng không dám đẩy cô ra, anh cười bất lực, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của cô: “Thật sự rất xấu, đều qua rồi, đừng nhìn nhé?”

“Không, phải!” Cô nhú mi, hai chữ rất kiên định, ánh mắt có vẻ tủi thân.

Hoắc Cận Hành không biết nên nói gì, anh thở dài.

Im lặng một lúc, anh nhẹ nhàng buông tay mình ra.

Đây là đồng ý, môi Hạ Thụ cong lên, cô cẩn thận kéo chăn ra.

Không khí đang ấm, bỗng có gió lạnh thổi vào.

Cô quỳ xuống bên người anh, tay nhẹ nhàng vén áo ngủ của anh lên.

Hoắc Cận Hành run rẩy, anh nhắm mắt lại.

Có một tia sáng lọt qua tấm rèm, mọi thứ trong phòng mờ mờ ảo ảo.

Hoắc Cận Hành có cơ bụng, nhìn qua anh có vẻ gầy, nhưng tập Taekwondo nhiều năm nên cơ thể người đàn ông rất còi trảng.

Phía dưới bụng bên phải của anh có một vết sẹo dài gần bằng gang tay, làm mất đi vẻ đẹp.

Hoắc Cận Hành nói đúng, quả nhiên vết sẹo rất xấu.

Gần như có thể nhìn thấy vết khâu xung quanh vết thương, rất dữ tợn đáng sợ, giống như một con rết vậy.

Tim Hạ Thụ như thất lại, cô không biết nên phản ứng thế nào, con người có hơi nước.

Cô muốn chạm vào nhưng không dám, ngón tay chậm chạp chạm vào vết sẹo của anh, nhẹ như gió.

Ngực Hoắc Cận Hành phập phồng, anh hít sâu.

Hạ Thụ tưởng mình làm anh đau, cô hoảng sợ rút tay lại, giọng như sắp khóc: “Đau không?”

Anh mỉm cười với cô: “Không còn đau từ lâu rồi.”

Một tay anh cầm lấy tay cô, tay còn lại thì định kéo vạt áo ngủ xuống, anh nói: “Được nhìn rồi, bây giờ em ngoan ngoãn ngủ đi, được chứ?”

Hạ Thụ lại túm ngược lấy tay anh, tay kia cũng ngăn cản anh kéo áo xuống.

“Không cho anh động.”

Hoắc Cận Hành không biết cô muốn làm gì, anh để mặc cho cô túm tay mình như tù nhân, nở nụ cười: “Sao vậy em?”

Cô cúi đầu, bỏ hai tay của anh ra, khi buông tay ra còn vỗ nhẹ, dặn dò: “Không được kéo áo xuống đâu đó.”

Hoắc Cận Hành mờ mịt.

Tròng phòng có tiếng kim đồng hồ kêu tí ta tí tách.

Gió ngoài cửa sổ đã dừng lại, ánh trăng sáng lơ lửng.

Thỏ bông dựa vào đầu giường nhìn hai người bọn họ.

Hạ Thụ cúi người xuống.

Cô chưa từng làm như vậy, mặc dù cô đã lấy dũng khí, nhưng vẫn rất căng thẳng, ngón tay dùng sức túm chặt góc chăn.

Động tác của cô rất chậm, trong mắt Hoắc Cận Hành lại càng chậm hơn, cô chậm rãi hôn lên vết thương của anh.

Trong nháy mắt, thế giới của Hoắc Cận Hành như dừng lại, đến cả hô hấp cũng ngưng lại.

Da của người đàn ông rất nóng, môi cô lại hơi lạnh.

“Hạ Thụ...” Hoắc Cận Hành không thể để mặc cô nữa, tay anh đặt trên vai cô, bỗng xoay người, hai tay vây quanh hông cô, con người gọn sóng.

Hạ Thụ sững sờ, mắt chớp chớp.

Hơi thở của người đàn ông nặng nề.

Yết hầu anh giật giật, anh nhắm mắt lại kiềm nén, cúi đầu hôn lên trán cô. Sau đó để chân của cô về đúng vị trí cô nằm, nhét thỏ bông vào ngực cô, cẩn thận chỉnh chân cho cô.

“Ngủ.” Anh nói: “Nhắm mắt lại, không được làm loạn nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Thụ lộ ra ngoài, cô khẽ gọi: “A Hành.”

“Cũng không cho em nói nữa.” Anh cắt ngang lời cô, giọng điệu cũng không được coi là quá nghiêm khắc, nhưng lại hơi trầm thấp: “Nếu không anh không ngủ với em nữa.”

Hạ Thụ nghe vậy thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại, im lặng không lên tiếng.

Hoắc Cận Hành nhìn cô, một lúc sau, anh cũng lẳng lặng nằm xuống, nhắm mắt lại.

Trán anh có một ít mồ hôi, trong bóng tối nên cũng không rõ ràng.

Gió ngoài cửa sổ lại nổi lên, bên cạnh anh truyền đến tiếng hít thở ổn định.

Rất nhỏ, rất khẽ.

Hoắc Cận Hành lại không ngủ được.

Anh xoay người nằm nghiêng, dựa vào ánh trăng lơ mờ, nhìn chăm chăm người con gái trước mặt.

Cô ngủ rất say, anh không kiềm lòng được đưa tay chạm vào mặt cô, sau đó khẽ búng lên trán cô một cái.

Giống như là trút giận.

Dường như cảm nhận được khác thường, cô gái không thoải mái, cọ cọ mặt vào chăn, rồi cuộn tròn người lại.

Anh cong môi.

Cô gái ngốc này không biết hành động vừa rồi của mình quấy rối thế nào, khiến anh chật vật như vậy, bản thân còn ngây thơ không biết gì. Cũng thật là...

Hoắc Cận Hành thở dài, anh ép mình nhắm mắt lại.

—

Giữa tháng chín, ông cụ Hoắc quyết định quay về Nam Xuyên.

Nửa tháng nay, nhà họ Hoắc gần như lật tung cả Đế Đô, vẫn không thấy bóng dáng Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ. Ông nội Hoắc tức giận, sau đó lại sốt ruột, cuối cùng thì bình tĩnh lại, biết được anh không gặp nguy hiểm nên cũng mặc kệ anh.

Lần này trì hoãn hơi lâu, trụ sở chính ở Nam Xuyên vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý.

Hoắc Cận Diễm tạm thời ở lại Đế Đô, xử lý vài việc Hoắc Cận Hành chưa xử lý xong, sau đó chọn người phụ trách phù hợp rồi trở lại Nam Xuyên.

Trước khi đi, ông cụ Hoắc hỏi Hoắc Cận Diễm: “Cháu biết bây giờ em trai mình ở đâu, còn cố ý giấu diếm cho nó!”

Hoắc Cận Diễm cười: “Cháu nào dám, ông nội.” Anh ấy không nhịn được nói: “Hơn nữa, thật ra cháu cảm thấy việc này không quan trọng, thằng bé là đàn ông, bắt cóc con gái nhà người ta, nhà người ta cũng không vội vàng, chúng ta vội cái gì. Chuyện bé không cần xé ra to, đúng không ông?”

Ông cụ Hoắc trừng anh ấy: “Nếu cháu biết thằng bé ở đâu, thì bảo thằng bé trở về! Có nhà không về, cứ ở mãi bên ngoài thì ra thể thống gì.”

Hoắc Cận Diễm cười an ủi: “Ông nội, cháu biết rồi, ông yên tâm.”

Cuối tháng chín, Thanh Thành nhiều mưa.

Sáng nay, khi Hoắc Cận Hành đang trải nilong để bảo vệ cây đào mới trồng thì nhận được đồ chuyển phát nhanh.

Đồ chuyển phát nhanh gồm hai sim điện thoại, một tấm thẻ ngân hàng, dưới cùng là một bức thư, nó hơi ẩm bởi vì cơn mưa mùa thu.

‘Sim điện thoại, thẻ ngân hàng đều ở Thanh Thành, là tên của tôi, trong thẻ có mười vạn, cậu biết mật khẩu, cứ yên tâm sử dụng.

Ông nội, ba mẹ cậu đã về Nam Xuyên, anh trai cậu phải ở lại vài ngày nữa. Người nhà Hạ Thụ đều bình an. Đừng suy nghĩ lung tung, nhớ giữ liên lạc, chú ý an toàn.

Thắm.’

Hoắc Cận Hành mím môi, anh gấp bức thư lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời và bầu trời.

“Cảm ơn.”

Mấy ngày sau, Thanh Thành dần ngớt mưa, nhiệt độ càng ngày càng lạnh hơn.

Tối nay, trước khi trở về phòng, Hoắc Cận Hành xé mảnh giấy nhớ không biết xuất hiện ở cửa từ bao giờ.

Anh mở cửa phòng ra, có lẽ Hạ Thụ vừa tắm xong.

Nhiệt độ trong phòng thấp, cô khoác chiếc áo khoác dày củ anh, cuộn người ở góc giường, rướn người lên cầm máy sấy tóc.

Tóc cô ướt, nhỏ xuống áo khoác tạo thành những đóa hoa nhỏ.

Nghe được tiếng mở cửa, cô quay đầu lại, thấy anh vào thì cười ngọt ngào: “A Hành.”

Về mặt Hoắc Cận Hành cũng dịu dàng.

Cô thấy anh đã trở lại, cô cũng không cần tự mình cắm ô-tô-đien, giờ máy sấy tóc lên trước mặt mặt anh, mắt lấp lánh nhìn anh.

Anh bật cười, im lặng cắm ổ cắm, sau đó ngồi xuống cuối giường, dùng ánh mắt ý bảo cô.

Mắt Hạ Thụ sáng ngời như chứa đầy sao, cô vui vẻ sáp lại gần anh, gối đầu xuống chân anh.

Ánh đèn trên trần nhà sáng trưng, trước mặt cô là khuôn mặt hoàn mỹ của anh.

Mái tóc của cô xoa xuống chân anh, hơi thấm ướt quần của anh, mang đến hơi lạnh.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng cầm lấy tóc cô, mở máy sấy, sấy tóc cho cô.

Bên tai là tiếng máy sấy ồn ào và hơi gió máy sấy ấm áp, Hạ Thụ cực kỳ thoải mái, cô cố nén cười, nhìn anh không hề chớp mắt.

Dường như Hoắc Cận Hành cũng cảm nhận được, anh cũng rũ mắt nhìn cô.

Ánh mắt hai người va vào nhau, Hạ Thụ chợt thấy hơi nóng, bỗng giấu mặt vào chân anh, không cho anh nhìn.

Trên người anh có thoang thoảng mùi sữa tắm và hơi gió lạnh, cô duỗi tay ôm lấy eo anh, cô cười khanh khách, cọ vào chân anh.

Hoắc Cận Hành thấy ngứa, anh khẽ cựa mình, cười nói: “Đừng nghịch.”

“Không nghịch.” Hạ Thụ lại để lộ khuôn mặt nhỏ ra, nằm ngửa nhìn anh: “A Hành, người anh thơm quá.”

Một người đàn ông được con gái khen thơm, thật sự không cảm thấy đó là một câu khen ngợi, anh khẽ véo mũi cô, không trả lời.

Tóc gần như được sấy khô, Hoắc Cận Hành tắt máy sấy.

Căn phòng bỗng yên tĩnh.

Tay anh vẫn luôn vào tóc cô, Hạ Thụ không muốn ngồi dậy, cô nằm trên đùi anh, cười ngây ngô, còn nghịch nghịch đồ trang trí trên thắt lưng của anh.

Một lát sau, cô lại cảm giác được điều gì đó, tựa đầu vào chân anh, cô cay màu: “A Hành, anh thật sự rất ngày, xương của anh làm đau em.”

Hoắc Cận Hành mỉm cười, anh kéo một góc chăn ra làm gối đầu cho cô: “Sau này anh sẽ ăn nhiều hơn, để cho em nằm thấy thoải mái.”

“Không được!” Hạ Thụ lập tức bấu môi từ chối, cô chìa tay ôm lấy cổ anh.

Anh cúi thấp xuống, để cho cô có thể thoải mái nhất có thể.

Trong mắt Hạ Thụ có phản chiếu bóng hình của anh: “Nếu anh ăn nhiều, sẽ béo? Nếu béo, có thể sẽ không đẹp trai nữa.”

Anh cúi đầu, đối diện với ánh mắt của cô, khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ừm...” Cô bĩu môi, cố gắng suy, sau đó vỗ gáy mình cười rộ lên: “Vẫn là em nên ăn nhiều ăn, để gầy nhiều thịt, như vậy sẽ không đau nữa. Em có thể không xinh đẹp, nhưng anh thì phải đẹp.”

Hoắc Cận Hành thấy ấm lòng, anh cười dịu dàng hỏi: “Em không sợ em trở nên xấu xí, anh không cần em nữa?”

Mắt Hạ Thụ sắc như viên đạn: “Anh dám.”

Anh cười: “Không dám.”

Hoắc Cận Hành nâng má cô lên, anh cúi đầu, hôn lên môi cô.

Cả người Hạ Thụ đều nằm trong lòng anh, bây giờ bị anh đè xuống, nửa người trên hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể để mặc anh càn quấy.

Anh hôn không quá mãnh liệt, nhưng cũng không được coi là dịu dàng, Hạ Thụ chỉ cảm thấy hơi thở của mình dần mất ổn định, cô phát ra tiếng hừ nhẹ.

Đôi chân trần của cô đạp lên chân, đẩy ngực anh: “Ôi... Dừng lại, dừng lại! Em bị nghẹn chết rồi!”

Hoắc Cận Hành buông ra, anh mỉm cười, ngón tay vuốt ve đôi môi của cô, ánh mắt anh rất dịu dàng.

Đã mười một giờ rồi.

Hoắc Cận Hành để cô nằm cẩn thận xuống giường, anh đắp chăn cho cô, nhẹ giọng nói: “Không còn sớm nữa, em ngủ đi, anh đi tắm.”

Hạ Thụ ngoan ngoãn gật đầu, cô nhắm hai mắt lại.

Khi anh tắm xong đi ra, người trên giường đã ngủ rồi.

Cô gái ôm thỏ bông, vẻ mặt cô ngủ rất yên tĩnh, chăn bị đá tung ra, lộ ra cẳng chân.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng dịch lại chăn cho cô, lẳng lặng nhìn cô.

Hoắc Cận Hành thấy cô ngủ say, anh tắt nốt ngọn đèn cuối cùng trong phòng, sau đó thông thả đi ra ngoài.

Đêm mùa thu, thị trấn nhỏ càng thêm vắng vẻ, mưa đã ngừng, nhưng không khí lạnh vẫn không hề biến mất, gió thổi lạnh đến tận xương.

Hoắc Cận Hành đi ra cửa biệt thự, anh đứng dưới đèn đường.

Một chiếc xe thể thao màu đen đang đậu ở đó.

Thấy anh đến, cửa kính xe hạ xuống.

Hoắc Cận Hành yên lặng nhìn người trong xe, một lúc lâu sau anh mới thấp giọng gọi: “Anh.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 72: KHÔNG CHÍNH XÁC

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edi: Sani

Một tay Hoắc Cận Diễm để trên cửa xe, tay còn lại để trên vô lăng, trạng thái nhàn nhã, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, không có độ ấm giống như thời tiết cuối mùa thu.

Hoắc Cận Hành lẳng lặng nhìn, thấy anh ấy không nói gì, anh lẳng lặng rũ mắt. Gió đêm khiến tóc anh hơi rối. Hoắc Cận Hành thấy lạnh, môi trắng bệch.

Hoắc Cận Diễm nhìn chằm chằm anh một lúc, bỗng mở cửa xuống xe.

Cửa xe bị đóng rầm một tiếng.

Anh ấy đi đến trước mặt Hoắc Cận Hành.

Hoắc Cận Hành ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh ấy.

Hoắc Cận Diễm cố nén giận, anh ấy không làm gì quá đáng, chỉ đưa tay chạm nhẹ vào vai trái của anh.

“Em còn biết anh là anh em sao?”

Hoắc Cận Hành lùi ra phía sau, trên mặt không có cảm xúc gì.

“Ông nội, ba mẹ, có khỏe không ạ?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“...” Anh không nói gì, im lặng rồi nói: “Em xin lỗi.”

Giọng anh rất trầm: “Còn nữa, cảm ơn anh.”

Anh biết Hoắc Cận Diễm vẫn luôn giấu diếm thay mình.

Hoắc Cận Diễm thấy anh như vậy, giọng cũng dịu đi: “Vết thương thế nào rồi?”
“Đã lành rồi.” Hoắc Cận Hành nói.

“Khi nào trở về?”

Anh ấy hỏi thẳng thắn, Hoắc Cận Hành nghe vậy thì im lặng, anh cúi đầu không nói gì.

Hoắc Cận Diễm nhú mày: “Nói!”

Hoắc Cận Hành không trốn tránh được, anh mím môi, vẫn nói ra những lời anh ấy không muốn nghe nhất: “Anh, rất xin lỗi.”

Ánh mắt người đàn ông sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Em thật sự định trốn ở đây cả đời?”

“Không trốn được cả đời.” Hoắc Cận Hành lặng lẽ nắm chặt tay.

Nhưng ít nhất... Bây giờ cô vui vẻ.

Đương nhiên anh cũng biết đây không phải kế lâu dài, nhưng nếu có thể làm cho cô vui vẻ, anh tình nguyện kéo dài điều đó, dù có thể chỉ kéo dài được thêm một giây.

Dáng vẻ mặt kiêu ché của cô ngày đó vẫn khắc sâu trong đầu anh, anh không nỡ chạm vào, lại càng không dám chạm.

Cô phải chịu nhiều tổn thương như vậy, anh tuyệt đối không cho phép cô bị tổn thương thêm một lần nữa.

Hoắc Cận Diễm thở dài.

Gió đêm thổi khô quần áo ẩm ướt, ánh đèn lò mờ phủ một lớp sương mù.

“Tiểu Hành, em có từng nghĩ rằng.” Anh ấy nhìn vũng nước dưới mặt đất, nói: “Có lẽ chuyện này vốn không khó khăn như em nghĩ, có thể ông nội và ba mẹ đều không phản đối.”

Con người Hoắc Cận Hành đen kịt.

Điều anh sợ không phải là sự phản đối của người nhà.

Cái giới đó giống như một cái hồ, sâu không thấy đáy, không thể lường trước được.

Thứ có thể giết người không chỉ là thanh kiếm sắc bén, mà còn có thể là những lời nói và ánh mắt dần thâm nhập vào như là thuốc độc.

Hoắc Cận Hành nhắm mắt, giống như là hạ quyết tâm, anh thấp giọng gọi: “Anh.”

Khi anh mở mắt ra, đôi mắt vô cùng kiên định: “Mọi người để em đi đi.”
Đêm khuya cực kỳ yên tĩnh.

Vẻ mặt Hoắc Cận Diễm sầm xuống ngay lập tức.

“Em có ý gì?” Giọng anh ấy trầm xuống mấy tông, lạnh lùng giống như một tảng băng: “Em muốn rời khỏi nhà họ Hoắc?”

“Mặc dù em biết em rất có lỗi với mọi người.” Giọng Hoắc Cận Hành khàn khàn: “Nhưng anh à, anh biết ban đầu em trở về vì điều gì, bây giờ coi như em cầu xin mọi người.”

Nhưng sau này kết quả lại không như mong muốn, anh tình nguyện để mọi thứ trở lại điểm ban đầu.

Ánh mắt Hoắc Cận Diễm hiện lên vẻ tức giận, anh ấy nhếch môi nhìn anh không nói gì.

Hoắc Cận Hành cũng không lùi bước, anh lẳng lặng nhìn lại.

Đã quen với không khí bên ngoài, Hoắc Cận Hành không thấy lạnh nữa, thấy đối phương vẫn không mở miệng, trong lòng anh có hơi lo lắng và bất lực.

Trong phút chốc, thậm chí anh nghĩ bằng bất cứ giá nào, chỉ cần anh ấy đồng ý... Chỉ cần bọn họ không làm phiền anh và Hạ Thụ, anh làm gì cũng được, cho dù là quỳ xuống.

Có lẽ hai anh em có thần giao cách cảm, Hoắc Cận Diễm bỗng nói: “Em đừng cầu xin anh, cũng đừng quỳ xuống với anh.”

“...”

“Em đến quỳ với ông nội, ba mẹ.” Anh ấy bắt đầu dĩ, thấp giọng nói: “Năm đó, anh không cẩn thận để lạc em, là anh quỳ xuống trước mặt ông nội và ba mẹ để cầu xin họ tha thứ. Bây giờ em muốn tự đánh mất mình thì tự em đi cầu xin bọn họ.”

Hoắc Cận Hành bất lực, anh rũ mắt xuống.

Hoắc Cận Diễm xoay người đi về phía xe thể thao, anh ấy mở cửa xe ra nhưng lại không tiến vào, suy nghĩ một lúc rồi quay trở lại: “Trong người có còn tiền không?”

Hoắc Cận Hành nói: “Có.”

Anh ấy lấy một tấm thẻ ngân hàng ra đưa cho em trai: “Thẻ của em đều bị đóng rồi. Đây là thẻ của anh, mật khẩu là sinh nhật em, ông nội không tra ra được, không cần sợ.”

“Em còn...”

“Cầm!” Anh ấy không nói nữa, dứt khoát ném thẻ ngân hàng lên người anh.

Thẻ ngân hàng rơi xuống đất phát ra một tiếng vang nhỏ.

Giọng điệu Hoắc Cận Diễm không tốt: “Tự em suy nghĩ lại đi, suy nghĩ kỹ rồi thì quay về Nam Xuyên nói cho anh biết đáp án. Đến lúc đó, mang cả lỗi đến trả anh!”

Xe thể thao rời đi.

Trở lại phòng ngủ, mọi thứ vẫn yên bình như trước. Hoắc Cận Hành mò mẫn mở cửa nhờ vào ánh trăng, anh ngồi xuống bên giường.

Người con gái trên giường vẫn đang ngủ say, tư thế đã thay đổi, cả người cuộn tròn lại giống như con mèo nhỏ đang ngủ đông, cô đã lăn đến chỗ của anh, không biết con thỏ bông đã bay đến nơi nào, cô đang ôm một góc chăn của anh trong ngực.

Trên người Hoắc Cận Hành có hơi lạnh, anh không dám ôm cô.

Anh khẽ vuốt vé mái tóc của cô, cúi xuống hôn lên trán cô.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng dịch cô về vị trí của mình, sau đó anh nằm xuống, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, người bên cạnh bỗng mở mắt ra.

Ánh sáng trong phòng ảm đạm, ánh mắt cô gái ẩn giấu trong bóng tối, nước mắt cũng không nhìn thấy rõ.

—

Vào ngày đầu tiên của tháng tám âm lịch, dự báo thời tiết ở Thanh Thành có mưa.

Hôm nay, Hạ Thụ định đi chùa.

Trước kia vào ngày mười lăm hàng tháng, nhà họ Hạ sẽ đi lên chùa, chỉ cần có thời gian rảnh, cả nhà sẽ đi theo ông cụ Hạ lên chùa ăn chay lễ Phật. Năm ông cụ Hạ qua đời, Hạ Thụ đã thấp đèn lồng ở chùa cho ông cụ, thấp suốt bốn mươi chín ngày.

Sau đó, nhà họ Hạ rời khỏi Thanh Thành.

Mấy năm nay phải bốn ba cuộc sống, nhà họ cũng không có cơ hội lên chùa ăn chay.

Lần này cô đi để thăm lại chốn cũ, đồng thời cầu nguyện vài điều.

Sáng sớm họ ra ngoài, trời đã mưa.

Hoắc Cận Hành chọn cho Hạ Thụ một bộ quần áo dày, anh cẩn thận kéo khóa áo cho cô, sau khi xác nhận gió không thể lọt vào, anh mới yên tâm ra ngoài.

Hôm nay có vẻ cô rất vui vẻ, trời mưa nhưng cũng không thể kìm nén được sự vui vẻ của cô, cô cầm một chiếc ô nhỏ tạo ra một khung cảnh rất đẹp.

Dọc đường lên núi, Hạ Thụ rất hưng phấn.

“A Hành, anh nhìn tảng đá lớn kia xem! Anh nhớ không, lúc nhỏ chúng ta từng ngồi ở đó, anh nhìn đi, bây giờ nó vẫn ở đó!”

“Còn có cái cây này nữa! Anh có nhớ lúc đó em trèo lên không! Sau đó bị ông nội mắng.”

“Còn cái kia, đôi sư tử kia vẫn ở đây! Em nhớ chúng bị thiếu một sợi tóc...”

...

Cô nhìn trái nhìn phải, vui vẻ nhảy chân sáo, Hoắc Cận Hành kiên nhẫn đáp lại, ánh mắt vẫn dừng trên người cô không rời.

Đường núi khá dốc, anh dịu dàng dặn dò: “Đi đường cẩn thận kẻo ngã.”

Nghĩ đến điều gì đó, Hạ Thụ bỗng dừng lại, chờ mong nhìn anh.

Hoắc Cận Hành phát hiện cô không theo kịp, anh đứng lại, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Đôi mắt cô lấp lánh, đáng vẻ rất mong chờ, cô vươn tay ra.

Cô muốn nắm tay anh.

Khóe môi Hoắc Cận Hành cong lên, anh lùi lại hai bước, nắm lấy tay cô.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Đáy lòng Hạ Thụ như nở hoa, cô vội vàng chui vào tán ô nhỏ của anh, ôm chặt lấy cánh tay anh, cười ngây ngô.

Chiếc ô trong tay Hoắc Cận Hành yên lặng nghiêng về phía cô, hai người họ tiếp tục đi về phía trước.

Trời mưa nên không nhiều người lên chùa.

Buổi chiều, khi gần đến lễ tụng, Hạ Thụ nghe nói, đại sư Ngô Trần trụ trì chùa năm đó đã qua đời.

Hạ Thụ cảm khái trong lòng.

Cô còn nhớ đại sư Ngô Trần là một hòa thượng cao lớn và hơi mập, ông rất kiên nhẫn với từng vị khách, mỗi lần thấy cô đều cười ha ha gọi cô là thí chủ nhỏ, cô còn mời ông khai quang ngọc của A Hành.

Có lẽ nhân sinh là như vậy, khi chúng ta nói chia ly, rồi khi quay đầu lại, đã không còn đáng vẻ của lúc nước.

Những người đi ngang qua đời nhau, không ai biết được đó có phải lần cuối họ gặp nhau hay không.

Hạ Thụ thấp cho ông một nén nhang.

Lễ tụng kết thúc, mưa bên ngoài điện Phật càng nặng hạt hơn.

Hạ Thụ đi theo Hoắc Cận Hành dưới tán ô: “A Hành, em nghĩ nói cả đời chủ trì không lấy vợ, hơn mười tuổi đã xuất gia vào chùa ở. Anh nói xem, ông ấy không nhầm chán sao? Cả đời người chỉ ở trong ngôi chùa nho nhỏ này, tại sao ông ấy lại chọn như vậy?”

“Có người yêu vợ, có người yêu Phật.” Hoắc Cận Hành nói: “Ông ấy chỉ lựa chọn thứ ông ấy thích mà thôi.”

Nghe vậy, cô nở nụ cười, ôm cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh: “Vậy anh yêu vợ hay yêu Phật?”

Hoắc Cận Hành xoa đầu cô, anh không trả lời.

Bên ngoài điện Phật có một cây cổ thụ.

Đó là cây ước nguyện, hàng năm đều được rửa tội bởi kinh Phật, cây mọc xum xuê.

Nhánh cây treo đầy thẻ ước nguyện, gió thổi cành cây đung đưa, chuông phật di chuyển.

Hạ Thụ cười: “A Hành, em nhớ cây kia là cây ước nguyện. Không phải anh nói muốn chép kinh cho ông nội sao? Anh về phòng ăn chay trước chờ em, em đi cầu nguyện.”

Hoắc Cận Hành nhìn cái cây ở xa xa, như là nghĩ đến gì đó, anh thấp giọng nói: “Không chắc.”

“Cái gì?” Tiếng anh hòa với tiếng mưa, Hạ Thụ không nghe rõ.

Hoắc Cận Hành bắt gặp ánh mắt ngây thơ của anh, anh lắc đầu: “Không có gì.”

Mặc dù trời mưa, nhưng nghệ nhân phụ trách cây ước nguyện vẫn ở đó.

Hạ Thụ đi đến cái lều nhỏ kia.

Hoắc Cận Hành về phòng ăn chay trước.

Những vật trang trí treo trên cây ước nguyện khá đắt, thứ rẻ nhất là giấy đỏ, thứ đắt nhất là thẻ gỗ được khắc thủ công, phía dưới có treo một cái chuông nhỏ.

Hạ Thụ chọn cái đắt nhất, cô viết chữ cần khắc lên giấy rồi đưa cho nghệ nhân.

Vị sư phụ già nhìn tờ giấy, cười: “Cầu nguyện cho người khác?”

“Vâng.” Hạ Thụ cầm chuông nhỏ, cô cười duyên dáng.

Cô không mình có thể ở cùng anh bao lâu nữa... Không biết tương lai sẽ như thế nào.

Cô cầu nguyện, bất cứ lúc nào, cho dù ở đâu, cô cũng mong anh hạnh phúc.

Nghệ nhân cười nói: “Tình cảm của hai người thật tốt, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn cầu nguyện cho nhau.”

Hạ Thụ giật mình, cô không hiểu: “Cái gì ạ?”

“Không phải sao?” Người nghệ nhân nói: “Tôi nhớ mấy năm trước hai người đến đây, thế nhưng lúc đó cậu nhóc kia cũng chỉ là chàng trai mới lớn, cậu ấy cũng cầu nguyện cho người khác. Có rất ít người ước nguyện cho người khác, nên tôi có ấn tượng với hai người.”

Bảy năm trôi qua, biết người bao la, dù sao cũng chỉ nhớ được vài người đặc biệt.

Tim Hạ Thụ đập lỡ một nhịp, cô dần hiểu ra, chiếc ô trong tay rơi xuống đất.

Cô bỗng xoay người chạy về phía cây ước nguyện.

Mưa bụi hất trên người cô.

Dưới tàng cây có thêm đá, cô kiễng chân bắt đầu tìm kiếm thẻ bài.

Có vài hồi ức bị thời gian phủi đầy bụi, nhưng lại bị gió cuốn đi những trần tục, lại rõ ràng một lần nữa.

...

– A Hành, cậu muốn cầu nguyện không?

– Muốn.

– Tớ mong... Mọi thứ đều thuận lợi.

...

Trời mưa lớn, phía chân trời có tiếng sấm.

Người nghệ nhân ở bên kia lo lắng gọi: “Cô nhóc, đừng tìm nữa! Trời mưa to, mau trở lại, đã nhiều năm rồi, không tìm thấy đâu!”

Hạ Thụ không nghe thấy, cũng không cảm nhận được gió lạnh và nước mưa.

...

– A Hành, cậu cầu nguyện xong rồi sao?

– Sắp rồi.

– Vậy tớ qua kia chờ nhé.

...

Mưa càng lúc càng lớn.

Mây đen hoàn toàn che mất ánh mặt trời, ánh sáng cũng không còn rõ nữa.

Không biết qua bao lâu, người nghệ nhân cầm ô và những thẻ ước nguyện vừa mới làm xong chạy đến, ông ấy liên tục nói: “Được rồi, được rồi! Cô nhóc đừng tìm nữa, hàng năm có rất nhiều thẻ bài bị rơi xuống, không chắc nó còn ở đây không.”

Ngón tay Hạ Thụ run rẩy, cô chạm vào một thẻ bài giấu sâu trong lá, cô nhẹ nhàng mở ra.

Thẻ bài kia đã rất cũ, chuông nhỏ cũng đã bị oxy hóa biến thành màu đen, chữ viết bị mưa làm ướt, rất rõ ràng.

Hạ Thụ bỗng bật khóc như mưa.

...

– Không chắc.

– Cái gì?

– Không có gì.

...

Vậy nên, thì ra...

Thì ra là như vậy.

Cô đưa tay nhận lấy thẻ bài nghệ nhân vừa làm xong, cô treo lên cùng chỗ với thẻ bài kia.

– Mong Hạ Thụ cả đời bình an, vui vẻ, mọi sự thành công, cơ thể khỏe mạnh.

– Mong A Hành, cả đời bình an, thuận buồm xuôi gió.

...

– Có người yêu vợ, có người yêu Phật. Ông ấy chỉ lựa chọn thứ ông ấy thích.

– Vậy anh yêu vợ hay yêu Phật?

Anh yêu em.

-----oOo-----

CHƯƠNG 73: TRÙNG PHẠT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Ngoài trời mưa lớn, có gió lùa vào phòng, thổi bay hai trang kinh đã chép xong trên mặt bàn xuống đất.

Hoắc Cận Hành ngây người, anh vội vàng dùng cái chén chén mấy trang còn lại, sau đó đứng dậy nhặt hai tờ giấy dưới mặt đất lên, anh đi đóng cửa sổ lại.

Anh đã chép đến đoạn cuối cùng.

Chữ anh rất đẹp, đầu bút lông cứng cáp, giống như con người anh vậy, kiên cường, phong thái quân tử.

Sau khi chép kinh sáu lần, Hoắc Cận Hành đóng bút lại, anh nhìn bầu trời bên ngoài qua cửa sổ.

Hạ Thụ vẫn chưa về.

Anh đứng dậy, mặc áo khoác vào định đi ra ngoài tìm cô, cửa phòng ầm chày bỗng bị đẩy ra, Hạ Thụ vội vàng tiến vào.

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Cả người cô ướt đầm, tóc cũng ướt sũng, nhỏ giọt dính trên mặt cô, quần áo của cô.

Hoắc Cận Hành đứng cách xa cô vài bước, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được hơi lạnh trên người cô. Mặt và môi cô đều trắng bệch.

Anh nhúu mày, vội vàng đi vào nhà vệ sinh cầm khăn mặt đến lau mặt cho cô: “Sao lại thành như vậy?”

Hạ Thụ để mặc anh lau cho mình, cô hít hít mũi: “Mưa...”

“Sao lại dầm mưa như vậy?” Hoắc Cận Hành nheo mắt lại: “Không phải có ô sao?”

Hạ Thụ nhìn anh không chớp mắt: “Em bỏ ô lại, không che ô...”

Anh tức giận, động tác mạnh hơn một chút.

“Sao lại bỏ ô? Mưa to như vậy, rồi đổ bệnh thì làm sao? Hơn nữa em không biết tránh đi một lúc sao, sao lại để mình dầm mưa như vậy?”

Hạ Thụ không nói gì, cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hồng hồng.

Thái độ anh không hề dịu đi: “Nói chuyện.”

Giây tiếp theo, cô bỗng giang tay nhào vào người anh.

Hoắc Cận Hành không đứng vững.

Trên người cô vẫn còn hơi lạnh và nước mưa, trong nháy mắt liền thấp ướt áo của anh.

Anh giật mình, cảm giác được bàn tay nhỏ bé kia ôm chặt eo mình, tay cô càng ngày càng siết chặt.

“Em xin lỗi.” Cô vùi đầu trong ngực anh, giọng nức nở giống như con mèo nhỏ: “Em xin lỗi...”

Hoắc Cận Hành thấy cô như vậy, lòng anh đau xót, bỗng cảm thấy lời mình nói có hơi nặng.

“Không phải anh trách em.” Anh chậm chạp vỗ nhẹ lên lưng cô, thở dài nói: “Anh sợ em bị bệnh.”

Hạ Thụ không nói gì.

Cô vùi đầu trong ngực anh một lúc lâu, bướng bỉnh không ngẩng lên, cô cọ đầu vào ngực anh: “Em sai rồi.”

Giọng cô lí nhí: “Nhưng nếu bị bệnh sẽ có anh chăm sóc em, nên em mới không sợ...”

Tim Hoắc Cận Hành bị cô cọ cho mềm nhũn, anh ôm chặt cô.

“Ừ.” Giọng anh trầm thấp phát ra: “Anh chăm sóc em.”

Hạ Thụ nhắm mắt lại, kê sát tai vào ngực anh.

Trong phòng yên lặng, tiếng mưa rơi tí tách.

Một lúc sau, Hoắc Cận Hành từ từ buông bỏ vai cô ra, tách khỏi cô.

Hạ Thụ ngoan ngoãn rời khỏi ngực anh, cô ngẩng lên nhìn anh.

Đôi mắt hạnh ngập nước lọt vào mắt anh.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng lau nước mưa vẫn còn sót lại trên mặt cô, anh cong môi, áy náy nói: “Anh xin lỗi, vừa rồi anh nói hơi nặng, có phải dọa em rồi không? Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Hạ Thụ cúi đầu, nhìn có vẻ tủi thân.

Giọng cô rầu rĩ: “Không có, là em sai, em không nên làm cho anh lo lắng, A Hành.”

Tay rũ bên hông của cô bỗng nắm thành quyền, sau đó giống như hạ quyết tâm gì đó, cô bỗng xòe tay ra trước mặt anh, cúi đầu giống như học sinh tiểu học làm sai.

Hoắc Cận Hành khó hiểu: “Gì vậy em?”

Cô lén ngẩng lên nhìn anh, cắn môi: “Phạt.”

Cô nhỏ giọng nói: “A Hành, anh đánh em đi, sau đó hứa sẽ không giận em, cũng đừng không quan tâm em.”

Hoắc Cận Hành ngây người, anh có cảm giác tim mình đang trong bàn tay trắng nõn kia, tùy ý để cô nắm bóp.

Anh dẫn đo một lát, rồi bỗng giơ tay lên giả bộ muốn đánh.

Hạ Thụ nhắm mắt, rụt vai lại.

Bàn tay anh đỡ lấy gáy cô, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, xâm nhập môi cô một cách bất ngờ.

Tay Hạ Thụ cứng ngắc, sau đó cũng ôm lấy anh.

Anh khẽ cắn vào môi dưới của cô, không mạnh không nhẹ.

Hạ Thụ hừ một tiếng.

Hoắc Cận Hành rời khỏi môi cô, hô hấp của anh có phần nặng nề, đầu ngón tay khẽ chạm vào cạnh môi bị anh cắn.

“Trừng phạt.” Mắt anh sáng ngời, phản chiếu hình bóng nho nhỏ của cô.

Hai má Hạ Thụ đỏ như cà chua, cô vỗ vào tay anh, vẫn không nhìn được ôm lấy cổ anh, tựa đầu vào ngực anh cười trộm.

Hoắc Cận Hành cong môi sờ đầu cô.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, khi Hạ Thụ đi ra, trùng hợp Hoắc Cận Hành cũng đi từ ngoài vào, trong tay anh đang bưng một cái bát gì đó, còn có hơi nóng bốc lên.

Là nước gừng.

Trong phòng ăn chay trên chùa không có máy sưởi, càng đến đêm càng lạnh. Hạ Thụ vừa mới ra ngoài đã bị cái lạnh đánh úp, cô vội vàng rút tay rút chân về.

Hoắc Cận Hành vội vàng ôm cô lên giường, dùng ba lớp chăn bọc cô lại, lấy thìa múc nước gừng, khế thổi, đưa đến bên miệng cô.

Hạ Thụ ngoan ngoãn uống được mấy ngụm, cô đưa tay cầm lấy bát, nói: “A Hành, anh để em tự uống là được rồi, anh mau đi tắm đi.”

Vừa rồi cô làm quần áo anh ẩm ướt.

Ngón tay anh luồn vào mái tóc ẩm ướt của cô, anh dịu dàng nói: “Em đừng ngủ vội, chờ tóc khô mới được ngủ, biết chưa?”

Hạ Thụ gật đầu.

Khi Hoắc Cận Hành tắm xong, Hạ Thụ đã nằm xuống.

Giường trong phòng không to, nhưng cũng đủ cho hai người nằm.

Cô chỉ chiếm một vị trí nhỏ, cả người cuộn trong chăn, chăn rất kín, không có một chỗ hở.

“A Hành.” Hạ Thụ thấy anh đi ra, cô lập tức chui ra khỏi chăn, ngồi dậy, vỗ vỗ xuống giường: “Mau tới đây, em làm ấm chỗ cho anh rồi, anh mau tới nằm đi!”

Anh bật cười, khi anh đi về phía trước, Hạ Thụ chìa tay muốn kéo anh nằm xuống, ai ngờ anh lại kéo ngược tay cô lại, ấn cô về vị trí cũ.

“Em ngủ bên này, anh ngủ bên kia.”

Hạ Thụ tròn mắt nhìn anh, sao cô có thể ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nhân lúc anh nằm xuống, cô bèn chui tọt vào lòng anh.

“Em san sẻ chút hơi ấm cho anh!”

Hoắc Cận Hành cứng đờ, anh muốn đẩy cô ra nhưng lại không dám: “Người anh lạnh.”

“Không lạnh.” Cơ thể anh có mùi sữa tắm thoang thoang, khuôn mặt nhỏ của cô vùi vào cổ anh: “Chỉ một lát thôi.”

Hơi thở của cô phả vào cổ anh, Hoắc Cận Hành vừa tắm xong nhưng trên người lại có mồ hôi, hô hấp nặng nề, anh dứt khoát kéo cô lên đùi mình.

Hạ Thụ yên lặng ngồi lên.

Anh lại đuổi cô đi.

Cô nhanh chóng leo lên người anh, Hoắc Cận Hành bỗng ra lệnh: “Không được nhúc nhích.”

Giọng anh hơi khàn khàn: “Càng không được... Dịch lên trên.”

Cô dừng lại, ý thức được điều gì đó, cô cười trộm, bỗng vùi đầu vào ngực anh, cười khúc khích.

Hoắc Cận Hành xấu hổ.

Một đêm này cực kỳ yên tĩnh, rời xa nội thành ồn ào đến với một ngôi chùa ở ngoại thành, đến cả tiếng mưa rơi xuống mái hiên cũng cực kỳ rõ ràng.

Hạ Thụ tựa đầu vào ngực Hoắc Cận Hành, cô yên lặng nghe tiếng tim anh đập.

Cơ thể người đàn ông ấm như cái lò, khiến đầu ngón tay và mạch máu của cô đều nóng lên. Cô ôm anh, tìm chủ đề trò chuyện: “A Hành, anh biết hôm nay em cầu nguyện gì không?”

“Cái gì?” Anh cũng ôm lấy cô, bàn tay vỗ nhẹ lưng cô theo nhẹ, trong lòng còn bình yên hơn đêm dài.

Hạ Thụ cười: “Em mong, kiếp sau mình là một con mèo con bên cạnh anh.”

Anh cúi đầu nhìn cô trong bóng đêm: “Tại sao phải làm mèo con?”

“Mèo con rất tốt!” Cô cọ cọ đầu ở hõm vai của mình, cuộn tròn thành quả cầu nhỏ trong lòng anh: “Nho nhỏ, mềm mềm, có thể nằm trong lòng anh, còn được anh ôm. Hơn nữa anh sẽ không đuổi nó đi, không giống em, luôn bị anh đuổi đi...”

Đây là mượn cơ hội để lên án.

Hoắc Cận Hành bật cười, anh ôm chặt cô hơn: “Không phải bây giờ anh không có đuổi em đi sao?”

Cô bĩu môi, bỗng cười tươi như ánh nắng mặt trời, được một tác lại muốn tiếc một tác: “Em còn muốn cọ cọ!”

Đầu gối sát vào cô anh, cô cọ lưng tung giống như con mèo con làm loạn.

Sợi tóc của cô gái mềm mượt, chạm vào da anh khiến anh ngứa ngáy.

Hoắc Cận Hành sợ ngứa, anh né tránh, cũng không kiềm được tiếng cười: “Đừng nghịch, anh ngứa.”

Anh ôm lấy đầu cô, không cho cô nghịch.

“Ngứa?” Hạ Thụ cố ý trêu anh, sau nghi nghe vậy thì cô cười gian trá, lấy tay gãi gãi vào cổ anh: “Vậy để em gãi giúp anh nhé, A Hành, em gãi giúp anh này!”

Hoắc Cận Hành vội vàng đẩy cô ra.

Bọn họ cười đùa trong phòng.

Bỗng thế giới xoay chuyển, tình thế bị đảo ngược.

Hoắc Cận Hành lật người, hai tay chế trụ cổ tay cô, khóa chặt cô trong lòng.

Trong bóng tối, ánh mắt anh càng thâm thúy, âm trầm hơn, chỉ có một tia ánh sáng nhỏ: “Nghịch?”

Ánh mắt anh khóa chặt mắt cô, giọng anh có vài phần uy hiếp và trách móc.

Hạ Thụ lẳng lặng nhìn anh, cô chớp mắt, ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi anh.

Nụ hôn rất khẽ.

Vừa mềm lại vừa ngọt như kẹo đường.

Hô hấp Hoắc Cận Hành đình trệ, tim anh mềm nhũn, bàn tay nắm chặt tay cô cũng buông lỏng.

Hạ Thụ thuận thế ôm lấy cổ anh, cô kê tai vào ngực anh.

“A Hành.” Cô nói: “Em rất nhớ anh.”

Căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hoắc Cận Hành ôm cô, khóe môi hơi cong lên: “Anh ở đây, mà vẫn nhớ anh.”

“Vâng!” Cô gật đầu, tay ôm chặt eo anh: “Vậy cũng nhớ, cực kỳ nhớ...”

Rất rất rất nhớ...

Trước kia không nhìn thấy anh, cô rất nhớ anh.

Nhớ nụ cười của anh, nhớ khuôn mặt của anh, suy nghĩ không biết anh đang làm gì, anh lớn lên sẽ như thế nào, suy nghĩ... Trong những tháng năm chia xa, liệu anh cũng có nhớ cô không.

Thế nhưng bây giờ gặp lại, cô càng nhớ anh hơn.

Cô muốn ôm anh, muốn hôn anh, muốn nằm trong ngực anh như con mèo con, muốn lôi kéo anh đi khắp nẻo đường để ngắm phong cảnh, muốn giữ lấy tất cả hi vọng ái ố của anh.

– A Hành, cây ước nguyện không phải không có tác dụng.

Những năm nay, cơ thể em vẫn khỏe mạnh, cuộc sống bình an, hạnh phúc. Và khi gặp lại anh, mọi chuyện em làm đều thuận lợi.

Đêm khuya, vạn vật đều nghỉ ngơi, trong phòng nhỏ cũng rất yên tĩnh.

Hoắc Cận Hành đang ngủ.

Hạ Thụ lén ôm eo anh.

“A Hành, chỉ cần anh không buông bỏ em, em sẽ không bao giờ buông bỏ anh.”

“Mặc dù em không có gì... Nhưng em còn chút dũng khí cuối cùng, em sẽ dùng nó để yêu anh.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 74: GHEN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Giữa tháng mười, trong giới có một buổi từ thiện với quy mô to, mời gần nửa nghệ sĩ của giới giải trí tham dự.

Đại sảnh khách sạn Hoàng Đô xa hoa rực rỡ, bữa tiệc linh đình. Đây là khách sạn xa hoa và sang trọng nhất thành phố, khiến người ta phải mê muội.

Tần Dĩ ngồi ở một góc, không bắt chuyện với ai cả.

Khi Cố Vũ Thuần đi về phía anh ta, anh ta đang uống rượu vang, dáng vẻ suy sụp, hoàn toàn không giống tiểu Tần gia tùy hứng trước kia.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tần Dĩ không thém ngược mắt lên: “Tìm người khác đi, hôm nay tôi không muốn nói chuyện.”

Cảm giác được người bên cạnh không rời đi, anh ta đợi một lát, rồi không kiên nhẫn ngẩng đầu lên: “Không nghe thấy tôi nói sao, tôi vừa nói là...”

Thấy Cố Vũ Thuần, anh ta dừng lại.

Cố Vũ Thuần nhấp một ngụm rượu, không mặn không nhạt liếc anh ta.

“Sao lại là cô.” Anh ta không nói nốt câu trước, khuôn mặt vẫn nhăn nhó: “Cô tới đây làm gì?”

“Tại sao tôi không thể tới đây?” Cố Vũ Thuần thản nhiên nói: “Khách sạn là do nhà anh mở?”

Anh ta bị chặn họng, bỗng cảm thấy cực kỳ phiền phức, anh ta nhìn biểu tượng tập đoàn Quân Dục cách đó không xa: “Không bằng của nhà tôi mở...”

Cố Vũ Thuần cười: “Nhà anh mở cũng vô dụng, Tiểu Mộc cũng không ở bên anh.”

“Ai nói tôi...”

Nhìn anh ta như sắp bùng nổ, Cố Vũ Thuần nhanh tay chạm ly với anh ta, cô ấy cười đều: “Cheer!”

Tần Dĩ nhìn người đang tươi cười, dù anh ta có uất ức đến đâu cũng không thể nói gì nữa, anh ta nhẫn nhịn nuốt cục tức này xuống.

Trên sàn nhảy xa xa lại đổi một bài hát mới.

Ở một góc yên lặng, ngơ ngác nhìn những bóng người nhảy múa ở đằng kia, Tần Dĩ bỗng hỏi: “Cô... Có tin tức của Hạ Sáu không?”

Cố Vũ Thuần khựng lại.

“Thật trùng hợp.” Cô ấy cười: “Tôi đang hỏi anh chuyện này.”

Vậy là không có.

Tần Dĩ rũ mắt, anh ta cố không thể hiện ra sự thất vọng, lại chắt một ly rượu nữa.

Cố Vũ Thuần nói: “Thế nhưng sao anh vẫn nhớ thương Tiểu Mộc vậy? Không phải anh nói anh không diễn sao, đừng nghĩ đến cô ấy nữa.”

Tần Dĩ nghe vậy thì vừa bực bội vừa tức giận, giọng điệu không tốt chút nào: “Tôi quan tâm đến trợ lý cũ của tôi không được sao! Sao cô nhiều chuyện như vậy! Không trêu chọc tôi thì cô sẽ chết sao!”
“Sẽ.”

“...” Anh ta hoàn toàn cạn lời.

Một lát sau, anh ta lại hỏi: “Tôi nghe nói, lúc nhỏ cô, Hạ Sáu... và Hoắc Cận Hành lớn lên với nhau sao?”

“Đúng vậy, sao thế?”

Anh ta có vẻ khó mở miệng: “Cô có thể nói cho tôi chút chuyện trước đây của cô ấy và Hoắc Cận Hành không?”

Cố Vũ Thuần bật cười: “Ôi trời, anh đây là vội vàng tìm ngược sao?”

“...” Tần Dĩ phì cười: “Cô chỉ cần nói có hoặc không thôi, đừng nói những lời vô nghĩa.”

Thật ra Tần Dĩ đã không ôm vọng tưởng với Hạ Thụ kể từ chuyện hotsearch lần trước, anh ta biết mình thua cuộc, không phải thua dưới tay Hoắc Cận Hành.

Mà là thua chính bản thân mình.

Chuyện trước đây ồn ào như vậy, ban đầu anh ta muốn bảo vệ cô, nhưng không ngờ lại đẩy cô vào tình cảnh không thể quay đầu lại.

Mà người kia, từ đầu đến cuối không hề nói gì, nhưng lại yên lặng xử lý tốt mọi chuyện, giải quyết công bằng.

Hạ Thụ từng nói, đúng vậy, anh ta quá ngây thơ, sống trong hoàn cảnh thuận lợi, nghĩ toàn bộ thế giới xoay quanh mình.

Hiện thực cho anh ta một đả kích rất lớn.

Người cô cần không phải người như anh ta.

Người đứng bên cạnh cô, cũng không nên là người giống anh ta.

Nhưng vẫn cần phải nói rõ ràng một vài chuyện.

Cố Vũ Thuận nhướn mày: “Anh chắc chắn muốn nghe?”

Anh ta buồn rầu nói: “Ừ.”

Nghe được yêu cầu của anh ta, trong lòng Cố Vũ Thuận không khỏi cảm khái và chua xót, suy nghĩ bay đi rất ra.

Giống như đã rất lâu, rất lâu rồi, lâu như câu chuyện của kiếp trước.

Cô ấy cố ý nói với giọng vui vẻ: “Chuyện bắt đầu từ rất lâu trước đó! Từ...”

Từ mùa đông năm ấy, hoa chưa nở, mùa xuân còn xa, tuyết rơi trắng xóa.

Tần Dĩ kiên nhẫn lắng nghe.

Anh ta từng nghĩ, mình là người thích cô nhất trên đời. Cho dù Hoắc Cận Hành quen cô trước thì có liên quan gì? Anh ta có thể đền bù bằng hiện tại.

Nhưng đến lúc này, anh ta mới giật mình phát hiện, cho dù là làm bạn trai hay làm anh em, anh ta đều không đủ tư cách.

Hạ Thụ.

Cô không phải Hạ Sáu, cô là Hạ Thụ.

Anh ta chưa từng thật sự hiểu cô.

Cũng chưa từng thật sự hiểu Hoắc Cận Hành.

—

Hoắc Cận Hành cầm quần áo đã ủi xong đi đến phòng ngủ, Hạ Thụ đang để chân trần nằm trên giường, cô vừa ăn táo vừa xem gì đó trên Ipad.

Cô đeo tai nghe nên không nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước chân.

Hoắc Cận Hành yên lặng để quần áo sang một bên, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn chân của cô.

“Á!” Hạ Thụ lập tức ngồi bật dậy, cô co người lại, hoảng sợ nhìn người phía sau.

Anh cười khẽ, đứng bên nhìn cô với ánh mắt trêu chọc.

Hạ Thụ tức giận, cô tháo tai nghe xuống, chìa tay đánh anh: “Anh có phiền không chứ!”

Anh nhanh tay nắm lấy tay cô, dùng sức kéo cô về phía mình, cả người Hạ Thụ lập tức lọt vào lòng anh.

Tay Hoắc Cận Hành ôm eo cô, môi chạm vành tai trái của cô, giọng nói dịu dàng: “Không phiền.”

Hạ Thụ xấu hổ, cô dùng một ngón tay chọc vào bụng anh: “Phiền chết mất.”

Hoắc Cận Hành cười.

Cô cũng không nhịn được cười, vùi đầu vào ngực anh cười khanh khách.

Hoắc Cận Hành nhanh chóng buông cô ra: “Đang xem gì mà tập trung như vậy?”

“<< Tiệc từ thiện>>!” Cô lập tức lấy Ipad đưa đến trước mặt anh, dịu dàng nói: “A Hành xem này, Vũ Thuần trang điểm rất đẹp, sóng comment đều khen cậu ấy!”

Trên màn hình vốn quay đến Cố Vũ Thuần, nhưng khi đưa đến trước mặt Hoắc Cận Hành lại chuyển đến cảnh Tần Dã được chào đón trên thảm đỏ.

Anh nhìn màn hình một giây, tầm mắt lại chuyển đến người cô.

Hạ Thụ: “...”

Hoắc Cận Hành dứt khoát gấp Ipad lại, anh không để cô thanh minh, kéo cô đứng dậy: “Chúng ta phải đi rồi.”

Hạ Thụ xấu hổ.

Hôm nay, Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ quay về trường học cũ.

Mặc dù năm đó, không thể tốt nghiệp Nhất Trung Thanh Thành, nhưng Hạ Thụ vẫn có một tình cảm rất sâu đậm với Nhất Trung Thanh Thành. Cô vẫn nhớ từng bạn học trong lớp, những gương mặt đáng yêu, tươi sáng như ánh mặt trời, còn có chủ nhiệm lopws Từ Linh, người từng cổ vũ và bao dung cô rất nhiều.

Cũng không biết sau bảy năm, bây giờ trường như thế nào.

Nếu được cho phép, cô cũng muốn chụp ảnh tốt nghiệp.

Tháng mười cuối thu, gió thu xào xạc, lá cây bạch quả đã vàng óng.

Trên con đường bằng phẳng yên tĩnh, bỗng có một chiếc xe đạp màu xanh vụt qua.

Có lá cây rụng bị gió cuốn bay.

Người đạp xe là một chàng trai tuấn tú lạnh lùng, cùng với cô gái cười ngọt ngào. Anh mặc áo khoác trắng rất dày, nhìn rất giống thiếu niên phơi phới thanh xuân, nhưng vẫn rất có khí phách, hình ảnh đó hòa với gió thu và sương sớm tạo nên một phong cảnh đẹp.

Có gió thổi bay tóc Hạ Thụ, cô cột đơn giản lại, vòng tay ôm eo Hoắc Cận Hành, dựa mặt vào lưng anh.

Sau lưng có thứ mềm mại chạm vào, Hoắc Cận Hành cong môi trong vô thức.

Hạ Thụ ngẩng cằm lớn tiếng nói: “A Hành, anh có nhận ra, đường từ nhà đến trường học rất đẹp không! Có hoa, có cỏ, có cây, không khí cũng trong lòng.”

Lời của cô được gió thổi vào tai anh, Hoắc Cận Hành cúi đầu đáp: “Ừ.”

Hạ Thụ khẽ đung đưa đầu gối, lại nói: “Trước kia chúng ta đều ngồi xe đi học, em chưa từng được nhìn kỹ, thật đáng tiếc. Nếu lúc đó biết, có lẽ chúng ta đã đi xa đáp, anh nói có đúng không?”

Nếu vậy sẽ có thể kéo dài thời gian... Sẽ có nhiều kỷ niệm để nhớ lại với anh.

Cô ngồi sau lưng anh nên không thấy vẻ mặt anh, đáp lại cô vẫn là câu trả lời đơn giản của anh: “Ừ.”

Hạ Thụ hơi bất mãn, cô bĩu môi.

Hôm nay, khi ra ngoài A Hành đã nói rất ít.

Không biết anh làm sao, nhìn cũng không giống có tâm sự, nhưng cho dù cô nói gì, hỏi gì, anh cũng chỉ đáp qua loa.

Hạ Thụ di chuyển tay đến vị trí trái tim của anh, cô hỏi: “A Hành, anh không vui sao?”

“Có sao?” Hoắc Cận Hành rũ mắt nhìn bàn tay nhỏ bé trước ngực, trong chớp mắt đôi mắt đen láy tràn ngập sự dửng dưng.

“Có!” Hạ Thụ nói: “Anh nhìn anh đi, không chủ động nói chuyện với em, chỉ có em hỏi gì, anh mới trả lời. Trả lời cũng không nhiều, chỉ có ‘à’, ‘ừ’, ‘được’! Siri còn nói chuyện hơn anh đó!”

Anh nhếch môi, nhưng trả lời vẫn rất lạnh nhạt: “Không có, em nghĩ nhiều rồi.” Hạ Thụ không tin.

Bóng cây bên đường nhanh chóng thụt lùi so với cô, cô bỗng nhớ đến cái gì đó, mắt sáng lên.

“A Hành, anh ghen sao?”

Cô nhớ vừa rồi mình đưa Ipad cho anh, bây giờ cô mới nhớ lại, hình như A Hành ít nói sau khi cô cho anh xem << Tiệc từ thiện>>.

Khóe môi đang nhếch lên của người đàn ông nhanh chóng hạ xuống, anh không trả lời.

Trong lòng Hạ Thụ như nở hoa, ôm chặt eo anh, lải nhải: “Phải không? A Hành, anh ghen thật sao? Ghen với Tần Dĩ sao?”

Hô hấp anh không thông, đáp: “Không có?”

“Thật không?” Cô cười tinh nghịch, nói ríu rít như con chim vàng anh: “A Hành, em vẫn chưa hỏi anh. Lúc trước khi biết em là trợ lý của Tần Dĩ, anh có tâm trạng gì? À... Em có cảm giác đã qua lâu rồi, chuyện làm trợ lý của Tần Dĩ như là chuyện thế kỷ trước vậy. Trước kia Tần Dĩ có nói gì em với mấy anh không? Tại sao anh lại không ngạc nhiên khi biết trợ lý của anh ta tên Hạ Thụ, anh nói cho em biết đi.”

Hoắc Cận Hành vốn không có ý nói, lúc này cũng không muốn nói, anh mím môi không đáp.

Vì thế cô véo eo anh.

“A Hành, anh nói mau, nói mau.”

“Anh nói vài câu thôi, A Hành.”

“Anh mau nói cho em biết đi mà!”

Xe đạp bỗng dừng lại, tạo thành một vết xe hình chữ ‘S’ rất to.

Hạ Thụ không kịp chuẩn bị, cô kêu ‘A’ một tiếng rồi ôm chặt lấy anh.

Hoắc Cận Hành không thể nhẫn nhịn được nữa, anh chống chân dừng xe lại.

Hạ Thụ nhảy bèn, nhảy xuống xe, trốn ra sau vài bước.

“Lại đây.” Trên mặt anh có vẻ bất đắc dĩ, anh cười nghiêng răng nghiêng lợi, con người híp lại nhìn chăm chăm cô.

“Em không.” Hạ Thụ cười né tránh.

Anh đi lên bắt lấy cô, cô chạy được vài bước đã bị anh tóm lấy cổ tay, cả người dựa vào người anh, để mặc anh bắt nạt.

“Còn nói nữa không?”

Hạ Thụ cười khanh khách, cô cầu xin tha thứ.

Anh khẽ cắn vào môi cô, Hạ Thụ kêu đau.

Bảy giờ rưỡi sáng, ánh mặt trời đã rực rỡ.

Gió thu ẩm áp.

Bảy năm sau, cổng trường Nhất Trung Thanh Thành đã thay đổi.

Không còn thấy chiếc cổng sắt mạ vàng, đổi thành cánh cửa điện tử màu bạc.

Lớp học đã được sơn lại, nhìn mới hơn năm đó rất nhiều. Chỉ có hàng rào cũ loang lổ rỉ sét.

Đi vào trường cần thẻ học sinh hoặc có người dẫn vào, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành đi đến cổng thì không vào trong được.

Bây giờ là giờ đến trường, cổng trường tấp nập, đồng phục học sinh màu xanh trắng còn trong trẻo hơn mây trắng trên bầu trời, gương mặt những bạn học sinh tràn đầy sức sống.

Có người không nhìn được nhìn về phía hai người họ.

Hai người họ không mặc đồng phục, không giống học sinh, nhưng lại rất trẻ, cũng không giống giáo viên trong trường.

Hai người mặc áo trắng bình thường, tay trong tay đi trong đám đông, chàng trai cao to lạnh lùng, cô gái điềm tĩnh dịu dàng, rất có khí chất, cực kỳ thu hút

sự chú ý của mọi người.

Cách cổng trường mười mét là bảng vàng danh dự.

Hạ Thụ đứng trước bảng vàng danh dự, cô nhìn một lượt, chỉ vào một tấm ảnh: “A Hành, ở đây, ở đây! Chỗ này đáng lẽ là của anh.”

Hoắc Cận Hành nhìn qua.

[Khóa 20XX, Trạng Nguyên khoa học xã hội, lớp Văn một, Thẩm Hoài Xuyên. Trúng tuyển ngành thương mại của đại học A.]

Anh mỉm cười, anh lặng lẽ nhìn người bạn thân nhất bây giờ của bảy năm trước, anh cảm thấy mình giống như quay về thời niên thiếu vốn không thể quay về được.

Anh hỏi: “Tại sao lại đáng lẽ là của anh.”

“Bởi vì anh giỏi hơn anh ấy!” Cô ôm chặt cánh tay anh: “Nếu lúc đó anh không rời đi, chỗ này sẽ là của anh.”

Anh cảm khái, tầm mắt vô thức nhìn lên trên, đầu ngón tay gõ gõ vào ảnh chụp: “Chỗ này đáng lẽ là của em.”

[Khóa 20XX, lớp Văn một, Tường Nguyệt Viện, trúng tuyển chuyên ngành nghệ thuật của đại học A.]

Ánh mắt Hạ Thụ dừng ở đó vài giây, cô cười: “Em không cần nơi đó từ lâu rồi.”

Có người gọi họ: “... Hạ Thụ? Tống Hành?”

Hai người khựng lại, ngạc nhiên ngoái đầu lại nhìn.

“... Cô Từ?”

Đúng là chủ nhiệm lớp Từ Linh.

Hạ Thụ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ấy, đôi mắt hạnh lóe sáng.

Cho dù đã nhiều năm, nhưng họ vẫn có ấn tượng về nhau. Lúc này gặp lại cô giáo, cảm xúc đầu tiên trong lòng Hạ Thụ là kính nể.

Tay cô vẫn đang nằm trong lòng bàn tay Hoắc Cận Hành, cô ý thức được điều gì đó, vội vàng rút tay về, giấu sau lưng.

Hoắc Cận Hành hiểu được, anh cười khẽ cầm lấy tay anh.

Cô lại rút tay lại, nhưng không rút được, cô đỏ mặt véo tay anh.

Khóe môi anh càng cong hơn, không bỏ.

“Thật sự là hai em.” Từ Linh cũng rất ngạc nhiên, nhìn họ không hề chớp mắt.

Giọng Hoắc Cận Hành trầm thấp: “Cô Từ.”

Trước mắt Từ Linh xuất hiện một cảnh tượng: Mùa đông tuyết rơi trắng xóa, bên ngoài tuyết rơi rất dày, hệ thống máy sưởi trong văn phòng giáo viên chủ

nhiệm khiến cổ họng người ta đau nhức. Thiếu niên và cô gái mặc đồng phục sóng vai đứng cạnh nhau, bảo vệ nhau trước những lời mắng vô lý của phụ huynh học sinh. Một người mắt rung rung, tràn đầy tức giận, một người lạnh lùng, im lặng.

Thì ra thật sự đã nhiều năm trôi qua.

Thiếu niên và cô gái trước đó dĩ nhiên đã trưởng thành.

-----oOo-----

CHƯƠNG 75: TÌNH YÊU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Từ Linh làm chủ nhiệm lớp văn một, cô ấy cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi. Cô ấy vẫn nhớ đó là lần đầu tiên cô ấy làm chủ nhiệm lớp, lại còn là chủ nhiệm của một lớp chủ chốt, tuy rất hào hứng nhưng thực ra cô ấy cũng có hơi áp lực và hồi hộp.

Tuy là lớp trọng điểm nhưng trong lớp cũng có vài nam sinh nghịch ngợm, hoặc là hôm nay bị trừ điểm hạnh kiểm hoặc là ngày mai sẽ bị thông báo phê bình, khiến cô ấy rất đau đầu.

Năm Tổng Hành chuyển đến, cô ấy rất vui mừng, nghĩ rằng cuối cùng cũng có một nam sinh trấn áp lớp.

Khi anh và Thâm Hoài Xuyên thi đứng thứ nhất và thứ hai, cô ấy đứng thẳng lưng trước mặt tất cả giáo viên chủ nhiệm trong tổ xã hội, cô ấy vẫn nhớ rõ niềm vui khi đó.

Quanh đi quẩn lại, cô ấy cũng từ một giáo viên nhỏ bình thường đến tổ phó của tổ xã hội.

Không chỉ có bọn họ trưởng thành.

Nhìn vào “Phòng làm việc của tổ phó” được viết trên cửa phòng làm việc, Hạ Thụ cười nói: “Cô giáo Từ, chúc mừng cô, đã lâu không gặp, cô đã trở thành tổ phó rồi, chức cao như vậy, học trò không sợ cô sao? Chủ nhiệm Từ.”

Từ Linh cười: “Chức gì mà chức? Thực tế là bị giao nhiều việc hơn mà thôi, nghe thì hay đấy. Không nói về cô nữa, nói về hai em đi, cô thật sự không ngờ có thể gặp lại hai em, có vẻ như năm đó em đỗ Đại học A, phải không Hạ Thụ?”

Khi đó gia đình Hạ Thụ có biến cố, Hạ Thụ buộc phải thôi học. Lúc đầu Từ Linh có tin tức của Hạ Thụ, nhưng đột nhiên một ngày, tin tức bị cắt đứt.

Cô ấy vẫn nhớ như in cô bé dịu dàng ngọt ngào, đứng trước mặt cô ấy với đôi má ửng hồng và nói rằng muốn thi đại học A. Mặc dù cô gái đó rất nhút nhát nhưng đôi mắt lại ánh lên sự quyết tâm.

Đã vài năm trôi qua, cô ấy vẫn nhớ rõ ánh mắt lúc ấy.

Trong veo, kiên định, dường như nó có sức mạnh và quyết tâm để vượt qua mọi thứ.

Từ Linh luôn hối hận vì cô đã không ở lại lớp của mình cho đến giây cuối cùng.

Hạ Thụ không nói gì, lông mi thật dài rũ xuống.

Hoắc Cận Hành nhìn cô.

Hai bàn tay đan vào nhau lặng lẽ siết chặt lại, Hoắc Cận Hành khẽ nói: “Không, cô Từ.”

Anh kể ngắn gọn cho cô ấy nghe mọi chuyện đã xảy ra trong bảy năm qua.

Sau khi nghe điều này, Từ Linh cảm thấy xúc động và không nói nên lời một lúc lâu.

Trên ban công trường học, đầu tháng sáu hoa tuyết rơi, Từ Linh vỗ nhẹ tay của Hạ Thụ: “Không sao, may mắn thay em đã trở lại, trở về là tốt rồi.”

Hạ Thụ cong môi mỉm cười, cô vẫn ngọt ngào và dịu dàng như trước: “Vâng.”

Hoắc Cận Hành nói: “Cô Từ Linh, lần này chúng em còn một việc muốn làm, không biết có thể nhờ cô không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Hai người bọn em muốn chụp bổ sung một tấm ảnh tốt nghiệp nữa, không biết có được không?”

Từ Linh cười: “Đương nhiên rồi!”

Cô ấy lấy ra một bức ảnh trong ngăn kéo, đây là ảnh tốt nghiệp lớp văn một khóa XX. Nhìn những khuôn mặt trong ảnh, Hạ Thụ nhận ra rất nhiều người.

Cố Vũ Thuận, Thẩm Hoài Xuyên, Tề Lâm, Tôn Cường...

Ở tuổi thanh xuân ấy, dưới lớp ký ức đã phủ đầy bụi, những khuôn mặt ngây thơ và tỏa đầy năng lượng.

Từ Linh nói: “Bây giờ công nghệ rất hiện đại, các em hãy mặc đồng phục học sinh chụp ảnh, ghép vào hoàn toàn không bị lộ. Dù em có vắng mặt lúc đó nhưng cũng không sao cả, các em quay lại lúc nào cũng không muộn, các em đều là học sinh của lớp văn một.”

Hạ Thụ cầm ảnh tốt nghiệp của mình, trong lòng cảm kích: “Cảm ơn cô Từ.”

Cánh cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra với một tiếng “rầm”.

“Cô Từ!” Một cô gái giống như tomboy chạy vào, vừa chạy vừa hét.

Hạ Thụ vô thức rút vai. Hoắc Cận Hành nhanh chóng dùng tay bịt tai cô lại, ôm cô vào lòng.

Từ Linh ngạc nhiên, nhíu mày: “Cô đã nói với em bao nhiêu lần là phải gõ cửa khi vào văn phòng, tại sao em không làm?”

Dường như cô gái đột nhiên nhận ra điều đó, và vỗ nhẹ trán: “Ồ, em quên mất! Chà, em sẽ làm lại từ đầu!”

Cô ấy quay lại và định đi ra ngoài, Từ Linh bắt lặc: “Được rồi được rồi, em có thể vào! Quay lại đây và nói xem có chuyện gì.”

“Vâng vâng.” Cô gái tinh nghịch lè lưỡi đặt xấp giấy kiểm tra lên bàn: “Em đã hoàn thành tất cả các bài kiểm tra mà cô yêu cầu em chấm ngày hôm qua, vậy em đặt chúng ở đây nhé.”

“Để cô xem.”

Nhận thấy có ai bóng người đứng bên cạnh mình, cô gái vô tình ngẩng đầu liếc nhìn họ.

Rồi cúi đầu xuống.

Dường như nhận ra điều gì đó, cô ấy ngẩng đầu lên và liếc nhìn họ lần nữa.

..... Rồi lại nhìn một cái.

“...”

Cảm nhận được ánh mắt của cô ấy, Hạ Thụ có hơi mất tự nhiên. Hoắc Cận Hành cũng chú ý tới, im lặng đứng ở trước mặt Hạ Thụ.

“Em quên hai người này rồi à?”

Từ Linh ngẩng đầu lên khỏi tập bài thi, thì thấy cô ấy đang nhìn chằm chằm về phía Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành, vội vàng giơ tờ giấy lên, che mắt cô ấy lại.

Cô gái lấy lại tinh thần: “Dạ... Dạ?”

“Em nhìn cái gì!” Từ Linh trách cứ: “Đây là đàn chị khóa trên của em, gọi là đàn chị, cứ nhìn chằm chằm như vậy thật không lễ phép.”

“Vâng!” Đôi mắt của cô ấy sáng lên, vui vẻ cúi đầu chín mươi độ: “Đàn chị, em là Quan Hiểu Lộ, lớp trưởng lớp văn một! Rất hân hạnh được gặp chị!”

Cô ấy quá nhiệt tình, đó là sự ngây thơ không tô điểm, Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ cũng thân thiện gật đầu: “Xin chào em.”

Từ Linh có tiết dạy đầu tiên vào buổi sáng, vì vậy cô ấy không thể ở lại quá lâu.

Hoắc Cận Hành nói: “Cô giáo Từ, bọn em đi dạo một vòng trong khuôn viên trường trước, đợi cô tan lớp.”

Khi hai người vừa đi ra ngoài, Quan Hiểu Lộ không nhịn được, sán lại gần Từ Linh, đôi mắt sáng ngời: “Cô Từ, có chuyện gì vậy? Bọn họ là ai? Họ thật sự là

học sinh cũ của cô sao? Lớp nào? Bọn họ là một đôi sao?”

“Không phải cô nói với em rồi sao, đó là đàn chị của em.” Từ Linh không ngần đầu lên: “Những gì mà em quan tâm, không liên quan gì đến em cả.”

“Họ tên là gì thế ạ?”

“Sao em hỏi nhiều vậy?”

“Tên gì nhỉ... Hoắc Cận Hành, Hạ Thụ?”

Nghe được câu này, cuối cùng Từ Linh cũng chịu liếc cô ấy một cái: “Sao em biết?”

“Ôi!” Quan Hiểu Lộ bỗng vỗ đùi, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn: “Là thật sao ạ? Thật sự là hai người bọn họ sao? Em chỉ thấy bọn họ giống thôi, nhưng không dám nhận. Họ thực sự đã tốt nghiệp trường Nhất Trung Thanh Thành sao, thật sự là học sinh của cô Từ sao? Trời ơi, thật là một tin bùng nổ! Nhưng em thấy quan hệ của hai người họ rất tốt, không giống như những gì trên mạng nói. Hơn nữa trông họ đẹp hơn gấp vạn lần những bức ảnh chụp lén trên mạng!”

Từ Linh: “... Hà?”

“Cô Từ, cô không biết sao? Một thời gian trước, bọn họ thường xuyên xuất hiện trên hotsearch!” Cô ấy lấy điện thoại ra, mở Weibo và tìm kiếm, rồi cho Từ Linh xem: “Cô nhìn này, nhìn này! Có rất nhiều trên mạng! Nhưng cô Từ, cô nói với em đi, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ? Hoắc Cận Hành được gia đình cô ấy nhận nuôi? Họ có phải là một cặp thời cấp ba không? Còn có Diane, em nhớ cô đã nói rằng Diane cũng là đàn chị của bọn em, Diane và Hoắc Cận Hành, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“...” Từ Linh cảm thấy đau đầu.

“Sao lại em nhiều chuyện như vậy?”

Chuông báo chuẩn bị vang lên. Từ Linh giận dữ liếc nhìn cô ấy, bắt đầu kiểm tra giáo án. Tầm mắt cô ấy rơi vào chiếc điện thoại.

“Này chờ đã! Không phải cô đã nói với em rằng ở trường học không được sử dụng điện thoại sao? Lại đây đưa nó cho cô, vừa khéo là cô vẫn chưa tịch thu cái điện thoại nào trong tuần này.”

Quan Hiểu Lộ lúng túng, giả vờ nhìn xung quanh, cô ấy gãi đầu nói: “Ôi, hôm nay gió to quá, không nghe rõ gì cả, mắt cũng mờ...”

Cô ấy vừa nói vừa mò mẫm đi tới cửa phòng làm việc.

“Em quay lại đây cho cô!”

“Lớp học sắp bắt đầu rồi, cô Từ, em đi trước đây, gặp lại cô sau ạ!”

Quan Hiểu Lộ vội vàng nói vài câu, rồi vất chân chạy.

Từ Linh nhìn về phía cô ấy rời đi, rồi lắc đầu.

Dù sao đó vẫn là một đứa trẻ.

Tầm mắt cô ấy rơi vào một chồng ảnh tốt nghiệp vẫn chưa được cất đi.

Trên đời này không có ai mãi mãi mười sáu tuổi, nhưng ai cũng sẽ có tuổi mười sáu.

Tuổi mười sáu mặc sức trôi đi.

Những năm tháng hồn nhiên, trong sáng và đáng quý nhất.

Bóng cây xanh tươi, lá phong trong khuôn viên còn chưa tàn, gió thổi mang theo mùi hương phảng phất. Có tiếng giảng bài trong tòa nhà giảng dạy ở đằng xa vọng lại. Lúc này lúc khuôn viên trường yên tĩnh nhất. Hai người nắm tay nhau đi dạo không mục đích trong khuôn viên vắng vẻ, Hạ Thụ cười ngọt ngào, trông cô sáng lạn giống chú bói cá nhỏ trong ký ức.

Hoắc Cận Hành luôn nhìn cô đầy dịu dàng.

Ngôi trường có chút thay đổi nhưng vẫn còn nguyên như trong ký ức.

Con đường rải sỏi đã được mở rộng và những khu vườn lớn hơn. Những gì không thay đổi là sự ngây thơ và vui buồn thường thấy.

Khi đi ngang qua con đường rợp bóng cây, Hạ Thụ dừng lại, cô chỉ vào con đường dài nói: “A Hành, trước kia tan học chúng ta thường đi bộ qua đó!”

Hoắc Cận Hành nhìn qua, nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

“Còn có, em chờ anh ở đó!”

“Ừ.”

“Chỗ đó, chỗ đó, em nhớ rõ...”

Hoắc Cận Hành có trí nhớ tốt, nhưng anh chỉ ấn tượng với những thứ quan trọng. Khi còn trẻ, anh yếu đuối và ít ham muốn, anh chỉ quan tâm đến một mình cô.

Những gì cô nói đều là những mảnh ký ức rải rác, khi cô nhắc đến những khung cảnh, chúng đều được dệt thành sợi chỉ trong tâm trí anh và hòa vào dải ngân hà.

Cách đó không xa là bảng thông báo với vài tấm áp phích của câu lạc bộ được dán đủ màu sắc sặc sỡ.

Thấy vậy, Hạ Thụ bỗng nghĩ ra điều gì đó, cô gỡ tay Hoắc Cận Hành ra, một mình chạy tới.

“A Hành, anh còn nhớ nơi này không?”

Cô vội vàng đi tới bảng thông báo.

Cách anh năm mươi mét.

Hạ Thụ dang tay ra và hét lên với nụ cười trên khuôn mặt: “A Hành không phải là con của kẻ giết người!”

Trong khoảnh khắc đó, anh đột nhiên cảm thấy tất cả ánh nắng rực rỡ trước mặt đều biến thành tuyết trắng trong mùa đông lạnh giá. Hai cảnh trùng nhau.

“A Hành không phải là con của hung thủ!”

...

“A Hành không phải là con của hung thủ!”

...

“A Hành chỉ là con nuôi của hung thủ, đừng tin!”

...

– “Anh ấy được bọn họ nhận nuôi, gia đình đó không liên quan gì đến anh ấy!”

– “Tất cả đều là tin đồn, xin đừng lan truyền ra ngoài nữa! Mọi người đừng tin!”

Buổi sáng, trong khuôn viên trường gió nhẹ, mây trắng, nắng ấm. Tất cả ánh sáng đều đọng lại trên cô. Anh lắng lắng nghe cô cười nói đứng cách xa mấy chục mét, ánh mắt anh dịu dàng.

Đương nhiên là anh nhớ.

Làm sao anh quên được.

Mùa đông năm ấy, tuyết nhiều vô kể.

Chàng trai trẻ nghe thấy nhịp tim mình đập.

Anh sai bước về phía trước.

Anh còn chưa đi tới trước mặt cô, Hạ Thụ đột nhiên tiến lên hai bước, khéo léo vòng tay qua cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Hoắc Cận Hành dừng lại, im lặng nhìn cô, mắt anh phản chiếu hình bóng của cô.

Cô nhảy lên, mềm nhũn xoa xoa cánh tay trên người anh, giọng nói mềm mại ngọt ngào: “A Hành, anh còn nhớ không, anh còn nhớ không!”

Hoắc Cận Hành vòng tay qua eo cô, giọng nói như truyền ra từ trong lồng ngực: “Nhớ.”

“Vậy tâm trạng của anh lúc đó thế nào?” Hạ Thụ cố ý trêu chọc anh, thấy anh trả lời, không khỏi hỏi thêm, nói đi nói lại: “Anh siêu cảm động đúng không? Lúc đó, em còn chưa kịp hỏi anh có cảm động không.”

Đôi mắt đen láy của Hoắc Cận Hành phản chiếu hình bóng cô: “Cảm động?”

“Đúng vậy, anh có cảm động không? Khi đó tất cả đều chỉ trích anh, em một mình xung phong, đơn phương độc mã, không ngại mọi người chỉ trích, bàn tán, anh có cảm động không? Sau đó anh liền yêu em?”

Hoắc Cận Hành cười khẽ.

Ánh mặt chiếu lên khuôn mặt góc cạnh của anh.

Hoắc Cận Hành không phải là người giỏi bày tỏ, anh quen hành động nhiều hơn nói, anh không thể nói ra những điều ẩn sâu trong lòng.

Hạ Thụ không chịu thua, lắc lắc cánh tay thúc giục: “Thật sao? Không phải sao?”

Cô thích làm anh đỏ mặt, điều đó anh chỉ thể hiện cho cô thấy, cô chọc đầu ngón tay lên má anh: “A Hành, anh đỏ mặt sao?”

Hoắc Cận Hành hơi do dự.

Nụ cười của cô càng ngày càng sáng, mắt như chứa đầy sao, cô dùng hai tay xoa má anh: “A Hành đỏ mặt! A Hành, anh đỏ mặt thật đáng yêu.”

Anh không nói, chỉ lặng lẽ nhìn cô, bàn tay này giờ không hoạt động hơi giờ lên, đốt ngón tay mảnh khảnh khẽ gõ lên trán cô.

Đau!

“Á!” Hạ Thụ buông tay đang ôm cổ anh ra, cau mày ôm trán: “Hoắc Cận Hành! Anh đánh em!”

“Em gọi anh là gì?”

“Cận Hành!”

cô mỉm cười chọc tức anh: “Hoắc Cận Hành, Tống Hành, Tiểu Phá Hành, Hành vô lại. Em giận anh!” Nói xong, cô xoay người chạy đi.

Hoắc Cận Hành dễ dàng kéo cô lại, ôm cô vào lòng.

Hạ Thụ mỉm cười và phát ra một tiếng kêu khẽ.

Trong trường, tiếng cười giòn tan của cô gái như chuông bạc.

Khi chuông tan học vang lên, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành cùng nhau trở về. Hạ Thụ đột nhiên hỏi: “A Hành, nói thật, anh yêu em từ khi nào? Anh chưa từng nói với em.”

“Có quan trọng không?”

Mọi quan hệ có thể không có điểm kết thúc, nhưng sẽ luôn có điểm bắt đầu, điểm xuất phát của họ bắt đầu từ khi nào, cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Thực ra, có lúc Hoắc Cận Hành nghĩ, rốt cuộc anh yêu cô từ khi nào? Hoặc, tình yêu là gì? Có rất nhiều loại cảm xúc trên thế giới này, có thứ nồng như rượu

mạnh, đến mức kinh thiên động địa, có thứ nhạt như nước, thoát nhìn không vị, nhưng nước chảy lâu ngày.

Bọn họ có mối ràng buộc quá sâu, quá dài, vô tình nó giống như dây leo, rễ quấn chặt lấy nhau, ăn sâu vào xương tủy, khi phát hiện ra thì ngay cả linh hồn cũng không thể xóa nhòa.

Tiếng hét và giọt nước mắt của cô gái mùa đông năm ấy là tình yêu, sự im lặng và đau khổ của chàng trai cũng là tình yêu. Chỉ là khi anh còn nhỏ, anh không hiểu. Vậy nên anh cố chấp, dùng cách của mình để bảo vệ thế giới nhỏ bé trong lòng mình. May mà dù có sai, dù có bỏ lỡ, cuối cùng họ vẫn về bên nhau. Khi còn nhỏ không hiểu cũng không sao, may mắn là khi lớn lên họ vẫn có thể tiếp tục yêu nhau.

Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ tranh thủ thời gian chụp ảnh tốt nghiệp sau giờ học.

Những năm gần đây phong cách đồng phục của trường Nhất Trung Thanh Thành không thay đổi, kiểu dáng cơ bản nhất, có màu xanh và trắng, ngoại trừ bảng tên học sinh trên ngực trái. Dáng người Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành như học sinh trung học, vì vậy họ đã mượn hai bộ quần áo của học sinh Từ Linh, rất vừa với họ.

Để không thu hút sự chú ý, địa điểm chụp ảnh được chọn trước cửa văn phòng của Từ Linh.

Không có nhiều học sinh ra vào văn phòng, ở đây có những bức tường trắng xung quanh, nền đơn giản, sau này cắt ghép sẽ dễ dàng hơn.

Ban đầu cực kỳ yên ắng, nhưng lớp trưởng Quan Hiểu Lộ nhiều chuyện, cô ấy lôi kéo đám học sinh lớp văn một ra giúp đỡ, họ đứng bên cạnh cười nghiêng ngả, náo nhiệt như đi chợ.

Hạ Thụ không quen bị một nhóm người nhìn chăm chăm như vậy, mặt cô đỏ bừng một cách bất thường.

Ngược lại, Hoắc Cận Hành điềm tĩnh hơn rất nhiều. Khi Hạ Thụ ở bên cạnh nhìn anh, anh đang nhìn thẳng về phía trước một cách thờ ơ, lông mày thưa thớt và lạnh lùng, ngũ quan anh rõ ràng, đồng phục học sinh màu xanh trắng của anh rất chỉnh tề, như thể ngọn núi xa xôi phủ đầy tuyết.

Anh giống y như cậu nam sinh ngày đó.

Sau khi chụp hai bức ảnh một cách bình thường, Quan Hiểu Lộ đột nhiên hét lên: “Chị ơi! Chị nắm tay chụp ảnh đi! Nắm tay, nắm tay!”

Lập tức có học sinh hòa theo: “Đúng! Nắm tay!”

“Nắm tay! Nắm tay!”

“Hai người mau nắm tay nhau đi!”

Hạ Thụ bị bọn họ nhìn đã thấy xấu hổ, bây giờ ồn ào như vậy cô còn xấu hổ hơn, cô khẽ nói: “Bọn chị đang chụp ảnh tốt nghiệp, là học sinh cấp ba nắm tay... Không tốt cho lắm, hay là cứ như vậy thôi.”

Quan Hiểu Lộ hét lên: “Đàn chị, chị cũng đã nói là chụp ảnh tốt nghiệp, tốt nghiệp xong là nhà trường không quan tâm, tại sao không được nắm tay chứ.”

“Không sao đâu đàn chị, cô giáo Từ cũng đã nói với bọn em, sau khi tốt nghiệp có thể ngầm công khai quan hệ, nhanh lên đàn chị!”

Từ Linh lập tức nghiêm mặt khiển trách: “Thôi ngay! Mấy đứa nói bậy bạ cái gì? Cô nói như vậy khi nào?”

Hạ Thụ lúng túng, lòng bàn tay đầy mồ hôi được anh nắm chặt để trong túi quần đồng phục.

Hoắc Cận Hành im lặng, anh dừng vài giây, nhẹ nhàng xòe lòng bàn tay trước mặt cô.

Bàn tay của người đàn ông lạnh ngắt, mảnh khảnh với những vết chai.

“Wow!” Thấy anh đưa tay ra, những học sinh kia lập tức kích động hét lên, tiếng vỗ tay vang lên: “Chị! Đến chị kia!”

“Trật tự, nhỏ giọng lại, nhỏ giọng lại!” Từ Linh ôm trán lớn tiếng.

Học sinh năm nay thật khó bảo...

Hạ Thụ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt Hoắc Cận Hành ẩn chứa ý cười khó có thể phát hiện, anh yên lặng ra hiệu cho cô.

——Năm mười sáu tuổi, anh không có cơ hội để nắm tay em.

——Hai mươi bốn tuổi, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Trong lòng Hạ Thụ thấy ấm áp, cô hạ quyết tâm. Chợt nghĩ tới điều gì, cô cắn môi, cup mi thấp giọng nói: “Đợi đã.”

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào cổ áo len dưới đồng phục học sinh của mình, cô nhẹ nhàng kéo một vật gì đó ra khỏi cổ áo, một mặt dây chuyền nhỏ xuất hiện.

Hoắc Cận Hành sững sờ, anh nhanh chóng rút của mình ra, hai má Hạ Thụ ửng hồng nhìn trộm anh. Cô siết chặt ngón tay nắm tay anh, dựa sát lại gần anh.

“Wow!!” Tiếng hét lớn gần như hất tung mái nhà. Quan Hiểu Lộ cầm máy ảnh, nói to: “Nào, hai người chuẩn bị tốt rồi chứ? Đã đến lúc chụp, dựa lại gần hơn nữa nào!”

“Ba—”

“Hai—”

“Một—”

Hành là ngọc, Thụ là gỗ.

A Hành và Hạ Thụ.

Bấm máy – ghi lại khung hình.

-----oOo-----

CHƯƠNG 76: MUỐN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ảnh tốt nghiệp được hoàn thành rất nhanh, chỉ vài ngày sau đã được in ra.

Kỹ thuật chỉnh sửa ảnh của thợ chụp ảnh không tồi, hoàn toàn không nhìn ra là cắt ghép.

Trong ảnh chụp mới, chàng trai và thiếu niên đứng sóng vai với nhau ở góc bên trái, mặt trời chói mắt, chiều rọi tuổi thanh xuân rực rỡ năm mười tám tuổi.

Trời xanh, mây trắng, cây xanh đều làm nền phía sau bọn họ, tất cả đều tô đậm cho tuổi trẻ đơn thuần nhất.

Ngày có ảnh chụp, Hạ Thụ in rất nhiều ảnh, cô đưa cho Từ Linh một tấm.

Khi Từ Linh nhận được ảnh, trùng hợp là cô ấy đang ở văn phòng, cô ấy nhìn chăm chăm vào hai bóng người đứng bên trái.

Sau khi xem xong, cô ấy lấy ra một chồng ảnh tốt nghiệp trong ngăn kéo, lấy ra những bức ảnh góc và một danh sách tên được kèm theo từng ảnh.

Trên danh sách ghi tên từng người theo thứ tự.

Cô ấy cầm bút máy, viết chữ ngay ngắn ở góc bên trái.

Tổng Hành Hạ Thụ.

Từ Linh vừa viết xong thì có một thầy giáo trẻ tuổi đi vào. Thầy giáo đặt một tài liệu lên bàn Từ Linh: “Cô Từ, văn bản này cần cô ký tên, cô xem qua đi, không có vấn đề gì thì ký.”

Từ Linh quét mắt qua nói: “Được.”

“Cô xem gì mà tập trung vậy?” Thấy Từ Linh chăm chú nhìn cái gì đó, thầy giáo cũng nhìn qua, vui vẻ nói: “Ảnh tốt nghiệp khóa 20XX? Sao cô lại xem cái này, còn vui vẻ như vậy?”

Từ Linh cười: “Đúng vậy, rất vui vẻ.”

Ánh mắt cô ấy lại rơi xuống ảnh chụp, cẩn thận ghim danh sách lên ảnh, khẽ than: “Cuối cùng cũng đông đủ.”

—
Còn có người cũng yêu thích ảnh chụp không buông tay là Hạ Thụ.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hạ Thụ lại không kiềm được lấy ảnh chụp ra xem.

Ngày đó họ chụp rất nhiều ảnh, Hạ Thụ đều in tất cả. Đa số ảnh không có gì khác biệt, họ chỉ đứng quy củ.

Hạ Thụ thích tấm ảnh họ tay trong tay nhất.

Trong ảnh chụp, mười ngón tay của họ đan chặt vào nhau, vô cùng gắn bó. Họ mặc đồng phục màu xanh trắng sạch sẽ, trước ngực đều có một cái bảng tên nhỏ.

Cô nhìn vào ống kính, cười rất sáng lạn. Cô không biết rằng, trước một giây ấn chụp, anh lại nghiêng đầu nhìn cô, ống kính bắt được sườn mặt tuấn tú của anh.

Trong nháy mắt khi toàn bộ thế giới ồn ào – Anh nhìn cô, cười với một mình cô, trong mắt chỉ có cô.

Dù chỉ có góc nghiêng của anh nhưng không giấu được sự dịu dàng.

Hạ Thụ rất thích, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bàn tay đang nắm chặt nhau của họ.

Khi Hoắc Cận Hành vào phòng, cô vẫn nằm trên giường xem rất chăm chú, đèn trên trần nhà bao phủ cô.

Anh ngồi xuống giường: “Vẫn đang xem?”

Hạ Thụ nghe tiếng quay đầu lại, cô cười vui vẻ cầm ảnh chụp trong tay: “Vâng!”

“Thích vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.” Mặt cô phấn chấn, rõ ràng rất thích, miệng lại vênh lên oán trách: “Ai bảo bình thường anh không thích chụp ảnh với em, vì vậy cũng chỉ có tấm ảnh này để xem.”

Hoắc Cận Hành không thích chụp ảnh từ nhỏ, mỗi lần cô đều phải vừa ép vừa dụ dỗ thì anh mới đồng ý chụp.

Sau khi lên cấp ba, hai người bọn họ gần như không có ảnh chụp chung, khiến cô muốn nhớ lại cũng không thể.

Hoắc Cận Hành rũ mắt không nói chuyện.

Có những thứ sau khi đột ngột mất đi, anh mới biết hối hận.

“Sau này sẽ có rất nhiều ảnh để xem, còn có ảnh kết hôn.”

Mắt Hạ Thụ lấp lánh, không thể tin nổi nhìn anh.

Kết hôn sao...

Hình như... Là một việc rất xa vời, xa vời đến mức cô không tưởng tượng ra.

Cô vô thức nắm chặt bức ảnh trong tay.

Cô không thể đoán trước được chuyện tương lai. Thế nhưng bây giờ cô đã thấy rất mỹ mãn.

Hoắc Cận Hành lấy tấm ảnh trong tay cô ra đặt sang một bên, anh kéo cô vào lòng: “Không xem nữa.”

Anh đưa sữa cho cô: “Uống hết cái này đi.”

Sữa vẫn còn nóng, Hạ Thụ ngoan ngoãn uống hết, cô khẽ chẹp miệng.

Lông mày cô hơi nhíu lại: “A Hành, hôm nay anh cho ít đường sao, không ngọt cho lắm.”

“Phải không?” Cô tựa đầu vào ngực anh, anh nghe vậy thì cúi đầu nhìn cô.

“Đúng vậy!” Hạ Thụ nghiêm túc nói, nhân lúc anh không chú ý, cô ôm lấy cổ anh, đồng thời ngẩng đầu nhanh chóng hôn anh.

“Anh nếm thử xem! Có phải nhạt không?”

Hoắc Cận Hành ngây người một giây, trong con ngươi là khuôn mặt giảo hoạt của cô.

Hạ Thụ nhìn anh.

Môi mỏng của anh nhanh chóng cong lên, tay ôm lấy hai má của cô: “Anh chưa nếm được, thử lại xem.”

Anh hơi cúi người xuống, Hạ Thụ bỗng đưa tay che miệng mình, trốn khỏi lòng anh nhanh như con sóc nhỏ.

“Không được, không được, chỉ một lần thôi, thời gian nhận thưởng đã hết.”

Hoắc Cận Hành đứng ở bên cạnh giường: “Lại đây.”

“Không.”

Cô co ro trong góc giường, mặc bộ đồ ngủ màu hồng anh chọn cho cô, trước ngực là hình một con thỏ có đôi tai cụp. Mái tóc dài mềm mại của cô có hơi rối tung, xõa xuống hai bên. Khuôn mặt của Hạ Thụ nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt nhìn rất ngoan ngoãn.

Nhưng cũng rất nghịch.

Hoắc Cận Hành bắt lực, anh cười yếu ớt: “Trêu chọc xong là bỏ chạy, em học ai thế.”

“Học anh đó.”

“Anh?”

“Đúng vậy!” Cô gật đầu, ngồi cách anh không xa, cười nói với anh: “A Hành, đều tại anh đẹp trai, suốt ngày xuất hiện trước mặt anh, hôn một cái cũng không cho, quỵ hẹp hòi.”

Anh bật cười, chủ động đi lên kéo cô, cười bốn cợt: “Bây giờ cho em hôn, em hôn đi này.”

“Em không cần, em không cần!” Hạ Thụ dùng sức trốn tránh anh, cô kéo chăn lên rồi chui tọt vào trong.

Một lát sau, cô kéo một góc chăn ra, lén nhìn ra ngoài.

Thấy anh vẫn đứng ở chỗ cũ ung dung nhìn cô, cô vội vàng kéo chăn lại.

Hoắc Cận Hành cười bất lực.

...

Đêm nay ánh trăng trong như nước, khi sao trên trời ẩn trong mây chìm vào giấc ngủ, Hoắc Cận Hành tắt đèn, nằm xuống giường, không ngờ có một cơ thể mềm mại nhào vào ngực, đôi tay nhỏ bé ôm chặt eo anh.

Trong bóng tối, tất cả đều lờ mờ, chỉ có tiếng kim đồng hồ kêu.

Anh bật cười, tay anh phủ lên bàn tay nhỏ bé trên eo mình, dịu dàng nói:

“Không nóng sao?”

Mấy ngày nay ngủ cùng giường, ban đầu Hoắc Cận Hành không quen, nhưng bây giờ anh đã quen sự tồn tại của cô.

Vài ngày trước, thời tiết lạnh, cô luôn miệng kêu lạnh muốn ôm anh. Nhưng hôm nay trời đã ấm hơn, thật sự không cần ôm như vậy.

“Không nóng.” Hạ Thụ bướng bỉnh, tay càng ôm chặt anh, sợi tóc mềm mại khẽ cọ vào cằm anh: “Muốn ôm.”

Anh làm theo ý cô, cong môi, mắt nhắm lại.

Một bàn tay lạnh lẽo bỗng chui vào áo ngủ của anh, chạm vào vết sẹo trên bụng anh.

Hoắc Cận Hành lập tức mở mắt ra.

Động tác của cô rất nhẹ, nhưng cô lại cố ý trêu đùa anh, ngón tay làm như vô tình lướt qua làn da của anh.

Trong đêm khuya, tiếng hít thở như ngừng lại, anh nâng tay vỗ không nặng không nhẹ vào mu bàn tay cô, giọng nói trách cứ: “Ngoan nào.”

Bàn tay bên hông dừng lại, Hạ Thụ kêu đau, khóe môi lại nhếch lên.

Dạo này cô rất không ngoan, lá gan cũng rất lớn, trêu chọc anh, hôn trộm anh. Tính nghịch nhưng đáng yêu, rất cảm động người khác.

Hô hấp Hoắc Cận Hành rối loạn, anh vỗ tay cô, nhắm chặt mắt, nhẫn nhịn không đẩy cô ra.

Anh nắm chặt lấy tay cô: “Ngủ.”

Cô gái không nghe lời, cô nằm lên vai ai, ngẩng đầu nhìn anh: “A Hành, em không buồn ngủ, không ngủ được.”

“Em nhắm mắt lại, đừng nghĩ ngợi lung tung, một lát sau sẽ ngủ được.”

“Ồ cạnh anh, em không muốn ngủ.”

“Vậy muốn làm gì?”

“Em muốn nói chuyện phiếm với anh.”

“Được, em cứ nói những gì em muốn nói.”

“Chỉ tán gẫu...”

Cô tìm đại một chủ đề để nói.

Hạ Thụ nói năng lộn xộn, nói những chuyện Hoắc Cận Hành không biết. Hoắc Cận Hành nghe không hiểu, nhưng anh vẫn kiên nhẫn lắng nghe, cảm nhận âm điệu vui vẻ và đôi môi mềm mại của cô.

Cô nói rất nhiều, không biết thế nào lại nói đến chuyện lúc trước nhà họ Hoắc tìm đến, ngón tay cô chỉ vào một góc trong phòng.

“A Hành, anh nhớ không, lúc đó em đến tìm anh, anh ngồi đằng kia, đèn cũng không bật, trông rất cô đơn, cũng không để ý đến em, giống như con chó con bị lạc vậy, rất đáng thương!”

“Chó con bị lạc?” Anh nhắc lại, anh rũ mắt nhìn người trong lòng, giọng có vẻ pha trò.

“Đúng!” Cô cố ý nói đùa, sau đó càng ôm chặt anh hơn, giả vờ tiếng chó con kêu: “Chính là chó con bị lạc! Nó màu trắng, nho nhỏ, lỗ tai cụp xuống, kêu gâu gâu! Gâu!”

Hoắc Cận Hành xoa đầu cô.

“Dừng!” Hạ Thụ vội vàng kéo tay anh xuống.

Trong bóng đêm, có tiếng cười đắc ý của chàng trai và tiếng cười giòn tan của cô gái truyền ra.

Một số ký ức được khơi dậy, mặt gương vốn bụi bặm lại sáng lên khi có gió thổi qua, Hoắc Cận Hành nhìn về góc phòng.

Trong chớp mắt, anh bỗng cảm thấy cô nói đúng.

Anh vẫn nhớ bản thân khi đi.

Tự ti, nhạy cảm.

Cơ thể có nhà ở, nhưng tim vẫn luôn lang thang.

Anh muốn để trái tim lang thang của mình vào chỗ cô đến nương náu. Thế nhưng...

Anh rũ mi: “Nhưng đến cuối cùng, em vẫn không cần con chó con kia.”

Tiếng cười dừng lại, căn phòng rơi vào im lặng.

Giọng anh nói nhẹ như cây tắm bông, nhưng Hạ Thụ lại có cảm giác tim mình bỗng bị đâm một cái, vô cùng đau đớn.

Buổi tối bảy năm trước, thiếu niên nhỏ giọng cầu xin, anh nói: “Hạ Thụ, đừng không cần tớ, được không?”

Nhưng cô lại nói: “A Hành, cậu về nhà đi.”

Hốc mắt bỗng chua xót, cô cắn môi, ép mình không phát ra tiếng.

Hạ Thụ biết trong lòng Hoắc Cận Hành vẫn có khúc mắc.

Anh không nói đến, cô cũng không chủ động nhắc tới. Con dao hai lưỡi đó quá sắc bén, cô sợ nói ra hai người đều sẽ bị thương.

Bàn tay nắm lấy cổ tay cô run rẩy, Hoắc Cận Hành bỗng nằm nghiêng, cơ thể cuộn tròn lại giống đứa bé thiếu cảm giác an toàn.

“Hạ Thụ.” Giọng anh rất khẽ, trong đêm tối yên tĩnh không thể che giấu được sự run rẩy: “Nếu... Anh nói là nếu.”

“...”

“Nếu chúng ta không tình cờ gặp lại, có phải em... Sẽ mãi mãi không đến tìm anh, thật sự không cần đến anh nữa đúng không?”

Hạ Thụ hoàn toàn sụp đổ bởi câu nói này của anh, cô không kiềm được nước mắt.

Trong căn phòng nhỏ, ánh trăng lạnh lẽo cô quạnh.

Người đàn ông đang nằm cuộn tròn, cô gái bỗng nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy eo anh.

Cánh tay Hoắc Cận Hành ôm cô run rẩy.

Thật ra Hạ Thụ có rất nhiều lời muốn nói. Muốn nói xin lỗi, không nên bỏ mặc anh lâu như vậy.

Muốn nói xin lỗi, vì không biết anh vẫn luôn chờ đợi cô.

Muốn hỏi, mấy năm nay anh rất cô đơn và vất vả đúng không? Rất xin lỗi, là em sai, rõ ràng là em hẹn ước, khiến anh đau khổ như vậy.

Cô vùi mặt vào ngực anh, giờ phút này tất cả những câu đó đều không thể thốt ra được, nước mắt của cô thấm ướt áo ngủ của anh.

“Sẽ không...” Cô nức nở: “Không bao giờ... Không cần anh nữa... Không bao giờ, từ bỏ anh nữa...”

Em rất xin lỗi.

A Hành, em xin lỗi.

Hoắc Cận Hành cảm nhận được áo ướt đầm, anh bỗng thấy rất hối hận, cúi đầu chùi nước mắt của cô.

“Em đừng khóc.” Con người của anh cũng có hơi nước: “Anh xin lỗi, anh nói sai rồi.”

“Không phải, không phải.” Cô liều mạng lắc đầu.

Hoắc Cận Hành ôm chặt lấy cô, càng ngày càng chặt, anh cắn răng, vùi mặt vào mái tóc của cô, anh nhắm mắt lại.

Trong bóng tối yên lặng, chỉ có tiếng khóc nức nở của cô.

Không biết bao lâu sau, người trong ngực dần bình tĩnh lại.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng buông tay ra, anh cười lau vết nước mắt trên mặt cô: “Không nói chuyện này nữa.”

Anh đổi một chủ đề vui vẻ: “Hạ Thụ, sắp đến sinh nhật anh rồi.”

Hạ Thụ giật mình.

Sinh nhật anh... Ngày 16 tháng 11.

Bây giờ là cuối tháng mười, quả thật là sắp đến rồi.

Hoắc Cận Hành nói: “Hạ Thụ, tổ chức sinh nhật cho anh nhé?”

Trước kia không biết ngày sinh chính xác của mình, nên anh chưa từng thật sự có một buổi sinh nhật.

Sau này biết thì cô không còn bên cạnh, anh chưa được đón sinh nhật với cô.

Vậy nên, Hạ Thụ, tổ chức sinh nhật cho anh. Anh chỉ muốn có em, có anh, chỉ có anh và em để chúc mừng ngày anh đến với thế giới này.

Mà thế giới này, có em.

Đầu Hạ Thụ vẫn trống rỗng, giọng nói mềm mại có chút giọng mũi, nói: “Được, anh muốn quà gì? Hoặc là thích cái gì, em mua tặng anh.”

Hoắc Cận Hành im lặng.

Một lúc sau, anh mới nói: “Em.”

Hạ Thụ ngây ngốc.

Trong đêm tối, giọng nói của anh như vọng lại từ một nơi rất xa, thật nhẹ nhàng và êm ái.

“Hạ Thụ, anh chỉ thích em. Anh... Chỉ muốn em.”

...

Nửa đời này của anh rất kỳ quái, tiến được một chút rồi lại dừng lại, hỉ nộ ái ố, mất đi rồi lại có được.

Đi qua rất nhiều con đường, thấy rất nhiều phong cảnh.

Làn gió biển mát lành nhất, bầu trời tinh khiết nhất, ánh mặt trời ấm áp nhất sau những trận tuyết rơi mùa đông, cầu vồng xuất hiện sau cơn mưa.

Chúng đều nói cho anh biết rằng, thế giới này, thật sự rất đẹp.

Nhưng Hạ Thụ à.

– Anh không bắt được gió, cũng không ôm trọn được bầu trời.

– Anh chỉ muốn em.

Thế giới này, gió biển, bầu trời, cầu vồng đều không thể bằng em.

Em là người tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Ban đêm tĩnh mịch, như có ánh đèn sáng lên.

Những thứ như sương mù lơ lửng trước mặt, lúc này lại rõ ràng một cách thần kỳ.

Sau một khoảng im lặng, Hạ Thụ ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào mắt anh trong bóng tối.

“Được.” Cô nói: “A Hành.”

“Nếu anh đã muốn, vậy em giao bản thân mình cho anh, được không?”

“Muốn” của anh khác “Muốn” của chị :)))

-----oOo-----

CHƯƠNG 77: CHO ANH

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Gió đêm ngoài cửa sổ vẫn thổi, nhưng trong thế giới của Hoắc Cận Hành gió lại ngừng, thời gian cũng dừng lại.

Anh lặng lẽ nhìn cô.

Trong bóng tối, con ngươi của cô gái rất sáng, trong veo như viên đá thủy tinh, tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, có thể chứa đựng cả bầu trời sao.

Cô cũng cần dũng khí rất lớn mới dám nói câu nói kia, cô rũ mắt: “A Hành, em nguyện ý.”

Tim Hạ Thụ đập không theo quy luật, cô nói tiếp: “Em nói... Chính là ý đó.”

Tay Hoắc Cận Hành nắm thành quyền đến tái nhợt, anh nhìn cô chăm chăm.

Một lúc lâu sau anh vẫn không đáp lại, tay Hạ Thụ run rẩy, cô bắt đầu cởi nút áo ngủ của mình.

Một bàn tay bỗng chụp lấy tay cô.

Tay anh lạnh lẽo, lòng bàn tay đầy mồ hôi, thấm ướt những vết trài nhỏ, tay anh hơi run rẩy.

Anh nắm chặt bàn tay cởi nút áo của cô, hô hấp rối loạn, giọng rất khàn: “Em có biết... Mình vừa nói gì không và đang làm gì không?”

Hạ Thụ không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại sợ nếu cô không nhìn anh, với tính nhạy cảm của anh, anh sẽ cho rằng lời cô nói là để bồi thường, là do thương hại.

Cô hít sâu, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu trà nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười: “Em biết.”

Hạ Thụ rút tay khỏi tay anh, vươn tay ôm lấy cổ anh, cô chủ động hôn lên môi anh.

Nụ hôn này không phải nụ hôn chuồn chuồn lướt bình thường cô hay trêu chọc anh, cô chưa bao giờ hôn sâu như vậy nên động tác hơi trức trặc.

Hoắc Cận Hành cứng đờ như tượng, tay cũng không dám ôm cô.

Một lát sau cô tách ra, hô hấp hỗn loạn, đêm tối cũng không che được hai gò má ửng đỏ.

Cô khẽ gọi anh: “A Hành.”

Hơn nửa ngày sau anh mới phản ứng: “Ừ.”

Giọng anh trầm như phát ra từ chỗ sâu nhất trong lồng ngực, cũng rất khàn: “Sẽ đau.”

Em sợ đau nhất.

“Em không sợ.” Giọng Hạ Thụ rất nhẹ, còn nhẹ hơn bụi nước, cô nói: “A Hành... Em muốn bị đau thay anh.”

Chút lý trí cuối cùng của Hoắc Cận Hành giống như sợi chỉ bị đứt, anh không nói lên lời.

Cô nói, A Hành, em muốn bị đau thay anh.

Mái tóc dài mềm mại xõa ra trên tấm ga trải giường như một loại tảo, lưng của Hạ Thụ như rơi vào những đám mây mềm mại, thế giới trước mắt bị đảo lộn.

Tay cô bị tay anh nắm lấy để ở hai bên sườn, lòng bàn tay người đàn ông rất nóng.

Những nụ hôn rơi xuống dày đặc, rất cuồng nhiệt nhưng cũng rất kiềm chế.

Hạ Thụ chỉ cảm thấy giờ phút này trái tim của cô và trái tim của anh như hòa là một.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng đáp lại anh, tiếng rên khẽ phát ra từ cổ họng.

Nụ hôn càng lúc càng nóng bỏng, trước một giây khi sợi dây đứt đoạn, Hoắc Cận Hành bỗng dừng lại, ghé sát vào tai cô, anh nhắm mắt lại thở dốc.

Hô hấp của Hạ Thụ cũng không ổn định, trước mắt giống như có sao đang xoay vòng.

Bàn tay nắm lấy tay cô cứng đờ, Hoắc Cận Hành mở mắt ra, anh vội vàng quấn Hạ Thụ vào trong chăn, sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm.

Trong nhà tắm phát ra tiếng nước.

Khi anh đi ra mang theo hơi nước lạnh, những giọt nước trên tóc rơi xuống bụng.

Hoắc Cận Hành đi đến giường, anh ôm Hạ Thụ lên, đi về phía phòng của cô.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa kéo một nửa.

Có ánh trăng lọt vào.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng vén tóc mai cho cô, anh cúi người nhìn cô, giọng trầm thấp vẫn còn chút khàn khàn, anh nói: “Hạ Thụ, tối nay anh không thể ngủ cùng em.”

Nếu vẫn tiếp tục ở bên cạnh cô... Sẽ xảy ra chuyện, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Anh không thể làm vậy.

“Anh xin lỗi, em ngoan nhé, ngủ một mình một đêm nhé? Anh ở đây chờ em ngủ rồi mới đi.”

Ánh mắt Hạ Thụ mơ màng: “A Hành...”

Biết cô khó hiểu điều gì, Hoắc Cận Hành mím môi, thấp giọng nói: “Đêm nay không được.”

Môi anh kề sát vào tai cô, giọng rất nhẹ: “Không có cái đó.”

Hạ Thụ hiểu anh nói gì, cô xấu hổ, hai má nóng bừng, Hạ Thụ rũ mi, không dám nhìn anh.

“Em...” Cô thử thăm dò, giọng rất nhỏ gần như không nghe rõ: “Em không ngại.”

“Anh để ý.” Hoắc Cận Hành nói.

Hạ Thụ giật mình.

Anh cầm tay cô, lòng bàn tay người đàn ông vẫn nóng bỏng, giống lòng anh vậy.

“Hạ Thụ, anh sẽ chịu trách nhiệm.” Anh thở dài: “Nhưng điều kiện tiên quyết là, không thể xúc phạm em, một chút cũng không được.”
Cho dù tỷ lệ một phần nghìn.

Khi mây đen bên ngoài che khuất ánh trăng, Hạ Thụ khẽ nhắm mắt lại.
Cô để lòng bàn tay anh vào tim mình.

Tóc Hoắc Cận Hành vẫn ẩm ướt, dưới lòng bàn tay là nhịp tim của cô. Anh rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh, trong lòng thấy yên bình và ấm áp chưa từng có.

—

Cuối thu, những cây bạch quả trong thị trấn đều chuyển sang màu vàng, nhiệt độ cũng có không khí lạnh của mùa đông.

Hôm nay, Hạ Thụ ra ngoài, cô mặc áo khoác nỉ rất dày, còn bị Hoắc Cận Hành yêu cầu quần khăn quàng cổ, khăn quàng cao đến tận cằm khiến mặt cô trông nhỏ hơn.

Khi đi đến bên ngoài Cung Thiếu Niên, cuối cùng Hạ Thụ cũng không chịu được, bàn tay nhỏ bé liên tục kéo khăn quàng trên cổ.

“A Hành, em nóng chết rồi! Em đã nói không cần quàng khăn rồi mà. Anh nhìn đi, trên đường đâu có ai đeo khăn cả, một mình em giống như người khác loài vậy, chán ghét chết mất.”

Chiếc khăn len màu trắng bị cô kéo lệch, Hoắc Cận Hành chỉnh lại cẩn thận cho cô, anh dặn dò: “Không được kéo nữa, cẩn thận không bị cảm lạnh, bọn họ không quần là chuyện của bọn họ, em phải quần khăn.”

Cuối thu tới, Hạ Thụ đã có dấu hiệu bị cảm lạnh.

Có lẽ cũng là do dạo này nhàn rỗi, lúc trước ở Đế Đô làm người đại diện, cô bận rộn cả ngày, áp lực lớn, làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, người lúc nào cũng căng như là dây cót.

Bây giờ dây cót bị đứt, những bệnh nhỏ nhất trước đó cô tích lũy cũng kéo đến, thêm lý do khí hậu, sức đề kháng của cô giảm rất nhiều.

Cô ghét bị cảm lạnh từ khi còn nhỏ.

Hạ Thụ nhớ rằng lúc nhỏ cô bị ốm, liên tục sốt cao, mãi đến mùa đông mới khá hơn một chút. Bây giờ trước khi cô sinh bệnh, anh phải cố gắng bảo vệ hết thầy cho cô, sức đề kháng của cô dạo này cũng tăng lên một chút.

“Bệnh thì bệnh thôi.” Hạ Thụ bĩu môi, đáng vẻ không quan tâm, cô thân thiết kéo tay anh: “Bị bệnh rất tốt, dù sao cũng có anh chăm sóc em. Em bị bệnh cả đời, anh sẽ càng đối xử đặc biệt với em, em ước gì mình bị bệnh!”

“Em không bị bệnh, anh cũng sẽ chăm sóc em.” Hoắc Cận Hành đưa tay xoa gò má cô, trong con người sâu và đen phản chiếu hình ảnh của cô: “Dạo này em không vận động, thể lực quá kém, ngày mai dậy sớm đi chạy bộ cùng anh.”

“Dạ?” Hạ Thụ tròn mắt như nai con: “Chạy bộ? Em không muốn chạy bộ. A Hành, chúng ta đừng chạy bộ được không, chạy bộ rất mệt, em không muốn.” “Không được.”

“Em, em cam đoan không để bị bệnh, còn không được sao!” Cô dợ ba ngón tay thề, ngọt ngào làm nũng: “Em sẽ nghe lời anh, quần khăn quàng cổ cẩn thận, mặc quần áo dày! Không đá chần, không để chân trần! Ăn cơm, đi ngủ đúng giờ. Không chạy bộ nhé? A Hành, A Hành, A hành ~”

Cô lắc lắc góc tay áo của anh, ánh mắt phát sáng, giống như con mèo con ăn vụng cá nhưng lại giả vờ đáng thương.

Hoắc Cận Hành cười rũ mắt nhìn cô, anh nói: “Nếu không làm được như lời em nói thì sao?”

“Nếu không làm được...” Ánh mắt cô tinh nghịch: “Nếu không làm được sẽ sinh bệnh! Em bị ốm, anh cũng không bỏ được em, đúng không?” Anh chỉ biết cười.

Hoắc Cận Hành nghiêng răng nhìn cô vài giây, anh đưa tay muốn búng trán cô.

Hạ Thụ có kinh nghiệm, cô nhanh tay nhanh mắt nắm lấy tay anh. Đầu ngón tay anh hơi lạnh bị cô nắm trong tay, cô hôn bẹp lên tay anh không chút rụt rè.

Trong lòng Hoắc Cận Hành mềm nhũn như bông, anh không kiềm được cong môi lên.

Cung Thiếu Niên vẫn như vậy.

Nhưng vài năm qua, có vẻ nó to hơn, cũng phát triển hơn.

Cành lá của cây leo trên tòa nhà cũ khô héo, để lại một vài chiếc lá màu đỏ rụng đưa theo gió.

Thứ bảy rất nhiều người, chương trình học ở Cung Thiếu Niên chia thành rất nhiều giờ, trong sân lúc nào cũng có phụ huynh và học sinh ra vào.

Tòa âm nhạc và phòng Taekwondo không ở cùng một chỗ, Hạ Thụ đứng ở chỗ xa xa nhìn tòa âm nhạc quen thuộc, cô im lặng một lúc lâu.

Hoắc Cận Hành nắm chặt tay cô: “Đi xem không?”

“Không...” Hạ Thụ rũ mắt.

Không muốn tức cảnh sinh tình. Huống chi, không biết cô giáo từng dạy cô có còn dạy ở đây không.

Bọn họ đối xử tốt với cô như vậy, ôm kỳ vọng rất lớn với cô, nhưng ngày rời đi, cô còn không chào họ một câu.

Hoắc Cận Hành dẫn cô đi vào phòng tập Taewondo.

Võ quán taekwondo vẫn do Ngụy Đông quản lý, huấn luyện viên vô địch đã dạy dỗ anh mười năm, miệng lưỡi sắc bén, nghiêm khắc nhưng trái tim lại là trái tim

đậu hũ.

Hôm nay là lớp học thiếu nhi, lúc họ đi vào, Vệ Đông đang đứng ở đại sảnh nhìn nhóm học trò tập luyện, tiếng la hét mồm mồm giống y như trong ký ức của anh.

“Huấn luyện viên.”

Trong chớp mắt khi Vệ Đông ngoảnh lại nhìn thấy Hoắc Cận Hành, đầu óc ông ấy lang thang vài giây, sau đó mới bừng tỉnh: “Tổng Hành?”

Người đàn ông trước mặt cao lớn, bờ vai rộng, khuôn mặt non nớt và nghiêm nghị đã biến mất, anh trở nên trưởng thành và kiềm chế hơn.

Anh đã không còn là chàng trai gầy gò trầm lặng đó, Vệ Đông vẫn nhớ về chàng trai gầy gò yếu đuối ấy, lúc nào cũng bị thương.

Hoắc Cận Hành nói: “Là em.”

Nghe vậy, Vệ Đông tiến lên, ông ấy đâm một cú vào vai anh không chút khách khí, nói to: “Thằng nhóc này! Không phải cậu ‘chết’ nhiều năm rồi sao, đây là xác chết vùng dậy sao!”

Hoắc Cận Hành bật cười.

Tình huống của Hoắc Cận Hành hơi khác Hạ Thụ.

Năm đó anh không vội rời đi, trước khi đi còn chào tạm biệt Vệ Đông, Vệ Đông không có nhiều học sinh khiến ông ấy kêu ngạo, Tổng Hành chính là một trong số đó. Khi Vệ Đông biết anh phải rời đi, trong lòng ông ấy rất tiếc nuối.

Hoắc Cận Hành nhớ những lời Vệ Đông nói với anh sau buổi học cuối cùng. Dù anh rời đi, nhưng ông ấy vẫn kỳ vọng, sau này dù anh làm gì cũng không từ bỏ Taekwondo.

Hoắc Cận Hành đồng ý.

Anh cũng làm được.

Học viên lớp thiếu như gần như đều là những cậu nhóc từ bốn đến sáu tuổi, chúng thấy huấn luyện viên đang nói chuyện với hai anh chị đẹp trai, xinh gái, tính tò mò của trẻ con trời dậy, cả đám không lo luyện tập, đều tụ lại một chỗ mong ngóng nhìn bọn họ.

Vệ Đông không nghe thấy tiếng luyện tập, ông ấy quay lại, hung dữ nói: “Đang làm gì thế? Nếu dám lười biếng sẽ phạt mười lần!”

Bọn nhóc rùng mình, vội vàng tập luyện quy củ.

Hoắc Cận Hành vô thức bịt tai của Hạ Thụ lại.

Hạ Thụ quả thật bị dọa sợ, nhưng lại bỗng thấy buồn cô, cô nhìn Vệ Đông, rồi cười trộm nhìn Hoắc Cận Hành.

Hoắc Cận Hành trêu chọc: “Huấn luyện viên, đã nhiều năm vậy rồi, sao thầy vẫn như cũ thế, vẫn rất dọa người.”

“Không dọa mà được sao!” Vệ Đông phản kích: “Một đứa lười thì tất cả đều lười, thầy nghiêm khắc mới tạo nên học trò giỏi, nếu không phải tôi làm như vậy, cậu có được như ngày hôm nay không?” Ông ấy khinh thường nhìn anh: “Đừng nói đến bọn nhóc đó, lúc trước cậu cũng rất lười biếng, đừng tưởng tôi không nhớ rõ.”

Hoắc Cận Hành đáp lời: “Đúng đúng, thầy nói đúng cả.”

Vợ của Vệ Đông, Lương Anh cũng ở đây. Trước đó, Hoắc Cận Hành làm học trò của Vệ Đông, anh cũng từng gặp bà ấy vài lần.

Lương Anh cũng rất có ấn tượng với cậu học trò này của chồng, khi bà ấy nhìn thấy anh cũng rất ngạc nhiên: “Tổng Hành?”

“Chào cô.” Hoắc Cận Hành chào hỏi.

Ánh mắt bà ấy lướt qua Hạ Thụ đứng sau anh.

Hạ Thụ nhát gan, cô gật đầu chào bà ấy.

Sau khi trò chuyện một lúc, Vệ Đông nói: “Không nói đến chúng tôi nữa, mấy năm nay cậu không quên những điều tôi dạy đó chứ! Trước kia tôi đã nói cậu không thích hợp học Taekwondo, thật sự là quá lãng phí!”

Ông ấy vừa nói vừa lắc đầu, dáng vẻ rất khinh thường, nhưng thật ra là đang tiếc nuối.

“Không có, huấn luyện viên.” Hoắc Cận Hành nói: “Em vẫn luôn kiên trì, chưa từng quên.”

“Thật không?”

“Thật ạ.”

Vệ Đông có vẻ không tin, ông ấy nhìn anh một lượt từ trên xuống.

Năm đó, dáng người Hoắc Cận Hành đã cao, tỉ lệ cơ thể rất tốt. Ông ấy nhớ ban đầu mình nói anh không hợp Taekwondo là vì cơ thể anh quá gầy gò, sau đó thiếu niên dậy thì xuất sắc hơn, Vệ Đông cảm thấy may mắn vì không đánh mất một hạt mầm tốt.

Bây giờ anh càng có vẻ kiêu ngạo khí chất hơn lúc còn niên thiếu, Vệ Đông có một suy nghĩ: “Hai ta tập luyện chút không?”

Hoắc Cận Hành nhìn vẻ mặt lo lắng của Hạ Thụ, anh cười đồng ý: “Được.”

—

Hoắc Cận Hành không có đồng phục, Vệ Đông mượn cho anh một bộ mới.

Phòng thay đồ của phòng Taekwondo vẫn ở vị trí cũ, anh đi thay quần áo.

Hạ Thụ lo lắng, cô vội vàng đuổi theo, đứng chờ bên ngoài phòng thay đồ.

Hơn mười phút sau cửa bị đẩy ra, Hạ Thụ gọi: “A Hành.”

Không ngờ cô lại chờ bên ngoài, Hoắc Cận Hành dừng lại.

Nắng chiều mùa thu rực rỡ, người đàn ông đắm chìm trong ánh sáng, anh cao lớn, đồng phục trắng như tuyết, sạch sẽ không tì vết.

Khi nhìn thấy anh, Hạ Thụ sững sờ, sau đó kinh ngạc nhìn anh không chớp mắt.

Thật ra Hạ Thụ không nói, lúc nhỏ, cô rất thích nhìn A Hành mặc đồng phục Taekwondo.

Màu trắng thuần khiết, giống như mùa đông, bên ngoài vừa trải qua một trận tuyết lớn, toàn bộ mọi thứ đều trắng xóa, không dính tạp chất.

Anh cao, gầy, nhưng lưng luôn luôn thẳng tắp, con người dù thất bại, đau khổ nhưng cũng không thể khom lưng, cúi đầu. Hạ Thụ cảm thấy anh rất hợp mặc trắng, anh mặc đồ màu trắng giống như cây tùng đứng thẳng tắp kiên cường trong bão tuyết.

Nhưng cô thấy anh rất ít mặc màu trắng.

Cô không muốn nhìn anh tập luyện... Không muốn nhìn những cú đá rơi xuống người anh.

Càng sợ nhìn thấy anh bị thương, khoảnh khắc đó, cô cảm giác cơ thể mình cũng đau theo anh.

Hoắc Cận Hành đến gần cô: “Làm sao vậy?”

Cô ngẩng đầu, khẽ chớp mắt.

Hoắc Cận Hành thấy cô không nói gì, anh xoa má cô: “Hạ Thụ?”

Ánh mắt Hạ Thụ rơi vào bên vành tai trái của anh, cô nhỏ giọng nói: “A Hành, tai anh dính gì đó... Anh cúi người xuống, em lấy xuống giúp anh.”

Hoắc Cận Hành nghi ngờ, nhưng cũng cúi người xuống theo cô.

Anh vừa cúi đầu xuống, Hạ Thụ bỗng ôm lấy cổ anh, hôn lên hai má anh.

Hoắc Cận Hành cứng đờ, anh nhìn cô, con người thâm thúy.

“A Hành.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cười nói: “Sao anh lại đẹp trai như vậy!”

-----oOo-----

CHƯƠNG 78: TÂM ĐẦU Ý HỢP

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành lang trống rỗng, một luồng ánh sáng chiếu xuống, bóng của hai người phản chiếu lên sàn nhà gỗ.

Nhịp tim của Hoắc Cận Hành dần tăng nhanh, yết hầu dịch lên dịch xuống.

Cánh tay anh nhẹ nhàng vòng qua eo cô, khoe môi áp sát bên tai cô, môi thở ra hơi nhẹ: “Chúng ta trở về sẽ nói, đang ở nơi công cộng.”

Hạ Thụ then thùng cụp mắt xuống, ngoan ngoãn buông tay.

Anh đưa cô đến hội trường taekwondo.

Nghĩ đến mục đích của cô ở đây, Hạ Thụ kéo anh lại: “Hừ...”

Anh thu hồi tầm mắt: “Làm sao vậy?”

“Anh được không...?” Cô mím môi, vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Anh còn bị thương!”

Ánh mắt cô rơi vào eo và bụng anh, thất lung đen chĩnh tề. Nhưng cô biết bên dưới có một vết sẹo sâu và dài.

Hoắc Cận Hành cười cười: “Đã qua lâu rồi.”

“Nhưng...”

“Hạ Thụ.” Anh biết cô đang lo lắng cái gì, đầu ngón tay âu yếm vuốt ve gò má cô, nói: “Hình như từ khi anh qua bài kiểm tra, sau khi đạt đai đen thì đủ điều kiện tham gia cuộc thi ITF, em chưa bao giờ xem anh luyện tập hay thi đấu.”

Hạ Thụ lưu luyến nhìn anh.

Anh khẽ cười, giọng dỗ dành vô cùng dịu dàng: “Sau khi thắng, anh sẽ cho em xem, được không?”

Bọn nhỏ hào hứng.

Vừa rồi nghe nói huấn luyện viên muốn đổi đầu với anh trai xa lạ kia, bọn chúng vui mừng như khỉ nhỏ, vây thành vòng tròn lớn trong đại sảnh rộng lớn.

Điều quan trọng nhất là nếu có đấu tay đôi để xem, bọn chúng không cần phải luyện tập nữa, có thể lười biếng một cách chính đáng!

Trong phòng tập Taekwondo Các có cửa sổ kính trong suốt sát đất, ánh nắng ngoài trời rực rỡ chiếu vào khiến ánh sáng bên trong phòng cực kỳ rõ ràng và chói mắt.

Hoắc Cận Hành và Vệ Đông đứng đối diện nhau, họ chào theo quy tắc thi đấu tiêu chuẩn. Một trợ lý huấn luyện viên khác làm trọng tài.

Hạ Thụ ngồi cạnh vợ của Vệ Đông là Lương Anh.

Trận đấu bắt đầu sau khi tiếng còi vang lên.

Ngay lập tức, giọng trẻ con kéo dài vang lên bên cạnh cô.

“Huấn luyện viên! Nhanh lên! Huấn luyện viên! Nhanh lên!”

“Anh trai! Nhanh lên! Anh trai! Nhanh lên ——”

Hạ Thụ nắm chặt tay, cô nhìn chăm chăm trên sàn đấu.

Hạ Thụ không biết nhiều về các quy tắc của cuộc thi Taekwondo, chỉ biết đó là môn thể thao chiến đấu, cho dù anh cẩn thận đến đâu, sẽ luôn có va chạm và chấn thương.

Khi anh còn nhỏ, anh mới tập taekwondo, cô đã bí mật theo dõi anh luyện tập hàng ngày.

Cô thấy trên người anh luôn rải rác những vết bầm tím lớn và nhỏ. Vết thương mới đè lên vết thương cũ, vết thương cũ trở thành vết thương mới. Thời gian trôi qua, dường như nó đã trở thành một dấu vết quen thuộc trên cơ thể anh.

Cô không dám nhìn, không đành lòng nên hoàn toàn không nhìn, tự an ủi mình rằng anh không đau.

Trái tim của như treo ở cổ họng, Hạ Thụ siết chặt ngón tay.

Hoắc Cận Hành cao hơn Vệ Đông một chút nhưng gầy hơn nhiều.

Năm nay Vệ Đông đã gần năm mươi tuổi, nhưng ông ấy rất cường tráng và khỏe mạnh. Cơ bắp của ông ấy rắn chắc, trông rất mạnh mẽ.

Nhà cự vô địch thế giới đã sống xứng với danh tiếng của mình, khi ông ấy đá vào ngực Hoắc Cận Hành, Hạ Thụ cảm thấy không khí xung quanh đang dao động theo lực chân ông ấy.

Hoắc Cận Hành phòng ngự và phản công nhanh chóng, anh xoay người đá một cú, gọn gàng đánh lệch động tác của Vệ Đông, đồng thời lại đá vào bụng dưới của ông ấy, anh dùng lực vừa phải. Toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng và đẹp mắt.

“Wow!” Mấy đứa nhỏ bên dưới lập tức hoan hô: “Anh trai thật lợi hại!”

“Anh trai, mau tới!”

Vệ Đông cũng hơi ngạc nhiên, ông ấy vô thức sờ vào chỗ vừa bị đá, nói: “Được đó, thằng nhóc này, thật sự không tồi!”

Vào lúc đó, Hoắc Cận Hành vô thức nhìn về phía Hạ Thụ, bắt gặp ánh mắt ánh mắt của cô, vẻ mặt anh bình tĩnh: “Huấn luyện viên nhường thôi.”

Nhịp tim của Hạ Thụ chậm lại trong một giây, dây thần kinh đang căng như dây đàn cũng nói lỏng một chút.

Vệ Đông cười: “Để tôi xem nào, cậu chờ đó!” Vừa dứt lời, ông ấy bỗng tấn công.

Hoắc Cận Hành mất tập trung, muốn né tránh nhưng đã muộn, vì vậy anh vô thức nâng khuỷu tay để đỡ.

Tiếng chân va chạm với da thịt nghe rất nặng nề.

Anh lùi lại phía sau mấy bước.

Hạ Thụ cảm thấy cánh tay đau và tê dại, vẻ mặt trắng bệch.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng dịu dàng, vang lên bên cạnh cô: “Đây là lần đầu tiên tới xem cậu ấy luyện tập sao?”

Là vợ của Vệ Đông, Lương Anh. Hạ Thụ quay đầu đáp lại, thấy bà ấy cười dịu dàng với mình, cô cố nặn ra một nụ cười: “Vâng.”

Chớp mắt một cái, hiệp đấu mới đã bắt đầu.

Cô chăm chú nhìn, thấy trán anh đã rịn mồ hôi, đôi môi mỏng mím chặt, vẻ lạnh lùng chỉ có thể nhìn thấy khi anh cực kỳ nghiêm túc.

“Cứ xem đi.” Lương Anh cười nói: “Yên tâm đi, mấy người họ đã trải qua rất nhiều trận đấu, những điều này không đáng là gì.”

“Tôi đã từng giống như cháu, khi lão Vệ trên sân, tôi rất lo lắng. Bây giờ thì tôi quen rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nhưng....

Hạ Thụ vẫn lo lắng: “Nhưng trên người anh ấy... Đang có vết thương.”

“Không sao, ai mà không bị thương chứ!” Lương Anh vỗ nhẹ tay cô: “Tôi thấy mấy năm nay Tổng Hành tiến bộ không ít, lão Vệ đã không phải đối thủ của cậu ấy, hơn nữa bọn họ có nhiều kinh nghiệm, sẽ có chừng mực, không sao đâu!”

Sau hai hiệp, khoảng cách giữa Hoắc Cận Hành và Vệ Đông vẫn là hai điểm.

Mái tóc trên trán ướt đẫm mồ hôi, đôi mắt đen láy sáng lạ thường. Có lẽ vì muốn kết thúc nhanh nên khi thời gian còn mười giây cuối cùng, anh bất ngờ dùng toàn lực giáng xuống, trực tiếp không chế Vệ Đông và đè ông ấy xuống đất.

Trọng tài tuyên bố Hoắc Cận Hành là người chiến thắng.

Những đứa trẻ bên cạnh vỗ tay và hét lên: “Wow! Anh trai thắng! Anh trai thật tuyệt vời!”

“Anh trai đã đánh bại huấn luyện viên!”

Hạ Thụ thâm thở phào nhẹ nhõm.

Trong lớp học này có rất nhiều trẻ em, bây giờ cuộc thi đấu đã kết thúc, xung quanh lại bắt đầu ồn ào. Hạ Thụ đi theo Lương Anh gặp bọn họ,

Vệ Đông vẫn nằm trên mặt đất, che mặt nhe răng, tựa hồ còn chưa hoàn hồn.

Hoắc Cận Hành đưa tay ra trước mặt: “Huấn luyện viên.”

Ông ấy hé ngón tay ra, thấy là anh, Vệ Đông tức giận hất tay anh ra, chậm rãi đứng dậy. Hoắc Cận Hành không nhịn được cười, tiến lên đỡ ông ấy.

Vừa đứng dậy, Vệ Đông trực tiếp vỗ mạnh vào ngực anh, còn xoa đầu anh cười nói: “Thằng nhóc, đây là muốn lừa sư phụ diệt tổ! Cậu muốn giết tôi sao.”

Anh che miệng mỉm cười: “Đúng vậy.”

Sau đó, ngực lại bị đánh một cái nữa: “Giả bộ đáng thương đúng không?”

Hoắc Cận Hành không nhịn được cười.

Vệ Đông có chút xúc động: “Đăng ba... Hay đăng bốn?”

“Đăng bốn.” Hoắc Cận Hành đáp: “Mười lăm ngày nữa sẽ lên đăng năm.”

Điều đó có nghĩa là anh hai mươi lăm tuổi.

Gần hai mươi năm.

Cảm giác trong lòng nhất thời sâu đậm, ông ấy yên lặng nhìn anh một hồi, rồi vỗ vỗ bờ vai gầy gò nhưng cứng cỏi của anh: “Được, tốt.”

Cái gì tốt, ông ấy không nói.

Hoắc Cận Hành đã hiểu.

Có tiếng khóc của một đứa trẻ ở đằng xa.

Lương Anh đang bế một cậu bé năm, sáu tuổi ép dẹo đang khóc rất to.

Hạ Thụ ngồi xổm trước mặt cậu bé, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu bé, nhẹ giọng dỗ dành cậu bé. Chiếc váy dài mùa thu màu trắng sữa trải dài trên mặt đất, hai sợi tóc rũ bên mai, vẻ mặt dịu dàng.

Mắt Hoắc Cận Hành dán chặt vào cô, yên lặng nhìn một lúc lâu.

Vệ Đông nhìn theo ánh mắt của anh: “Tôi có hơi ngạc nhiên, hai người các cậu vẫn ở bên nhau nhiều năm như vậy, còn tưởng rằng là thôi lâu rồi.”

Anh bình tĩnh lại: “Còn?”

“Ừ.” Vệ Đông liếc mắt nhìn anh, rồi tầm mắt lại rơi trở lại cô gái ở đằng xa.

Cậu bé ở phía xa đã ngừng khóc và đang mở to đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Hạ Thụ.

Hạ Thụ quơ chân múa tay kể chuyện cười cho cậu bé nghe.

Vệ Đông: “Tôi nhớ cô ấy, không phải cô ấy học lớp cello sao? Lúc đầu, cô ấy luôn đến chờ cậu với cậu với cây đàn trên lưng, hai người yêu sớm từ lúc đó. Tôi còn tưởng là hai người chỉ chơi trò trẻ con, không ngờ bây giờ vẫn ở bên nhau.”

Hoắc Cận Hành giải thích: “Chúng em không có...”

“Ồ, không sao, không cần nói nữa.” Vệ Đông ngắt lời anh: “Ai quan tâm trước kia cậu xảy ra chuyện gì? Thời gian sẽ không trở lại, trước mắt mới là quan trọng nhất, giữ vững sơ tâm là tốt rồi.”

Vì vậy Hoắc Cận Hành cũng không giải thích nữa. Anh cười khẽ: “Vâng.”

Vệ Đông nhớ lại cảnh lần đầu tiên ông ấy gặp Tống Hành, cuối mùa đông khi vạn vật hồi sinh, một cậu bé gầy gò và xanh xao đứng trước mặt ông ấy và kéo tay áo ông ấy, nói rằng muốn học Taekwondo.

Ông ấy kiểm tra độ dẻo dai và sức khỏe của anh theo tiêu chuẩn tuyển sinh bình thường, cảm thấy thể chất của anh cực kỳ kém nên nói rằng anh không phù hợp và thuyết phục anh rời đi.

Anh ngoan cố không chịu rời đi.

Sau này, ông ấy đành chấp nhận, nghĩ rằng anh phải chịu đựng và chịu đau đớn, thì sẽ tự rút lui.

Và rồi một năm, hai năm

... Mười năm, hai mươi năm.

Anh luôn là người sống theo sơ tâm của mình.

Khi hai người bước ra khỏi hội trường taekwondo thì mặt trời đã gần lặn.

Có rất ít người đi bộ trên đường lớn. Sau khi chào tạm biệt Vệ Đông và Lương Anh, đến khi không nhìn thấy hai người họ nữa, Hạ Thụ đột nhiên gạt tay Hoắc Cận Hành ra, một mình sải bước về phía trước.

Hoắc Cận Hành giật mình.

Anh biết cô lại giận.

Mỉm cười bất đắc dĩ, anh chậm rãi đi đến sau lưng cô vài bước, nhẹ giọng gọi cô: “Hạ Thụ.”

Hạ Thụ không để ý đến anh. Một người đang bước nhanh, đuôi tóc mềm mại gọn sóng thành những vòng cung.

“Hạ Thụ.”

“...”

“Hạ Thụ.”

“...”

“Hạ Thụ.”

“...”

Không có phản ứng.

Thậm chí tốc độ không chậm lại nửa bước.

Mắt Hoắc Cận Hành khẽ động, bước chân yên lặng dừng lại.

Cô gái trước mặt không nhận ra điều đó, cô vẫn đang sải bước với cánh tay vung vẩy một cách giận dữ. Ánh hoàng hôn trải dài, lưng cô tạo thành một bức tranh dưới bóng cây ánh hoàng hôn.

Sau khi đi được gần mười mét, dường như cô nhận thấy điều gì đó kỳ lạ. Hạ Thụ dừng lại, ngập ngừng quay lại.

Phát hiện anh không theo kịp, hai mắt cô bỗng mở to.

Hoắc Cận Hành đặc ý nhếch môi.

Hạ Thụ khó chịu đến mức mím môi xoay người, thầm nghĩ mình nên mặc kệ anh. Nhưng cô lại quay đầu chạy đến chỗ anh.

“Sao anh không theo kịp?”

“Sao em không dừng lại?”

Cô sững người, đôi má ửng hồng phồng lên. Đôi mắt to tức giận nhìn chăm chăm anh hai giây rồi đột nhiên nói: “Giơ tay ra!”

Giọng điệu như ba mẹ đang ra lệnh cho con.

Hoắc Cận Hành cúi đầu nhìn cô, ngoan ngoãn xòe lòng bàn tay ra.

Đau!

Cô đánh mạnh vào lòng bàn tay anh.

Hoắc Cận Hành chớp chớp mắt.

Cô lại vội vàng đưa tay ra, xoa xoa lòng bàn tay của anh, có hơi tức giận và oán trách nói: “Hừ, anh làm em lo lắng, lần này em phạt anh, anh bị đánh là đúng.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 79: KÊU ĐAU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: PG

Hoắc Cận Hành biết đây chính là điều khiến cô tức giận.

Nụ cười trên môi của anh không hề giảm đi. Đột nhiên anh siết chặt tay cô đồng thời kéo cô về phía mình, Hạ Thụ ngã vào trong lòng anh.

Tay còn lại của anh thì ôm eo cô, khóe môi ghé vào bên tai cô, dịu dàng nói: “Đối với em cuối cùng vẫn là anh thắng đúng không?”

Anh nhìn xuống mắt cô: “Đúng không hả?”

Gió mùa thu rất lạnh nhưng cái ôm của anh thì lại rất ấm áp.

Trong lòng Hạ Thụ vẫn còn hơi tức giận, dùng sức nhéo lòng bàn tay anh, cố ý nói: “Cắt... Huấn luyện viên Vệ cố ý nhường anh, người ta không hơn thua với anh, anh đừng có mà kiêu ngạo.”

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng cô cũng rất kiêu ngạo. Cô cúi đầu, âm thầm cười vui vẻ.

Người cô yêu bất kể là ở đâu hay làm cái gì cũng đều rất xuất sắc.

Hoắc Cận Hành cũng không phản bác, cúi đầu nhìn gò má ửng hồng của cô, trầm giọng đáp: “Ừm.”

Đầu ngón tay sờ sờ cổ tay áo khoác của anh, Hạ Thụ lưu luyến ôm anh một lúc, hơi tách ra một lúc rồi kéo cổ tay anh, xắn ống tay áo lên.

Đường cơ cánh tay người đàn ông rắn chắc, làn da mịn màng, ngoại trừ chỗ khuỷu tay có một mảng ửng đỏ.

Cô nhẹ nhàng xoa ở chỗ đỏ đó: “Anh có đau không?”

Hoắc Cận Hành muốn nói không đau.

Hai mươi năm qua, mức độ va chạm này đối với anh đã sớm là một vết thương không đáng kể, nhưng nghe thấy giọng điệu lo lắng của cô cùng với đôi mắt ngân nước, tự dưng anh mê luyện dáng vẻ của cô lúc này, vì vậy nói: “Ừm, đau quá.”

Ngón tay xoa trên cánh tay ngày càng nhẹ lại, Hạ Thụ dịu dàng liếc anh một cái, giây tiếp theo hai tay đột nhiên siết chặt tay anh: “Đáng đời.”

“Tê.....” Lần bất ngờ này không kịp tránh, Hoắc Cận Hành suýt chút nữa không chịu được, anh nghiêng răng quay đầu đi không làm cho mình phát ra tiếng.

—

Qua một lúc, cô thả tay ra, lại nhẹ nhàng xoa lần nữa.

Hoắc Cận Hành hít vào một hơi, dù bận vẫn ung dung nhìn cô: “Hết giận rồi?”

“Còn lâu!”

“Vậy em tiếp tục.”

Cô tức giận ngẩng đầu lên trừng anh nhưng lực trên ngón tay lại vô cùng nhẹ nhàng. Sau một lúc, hai tay cô nâng cánh tay anh lên, lòng bàn tay chụm lại chỗ anh bị thương.

Trời lạnh, gió thổi qua làn da lộ ra bên ngoài của anh trở nên lạnh lẽo.

Chỉ có chỗ được lòng bàn tay cô che lại là ấm áp.

“A Hành.” Hạ Thụ nói: “Nếu anh đau thì có thể la lên.”

Anh chớp hàng mi dài, mặt trời lặn và cô đều phản chiếu trong đôi mắt sẫm màu của anh.

Hạ Thụ dùng sức cúi đầu: “Em biết con trai thì không nên la đau nhưng mà trước mặt bạn gái của mình thì... Vẫn có thể.”

Hoắc Cận Hành cảm giác có cái gì đó ở nơi sâu nhất trong trái tim truyền ra, trong nháy mắt truyền khắp cả cơ thể. Anh trầm giọng lặp lại vài từ: “Của anh.”

“Hừm.....” Hạ Thụ rất ít khi chủ động nói ra những lời như vậy. Cô bị anh nhìn chăm chăm làm cho hai gò má cũng nóng lên, nghĩ thầm phải mau chóng chuyển qua đề tài khác. Ánh mắt cô lóe lên: “Giống như... Như thế này...”

Thừa dịp anh không chuẩn bị trước, cô đột nhiên nhón chân lên ghé vào tai anh hét lớn: “—— đau quá!”

Hoắc Cận Hành bị chân động, màng nhĩ tê dại, nhắm mắt lại.

Trò đùa thực hiện thành công, Hạ Thụ cười thành tiếng, vội vàng chạy trốn khỏi anh.

Hoắc Cận Hành dễ dàng duỗi tay ra kéo cô lại.

Hạ Thụ kêu lên một tiếng “A”

Bóng đổ trên mặt đất, hình ảnh một cặp đôi tay trong tay đi dạo trên đại lộ rợp bóng cây, Hạ Thụ lắc lắc cánh tay Hoắc Cận Hành, nũng nịu nói: “A Hành, trước tiên chúng ta đừng về nhà được không?”

“Em muốn đi đâu?”

“Hừm.... Đi mua thuốc cho anh trước.” Cô chớp mắt, cảm thấy xấu hổ khi phải nói những lời tiếp theo, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Còn mua thêm cái kia... cái kia.....”

Hoắc Cận Hành dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô.

Anh nắm tay cô chặt hơn, cố ý hỏi: “Cái nào?”

Hạ Thụ tròn tròn mắt, hai gò má đều đỏ lên vì xấu hổ và giận dữ, vươn tay đánh anh một cái.

Anh rõ ràng biết cô muốn nói tới cái gì!

Hoắc Cận Hành cười rộ lên.

Cô quyết định không để ý tới anh. Cô vùng vẫy thoát khỏi tay anh, dùng sức đẩy anh ra, định một mình rời đi.

Hoắc Cận Hành đè lại vai cô không cho cô bước đi. Anh kéo cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành: “Đừng tức giận, chúng ta cần mua một vài thứ nhưng mà không phải cái đó, bây giờ thì không phải.”

Gió chiều chuyển lạnh những trong lòng anh lại ấm áp như mùa xuân. Cô luôn hai tay vào trong áo khoác của anh, ôm eo anh thật chặt, ngửa đầu lên nhìn anh hỏi: “Tại sao vậy?”

Hoắc Cận Hành trầm mặc một lúc.

Anh nói một cách khó hiểu: “Hôm nay là ngày 1.”

Hạ Thụ lại nghe không hiểu: “Cho nên?”

Trong lòng anh vừa tức giận lại bất đắc dĩ, đôi mắt anh lảng lạng nhìn cô trong chốc lát, sau đó nhéo mặt cô như muốn dạy cô một bài học.

“Ai... Đau!” Hạ Thụ vội vàng hắt tay anh ra, xoa xoa má mình, bất mãn nói: “Anh làm gì vậy?”

Hoắc Cận Hành: “Sáng nay anh cho em uống cái gì?”

“Nước gừng đường đỏ.”

Cô nói xong, tự nhiên nhớ tới một chuyện, giật mình hít vào một hơi, che miệng mình lại.

Bây giờ là đầu tháng!

Kì sinh lý của cô sắp đến!

Hoắc Cận Hành ôn hòa mỉm cười, lại nhéo má cô một cái.

Cái gì cũng không nhớ.

Trong lòng Hạ Thụ vừa sợ vừa kinh ngạc, hai má hơi đỏ, nắm lấy tay anh.

“Anh, tại sao anh lại nhớ rõ cái này như vậy.....” Cô cảm thấy hơi xấu hổ, không dám nhìn vào mắt anh: “Bản thân em.....”

“Em không cần nhớ rõ.” Hoắc Cận Hành nói.

Nhưng anh phải nhớ.

Nhớ rõ sở thích, thói quen của cô, những gì cô thích, những gì cô không thích. Trong cuộc sống đều không thể thiếu những chi tiết nhỏ nhặt, nhớ rõ những cái này đều là tốt cho cô.

Giống như... Cô cũng nhớ rõ của anh.

Anh thích màu trắng, thích bánh dừa, thích yên tĩnh, thích ánh sáng ấm áp, thích chịu đựng không nói.

.....Thích cô nhất.

Vì yêu cho nên mới đậm sâu. Chẳng sợ quên đi của mình thì cũng muốn dành cho nhau những điều tốt nhất.

Trong lòng Hạ Thụ như được sưởi ấm thành một dòng suối trong vắt, hai gò má cũng nóng lên ửng hồng, không nhịn được cười ra tiếng.

Hai cánh tay nhanh nhẹn ôm lấy cổ anh, nắm chặt cổ áo anh kéo xuống, nhón chân ngọt ngào hôn lên yết hầu của anh.

Yết hầu Hoắc Cận Hành chuyển động hai lần, không kìm lòng được ôm chặt eo cô.

Cô cười rạng rỡ, áp má vào trái tim đang đập loạn nhịp của anh: “A Hành, anh là tốt nhất.”

—

Đi ra khỏi đại lộ của cung thiếu niên thì càng nhiều người hơn, bỗng nhiên đằng sau truyền đến một tiếng: “Đàn anh, đàn chị?”

Âm thanh đó là hướng về phía Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ, hai người bất ngờ quay đầu nhìn lại.

Đó là Quan Hiểu Lộ.

“Thật sự là hai người.”

Cô ấy đeo đàn violin trên lưng, bên hông là áo đồng phục mùa thu của trường trung học số 1. Khi nhìn rõ hai người họ, cô ấy không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc: “Em cứ tưởng mình nhìn nhầm nhưng không ngờ lại là thật. Tại sao hai người lại ở đây vậy?”

Bên cạnh cô ấy còn có một người, nhìn qua người kia, sắc mặt Hạ Thụ tái nhợt.

“Cô giáo...”

“Hạ Thụ?” Nữ giáo viên cũng kinh ngạc, sững sờ nhìn cô, không dám nhận ra cô.

Nhưng thật ra Quan Hiểu Lộ lại bất ngờ: “Cô giáo Vu, cô quen biết... Đàn chị của em ạ?”

Vu Nhiên là được trường trung học Nhất Trung mời trở lại trường với tư cách là người hướng dẫn chuyên nghiệp cho các cuộc thi và giải thích các vấn đề về bài kiểm tra nghệ thuật cho Hạ Thụ.

Năm đó cô ấy vẫn còn là học viên của học viên âm nhạc Đệ Đô, nhưng bây giờ cô ấy đã tốt nghiệp nhiều năm và trở lại Thanh Thành để làm giáo viên của lớp violin nâng cao.

Cô ấy đã từng rất kỳ vọng và tin tưởng vào cô nhưng cuối cùng cô đã nhất quyết rút lui khỏi cuộc thi, điều này khiến cho cô ấy cảm thấy thất bại.

Không ngờ cảnh tượng lúc gặp nhau lại bất ngờ như vậy, Hạ Thụ không có mặt mũi nào mà gập gối, theo bản năng lùi về phía sau hai bước.

Hoắc Cận Hành nhận ra, lặng lẽ siết chặt tay cô.

“Có quen biết.” Trong lòng Vu Nhiên hình như cũng xúc động, yên lặng nhìn cô thật lâu rồi thở dài nói: “Em ấy chính là người mà tôi đã nói qua với em, tiền

bồi muốn tuyển thẳng vào đại học A.”

“A?” Quan Hiểu Lộ sững sốt, nghi ngờ: “Được tuyển thẳng vào đại học A không phải là Diane hay sao ạ? Tại sao lại...?”

Ánh mắt cô ấy đảo qua đảo lại trên người Hạ Thụ và Vu Nhiên vài lần, đột nhiên cô giống như sáng tỏ cái gì đó, lập tức vỗ tay, hai mắt sáng lên: “A! Em biết rồi! Cô giáo Vu, chị ấy, chị ấy có phải là người mà cô nói muốn thi vào đại học A, đàn violin còn tốt hơn Diane, nhưng không biết tại sao lại rút khỏi cuộc thi, điều này khiến cô cảm thấy rất tiếc! Có phải không!” Đôi mắt Hạ Thụ hơi gợn lên, nhìn Vu Nhiên với cảm xúc lẫn lộn.

Vu Nhiên: “Ừm, không phải em cũng muốn thi vào đại học A à? Cô ấy kéo bài 《Moonlight》 tốt hơn em rất nhiều. Nếu em còn tiếp tục như vậy thì sẽ không đậu được.”

“Trời ơi, em cũng không có đàn kém giống cô nói như vậy!” Quan Hiểu Lộ cực kỳ ngạc nhiên, thích thú đi tới trước mặt Hạ Thụ: “Em không nghĩ tới người mà trước kia cô giáo nói tới lại là chị. Cái kia.....”

Cô ấy không biết mình muốn làm gì, suy nghĩ một chút, đột nhiên đặt hộp đàn sau lưng xuống đất.

Sau đó cô ấy đàn ra đưa tới trước mặt Hạ Thụ.

“Chị có thể kéo bài 《Moonlight》 cho em nghe một lần được không? Cô giáo Vu nói chị kéo bài đó rất đặc biệt, không ai bằng chị!”

Hạ Thụ giật mình.

Hình dáng cây đàn vừa quen thuộc vừa xa lạ, Hạ Thụ có thể thấy rõ những vết nắng trên mặt gỗ nhẵn bóng của cây đàn. Trong chốc lát, cô thật sự rất muốn chạm vào nó, nhưng lại không có dũng cảm để nâng cổ tay lên.

Cô nắm chặt tay lại, sau đó lui lại từng bước: “Chị không...” sau lưng dựa vào lòng ai đó.

Hoắc Cận hành ôm vai cô, ánh mắt sâu xa nhìn cô chăm chú: “Kéo một bài đi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “Nhưng em.....”

“Thử một lần đi.”

“Đúng vậy, chị thử kéo một bài đi.” Quan Hiểu Lộ rất tò mò và trông chờ, lại đưa cây đàn tới trước mặt cô: “Em không biết chị dùng đàn của em có thuận tay không, nhưng chị thử một lần đi! Coi như vì sự chân thành của em.”

Vu Nhiên nhìn cô.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, hạ giọng khuyên: “Thử đi Hạ thụ, thử một chút đi.”

Ở cửa Cung Thiếu Niên có rất nhiều người qua lại.

Có nhiều người đi qua khó hiểu nhìn về phía bên này.

Chơi violin ở đây sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, tim Hạ Thụ như muốn kéo căng ra, lòng bàn tay cô đổ mồ hôi.

“Hạ Thụ.”

Bóng cây cắt ngang ánh chiều tà, rơi xuống người Hoắc Cận Hành.

Anh xoay vai cô, nhìn vào ánh mắt cô: “Hạ Thụ, đừng sợ.”

“.....”

“Không phải em đã nói là có anh ở đây thì em sẽ không sợ gì hết sao.”

.....

——”Tớ ở đây, cậu không cần phải sợ.”

——”Đúng rồi, đến lúc đó nếu giám khảo mắng tớ thì cậu liền mắng bọn họ ở trong lòng giúp tớ! Tớ biết cậu ở đây, tớ sẽ không sợ”

.....

Ánh mắt anh còn sáng hơn cả ánh nắng: “Anh ở đây, em đừng sợ, cứ làm đi, cứ tiến về phía trước.”

Đôi mắt Hạ Thụ đột nhiên chua xót, dây cung trong lòng cô bị đứt.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào cây đàn, tay Hạ Thụ còn lạnh như băng.

Cô đã không cầm đàn rất nhiều năm rồi, đó là cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đã lâu rồi.

Cô ngồi trên chiếc ghế đá trong sân, cầm cây vĩ kéo nhanh trên dây đàn, nhắm mắt lại.

Quan Hiểu Lục vô cùng phấn khởi mà kéo cánh tay Vu Nhiên, ánh mắt chờ đợi.

Hoắc Cận Hành đứng ở cách đó không xa, yên lặng nhìn cô chăm chú.

Khi nốt nhạc đầu tiên được phát ra từ dây đàn, một thứ gì đó không rõ ràng như đang chảy vào trái tim cô, vừa ấm áp vừa chua xót.

Tiếng đàn violin trầm, êm dịu lan tỏa khắp không khí mùa thu.

Cả thế giới im lặng trong nháy mắt.

Có lẽ nó thực sự quá dài và quá căng thẳng, lúc đầu giai điệu không được lưu loát.

Khoảnh khắc âm thanh phát ra, những người vội vã xung quanh chỉ nhìn thoáng qua, rồi bước đi mà không có bất kỳ sự thay đổi nào trên khuôn mặt.

Hạ Thụ nhắm mắt lại, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nhẹ nhàng bấm trên dây đàn. Lúc này đầu óc cô trống rỗng, nhưng lại thấy được rất nhiều chuyện.

Lúc lần đầu tiên cô kéo đàn violin.

Lúc cô kéo đàn violin cho anh nghe lần đầu tiên.

Cô kéo bài 《 ngôi sao nhỏ 》 , không có kỹ thuật cũng không có tiết tấu. Cô kéo xong thì chỉ cúi đầu cười khanh khách, chờ mong nhìn anh hỏi: “A Hành A Hành, thế nào, có hay không?”

Khi lần đầu tiên đi thi đấu, quần quít lấy anh đòi anh phải nghỉ học để đi cùng với cô thì cô mới không sợ.

Sau đó mỗi lần cô thi đấu, anh đều dành thời gian để đi với cô, ngồi trong thính phòng, năm này qua năm khác chứng kiến cô lớn dần, nở rộ.

Anh còn tặng cho cô một cây vĩ.

Cây vĩ đó được làm thủ công.

Khi cô cầm trong tay thì có mùi thơm nhẹ của gỗ.

Sau đó nó bị gãy, anh cũng bị thương.

Cô lại buồn và không nở.

Hôm đó cô kiên quyết từ bỏ chơi đàn violin ra ngoài làm thêm để giảm bớt gánh nặng cho gia đình. Cô đã tự mình đập vỡ cây đàn, vừa khóc vừa nói với ba:

“Con không kéo đàn nữa! Cho dù ba có nói cái gì thì con cũng không kéo! Dù sao đàn đã nát, con không cho ba đi làm việc ở chỗ đó! Tùy ba!”

.....

Giai điệu dần dần dịu lại, âm điệu kéo dài cũng dần quen thuộc.

Gió thổi nắng và lá rụng thành từng mảnh, chiều hoàng hôn êm đềm như ánh trăng.

Xung quanh dần dần có nhiều người đến.

Một người, hai người.....

Có một đứa bé khoảng bảy tám tuổi nắm tay mẹ nó ồn ào đòi lại đây xem.

Các bậc cha mẹ đến đón con đứng sang một bên và mỉm cười nhìn theo.

Cũng có học sinh đang đeo đàn violin trên lưng đứng xung quanh, vừa xem vừa lú lú thảo luận.

Còn có người lấy điện thoại chụp hình và quay video.

Người đến càng ngày càng nhiều. Hoắc Cận Hành chỉ yên lặng đứng bên ngoài đám đông, xuyên qua khe hở lặng lặng nhìn cô.

.....

Năm nay cô hai mươi ba tuổi.

Không còn hồn nhiên non nớt như tuổi mười sáu, mà lại điềm tĩnh, nhẹ nhàng sau những gian nan vất vả.

Bóng cây loang lổ. Cô mặc một chiếc áo khoác dày màu vàng nhạt, bên dưới là chiếc váy mùa thu màu trắng, mái tóc đen dài buông xõa nhẹ trên vai, hai má không trang điểm phấn nộn trắng nõn, ánh mắt trong suốt ôn hòa.

Cô chỉ im lặng ngồi ở đó đã là một cảnh tượng không thể bỏ qua.

Dường như thời gian chưa bao giờ ngừng trôi, sau bao nhiêu năm thì anh vẫn còn ở bên cô.

Cô ngồi đó kéo đàn còn anh thì đang nghe.

—

Cái cây nhỏ ấy, sau bao sương gió cuối cùng cũng nở hoa.

—

“Em, em kéo có hay không?”

Sau khi một khúc tấu kết thúc, đám đông đều tản đi, bầu trời đã đầy sao.

Cô nằm ở trong ngực anh ngửa đầu lên, đôi mắt trông mong nhìn anh, đôi mắt màu trà trong suốt của Hạ Thụ, câu hỏi này đầy thận trọng và chờ mong.

Đầu ngón tay anh vuốt nhẹ mắt cô: “Nghe rất hay.”

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng hốc mắt lại càng ngày càng đỏ, sứt sứt mũi, nhẹ giọng nói: “Rất lâu rồi em không kéo đàn, kéo không quen tay, chỉ có thể cho anh nghe như vậy. Xin lỗi anh, A Hành.”

“Không.”

Nhìn cô như sắp khóc, trái tim của Hoắc Cận Hành cũng không chịu được đau xót, một tay ôm cô vào lòng: “Rất hay, rất êm tai.”

Cô nở nụ cười, một giọt nước mắt rơi xuống ngực anh.

Thật lâu thật lâu, Hoắc Cận Hành nói: “Hạ Thụ, kéo đàn violin lần nữa đi.”

“.....”

“Đó mới là điều mà em thật sự thích, thật sự muốn làm, đừng từ bỏ được không?”

Gió đêm nhẹ nhàng mơn man góc áo. Vì lời nói này của anh, nước mắt Hạ Thụ nhanh chóng rơi xuống, cô ở trong lòng anh không tiếng động khóc nức nở.

Anh ôm cô càng chặt hơn.

“Nhưng mà.....” Khi cảm xúc bình tĩnh lại, Hạ Thụ thút thít nói: “Quá muộn rồi A Hành, quá muộn rồi.....”

Ca khúc đó, trận đấu đó, giấc mơ đó đã xa vời không thể thực hiện được.

Cô đã bỏ bảy năm, đã muộn rồi.

“Không muộn.” Hoắc Cận Hành khàn giọng nói: “Không muộn, chỉ cần em muốn trở lại, lúc nào cũng không muộn. Hạ Thụ, em thích violin, thử lại lần nữa được không?”

Trên đời này, những người bạn yêu, những điều bạn thích, đều vĩnh viễn đáng giá chờ đợi.

Nước mắt thấm vào trong lòng anh, Hoắc Cận Hành bình tĩnh ôm cô.

Ngọn đèn mờ nhạt tạo nên bóng mờ. Anh lặng lẽ nhắm mắt lại.

Trái tim anh đau nhói.

-----oOo-----

CHƯƠNG 80: SỢ KHÔNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Giữa tháng mười một, có một video quay trên đường phố rất nổi trên mạng.

Không biết video được quay ở đâu, một cô gái mặc đồ trắng ngồi trên ghế đá, trời đã chạng vạng tối, bóng cây loang lổ bị cắt, có ánh đèn vàng chiếu vào người cô.

Cô im lặng kéo đàn violon, bàn tay linh hoạt kéo bài << Moonlight >> nổi tiếng.

Mọi người ồn ào vây xung quanh cô, nhưng họ dường như ngăn cách với cô bởi hai thế giới. Trong thế giới của cô, trời âm áp, mây trôi lững lờ, gió thổi nhẹ.

Video chỉ khoảng nửa phút, chất lượng video phía sau không rõ ràng.

Hoặc cũng có thể vì tông màu mơ hồ mà cả khung hình được bao phủ bởi một lớp sương mờ ảo đẹp đẽ.

Ban đầu người đăng video chỉ đăng lên weibo, với tiêu đề “Cho mọi người xem đàn chị tiên nữ của tôi!”, sau đó không biết tại sao lại bị những trang nổi tiếng đăng lại, chẳng bao lâu sau nó lan rộng trên các ứng dụng lớn lớn.

[A a a, trời đất ơi! Có Weibo của cô gái này không? Tôi muốn theo dõi!]

[Khí chất của cô ấy rất tuyệt! Nói thế nào nhỉ, cảm giác mềm mại như tiên nữ vậy. Quả nhiên âm nhạc gọi rửa linh hồn.]

[Quỳ xin tên nhạc!!!]

[Lâu trên à, là bài << Moonlight>>, bạn nên có được! Bài này rất khó, sinh viên đại học hệ violon xác nhận chị này có tài, ngón cái.]

[Tôi nhớ bài << Moonlight>> làm nên tên tuổi của Diane đúng không?]

[Đúng vậy, thế nhưng tôi cảm thấy cô ấy kéo hay hơn Diane, ha ha.]

[Chủ yếu là do Diane theo phong cách sang chảnh, không phù hợp với phong cách này. Video này cũng không thấy rõ mặt cô gái kia, ngộ nhờ khuôn mặt xấu xí thì sao, ha ha.]

[Sao tôi thấy cô gái này có hơi quen mắt...]

...

Video gốc cũng khiến nhiệt độ Weibo của người đăng video tăng lên chóng mặt. Chỉ trong vài ngắn ngủi, Weibo @ Nai con Quan Hiểu Lộ đã có gần hai nghìn người theo dõi.

Mỗi ngày sẽ có hàng trăm bình luận hỏi cô gái trong video là ai, Quan Hiểu Lộ cũng chọn vài bình luận để đáp lại.

[Người trong video là đàn chị của tôi, tôi không có Weibo của chị ấy, nếu có cơ hội tôi sẽ hỏi giúp mọi người!]

[Đàn chị của tôi rất xinh đẹp! Đẹp hơn trong video một nghìn tám trăm lần! Là điện thoại của tôi quay không rõ, mọi người đừng nghe mấy lời linh tinh trên mạng.]

[Không phải là đàn chị đại học, đây là đàn chị cấp ba của tôi, thế nhưng chị ấy đã tốt nghiệp từ lâu rồi, cười tủm tỉm.]

[Ở Thanh Thành! Chúng tôi học cùng một giáo viên dạy violon ở Cung Thiếu Niên.]

Mãi đến một ngày, xuất hiện một bình luận.

[Bạn ơi, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, đàn chị của bạn là Hạ Sáu sao? Tôi cảm thấy giống giống.]

Bình luận vừa xuất hiện, đã có rất nhiều lượt like và phản hồi lại, đưa bình luận lên top.

[Hạ Sáu? Người dính tin đồn với Sở Kỳ và Hoắc Cận Hành trước đó sao?]

[Không thể nào là cô ta! Cô ta biết kéo violon? Nếu cô ta thật sự có thể kéo đến trình độ đó, vậy Diane tính là gì! (Không có ý nói Diane không tốt, mà là cảm thấy cô gái này kéo hay hơn! Fan Diane đừng mắng tôi)]

[Đừng dọa tôi chứ! Nếu thật sự là cô ấy, tôi thấy vỡ mộng.]

[@ Nai con Quan Hiểu Lộ bác bỏ đi ạ, cô ấy không phải Hạ Sáu đúng không, khóc.]

Khi khu bình luận sôi nổi, cuối cùng Quan Hiểu Lộ cũng đáp lại, chỉ có bốn chữ.

@ Nai con Quan Hiểu Lộ: [Sai! Là Hạ Thụ!]

Khu bình luận hỗn loạn.

@ Nai con Quan Hiểu Lộ:

[Đầu tiên, đàn chị tôi là Hạ Thụ! Không phải Hạ Sáu! Tiếp theo, xin mọi người đừng nghe những lời đồn bậy bạ! Đàn chị tôi tốt lắm, có cả nhan sắc, tính cách cũng rất tốt. Còn có đàn anh Hoắc Cận Hành, anh ấy cũng rất rất tốt!]

[Tình cảm của hai người họ cũng siêu ngọt! Không giống những lời đồn ác ý như trên mạng. Tôi đã được chứng kiến tận mắt, vậy nên mọi người đừng nghe những lời bịa đặt.]

Không ít người vẫn ôm thái độ không thể tin được.

Trưa hôm sau, Quan Hiểu Lộ lặng lẽ đăng một bức ảnh lên Weibo.

Bức ảnh được chụp trên nền tường trắng, hai người trong khung hình mặc đồng phục xanh trắng, họ dựa vào nhau rất gần, còn nắm tay nhau.

Cô gái cười vui vẻ với ống kính, còn chàng trai lại nhìn cô gái, ánh mắt không giấu được dịu dàng và tình yêu.

Khoảnh khắc nhìn rõ hai người trong bức ảnh, khu bình luận bùng nổ!

[Hạ Sáu, Hoắc Cận Hành???]

[Tôi chết mất...]

[A a a, là thật! Nhìn dáng người và kiểu tóc cô ấy giống y đúc trong video! Còn có đây là lần đầu tiên tôi thấy một bức ảnh rõ nét của Hoắc Cận Hành, nhìn bức ảnh này tôi thấy hai người rất xứng đôi!]

[Có ai nhận ra đây chuyện của họ không? Hình như là đồ đôi.]

@ Nai con Quan Hiểu Lộ: [Tôi đã nói tình cảm của hai người họ rất tốt mà mọi người còn không tin, kiêu ngạo.]

Bởi vì video trước đó rất hot, nên bức ảnh nhanh chóng được nhiều tài khoản V đăng lại với iêu đề rất bắt mắt.

[Chuyện động trời! Thân phận thật sự của cô gái trong video kéo violon...]

Sau gần ba tháng # Hạ Thụ Hoắc Cận Hành# lại lên hotsearch Weibo, xếp hạng 12 theo thời gian thực.

Khi Thẩm Hoài Xuyên thấy hotsearch, anh ấy đang ăn cơm với Tần Xu tại một nhà hàng đồ Tây.

Anh ấy hơi ngạc nhiên khi thấy nội dung, ánh mắt có vẻ hưng phấn.

“Sao vậy?” Tần Xu thấy Thẩm Hoài Xuyên nhìn chăm chăm điện thoại không nói gì, cô ấy hỏi.

Anh ấy đưa điện thoại cho Tần Xu.

Tần Xu cũng ngạc nhiên: “Chuyện này...”

“Xem ra dạo này hai người họ ở Thanh Thành, cuộc sống cũng rất ổn.” Thẩm Hoài Xuyên lắc đầu: “Sinh hoạt bình thường cũng có thể lên hotsearch được, đúng là không có ai.]

...

Cho dù trên mạng có ồn ào như thế nào thì cuộc sống của họ vẫn rất yên bình.

Hôm nay là ngày 16 tháng 11, Hoắc Cận Hành được Vệ Đông gọi tới làm trợ giảng. Chạng vạng lớp học kết thúc, anh về nhà với tốc độ nhanh nhất.

Anh mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến anh giật mình.

Trong nhà rất bừa bộn, không bật đèn, rất nhiều đồ và quần áo bày lung tung trên sofa, thậm chí ghế trong nhà ăn cũng bị kéo ra vứt ở phòng khách.

“Hạ Thụ!” Anh giật mình, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lên tầng tìm cô.

“Hạ Thụ! Hạ Thụ!”

Hoắc Cận Hành mở cửa mấy phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Hoắc Cận Hành nhíu mày, anh lấy điện thoại ra định báo cảnh sát.

Một ánh sáng bỗng xuất hiện ở cuối hành lang.

“Happy birthday to you,

Happy birthday to you~

Happy birthday to A Hành ~

Happy birthday to you!”

Hạ Thụ cầm bánh kem và nến, cô đi từ cuối hành lang lên, chậm rãi đi đến gần anh.

Hoắc Cận Hành ngây ngốc, anh vội vàng đi lên, hành lang không bật đèn.

Sấm tối, hành lang dài trong biệt thự chỉ có ánh mặt trời hắt vào từ phía Tây.

Ngọn nến trên bánh kem cũng có màu da cam, chiếu sáng mặt Hạ Thụ.

Mặt cô trắng nõn mềm mại, cả người chìm đắm trong ánh đèn ấm áp, cười rất ngọt ngào, giống như là ảo ảnh do ánh sáng tạo ra.

Nhịp tim của Hoắc Cận Hành vốn nhanh, khi nhìn thấy cô thì chậm lại, nhưng sau đó lại đập rất nhanh. Anh nhìn cô không chớp mắt.

“A Hành.” Cô đứng cách anh hai bước chân: “Sinh nhật vui vẻ.”

Ngực Hoắc Cận Hành phập phồng, anh hít sâu một hơi, nhận lấy bánh kem rồi để sang bên cạnh.

Cô thuận thế ôm lấy eo anh, tựa cằm vào ngực anh, mong chờ nhìn anh.

“Em...” Trong bóng tối, con ngươi của anh càng sâu hơn, anh rũ mắt nhìn cô, thấp giọng nói: “Dưới tầng, là em cố ý làm?”

“Vâng!” Cô gật đầu, nháy mắt: “Thế nào, anh có bị dọa không? Sau đó nhìn thấy em thì rất vui mừng, đúng không? A Hành, anh thích không? Hôm nay là sinh nhật anh, sinh nhật vui vẻ!”

Hoắc Cận Hành không nói lời nào.

Anh mím môi nhìn chăm chăm cô, con ngươi híp lại, anh bỗng đưa tay vỗ vào mông cô.

“Á!” Hạ Thụ buông anh ra, tay xoa mông, ai oán lui về sau: “Anh làm gì vậy?”

“Em nói xem.” Khóe môi anh nhếch lên, đuôi tay kéo cô vào lòng, trách cứ: “Làm anh sợ.”

Hạ Thụ cũng biết là vì như vậy, cong môi cười nịnh nọt với anh: “Em cố ý muốn cho anh một bất ngờ, bất ngờ trước sau đó vui vẻ! Anh nói cho em biết đi, anh có bất ngờ không, có sợ hãi không? Có thích không?”

Hoắc Cận Hành bật cười, làm bộ vung tay lên.

Hạ Thụ nhanh chóng che mông lại.

Tay anh vỗ lên trán cô, rất nhẹ, cô vẫn không kịp phòng thủ.

Cô đỡ trán, trừng mắt nhìn anh.

Hoắc Cận Hành cười, một lát sau, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ôm má cô, khẽ hôn lên trán.

Hạ Thụ cười ngượng ngùng.

Sau khi hoàng hôn ngoài cửa sổ bị màn đêm bao phủ, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành chuyển đến phòng Hoắc Cận Hành.

Phòng của anh đã được Hạ Thụ trang trí, trần nhà có rất nhiều bóng bay màu xanh và màu trắng. Sau khi anh thổi nến, ước nguyện xong, Hạ Thụ lấy quà sinh nhật đã chuẩn bị cho anh ra. Cô chuẩn bị rất nhiều, hai mươi tư phần.

“Sao nhiều vậy em?”

Hoắc Cận Hành kinh ngạc khi nhìn thấy hai chiếc xe đẩy đầy hộp lớn hộp nhỏ.

“Vâng.” Hạ Thụ rất mong chờ, cô mở một hộp quà ra. Hoắc Cận Hành nhìn thấy thứ trong đó và tấm thiệp.

Một cái núm vú cao su.

To: Hoắc Cận Hành một tuổi.

Xin chào bé cưng Hoắc Cận Hành, chúng mừng bé hôm nay đầy một tuổi. Quà một tuổi của bé là một chiếc núm vú cao su, hy vọng sau này bé sẽ vui vẻ, lớn lên khỏe mạnh! (*^▽^*)

[Cây nhỏ]

Hoắc Cận Hành bật cười.

Cô chuẩn bị quà sinh nhật từng năm cho anh, mỗi một tuổi tương đương với một món quà. Từ một tuổi đến hai mươi tư tuổi, tổng cộng hai mươi tư phần quà.

Quà hai tuổi là một đôi găng tay len.

Quà sáu tuổi là một chiếc xe đồ chơi.

Quà mười tuổi là bút máy.

Quà mười hai tuổi...

...

Hoắc Cận Hành mở từng hộp quà, anh cũng đọc kỹ tám thiệp bên trong. Đầu ngón tay lướt qua nét chữ xinh đẹp của cô.

“Nhưng trước kia em cũng đều tặng quà cho anh mà?” Đâu cần phải bỏ sung nhiều như vậy?

Anh còn nhớ mỗi lễ Giáng Sinh, cho dù toàn bộ thế giới có quên, nhưng cô sẽ chuẩn bị tỉ mỉ một món quà cho anh.

Quà được gói bằng giấy gói quà xinh đẹp và nơ con bướm, cho anh biết, trên đời này vẫn có một người thiên vị anh.

“Đó không giống.” Hạ Thụ nói.

“Sao lại không giống?”

Mắt cô lấp lánh, Hạ Thụ cười trong veo: “Những món quà đó là cho Tống Hành.”

“...”

“Còn những thứ này mới là cho Hoắc Cận Hành.”

Giống như... Cô không biết một tuổi Hoắc Cận Hành dùng núm vú cao su hiệu gì.

Khi anh hai tuổi có đeo găng tay không.

Thế nhưng sáu tuổi, Tống Hành không có xe đồ chơi, Tống Hành mười tuổi, cây bút máy đầu tiên lại bị Mã Tuấn bẻ gãy, mười hai tuổi anh không có máy tính xách tay.

Hai mươi tuổi... Không có cô ở bên.

Cô muốn làm bạn với từng giây, từng phút, từng giờ trong cuộc sống của anh, cảm thụ nó, ghi nhớ những gì anh có, bổ sung những thứ còn thiếu.

A Hành, sinh nhật vui vẻ.

Chúc anh mãi mãi hạnh phúc.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Cận Hành đón sinh nhật chân chính bên Hạ Thụ. Nó sẽ không phải là duy nhất, tương lai sẽ còn nhiều ngày như vậy nữa.

Nhưng Hoắc Cận Hành sẽ mãi mãi nhớ rõ ngày hôm nay.

Trong căn phòng nhỏ ấm áp, ngọn đèn trên trần nhà lóe sáng. Trong con người của người con gái anh yêu sáng ngời và có hình bóng anh.

Anh hai mươi lăm tuổi.

Hoắc Cận Hành nói: “Hạ Thụ, cảm ơn em.”

Hạ Thụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn em cái gì?”

Cảm ơn vì điều gì?

- Cảm ơn sự tồn tại của em, xuất hiện trong cuộc đời anh.
- Cảm ơn em chói mắt để cho anh ánh hào quang và ấm áp.
- Cảm ơn em vì tốt như vậy. Mà em tốt như vậy lại yêu anh.

May mắn thay, có hàng ngàn tia sáng trên thế giới này, ông trời yêu thích góc tối của anh, để cho anh bắt được một tia sáng nhất.

—

Để cho có không khí sinh nhật, Hạ Thụ còn chuẩn bị rượu trái cây, nhưng Hoắc Cận Hành không được phép uống.

Khi toàn bộ mọi thứ đang chìm vào giấc ngủ, Hạ Thụ hơi say, cô nằm lên đùi Hoắc Cận Hành, không biết tại sao lại nói về chuyện năm đó.

Ánh mắt Hạ Thụ rất sáng: “... Anh biết không, bài << Moonlight >> vốn là dự thi chính thử của em, đàn chị, giáo viên của em đều nói em thể hiện rất tốt, chắc chắn sẽ đoạt giải! Rất đáng tiếc, năm đó không tham gia, sau này cũng không có cơ hội.”

“Thật ra sau khi nhà em xảy ra chuyện, ba vẫn muốn cho em tiếp tục học violon, nhưng anh biết mà, học violon rất tốn kém. Lúc đó nhà em rất khó khăn, căn bản không chi trả được.”

“Nếu em tiếp tục học violon, ba sẽ phải đi làm những công việc rất nguy hiểm. Em còn cãi nhau với ba vì chuyện này, sau đó tự đập vỡ đàn của mình, khiến ông ấy không thể ép buộc em được.”

“Không phải em rất quyết đoán sao?”

Hoắc Cận Hành lặng lặng nghe, rũ mắt nhìn cô, hai tay khẽ vỗ về khuôn mặt của cô.

Giọng cô rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến anh rất đau lòng, anh đáp: “Ừ.”

Hạ Thụ cười rộ lên, cô ôm lấy eo anh, nói: “Sau đó em nhìn thấy tên anh trên danh sách trúng tuyển đại học A. Em đã nghĩ... Anh lợi hại như vậy, mà em thì vậy nên...”

Anh khựng lại, giọng rất khề: “Vậy nên, em quyết định không cần anh, không liên lạc với anh, vứt bỏ anh như vậy?”

“Cũng không phải.” Câu “Không cần anh” khiến Hạ Thụ đau nhói, cô ôm chặt anh hơn.

Cô nói: “Ban đầu là em không muốn ảnh hưởng đến anh. Sau đó... Là không dám. Dù sao...”

Dù sao là cô thất hứa trước. Huống chi lúc đó, cô đã thua anh rất nhiều.

Hoắc Cận Hành hiểu.

Anh có vô vàn cảm xúc, nhưng lại không nói gì, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Sau này không được vứt bỏ anh.”

Hạ Thụ cong môi: “Vâng!”

Hoắc Cận Hành kéo cô vào lòng, anh nhìn vào mắt cô.

Hạ Thụ thấy anh muốn nói chuyện gì đó, cô hơi mờ mịt.

“Hạ Thụ.” Anh nói: “Thật ra hôm nay anh cũng có quà cho em.”

Hạ Thụ ngạc nhiên: “Anh... Tặng quà cho em? Sinh nhật anh mà lại muốn tặng em quà?”

“Đúng.” Khuôn mặt tuấn tú của anh chứa ý cười dịu dàng: “Không phải nói sinh nhật vui vẻ sao? Tặng em quà, anh sẽ vui vẻ.”

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, anh dẫn cô đến phòng để đồ bên cạnh.

Hình như trong phòng vẫn còn đồ đạc.

Khi Hạ Thụ thấy cây đàn violon được làm bằng gỗ đàn hương đỏ kia, hô hấp Hạ Thụ như ngừng lại, cô quay đầu nhìn anh: “Đây là...”

“Giống không?” Hoắc Cận Hành cười hỏi.

Anh nhớ rõ đàn violon của cô.

Nhớ đàn của cô được làm bằng gỗ đàn hương đỏ, nhớ mọi thứ cô thích, càng nhớ đáng vẻ cô khi cầm đàn violon.

Anh lấy một cây cung ở bên cạnh đưa cho cô.

Cây cung có mùi hương thoang thoảng, phía cuối có khắc hình một chiếc cây nhỏ.

Hạ Thụ bỗng bật khóc.

“Anh đến cửa hàng violon cũ đó.” Hoắc Cận Hành ôm cô từ phía sau, bờ môi anh lướt qua vành tai cô: “Em tin không, ông chủ cửa hàng đó vẫn nhớ anh.”
Mắt Hạ Thu đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Anh tốt như vậy...”
Anh tốt như vậy, những người gặp anh sẽ không bao giờ quên được.

Hoắc Cận Hành cười: “Hạ Thu, kéo cho anh nghe một bài đi.”

...

Trong căn phòng màu hồng phấn, ánh sao bên ngoài phòng lấp lánh, đêm nay là một đêm ấm áp.

Cô ngồi trong màn đêm, dưới những ngôi sao, cây cung nhẹ nhàng lướt trên dây đàn.

Ca khúc có làn điệu nhẹ nhàng, êm dịu.

Hoắc Cận Hành yên lặng lắng nghe, nghe hơn nửa mới hết hoảng nhớ ra, cô đã từng kéo khúc nhạc này.

Đó là lúc cấp hai, các trường học tổ chức diễn thuyết thơ cơ, cô là một trong những người diễn tấu của dàn nhạc Tây Dương. Khi đó anh ở dưới sân khấu, toàn bộ quá trình mắt anh đều dính chặt vào người cô. Cô mặc áo sơ mi trắng và váy caro, ngọn đèn trên trần hắt vào người cô.

Anh còn nhớ bài thơ trường bọn họ trình bày là bài << Gửi cây sồi >> của Thu Đình.

...

Nếu như em yêu anh

Sẽ không giống như hoa lãng tiêu leo bám

Mượn những cành cao của anh để thể hiện bản thân

Nếu như em yêu anh

Sẽ không noi theo con chim si tình kia

Vì một bóng cây xanh mà hát mãi bài hát đơn điệu

...

Chúng ta sẽ chia những ngày mưa nắng

Gió tuyết

Hay sấm sét.

Chúng ta cùng chung nhau sương khói,

Mây mù,

Lăn cầu vồng.

Dường như mãi mãi li biệt

Mà lại vĩnh viễn gắn kết

...

Dưới ánh đèn.

Cây cung trong tay Hạ Thụ bỗng rơi xuống đất.

Hai tay Hoắc Cận Hành ôm má cô, anh cúi người hôn sâu.

Nụ hôn mãnh liệt, nóng bỏng hơn bất cứ nụ hôn nào anh từng giành cho cô.

Trong hơi thở của anh có phảng phất mùi rượu trái cây, đôi môi rõ ràng mát lạnh mềm mại, nhưng lại giống như bão tố, từng tác từng tác cướp lấy, đoạt lấy, chinh phục cô.

Hạ Thụ ngửi thấy mùi thơm mát đặc trưng trên cơ thể anh, cảm thấy cơ thể anh rất nóng, đại não thiếu dưỡng khí, ý thức của cô mờ lung, chỉ có thể ôm chặt anh.

Một lúc lâu sau anh buông sau, hô hấp nặng nề, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai cô: “Hạ Thụ, anh yêu em.”

Hạ Thụ nhìn thẳng vào mắt anh: “Em cũng vậy.”

Rất yêu, rất yêu.

Con ngươi của cô đen như mực, bên trong chỉ có một mình cô: “Hết kỳ nghỉ lễ rồi đúng không?”

“Vâng...” Hai gò má cô đỏ bừng, nắm chặt góc áo của mình.

Cổ tay cô quấn một chiếc nơ con bướm màu hồng phấn. Cô tặng anh hai mươi tư món quà sinh sinh, anh lại không phát hiện ra, món quà thứ hai mươi lăm cô vẫn chưa đưa cho anh.

Cô giơ tay lên trước mặt anh, tay cầm một chiếc hộp nhỏ, chiếc nơ trong tay đang đưa.

Hoắc Cận Hành khàn giọng hỏi: “Em nghĩ kỹ rồi?”

“Vâng.”

“Sợ không?”

“Có hơi...”

Nụ hôn lại rơi xuống, dịu dàng như mưa xuân. Anh dịu dàng hôn lên môi cô, cuối cùng giọng anh vang bên tai cô như ảo giác: “Không sợ, anh ở đây...”

...

Toàn bộ cảm quan đều bị phóng đại.

Tiếng gió bên ngoài ngừng lại, ánh trăng cũng trốn vào trong những đám mây chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 81: CHÌM ĐẮM

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm bầu trời xanh sẫm, vẫn còn lác đác vài ngôi sao, Hoắc Cận Hành tỉnh lại.

Người trong lòng anh vẫn đang chìm vào giấc ngủ.

Hạ Thụ cuộn tròn thành một quả bóng, đầu tóc hơi rối, hai tay khoanh trước ngực, dường như cảm thấy không an toàn, cô ôm chặt một phần cánh tay của anh trong ngực.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ ảo ảo, toàn bộ tầm nhìn như bị bao phủ bởi một tầng sương trắng. Sau chuyện đó, hai gò má cô vẫn ửng hồng vì ân ái, nơi khóe mắt còn đọng lại những giọt nước mắt chưa kịp lau, trông rất đáng thương.

Hoắc Cận Hành yên lặng nhìn cô hồi lâu, vươn đầu ngón tay vuốt ve nước mắt của cô.

Đầu ngón tay anh chạm làn da vào rất mịn màng và mềm mại.

Giống như có một dòng điện chạy từ đầu ngón tay đến tận đáy lòng, trái tim Hoắc Cận Hành như bị bao trùm bởi một tầng chua xót, lại mềm mại vô cùng, nhưng lại không phân biệt được là như thế nào.

Giống như mơ vậy.

Bây giờ cô là của anh.

Họ... thuộc về nhau.

Sự việc tưởng chừng như chỉ có trong giấc mơ hồi còn niên thiếu, cảnh tượng khó tin nhất mà ngay cả tưởng tượng cũng cảm thấy xa hoa. Tất cả đều được hiện lên ngay thời điểm hiện tại.

Thì ra đây là cảm giác yêu một người đồng thời được người đó mình yêu hết lòng.

Anh yêu cô rất nhiều...

Anh muốn hôn cô, anh muốn ôm cô, anh muốn ôm cô đến nghẹn thở, anh muốn nắm tay cô không bao giờ buông ra, anh muốn khắc tên cô vào da thịt anh, muốn khảm cô vào tận máu.

Đi cùng nhau, già đi cùng nhau, chết cùng nhau.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, chạm rãnh lướt qua gò má, sống mũi, môi, cuối cùng dừng lại trên vết giữa quai hàm và cổ.

Dường như cảm thấy ngứa ngáy, Hạ Thụ cau mày lẩm bẩm hai lần.

Hoắc Cận Hành mỉm cười.

Cánh tay anh ôm lấy cô, ánh mắt sụp xuống, môi mỏng hôn lên lông mày và trán cô.

“Hạ Thụ.” Trong bóng tối, giọng nói dịu dàng tản ra, “Xin lỗi em và cảm ơn em.”

Xin lỗi vì đã khiến em cảm thấy bị xúc phạm, cảm ơn em vì đã ở bên.

“Anh sẽ trả lại cho em, được không?”

Cô đã cho anh thứ tốt nhất trên đời. Anh không có gì để trả ơn, anh chỉ muốn trả ơn bằng cách cho cô tất cả những gì anh có.

Khi Hạ Thụ tỉnh lại, mặt trời bên ngoài đã ló dạng.

Một ngày đẹp trời khác. Ánh nắng chói chang, gió hiu hiu, khiến toàn thân cô ấm áp, thoải mái.

Từ từ mở mắt ra, đập vào mắt cô là một khuôn mặt nghiêm nghị và sạch sẽ. Không biết Hoắc Cận Hành tỉnh lại từ lúc nào, anh ngồi ở bên cạnh, yên lặng nhìn cô. Trong mắt anh như chứa sương mù, đôi mắt đen của người đàn ông ôn hòa tĩnh lặng, phản chiếu bóng dáng của cô.

Thấy cô tỉnh lại, khoe môi anh cong lên một nụ cười, dùng đầu ngón tay vuốt ve mái tóc hỗn loạn của cô: “Tỉnh rồi sao.”

Nghĩ đến tối hôm qua... Hai má Hạ Thụ nóng bừng, hoàn toàn không dám nhìn vào mắt anh, cố gắng trốn tránh ánh mắt của anh: “Vâng...”

Anh cười, đặt tay lên gáy cô, hôn nhẹ lên trán cô, hỏi: “Ngủ ngon không?”

“Rất... Rất ngon.” Giọng cô khàn khàn, sau khi nói xong cô còn ho khụ khụ hai tiếng.

Trên bàn cạnh giường ngủ là nước ấm đã chuẩn bị từ tối qua. Hoắc Cận Hành đứng dậy rót một ly, kéo cô vào lòng, đưa lên môi đút cho cô.

Hạ Thụ không để cho anh đút, hai tay chủ động bưng ly nước, nuốt xuống từng ngụm nhỏ, cố gắng âm thầm giảm bớt xấu hổ.

Sau khi uống xong, Hoắc Cận Hành cầm ly nước đặt sang một bên. Hàng mi sụp xuống, giọng điệu mềm mại cũng lộ ra một chút áy náy: “Còn đau không?”
“...”

Hai má Hạ Thụ đỏ bừng.

Cô gái nằm gọn trong lòng anh, cuộn thành một khối nhỏ mềm mại, cách mấy lớp quần áo, anh có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trên người cô đang từ từ tăng

lên.

Vỏ chần màu hồng, gò má hồng hồng của cô có khi còn hồng hơn so với màu chần, cô cắn môi không chịu trả lời.

“Hạ Thụ?”

Anh lặng lẽ dùng đầu ngón tay chạm vào môi cô, ngăn không cho cô cắn.

Hôm qua, chỗ đó đã bị cắn qua.

Hạ Thụ vô cùng xấu hổ, không trả lời, chỉ giơ tay đánh anh một cái.

Hoắc Cận Hành cười nhạt.

Bộ đồ ngủ trên người anh cài khuy không chặt, bị cô vỗ nhẹ, đường viền cổ áo tuột ra, trên vai trái hiện ra một hàng dấu răng nhỏ màu đỏ sẫm.

Đôi mắt của Hạ Thụ đột nhiên lóe lên.

Hoắc Cận Hành để ý thấy, nhìn theo ánh mắt của cô, anh cúi đầu xuống.

Cô mím môi, đầu ngón tay thăm dò vờn ra nhấn nhẹ lên vết thương, vẻ mặt vốn dĩ đang xấu hổ cùng phần nộ trở nên chột dạ, ngữ khí mềm mại nhu hòa: “A Hành, đau không?”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành dịu dàng: “Anh không đau.”

Lần đầu tiên trong đêm qua, cô đau quá, không ngừng nức nở, mấy lần muốn nín xuống.

Nhưng thấy anh chật vật, liền cắn môi không nói lời nào.

Sau đó đến lúc kịch liệt hơn, cô cũng chìm đắm vào, không nhận được cắn vào vai anh. Khi phản ứng lại, thì đã cắn rồi.

Sau đó cô càng khóc to hơn, anh phải mất một lúc lâu mới đỡ được cô khỏi khóc. Sau hai lần, cô dần quen với cảm giác đó.

Cảm giác tội lỗi trong lòng cô không khỏi tăng lên: “Em xin lỗi, em...”

Hoắc Cận Hành không để cô nói hết câu.

Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, tầm mắt cô bị che phủ—— Hạ Thụ đột nhiên cảm thấy một lực hút, cô vô thức muốn hét lên, nhưng môi cô đã bị chặn lại, tiếp đó là một nụ hôn.

Một âm thanh nhẹ nhàng vang ra trong cổ họng anh.

Hạ Thụ nắm chặt tay anh.

Thực sự rất thích khoảnh khắc này...

Trên người họ có dấu ấn của nhau, họ thân mật với nhau, nụ hôn nồng nhiệt đến từ tận đáy lòng.

Cho dù thế giới ồn ào và bất định như thế nào, vào thời điểm này, cô chỉ thuộc về anh.

Cô thật mềm mại...

Trong một khoảnh khắc, Hoắc Cận Hành cảm thấy dường như mình chỉ muốn chết như vậy. Điều đẹp đẽ nhất trên thế giới đang ở bên cạnh anh, anh sẵn sàng chết.

Mới dậy đã gần trưa rồi.

Toàn thân Hạ Thụ đau nhức, cho dù Hoắc Cận Hành thuyết phục hồi lâu, cô cũng không chịu đứng dậy. Hoắc Cận Hành buông cô ra, nhặt quần áo đứng dậy.

Đồ ăn ở nhà sắp hết, vì vậy anh phải đi siêu thị.

Chọn lấy một chiếc áo sơ mi trắng, được giặt ủi sạch sẽ trước đó. Các nếp gấp gọn gàng và sạch sẽ không tì vết.

Hạ Thụ nằm trên giường, lẳng lặng nhìn anh mặc quần áo, sau đó đột nhiên ngồi dậy, dựa vào thành giường gọi anh: “A Hành, chờ đã, anh tới đây trước đi!”

Hoắc Cận Hành khó hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn đi đến bên cạnh xoa xoa cái đầu rối mù của cô: “Làm sao vậy?”

Hạ Thụ nở nụ cười trên môi, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào cúc áo sơ mi, từ chiếc cúc áo đầu tiên trên cổ, từng cái một, cài chặt cho anh.

Anh khẽ giật mình, cup mắt xuống nhìn từng động tác của cô.

Hạ Thụ biết anh đang nhìn mình, lỗ tai nóng lên, lấy hết dũng khí nhẹ nhàng nói: “Hừ, anh có biết tại sao cúc áo sơ mi nam lại ở bên phải, cúc áo sơ mi nữ lại ở bên trái không?”

Giọng anh có chút trầm thấp: “Tại sao?”

Cô nhỏ giọng nói: “Bởi vì. . . Bởi vì, áo của chồng đều do vợ cài, chỉ có vợ mới cởi được. Cúc áo sơ mi của người đàn ông ở bên phải, đối diện với của phụ nữ thì mới dễ dàng hoạt động.”

Khi cúc áo cuối cùng được cài xong, cô nắm nhẹ góc áo anh, ngược mắt lên, trong mắt ngập nước: “A Hành, cúc áo anh là do em cài, từ nay về sau nhớ không được cho người khác chạm vào cúc áo anh, chỉ em mới có thể cài... Chứ đừng nói là cởi ra.”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành bỗng tối lại, anh vòng tay sau lưng cô, kéo cô vào lòng.

Hạ Thụ bất ngờ bị ôm.

Vòng tay anh siết chặt hơn, khàn giọng nói: “Được.”

Khi bước ra khỏi cửa, trên môi Hoắc Cận Hành vẫn còn nụ cười.

Bước ra khỏi cổng khu dân cư, giẫm phải hoa lá rụng, Hoắc Cận Hành vô thức vuốt ve cúc áo sơ mi.

Trái tim anh trở nên mềm nhũn.

Rẽ ở ngã tư, bước chân đột nhiên dừng lại——

Vài chiếc ô tô màu đen đậu ở đó.

Những chiếc xe đó đều là biển số Bắc Kinh, với bọn họ biển số xe đó rất quen thuộc. Nhịp tim Hoắc Cận Hành đột nhiên tăng nhanh, rồi lại tiếp tục trùng xuống.

Từ ngày ở Thanh Thành, Hạ Thụ đã biết sớm muộn sẽ có ngày này.

Chỉ là có một số việc, cho dù biết đáp án, cô vẫn hy vọng ngày này sẽ đến muộn một chút.

Trong phòng ngủ lầu hai, Hoắc Cận Hành mặc quần áo, chải đầu giúp cô

Động tác của Hoắc Cận Hành rất chậm, anh không nói gì, khuôn mặt lạnh lẽo của anh không biểu lộ chút cảm xúc nào. Hạ Thụ biết rằng anh đang phải chịu đựng rất nhiều.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Hoắc Cận Hành đỡ cô dậy. Anh nhìn cô, đầu ngón tay anh không biết vô tình hay cố ý lướt qua cổ áo cô, dùng cổ áo che đi những vết hôn mờ nhạt trên chiếc cổ trắng sứ của cô.

Lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt Hoắc Cận Hành tối sầm lại. Gò má của Hạ Thụ trắng nõn, áo len cổ lọ cũng màu trắng ngà, đôi mắt nâu xinh đẹp không vương chút tạp chất.

Sau khi xác nhận không còn vấn đề gì, Hoắc Cận Hành đan mười ngón tay với cô, dắt cô xuống dưới tầng.

Hạ Thụ kéo anh lại theo bản năng.

“A Hành...”

Hoắc Cận Hành dừng lại, anh càng nắm tay cô chặt hơn, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô: “Đừng sợ.”

Trong phòng khách, ông nội Hoắc đang ngồi trên sô pha. Lần này chỉ có ông cụ với Hoắc Cận Diễm đến. Đi cùng còn có rất nhiều vệ sĩ, lúc nào cũng có hơn mười người. Bọn họ xếp hàng phía sau hai người, đều mặc đồ đen, đeo kính râm, nhìn qua khí thế quả thực có chút đáng sợ.

Khi Hạ Thụ đi theo Hoắc Cận Hành xuống, bước chân của anh vô thức chậm lại. Nắm chặt tay cô lần nữa, Hoắc Cận Hành âm thầm an ủi cô, che chắn cô sau lưng, dắt cô đi về phía trước.

Hai người dừng lại trước mặt ông nội Hoắc. Im lặn một lúc, Hoắc Cận Hành thấp giọng gọi: “Ông nội, anh.”

Hoắc Cận Diễm đang nghịch bật lửa, ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt anh, ánh mắt hiện lên ý cười.

Ông nội Hoắc không nói gì.

Hai người vẫn yên lặng đứng trước mặt ông cụ, quần áo màu trắng, lưng thẳng tắp, ánh mắt lóe lên vẻ cương nghị.

Ông cụ nhìn thẳng vào đôi tay đang nắm chặt của bọn họ.

Hoắc Cận Hành cảm nhận được ánh mắt đó liền nắm chặt hơn.

Yên lặng đứng một lúc, ông nội Hoắc thở dài: “Cháu bị thương, không sao chứ?”

Hoắc Cận Hành mềm lòng vì câu nói đó của ông cụ, anh trầm giọng nói: “Cháu không sao, còn tốt.”

Ông cụ gật đầu, quay sang bên cạnh nói: “Cận Diễm, cháu đưa em trai cháu ra ngoài một chút đi, ông cần nói chuyện với cô bé này!”

Ông cụ đang nhắc đến Hạ Thụ.

Hoắc Cận Hành hiểu ra, lập tức kéo cô về sau lưng che chắn: “Ông nội.”

Hoắc Cận Diễm đã đi lên trước, vỗ vỗ bả vai của anh: “Đi thôi.”

Hoắc Cận Hành không nhúc nhích.

Hoắc Cận Diễm không còn cách nào khác, âm thầm ra hiệu cho vệ sĩ.

Hai tên vệ sĩ lập tức tiến lên: “Nhị thiếu gia.”

Bọn họ đang định đưa Hoắc Cận Hành ra ngoài, về mặt Hoắc Cận Hành sầm xuống, anh đẩy hai người bọn họ ra, tiến lên một bước: “Ông nội, có vấn đề gì ông nói với cháu là được.”

Ông cụ Hoắc không quan tâm, dừng lại một chút rồi vung tay lên. Ngay lập tức, rất nhiều vệ sĩ bao vây xung quanh đẩy anh ra ngoài.

“Cút!”

Hoắc Cận Hành vung tay lên, giữa lông mày lạnh như băng, trong lòng đã mơ hồ có ý định ra tay.

Hoắc Cận Diễm kịp thời ngăn lại: “Được rồi, em thật to gan, dám mắng người của anh.”

Anh ấy ấn Hoắc Cận Hành xuống, lắc đầu tỏ ý bình tĩnh, anh ấy liếc mắt nhìn đám vệ sĩ rồi nhanh chóng lôi anh ra ngoài.

“Hạ Thụ!” Hoắc Cận Hành vội quay lại nhìn cô.

Hạ Thụ vẫn còn kinh ngạc, nhưng cô lắc đầu với anh, ra hiệu không cần lo lắng. Hoắc Cận Hành bị Hoắc Cận Diễm lôi ra ngoài.

Chỉ còn lại ông cụ Hoắc và Hạ Thụ trong phòng. Hai má Hạ Thụ tái nhợt, cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó ngược mắt lên, yên lặng nhìn ông cụ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 82: BÊN NHAU

Nguồn: [EbookTruyen.VN](#)

Edit: Sani

Hoắc Cận Hành dùng lực không nhỏ, nhưng không đấu lại được nhiều người như vậy. Mãi cho đến khi ra sân biệt thự, anh mới có không gian phát huy, đá văng mấy người.

Một lòng bàn tay đè vai anh lại, anh vô thức giơ khuỷu tay lên để đỡ, nhưng khuỷu tay của anh đã bị đối thủ giữ lại.

Anh đánh trả, rút khuỷu tay ra, hai người trong tư thế giằng co.

Hoắc Cận Hành và Hoắc Cận Diễm giằng co với nhau.

“Không dễ yên?” Hoắc Cận Diễm nhú mày lại, tỏ vẻ không kiên nhẫn, giọng anh ấy rất lạnh lùng.

Hoắc Cận Hành cũng kiềm nén cơn giận, ngực phập phồng, anh đẩy Hoắc Cận Diễm ra, không nói lời nào, xoay người đi vào nhà.

Hoắc Cận Diễm đưa tay ngăn anh lại.

“Có thể dừng ngăn cản em không!” Anh hoàn toàn không thể nhịn được nữa, tay nắm chặt phát ra tiếng động nhỏ, giọng lạnh như băng.

“Không thể.” Hoắc Cận Diễm cảm giác được, tầm mắt chú ý đến bàn tay đang nắm chặt của Hoắc Cận Hành: “Sao? Muốn đánh anh?”

Hoắc Cận Hành nhìn anh ấy không nói gì, một lát sau mới buông tay ra, nói: “Em không đánh nhau, anh cũng đừng ngăn cản em, hãy để em đi vào.”

Hoắc Cận Diễm thở dài.

Anh ấy vỗ vỗ vai Hoắc Cận Hành, giọng cũng dịu đi: “Em đừng vào vội, ông nội có chuyện muốn nói với em ấy, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Không có gì hay để nói.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Hoắc Cận Diễm nói.

Hoắc Cận Hành dừng lại.

Sự tức giận của anh bị đánh tan bởi câu nói này, anh giã dũa một lúc lâu, cuối cùng cũng đứng im tại chỗ.

—

Phòng khách sáng sủa sạch sẽ, ánh mắt trời rất sáng, căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Khi Hạ Thụ ngược mắt nhìn ông cụ Hoắc, ông cụ cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Cô gái trước mặt có khuôn mặt trắng nõn, mặc một chiếc áo len màu trắng và váy dài bình thường, mái tóc đen dài rũ xuống vai, con ngươi màu trà rất yên tĩnh.

Không có vẻ gì là e ngại.

Ông cụ Hoắc lẳng lẳng đánh giá cô trong chốc lát, rồi chậm chạp mở miệng: “Cháu là Hạ Thụ?”

“Vâng.” Hạ Thụ cố gắng thả lỏng, cố cong môi, đầu ngón tay bấu vào lòng bàn tay.

Hoàn toàn không giống tưởng tượng của cô.

Hạ Thụ chưa từng gặp ông cụ Hoắc, nhưng từng nghe tên của ông.

Ông ấy là người cầm lái đầu tiên tập đoàn Quân Dục, cho dù là trong tiềm thức hay ấn tượng của người khác kể lại, dường như đều rất đáng sợ.

Thế nhưng ông lão trước mắt này, tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền từ, giọng không dịu dàng ân cần nhưng cũng không dữ như cô nghĩ. Cũng giống như một người già hỏi con cháu bình thường,

Ông ấy là ông nội Hoắc Cận Hành...

Hạ Thụ bỗng nhớ đến ông cụ Hạ, ông nội cô.

Hốc mắt cô đỏ lên.

Cô nhanh chóng cúi đầu, muốn che giấu cảm xúc của mình.

Ông cụ Hoắc nhạy cảm phát hiện, ông ấy nhìn cô: “Cháu sao vậy?”

“Không...” Hạ Thụ lắc đầu, cô mỉm cười: “Cháu chỉ... Nhớ tới ông nội cháu.”

Mắt cô vẫn đỏ, nhưng lại cố gắng cười: “Lúc đó ông ấy cũng ngồi ở chỗ của ông, cũng hỏi chuyện cháu, cảnh tượng rất giống...”

Có một số cảm xúc đã bị gọi lên sẽ khó kiềm xuống được, cô cố gắng nhẫn nhịn nhưng vẫn không thành, lại cúi đầu xuống: “Cháu xin lỗi.”

Ông cụ Hoắc yên lặng nhìn.

Một lát sau, ông ấy thở dài, nói: “Ông đã điều tra về cháu.”

“...”

“Mấy năm nay, cháu rất vất vả, nhưng cũng rất kiên cường, là một đứa bé tốt.”

Hạ Thụ không mấy ngạc nhiên với câu nói đầu tiên của ông cụ, nhưng lại thấy ngạc nhiên vì câu sau: “Ông quá khen ạ.”

Tầm mắt của ông cụ Hoắc dừng ở cây đàn violon ở một góc trong phòng khách.

“Nghe nói cháu biết kéo violon.”

“Vâng ạ.”

“Có thể kéo một bài cho ông nghe không?”

Cô giật mình, mặc dù không biết ông cụ có ý gì, nhưng vẫn tiến lên cầm lấy đàn, nhìn ông cụ: “Ông muốn nghe bài gì?”

“Kéo bài sở trường của cháu đi.”

Hạ Thụ rũ mắt, thông thả kéo bài <<Moonlight>>.

Giai điệu êm tai phát ra.

Bên ngoài biệt thự, Hoắc Cận Hành cũng nghe thấy tiếng nhạc.

Anh ngạc nhiên nhìn về phía trong nhà.

Hoắc Cận Diễm cười nhạt: “Em xem đi, rất hài hòa, em đừng sốt ruột.”

Tiếng đàn rất chậm, ông cụ Hoắc ngồi ngay ngắn ở sô pha yên lặng lắng nghe.

Một lúc sau, âm nhạc dừng lại, căn phòng không phục sự im lặng.

Hạ Thụ vẫn nhắm mắt, một lát sau cô mới mở mắt ra.

Khuôn mặt già nua của ông cụ Hoắc xuất hiện ý cười, ông cụ vỗ tay vài cái:

“Rất êm tai.”

Hạ Thụ xấu hổ: “Để ông chê cười rồi.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, có hai đốm nhỏ rơi xuống góc váy cô, làm cho nó lấp lánh như sao.

Nhìn cô càng dịu dàng hơn, ông cụ Hoắc ngồi đó bỗng hỏi: “Thích Cận Hành?”

Hạ Thụ nghe được câu này, cô nhìn ông ấy, tim đập mạnh, rất căng thẳng.

“Vâng.” Cô đáp chắc nịch: “Cháu thích anh ấy. Cháu...”

Cháu thương anh ấy.

“Muốn ở bên thằng bé?”

“Vâng.”

“Bởi vì thằng bé là người nhà họ Hoắc?”

“Không phải!” Cô lập tức phản bác, mày nhíu lại, giống như rất không vui vì những lời này: “Lúc đó, anh ấy không phải là Hoắc Cận Hành.”

Yêu anh đơn giản vì đó là anh, không liên quan đến anh tên là gì, họ gì.

Chỉ đơn thuần yêu anh mà thôi.

A Hành của cô.

Về mặt ông cụ Hoắc bình tĩnh, lặng lẽ nhìn cô, ông ấy thở dài.

Ông cụ đi đến cửa sổ, bỗng nói chuyện xưa: “Thật ra bà nội Cận Hành cũng là một người phụ nữ có gia thế bình thường.”

Hạ Thụ ngạc nhiên, cô im lặng lắng nghe.

“Hai người bọn ông học cùng trường, lúc đó bà ấy là hoa hậu giảng đường, còn là chủ nhiệm câu lạc bộ văn nghệ, khi kéo đàn violon rất xinh đẹp. Thời đại đó, hầu như đều bị ép duyên, yêu đương là chuyện rất xa vời. Ông liều mạng theo đuổi bà ấy, bà ấy sống chết trốn chạy, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất thú vị.”

Nhớ lại chuyện cũ, ông cụ Hoắc rất cảm động.

“Nhà họ Hoắc kinh doanh mấy đời, lúc ấy mặc dù không có tập đoàn Quân Dục, nhưng ở Nam Xuyên nhắc tới cửa hàng của Hoắc Thị cũng đủ như sấm bên tai. Nhà bà ấy ở một trấn nhỏ, ba mẹ đều là ngư dân bình thường, cố gắng quần quật mới đủ chi phí cho bà ấy học violon.”

“Nhà học Hoắc nhiều chi nhánh, ba tôi cũng có nhiều con, ông ấy kiên quyết không đồng ý. Vậy nên ông dứt khoát đi Châu Âu! Ông phải xây dựng sự nghiệp của mình lớn hơn nhà học Hoắc! Để cho bọn họ không thể nói gì, danh chính ngôn thuận ở bên bà ấy.”

“Ông đã thành công.” Hạ Thụ mỉm cười.

“Đúng vậy.” Ông cụ Hoắc cười, nghiêng đầu nhìn cô: “Sau đó có tập đoàn Quân Dục.”

Hạ Thụ khâm phục, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, cô nói: “Ông... Rất tuyệt.”

Có thể một mình chống chọi với áp lực từ phía mọi người cũng đã là một loại thành công.

“Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.” Ông cụ Hoắc thở dài: “Làm con dâu nhà họ Hoắc không hề dễ dàng.”

“Mặc dù ông cưới được bà ấy theo ý nguyện, cũng tự tin mình có thể bảo vệ được bà ấy. Nhưng không ngờ lại để bà ấy phải chịu nhiều tủ thân. Lúc đó, cho dù bà ấy đến bất cứ đâu, đều có rất nhiều lời bàn tán. Bà ấy cũng không nói với ông, ông chỉ nghe được từ người khác.”

“Ông nghĩ, nếu đã vậy không cho bà ấy ra mặt, giấu bà ấy giống như kim ốc tàng kiều vậy, nhưng lời đồn đại lại càng nhiều hơn. Sau đó bà ấy cũng không chịu thua thiệt, cắn răng giành được giải quán quân violon, lấy được bằng MBA, giúp đỡ ông quản lý công ty, lúc này mới dần ngăn được miệng những người khác.”

“Lại nói đến cháu.” Tầm mắt ông cụ Hoắc chuyển về phía Hạ Thụ, ý cười cũng nhạt bớt.

Hạ Thụ mím môi, nhìn thẳng vào ông ấy.

“Thật ra cho dù là ông, hay là ba mẹ Cận Hành đều không quá coi trọng gia thế. Ông đã điều tra về cháu, cháu không tồi, cố gắng làm việc vươn lên, tính cách cũng cứng cỏi, những người bên cạnh cũng đánh giá cháu rất cao. Anh trai Cận Hành nói, những năm Cận Hành ở nhà cháu, đều là cháu che chở thẳng bé, nhà ông rất biết ơn.”

“Ông cũng biết hoàn cảnh nhà cháu bình thường, chuyện này cũng không có vấn đề gì, đều là chuyện nhỏ. Nhưng chỉ có một vấn đề là bằng cấp của cháu, lý lịch của cháu sẽ trở thành thứ lên án cháu cũng như Cận Hành. Dựa vào điểm ấy, cháu không thích hợp.”

“...”

Tim Hạ Thụ đập rất nhanh, mặt cô trắng bệch, trái tim như rút xuống.

—
“Ông nội nói gì với Hạ Thụ?”

“Không biết.”

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, khó tin nhìn anh ấy, có vẻ hơi hờn giận.

Hoắc Cận Diễm lạnh nhạt nói: “Anh chỉ biết, trước khi đến, ba mẹ và ông nội đóng cửa nói chuyện cả buổi tối, về phần nói gì đó, là bí mật. Sau đó ông nội bảo anh dẫn ông đến tìm em, cũng không nói gì cho anh biết.”

Hoắc Cận Hành không trả lời, vẻ hờn giận không biến mất, thậm chí còn rõ ràng hơn.

Hoắc Cận Diễm hiểu, khóe môi cong lên, nói: “Em đừng nhìn anh như vậy, em cho là anh nói cho họ biết em ở đây?”

“Nếu không thì sao?”

“Anh điên sao?”

Anh ấy vừa cười, vừa lấy điện thoại ra: “Anh thề với họ là không biết em ở đâu, rồi lại đột nhiên nói cho họ biết em ở đây, anh thiếu đòn à?”

Đầu ngón tay anh ấy lướt lướt màn hình, sau đó ném điện thoại cho Hoắc Cận Hành.

“Em ở ẩn ở đây, nhưng cũng đừng quên bây giờ là thế kỷ bao nhiêu. Cẩn thận nhìn xem, em nghĩ là mình thoát được? Họ Hoắc, em có thể trốn được đi đâu.

Màn hình điện thoại hiển thị Weibo của Quan Hiểu Lộ, là video Hạ Thụ đang kéo đàn.

Kéo xuống, đập vào mắt anh là ảnh chụp của anh và Hạ Thụ.

Hoắc Cận Hành ngây ngốc: “Đây là...”

Hoắc Cận Diễm cười nhạt.

Anh mím môi, biết mình hiểu lầm anh ấy, thấp giọng nói: “Em xin lỗi.”

Hoắc Cận Diễm trêu chọc: “Biết bọn anh đến Thanh Thành lúc nào không?”

Hoắc Cận Hành khó hiểu nhìn anh ấy.

Hoắc Cận Diễm: “Ba ngày trước.”

Hoắc Cận Hành giật mình, anh khó tin được.

Hoắc Cận Diễm nói: “Ba ngày trước, bốn giờ chiều. Bay thẳng từ Nam Xuyên đến Thanh Thành. Sau khi tới, anh đi tìm em ngay lập tức. Là ông nội nói chuẩn bị đến sinh nhật em, có lẽ bây giờ em không muốn gặp ông ấy, cứ để em đón sinh nhật yên ổn, chờ qua sinh nhật mới đến tìm em.”

Hô hấp của anh như ngừng lại, cảm giác chua xót trong lòng như tan biến, bỗng không nói nên lời.

Hoắc Cận Diễm quan sát vẻ mặt anh: “Vậy nên anh đoán, ông ấy sẽ không nói gì khó nghe với Hạ Thụ.”

Hoắc Cận Hành yên tĩnh, không nói gì.

Hoắc Cận Diễm thở phào, vỗ vỗ vai anh.

Cửa bỗng mở ra.

Hoắc Cận Diễm ngược mắt lên.

Một bóng dáng nhỏ bé đi ra từ trong, Hạ Thụ cúi đầu rất thấp.

Thấy là cô, Hoắc Cận Diễm yên lặng dẫn vệ sỹ đi ra ngoài.

Hoắc Cận Hành bước nhanh về phía cô: “Hạ Thụ.”

Anh đặt tay lên vai cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, trái tim như lơ lửng trên vách đá.

Giọng anh khàn khàn: “Em...”

Hạ Thụ không nói gì.

Một lúc sau, cô mới ngẩng đầu lên, mắt đỏ bừng.

Hoắc Cận Hành yên lặng nhìn cô.

“...” Cảm giác tức giận vừa đè xuống bỗng dâng lên gấp bội, anh mím chặt môi thành một đường thẳng, nhắc chân đi vào trong nhà.

“A Hành!” Hạ Thụ ôm chặt lấy anh.

Hoắc Cận Hành dừng lại.

Mặt cô vùi vào ngực anh, cô hít hít mũi, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh, đối mặt với anh, nước mắt lưng tròng: “Chúng ta... Có thể ở bên nhau rồi.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 83: TRỞ VỀ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Mười lăm phút trước.

Trong phòng khách, ông cụ Hoắc nói: “Dựa vào điểm này, cháu không thích hợp.”

Hạ Thụ rũ mắt không nói gì.

Ông cụ Hoắc bình tĩnh nhìn cô, sau đó câu tiếp theo khiến Hạ Thụ ngạc nhiên.

“Vậy nên, nếu chúng tôi cho cháu một cơ hội, cho cháu tiếp tục học violon, cháu có nguyện ý không?”

...

“Ông nội Hoắc nói muốn em tiếp tục học đàn, muốn em đến trường. Ông ấy nói cho dù không vào được trường danh giá, cũng phải tốt nghiệp đại học chính quy...”

Mắt Hạ Thụ đỏ bừng, đáng vẻ muốn khóc, nhưng lại cố gắng cười.

Tâm trạng lúc này... Rất khó nói.

Rất vui vẻ, nhưng cũng tràn đầy chua xót.

Giống như sau một cơn mưa dầm, bạn chỉ mong trời quang, nhưng không ngờ chờ đợi bạn lại là cầu vồng.

Cô hít mũi nói tiếp: “Sau đó... Ông ấy sẽ không phản đối chuyện của anh và em, nhưng nếu sau này có lời đồn gì không tốt, ông cụ cũng không để người nhà ra mặt giải quyết cho chúng ta, muốn chúng ta tự giải quyết. Ông ấy nhờ em nói với anh, nếu đây là lựa chọn của anh, vậy anh phải chịu trách nhiệm, đừng hối hận, đừng kêu mệt.”

Yết hầu Hoắc Cận Hành cuộn lên.

Anh cũng không biết nói gì, cổ họng nghẹn ứ, hốc mắt cũng đỏ lên.

Ngón tay anh khẽ chạm vào đuôi mắt cô, nước mắt cô rơi xuống đầu ngón tay anh, rất lạnh lẽo.

Anh ôm cô vào lòng.

“Không hối hận.” Giọng anh trầm thấp, run rẩy: “Cậu còn không được.”

Hạ Thụ nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không cầm được nước mắt, cô vui mặt trong ngực anh khóc nức nở.

Áo sơ mi trắng dính đầy nước mắt.

Một lúc sau, cô ngừng khóc, ngẩng đầu lên: “A Hành.”

Ánh mắt cô rất kiên định, con người anh phản chiếu hình bóng cô.

“Em sẽ không khiến anh mệt mỏi. Em chắc chắn sẽ trở thành niềm tự hào của anh.”

—

Khi Hoắc Cận Hành đi vào nhà, ông nội Hoắc đang trong phòng anh ở tầng hai.

Cửa phòng không đóng, ông cụ gầy gò đứng giữa phòng, quay lưng về phía cửa, nhìn xung quanh.

Hoắc Cận Hành dừng lại, anh đứng ở cửa.

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào người ông cụ. Hoắc Cận Hành lẳng lặng nhìn bóng lưng ông nội, tay nắm chặt lại.

“Ông nội.”

Ông cụ Hoắc ngoái đầu nhìn là.

“Là Tiểu Hành.” Khuôn mặt ông cụ hiện lạnh, khuôn mặt già nua hiện lên ý cười, vẫy tay với anh: “Đến đây.”

Lúc này, nhân vật phong vân trên thương trường cũng không còn vẻ nghiêm khắc nữa, ông chỉ là một ông nội bình thường quan tâm con cháu. Trong lòng Hoắc Cận Hành ngũ vị tạp trần, anh yên lặng đi vào.

Anh yên lặng nhìn ông cụ một lúc, ông cụ cũng không nói gì chỉ vỗ vỗ tay anh.

Rất chậm, nhưng rất có ý nghĩa.

Ông cụ Hoắc nhìn xung quanh căn phòng: “Trước kia cháu lớn lên ở đây sao?”

“Vâng.” Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ, ông cụ cảm khái một một câu.

Hoắc Cận Hành rũ mi đáp: “Thế nhưng đây không phải căn nhà ban đầu, chỉ mô phỏng lại thôi.”

“Không tồi.” Ông cụ gật đầu, nhìn anh: “Vất vả cho cháu.”

“Cháu không vất vả.” Hoắc Cận Hành bình tĩnh: “Ông đã dạy cháu ‘quân tử vô nhập mà không được tự yên’. Cháu rất biết ơn những chuyện đã trải qua.”

Ánh mắt ông cụ Hoắc chứa vài phần tán thưởng, vài giây sau, nở nụ cười:

“Cháu nhớ rất rõ.”

Anh mỉm môi, trong lòng rất áy náy, giọng rất thấp: “Ông nội... Cảm ơn ông.”

Từ khi Hoắc Cận Hành trở về nhà, mặc dù ở nhà họ Hoắc anh rất ngoan ngoãn. Nhưng ông cụ Hoắc luôn cảm thấy giữa anh và ông cụ, với Hoắc Chấn Xuyên, thậm chí với Hoắc Cận Diễm, tồn tại một vách ngăn vô hình, rất ít khi nói những lời thổ lộ tình cảm.

Ông cụ Hoắc nhìn anh không nói gì.

Hoắc Cận Hành: “Cũng ơn ơn ba mẹ. Cháu và Hạ Thụ... đều rất cảm ơn mọi người.”

Ông cụ Hoắc thở dài: “Cháu đừng cảm ơn ông.”

Trên bàn có một cây ma thuật xanh mướt, ông ấy nhẹ nhàng cầm lên xem.

“Đường cháu chọn, vậy phải đi cẩn thận.”

Hoắc Cận Hành yên lặng nghe.

Cuối cùng ánh mắt ông cụ dừng trên người anh, ông đặt cái cây vào tay anh.

“Chúng ta nợ cháu mười năm, rất khó để đền bù, chỉ hy vọng cháu không hối hận khi lựa chọn về nhà.”

—

Hạ Thụ dưới tầng.

Biết Hoắc Cận Hành có chuyện muốn nói với ông cụ Hoắc nên cô không đi theo, cô ngồi trên thềm đá ngoài sân bình tĩnh lại cảm xúc, sau đó đứng dậy đi tưới nước cho cây đào.

Cây đào là do chính tay Hoắc Cận Hành trồng không lâu sau khi cô và anh trở về Thanh Thành.

Lúc đó khi đến chợ chọn cây, cô còn nhớ anh ra một đồng yêu cầu: Phải là cây đào, thân cây phải thẳng tắp, phải hai mươi tư tuổi, nếu không thì mười sáu tuổi cũng được.

Lúc đó những người bán hàng tưởng họ gây sự, suýt nữa bị đuổi ra ngoài.

Cũng may cuối cùng thật sự tìm được một gốc cây như vậy.

Nghe nói cây này đã trồng được hai mươi bốn năm, không biết trước đó xảy ra chuyện gì mà chết gần hết, bị người trong chợ xanh tùy ý ném vào một góc sân. Nếu đến chậm một chút, họ sẽ kéo cây đó đi làm củi.

Bây giờ qua sự chăm sóc tỉ mỉ của hai người họ, cây đã sống lại.

Chờ sang năm, nó sẽ nở hoa.

Có người tiến vào.

Là Hoắc Cận Diễm vừa mới rời đi và một hàng vệ sỹ. Hạ Thụ giật mình, cô đề bình nước sang một bên, lễ phép chào hỏi: “Ồm...”

Vừa mở miệng, cô không biết nên gọi là gì cho thích hợp, nghẹn nửa ngày mới nhớ tới cách những người bên cạnh Hoắc Cận Hành gọi anh ấy: “Anh, anh Hoắc...”

Hoắc Cận Diễm bảo vệ sỹ rời đi, ánh mắt dừng trên mặt cô.

Cô gái đứng im lặng, hơi rụt rè, ánh mắt nhìn anh ấy trong veo.

“Em nên gọi anh là...” Dừng lại hai giây, Hoắc Cận Diễm nói: “Anh cả.”

Hạ Thụ hiểu ý anh ấy, hai má hơi nóng lên, cô cúi đầu.

Dù sao cũng không thân, nhất thời không gọi ra miệng được.

Hoắc Cận Diễm nhìn cô, bật cười: “Bỏ đi, không vội, từ từ sẽ quen.”

Áo của cô theo động tác đứng dậy vừa rời của cô nên hơi trễ xuống, anh ấy chỉ tùy tiện nhìn nhưng lại bắt gặp mấy dấu vết đỏ tươi trên cổ trắng nõn của cô.

Hoắc Cận Diễm lập tức nhìn sang chỗ khác, che miệng ho một tiếng, cố nén ý cười trên mặt.

“Chắc, em trai này của anh...” Anh ấy lắc đầu như than thở, nhưng giống trêu chọc hơn: “Bình thường nhìn vậy nhưng thật ra là chính nhân quân tử.”

Hạ Thụ mờ mịt: “Dạ?”

“Không có gì.” Anh ấy thu lại ý cười, cố gắng xem nhẹ dấu dâu tây kia: “Cảm ơn.”

“Hả?” Hạ Thụ giật mình, cô nghe hiểu, nhưng cũng không hiểu.

Hoắc Cận Diễm nhìn cô, cảm giác... Hết thấy giống như chỉ vừa mới ngày hôm qua.

Thám tử Tề được nhà bọn họ thuê đến nhà bọn họ, thông báo tìm được một người rất giống em trai thất lạc nhiều năm của anh ấy/

Cả nhà bọn họ lo lắng đi đến Thanh Thành, vội vàng muốn đón anh về nhà, không ngờ ngay lần đầu tiên đã gặp sự phản đối và mâu thuẫn mãnh liệt.

Lúc đó cô cũng đứng như vậy, lưng thẳng tắp, biết rõ là lấy trứng chọi đá nhưng vẫn bướng bỉnh hỏi: “A Hành thì sao?”

“A Hành nguyện ý sao?”

Hoắc Cận Diễm nở nụ cười, không nói gì, nhàn nhã xoay người đi về phía trong nhà, cũng không quay đầu lại nhìn cô: “Đi đây.”

Hạ Thụ nhìn thấy anh ấy đi vào nhà, cô cúi đầu cười.

—

Cuối tháng mười một, giải trí Hoa Nhất tổ chức đại hội cổ đông, đồng thời tổ chức lễ chào mừng người phụ trách tập đoàn Quân Dục quản lý công ty.

Giải trí Hoa Nhất chuẩn bị nội bộ trong vòng một tuần, tất cả mọi người tham gia tập trung ở hội trường vào sáng ngày 28.

Từ sau khi Hoắc Cận Hành tạm rời vị trí làm việc, hai tháng nay vẫn không có tin tức gì về người ở tập đoàn Quân Dục quản lý ở giải trí Hoa Nhất.

Thật ra có một người quản lý đại diện, đó là cậu cả nhà họ Hoắc, Hoắc Cận Diễm, anh trai Hoắc Cận Hành.

Hai tháng nay giải trí Hoa Nhất thật sự rất khó khăn.

Cách làm việc của Hoắc Cận Diễm không giống Hoắc Cận Hành.

Con trai lớn nhà họ Hoắc được bồi dưỡng từ nhỏ bởi ông cụ Hoắc, làm việc dứt khoát, luôn lấy lợi ích làm tiêu chuẩn cơ sở, liên quan đến lợi ích thì không nề tình chút nào.

Theo lý thuyết anh ấy chỉ là giám đốc tạm thời, Hoa Nhất lại là một công ty mà Quân Dục kiểm soát cổ phần, dù sao trong khoảng thời gian ngắn không nên gây tổn thất cho công ty nhà mình. Nhưng không biết tại sao, có lời đồn rằng Hoắc Cận Diễm âm thầm điều tra được lúc trước hotsearch của Hạ Sáu và Sở Kỳ có liên quan đến Vương Nam, vì vậy lửa giận mới lan đến Hoa Nhất.

Mọi người đều biết lần trước Hạ Sáu Hoắc Cận Hành mâu thuẫn với Vương Nam ở công ty, cộng thêm lý do ông ta làm giả bằng, nên đầy đủ bằng chứng để sa thải ông ta.

Lần này Hoắc Cận Diễm ra tay tàn nhẫn, dĩ nhiên xử lý một mình Vương Nam là không đủ, anh ấy liên tiếp xử lý những người thân tín với Vương Nam.

Vương Nam làm việc ở Hoa Nhất nhiều năm, tạm thời cũng không thể điều tra hết rõ ràng. Máy ngày nay, từ máy tính của nhân viên nhỏ đến máy chủ đều bị kiểm tra vài lần, đến cả Tạ Phong cũng bị gây sức ép đến mức sứt vài cân.

Nghe nói người phụ trách mới tới, cả Hoa Nhất đồng loạt thở phào, cũng có chút lo lắng.

“Đừng nói là Diễm Vương từ giám đốc tạm thời đến chuyển thành chính thức nhé, nếu đó là sự thật thì tôi chết mất!”

“Không được, không được, bạn học tôi làm việc ở Quân Dục, nói cuối tuần Hoắc Cận Diễm về Nam Xuyên, không phải là anh ấy đâu.”

“Phù, chỉ cần không phải là Diễm Vương, tôi đều chấp nhận được.”

“Mọi người không thấy lạ sao? Đại Hoắc tổng và tiểu Hoắc tổng là anh em ruột, dáng người cũng giống nhau, sao tính cách lại khác nhau như vậy? Lúc đầu tôi thật sự nghĩ rằng tiền một vị Bồ Tát để nghênh đón vị Bồ Tát khác cơ đấy.”

“Đừng quên trước đó tiểu Hoắc tổng bị lạc. Một người như sống trên thiên đường, một người hiểu được sự vất vả ở nhân gian, có thể giống nhau sao!”

“Tôi rất muốn tiểu Hoắc tổng trở về, a a!”

“Cứ mơ đi! Dù sao mơ cũng không mất tiền, ha ha.”

...

Chín giờ hai mươi phút sáng, hội nghị bắt đầu, toàn bộ hội trường không có một tiếng động.

Quân Dục và Tạ Phong là cổ đông lớn nhất, họ sẽ ngồi ở ghế chủ vị, cũng là người bước vào đầu tiên.

Khi cánh cửa mở ra, tất cả mọi người đều nhìn lên sân khấu.

Phòng hội nghị được chiếu sáng bằng ánh đèn trên trần với màu xanh mát mẻ, tạo nên một làn sương mờ trên bộ vest đen.

Người bước vào có dáng người cao, khuôn mặt nghiêm nghị với những đường nét lạnh lùng, có chút xa cách nhưng không hề kiêu ngạo.

Cả đại sảnh im lặng một giây, sau đó bỗng liên tục vỗ tay.

“Hoắc Cận... Hành?”

“Là tiểu Hoắc tổng!”

“Trời ơi là tiểu Hoắc tổng! Tiểu Hoắc tổng đã trở lại!”

“Tiểu Hoắc tổng a a!”

...

Tiếng kinh ngạc, bàn luận, nghi hoặc càng lúc càng lớn, hôm nay Cố Vũ Thuần vốn không có lịch làm việc nhưng lại bị Abel kéo đến cho đủ số lượng, cô ấy tròn tròn mắt.

Cô ấy lấy điện thoại ra gửi Wechat.

[Fuck, cmn, cmn!]

[Tiểu Mộc! Tình huống gì thế!!]

[Tại sao Hoắc Cận Hành nhà cậu là ở đại hội cổ đông của Hoa Nhất?]

[Hai người bị sao vậy? Cậu ta bị người nhà bắt về? Mau nói cho tớ biết chuyện gì đang xảy ra, a a!]

Hai tháng nay, Cố Vũ Thuần không mất liên lạc với Hạ Thụ.

Lúc đầu quả thực không có tin tức gì, số điện thoại của cô thì không gọi được, Wechat cũng không liên lạc được. Mãi đến một ngày, cô ấy bỗng nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ.

Số điện thoại ở Thanh Thành, tin nhắn chỉ có một icon cây nhỏ.

Cố Vũ Thuần lập tức hiểu ý, liền gọi điện cho Hạ Thụ.

Nhưng Hạ Thụ thật sự không thích bị quấy rầy, rất ít nói chuyện với Cố Vũ Thuần, đa số chỉ gửi tin nhắn nói tình hình gần đây.

Tin nhắn gửi đi không bao lâu, WeChat vang lên.

Cố Vũ Thuần ấn mở.

Tin nhắn Wechat đến từ dãy số khác.

Tiểu Mộc:

[(Ảnh chụp giải trí Hoa Nhất)]

[Bọn tớ đã trở về! (nghịch ngợm)]

—

Hai ngày tới mình bận (chương kịp chuẩn bị đủ chương) nên thứ 5 sẽ có chương mới. Mn k cần hồi chương nhé!!!

-----oOo-----

CHƯƠNG 84: CÀ VẶT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

“Tiểu Mộc!”

Cố Vũ Thuần chạy ra cửa công ty giải trí Hoa Nhất, trông thấy Hạ Thụ ở góc xa xa, cô ấy chạy về phía cô.

Hạ Thụ giang tay ôm cô ấy: “Vũ Thuần!”

“A a a!” Cố Vũ Thuần vô cùng hưng phấn, ôm chặt lấy cô một lúc sau mới buông ra, nhìn Hạ Thụ từ trên xuống dưới.

“Thế nào, thế nào? Hai tháng nay cậu có khỏe không?”

“Tớ nhìn xem có gầy đi không? Hoắc Cận Hành chăm cậu cũng không tệ!”

“Cậu bỏ trốn với cậu ấy vui đến quên trời quên đất, cũng không thường xuyên liên lạc với tớ, thật sự là tức chết tớ!”

“Cậu yên tâm, tớ tốt lắm.” Hạ Thụ đê tay cô ấy lại: “Không ốm, không bệnh, cơ thể khỏe mạnh giống như trước đây.”

Cố Vũ Thuần yên lòng, yên lặng nhìn cô, mắt dần đỏ lên.

Hạ Thụ nhạy cảm phát hiện, cô lập tức đưa tay lau khóe mắt Cố Vũ Thuần:

“Sao thế?”

Cô cười.

“Sao lại khóc?”

“Cậu đừng khóc mà, tớ đã trở về, không phải cậu nên vui vẻ sao?”

“Ừ được, không khóc, không khóc mà, mũi đỏ là heo con! Cố Vũ Thuần là heo con!”

Cố Vũ Thuần đánh Hạ Thụ.

Hạ Thụ vẫn cười, trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp, tay nắm chặt tay cô ấy.

Cố Vũ Thuần hít mũi, buồn rầu nói: “Cậu... Cậu còn đi nữa không?”

Hạ Thụ cười trong veo: “Không đi nữa.”

“Thật sao?” Mắt Cố Vũ Thuần sáng lên: “VẬY CẬU...”

Cô ấy đang định hỏi cô có tiếp tục làm người đại diện của cô ấy nữa không, Hạ Thụ hiểu, cô nhẹ nhàng cắt ngang lời cô ấy: “Vũ Thuần.”

Hạ Thụ lấy ra một thứ đưa cho cô ấy.

Là căn cước.

Trên căn cước ghi tên “Hạ Thụ”.

Cố Vũ Thuần ngạc nhiên, sau đó hiểu được điều gì đó, cô ấy vui vẻ nhìn cô.

Hạ Thụ cười ôn hòa: “Lần này, tớ thật sự trở về.”

Hoắc Cận Hành vừa đẩy cửa căn hộ ra, con người xẹt qua một tia kinh ngạc.

Phòng khách vẫn là phòng khách đó, nhưng khác biệt rõ ràng.

Không khí có mùi trầm hương nhàn nhạt, rất nhiều cây xanh và đồ trang trí được đặt ở nhiều góc, phá bỏ màu xám trắng đơn giản.

Có người đã tới.

Hoắc Cận Hành nghĩ đến điều gì đó, tim anh đập nhanh, anh đi đến chỗ thay giày ở cửa.

Cạnh tủ giày ở cửa ra vào có hai đôi dép mới, loại bông dày dặn, thích hợp cho mùa đông.

Một đôi hình gấu xanh và một đôi hình thỏ hồng. Có một ghi chú sau đó trên đôi dép màu xanh.

Hoắc Cận Hành cầm lên.

– A Hành, mùa đông đến rồi! Anh không thể đi dép mỏng được! Bạn gái không được bị cảm lạnh, vậy bạn trai cũng phải bảo vệ bản thân thật tốt mới có thể chăm sóc bạn gái nhé!

Anh cong môi, yên lặng đi đôi dép bông hình gấu vào phòng khách, nhìn sự biến hóa của căn phòng.

Cây xanh được đặt trên bàn trà và các góc trong phòng khách. Cây xương rồng, hoa loa kèn, khóm trúc, cây đa nhỏ...

Ngoài ra còn có một tờ ghi chú được gắn sau bồn hoa.

– A Hành, thế giới rất rục rờ, vậy nên cuộc sống không thể đơn điệu, nên em đã mang chúng nó đến ~

Có câu như thế này, nếu muốn cuộc sống vui vẻ, thì cuộc sống phải... (Ừm? Hình như có chỗ không đúng!), khụ khụ!

Bỏ đi, bỏ đi, dù sao như vậy nhìn mới có sức sống!

Anh bật cười.

Con thỏ nhỏ màu hồng phấn được đặt ở góc sofa đang gặm củ cà rốt có dán mẫu giấy nhớ.

Anh đi vào phòng bếp, phòng bếp cũng có một vài thay đổi.

Trên cánh cửa tủ lạnh màu xám có gián mẫu giấy.

– Anh có muốn học phép thuật không? Nếu anh muốn, hãy làm theo em!

Đầu tiên đếm 1, 2, 3! Sau đó thầm nói: “Hạ Thụ là tiểu tiên nữ!”

Rồi mở cửa tủ lạnh ra, leng keng! Nhìn xem có phải phép thuật có hiệu lực không!

Hoắc Cận Hành buồn cười, dù đã biết cô muốn gì, nhưng vẫn làm theo: “1, 2, ...”

Trong nhà yên lặng, giọng anh rất dịu dàng.

Anh nói thầm trong miệng

Hạ Thụ là tiểu tiên nữ của tôi.

Hoắc Cận Hành mở tủ lạnh ra, toàn bộ tủ lạnh đã được lấp đầy. Anh gỡ mẫu giấy nhớ dán vào thành trong của tủ lạnh ra.

– Reng reng reng! Ngạc nhiên không? Bất ngờ không? Vui không? O(∩_∩)O~

Chúc mừng anh đã học được phép thuật của em! Anh mau tận hưởng đi!

Như có một dòng nước ấm chảy vào lòng Hoắc Cận Hành, đầu ngón tay anh lướt qua nét chữ của cô. Trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng cô luống cuống tay chân viết những chữ này.

Hoắc Cận Hành đi xung quanh căn hộ một lượt, anh tìm được gần ba mươi tờ giấy nhớ.

Cuối cùng anh đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ là không gian riêng tư, anh nhìn ra được là cô tôn trọng anh nên không vào.

Chiếc hộp cũ được đặt ở đầu giường, bên trên phủ một lớp bụi mỏng, giống như lúc anh rời đi.

Anh cẩn thận lau sạch bụi, mở ra. Hoắc Cận Hành bày tất cả các tờ giấy ghi chú ra.

– A Hành, bát là để ăn cơm, đĩa cũng dùng để ăn cơm, thìa thì dùng để múc canh ^_^.
^_^.

Nhưng anh nói cho em biết tại sao anh lại không mở hộp bát đĩa ra? Bình thường anh không ăn cơm cẩn thận đúng không!

– Chỗ này, chỗ này nhiều thuốc như vậy, anh nói cho em biết tại sao lại như vậy! Thuốc hạ sốt, thuốc giảm đau, thuốc cảm, còn thuốc đau dạ dày.

Anh vốn không chăm sóc tốt bản thân!

– Vậy mà nhà anh còn có rượu? A, bị em bắt gặp rồi! Để xem lần tới gặp nhau em xử lý anh thế nào!

Hoắc Cận Hành dúi cẩn thận những tờ giấy nhớ lại, anh cười khế, nhẹ nhàng đặt vào trong hộp.

Anh mở Wechat trên điện thoại.

[Em đang ở đâu?]

Không biết có phải cô cố ý chờ anh, trả lời lại rất nhanh, nhưng lại trả lời một nẻo.

[A Hành! Anh cúi đầu xuống nhìn ngực mình đi! Nhanh!]

Hoắc Cận Hành ngẩn ra, anh cúi xuống theo bản năng. Không đợi anh phản ứng, hai tin nhắn sau của cô liên tục gửi đến.

[Anh thấy không?]

[Ở trong lòng anh đó!]

Hoắc Cận Hành không nhịn được cười, dứt khoát gọi điện thoại cho cô.

Người bên kia nhận rất nhanh: “A Hành!”

“Hạ Thụ.” Giọng anh chứa ý cười: “Em đang ở đâu? Anh nhớ em, muốn gặp em.”

...

Sau khi cúp máy, Chu Tung Kỳ gọi điện đến.

“Anh Hoắc.”

“Ừ.”

Bên kia nói gì đó, Hoắc Cận Hành nhướn mày, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng.

—

Hạ Thụ ăn trưa với Cố Vũ Thuần xong, cô đi thẳng đến nhà Hoắc Cận Hành.

Lúc mở cửa vào, Hoắc Cận Hành đang ngồi trong phòng khách, anh nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn trà, nghĩ gì đó.

Nghe được tiếng mở cửa, anh lập tức đứng dậy.

“A Hành!” Hạ Thụ nhanh chóng cởi giày da của mình ra, bỏ nhào vào người anh.

Tay vắt trên cổ anh, Hoắc Cận Hành cười khẽ, ánh mắt anh dừng trên trán đầy mồ hôi của cô.

Cuối tháng mười một, gió ngoài trời rất lạnh, nhưng trán cô lại đầy mồ hôi.

Anh lau cho cô: “Vội vàng chạy tới?”

“Vâng.” Hạ Thụ vội vàng giơ tay áo lên lau trán, không muốn làm bẩn tay anh: “Sợ anh bận.”

Mấy ngày nay, Hoắc Cận Hành quay lại làm việc, bận đến mức chân gần như không chạm đất.

Mới trở lại Đê Đô ba bốn ngày, hai ngày trước anh gần như không có thời gian gửi Wechat cho cô. Chỉ đêm khuya mới nói được với cô hai câu.

Nói cũng không nhiều... Đầu là giục cô đi ngủ, không được phép thức đêm.

Buổi chiều chắc chắn anh có việc phải xử lý, thời gian nghỉ trưa có hạn. Cô sợ làm chậm trễ chuyện của anh, cũng sợ anh đợi lâu, nên chạy như điên đến đây.

Hoắc Cận Hành nói: “Anh không vội, anh sẽ chờ em.”

Anh chăm chú nhìn cô, vẻ mặt có hơi nghiêm túc: “Lần sau không được hót hải như vậy nữa, an toàn là quan trọng nhất, nhớ chưa?”

“Vâng.” Hạ Thụ ôm lấy anh, vùi mặt trong ngực anh, hít một hơi thật sâu.

Hơi thở của anh...

Hai người lẳng lẳng ôm nhau trong chốc lát, Hoắc Cận Hành ôm chặt eo cô, gục đầu xuống vai cô.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hô hấp hòa vào nhau, đôi môi mềm mại của anh phủ lên môi cô.

Mấy ngày rồi không nhìn thấy cô...

Anh rất nhớ cô, muốn gặp cô, muốn hôn cô, muốn ôm chặt cô khảm vào xương mình.

Nụ hôn của anh quá cuồng nhiệt khiến Hạ Thụ cảm thấy choáng váng như sắp ngạt thở. Cô hốt hoảng kéo áo sơ mi của anh.

Cách đó không xa là sofa, anh vừa hôn vừa di chuyển đến đó, rồi đột nhiên đè cô xuống ghế sofa.

“A, A Hành...”

Trái tim Hạ Thụ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hai má cô đỏ bừng.

Hô hấp Hoắc Cận Hành rối loạn, anh rũ mắt, im lặng một lúc lâu sau, môi dán vào thái dương cô, trầm thấp nói: “Nhớ em.”

Anh ôm cô vào lòng.

Trong phòng yên lặng.

Hai người lẳng lặng ôm nhau.

Hạ Thụ kéo cà vạt của anh để nghịch, cô gổ đầu lên ngực anh: “A Hành, anh có thấy bất ngờ em giành cho anh không?”

Hoắc Cận Hành rũ mắt nhìn tóc cô: “Có thấy.”

“À, thì ra là em nhìn thấy rồi!” Cô chớp chớp mắt, cười ngọt ngào với anh.

Ngay sau đó ý cười biến mất, vẻ mặt nghiêm túc tính sổ, ngón tay cô chọc chọc tay anh, rồi lại chỉ chỉ anh.

Hoắc Cận Hành cong môi, hiểu cô có ý gì, anh thông minh mở tay ra.

Cô dùng cà vạt của anh để quấn tay anh lại: “Anh thật sự khiến em tức chết rồi! Trong nhà anh toàn là thuốc và rượu, anh sống thế nào vậy! Đánh chết anh!”

Cà vạt rất mềm, ở trong lòng bàn tay anh giống như đám mây xẹt qua, xẹt đến tận lòng anh.

“Trước đó anh bận rộn, không quá chú ý.”

“Anh căn bản không chăm sóc tốt bản thân...” Cà vạt quấn quanh cổ tay anh, giọng Hạ Thụ rầu rĩ.

Hạ Thụ năng lực tự gánh vác cuộc sống của A Hành rất tốt.

Anh có thể chăm sóc cô chu đáo, rất nhiều chi tiết vụn vặt trong cuộc sống, anh đều nhớ rõ, đều chuẩn bị trước cho cô.

Hai tháng ở Thanh Thành, cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh, cũng đắm chìm trong sự dịu dàng của anh. Vì vậy cô chưa từng nghi ngờ năng lực tự chăm sóc bản thân của anh.

Nhưng hôm nay cô mới nhận ra, thì ra không có cô ở đây, những lúc chỉ có mình anh, anh sống rất lầy lội.

Cho dù anh phải chịu tải thân thể nào cũng được, nhưng cô thì không, anh nguyện dâng những thứ tốt nhất cho cô.

Hạ Thụ nghĩ vậy, trái tim ê ẩm, vừa thấy ấm áp vừa thấy đau lòng.

Cô cầm tay anh: “A Hành, không có em, anh phải làm sao bây giờ.”

Con người thâm thúy của Hoắc Cận Hành phản chiếu hình bóng cô.

Trong không gian yên tĩnh, giọng Hạ Thụ rất nhẹ: “A Hành, nếu anh không chăm sóc tốt bản thân, vậy hãy giao cho em.”

Cô vừa nói, vừa lẳng lẽ quấn cà vạt quanh cổ tay còn lại của anh, cười ngọt ngào: “Sau này, anh chăm sóc em, em chăm sóc anh, chúng ta cùng khỏe mạnh,

được không?”

Khuôn mặt Hoắc Cận Hành khẽ dao động, nhìn chăm chăm cô, anh thấp giọng nói: “Được.”

Đó là ấm áp và yên tĩnh vào buổi trưa.

Khi nút thắt cuối cùng được thắt lại một cách lặng lẽ, Hạ Thụ cười tinh nghịch, cô nhanh nhẹn chuôn khỏi ngực anh giống như con cá chạch.

“Được rồi! Vậy... Em sẽ bắt đầu chăm sóc anh từ ngày mai! Hôm nay, anh tự sinh tự diệt trước đi, em mặc kệ anh!”

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, anh cúi đầu nhìn mới nhận ra cổ tay của mình đã bị cô dùng cà vạt trói lại, thắt thành một nút dài, giống như cái đuôi đang rũ xuống.

Anh ngược mắt nhìn cô.

Hạ Thụ đứng cách anh vài bước, cô cười với anh.

Anh cười bất lực, chìa hai tay về phía cô: “Cởi cho anh.”

“Em không.” Cô cười bướng bỉnh như chú hồ ly: “Đây là hình phạt vì anh không biết chăm sóc bản thân, cố ý chọc em tức giận, anh tự chịu đi!”

Hoắc Cận Hành nheo mắt lại.

Người đàn ông cao lớn bỗng đứng trước mặt cô, giọng anh có vài phần cảnh cáo: “Cởi, cho, anh.”

“Không.”

“Không biết cởi?”

“Không!”

Hoắc Cận Hành cắn răng.

Một giây sau, Hạ Thụ thấy tay anh nắm chặt lại, xương ngón tay tái nhợt. Anh dùng hết sức kéo tay ra hai bên, trong phòng vang lên hai tiếng ‘roẹt’, là tiếng cà vạt bị đứt thành hai mảnh.

Hạ Thụ trợn to mắt, cô thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy.

“Trốn đi đâu.” Anh dễ dàng tóm cô vào lòng.

“A!” Hạ Thụ thét chói tai.

“Muốn chơi?” Con người của anh có gợn sóng, một tay đặt ở gáy cô, tay còn lại bịt má cô, anh nói: “Muốn chơi thì anh chơi với em.”

“Không muốn, không muốn!” Hạ Thụ rút người lại, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Em sai rồi, em sai rồi! Em, em, em đền anh cà vạt! Em đền anh cà vạt còn không được sao? Em không muốn chơi!”

“Muộn rồi.” Anh buồn cười, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

-----oOo-----

CHƯƠNG 85: TẠM BIỆT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Những tấm rèm trong phòng ngủ rủ xuống, không cho một tia sáng lọt vào, căn phòng tối như ban đêm.

Hoắc Cận Hành ôm chặt người đang khóc thút tha thút thít vào lòng, khẽ hôn khóe mắt ướt át: “Vừa rồi làm đau em sao?”

Tóc Hạ Thụ rối tung, đôi má vốn trắng nõn giờ đây được phủ một lớp màu hồng nhạt.

Vừa rồi còn hoạt bát trêu chọc anh, bây giờ lại giống như một bông hoa rũ rượi sau cơn mưa. Cô nước nở, tức giận nhìn anh, không quan tâm đến anh.

Hoắc Cận Hành bật cười.

Đồng hồ báo thức kêu.

Đã một giờ rưỡi, anh tắt đi, lấy một chiếc áo sơ mi trong tủ quần áo của mình mặc vào cho cô.

“Buổi chiều không cần vội vàng rời đi, em mệt thì cứ ngủ ở đây, anh đi tắm trước.”

Trong nhà tắm truyền ra tiếng nước.

Khi Hoắc Cận Hành trở ra, mái tóc anh vẫn ướt sũng, bọt nước trên người vẫn chưa khô.

Anh không cài khuy áo, áo lộ ra một nửa, con người trầm tĩnh, vẫn là đáng vẻ lạnh lùng đó.

Hạ Thụ uể oải nằm trong chăn nhìn, trong đầu bỗng hiện lên một cụm từ.

– Nhã nhận bại hoại!

Cô có hơi nhỏ mọn, cắn môi, nhỏ giọng than thở: “Giả vờ giả vịt...”

Hoắc Cận Hành nghe thấy, anh cười nhìn cô, không nói gì.

Chiếc áo sơ mi ban nãy anh mặc đã bị nhàu lại, anh lấy một cái mới trong tủ đồ để thay.

Tầm mắt của Hạ Thụ dịch xuống vết sẹo bên bụng trái của anh, người cô dụ đi rất nhiều, cô mím môi.

Hạ Thụ bỗng ngồi dậy, cô nhảy bổ vào người anh, vùi mặt vào cổ anh.

Hoắc Cận Hành sợ cô ngã, anh ôm eo cô đi đến giường.

Cơ thể của người đàn ông sau khi tắm có mùi thơm mát, Hạ Thụ kéo cổ áo của anh, cắn một cái vào vai anh.

Hoắc Cận Hành ăn đau, anh hít vào một hơi, chờ khi cô buông ra, anh lấy tay đè xuống.

Môi anh có ý cười: “Đây là trả thù?”

“Trả thù!” Hạ Thụ tức giận, tủi thân chỉ cho anh xem: “Anh nhìn này, vừa rồi anh buộc khiến tay đỏ rồi này.”

Hai cổ tay của cô đều có vết đỏ, Hoắc Cận Hành yêu thương nâng lên xem, anh cúi đầu hôn xuống.

Hạ Thụ cười, nhưng khi anh ngẩng mặt lên, cô lại lập tức nghiêm mặt, làm như không có gì.

“Vải cà vạt không tốt.” Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa vết đỏ, nói: “Sau này sẽ mua cà vạt mềm hơn.”

Hạ Thụ ngây người, mắt cô trợn lên, tức hỏn hển đánh anh.

Hoắc Cận Hành cười ra tiếng.

Hoắc Cận Hành vẫn chưa mặc xong áo sơ mi, ba cúc áo đầu tiên vẫn chưa được cài lại, lộ ra cổ và xương quai xanh.

Ánh sáng trong phòng vốn ảm đạm, càng khiến màu da của anh phát sáng giống như ngọc.

Hạ Thụ nhìn chằm chằm, môi cô nhếch lên, bỗng vùi mặt vào cổ anh, môi dán vào yết hầu của anh.

Hoắc Cận Hành thấy nhột, anh biết cô muốn làm gì, vội đẩy bả vai cô ra, giọng khàn khàn: “Buổi chiều anh có cuộc họp.”

Hạ Thụ mím môi, con ngươi có vài phần thất vọng: “Không thể?”

Hoắc Cận Hành mỉm cười, anh lắc đầu: “Không thể.”

Giọng cô rầu rĩ: “Muốn hôn.”

“Có thể hôn.” Con người anh sâu hoắm, nhìn thẳng vào mắt cô: “Cái khác thì không được.”

Mặc dù rất thất vọng, nhưng Hạ Thụ vẫn cúi đầu hôn yết hầu của anh, cô vươn tay cài lại cúc áo cho anh.

Hoắc Cận Hành trầm ngâm nhìn cô.

Trên người cô mặc áo sơ mi trắng của anh, áo sơ mi nam đối với cô là quá lớn, cổ áo trễ xuống, cúc áo cài lỏng lẻo, xương quai xanh như ẩn như hiện.

Trên đó có vài dấu hôn hồng nhạt.

Mắt Hoắc Cận Hành sầm xuống.

Cài xong cúc áo, Hạ Thụ vuốt vạt áo thay cho anh.

Hạ Thụ chưa kịp buông tay ra, bỗng có một bàn tay đè cô lại, nụ hôn bất ngờ rơi xuống.

Hạ Thụ ngạc nhiên, vô thức phát ra tiếng.

Anh hôn rất mãnh liệt, từ cánh môi cho đến khi xâm nhập vào lưỡi cô.

Trong không khí vốn còn mùi ái muội, vô hình làm cho không khí nóng lên.

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành buông cô ra, môi kề vào tai cô, hơi thở xẹt qua tai cô: “Đêm nay qua đêm ở chỗ anh đi.”

—

Sau khi Hoắc Cận Hành rời đi, Hạ Thụ dọn lại phòng ngủ, sau đó cô đến trung tâm dạy thêm để hỏi về các lớp phụ đạo cho kỳ thi tuyển sinh đại học.

Cô quyết định bắt đầu lại từ đầu, như vậy phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Khi đi ra ngoài, cô đụng phải một người.

— Tần Dĩ.

Không biết có phải anh ta cố ý chờ ở đây hay không, ăn mặc rất giản dị. Anh ta đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang màu đen che đi khuôn mặt.

Cho dù không thấy rõ mặt, Hạ Thụ chỉ liếc một cái là có thể nhận ra, cô ngẩn ra.

Tần Dĩ ngồi ở gốc cây dưới tòa nhà, thấy cô xuống, anh ta vội vàng đứng dậy.

Tần Dĩ đứng trước mặt cô.

Anh ta tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt anh tuần lộc lộ ra.

“Hi.” Tần Dĩ lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát, rồi mỉm cười chào cô.

“... Hi.” Tim Hạ Thụ vẫn đang đập loạn nhịp, vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ đảo lại.

Rất lâu rồi Hạ Thụ không gặp lại Tần Dĩ.

Từ buổi tiệc lần đó tan rã trong không vui, sau buổi dã ngoại của Hoa Nhất.

Mâu thuẫn và khúc mắc khi đó, bây giờ nhớ lại chỉ thấy buồn cười và ngây thơ.

Trong thời gian làm việc nên tiểu khu rất im lặng, xung quanh không có ai.

Ánh nắng chiều đầu đông mang theo chút hơi lạnh.

Hạ Thụ hỏi: “Sao... Sao anh lại ở đây?”

“Tôi đang đợi em.” Tần Dĩ nói: “Cố Vũ Thuần nói em ở đây.”

Cô càng ngạc nhiên hơn, đôi mắt hạnh mê mang, khó hiểu nhìn anh ta.

Tần Dĩ trầm ngâm nhìn cô, sau đó mỉm cười hỏi: “Dạo này có khỏe không?”

“Tôi sống tốt lắm.” Hạ Thụ đáp: “Anh thì sao?”

Anh ta cười: “Tôi cũng vậy.”

Sau đó im lặng.

Im lặng một lúc lâu, Hạ Thụ thử chủ động.

“Nếu không có chuyện gì khác...” – “Hạ Thụ.”

Hai người đồng thời mở miệng.

Cô không nói tiếp, cười với anh ta: “Anh nói đi.”

Tần Dĩ rũ mắt.

“Hạ Thụ.”

Hơi lạnh chợt ủa đến.

Tần Dĩ hít một hơi, nghiêm túc nhìn cô: “Tôi biết tên em, là chữ Thụ trong mộc, không phải Sáu, tôi đã biết hết rồi.”

Hạ Thụ khẽ chớp mắt, mơ hồ hiểu được ý đồ của anh ta khi đến đây.

Tần Dĩ: “Tôi sẽ đi du học.”

“... Hả?”

“Em không nghe lầm.” Anh ta mỉm cười nói: “Tôi tạm thời rút khỏi giới, du học đào tạo sâu hơn, học hí kịch. Nhân lúc còn trẻ, tôi muốn thử thách nhiều hơn. Chủ nhật này tôi sẽ đi, lần này đến để nói tạm biệt với cô và hẹn gặp lại.”

Hạ Thụ im lặng.

“Rất tuyệt.” Hạ Thụ cười rộ lên, ý cười chúc phúc từ đáy lòng: “Chỉ cần là quyết định của anh, nếu đã thích và lựa chọn thì phải tiến về phía trước, cố lên!”

“Cảm ơn.” Tần Dĩ nhìn cô: “Nghe Cố Vũ Thuần nói em sẽ tiếp tục học violon, em cũng vậy, cố lên, em nhất định sẽ thành công.”

“Cảm ơn.”

Những chiếc lá khô rơi xuống.

Tần Dĩ bỗng thấp giọng gọi cô: “Hạ Sáu.”

“Sao thế?”

Có những lời nói đè ép trong lòng hồi lâu, đắn đo rất nhiều, cuối cùng vẫn phải dừng cảm nói ra.

Anh ta lấy hết dũng khí nói: “Tôi sẽ không thích em nữa.”

“...”

“Trước kia... Tôi làm rất nhiều chuyện ngây thơ khiến em tổn thương, tôi xin lỗi, hy vọng em có thể tha thứ cho tôi. Từ hôm nay tôi sẽ không thích em nữa, vậy nên em không cần phải thấy gánh nặng.”

Ánh mặt trời lọt vào con người trong veo của Hạ Thụ.

Trong lòng có cảm giác gì đó không rõ, giống như là thoải mái, cũng giống như vui mừng.

Hạ Thụ lẳng lặng nhìn anh ta, cô thấy khó hiểu. Khuôn mặt của người đàn ông trước mặt này không có gì khác so với lần đầu cô gặp anh ta, nhưng không hiểu tại sao, cô lại cảm thấy anh ta không giống như trước kia nữa.

“Tần Dĩ.” Cô cười với anh ta: “Cảm ơn anh.”

Trong mắt Tần Dĩ phản chiếu hình ảnh của cô gái.

“Anh rất tốt, sau này anh chắc chắn sẽ gặp được cô gái cực kỳ thích anh, anh cũng rất thích cô gái đó. Cảm ơn anh vì đã thích tôi. Cũng cảm ơn anh vì không còn thích tôi nữa. Thật sự rất cảm ơn anh.”

Bàn tay bên hông của Tần Dĩ khẽ nắm lại.

“Sau này chúng ta có thể làm bạn không?” Ánh mắt anh ta thành khẩn, lại có vài phần dè dặt: “Là bạn bình thường, em yên tâm, tôi sẽ không làm phiền em và Cận Hành, chỉ... Chỉ...”

Hạ Thụ nở nụ cười: “Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn sao?”

Tần Dĩ khựng lại.

Gió thổi qua hai người, thổi cả lá khô bay đi.

“Đúng...” Tần Dĩ cũng cười, hốc mắt người đàn ông hơi phấp phồng: “Đúng... Em nói đúng!”

Họ vẫn luôn là bạn.

Chưa từng thay đổi.

Hạ Thụ cười gật đầu.

Thời gian không còn sớm nữa, Hạ Thụ nhìn giờ trên điện thoại, nói: “Tần Dĩ, tôi phải đi rồi.”

“...”

“Chúc anh tiền đồ như gấm, thuận buồm xuôi gió, hẹn gặp lại.”

Tần Dĩ dịu dàng nhìn cô gái: “Được.”

Bóng lưng cô gái dần đi ra, Tần Dĩ vẫn luôn nhìn theo.

...

– “Xin chào anh Tần, tôi là trợ lý của anh, Hạ Sáu. Từ hôm nay tôi sẽ thông báo lịch trình công việc cho anh, mong rằng được anh chiếu cố nhiều hơn.”

– “Nếu hôm nay tôi đến << Phòng vấn ngôi sao >>, tôi sẽ gọi cô là ba!”

– “Không sao, anh cứ tiếp tục như vậy đi. Nhân tiện lên mạng xem mọi người chê cười anh thế nào.”

– “Thật ra anh làm gì cũng được, căn bản không có ai thật sự quan tâm, người thật sự để ý cũng chỉ có những người quan tâm anh thôi.”

“Tần Dĩ, tôi không biết rốt cuộc giữa anh và A Hành đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi chắc chắn đã nói với anh rằng tôi không thích anh. Anh không nên dùng tôi để chọc giận A Hành. Là do trước đó tôi nói không rõ ràng, vậy hôm nay tôi sẽ thẳng thắn với anh, tôi không thích anh, sau này anh không cần đến tìm tôi.”

...

Hạ Sáu...

– Vậy...

– Chúc phúc hai người. Chúc phúc em.

Khi bóng lưng cô biến mất, Tần Dĩ xoay người, trong mắt bỗng có hơi nước.

Anh ta tùy ý lau mặt, đeo khẩu trang lên.

Điện thoại rung lên.

Anh ta rũ mắt bắt máy: “Alo.”

Giọng nói tức giận của Cố Vũ Thuần truyền đến: “Này, rốt cuộc anh ở đây? Sao vừa rồi không nhận điện thoại của tôi, đừng nói là anh đi tìm Hạ Thụ và Tống Hành thật? Anh có thể đừng làm phiền hai người họ nữa không! Anh...”

“Có thời gian không?” Anh ta chậm rãi cắt ngang cô: “Đi uống với tôi một ly.”

—

Hạ Thụ nghe tư vấn học xong đã gần tối.

Cô vừa ra khỏi cung trung tâm thì nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen dừng lại, bóng người cao lớn đi ra khỏi xe.

Mắt Hạ Thụ sáng ngời, nhanh chóng chạy về phía anh, chui vào ngực anh: “A Hành!”

Hoắc Cận Hành khẽ xoa đầu cô, anh búng nhẹ lên trán cô: “Lại chạy.”

Cô khựng lại, lúc này mới nhận ra, cô ngẩng đầu lên khỏi áo bành tô mang theo hơi lạnh của anh, lè lưỡi cười với anh.

Hoắc Cận Hành mỉm cười: “Bạn xong rồi?”

“Ừ, em đã đến nghe tư vấn mấy trung tâm rồi, chờ về em sẽ tổng hợp lại, chắc chắn sẽ chọn ra một trung tâm tốt nhất!”

“Vậy anh đưa em đi ăn.” Anh tự nhiên nhận lấy túi xách và tài liệu của cô, tay còn lại thì nắm lấy tay cô: “Em muốn ăn gì? Muốn ăn bên ngoài hay về nhà nấu?”

“Ăn bên ngoài!” Cô ôm lấy cánh tay anh, cười ngọt ngào.

Hai tháng ở Thanh Thành, cô và A Hành rất ít khi ăn ở ngoài, gần như đều ăn ở nhà.

Ban đầu cô thường xuyên xuống bếp trở tã, nhưng một hôm không cẩn thận bị dầu bắn vào tay, anh không cho cô xuống bếp nữa, thậm chí còn không cho cô bước vào nhà bếp.

Mấy ngày anh bẽ bộn nhiều việc, có lẽ rất mệt, về nhà không nên làm gì nữa.

Cô không muốn thấy anh mệt mỏi, lại càng không muốn thấy anh mệt mỏi nhưng lại chịu đựng không nói.

Hoắc Cận Hành nghe theo cô: “Được, anh biết nhà hàng không tồi, anh dẫn em đi.”

Bây giờ là giờ cao điểm, trên cầu vượt xe đông kín.

Trên đường đến nhà hàng, Hạ Thụ đắn đo một lúc lâu, cô quyết định ăn ngay nói thật.

“A Hành...”

Cùng ngồi ghế sau xe với cô, Hoắc Cận Hành nghiêng đầu nhìn cô.

Cô mím môi: “Hôm nay... Em gặp một người.”

“Ừ.”

Anh phản ứng bình thản như vậy khiến Hạ Thụ thấy rất kỳ lạ, Hạ Thụ rũ mắt: “Anh không muốn biết là ai sao?”

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Khuôn mặt người đàn ông lạnh lùng, không có biến hóa gì, giọng cũng bình tĩnh: “Tần Dã.”

“Lúc trưa xuống tầng anh nhìn thấy cậu ta.” Hoắc Cận Hành nói: “Nhưng cậu ta không thấy anh.”

Cô bỗng thấy chột dạ, sáp lại gần anh hơn.

“A Hành.” Cô cẩn thận hôn lên tay anh, ánh mắt cô nhìn anh giống như con vật nhỏ ngây thơ: “Anh ta cố ý chờ em, em cũng không biết anh ta ở đâu, không phải cố ý muốn gặp anh ta. Anh đừng hiểu lầm...”

Tay cô dán lên lưng anh, lòng Hoắc Cận Hành mềm nhũn, khóe môi cong lên.

Hạ Thụ mê mẩn: “Anh biết mà sao không nói với em?”

Làm hại cô nghĩ rằng...

Ánh mắt Hoắc Cận Hành bình thản: “Không phải em sẽ nói với anh sao?”

“Nếu em không nói thì sao?”

“Vậy không nói.”

“... Hả?”

“Anh cũng biết hai người không có gì.” Hoắc Cận Hành nắm tay cô, ánh mắt dịu dàng: “Anh tin em.”

Anh yêu cô, thương cô và cả bao dung cô.

Anh tin tưởng cô vô điều kiện...

Hạ Thụ muốn cười, nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt lộ ra vẻ tinh nghịch, ngọt ngào nói: “Vậy anh không ghen sao?”

Hoắc Cận Hành mím môi.

Đương nhiên Hạ Thụ nhận ra sự biến hóa của anh, ý cười càng tăng thêm, tay chọc chọc má anh: “A Hành, anh thật sự không ghen sao, hào phóng vậy?”

“Ghen.” Hoắc Cận Hành sao không nhìn ra cô cố ý trêu chọc anh, anh cười: “Vấn đề ghen, trở về dùng cà vạt giải quyết.”

“...”

Khi hai người trở về tiểu khu, trời đã đầy sao.

Về đến tiểu khu, Hoắc Cận Hành không vào nhà ngay, anh đến siêu thị gần đó mua hoa quả và đồ ăn vặt.

Lúc tính tiền, Hoắc Cận Hành tự nhiên cầm lấy hai hộp nhỏ ở quầy thu ngân bỏ vào giỏ mua sắm.

Hai má Hạ Thụ nóng bừng, cô xấu hổ vỗ anh.

Người đàn ông nở nụ cười, cúi xuống nói bên tai cô: “Trong nhà sắp hết rồi.”

Cô càng thấy xấu hổ hơn, cô không muốn bị thu ngân nhìn với vẻ ái muội, nên đi ra ngoài, mặc kệ anh.

Trên đường về nhà, gió đã ngừng, lòng Hạ Thụ thật sự rất yên lặng.

Hôm nay cô rất vui vẻ, cũng không biết vui vì điều gì. Có lẽ là do mấy ngày rồi không được gặp anh, hoặc cũng có thể đơn giản là vì có anh bên cạnh.

Hoắc Cận Hành hỏi: “Em đã nói với chú Hạ sao?”

“Vâng.” Hai má Hạ Thụ ửng đỏ, ánh mắt sáng hơn cả sao.

Cô lay lay cánh tay anh: “A Hành, anh có cảm thấy hai chúng ta bây giờ rất giống... Người một nhà không?”

“Người một nhà?”

“Đúng rồi.” Cô then thùng: “Nhưng giống vợ chồng trẻ hơn. Ăn cơm cùng nhau, đi siêu thị cùng nhau, về nhà cùng nhau...” Cô không nói được nữa, vui mặt ở bả vai anh cười trộm.

Khóe môi Hoắc Cận Hành cong lên: “Lúc ở Thanh Thành, chẳng phải chúng ta cũng như vậy sao?”

“Đó không giống?”

“Không giống ở đâu?”

Cô biữ môi, cũng không biết nên nói thế nào: “Dù sao cũng không giống!”

Lúc đó ở chung với anh, mỗi phút, mỗi giây đều cực kỳ đáng quý.

Vì cảm thấy có thể giây tiếp theo sẽ mất đi, đến cả nói yêu cũng phải dè dặt.

Hoắc Cận Hành hiểu ý cô, giọng anh ấm áp: “Vậy em định khi nào cho anh một gia đình thật sự?”

Hạ Thụ sững sờ.

Gió đêm nhẹ nhàng, ánh mắt anh vô cùng chân thành.

Cô rất vui vẻ, mím môi nén ý cười, cô ra vẻ: “Không cần.”

“Tại sao?”

“Không được.” Cô ngẩng đầu nói: “Em còn chưa tham gia thi đại học đâu! Anh không thể ảnh hưởng đến việc học tập của em.”

Hoắc Cận Hành buồn cười.

Một bóng người đi theo họ, lặng yên không một tiếng động.

Đến khi đến dưới nhà, bóng người bỗng chạy đến quỳ trước mặt bọn họ, mặt đầy nước mắt.

“Anh, anh Hoắc, cô Hạ, cầu xin hai người... Cầu xin hai người cứu tôi!”

Nay tui suýt quên đăng truyện :))

-----oOo-----

CHƯƠNG 86: CHÂN TƯỞNG

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hạ Thụ hoảng sợ.

Hoắc Cận Hành cũng không ngờ sẽ có người đi theo bọn họ, anh bảo vệ Hạ Thụ sau lưng theo bản năng.

Gần mười người vệ sỹ bốn phương tám hướng cách đó không xa xông lên.

Từ lần Hoắc Cận Hành bị hành hung, nhà họ Hoắc càng cảnh giác hơn.

Ban đầu Hoắc Cận Hành ra ngoài chỉ có hai vệ sỹ đi theo. Anh không thích có người lúc nào cũng đi theo mình, nên luôn bảo bọn họ đứng ở xa, ở nơi anh không nhìn thấy.

Bây giờ trở về, anh cũng không cố chấp với người trong nhà, anh còn sắp xếp mấy vệ sỹ cho Hạ Thụ, nhưng chưa từng nhắc đến với cô.

Người bỗng nhào về phía bọn họ là một người đàn ông trung niên, ông ta mặc đồ màu đen, đội mũ lưỡi trai, không thấy rõ mặt.

Vệ sỹ kéo ông ta đứng dậy, ông ta khóc lóc: “Tôi, tôi sẽ không làm hại mọi người! Chỉ cầu xin hai người hãy cứu tôi một mạng! Xin hãy cứu tôi! Cậu Hoắc, cô Hạ! Cầu xin hai người hãy cứu tôi! Hạ Thụ à, chú là Lương Trạch! Chú Lương Trạch đây, chú từng ôm cháu lúc nhỏ đó! Cháu còn nhớ chú không!”

Ông ta nói tên mình ra khiến Hạ Thụ mờ mịt.

Lương Trạch, sao cái tên này lại xa lạ như vậy.

Mày Hoắc Cận Hành nhú mày.

Anh đứng chắn trước Hạ Thụ, giọng lạnh như băng: “Ai cho phép ông xuất hiện trước mặt cô ấy, trước đó tôi cảnh cáo nhẹ nhàng quá sao?”

Rõ ràng anh biết xảy ra chuyện gì, Hạ Thụ càng ngạc nhiên hơn, cô nhìn anh đầy khó hiểu.

“Tôi, tôi cũng không muốn như vậy.” Lương Trạch khóc lóc dập đầu: “Cậu Hoắc, tổng giám đốc Hoắc! Tôi thật sự cùng đường, cầu xin cậu cứu tôi! Năm

đó là tôi sai, tôi bị ma ám, tôi vong ân bội nghĩa! Tôi không nên hại nhà giám đốc Hạ, nhưng cầu xin cậu cứu tôi một mạng! Bọn họ muốn giết tôi!”

“Ông nói gì?” Hạ Thụ bắt được trọng tâm câu nói của ông ta, cô hít sâu một hơi.

Tôi không nên hại nhà giám đốc Hạ.

Giám đốc Hạ...

Cô nghiêm mặt nhìn Hoắc Cận Hành: “A Hành, chuyện gì vậy! Ông ta vừa mới nói...”

Hoắc Cận Hành mím môi thành một đường thẳng, vẻ mặt đầy tức giận.

Anh bỗng nhắc chân đá mạnh vào người ông ta.

Lương Trạch kêu đau thảm thiết.

“A Hành!” Hạ Thụ vội vàng giữ chặt anh: “A Hành, anh đừng kích động, anh nói cho em biết đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nói cho em nghe đi!”

Cô gấp đến mức sắp phát điên rồi, con ngươi gợn lên hơi nước.

Hoắc Cận Hành lạnh nhạt nói với vệ sỹ: “Đưa ông ta sang một bên đợi tôi, đừng để tôi nghe thấy ông ta nói gì.”

Vệ sỹ vội vàng làm theo.

Sau đó Hoắc Cận Hành nhìn Hạ Thụ, trong nháy mắt, khuôn mặt và vẻ mặt anh dịu đi: “Hạ Thụ, em từ từ nghe anh nói.”

—

Đây là chuyện lớn, không thể nói với một mình Hạ Thụ.

Hoắc Cận Hành và Hạ Thụ trở về nhà họ Hạ ở ngõ Đồng Hoa.

Trời đã không còn sớm, bọn họ vội vàng trở về, chưa kịp báo trước. Khi Mã Tuấn nhìn thấy họ, cậu ta còn tưởng mình bị ảo giác.

Cũng may nghe nói có chuyện quan trọng, Hạ Mẫn Quân không nói gì, bình tĩnh bảo cậu ta vào nhà.

Trong căn nhà nhỏ ở phía Tây chứa mười mấy người.

Dịch Hiên có ấn tượng sâu đậm với Hoắc Cận Hành, thấy anh dẫn theo gần mười người vệ sỹ lôi một người đàn ông trung niên đến đây, vốn không thích người thuê nhà dẫn người ngoài đến, lúc này anh ấy sợ đến mức không dám nói gì, vội vàng trốn đi.

Vệ sỹ xác nhận người bên ngoài sẽ không nghe thấy, vì vậy Hoắc Cận Hành cẩn thận mở miệng: “Hạ Thụ, chú Hạ, cô Hạ, Mã Tuấn. Mọi người đoán đúng, cháu đã điều tra ra chuyện năm đó.”

Căn phòng lặng ngắt như tờ, như có một sợi dây vô hình buộc chặt trong không khí.

Hoắc Cận Hành nhìn Hạ Thụ, anh do dự, giọng rất thấp: “Năm đó công ty nhà họ Hạ dùng vật liệu quả thật có vấn đề về an toàn.”

Im lặng.

Hạ Thụ khó tin, hốc mắt phỉm hồng.

“Không có khả năng!” Yên lặng vài giây, Mã Tuấn nhảy dựng lên: “Không thể, Hoắc Cận Hành, có phải anh điều tra sai rồi không? Chuyện này chắc chắn không có khả năng! Anh cũng biết ông ngoại tôi là người như thế nào, sao có thể...”

Hoắc Cận Hành nhú mày cắt ngang: “Cậu im lặng nghe tôi nói đã.”

Đối với các doanh nghiệp sản xuất vật liệu quy mô lớn, vấn đề chất lượng luôn được đặt lên hàng đầu.

Từ khâu xác nhận, kiểm tra chất lượng, tới khi xuất xưởng, đều được kiểm tra nghiêm ngặt. Doanh nghiệp nhà họ Hạ nhỏ nên đã được bỏ bớt các khâu của doanh nghiệp lớn, nhưng không thể thiếu khâu xác nhận và kiểm tra chất lượng, đồng thời nó cũng dễ bị bỏ sót nhất.

Chuyện năm đó xảy ra bất ngờ, tất cả mọi người đều cho rằng nhà họ Hạ ăn bớt nguyên vật liệu trong sản phẩm trung gian, họ cũng không ngờ rằng, sự thật là ở khâu kiểm tra chất lượng.

Ở trong nước, độ ẩm của gỗ được giới hạn từ 8% đến 12%, trong một lô hàng nhất định sẽ có sản phẩm lớn hơn hoặc nhỏ hơn so với phạm vi. Trong quá trình kiểm tra chất lượng của công ty nhà họ Hạ, những sản phẩm kém chất lượng luôn bị loại bỏ. Mà tỷ lệ gỗ không đạt tiêu chuẩn trong nhà máy nhà họ Hạ năm đó cao tới 20, bởi vậy chân tướng đã được phơi bày.

Mà lúc đó người chịu trách nhiệm quản lý chất lượng chính là Lương Trạch.

Lương Trạch theo ông cụ Hạ lập nghiệp, sau đó được ông cụ đề bạt lên, vẫn luôn chịu trách nhiệm quản lý chất lượng, sau đó mới đến tay tổng phụ trách là Hạ Hùng Hải.

Năm đó, người kiểm tra chất lượng vẫn là Lương Trạch, nhưng ông ta lại xin nghỉ đột xuất trước khi lô gỗ cuối cùng xuất xưởng. Mà lần đó, người ký tên vào biên bản kiểm tra chất lượng cuối cùng là Hạ Hùng Hải.

Hạ Hùng Hải mơ hồ nhớ ra có một chuyện như vậy.

Ông và Lương Trạch xem như bạn cùng tuổi, làm đồng nghiệp với nhau từ khi còn trẻ, suốt mười mấy năm chưa từng để xảy ra sai sót.

Trong mắt Hạ Hùng Hải, Lương Trạch là người rất cẩn thận, biết vươn lên.

Lần đó, Lương Trạch nói vợ bị ốm nên phải về nhà ngay lập tức, trước khi đi, ông ta còn nói như đinh đóng cột rằng đã kiểm tra chất lượng theo thứ tự, chắc

chấn sẽ không xảy ra vấn đề. Nhưng khi đó cũng không còn thời gian để kiểm tra lại một lần nữa, vậy nên Hạ Hùng Hải đã ký tên ngay.

Nếu biết trước, ông đã không làm vậy.

“Fuck!” Mã Tuấn tức điên rồi, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên bị vệ sỹ túm chặt, cậu ta xông lên đánh Lương Trạch: “Rốt cuộc ông ngoại tôi có lỗi gì với ông! Sao ông lại hại nhà chúng tôi như vậy!”

Có vệ sỹ kịp thời ngăn cản cậu ta.

“Cậu đừng vội.” Hoắc Cận Hành cũng tiến lên ngăn cản.

Mấy tháng trước, Hoắc Cận Hành phái người điều tra Lương Trạch, ban đầu anh cũng tưởng Lương Trạch là đầu sỏ.

Nhưng trước đó vài ngày, Chu Tung Kỳ bỗng điều tra ra, sau một tháng nhà họ Hạ xảy ra chuyện đến khoảng hai năm nay, tài khoản của Lương Trạch liên tục nhận được một số tiền, tổng số tiền khiến người ta phải kinh ngạc.

Số tiền không chuyển theo đường thẳng, nó được qua tay rất nhiều người, cuối cùng hôm nay Chu Tung Kỳ mới xác nhận được tất cả số tiền đều đến từ “Gỗ Đăng Lập”.

“Đăng Lập...”

Người trong phòng kinh sợ, không khỏi hít sâu.

Tim Hạ Thụ đập rất nhanh, đại não bỗng phải tiếp nhận rất nhiều tin tức ngược lại khiến nó trống rỗng, cô không thể tin được.

Đăng Lập... Tưởng Đăng Lập.

Là ba của... Tưởng Nguyệt Viên.

Hoắc Cận Hành nhìn cô, nhanh chóng nắm lấy tay cô.

Lương Trạch liên tục nói: “Đúng... Là tôi sai! Tất cả đều là lỗi của tôi, cậu Hoắc! Giám đốc Hạ! Cầu xin mọi người cứu tôi! Tổng giám đốc Tưởng đã biết mọi người điều tra ra tôi, ông ta chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt tôi!”

“Ông, ông ta muốn đưa tôi ra nước ngoài! Tôi không thể ra nước ngoài được, vợ tôi bị nhiễm trùng đường tiểu mười năm, nếu tôi phải đi, bà ấy sẽ không sống nổi! Lúc trước tôi nhận tiền của tổng giám đốc Trương là để chữa bệnh cho bà ấy, tôi sai rồi, tôi sai rồi! Cầu xin mọi người!”

“Cmn, ông câm miệng lại cho tôi!” Mã Tuấn cực kỳ phiền lòng, cậu ta đấm lên mặt Lương Trạch một cú.

Hạ Mẫn Quân kêu lên: “Tiểu Tuấn.”

Khóe môi Lương Trạch rỉ máu, vừa ho khụ khụ vừa khóc lóc.

Ánh mắt Hạ Thụ đỏ bừng.

Không khí im lặng, cô bỗng mở miệng, giọng khàn khàn: “Báo cảnh sát...”

Hoắc Cận Hành lo lắng: “Hạ Thụ.”

“Báo cảnh sát... A Hành, báo cảnh sát!” Hạ Thụ hít mũi, giọng nghẹn ngào:

“Báo cảnh sát bắt hết bọn họ lại, bọn họ phải trả giá!”

“Em đừng vội.” Hoắc Cận Hành rất đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

“Bọn họ sẽ bị trừng phạt, nhưng bây giờ vẫn chưa có bằng chứng chính xác là Tưởng Đăng Lập làm, em đừng vội, chờ anh một chút.

“Tôi có!” Lương Trạch bỗng nói.

Mọi người giật mình, Hoắc Cận Hành nhìn ông ta.

Lương Trạch khàn thiết: “Tôi có, tôi có bằng chứng, vì vậy ông ta mới đuổi tận giết tuyệt tôi như vậy. Năm đó tôi sợ ông ta phản bội, nên đã viết giấy tờ chứng minh! Tuy nhiên trên đó không có tên ông ta, không thể trực tiếp xác nhận. Thế nhưng tôi có cách chứng minh! Tôi van cầu cậu, van cầu mọi người! Tôi nguyện ý nhận sự trừng phạt của pháp luật, chỉ cần mọi người giúp tôi đừng để tôi phải ra nước ngoài! Van lạy mọi người.”

Vẻ mặt Hoắc Cận Hành lạnh băng.

“Yên tâm, ông không thoát được pháp luật.” Bóng người cao lớn đứng thẳng trước người đàn ông trung niên, lạnh lùng nói: “Nhưng tốt nhất lời của ông cũng là thật.”

Khi Tưởng Nguyệt Viên trở lại nhà họ Tưởng đã là nửa đêm.

Mấy năm nay, cuộc sống nhà họ Tưởng cũng khá hơn, cả nhà cũng chuyển từ Thanh Thành đến Đế Đô.

Đã gần ba giờ sáng, phòng khách nhà họ Tưởng vẫn còn sáng. Ba Tưởng không ở nhà, mẹ Tưởng vẫn chưa ngủ.

Cô ta vừa đi diễn về, vẫn còn chưa tẩy trang.

Tưởng Nguyệt Viên buồn bực tháo khẩu trang đen xuống, nằm ngay xuống sofa, từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Ôi, Viên Viên.” Mẹ Tưởng thấy cô ta trở về, lập tức tiến lên đưa cho cô ta ly nước: “Vội về như vậy chắc hẳn rất mệt mỏi, con uống nước đi.”

Tưởng Nguyệt Viên “Vâng” nhưng lại không uống, nhận lấy rồi để lại lên bàn trà: “Muốn con về gấp như vậy làm gì? Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại sao?”

“À... Là có chuyện này.” Mẹ Tưởng do dự: “Viên Viên à, mẹ thấy gần đây lịch trình của con rất nhiều đúng không? Vậy... Tiền thù lao cũng không ít đúng

không? Có thể...”

Bà tay làm động tác đếm tiền, Tường Nguyệt Viện nhìn thấy vậy thì ánh mắt lạnh lùng: “Lại muốn tiền? Không phải con vừa mới đưa cho ba mẹ sao? Sao lại hết nhanh như vậy?”

“Ai dà, không phải mấy trăm vạn lần trước để cho ba con quay vòng vốn công ty sao!” Mẹ Tường oán trách: “Lần này là chuyện này, dạo này ba con gặp một chuyện, con cũng không phải không biết, coi như con giúp ba con đi! Sau này ba mẹ sẽ trả lại con.”

Tường Nguyệt Viện liếc bà ta, không nói gì.

Chuyện mẹ Tường nói, Tường Nguyệt Viện biết một ít, nhưng không biết cụ thể là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe nói là có quan hệ với nhà Hạ Thụ bảy năm trước.

Theo như lời mẹ Tường nói, chuyện nhà họ Hạ phá sản năm đó gần đây đang bị điều tra lại, có một nhân chứng tuyên bố rằng có bằng chứng chứng minh có liên quan đến ba Tường, lấy chuyện này để tống tiền, muốn phí bịt miệng từ nhà họ Tường.

Ba Tường không sợ kiện tụng, nhưng công ty nhà họ Tường đang trong giai đoạn IPO quan trọng, không thể để xảy ra sai sót, vì vậy lựa chọn nhân nhượng.

Cô ta cực kỳ mệt mỏi, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Mẹ Tường nói ra một con số.

Tường Nguyệt Viện sững sờ.

Giây tiếp theo, cô ta khó tin nhìn mẹ Tường: “Bao nhiêu?”

Mẹ Tường xấu hổ: “Sáu ngàn vạn...”

Tường Nguyệt Viện đứng bật dậy.

“Mẹ điên rồi, hay là ba điên rồi?” Cô ta tức giận hét: “Không nói đến con có số tiền đó không, sáu ngàn vạn, sáu ngàn vạn mà ba mẹ vẫn lựa chọn nhân nhượng? Đây là trèo lên đầu người ta ngồi đó mẹ biết không! Ba mẹ đồng ý với điều kiện này? Đây là tống tiền! Sao hai người không báo cảnh sát!”

“Con nói nhỏ thôi! Nói nhỏ thôi.” Mẹ Tường vội bịt miệng cô ta lại: “Đương nhiên mẹ và ba biết người đó là quỷ hút máu người! Nhưng con cũng không phải không biết, bây giờ đang là thời điểm quan trọng, sao có thể để ba con báo cảnh sát! Con tạm thời chịu tủi thân một thời gian, sau này chúng ta báo cảnh sát cũng không muộn...”

“Sao lại không báo! Ba cũng chưa từng làm chuyện đó, cây ngay không sợ chết đứng, sao phải sợ ông ta!”

Mẹ Tường bỗng im lặng, né tránh ánh mắt Tường Nguyệt Viện.

Tưởng Nguyệt Viện mơ hồ nhìn ra điều gì đó từ vẻ mặt của mẹ mình, cô ta không thể tin được: “Mẹ?”

Trái tim cô ta như treo ở vách núi, khó khăn nói ra câu đó: “Chẳng lẽ... Hai người thật sự...”

“Ồi dào!” Mẹ Tưởng vội cắt ngang: “Trên thương trường có chút xung đột cũng rất bình thường! Ba con cũng là tự vệ...”

“Đó là phạm pháp!” Tim Tưởng Nguyệt Viện đập nhanh, cảm xúc hỗn loạn, đại não cô ta trống rỗng: “Hai người có thể sử dụng thủ đoạn bình thường, nhưng tại sao hai người còn làm chuyện phạm pháp nữa! Hai người bị điên rồi?”

“Con không giúp thì cứ nói thẳng.” Mẹ Tưởng cực kỳ phiền muộn.

“Không giúp.”

Mẹ Tưởng nhìn cô ta: “Con nói gì?”

“Con không giúp, con không giúp!” Tưởng Nguyệt Viện thở hắt ra: “Mẹ, con không phải là ngôi sao, không phải người của giới giải trí. Tiền biểu diễn một sân khấu của con nhiều lắm chỉ có mấy chục vạn, hơn nữa tiền mấy năm nay con hầu như đều đưa cho ba đầu tư, con không có sáu ngàn vạn! Cho dù có, con cũng sẽ không cho hai người, hai người thật sự rất quá đáng!”

Mẹ Tưởng nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, bỗng quát: “Thật sự không nuôi nổi con!”

Bà ta khó thở, tiến lên bóp lấy tay Tưởng Nguyệt Viện: “Không nuôi được con, không nuôi được con! Mẹ và ba con nuôi con bao nhiêu năm như vậy, kết quả con lại báo đáp ba mẹ như vậy sao! Con cũng không nghĩ xem, nếu không có ba mẹ, con có được ăn mặc, có địa vị như ngày hôm nay không? Con chính là con sói mất trắng! Ba mẹ bồi dưỡng con nhiều năm như vậy, cuối cùng con lại hiếu thuận với ba mẹ bằng cách này, mẹ nuôi con làm gì nữa!”

“Mẹ!” Tưởng Nguyệt Viện bật khóc, kéo tay bà ta ra.

“Đúng! Là ba và mẹ nuôi con, bồi dưỡng con, con rất cảm ơn công ơn dưỡng dục của hai người, nhưng rốt cuộc hai người muốn con thế nào! Từ nhỏ mẹ đã so sánh con với người khác, so với Hạ Thụ! Đâu đâu cũng so sánh con! So thành tích, so sở thích, mẹ nghĩ rằng con thích violon sao? Còn không phải hỏi đó mẹ thấy Hạ Thụ học kéo violin, nên mới bắt con học theo sao!”

“Mấy năm nay, con chỉ vì ba và mẹ, trèo cao lên Cạn Hành, mở rộng mối quan hệ! Cầu tài nguyên thay hai người, nịnh bợ Hoắc Vận, hạ thấp bản thân! Mẹ có biết mọi người nói con như thế nào không! Con ra mắt hai năm nay, không có một đồng nào gửi ngân hàng, nhà cũng không có, đây là vì sao! Đúng là hai người đã nuôi con, hai người muốn con báo đáp, nhưng thật sự con đã trả quá đủ rồi!”

Mẹ Tường tát cô ta một cái.

“Nếu con có nhiều oán hận như vậy, vậy mau cắt đi! Cút khỏi cái nhà này! Cút!”

...

Khi Tường Nguyệt Viện khóc lóc, lôi vali ra khỏi nhà họ Tường đã là bốn rưỡi sáng.

Trời trở gió, cô ta mặc áo khoác dáng dài, đi dày cao gót, loạng choạng kéo vali ra khỏi tiểu khu.

Mẹ Tường vội vàng đuổi theo sau.

“Viện Viện! Viện Viện, con đừng đi, là mẹ không tốt, mẹ không đúng! Mẹ xin lỗi con, con đừng đi...”

Vừa rồi hai mẹ con đều xúc động, nổi nóng. Bây giờ cảm xúc đã bình tĩnh lại, mẹ Tường hối hận không kịp.

Cô ta không thể đi, nếu cô ta đi, bọn họ không lấy được tiền, vậy thì thật sự xong đời.

Tường Nguyệt Viện không để ý, bắt một chiếc xe, lên xe rồi rời đi.

Văn phòng của Tường Nguyệt Viện là một tòa hai tầng nhỏ, được cải tạo từ một kho hàng, vị trí khá hẻo lánh.

Khoảng thời gian trước, sự nghiệp của cô ta tụt dốc, không nuôi nổi mọi người ở phòng làm việc, một nhóm người đã nghỉ việc không lâu, đến cả tiền phí máy sưởi cô ta cũng chưa thanh toán.

Tường Nguyệt Viện vút vali một bên, đi lên phòng nghỉ trên tầng, khóa trái cửa, cô ta dựa vào ván cửa, chậm rãi ngồi xồm xuống.

Mặt vùi vào đầu gối.

Mấy năm nay, tất cả mọi người đều cho rằng cô ta xuất thân từ danh viện, thiên chi kiều nữ, cái tên Diane có một địa vị trên sân khấu quốc tế, nhưng ai có thể ngờ rằng phía sau vẻ ngoài hào nhoáng đó, mục nát bản thủ thế nào.

Cô ta không quan tâm đến điều gì. Vì thành công, muốn nhận được sự tôn trọng của mọi người, cô ta có thể vút bỏ mặt mũi, không từ thủ đoạn.

Chỉ cần thắng Hạ Thụ... Chỉ cần thắng Hạ Thụ là có thể!

Nhưng chuyện nhà Hạ Thụ... Vậy mà lại do nhà cô ta gây nên.

Trong lòng Tường Nguyệt Viện tràn đầy tuyệt vọng và bất lực, cô ta rơi lệ không ngừng.

CHƯƠNG 87: KẾT THÚC

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Trăng trên cao, trời không có sao.

Ở khu vực ngoài thành, cỏ mọc thành bụi bên những tòa nhà đang xây dở, gió lạnh thấu xương, lọt vào tai như tiếng quỷ khóc sói gào.

Khi chiếc xe dừng lại trước tòa nhà đang xây, Lương Trạch đã đứng một mình ở đó một lúc lâu. Về mặt ông ta căng thẳng, nhìn xung quanh, liên tục sờ đồng hồ trên tay.

Mười mấy tên đàn ông mặc đồ đen đi xuống ô tô, đi về phía ông ta.

Đi đầu là người đàn ông nho nhã, thái độ xa cách nhưng lễ phép: “Lương Trạch?”

Lương Trạch nuốt nước miếng, ông ta gật đầu.

“Có mang theo đồ không?”

Ông ta đưa túi tài liệu màu nâu ra, khi gần đưa đến tay người đàn ông kia, ông ta chợt nói: “Tiền đâu?”

Người đàn ông cười lạnh, một người khác đẩy hai chiếc vali đến trước mặt ông ta.

Vali được mở ra, bên trong toàn là tờ nhân dân tệ, đỏ đến chói mắt.

Người đàn ông nói: “Đưa trước cho ông một ngàn vạn, ông đưa cho chúng tôi hai trang hợp đồng trước. Số tiền và hợp đồng còn lại sẽ trao đổi vào cuối tuần.”

Lương Trạch ngồi xổm xuống nhìn, cẩn thận kiểm tra, đưa tài liệu cho ông ta.

Người đàn ông mở ra kiểm tra.

Gió lạnh ùa đến, nhân lúc người đàn ông đang xem hợp đồng, Lương Trạch quét mắt xung quanh.

Mười mấy tên áo đen cố ý làm như vô tình vây quanh hai người họ thành vòng tròn.

Lương Trạch dùng tay trái nói lỏng cà vạt: “Sao tổng giám đốc Tưởng không tự đến?”

Người đàn ông chỉ liếc mắt một cái, không nói gì.

Rõ ràng người đàn ông kia có đề phòng, từ đầu đến cuối không nói ra tên

Tưởng Đăng Lập, Lương Trạch kéo vali đi: “Vậy tôi xin đi trước, cho tôi gửi lời hỏi thăm tổng giám đốc Tưởng, cuối tuần gặp.”

Khi ông ta xoay người, đi qua mười mấy tên áo đen, tim Lương Trạch đập rất nhanh.

Người đàn ông kia nháy mắt với những tên áo đen.

Vali bỗng rơi xuống đất, ngoài trừ tiền thật bay ra còn có những tờ giấy trắng có cùng kích thước với tờ tiền.

Mấy người đàn ông vội kéo Lương Trạch lên xe.

Lương Trạch giẫy dụa hét: “Làm gì đó! Các người làm gì thế! Buông tay!”

“Ồ... Cảm ơn ông đã tự thân mang hợp đồng đến đây.” Người đàn ông nghịch chiếc bật lửa trong tay: “Ông rất dũng cảm, nhưng quá đáng tiếc.”

“Cmn, Tưởng Đăng Lập! mấy người không tha cho tôi? Ông đừng có đắc ý, đừng quên số hợp đồng còn lại vẫn nằm trong tay tôi! Nếu tôi không trở về, sẽ có người công bố hai trang còn lại ra! Mấy người xong đời rồi!”

“Chẳng lẽ lúc trước tổng giám đốc Tưởng không nói trọng điểm của hợp đồng ở hai trang đầu sao?” Ngọn lửa chạm vào tờ giấy, vụn giấy bay xuống, người đàn ông nói: “Mau lên, đừng quên tổng giám đốc Tưởng nói muốn đầu lưỡi và cánh tay phải của ông ta.”

Tên mặc đồ đen lập tức hành động.

Khi xe cảnh sát lao nhanh xuyên qua màn đêm, Lương Trạch đã bị kéo gần lên xe, hai tay chống ở khung cửa, liều mạng giẫy dụa.

Ông ta có vết thương trên cánh tay, máu nhiễm đỏ áo sơ mi. Nghe thấy âm thanh, ông ta rống lên: “Sao bây giờ mới đến.”

Sau đó quay đầu nói với người đàn ông kia: “Ông cẩn thận nhìn xem thứ tôi đưa cho ông là gì! Ông chuyển lời đến Tưởng Đăng Lập là ông ta toi đời rồi!”

Người đàn ông sững sờ, nhanh chóng nhặt tờ giấy bị cháy một nửa lên xem.

Khi phát hiện ra chỉ là bản sao, ông ta cao giọng chửi “Fuck”.

Mấy tên đàn ông mặc đồ đen cũng nhìn về phía ông ta.

Lương Trạch nhân cơ hội, thoát khỏi bọn họ, chạy điên cuồng về phía xe cảnh sát.

Người đàn ông: “Mẹ nó! Là bầy! Hai người đuổi theo ông ta! Trên người ông ta chắc chắn có máy ghi âm, bắt lấy ông ta thiêu cháy cho tôi!”

“Còn những người khác lên xe! Đi mau!”

Vùng ngoại thành hoang sơ.

Bầu không khí bỗng hỗn loạn.

Lương Trạch đạp cò chạy trời chết, ông ta chạy liều mạng.

Cảm giác được người phía sau ngày càng gần, ông ta không dám quay đầu lại, giật phắt chiếc đồng hồ trên tay.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh đèn đỏ phía trước, ông ta quá đỗi vui mừng, hai người phía sau cũng đuổi kịp.

Có cảnh sát chạy về phía này.

Đồng hồ bay một đường parabol trên không trung.

“Ghi âm! Ghi âm –“

...

Đầu tháng 12, tin tức cảnh sát Đé Đô bắt được một nhóm người có ý giết người ở khu ngoại thành đường vành đai 6 phía Bắc được thảo luận ồn ào ở Đé Đô.

Hai tên mặc đồ đen có ý giết người đã bị cảnh sát chế phục, mà phía sau vụ án lần này là vụ về an toàn sản phẩm từ bảy năm trước. Công ty gỗ Đằng Lập đã bị cảnh sát niêm phong ngay ngày hôm sau, khiến giới kinh doanh Đé Đô bất ngờ.

Ở Đé Đô, thật ra gỗ Đằng Lập không có danh tiếng quá lớn, nhưng mấy năm gần đây, gỗ Đằng Lập đã hợp tác nhiều lần với công ty bất động sản chi nhánh của Quân Dục.

Lần này gỗ Đằng Lập bị niêm phong, không thể nghi ngờ, có rất nhiều người muốn xem thái độ của người đại diện pháp nhân của công ty bất động sản là Hoắc Vận.

Nhưng không lâu sau, tổng bộ tập đoàn Quân Dục lại liên tiếp làm rõ đầu tiên, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tập đoàn Quân Dục tuyên bố bảo lưu tất cả các lợi ích trong quá khứ, còn sẽ truy cứu tổn thất hiện tại và tương lai đối với gỗ Đằng Lập, cũng quyết định truy cứu đến cùng vụ án bảy năm trước ở Thanh Thành. Vụ an toàn sản phẩm ở Thanh Thành năm đó không quá nổi tiếng ở cả nước, dù sao cũng chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, danh tiếng cũng nhỏ, nhưng hôm nay tập đoàn Quân Dục lại ra mặt, không thể không khiến người khác chú ý.

Không ít người bắt đầu tìm hiểu công ty doanh nghiệp nhà họ Hạ ở Thanh Thành.

Rất nhanh sau đó có một tin tức được truyền ra, đẩy chuyện này lên đầu ngọn sóng.

Qua điều tra, cảnh sát phát hiện ngoài vụ của nhà họ Hạ, Tưởng Đằng Lập còn dính đến trốn thuế, dút lót, nhận hối lộ và rửa tiền phi pháp. Tội chồng tội, có thể coi là tội phạm nghiêm trọng.

Có người điều tra là, con gái Tưởng Đằng Lập chính là nghệ sỹ violon quốc tế Diane, Tưởng Nguyệt Viện.

Cư dân mạng biết được tin này đều cực sốc!

Năm đó vụ của Hạ thị tuy ít người biết, nhưng người ở Thanh Thành vẫn tra ra được chuyện này có liên quan đến Hạ Thụ.

Bây giờ có tin Diane và Tưởng Đăng Lập liên quan đến nhau, không ít người liên hệ Diane với Hạ Thụ.

Gia đình nghệ sỹ violon Diane lại là người hại gia đình Hạ Thụ, hai người đều có liên quan đến Hoắc Cận Hành. Tập đoàn Quân Dục lại ra mặt cho Hạ thị, tin tức này truyền từ bên tin xã hội sang mảng giải trí, thu hút sự chú ý của nhiều bạn trẻ vốn chẳng biết gì về giới kinh doanh nhưng lại rất hứng thú với những chuyện tầm phào trong làng giải trí.

Hotsearch treo tận ba ngày, trong một đêm Diane mất hàng trăm vạn người hâm mộ. Tất cả mọi người đều đang chờ Diane, Hạ Thụ hoặc tập đoàn Quân Dục tiếp tục lên tiếng. Số lượng quần chúng ăn dưa ngày càng tăng vọt.

Nhưng người trong cuộc vẫn không có động thái gì.

Theo lý thuyết, công ty nhà mình xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến bản thân và công việc của Diane.

Cũng không biết tại sao, mấy ngày gần đây Diane như biến mất trong tầm mắt mọi người, các tờ báo cũng không chụp được bóng người cô ta.

Bức ảnh cuối cùng liên quan đến cô ta là một ngày hôm sau xảy ra chuyện, Diane đứng trước cửa phòng làm việc. Các phóng viên tiến lên chặn đường, đèn flash nhấp nháy không ngừng, hiện trường vô cùng ầm ĩ.

“Cô Diane, xin hỏi cô có ý kiến gì về việc bố mình vu oan Hạ thị ở Thanh Thành bảy năm trước không?”

“Xin hỏi cô có biết những hành động của ông Tưởng Đăng Lập không?”

“Cô Tưởng, xin hỏi cô sẽ rút khỏi giới sao?”

“Cô Diane, cô và Hạ Thụ có quan hệ gì không?”

“Trả lời một câu đi cô Diane!”

“Cô Diane...”

“Cô Diane!”

Trong video, Tưởng Nguyệt Viện mặc một chiếc áo gió màu đen, đeo một chiếc khẩu trang lớn màu đen che gần hết khuôn mặt. Vẻ mặt uể oải, đôi mắt vô hồn, mất đi vẻ tao nhã thường ngày.

Cô ta mai danh ẩn tích vài ngày, rất nhiều cư dân mạng không chờ được, họ tự thân vận động tìm kiếm thông tin.

Khi họ tìm hiểu, càng nhiều chân tướng lộ vào mắt cư dân mạng.

Tưởng Nguyệt Viện và Hạ Thụ, quan hệ với Hoắc Cận Hành...

Trường học của Tường Nguyệt Viện từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành...

Con đường học đàn vilon của Tường Nguyệt Viện...

Cho đến một hôm, trên mạng bỗng xuất hiện giấy đăng ký thi đấu cuộc thi nhạc nghệ Tây Dương, hoàn toàn chuyên hướng câu chuyện sang một hướng mới.

Trên giấy đăng ký ghi ngày 21 tháng 3 bảy năm trước, cuộc thi nhạc nghệ Tây Dương cấp tỉnh diễn ra trên cả nước tiến hành dưới đơn vị các trường học.

Nhất Trung Thanh Thành có hai người dự thi, một người là Lô Vũ độc tấu piano. Người còn lại kéo đàn violon chính là Hạ Thụ, diễn tấu khúc <<Moonlight >>

Nhưng khi họ xem video biểu diễn chính thức, người đại diện cho Nhất Trung Thanh Thành biểu diễn violon lại là Tường Nguyệt Viện.

Vẫn là khúc <<Moonlight >> đó, cuối cùng cô ta lấy được hạng mười sáu cả nước.

Phiếu đăng ký và video đó chính là cọng rom cuối cùng, hoàn toàn chọc giận cư dân mạng.

[Vậy nên có thể tóm tắt toàn bộ câu chuyện như thế này, gỗ Đăng Lập là của nhà Diane, Hạ thị là của nhà Hạ Thụ. Năm đó nhà Diane hại nhà Hạ Thụ, sau đó Diane lại là người cướp phần biểu diễn của Hạ Thụ? Cô ta nhận được giải thưởng, được cộng thêm điểm, đậu đại học A, đi Châu Âu nghiên cứu sâu, rồi trở thành nghệ sỹ violon trẻ? Nhưng mấy năm Hạ Thụ vì trả nợ mà không thể đi học? Mẹ nó, tôi thấy ánh mắt và tam quan mình mù rồi! Tôi không thể dùng ánh mắt và tam quan bình thường để ăn quả dưa này được!]

[Thảo nào Hạ Thụ lại kéo đàn violon tốt như vậy mà lại không đi học! Tôi đã nói rồi, lần trước xem video cô ấy kéo violon, tôi đã thấy kỳ lạ rồi, cho dù học văn hóa không tốt thì cũng có thể học nghệ thuật, tại sao lại buông thả bản thân? Thì ra là do ai đó ban tặng!]

[Mọi người đoán xem Diane có biết chuyện nhà bọn họ hại nhà Hạ Thụ không? Chuyện này diễn ra nhiều năm trước? Khi đó cô ta chắc mới mười mấy tuổi?]

[Chắc chắn là có biết! Nếu không tại sao Diane lại muốn cướp suất thi đấu của Hạ Thụ? Nhà bọn họ thật sự là cá mè một lứa! Ba hại công ty của ba người khác, con cướp đoạt với bạn, không có thứ gì tốt, có độc!]

[Nghe nói ông Hạ Thụ qua đời vì chuyện này...]

[Hạ Thụ thật sự rất thảm? Mọi người nhớ lúc trước Diane còn bám chặt lấy Hoắc Cận Hành không? Nếu không phải sau này tôi biết quá khứ và tình yêu của Hoắc Cận Hành với Hạ Thụ, tôi còn tưởng Hoắc Cận Hành với cô ta là thật đó! Buồn nôn! Nếu tôi là Hạ Thụ, tôi thật sự thấy rất ghê tởm! Hại ông nội mình, đoạt đồ của mình, còn muốn cướp bạn trai mình, thật sự còn tồi tệ hơn cả ruồi bọ!]

[Mọi người có nhớ Weibo @Nai con Quan Hiểu Lộ không! Em gái này là đàn em của Hạ Thụ, những lời cô ấy nói đều là sự thật! Cô ấy vừa mới bình luận rằng, năm đó Hạ Thụ muốn tham gia cuộc thi để giành suất vào đại học A, kết quả không biết tại sao lại rút lui! Tôi đoán là Diane cướp suất thi đấu của Hạ Thụ!]

[Cướp đồ của người khác! Con gái của đồ giết người!]

[Con gái của kẻ giết người! Cút khỏi giới giải trí!]

[Cút khỏi giới giải trí!]

[Đồ giết người!]

[Cút đi!]

...

Khi Tưởng Nguyệt Viện xem đến bình luận cuối cùng, điện thoại chỉ còn 1% pin.

Cô ta xóa Weibo, ném điện thoại vào bồn cầu.

Kính cửa sổ phòng làm việc đều được bật kín, không có một tia sáng lọt vào.

Nhưng mặc dù không có ánh sáng, cô ta cũng biết lúc này phóng viên đang bao vây bên ngoài, chỉ chờ được gặp cô ta.

Xung quanh cô ta toàn những vỏ chai rượu, trên đất là một đống hỗn độn.

Cô ta đứng dậy nhìn bản thân trong gương.

Tóc tai bù xù, mặt trắng bệch, tinh thần hoảng hốt.

Cô ta bỗng cười to.

Kết thúc rồi...

Tất cả đều kết thúc rồi...

Cô ta tích góp từng tí một, cẩn thận nguy trang từng ấy năm...

Tất cả đều kết thúc...

Cô ta không nhịn được cười, cười đến mức rơi nước mắt.

Cười xong, cô ta trở về phòng nghỉ thay một chiếc váy mới và trang điểm hoàn mỹ.

Tưởng Nguyệt Viện quay trở lại phòng tắm, cô ta đứng đối diện trước gương tô son môi đỏ chót, vắn vỏi nước ở bồn tắm.

Cô ta cầm cây đàn lên, thong thả kéo khúc nhạc cuối cùng.

Những phóng viên canh giữ bên ngoài phòng làm việc đều nghe thấy tiếng violon truyền ra.

Cô ta kéo xong, nước trong bồn tắm cũng đã đầy.

Tưởng Nguyệt Viện cúi đầu hôn lên cây đầu, cẩn thận đặt nó ở góc tường. Sau đó lấy ra một con dao nhỏ trong ngăn kéo, chậm rãi ngồi vào bồn tắm.

...

Có chất lỏng màu đỏ tươi tràn ra khỏi bồn tắm.

Tưởng Nguyệt Viện nhắm mắt lại.

...

Vào sáng ngày 9 tháng 12, top một và top hai hotsearch đều liên quan đến một cái tên:

Diane độc tầu << Con của tử thần>> trong phòng làm việc#

Diane tự sát

Sani: Haizzz

-----oOo-----

CHƯƠNG 88: VẪN CÓ NHAU

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Khi Tưởng Nguyệt Viện tỉnh lại, trước mắt cô ta trắng xóa, tầm nhìn sáng chói, cả thế giới như xoay chuyển khiến cô ta buồn nôn.

Ngơ ngác nhìn trần nhà nửa ngày, cô ta mới dần ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Cô ta... Không có chết.

Vậy mà cô ta chết.

Cô ta nở nụ cười thê lương, định ngồi dậy, vừa cử động thì thấy cổ tay đau nhức.

Băng màu trắng quấn quanh cổ tay, xương ngón tay cũng không có cảm giác.

Cô ta nhắm nhin nằm xuống.

Lúc này mới phát hiện có một người đứng bên cạnh giường bệnh.

Là Hạ Thụ.

Cô ta ngẩn người.

Tưởng Nguyệt Viện nhìn chăm chăm cô hai giây, xác nhận không phải ảo giác. Sự bi thương trong lòng bỗng biến thành sự tức giận vô hình, cô ta khàn giọng hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

“Để thăm cô.” Hạ Thụ tiến lên.

Hạ Thụ mặc một bộ đồ màu nhạt, mặt không trang điểm, giọng lạnh nhạt, biểu cảm càng thờ ơ hơn, giống như thật sự đến thăm người bệnh.

Tưởng Nguyệt Viện cười lạnh: “Có gì mà phải thăm. Mèo khóc chuột sao?”

Hạ Thụ bình tĩnh, cũng không tức giận, cô nói: “Cô...”

“Bây giờ cô rất đặc ý đúng không!” Tưởng Nguyệt Viện cắt ngang lời cô.

Hai mắt mệt mỏi vô hồn nhưng lại cố hết sức nhìn cô với vẻ lạnh lùng, giọng nói vừa châm chọc vừa thê lương: “Đúng không? Hạ Thụ, có phải bây giờ cô rất đặc ý đúng không? Nhìn thấy tôi như vậy, trong lòng cô vui như nở hoa đúng chứ? Lần này cô đến để thể hiện vẻ vui sướng khi người khác gặp họa! Thấy tôi không chết, cô rất thất vọng đúng không? Còn giả vờ đến thăm bệnh gì chứ, đúng là giả mù sa mưa!”

Hạ Thụ yên lặng nhìn cô ta, cô không nói gì.

“Tôi nói chuyện với cô đó!” Tưởng Nguyệt Viện thấy cô im lặng, càng thấy tức giận hơn.

Cô luôn như vậy, đáng vẻ nhu nhược, lặng im.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ đứng im nhìn xem liệu cô ta có thể đoạt được đồ của cô hay không.

“Không trả lời được? Bởi vì bị tôi nói trúng? Bây giờ trên mạng đều khen cô tốt thế nào, tôi bị ỉn thế nào, nói tôi hại cô thế nào! Bây giờ cô cho người ta thấy đáng vẻ thật sự của cô như thế nào! Nhìn xem sau khi cô bức ép chết tôi, nhưng lại có đáng vẻ bỏ đá xuống giếng như thế nào!”

Phòng bệnh VIP chỉ có hai người họ.

Chờ cô ta phát tiết xong, Hạ Thụ khẽ thở dài: “Cô còn khó chịu không?”

Tưởng Nguyệt Viện khựng lại.

Giọng nói này lọt vào tai Tưởng Nguyệt Viện khiến cô ta có cảm giác mình như đánh vào bích bồng, vừa bất lực vừa chua xót: “Cô đừng giả vờ.”

Cô ta hít sâu, đè thấp giọng nói: “Không cần cô phải thương hại tôi...”

Sau khi nhà họ Tưởng bị niêm phong, ba Tưởng bị bắt, mẹ Tưởng liền mất tích. Đúng vậy, mất tích.

Cô ta liên hệ với bà ta rất nhiều lần, nhưng vẫn không có kết quả gì. Vài ngày trước đó, cô ta liên hệ với quản gia, mới nghe nói mẹ Tường mang theo chút tài sản cuối cùng trong nhà đi rồi, im hơi lặng tiếng, mai danh ẩn tích.

Trước khi đi, bà ta không hề gọi điện cho Tường Nguyệt Viện.

Mấy hôm nay, cô ta bị người ta nhục mạ trên mạng, bị người ta nói giết, bị người ta bảo cút.

Không một ai hỏi tâm trạng cô ta thế nào, không một ai hỏi cô ta có khó chịu không.

Nhưng cô ta không ngờ, người đầu tiên hỏi cô ta có khó chịu không, lại là Hạ Thụ...

Trái tim vô cùng đau đớn, Tường Nguyệt Viện im lặng trong chốc lát, bỗng mở miệng: “Dựa vào đâu...”

“Cái gì?” Hạ Thụ không nghe rõ.

“Dựa vào đâu chứ!” Hốc mắt cô ta đỏ bừng, khuôn mặt tái nhợt, trống rỗng, tuyệt vọng, có cảm giác giống như người chết đang cố bắt lấy cọng rom cứu mạng: “Cô nói cho tôi biết đi, dựa vào đâu, rốt cuộc cô cho bọn họ ăn bùa mê thuốc lú gì, mà khiến họ đều bảo vệ cô, đều thích cô, nói cô tốt. Trong quá khứ thì có thầy cô giáo, bạn học, bây giờ thì có cư dân mạng, còn có Hoắc Cận Hành... Rốt cuộc tôi kém cô ở đâu? Tôi có đáng người đẹp hơn cô, cũng xinh hơn cô, kéo violon cũng ngang tài với cô, thành tích cũng ngang nhau! Nhưng dựa vào đâu bọn họ đều thích cô, cho dù tôi làm gì cũng không bằng cô, rốt cuộc tôi kém cô ở đâu!”

Hạ Thụ nhẹ nhàng rũ mắt.

Trên đời này không hề có chuyện hai người vô duyên vô cớ lại có thù hận với nhau, nếu có, chắc chắn sẽ có cái gì vô tình trói buộc giữa hai người họ. Mà nút thắt của Tường Nguyệt Viện, Hạ Thụ biết.

Im lặng một lúc, cô nói: “Cô thật sự muốn biết sao?”

Tường Nguyệt Viện nhìn cô chăm chăm.

Hạ Thụ lấy một thứ trong túi ra, đặt ở trước mắt cô ta.

Là ảnh tốt nghiệp.

Tường Nguyệt Viện sững sờ: “Cô có ý gì?”

Tường Nguyệt Viện từng nhìn thấy bức ảnh tốt nghiệp của bọn họ trên mạng.

Lúc đó ảnh chụp bọn họ tay trong tay rất nổi tiếng, đương nhiên cô ta cũng không bỏ qua. Lần đầu tiên nhìn thấy bức ảnh đó, cô ta kinh ngạc, hâm mộ, ghen tị đến phát cuồng.

Cô ta nhanh chóng trả lại tấm ảnh: “Khoe với tôi hai người ân ái thế nào sao? Tôi nói cho cô biết, tôi không cần! Hoắc Cận Hành chỉ là đối tượng tôi lợi dụng mà thôi, cô nghĩ rằng tôi thật sự thích anh ta? Tôi sẽ không hâm mộ, ghen tị cô, chiêu này của cô vô dụng!”

Hạ Thụ lại để tấm ảnh đến trước mặt cô ta một lần nữa, nhưng đầu ngón tay cô không phải chỉ vào Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành.

“Nhìn lại cô đi.”

Tưởng Nguyệt Viện giật mình.

Đầu ngón tay của Hạ Thụ chỉ vào một cô gái trong hình. Cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục, khuôn mặt trắng mịn, không hề trang điểm. Vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng lại mỉm cười đơn thuần.

“Thấy chưa?” Hạ Thụ rút tay về.

Tâm mắt Tưởng Nguyệt Viện không nhúc nhích, cô ta yên lặng nhìn bản thân của bảy năm trước.

Cô ta xinh đẹp từ bé, giống như Hạ Thụ và Cố Vũ Thuần vậy.

Khi đó ở đại viện, ba người thường xuyên bị đem ra so sánh. Khi chụp ảnh tốt nghiệp, Từ Linh còn cố tình xếp cô ta và Cố Vũ Thuần đứng giữa ở hàng đầu tiên.

Đây là lần duy nhất cô ta được chúng tinh phủng nguyệt, tất cả bạn học và giáo viên đều đứng sau cô ta, như thể cô ta là nhân vật chính.

Cô ta thậm chí không phát hiện, có một nam sinh ở phía sau liên tục nhìn về phía cô ta. Cô ta chưa từng nhận ra...

“Tưởng Nguyệt Viện.” Hạ Thụ châm chọc từ ngữ: “Thật ra từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng so sánh gì với cô. Cô là cô, tôi là tôi, diện mạo chúng ta khác nhau, tính cách khác nhau, gia đình cũng khác nhau, tôi vẫn không hiểu tốt cùng có cái gì để so sánh.”

“Tôi luôn cảm thấy trên đời mỗi người đều độc nhất vô nhị. Có ưu điểm, đương nhiên cũng sẽ có khuyết điểm. Có lẽ khuyết điểm của tôi lại là ưu điểm của cô, tôi cũng có ưu điểm mà cô không có.”

“Thật ra từ nhỏ tôi chỉ biết cô không thích tôi, chán ghét tôi, vậy nên tôi luôn cách xa cô, không tiếp xúc với cô. Tôi vẫn không rõ tại sao cô phải trên chộc tôi.”

“Thực ra mà nói cô đã thành công. Cô nổi tiếng khi còn trẻ tuổi, có nhiều fan, danh tiếng, địa vị đều hơn tôi. Cô đã từng so sánh với tôi, vậy nên bây giờ cô không cần so sánh nữa.”

Tưởng Nguyệt Viện nắm chặt bàn tay không bị thương, cảm xúc của cô ta vô cùng hỗn loạn: “Bây giờ cô là người thắng, đương nhiên cô nói gì cũng được!”

Cô ở đây nói vuốt đuôi làm gì!”

“Có thể cô vẫn không biết chuyện này.” Hạ Thụ bình tĩnh nói: “Lúc trước tôi rút lui khỏi cuộc thi, là tôi bảo đàn chị Vu Nhiên và cô Từ đến tìm cô, cho cô vị trí của tôi.”

Tường Nguyệt Viện chấn động bởi những lời này của cô, mắt cô ta trợn to.

“Cô nói dối!” Giọng cô ta cao hơn tông.

“Là thật.” Hạ Thụ nói: “Không tin, cô có thể tìm đàn chị Vu Nhiên hoặc cô Từ để kiểm chứng, chắc chắn họ đều nhớ rõ.”

“...” Cả người Tường Nguyệt Viện run rẩy.

Mấy hôm nay, trên mạng đều vì cuộc thi bảy năm trước mà mắng cô ta không bằng heo chó, máu chảy đầy đầu.

Bọn họ nói là cô ta cướp vị trí của Hạ Thụ, cô ta cướp đồ của Hạ Thụ, là cô ta hại Hạ Thụ, tất cả đều tại cô ta.

Nhưng cô ta không có! Cô ta không cướp đồ của Hạ Thụ!

Phiếu đăng ký kia là giáo viên đưa cho cô ta, là thứ cô ta nên có, cô ta vốn không tranh giành với Hạ Thụ!

Đến bây giờ, cô ta vẫn nhớ, tiết toán ngày đó, chủ nhiệm lớp Từ Linh bỗng vội vàng đến nói rằng cô ta sẽ thi đấu thay Hạ Thụ. Cô ta khó hiểu, mừng rỡ như điên. Đến khi lấy được giải thưởng, cô ta cảm thấy đó là cơ hội ông trời trao cho cô ta.

Mà bây giờ, Hạ Thụ lại nói với cô ta rằng...

Cơ hội này là Hạ Thụ cho cô ta...

Có chát lỏng màu trắng chảy xuống hai gò má trắng bệch, Tường Nguyệt Viện nghẹn ngào. Cô ta lau nước mắt lung tung, búng bình không muốn khóc nhiều.

Cô ta cắn răng, không tin, lớn tiếng nói: “Tôi không tin! Cô muốn tôi áy náy với cô sao? Tôi nói cho cô biết, tôi không tin! Không có khả năng!”

“Cô có tin hay không là tùy cô.” Giọng Hạ Thụ thoải mái: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, Tường Nguyệt Viện, cô vốn không phải thế này, mặc dù trước kia cô cũng kiêu ngạo, nhưng vẫn có vẻ đáng yêu đơn thuần. Tôi không biết tại sao cô lại biến thành như bây giờ, nhưng tôi hy vọng cô có thể trở về đáng vẻ như ban đầu.”

“Những lời tôi vừa nói, chỉ có cô biết rốt cuộc có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả. Đối với tôi, với A Hành, nó không hề gây ảnh hưởng đến chúng tôi, chỉ gây tổn thương cho chính cô mà thôi.”

“Mấy năm nay, Tường Nguyệt Viện cô rõ ràng không thích Hạ Thụ, nhưng lại muốn biến thành Hạ Thụ, sống với đáng vẻ của Hạ Thụ mà mình không thích.

Tôi biết cô rất mệt mỏi, vậy nên sau này hãy buông tha cho bản thân đi.”

Nước mắt Tưởng Nguyệt Viện tuôn ra như mưa, khó nói thành tiếng: “Cô dám nói... Cô chưa từng so sánh với tôi? Dù chỉ là một suy nghĩ thoáng qua?”

“Không có.”

“Nói dối.” Cô nói: “Nếu không có, tại sao lúc trước cô từ chối tặng quà hộ tôi cho Hoắc Cận Hành? Không phải vì cô không muốn giúp tôi sao, tôi phải chờ rất lâu, canh cánh trong lòng rất lâu, cô biết không! Khi đó rõ ràng cô cũng thích Hoắc Cận Hành, cô gần gũi với anh ta nhất, cô quán lấy anh ta, không cho kẻ nào tiếp cận Hoắc Cận Hành! Bây giờ cô lại luôn miệng nói là không có?”

“Tôi từ chối tặng quà giúp cô là bởi vì tôi muốn cô tự đưa cho anh ấy!” Hạ Thụ nhớ tới thiếu niên cô đơn luôn bị thế giới quên lãng kia, cô thấy rất đau lòng.

Giọng cô cũng nghẹn ngào: “Cô biết không, trước kia ở đại viện, mỗi lần sinh nhật anh ấy, mọi người đều không ai muốn tặng quà cho anh ấy. Tôi chuẩn bị quà cho anh ấy, nói dối là mấy người tặng, kết quả anh ấy vừa mở ra, đã biết là tôi làm vậy để an ủi anh ấy, lừa anh ấy.”

“Mấy người chưa từng tặng anh ấy thứ gì, ngày đó cô bỗng nhờ tôi chuyển quà giúp, tôi sợ anh ấy sẽ nghĩ là tôi an ủi anh ấy. Vậy nên mới khuyên cô tự đưa cho anh ấy! Tại sao khi đó cô cũng không quan tâm đến ý gì đến anh ấy?”

Tưởng Nguyệt Viện bỗng khóc không thành tiếng.

“Dù sao cũng nhiều năm như vậy rồi, đương nhiên cô nói gì cũng được.” Về mặt cô ta tái nhợt đến đáng sợ, ánh mắt và mũi lại đỏ bừng.

Tưởng Nguyệt Viện bỗng khóc không thành tiếng.

Cô ta vừa khóc, vừa nói những lời vô cùng tàn nhẫn. Cô ta nói mình không tin.

Người trước mắt chính là Hạ Thụ, Hạ Thụ là người cô ta ghét nhất. Lời cô nói sao có thể là sự thật được.

“Không sao cả, Hoắc Cận Hành mà thôi, thật ra tôi chỉ muốn lợi dụng anh ta để đến gần nhà họ Hoắc. Mục đích của tôi cũng đã đạt được, mấy năm nay tôi nhận được không ít lợi lộc từ anh ta, bây giờ anh ta cũng chỉ vô dụng với tôi, anh ta...”

Cô ta bỗng dừng lại.

Tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, một bóng người xuất hiện ở đó.

Chút gắng gượng cuối cùng sụp đổ trong nháy mắt, cô ta biết đáng về bây giờ của mình rất xấu xí. Cô ta đưa lưng về phía cửa, vùi mình trong chăn.

Hạ Thụ thấy cô ta khác lạ, cô nhìn theo tầm mắt vừa rồi của Tưởng Nguyệt Viện thì thấy bóng người quen thuộc.

Cô thở dài: “Những lời này chờ cô tin tưởng rồi hãy nói.”

Tưởng Nguyệt Viện không hé răng.

“Tôi đi đây.” Hạ Thụ lẳng lặng đợi trong chốc lát, thấy cô ta không lên tiếng, cô nói.

Cô cầm lấy tấm ảnh tốt nghiệp kia, suy nghĩ rồi vẫn để xuống bên cạnh cô ta.

“Đúng rồi.” Khi cô đi tới cửa thì dừng lại: “Cô vừa mới hỏi tôi, rốt cuộc cô kém tôi ở đâu.”

“...”

“Cô kém tôi ở chỗ, năm ấy tuyết rơi, A Hành bị hàng nghìn người chỉ trích, tôi đứng ra bảo vệ anh ấy, còn cô thì không.”

...

Cửa bị đóng lại.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại.

Một lúc lâu sau, Tưởng Nguyệt Viện mới chìa tay, run rẩy cầm lấy tấm ảnh kia, lẳng lặng xem.

Cô ta nhìn khuôn mặt mình khi mười sáu tuổi, lại nhìn... Khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng của Hoắc Cận Hành.

...

– “Mặc dù trước kia cô cũng kiêu ngạo, nhưng chung quy vẫn còn chút đơn thuần đáng yêu.”

– “Tôi nghe nói sắp đến sinh nhật anh cậu, làm phiền cậu đưa hộ tôi cái này cho Tống Hành.”

– “Tống Hành, tớ... Tớ thích cậu!”

...

Cô ta cũng từng đơn thuần thích một chàng trai. Không phải vì thân thể của anh, không phải vì lợi ích. Cô ta cũng từng cẩn thận che giấu tâm tư thiếu nữ của mình, mơ đến anh hàng trăm lần.

Thức đêm tự làm quà cho anh, cố ý hỏi anh những bài toán khó, viết thư tình, gói trong phong thư màu hồng, uyển chuyển viết tên anh. Chờ mong được anh đáp lại, tưởng tượng đến dáng vẻ của anh khi nhìn thấy thư tình.

Tại sao cô ta lại biến thành như bây giờ?

Rốt cuộc cô ta bắt đầu đi nhầm từ bước nào? Sau đó ngày càng sai, đâm lao đành phải theo lao, cuối cùng sai đến mức đánh mất bản thân.

Tưởng Nguyệt Viện nắm chặt bức ảnh, nắm cuộn tròn lại, khóc thành tiếng.

—

Đi ra khỏi phòng bệnh, Hạ Thụ không nói gì, về mặt ngo ngẩn.

Hoắc Cận Hành yên lặng đi bên cạnh cô, ánh mắt vẫn luôn chú ý đến cô.

Trên mặt đường nhựa chỉ còn vài cành cây khô héo, những chiếc lá khô héo rũ xuống dưới nắng đông.

Yên lặng đi một lúc lâu, Hạ Thụ bỗng xoay người, bỏ nhào vào lòng anh.

Hoắc Cận Hành ôm lấy cô.

Anh cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cô, giọng trầm thấp: “Sao vậy?”

Hạ Thụ lắc đầu.

“Không biết.” Ngực cô ê ẩm, rất muốn khóc, nhưng không khóc ra được.

“Chỉ là...” Một lúc sau, người trong ngực anh ngẩng đầu lên: “Chỉ là...”

– Chỉ là, cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng cô lại thấy rất nặng nề.

Giống như nhiều năm vẫn luôn kiên trì gánh vác một cục đá, đột nhiên buông xuống, tay trống không, nhưng cơ bắp đau nhức không thể khỏi trong một sớm một chiều.

Hoắc Cận Hành không để cô nói, trong mắt anh phản chiếu hình bóng cô, anh khẽ vuốt ve hai gò má của cô: “Hạ Thụ, đều là quá khứ, đã qua cả rồi.”

Tưởng Đăng Lập mua chuộc Lương Trạch vụ hãm nhà họ Hạ ở Thanh Thành, chứng cứ đầy đủ, phải chịu trừng phạt là không tránh khỏi.

Nhưng tòa án phải cần một khoảng thời gian để xác thực chứng cứ, thế nhưng chuyện gì nên đến cũng sẽ đến, ông ta không trốn thoát được.

Hạ Thụ hít hít mũi.

Đúng vậy, đã qua rồi...

Cô hỏi anh: “A Hành, anh nói xem ông nội có vui không...”

Có lẽ bởi vì nhắc đến ông nội, tim Hạ Thụ đau nhói, nước mắt tràn ra.

“Có.” Hoắc Cận Hành lau nước mắt cho cô: “Chắc chắn ông ấy sẽ rất vui, cực kỳ vui.”

“Vậy...” Cô không kiềm được nước mắt: “Vậy chúng ta nói tin tức tốt này cho ông ấy được không?”

“Được.” Hoắc Cận Hành đồng ý: “Chờ có kết quả phán quyết, chúng ta sẽ về Thanh Thành nói với ông ấy.”

Hạ Thụ gật đầu.

Ánh nắng mùa đông không cản được gió lạnh, hai người yên lặng ôm nhau trên đường mòn.

“Em xin lỗi.” Cô tựa đầu vào vai anh, nhỏ giọng khóc thành tiếng: “A Hành, em xin lỗi, em xin lỗi...”

Hoắc Cận Hành nghe vậy thì tim đau nhói: “Tại sao lại xin lỗi.”

“Em cảm thấy.” Cô khẽ nấc nói: “Em thế mà, thế mà...”

Vậy mà cô lại bỏ mặc anh bảy năm bởi vì những người này, chuyện này...

Suốt bảy năm.

Sớm biết rằng...

Hoắc Cận Hành ngậy người, anh cẩn thận lau nước mắt cho cô, thấp giọng nói: “Hạ Thụ, tất cả đều là chuyện quá khứ, hãy để cho nó trở thành quá khứ. Anh tin tưởng bây giờ chính là sự an bài tốt nhất.”

Cứ như thế, khi anh lạc lối lại gặp cô, ràng buộc với cô, yêu cô. Tất cả mọi chuyện nghe có vẻ không có khả năng là trùng hợp, thế nhưng thực tế nó lại là sự trùng hợp khó tin được.

Cuộc sống cho anh đau đớn cũng được, ngọt ngào cũng được, vui vẻ cũng tốt, anh đều chấp nhận và biết ơn.

Nụ hôn lạnh lẽo dừng ở môi cô, lời nói của anh phát ra từ nội tâm: “Tóm lại, bây giờ em vẫn ở đây.”

Cả hai vẫn ở bên nhau.

—

Ngày 20 tháng 12, Hạ thị và công ty Hưng Thịnh, tổ chức một buổi họp báo về chuyện gỗ Đăng Lập hãm hại họ.

“Hưng Thịnh -Quân Dục” ở Thanh Thành, đó là công ty chi nhà của Quân Dục hợp tác với Hạ thị năm đó. Địa điểm tổ chức họp báo được trụ sở chính Quân Dục lên kế hoạch, được bố trí ở phòng hội nghị của tập đoàn Quân Dục ở Đê Đô. Các kênh truyền thông lớn đều đổ xô đến và có cả phát sóng trực tiếp.

Cả bốn người nhà họ Hạ đều tham dự.

Các câu hỏi của phóng viên gần như đều xoay quanh chuyện năm đó, cũng như hỏi suy nghĩ của họ về phán quyết với gỗ Đăng Lập. Hầu hết mọi người đều được chú ý đến, nhưng chủ yếu vẫn xoay quanh Hạ thị.

Là người bị hại, mặc dù năm đó Hạ Thụ và Mã Tuấn vẫn còn nhỏ, ít liên quan đến vụ việc, nhưng cũng có quyền lên tiếng, họ cũng có một buổi nói chuyện ngắn về cuộc sống mấy năm nay và dự định tương lai.

Đến lượt Hạ Thụ, ánh đèn sáng lên, cô nói: “Xin chào mọi người, tôi là Hạ Thụ.”

Khuôn mặt cô gái trắng nõn, con ngươi trong veo, bình tĩnh đối diện với màn hình.

“Chữ ‘Thụ’ trong tên tôi là cây cối, không phải ‘Sầu’ trong chảy trôi. Sau chuyện năm đó xảy ra, mọi người cũng đã biết, tôi không tiếp tục đến trường, không tiếp tục học đàn violon, thay vào đó là đi làm, cố gắng giảm gánh nặng cho gia đình.”

“Không lừa dối mọi người, chuyện năm đó xảy ra, tôi cũng từng oán giận, cũng từng mờ mịt. Nhưng cuộc sống chung quy vẫn phải tiến về phía trước. Vậy nên nếu mệt mỏi, tôi sẽ nghỉ ngơi trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn phải tiến về phía trước.”

“Mấy năm nay tôi làm việc rất vất vả, cũng rất chua xót. Nhưng cũng cho tôi rất nhiều bài học. Tôi cảm thấy mỗi sự kiện xảy ra trong đời mỗi người đến để dạy chúng ta điều gì đó, dạy xong rồi nó sẽ rời đi.”

“Vậy nên đôi mắt với hành động Tưởng thị gây nên, tôi luôn luôn phê phán, không bao giờ tha thứ, cũng không ôm hận!”

Phóng viên bên dưới và làn sóng bình luận đều xôn xao.

Cô cười, nói: “Có một người nói cho tôi biết, tất cả đều là sự an bài tốt nhất. Vậy nên tôi nghĩ thay vì luôn nhìn vào những thứ u ám, giam cầm bản thân, không bằng nhìn những thứ tốt đẹp nhiều hơn, để cho bản thân thoải mái và vui vẻ hơn.”

“Đương nhiên tôi cũng hy vọng khi mọi người gặp chuyện khó khăn, có thể bình tĩnh lắng nghe tiếng nói của bản thân, tìm hiểu đầu đuôi sự việc. Không cần phải nước chảy bèo trôi, cắt câu lấy nghĩa. Trên đời này dao có thể giết người, lời nói còn sắc bén hơn cả dao, nó không nên trở thành vũ khí giết người.”

“Về chuyện tương lai, tôi cũng đã có kế hoạch. Tôi sẽ tham gia kỳ thi đại học, tiếp tục học violon. Tôi sẽ tiếp tục yêu những người tôi yêu và làm những chuyện tôi thích. Tôi từng sai lầm, nhưng tôi sẽ cố gắng bù đắp sai lầm đó. Tôi cũng hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ từ mọi người, cảm ơn!”

Nói xong, Hạ Thụ cúi đầu. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Sau khi nghỉ giải lao, các phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi.

Lúc đầu các câu hỏi chủ yếu xoay quay bài phát biểu của Hạ Thụ, nhưng dần dần nó bắt đầu lạc hướng.

Tin đồn của Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành rất nóng trên mạng, bây giờ là cơ hội tốt để đưa ra nhiều câu hỏi.

“Cô Hạ, cô có thể nói chuyện giữa cô và anh Hoắc Cận Hành không?”

“Cô Hạ, trên mạng nói năm đó Hoắc Cận Hành bị lạc, sau đó được nhà cô nhận nuôi, cô có thể nói chi tiết hơn về chuyện này không?”

“Nghe nói cô và anh Hoắc Cận Hành đều có nhóm máu hiếm, nhà cô nhận nuôi anh ấy có liên quan đến việc này không?”

“Cô Hạ Thụ, xin hỏi nhà họ Hoắc có ý kiến gì về tình cảm sâu đậm của cô và Hoắc Cận Hành không?”

“Có người nói lúc trước tin Hoắc Cận Hành đến Thanh Thành dưỡng bệnh là giả, thật ra là bởi vì anh ấy cãi nhau với gia đình, chuyện này là thật sao?”

...

Hạ Thụ giật mình.

Cô không biết nên trả lời vấn đề của nhà họ Hoắc, Hoắc Cận Hành thế nào mới đúng, nếu nói sai sẽ tạo cơ hội cho kẻ khác. Cô nhất thời lúng túng không biết làm sao.

Khi tiếng thúc giục vang lên, cửa bên của phòng hội nghị bỗng mở ra.

Một bóng người to lớn đứng ở cửa.

– Anh mặc tây trang màu đen, áo sơ mi trắng sạch sẽ, nút áo được cài đến nút trên cùng, đeo cà vạt cẩn thận, khuy cài áo ở cổ tay phát ra ánh sáng.

Làn sóng bình luận ồn ào.

[Hoắc Cận Hành...]

[Là Hoắc nhị thiếu đến!]

[Trời đất ơi! Sao Tiểu Hoắc tổng lại đến đây!]

[Tiểu Hoắc tổng! Hoắc Cận Hành!]

Sani: Mai hoàn chính văn nha cà ảnh yêu

-----oOo-----

CHƯƠNG 89: KẾT

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hạ Thụ lặng lẽ nhìn về phía cửa.

Cửa phòng họp rộng rãi, ánh đèn sáng chói, phía sau anh là bức tường màu trắng, anh mặc tây trang trắng thơm, ánh mắt tự phụ, lặng lẽ đứng ở đó, giống như một nét bức cứng cáp trên giấy.

Tim Hạ Thụ đập nhanh, cô ngạc nhiên mở to mắt.

Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy, Hoắc Cận Hành đi từng bước về phía cô.

Khi anh đi đến trước mặt cô, anh yên lặng nhìn vào mắt cô, sau đó nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô dưới ánh mắt của tất cả phóng viên.

Cả phòng hội nghị đều ngây ngốc.

Hạ Thụ cũng sững sờ, cô muốn rút tay ra theo bản năng: “A...”

Hoắc Cận Hành buống bình nắm chặt hơn: “Đừng sợ.”

Sau đó Hoắc Cận Hành đối diện với máy ảnh, anh nắm tay cô đứng trước microphone, nói.

“Xin chào mọi người.”

Giọng anh trong trẻo và ấm áp, truyền qua micro lan đến từng góc trong phòng: “Tôi là Hoắc Cận Hành.”

“Đầu tiên, tôi xin lỗi mọi người trước. Trong khoảng thời gian này, tin đồn của tôi và vị hôn thê Hạ Thụ ảnh hưởng đến mọi người khá nhiều, mong mọi người thứ lỗi.”

“Tôi biết có rất nhiều lời đồn về chúng tôi trên mạng, thật thật giả giả lẫn lộn. Hôm nay, nhân cơ hội này tôi sẽ giải đáp lời đồn, có vấn đề gì mọi người có thể hỏi tôi.”

“Tôi và vị hôn thê không phải người của giới giải trí, không phải nhân vật công chúng, quả thật không nên chiếm dụng tài nguyên công. Vậy nên qua hôm nay, chúng tôi sẽ không phản hồi bất cứ điều gì. Trừ khi đó là những lời bôi nhọ, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm, mong mọi người hiểu.”

“Bây giờ phóng viên có thể đặt câu hỏi.”

Tim Hạ Thụ gần như nhảy vọt lên cổ họng bởi vì câu “vị hôn thê” kia, cô ngạc nhiên nhìn anh.

Phóng viên trong phòng cũng trở mắt, yên lặng ba giây, bầu không khí bùng nổ.

Các câu hỏi được đặt ra dồn dập.

“Anh Hoắc Cận Hành, hôm nay anh đến đây là vì cô Hạ sao?”

“Anh Hoắc, vừa rồi anh gọi cô Hạ là vị hôn thê, xin hỏi ba mẹ Hoắc đã đồng ý với tình cảm của hai người chưa?”

“Hai người chuẩn bị đính hôn sao?”

“Xin hỏi tại sao trước kia lại có tin đồn giữa anh và cô Diane?”

...

“Phải.” Hoắc Cận Hành trả lời.

“Ông nội và ba mẹ tôi đã đồng ý tác thành cho chúng tôi. Bọn họ rất thích Hạ Thụ, cũng ủng hộ chúng tôi.”

“Chuyện đính hôn thì nói sau, việc quan trọng trước mắt là vị hôn thê của tôi chuẩn bị thi đại học. Cô ấy cố gắng thi vào một ngôi trường lý tưởng để bù đắp những năm qua.”

“Tôi, vị hôn thê của tôi và Diane có quen nhau. Chúng tôi quen nhau từ nhỏ ở Thanh Thành.”

“Nhưng giữa tôi và Diane không có gì, từ trước đến nay tôi chỉ yêu một người, chính là vị hôn thê của tôi.”

...

Sóng bình luận cũng bùng nổ!

[Trời đất ơi! Tôi không kìm lòng được! A a a! A a a!]

[Hoắc nhị thiếu đây là bảo vệ vợ sao, ha ha! Nói thế nào đi nữa, Hoắc nhị thiếu rất man!]

[Từ trước đến nay chỉ yêu một người! A a a tôi điên rồi! Tôi không ngờ có một ngày tôi lại ship CP này! Tình yêu thần tiên gì vậy, a a!]

[Hoắc Cận Hành là một người đàn ông tốt thế kỷ!]

[Mọi người nhìn Hạ Thụ! Ha ha ha, Hoắc Cận Hành đến vì cô ấy, nhưng rõ ràng cô ấy không hề biết Hoắc Cận Hành sẽ tới, nhìn biểu cảm ngây ngốc của cô ấy kìa, ha ha ha, sao lại đáng yêu như vậy!]

[Hai người họ có hội hậu viện không? Tôi muốn gia nhập! Ngọt! Quá!]

...

Có một phóng viên hỏi: “Anh Hoắc Cận Hành, trước đó trên mạng có tin rằng anh bị lạc lúc nhỏ, được nhà Hạ Thụ nuôi dưỡng, vì vậy mới quen biết cô Hạ. Nhưng lại có người tiết lộ anh và cô Hạ có nhóm máu hiếm. Xin hỏi trước đó nhà họ Hạ nhận nuôi anh có liên quan gì đến chuyện nhóm máu không?”

Hạ Thụ ngắt ra.

Tất cả mọi người ở đây đều bất ngờ, kể cả Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân ngồi sau.

Hoắc Cận Hành im lặng, anh nhìn Hạ Thụ.

Hoắc Cận Hành vô thức nắm chặt tay Hạ Thụ, anh quay về phía mọi người, giọng nói khẳng định rõ ràng, mọi người ở đây đều nghe thấy.

“Phải.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, châu đầu ghé tai với nhau.

Hoắc Cận Hành nói: “Tôi cảm thấy may mắn vì vị hôn thê của tôi được sinh gia trong một gia đình hạnh phúc, có người nhà yêu thương cô ấy. Bởi vì yêu cô ấy,

vậy nên bọn họ luôn đề phòng cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính vì thế họ mới tìm đến tôi, mới có thể nhận nuôi tôi, để tôi có thể quen biết cô ấy.”

“Về chuyện bị lạc, tôi cũng từng oán hận tại sao ông trời lại bắt công với tôi như vậy, tại sao lại phải là tôi. Nhưng bây giờ tôi cảm ơn vì người đó là tôi. Cảm ơn vì đã để tôi gặp cô ấy.”

...

Nội dung buổi họp báo lại lên hotsearch.

Nam Xuyên.

Cửa phòng họp vừa mở ra, Hoắc Cận Diễm vừa tháo cà vạt vừa đi ra.

AK đứng cửa, dường như có chuyện muốn nói, thấy anh ấy đi đến, anh ta vội vàng tiến lên: “Đại thiếu, có...”

Chưa dứt lời, lại có một bóng người đi ra, là ông cụ Hoắc đi phía sau.

AK ngây ngốc, cầm Ipad không biết có nên nói hay không.

Hoắc Cận Diễm liếc mắt: “Có chuyện gì? Nói.”

“Cái đó...” Anh ta chỉ có thể kiên trì, cố gắng xem nhẹ ánh mắt của ông cụ Hoắc, đưa Ipad đến trước mặt Hoắc Cận Diễm: “Cậu hai lại lên hotsearch.”

Hoắc Cận Diễm ngạc nhiên, cũng vô thức liếc nhìn ông nội Hoắc, anh ấy nở nụ cười.

Anh ấy cầm Ipad đưa đến trước mặt ông nội Hoắc: “Ông nội xem xem?”

Ông nội Hoắc nhìn hotsearch trước mặt.

CP Hành Thụ

Hạ Thụ Hoắc Cận Hành

Nhóm máu Hoắc Cận Hành Hạ Thụ

Hoắc nhị thiếu đi lạc

Buổi họp báo của Quân Dục

...

Biểu cảm ông cụ không dễ nhìn, ông hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Ý cười trêu chọc của Hoắc Cận Diễm cười rõ hơn.

AK khó hiểu: “Đại thiếu, có xóa hotsearch này không?”

“Xóa cái gì!” Hoắc Cận Diễm trả Ipad lại cho AK, anh ấy đi về phía trước, xua tay với AK: “Chuyện thường ngày mà thôi.”

—

Ngày 25 tháng 12, lễ Giáng Sinh, thành phố lung linh dưới ánh đèn, những bài ca sôi động.

Hoắc Cận Hành nhớ đây là một ngày quan trọng.

Mấy ngày nay, anh và Hạ Thụ bận rộn chuyện vụ án của Hạ thị và Đằng Lập, cho dù gần tới sinh nhật cô, họ vẫn chưa có thời gian lên kế hoạch hoàn hảo. Cũng may không khí lễ Giáng Sinh vốn nhộn nhịp, anh và Hạ Thụ hẹn hội bạn đến tổ chức chúc mừng ở chung cư của Hoắc Cận Hành.

Hôm nay là ngày nhà Hoắc Cận Hành ít vắng vẻ nhất, thay vào đó rất náo nhiệt.

Đèn nhấp nháy, cây thông và ruy băng sắc màu che kín cả phòng, để cho bầu không khí náo nhiệt thêm, Hạ Thụ còn chuẩn bị bài tú lơ khơ, bài ma sói,... bày đầy cả bàn.

Thẩm Hoài Xuyên, Quý Dương, Tần Xu, Abel, Tiểu Na đều đến, Cố Vũ Thuần vốn đang quay phim, nhưng cố ý xin phép bay về.

Đến cả Mã Tuấn cũng ở đây, Hoắc Cận Hành mời cậu ta đến trang trí phòng giúp.

Mười mấy người chen chúc trong căn nhà, chưa từng náo nhiệt như vậy.

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Hôm nay vừa là sinh nhật Hạ Thụ, vừa là Giáng Sinh! Đến nộp quà lên, không nộp quà không được qua cửa!”

Quà của Quý Dương bị mọi người cười nhạo.

Tần Xu: “Lão Dương, rốt cuộc cậu tặng gì vậy! Sao lại nặng thế chứ! Đừng nói cậu cho mấy viên gạch vào cho nặng?”

“...Fuck! Lão Dương, cậu thâm quá đấy? Đề thi đại học mô phỏng? Thứ quái quỷ gì vậy! Tôi đánh chết cậu thay Cận Hành, cậu tin không!”

Mọi người cười vang.

Tần Dĩ không ở đây, một tuần trước, anh ta đã bay đến Mỹ du học.

Thời gian gấp gấp, anh ta không kịp về.

Cố Vũ Thuần thì thăm với Tần Xu, lúc cắt bánh, cô ấy cố ý gọi video cho Tần Dĩ.

“Hạ Thụ, sinh nhật vui vẻ.”

Người trong video đang ở bên ngoài, ở Mỹ có tuyết rơi, phía sau anh ta có ông già Nô-en và ánh đèn đầy sắc màu, còn có nhạc mừng Chúa ra đời.

“Không kịp chuẩn bị quà cho em, cũng chỉ có thể chúc em sinh nhật vui vẻ! Nghe nói ở Trung Quốc, tuyết không rơi đúng không? Tặng cảnh tuyết bên này cho em! Happy birthday!”

Anh ta nói xong thì bắt đầu xoay tròn điện thoại, tốc độ quá nhanh, không biết tại sao bỗng dưng vào một cành cây, điện thoại rơi xuống bị tuyết chôn vùi.

Mọi người đều cười như điên.

Cố Vũ Thuận: “Này, Tần Dĩ, anh như vậy là không được đâu! Sinh nhật Tiểu Mộc mà anh không về, tôi quay phim ở thành phố khác mà còn cố ý bay về, anh đúng là anh em plastic!”

“Tôi cũng hết cách! Hai hôm nay, tôi có chuyện cần này, nếu bỏ lỡ sẽ phải đề sang năm! Một năm không kiếm sống, cô nuôi tôi sao?”

“Anh cút đi! Tôi không phải người nuôi heo! Heo thì nên ngoan ngoãn trong chuồng heo đi, đừng ra ngoài phá phách!”

Hai người họ vừa thấy mặt nhau đã không yên, mọi người đã quen từ lâu, không thể trách được.

Tần Xu ở bên cạnh cười: “Không sao, không về cũng không sao, chúng ta có cách để tất cả đều được đoàn viên.”

Cô ấy chuyển điện thoại đến một góc trên bàn trà, trên màn hình Ipad là hình Tần Dĩ được ghép vào meme động vật hoang dã. Phía trước màn hình còn có ba quả anh đào nhìn như ba nhánh hương.

Tần Dĩ kêu to: “Fuck! Chị, chị không phải chị ruột của em! Chị có thể chụp em đẹp hơn không? Còn có ba quả anh đào kia nữa, đó là cái quỷ gì, cũng không phải em chết rồi! Fuck!”

Một đám người cười vang.

Vài phút sau, vòng bạn bè của Tần Dĩ:

[Làm người chứ không làm con nhà họ Tần, cưới ai chứ tuyệt đối không lấy Cố Vũ Thuận. (mỉm cười)]

Cố Vũ Thuận nổi giận đùng đùng, cô ấy chạy ra ban công gọi điện cãi nhau với anh ta.

Náo loạn một lúc lâu, khi tan cuộc đã gần khuya.

Mã Tuấn là người rời đi cuối cùng, trước khi đi, cậu ta lặng lẽ kéo Hạ Thụ: “Chị, tối nay chị không về nhà ngủ sao?”

Ánh mắt Hạ Thụ né tránh: “Ồ... Em nhìn xem, chỗ này của A Hành rất bừa, một mình anh ấy không thể dọn dẹp hết được, chị phải giúp anh ấy...”

Đến chính cô cũng không tin được lời của mình, nói xong thì hai gò má đỏ bừng, rũ mắt không dám nhìn cậu ta.

Vành tai Mã Tuấn cũng phấp phồng “Vâng... Cậu có nhờ em chuyển lời cho chị.”

“Cái gì?”

Cậu ta khẽ ho, rất khó mở miệng: “Cậu nói, chị... Không về cũng không sao, chị và anh A Hành... Người trẻ tuổi, ông hiểu được, thế nhưng cũng phải biết tiết chế, đừng... Để quá mệt mỏi.”

Không biết cậu ta lấy đâu ra một cái hộp nhỏ: “Lần trước chị và anh A Hành trở về, có để lại cái này.”

Hạ Thụ: “...”

...

Khi Hạ Thụ trở lại, trong phòng vẫn chưa dọn dẹp xong, trên bàn trà vẫn bừa bộn, đèn bảy màu nhấp nháy.

Hoắc Cận Hành đang đứng trước cửa sổ, anh như đang nhìn cái gì đó xuyên qua tấm rèm cửa.

Ngọn đèn sắc sỡ màu sắc dường như dừng trên áo phong màu trắng của anh, về mặt anh bình thản.

Hạ Thụ có chút tâm tư, cô nhẹ nhàng đi đến phía sau anh, lấy hai tay bịt mắt anh lại.

“Ting ting ting ~ Đoán xem tôi là ai nào.”

Hoắc Cận Hành cong môi, cố ý hùa theo cô, giọng nói trong trẻo êm tai.

“Heo con.”

“Không đúng.”

“Chó con.”

“Không đúng, đoán lại!”

“Rùa con.”

“....”

“Tiêu...”

“Này! Hoắc Cận Hành!” Hạ Thụ bất mãn bỏ tay xuống, cô tức giận đi đến trước mặt anh, chớp chớp mắt: “Rõ ràng anh biết em là ai, còn nói em là rùa con, quá đáng!”

Ý cười của anh càng sâu hơn, nhìn thấy bên môi cô có dính bơ bánh ngọt, anh cúi xuống dùng lưỡi liếm đi.

Sau đó đứng thẳng dậy, anh khẽ xoa đầu cô: “Thì ra là tiên nữ nhỏ.”

Trong lòng Hạ Thụ rất ấm áp, không nhịn được cười, hai tay ôm chặt lấy eo anh: “Anh đang nhìn gì vậy? Rảnh rồi mà không dọn phòng!”

Hoắc Cận Hành rũ mắt nhìn cô, im lặng hai giây, sau đó anh kéo rèm cửa ra.

Phong cảnh ngoài cửa sổ sát đất đập vào mắt.

Hạ Thụ ngây ngốc.

Bên ngoài cửa sổ.

Tất cả đều trắng xóa.

Trời đầy tuyết, bay lả tả. Bầu trời đêm được bao phủ bởi một lớp sương mù màu cam nhạt, trắng sáng vàng vạc.

Tuyết rơi...

Cô ngạc nhiên nhìn bên ngoài, buông anh ra, đi đến gần cửa sổ hơn.

Hoắc Cận Hành mỉm cười, anh ôm lấy cô từ phía sau, cầm tựa trên vai cô.

“Hạ Thụ, tuyết rơi.” Giọng anh vang bên tai cô: “Đây là món quà sinh nhật ông trời tặng em.”

“...”

“Ông trời cũng chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Kính cửa sổ phản chiếu hình ảnh bọn họ ôm nhau, tuyết ngoài cửa sổ bay lả tả, giờ phút này thế giới cực kỳ im lặng.

Ánh trắng, tuyết rơi... Có anh.

Hạ Thụ cong môi cười.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của anh còn đẹp hơn cả trắng và tuyết: “Vây còn anh.”

Trong con người của anh là hình bóng cô: “Hả?”

“Quà sinh nhật của em thì sao?”

Cô cố ý bĩu môi, ra vẻ bất mãn.

Hôm nay các bạn đều tặng quà sinh nhật cho cô.

Có những món quà ấm áp, thú vị, kỳ lạ... Đều có đủ.

Chỉ còn anh.

Cô tin rằng anh sẽ không quên, chắc chắn là có bất ngờ gì dành cho cô.

Hoắc Cận Hành cười dịu dàng, anh hôn nhẹ lên môi cô: “Thật ra anh có chuẩn bị quà sinh nhật cho em.”

Hạ Thụ duỗi tay ra với anh.

“Anh đi lấy cho em.” Hoắc Cận Hành buông cô ra, anh xoay người.

Đi được vài chục bước, anh dừng lại ở phòng khách dưới ánh đèn, bỗng quay người về phía cô.

Hạ Thụ thấy anh đi được nửa đường bỗng quay đầu lại, cô hơi nghi hoặc nhưng vẫn cười ngọt ngào.

“Hạ Thụ.”

Vài phút cuối ngày 25 tháng 12 năm 20XX.

Bên ngoài cửa sổ, tuyết tung băng, ánh trăng sáng tỏ. Ánh sáng trong phòng ấm áp, người đàn ông đồng dạng gọi cái tên này.

Hạ Thụ đáp lại: “Em đây.”

Anh nói: “Bây giờ người đứng trước mặt em chính là Hoắc Cận Hành.”

Ánh mắt cô híp lại như vàng trắng khuyết: “Em biết!”

Khuôn mặt tuấn của của Hoắc Cận Hành vô cùng dịu dàng, anh thâm tình nhìn vào mắt cô, đi từng bước về phía cô.

“Anh là Hoắc Cận Hành, từng dùng tên Tống Hành, sinh ra ở Nam Xuyên, lớn lên ở Thanh Thành. Bị lạc lúc năm tuổi, mười bảy tuổi được người nhà đón về. Trong nhà có ông nội, ba mẹ, còn có một người anh trai, bây giờ anh sống một mình ở Đế Đô. Trên người chỉ có một chiếc vòng cổ, một vết sẹo, trong lòng chỉ có một người. Người trước mặt chính là người trong lòng.”

Tim Hạ Thụ đập nhanh, cô ngạc nhiên nhìn anh, không nói lên lời.

Anh đã đi đến trước mặt cô.

Hoắc Cận Hành quỳ xuống, bàn tay thon dài của anh chậm rãi mở ra, nói ra câu quyết định.

“Cho anh một gia đình nhé?”

Trong nháy mắt, nước mắt Hạ Thụ rơi như mưa.

Trong lòng bàn tay anh là một chiếc nhẫn có thiết kế những dây mây quấn quanh mặt nhẫn, khéo léo tinh xảo. Thứ đan xen những dây mây không phải kim cương, mà là một viên ngọc thạch được mài dũa tinh xảo, trắng như tuyết.

...

Một phút cuối cùng của ngày 25 tháng 12 năm 20XX, Hoắc Cận Hành nhớ mãi câu trả lời của Hạ Thụ.

Cô nói: “Được.”

HOÀN CHÍNH VĂN

-----oO-----

CHƯƠNG 90: NT 1: HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

1. Cầu hôn

Đầu tháng hai, rất nhanh đã có phán quyết ban đầu liên quan đến vụ án Tưởng Đăng Lập hãm hại Hạ thị ở Thanh Thành.

Đăng Lập cầu thành phạm tội cố ý mưu hại, ngoài ra trong những năm gần đây Tưởng Đăng Lập nhận đủ lót, hối lộ, giết người, rửa tiền và rất nhiều tội ác khác, số tội cộng lại có thể phạt tù chung thân, tịch thu tài sản và tước quyền chính trị suốt đời.

Tưởng Đăng Lập đương nhiên rất bất mãn với kết quả phán quyết, yêu cầu được kháng án nhưng chứng cứ hành vi phạm tội vô cùng xác thực, dù cho có kháng án, sợ rằng kết quả cũng không có gì thay đổi. Mặc dù không phải phán quyết cuối cùng, nhưng Hoắc Cận Hành nghĩ cũng không thể có thêm bất cứ vấn đề gì khác. Anh kiên quyết thực hiện lời hứa mấy năm trước đưa Hạ Thụ trở về Thanh Thành.

Lần trở lại Thanh Thành này, anh vẫn còn một chuyện khác cần làm. Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng Hoắc Cận Hành cũng thuyết phục được bốn người nhà họ Hạ cùng trở về.

Ngày trở lại Thanh Thành, trời trong xanh thời tiết rất đẹp, tuyết bên lề đường vẫn còn chưa tan.

Về chỗ ở, đương nhiên là ở căn nhà Hoắc Cận Hành đã mua lại và thiết kế theo như ngôi nhà ban đầu họ ở.

Khi cửa vừa mở, Hạ Hùng Hải, Hạ Mẫn Quân, Mã Tuấn đều vô cùng ngạc nhiên.

“Wow... Thực sự là rất giống căn nhà trước đây!”

Từ lúc bắt đầu vào cửa, chân Mã Tuấn hầu như không ngừng nghỉ, đi đi lại lại khắp căn nhà, vừa đi vừa quan sát để so sánh với trước kia.

Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân cũng rất kinh ngạc, đứng trong phòng khách quan sát một vòng xung quanh, nhìn mà không nỡ chớp mắt.

“Cô Hạ, chú Hạ, mọi người ngồi xuống trước đã, cháu đi thu dọn một chút rồi rót trà cho mọi người.”

Hoắc Cận Hành chuyển hành lý giúp Hạ Thụ, sau khi sắp xếp ổn thoả, anh xắn tay áo vào bếp rửa cốc, pha trà.

Hạ Hùng Hải nhận ra điều gì đó, ông nhìn cảnh tượng xung quanh mà tâm trí rối bời, đợi Hoắc Cận Hành quay lại không nhìn được mà hỏi: “A Hành, những thứ này, đều là cháu...” Hoắc Cận Hành hiểu rõ ông muốn nói gì, anh mỉm cười,

“Là của cháu. Mọi người cứ tự nhiên sống ở đây, không phải lo bất cứ gánh nặng nào cả. Trong nhà cũng đã trang trí lại như trước kia rồi, cháu cũng đã cố gắng hết sức để sắp xếp, lát nữa mọi người có thể lên tầng để xem phòng của mình.”

Anh nhớ tới chuyện gì đó, dừng lại một chút, sau đó nhìn Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn: “Nhưng... cô Hạ, Mã Tuấn, cháu không thể sắp xếp lại như cũ phòng của hai người, chỉ có thể trang trí dựa theo vào phong cách trước đó. Lát nữa hai người lên xem phòng, nếu có chỗ nào không thoải mái, cháu sẽ gọi người đến sửa.”

Mã Tuấn cười xua tay: “Không sao, không vấn đề gì! Anh Hành à, cảm ơn anh! Em còn có thể ngủ ở ‘ô chó’ trong ngõ Đồng Hoa, ở đây đã là quá đẹp rồi, có sắp xếp lại như cũ hay không cũng không quan trọng.”

Về mặt Hạ Mẫn Quân có hơi xấu hổ, bà ho nhẹ hai tiếng, muốn nói gì đó nhưng lưỡng lự không thể nói thành lời.

Từ sau sự việc Tưởng Đăng Lập, Hạ Mẫn Quân cũng thay đổi lớn cách nhìn đối với Hoắc Cận Hành. Thực ra mà nói trước đây bà cũng không có thù hằn gì với Tổng Hành, chỉ là không yêu thích trong thời gian quá dài, nó đã sớm ăn sâu bén rễ thành thói quen của bà.

Đến ngày hôm nay, chuyện thích hay không cũng sớm cũng tan biến cùng thời gian, nhưng thói quen đó vẫn còn, bà không quen đối mặt với anh.

Nghĩ lại... Những năm đó, hai mẹ con bọn họ đối xử với Hoắc Cận Hành rất quá đáng. Họ từng dè bieu, mỉa mai, thậm chí là đánh anh.

Anh nói là không có cách nào bố trí căn phòng như cũ, thực ra cũng vì nguyên nhân của những năm đó, anh biết bọn họ không thích mình, cho nên cũng tự ý thức được không vào phòng của bọn họ, ngay cả ấn tượng đơn giản nhất cũng không có, làm sao có khả năng bố trí lại như cũ.

Sau khi anh vừa rời đi không bao lâu, Hạ Mẫn Quân cảm thấy giữa anh và bọn họ sẽ không có bất cứ tiếp xúc nào nữa. Tóm lại dù thế nào đi nữa, những ký ức anh trải qua cùng bọn họ cũng không có gì tốt đẹp, không nhớ đến thì càng tốt.

Thế nhưng chính đứa nhỏ bà chưa từng coi trọng, lại âm thầm lật lại vụ án cho bọn họ, sắp xếp mọi thứ cho bọn họ. Hạ Mẫn Quân do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngập ngừng nói:

“Tổng Hành à... À không đúng, Cận Hành, là Cận Hành.”

Hoắc Cận Hành yên lặng lắng nghe.

Bà căng thẳng siết chặt hai tay: “Cận Hành à, trước đây... Cô có làm sai một số chuyện. Cô đã suy ngẫm lại rồi, cô xin lỗi cháu, hy vọng cháu đừng để trong lòng. Cũng cảm ơn cháu vì vụ án lần này.”

Đôi mắt đen nhánh của Hoắc Cận Hoà rất khiêm tốn ôn hoà. Có một số việc, một vài lời nói, trước đây chưa từng hy vọng nó xảy ra, đến nay anh cũng thấy không cần thiết vì đã sớm lãng quên nó. Nhưng đột nhiên khi nghe lời này, anh vẫn là cảm thấy có chút chua xót.

Anh nói: “ Cô không cần nói những lời này, cô Hạ đều là người một nhà, không cần xin lỗi.”

Nghe anh nói đều là người một nhà, Hạ Mẫn Quân cười: “Đúng vậy, người một nhà, người một nhà... Không cần xin lỗi.”

Hoắc Cận Hành thu lại tầm mắt: “Vâng, cô Hạ, chú Hạ, mọi người cứ tự nhiên, cháu tăng xem Hạ Thụ.”

Hạ Thụ ở phòng ngủ trên tầng hai, cô không ở dưới tầng nói chuyện cùng Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân.

Vừa về đến nhà Hạ Thụ đi thẳng về phòng, thay ga trải giường, kéo rèm rồi ngã ngay xuống giường không muốn nhúc nhích. Cô buồn ngủ đến mức vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc ngủ sâu. Trong lúc mơ màng dường như có ai đó bước vào phòng, đóng cửa lại rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ý thức của Hạ Thụ thực sự mơ hồ, nên không thể phân biệt được giọng nói bên tai đâu là ảo đâu là thực. Cô chỉ cảm thấy có ai đó kéo vai mình lại, cô cau mày rất không thoải mái.

“A Hành?”

Bởi vì rèm cửa đã được kéo lại, phòng ngủ hơi tối, khuôn mặt của người đàn ông như chìm vào làn sương mờ ảo: “Ừ.”

Đầu cô đang dựa vào khuỷu tay và ngực anh, âm thanh trong trẻo lọt vào tai anh càng làm giảm đi mấy độ, anh để cô gối lên đùi mình cho thoải mái hơn.

Hạ Thụ vươn tay ôm lấy eo của anh, giọng nói vẫn còn ngái ngủ: “Sao anh lại ở đây?”

“Vào xem em một chút.” Anh ôm cô lên rồi vuốt ve mặt cô: “Vẫn còn mệt sao?”

“Anh nói xem” Vừa nói đến chuyện này, Hạ Thụ lại cau mày bất mãn, tức giận nói: “Em buồn ngủ chết đi được!”

Hoắc Cận Hành khẽ cong khóe môi, anh không nói lời nào. Anh đã làm việc liên tục từ tháng mười hai đến hôm nay, hầu như không nghỉ ngơi một ngày nào.

Hôm qua Hạ Thụ được nghỉ, cô đến chỗ anh, kết quả bị anh dày vò đến hơn nửa đêm, sáng hôm sau xương cốt như muốn rã rời.

Hôm nay lại có chuyến bay sớm, cả đêm ngủ không ngon giấc, vừa lên máy bay là cô đã chìm vào giấc ngủ nhưng không được ngon giấc, đến bây giờ hai chân

vẫn còn mềm nhũn.

Hoắc Cận Hành cởi áo lông trên người cô ra, trên người cô chỉ còn bộ đồ thu đông, anh ôm cô nằm sắp xuống giường.

Mí mắt Hạ Thụ như đánh nhau, động tác phản kháng cũng không có, chỉ râm rì theo bản năng: “Anh đừng chạm vào em.”

“Nằm sắp cẩn thận.”

Cô muốn xoay người, nhưng lại bị anh đè lại. Sau đó bàn tay anh nhẹ nhàng xoa bóp bả vai và lưng cho cô.

Anh dùng lực rất nhẹ, chỉ trách cơ thể cô mềm mại, hơn nữa cơ thể vốn đau nhức, cô vùi mặt vào gối, không nhìn được kêu đau: “Đau.”

“Thả lỏng nào, cố nhìn một chút.” Hoắc Cận Hành nói: “Thế chất kém như vậy, tối hôm qua mới được vài lần đã mệt thành như vậy. Anh thúc giục em đi chạy bộ buổi sáng mà em không muốn, rèn luyện nhiều hơn cũng tốt mà.”

Hạ Thụ bực bội, cô chìa tay đánh anh.

Hoắc Cận Hành dứt khoát cầm lấy bàn tay cô, anh rũ mắt nhìn ngón áp út đeo nhẫn kia, trong bóng tối, viên ngọc phát ra ánh sáng nhạt.

Ngón tay anh chạm chạm vào chiếc nhẫn, Hoắc Cận Hành nâng tay cô lên hôn, một tay khác thì ấn bả vai của cô, anh dùng lực hơn một chút.

Hạ Thụ kêu đau như con mèo con: “A đau đau đau! Đau... Nhẹ chút... Anh nhẹ thôi...”

Hoắc Cận Hành trêu chọc: “Còn có sức đánh người?”

“Em sai rồi.” Cô chớp mắt nhìn anh, làm nũng ra vẻ tội nghiệp lắc lắc tay anh: “Đau...”

Bàn tay kia của anh lại dùng lực nhéo cô, Hạ Thụ không kịp phòng bị, cô trừng mắt nhìn anh.

Anh đắc ý cười, lực tay lại giảm đi.

Kỹ năng của Hoắc Cận Hành rất tốt, lực vừa đủ, xoa bóp cũng cẩn thận, từ bả vai đến lưng, rồi tới cánh tay.

Ban đầu Hạ Thụ còn thấy anh dùng lực rất mạnh, cô rất đau nhưng dần dần cũng thích ứng được. Hạ Thụ được anh xoa bóp như vậy, cơ thể căng thẳng dần thả lỏng, giống như một khối đất nặn bị xoa nắn.

Hoắc Cận Hành buông tay ra, anh kéo cô lên đùi mình: “Ồn hơn chưa?”

“Vâng...” Hạ Thụ chỉ cảm thấy cơ thể thoải mái lạ thường, lười biếng, quên cả động ngón tay, cọ cọ vào người anh: “A Hành, em muốn ngủ.”

“Ngủ đi.” Hạ Thụ nhẹ nhàng xoa tóc cô: “Anh ở cùng em, chờ em ngủ, anh sẽ rời đi.”

“Nhưng không phải đã nói sẽ đi gặp ông nội sao?” Cô mệt mỏi nói: “Kịp không?”

“Kịp, yên tâm.” Anh hôn lên chóp mũi và môi cô. Mắt Hạ Thụ bị một bàn tay che mắt, toàn bộ thế giới trở nên yên lặng.

...

Chờ Hạ Thụ ngủ say, Hoắc Cận Hành mới khẽ rời khỏi phòng cô, anh xuống tầng.

Bên dưới, Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn đang ngồi ở sô pha xem TV. Hạ Hùng Hải chuẩn bị buổi tối trong phòng bếp, ông thấy Hoắc Cận Hành thì cười: “A Hành, xuống rồi à.”

Ông nhìn ra sau: “Tiểu Mộc đâu?”

“Cô ấy đang ngủ ạ.” Hoắc Cận Hành dừng lại một chút rồi nói: “Chú Hạ, cháu có chuyện muốn nói với chú và cô Hạ, có thể xin vài phút của mọi người không?”

Về mặt anh nghiêm túc, vừa nhìn đã biết có chuyện quan trọng. Hạ Hùng Hải rửa tay, ông đến phòng khách.

Trên sô pha, Hạ Hùng Hải, Hạ Mẫn Quân, Mã Tuấn ngồi một bên, Hoắc Cận Hành ngồi đối diện họ.

Mã Tuấn không biết xảy ra chuyện gì, cậu ta chỉnh loa TV bé hơn.

Hạ Hùng Hải khó hiểu: “A Hành, có chuyện gì vậy?”

Hoắc Cận Hành im lặng, sau đó đứng dậy, anh lễ phép cúi gập người với ba người họ.

Hạ Hùng Hải vội vàng đứng dậy đỡ anh: “Đứa bé này làm gì vậy? Có chuyện gì thì nói, đều là người một nhà cả, tại sao lại làm vậy? Có chuyện gì thế cháu?”

“Chú Hạ, cô Hạ.” Hoắc Cận Hành rất trịnh trọng: “Hôm nay cháu mời mọi người đến đây là có chuyện muốn nói, cháu muốn chính thức cầu hôn Hạ Thụ, hy vọng mọi người có thể đồng ý.”

Hạ Hùng Hải ngăn người: “Cầu hôn?”

“Vâng.”

Mã Tuấn nhanh nhẹn, sau khi im lặng hai giây thì vui vẻ nói: “Trời! Còn tưởng chuyện đó anh A Hành, không phải chuyện anh và chị em bên nhau là chuyện ván đã đóng thuyền sao? Anh còn ngủ với chị ấy...”

Hạ Mẫn Quân nhảy bén nhận ra không đúng lắm, bà vỗ bốp vào người cậu ta.

Mã Tuấn như tỉnh mộng, vội ngậm miệng lại.

Hoắc Cận Hành cứng đờ, vẻ mặt có hơi lúng túng.

Hạ Hùng Hải khẽ ho.

Hoắc Cận Hành nói: “Nước chảy thành sông, dù sao vẫn phải có.”

Anh lấy một túi da ra, anh để trước mặt ba người họ.

Có thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, chúng nhận bất động sản, chi phiếu, minh chứng tài sản công ty...

Mã Tuấn nhìn đến sững sờ, cậu ta nhìn chằm chằm những thứ trên bàn, mắt cũng không thèm chớp.

Hạ Hùng Hải ngây người: “Cái này...”

“Sính lễ.” Hoắc Cận Hành nói.

“Chú Hạ, đây là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần công ty, là cổ phần của cháu ở trụ sở chính của Quân Dục, không nhiều lắm, chỉ có 16,8%, nhưng tiền hoa hồng hàng năm cũng đủ không phải lo cơm áo. Sau khi kết hôn, cháu sẽ chuyển toàn bộ số cổ phần này sang danh nghĩa của Hạ Thụ.”

“Cháu không có quá nhiều tài sản đứng tên, mấy năm nay nhìn cháu có vẻ hào nhoáng, nhưng thật ra phần lớn đều là tài sản của nhà họ Hoắc. Khi học đại học, cháu và Thẩm Hoài Xuyên, Quý Dương đầu tư vào mấy công ty này, không lớn, không so được với Quân Dục, cũng không liên quan đến Quân Dục. Sau khi kết hôn, cháu cũng sẽ giao quyền quản lý tài sản cho Hạ Thụ.”

“Còn mấy căn nhà này đều dưới danh nghĩa của cháu, bao gồm ở Đế Đô, căn nhà này ở Thanh Thành, ở Nam Xuyên. Nếu chú Hạ sẵn sàng nhận, cháu sẽ sang tên cho chú và cô Hạ, hoặc nếu sau này mọi người có dự định sinh sống ở Đế Đô, cháu cũng có thể sắp xếp chỗ ở cho mọi người, chỉ cần mọi người nguyện ý.”

“Ngoại trừ bất động sản, còn có hai tấm thẻ này là toàn bộ tài sản của cháu. Cháu nguyện ý giao hai phần ba cho chú, coi như đó là tiền biếu chú. Còn lại một phần ba, coi như tiền chi tiêu cuộc sống hàng ngày sau khi kết hôn của cháu và Hạ Thụ.”

“Đây xem như thành ý của cháu. Về chuyện hôn nhân của cháu và Hạ Thụ, mong chú đồng ý.”

Hạ Hùng Hải nghe đến mờ mịt, nhìn thấy hợp đồng đã được anh ký tên, ông vội vàng từ chối: “Không, không cần... Không được! Cái này sao được, rất quý! Hai đứa kết hôn, hai đứa hạnh phúc là được rồi! Cho bọn chú làm gì chứ!”

Hạ Mẫn Quân cũng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Cận Hành, cháu đưa cái này quá khoa trương rồi, rất khoa trương...”

“Không quý, cũng không khoa trương.” Hoắc Cận Hành kiên trì, anh đưa đồ đến trước mặt họ: “Như vậy cháu cũng có thể yên tâm.”

Anh rũ mắt nói: “Chú Hạ, chú nuôi Hạ Thụ hai mươi năm, cháu biết cô ấy như là bảo bối của chú, cháu chỉ sợ những thứ đó còn chưa đủ.”

“Những thứ trước mắt cháu có đều ở đây, còn lại, cháu sẽ dùng nửa đời còn lại của mình bồi thường cho cô ấy, cũng chứng minh cho mọi người.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 91: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

2. Ăn em

Sau khi thức dậy, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành đi thăm mộ ông cụ Hạ. Thời tiết bây giờ đang vào cuối đông là thời điểm lạnh nhất trong năm của Thanh Thành. Hoắc Cận Hành bọc cô lại như chiếc bánh chưng, xác định không có vấn đề gì mới yên tâm xuất phát.

Phần mộ của ông cụ Hạ ở ngoại ô Thanh Thành. Chỉ có thể tự lái xe hoặc bắt taxi, nếu tự lái xe cũng phải mất hơn hai giờ. Nghĩa trang ngoại thành không giống các nghĩa trang khác vì nơi đây rất hẻo lánh, công tác phụ trách xơ xài, chỉ có người dân trong thôn hoặc những người nghèo khó mới chôn cất tại đây.

Hoắc Cận Hành có hơi ngạc nhiên.

“Sao lại chôn cất ông nội ở đây vậy?”

Thời điểm này không có nhiều người thân đi thăm mộ. Nghĩa trang ngoại ô thì hoang tàn, vắng vẻ, xung quanh chỉ thấy mồ mả và không khí lạnh lẽo tang thương.

Cô nắm chặt tay anh, háo hức nhìn phần mộ của ông cụ Hạ, tâm trạng vui vẻ khó nói thành lời.

“Thật ra ban đầu em định chôn cất ông tại nghĩa trang Bắc An. Nhưng anh biết đấy, Bắc An hơi đắt. Khi ông nội ra đi, tình hình nhà của em khó khăn. Đất ở đây vừa ít tiền lại xa xôi, người khác cũng thấy không may mắn, nhưng cũng ít người đến, vì vậy rất yên tĩnh. Sau khi ba và cô bàn bạc thì quyết định an táng ông nội ở đây.”

Cô vừa dứt lời thì đi đến trước phần mộ ông nội Hạ.

Ngôi mộ của ông cụ Hạ không khác gì những ngôi mộ xung quanh. Một mộ đất đắp thành phần mộ cao một mét rưỡi, phía trước ngôi mộ là một tấm bia đá, trên đó có khắc đơn giản tên của ông ấy. Cách đó hơn một mét còn có một cái cây.

Hoắc Cận Hành bỗng cảm thấy lồng ngực như bị bóp nghẹt khiến anh có chút khó thở.

Anh xót xa hỏi: “Có cần... Anh sắp xếp lại không? Chuyển đến một nơi khác?”

Thật ra Hạ Thụ chưa từng nói rõ với anh về mọi việc có liên quan đến bảy năm đó. Hoắc Cận Hành cũng chưa bao giờ hỏi.

Không phải cô không muốn nói, chỉ là những năm tháng đó đối với cô không phải là một ký ức đẹp, cô sợ khi mình nói ra nó sẽ như vết dao cứa vào tim anh.

Nhưng cô cũng biết rằng, chỉ cần những chi tiết nhỏ nhất của cuộc sống cô đã tìm thấy và chấp vá lại bóng hình của bảy năm đó, nó khiến cô hồi tưởng lại những gì mình đã từng trải qua.

“Không cần đâu.” Hạ Thụ không biết anh đang nghĩ gì, cô cong mắt khẽ cười.

“Anh không nghĩ rằng ở đây cũng rất tốt sao?”

“...” Hoắc Cận Hành quan sát nơi hoang vắng xung quanh mình: “Tốt chỗ nào?”

“Có cây đó!” Hạ Thụ chỉ cái cây ngay bên cạnh phần mộ ông nội Hạ, rồi khom lưng cười ngọt ngào nói: “A Hành, anh nhìn xem cái cây này đi. Chỉ vì thích nó mà em đã chọn nơi này đây! Đây là cây hoa dâu bụi, nó sẽ nở hoa vào mùa hè, khi cánh hoa rụng sẽ rơi xuống phần mộ của ông nội, nhìn nó thật đẹp giống như có em bên cạnh ông, có phải không anh?”

Hoắc Cận Hành yên lặng lắng nghe, anh mỉm cười. Tiểu Thụ trong lòng anh, dù có gặp bất cứ khó khăn nào vẫn luôn lạc quan, vui vẻ.

Anh nói: “Đúng vậy!”

Hạ Thụ đặt hoa xuống trước mộ ông cụ, sau đó dâng hoa quả và từng món đồ cúng lên. Lần trước Hoắc Cận Hành đã chép Kinh Phật cho ông.

Còn một bản chưa đốt, lần này cô có mang theo đặt dưới bó hoa.

Đứng lặng lẽ nhìn di ảnh của ông nội trên bia mộ, ánh mắt của Hoắc Cận Hành có phần tối lại, trong kí ức sâu đậm của anh, ông là người nghiêm nghị, rất ít khi cười. Bởi vì xuất thân là quân nhân, cho nên trên người ông luôn mang theo khí thế của một quân nhân, khiến người khác vừa nể vừa sợ.

Ông đã chọn anh và đưa anh về nhà họ Hạ. Ông dạy anh cái điều cần nhất của con người, trung thực, ngay thẳng và cũng chính ông khi chưa phân rõ phải trái đúng sai đã trừng phạt, ngăn cấm tình yêu của anh khi nó vừa chớm nở.

Anh luôn tôn kính ông, sau một khoảng thời gian khá dài, giờ nghĩ lại trong lòng không khỏi chua xót.

Mọi việc đã làm xong, Hạ Thụ đứng lên phủi bụi trên quần áo, cô đi đến cạnh anh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay anh. Hoắc Cận Hành ngập ngừng dường như anh còn chút băn khoăn, anh buông lỏng đầu ngón tay không nắm chặt tay cô giống mọi lần.

Sau vài giây trầm tư, cuối cùng anh cũng siết chặt lấy tay cô, mặc dù cử chỉ rất nhẹ nhàng nhưng Hạ Thụ vẫn cảm thấy rất vui vẻ, sau đó dùng sức nắm chặt lại tay anh.

Cô nhìn di ảnh ông nội.

—Ông nội, con dẫn A Hành đến thăm ông đây ạ!

Cô mỉm cười, trong lòng thầm nói:

—Ông nội xin hãy yên tâm, cả nhà mình đều ổn. Ba, cô và Tiểu Tuấn cũng rất tốt. Vụ án bảy năm trước của gia đình ta cũng được minh oan rồi, người nhà họ Hạ hoàn toàn trong sạch, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện đó. Ông ở trên thiên đường, hãy yên nghỉ.

—Nhưng mà.....

Dừng một chút, cô ngược mắt nhìn Hoắc Cận Hành bên cạnh mình.

—Xin lỗi ông, đến cuối cùng cháu vẫn làm trái với di nguyện của ông.

—A Hành đối xử với cháu rất tốt, thực sự rất rất tốt, ngoại trừ ông nội và ba, thì anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.

—Anh ấy yêu cháu và cháu cũng rất yêu anh ấy. Bây giờ cháu không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn được yêu anh ấy. Cháu đã đánh mất anh ấy bảy năm, rất không dễ dàng để anh ấy quay lại nên cháu không thể đánh mất anh ấy thêm lần nữa.

—Vậy nên hy vọng ông chúc phúc cho chúng cháu.

Khoé mắt cô còn vương hơi nước, cô vô thức siết chặt tay anh.

Khi cô quay đầu nhìn tấm bia mộ, Hoắc Cận Hành cũng lặng lẽ nhìn cô.

Anh khẽ chớp chớp mắt.

—Ông nội, cháu xin lỗi.

—Cháu hứa với ông rằng cả đời này cháu sẽ yêu thương và chăm sóc cô ấy thật tốt.

—

SSau khi ăn tối, Hạ Hùng Hải âm thầm gọi Hạ Thụ đến phòng mình. Hạ Thụ tranh thủ giúp cô dọn dẹp bàn ăn rồi lặng lẽ lên lầu gõ cửa phòng Hạ Hùng Hải.

“Ba.”

“Tiểu Mộc.”

Hạ Hùng Hải mỉm cười gọi tên cô: “Đến đây.”

Cô đi đến khẽ cong mắt cười: “Ba, có chuyện gì vậy ạ?”

Ánh sáng trong phòng là tông ấm tạo cảm giác nhẹ nhàng, yên tĩnh và rất ấm áp. Ông mỉm cười hiền từ: “Con và A Hành đã quay lại với nhau rồi sao?”

Khi nghe thấy câu hỏi đầy ẩn ý của ông, hai má Hạ Thụ đỏ bừng: “Ba, con... con...”

Cô hiểu rõ Hạ Hùng Hải đã biết tình cảm phát giữa cô và A Hành... Chỉ là hiểu trong lòng nhưng không nói ra.

Từ nhỏ cô đã được dạy để trở thành một người con gái có lòng tự tôn, mạnh mẽ và phải có chính kiến riêng của mình. Cô luôn cảm thấy điều đó rất đúng, nhưng giờ đây đối mặt với trường bối cô có hơi...

“Không có chuyện gì đâu, ba chỉ hỏi vậy thôi, con đừng quá căng thẳng.”

Ông vỗ nhẹ tay cô, Hạ Hùng Hải nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mộc, A Hành có đối xử tốt với con không?”

“Tốt ạ!” Khi nói những lời này, đôi mắt cô như phát sáng, cô gật đầu rất mạnh.

“Tốt như thế nào vậy?”

“Thì... Rất tốt, rất rất tốt ạ!” Khuôn mặt cô hiện lên ý cười, hai má ửng đỏ:

“Anh ấy... Biết chăm sóc và sẵn sàng làm mọi thứ cho con, còn biết quan tâm đến tâm trạng của con. Tóm lại... Con không biết nói thế nào, nhưng là rất tốt!”

Hạ Hùng Hải cười, con gái vui vẻ như vậy, ông cũng rất vui mừng. Ánh mắt của ông dừng trên chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

“Đã quyết định nhất định phải là thằng bé?”

“Vâng.” Hạ Thụ gật đầu, nghe Hạ Hùng Hải hỏi vậy thì lo lắng: “Ba, ba vẫn không...”

“Đừng nghĩ linh tinh.” Hạ Hùng Hải cười: “Hôm nay A Hành đưa sính lễ cho ba và cô.”

“... Dạ?”

“Đây.” Ông lấy tài liệu trong ngăn kéo ra đưa cho Hạ Thụ, Hạ Thụ ngạc nhiên.

Khi Hạ Thụ thấy hợp đồng hợp đồng lại, cô giật mình, đồng thời sự lo lắng trong lòng cũng biến mất, cô mỉm môi nhin cười.

Vậy mà anh lại dùng toàn bộ tài sản của mình...

Hạ Hùng Hải nói: “Ba đã đồng ý rồi, nhưng Tiểu Mộc, con cứ cầm lấy những thứ này, khuyên nhủ A Hành không cần làm như vậy.”

Hai gò má Hạ Thụ đỏ bừng: “Nếu anh ấy muốn cho mọi người, vậy mọi người cứ giữ lấy, dù sao anh ấy cũng không thấy rất nhiều...”

“Bọn ba cũng đâu thiếu tiền tiêu.” Hạ Hùng Hải cười, vỗ tay cô: “Hơn nữa ba biết A Hành làm vậy là vì bày tỏ thành ý. Thằng bé là đứa trẻ tốt. Những thứ này đâu được tính là gì, thằng bé đối xử tốt với con mới là quan trọng nhất. Bây giờ ba đã biết thằng bé đối xử với con rất tốt, nên không cần những thứ này, hai đứa giữ là được rồi.”

Ra khỏi phòng Hạ Hùng Hải, Hạ Mẫn Quân đã rửa xong hoa quả rồi.

Trong lòng Hạ Thụ ấm áp, cô lấy một cái đĩa, chọn mấy loại hoa quả Hoắc Cận Hành thích ăn, sau đó mang lên tầng tìm anh.

Khi cô đẩy cửa vào, Hoắc Cận Hành đang nói chuyện điện thoại.

Hoắc Cận Hành bề bộn nhiều việc, mặc dù đang trong kỳ nghỉ, nhưng có khi cũng không rảnh rỗi, thỉnh thoảng vẫn phải xử lý công việc.

Chắc hẳn anh đã tắm rồi, anh mặc áo thun màu trắng đứng trước cửa sổ.

Hoắc Cận Hành vừa nói chuyện vừa xem bảng báo cáo trên Ipad để ở cửa sổ: “Trước đây bộ phận kiểm định đánh giá Nặc Hoa không tốt, chủ yếu là do chính quyền Giang thị sắp di dời nó, còn mảnh đất ở Bình Lâm...”

Hoắc Cận Hành liếc thấy cô vào, anh hơi dừng lại, sau đó yên lặng làm động tác chờ với cô.

Hạ Thụ gật đầu như gà mổ thóc.

Sau đó anh nói tiếp: “... Giá trị của mảnh đất đó sẽ giảm xuống ít nhất 18%, lợi nhuận của chúng ta sẽ rất thấp.”

Đầu bên kia nói gì đó, Hoắc Cận Hành ừ một tiếng.

Thấy cô gái nhỏ chờ chán chết, anh vẫy cô đến đây.

Hạ Thụ nhếch môi, cô chạy đến ôm lấy anh.

Cửa kính phản chiếu hình ảnh hai người ôm nhau, Hoắc Cận Hành cong môi, anh vừa chậm rãi nghịch tóc cô, vừa nói: “Vậy nên em có hai phương án, một là đàm phán trực tiếp với Nặc Hoa, nếu bọn họ không điều chỉnh giá, chúng ta cũng sẽ không nhượng bộ, hai là...”

Hạ Thụ bỗng có một suy nghĩ, bàn tay bé nhỏ chui vào vạt áo của anh, sờ lên vết sẹo kia.

Hoắc Cận Hành dừng lại.

Anh híp mắt cảnh cáo cô, sau đó tiếp tục nói: “Hai là, kết thúc hợp đồng với họ trước, lâu nhất là đến tháng sau, nếu không tồn thất của chúng ta sẽ vượt dự định.”

Bên kia không nhận ra điều khác thường: “Đồng Thịnh thì sao? Đánh giá số liệu về Đồng Thịnh thế nào?”

Hạ Thụ cười trộm.

“Nếu là Đồng Thịnh...”

Cô không nghe lời, ngược lại còn nghịch ngợm hơn, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt quanh vết sẹo.

Giống như lông chim lướt qua thắt lưng, rất nhạy cảm.

Hồ hấp Hoắc Cận Hành rối loạn, anh vỗ tay cô, lúc nói chuyện hơi thở không ổn định: “Giá của Đồng Thịnh... Thấp hơn Nặc Hoa, nhưng chất lượng kém hơn. Có câu lấy lui mà tiền, em vẫn chọn Nặc Hoa.”

Cuối cùng đầu bên kia điện thoại cũng cảm thấy khác thường, anh ấy dừng lại một lát, nhưng làm như không phát hiện: “Nếu đàm phán với Nặc Hoa, em nắm chắc mấy phần?”

Hạ Thụ sắp cười điên rồi, nhưng lại không dám cười ra tiếng, chỉ có thể vui mặt vào ngực anh.

Trên người anh có mùi hương dễ chịu, khiến cô không nhịn được muốn tới gần, cô kiễng chân hôn lên cổ anh.

“Năm mươi phần trăm.” Hơi thở nhẹ nhàng phả vào chỗ nhạy cảm nhất trên cổ, tóc gáy Hoắc Cận Hành cũng dựng lên, anh kéo tay cô ra, ý muốn để cô cách xa một chút.

“Mấy... Ngày trước em đã điều tra, các hạng mục, giá cả, số liệu của Nặc Hoa hai năm nay... Bọn họ cần Quân Dục của chúng ta để duy trì, nhưng không phải không có chúng ta... Là không thể, em...”

Bây giờ lòng anh vốn rối bời, một tay căn bản không ngăn cản được Hạ Thụ bước bình. Hạ Thụ hôn lên yết hầu của anh.

Hoắc Cận Hành hít sâu một hơi.

“Em vẫn nói tiếp được không?” Cuối cùng bên kia không nhịn được, giọng điệu cũng ý vị thâm trường: “Nếu em bận thì cứ bận trước đi.”

Hoắc Cận Hành cố nhẫn nhịn.

“Anh, anh chờ em.” Anh cắn răng, nhìn chằm chằm Hạ Thụ, hơi thở nguy hiểm: “Bên chỗ em có một con thỏ không nghe lời cần phải xử lý.”

Nói xong, anh cúp điện thoại.

Hoắc Cận Diễm ở xa ngàn dặm liếc nhìn điện thoại, sau đó bật cười, tùy tiện để điện thoại sang một bên.

Diệp Nhược vừa mới sinh bé thứ hai, cô ấy đang dỗ con ngủ.

Thấy điện thoại bỗng bị cúp, cô ấy ngược mắt lên nhìn: “Tiểu Hành sao vậy?”

“Không sao.” Hoắc Cận Diễm buồn cười, anh ấy bước lên cùng dỗ con: “Có thể là... Hơi nóng này.”

...

Bên này, Hạ Thụ cảm thấy không ổn, cô vội buông anh ra bỏ chạy.

“Quay lại.” Hoắc Cận Hành dễ dàng kéo cô lại.

“A!” Hạ Thụ sợ hãi kêu một tiếng, kêu xong mới nhận ra còn có người khác ở nhà.

Cô bị anh ôm chặt, hoàn toàn chạy không thoát, chỉ có thể ra hiệu với anh:

“Suyt! Có người, có người!” Con người lộ ra ý cười nghịch ngợm.

Một tay Hoắc Cận Hành để ở gáy cô, tay còn lại thì ôm chặt eo cô, không cho cô cử động. Anh không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm cô.

“Em em em, em...” Hạ Thụ thấy anh không nói gì, cô sợ hãi, chỉ vào đĩa trái cây trên bàn, liên tục giải thích: “Em mang hoa quả đến cho anh! Anh nhìn đi! Hoa quả!”

Cô nói vậy, mặt càng đỏ hơn, mắt chớp chớp.

Hoắc Cận Hành bỗng nâng cằm cô lên, anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Không muốn ăn hoa quả, muốn ăn em!”

Anh cúi người, hôn cô mãnh liệt.

-----oOo-----

CHƯƠNG 92: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hạ Thụ ngạc nhiên kêu “Ừm” một tiếng.

Anh hôn rất mãnh liệt, cũng rất vội vàng, như mưa rền gió dữ ập đến, khiến Hạ Thụ hít thở không thông.

Cô đẩy anh, muốn trốn sang bên cạnh, Hoắc Cận Hành lại dễ dàng kéo cô lại, lưng Hạ Thụ chạm vào vách tường lạnh lẽo.

Hoắc Cận Hành nhân cơ hội chế trụ hai tay vùng vẫy không ngừng của cô, anh đè cô lên tường hôn.

Hạ Thụ bị anh hôn đến mơ màng, cô dùng chân đá anh, anh lại dùng đầu gối đè chân cô lại.

Một lúc lâu sau anh mới buông ra, con người nhìn cô gằn trong gang tấc, giọng trầm thấp: “Biết sai chưa?”

“Em biết rồi, biết rồi, đừng hôn...” Môi Hạ Thụ bị anh hôn hơi sung đỏ lên, giống như quả anh đào, cô còn chớp chớp mắt làm nũng.

Hoắc Cận Hành bình tĩnh nói: “Thêm lần nữa.” Sau đó anh lại hôn xuống, ngăn chặn thỉnh cầu cô còn chưa kịp nói ra.

Đại não Hạ Thụ trống rỗng.

Lần này anh còn hôn mạnh hơn, giống như muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Hạ Thụ không thể cử động được, môi cô hơi đau, râm rì gọi tên anh bảo anh nhẹ một chút.

Sau đó môi dưới bị anh cắn một cái.

Hạ Thụ kêu đau.

Hoắc Cận Hành đứng thẳng dậy, anh sờ sờ môi mình, cười nhìn cô chăm chăm.

Cả người Hạ Thụ vẫn bị anh cản trở, cô rất tủi thân, ánh mắt vô tội: “Em đi nói với ba, anh bắt nạt em...”

“Em đi đi.” Hoắc Cận Hành mỉm cười: “Em đi đi xem chú đứng về phía anh hay phía em.”

Cô rất tức giận, dùng sức rút khỏi tay anh, nhúu mày bảo anh buông ra.

Anh không buông cô, kề sát vào mặt cô: “Còn dám làm vậy nữa không?”

Hạ Thụ ngẩng mặt lên: “Dám!”

Hoắc Cận Hành híp mắt lại.

Hạ Thụ nhớ lại cảnh anh vừa gọi điện thoại, cô vô thức cười rộ lên.

Hoắc Cận Hành thổi khí vào vành tai cô, giọng khàn khàn: “Còn cười?”

“Không cười, không cười!” Cô sợ ngứa, vội vàng rút cổ lại, vừa trốn vừa cầu xin tha thứ: “Em không cười nữa, A Hành...”

Anh thổi mạnh một hơi, Hạ Thụ mềm nhũn.

Hoắc Cận Hành cười đắc ý, ánh mắt hơi tối xuống, đắn đo một lúc rồi vẫn thấp giọng nói: “Hạ Thụ.”

Anh đến gần cô, giọng khàn cầu lướt qua tai cô: “Lên giường... Được chứ?”

Hạ Thụ hiểu ý anh, hai má vốn đỏ, giờ còn đỏ hơn.

Hạ Thụ lắc lắc cổ tay đau nhức, nhúu mày lại, cô không muốn: “Đêm qua anh, anh... Em vẫn còn rất đau đó!”

“Không phải đã khôi phục rồi sao?”

Anh cách cô rất gần, sau lưng cô là vách tường, ngực cô gôn như áp sát vào ngực anh, giọng mát lạnh truyền vào tai cô: “Có năng lực trêu ghẹo mà?”

Rõ ràng là anh đang trêu chọc cô, Hạ Thụ then thành, tức giận đánh anh.
Hoắc Cận Hành buồn cười, tiện tay nắm lấy tay cô, giọng trầm thấp cầu xin:
“Được chứ?”

“...” Mặt Hạ Thụ đỏ như ri máu.

Cô nắm chặt mép áo, cúi đầu nói: “Em còn chưa tắm...”

“Tắm sau.” Ánh mắt Hoắc Cận Hành dính chặt vào người cô: “Anh tắm giúp em.”

“Không cần.”

“VẬY em tự tắm.” Anh cười, ngón tay vuốt hai má đỏ bừng của cô: “Đều nghe theo em.”

Hạ Thụ cắn môi, nói: “Nhưng, nhưng, trong nhà còn có người!”

Ba, cô, Mã Tuấn đều ở đây.

Nếu bị bọn họ nghe thấy tiếng động...

“Anh sẽ nhẹ một chút.” Hoắc Cận Hành nói: “Em cũng kêu nhỏ một chút.”

“...”

Cô càng xấu hổ hơn, nhắm chặt mắt đẩy anh: “Nhưng... Không có cái kia!”

“CÓ.”

“HẢ?” Câu trả lời này khiến cô rất ngạc nhiên, cô tròn tròn mắt: “Sao, sao lại có? Rõ ràng là không có! Sáng nay em còn xem qua vali của anh...”

Anh như cố tình để xem phản ứng này của cô, môi mỏng cong lên, cười cung chiêu: “Ổ trong ví tiền.”

“...”

“Em không biết.”

Mặt Hạ Thụ gợn sóng, phản chiếu hình ảnh người đàn ông. Sự xấu hổ và tức giận ập đến, cô đánh anh: “Anh, anh cố ý! Anh đã có kế hoạch từ trước, anh quá đáng!”

Hoắc Cận Hành không né, ý cười càng đậm hơn. Anh không quan tâm đến cô đang làm gì, ôm ngang người lên giường.

...

Sau khi kết thúc, Hạ Thụ mềm nhũn nằm trên giường, không có sức nằm trên vai Hoắc Cận Hành thở dốc.

Nhiệt độ trong phòng tăng thêm mấy độ, trong phòng tràn đầy vị ngọt.

Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng vén tóc dính đầy mồ hôi cho cô, anh khoác áo ngủ cho cô, tay khẽ vỗ lên lưng cô: “Mang em đi tắm nhé?”

Hạ Thụ lắc đầu rầm rì hai tiếng, cô càng dựa sát vào người anh hơn.

Quá mệt mỏi, hoàn toàn không muốn cử động.

Hoắc Cận Hành cười khẽ, anh cũng nghe theo cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh xoa bóp dọc theo bả vai cho cô.

Hạ Thụ thấy đau, cô cau mày, nhìn rất mệt mỏi.

“Gầy quá.”

Anh có thể dễ dàng nắm hết cánh tay của cô, cô rất gầy, anh véo nhẹ một cái, người bên cạnh lập tức kêu toáng lên: “A đừng véo em, đừng véo! Đau đau... Đau! Anh buông tay ra!”

Cô muốn rút tay lại, Hoắc Cận Hành không buông ta, anh nhin cười: “Không sợ có người?”

Lúc này Hạ Thụ mới hít sâu một hơi, dùng sức rút tay về, nhìn anh đầy phẫn nộ.

Anh cười, tiếp tục xoa bóp bả vai cho cô, bình tĩnh nói: “Sau khi trở về, anh đổi công thức nấu ăn cho em để tăng thể lực.”

Hạ Thụ không muốn nói chuyện, chờ cơ thể bớt mỏi hơn một chút, cô mở miệng nói: “A Hành.”

“Ừ.”

“Ba nói hôm nay anh đưa sính lễ cho ông và cô.”

Bàn tay anh không dừng lại, Hoắc Cận Hành cũng trả lời rất bình tĩnh: “Ừ.”

Cô mím môi, bỗng thoát khỏi tay anh, lật người ngồi dậy, cọ vào ngực anh, tay ôm cổ anh.

Hoắc Cận Hành đối diện với ánh mắt của cô, yết hầu vô thức cuộn lên, vẻ mặt không hề dao động, nhưng tay lại nắm chặt lại.

Anh trêu chọc: “Em muốn thử tư thế mới?”

Hạ Thụ sợ run, cô véo anh một cái, định trèo xuống.

Hoắc Cận Hành đè cô lại, không cho cô động dậy, anh kéo người sát lại gần mình hơn, cơ thể hai người gần như dính vào nhau.

Hoắc Cận Hành dỗ: “Sao thế?”

Hạ Thụ trừng mắt nhìn anh, cô nghịch nghịch áo anh, do dự nói: “A Hành, em cảm thấy...”

“Hả?”

“Anh đưa nhiều quá!” Hai tay cô bịt má anh, trêu đùa: “Em không đáng như vậy.”

Hai người thật sự rất gần với nhau, anh hôn cô một cái: “Ai nói?”

“Cần gì phải ai nói? Tùy tiện nói ra cũng được...”

“Không đủ.” Anh cắt ngang lời cô.

Hạ Thụ sững sờ: “... Dạ?”

“Không đủ.”

Hoắc Cận Hành ôm chặt cô, anh vùi mặt vào hõm vai cô, ôm càng ngày càng chặt.

Anh nói: “Không đủ, Hạ Thụ. Không đủ, không đủ...”

Anh muốn dành cho cô tất cả những thứ tốt đẹp trên đời, những thứ cô thích. Chỉ cần cô bên anh mãi mãi, không rời đi.

Vậy nên, Hạ Thụ, vẫn chưa đủ.

Hạ Thụ giật mình, bàn tay đang nâng lên, cô do dự không biết có nên hạ xuống hay không, cuối cùng cô xoa xoa đầu anh, giống như an ủi con thú bị thương.

Hoắc Cận Hành rất ít khi biểu hiện ra vẻ yếu ớt.

Chỉ có vài lần trong ký ức, bảy năm trước anh cầu xin cô để anh ở lại, bảy năm sau anh cầu xin cô quay về. Anh đã quen nhẫn nhịn và kiên cường, mặc dù khổ sở nhưng người đàn ông này vẫn rất ít biểu hiện ra. Vậy nên đôi khi cũng khiến cô hoảng hốt, anh cũng là người nhạy cảm và thiếu cảm giác an toàn.

“A Hành...”

“Đủ rồi.”

“Đã quá đủ rồi.”

Hoắc Cận Hành khựng lại, anh ngẩng đầu lên, con người phản chiếu hình bóng cô.

Cô đang bịt má anh, hôn nhẹ lên môi anh.

Anh run rẩy.

Núm đồng tiền của cô lún xuống, đôi mắt trong veo: “A Hành, anh biết em muốn gì không?”

“Em muốn gì?”

Cô cười hì hì xoa má anh, giống như đang nhào một cục đất nặn, cười giòn tan: “Giống như bây giờ! Em có thể ôm anh, hôn anh, bắt nạt anh! Anh thế nào cũng được, nhưng phải bắt buộc là anh.”

“Còn anh thì phải yêu em, chiều em, quan tâm em! Không được bắt nạt em!”

“Dù sao em cũng là một phiền toái nhỏ, đã dính vào anh rồi thì sẽ không kéo được ra! Đời này anh đừng hòng thoát khỏi!”

Hoắc Cận Hành lẳng lặng nghe, tim anh mềm nhũn, anh nói: “Ừ.”

Hạ Thụ cười rộ lên, ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng gọi: “A Hành.”

“Ừ.”

– Em cũng chỉ thích anh.

– Em cũng chỉ muốn anh.

Vậy nên có anh là đủ rồi.

Cô nói thầm trong lòng, Hoắc Cận Hành yên lặng ôm cô, không cố hỏi, anh gọi: “Hạ Thụ.”

“Dạ?”

“Tết năm nay trở về Nam Xuyên với anh nhé?”

“...”

“Ba mẹ anh rất muốn gặp em.”

Anh muốn đưa cô vào thế giới của anh, mỗi chỗ mỗi tác, đều có dấu vết của anh.

Cô hơi do dự, rũ mi, nhỏ giọng hỏi: “Nếu em đi, anh sẽ vui vẻ sao?”

Hoắc Cận Hành trầm ngâm cúi đầu: “Ừ.”

“Vây được!” Cô đồng ý rất nhanh, cười ngọt ngào: “Nếu anh vui vẻ, em đây sẽ đi.”

Mắt Hoắc Cận Hành dao động.

Tay Hạ Thụ xoa má anh, giống như dỗ trẻ em: “A Hành, sau này có chuyện gì có thể khiến anh vui vẻ, thích thú, anh có thể nói cho em biết. Mặc dù em không chắc chắn mình có thể khiến anh vui, nhưng em hứa sẽ cố gắng hết sức. Đương nhiên anh không vui cũng phải nói ra, không được chịu đựng một mình, anh không được giấu em chuyện gì đó, có nghe không?”

Hoắc Cận Hành nhìn cô gái cười tươi như hoa, anh mím môi giống như cố gắng kiềm nén, đồng ý với cô: “Được.”

“Ngoan quá nè!” Hạ Thụ hôn chụt một cái lên má anh, mắt càng sáng hơn.

Hoắc Cận Hành nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt dò xét: “Chỉ cần thứ khiến anh vui, đều có thể nói ra sao?”

“Đương nhiên.”

“Bây giờ anh có một chuyện.”

“Hả?”

Nụ hôn rơi xuống ngăn chặn miệng cô. Hạ Thụ ngậy người, muốn thoát khỏi anh nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

Anh hôn được một lúc, mới khoan thai ghé vào tai cô nói: “Tu thế mới không tòi, thử một lần xem sao.”

“...”

-----oOo-----

CHƯƠNG 93: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Tết năm nay rơi vào ngày 5 tháng 2 theo lịch Dương, Hạ Thụ đi theo Hoắc Cận Hành về Nam Xuyên.

Trước khi họ đi, Hạ Hùng Hải vẫn có hơi lo lắng về chuyện này. Dù sao nhà họ Hoắc không giống những gia đình khác, lại còn vào dịp Tết, chỉ sợ nhiều người nhiều quy củ, lúc này Hạ Thụ đến, không gây thêm phiền phức gì mới tốt.

Hoắc Cận Hành hứa hẹn tất cả đều có anh, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn mới khiến Hạ Hùng Hải bớt căng thẳng. Hôm đó ông đưa hai người họ ra sân bay.

Ngày 4 tháng 2, trời hừng nắng, bầu trời trong xanh.

Chuyến bay khởi hành từ Thanh Thành đến Nam Xuyên bay rất ổn định.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thụ đến Nam Xuyên.

Trong lòng Hạ Thụ có sự căng thẳng và mong chờ đối với thành phố cách xa ngàn dặm này.

Tháng 2 ở Nam Xuyên, các loại hoa vẫn thi nhau đua nở, cây cối um tùm.

Không khí se lạnh, gió lạnh thổi vào làn da, nhiệt độ ở đây thấp hơn vài độ.

Hạ Thụ vừa xuống máy bay đã run rẩy.

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì không nhịn được cười, anh tiến lên quần khăn quàng cổ tỉ mỉ cho cô, nói: “Lạnh đúng không? Khí hậu phía Bắc và phía Nam không giống nhau, bên này ẩm ướt, lạnh sẽ không chịu nổi, em phải mặc ấm một chút.”

Nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Thụ đều vùi trong khăn quàng, cô bĩu môi: “Em nghe nói phía Nam rất ấm áp, em còn tưởng thật cơ, nhưng rõ ràng còn lạnh hơn phía Bắc! A Hành, nhà anh có máy sưởi không?”

Hoắc Cận Hành xoa tóc cô: “Yên tâm, không để em đông lạnh đâu.”

Đi theo lối đi VIP ra đến đại sảnh, đã có người nhà họ Hoắc đến đón.

Ngoài quản gia và tài xế, còn có Diệp Nhược và Hoắc Cận Diễm tự đến đây, phía sau bọn họ còn có một nhóm người giống như vệ sỹ. Nhìn thấy Hoắc Cận Hành đều cung kính chào: “Cậu hai.”

Hoắc Cận Hành gật đầu.

Tầm mắt Hạ Thụ dừng trên người Diệp Nhược.

Vợ Hoắc Cận Diễm là một người phụ nữ xinh đẹp, rất có khí chất.

Hoắc Cận Hành nói cô ấy vừa mới sinh em bé thứ hai xong, nhưng Hạ Thụ lại thấy không giống chút nào. Dáng người cô ấy rất mảnh khảnh, cô ấy không trang điểm, nhìn rất dịu dàng điềm tĩnh.

Hoắc Cận Hành chào cô ấy: “Chị dâu.”

“Tiểu Hành.” Diệp Nhược mỉm cười, cô ấy nhìn Hạ Thụ.

Hạ Thụ đối diện với cô ấy, cô cảm thấy hơi xấu hổ, lễ phép gật đầu chào.

Hoắc Cận Hành cảm nhận được, anh cười nhìn cô, dắt tay Hạ Thụ lên phía trước:

“Chị dâu, đây là Hạ Thụ.”

Anh lại nhìn Hạ Thụ: “Hạ Thụ, đây là chị dâu, Diệp Nhược.”

Hạ Thụ gật đầu, ánh mắt trong veo, thử gọi: “Diệp... Chị.... Dâu...”

... Hình như thế nào cũng không thích hợp.

Diệp Nhược bị chọc cười: “Gọi theo Tiểu Hành là được rồi.”

Hạ Thụ hơi ngượng ngùng, hai gò má đỏ lên, nhỏ giọng gọi: “Chị dâu...”

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì cười, yên lặng nắm chặt tay cô.

“Chịu trở về rồi?” Hoắc Cận Diễm vốn ở phía xa nghe điện thoại, lúc này mới thông thả đến đây, nhìn Hoắc Cận Hành trêu tức nói.

Hoắc Cận Hành không thèm trả lời anh ấy, anh nói với Hạ Thụ: “Em biết không, đây là Diễm Vương nhà mình, em không cần quan tâm đâu.”

“Này em...” Hoắc Cận Diễm cắn răng, giả vờ muốn đá anh: “Ngứa da đúng không?”

Hoắc Cận Hành ôm Hạ Thụ lùi về sau, còn nói: “Em xem, không để ý tới anh ấy, nên anh ấy vội vàng kiếm chuyện kìa.”

Hoắc Cận Diễm: “...”

Diệp Nhược và Hạ Thụ không nhịn được cười.

Dù sao cũng chỉ là vui đùa, Hạ Thụ chào: “Anh cả.”

Lúc này Hoắc Cận Diễm mới thoải mái hơn một chút, anh ấy nhướn mày với Hoắc Cận Hành: “Vẫn là Hạ Thụ hiểu chuyện.”

Hoắc Cận Hành mặc kệ anh ấy: “Đó là khách sáo với anh.”

Trên đường về nhà, Hạ Thụ vô cùng ngạc nhiên, cô ngồi ghế sau ô tô nhìn ra bên ngoài thấy hoa cả mắt.

Cô chưa từng đến phương Nam, càng chưa từng thấy mùa đông ở đây.

Mùa đông ở đây rất khác với phía Bắc, không có tuyết, cũng không có lá khô rụng ven đường.

Cây cối bên đường tươi tốt, lá xanh tươi, giống như mùa hè vậy.

Có vô số các loại cây khác nhau.

Thỉnh thoảng cô lại nhìn thấy những cây có hình thù rất kỳ quái, cô chưa từng nhìn thấy.

Hoắc Cận Hành thấy cô ngạc nhiên, anh ngồi bên cạnh xem cùng cô. Đi được nửa tiếng, anh mới nhận ra: “Về Ngân Loan?”

Hoắc Cận Diễm ngồi ở ghế phó lái, cũng không thèm quay đầu lại: “Ừ.”

“Sao không về nhà cũ?”

Nhà họ Hoắc khởi nghiệp từ ngành bất động sản, còn cắm rễ ở Nam Xuyên. Đương nhiên bất động sản ở Nam Xuyên nhiều không đếm hết. Nhưng trong nhà có quy củ, mỗi khi đến Tết, ngày giỗ ông cố, đều phải trở về nhà cũ.

Nhà cũ nhà họ Hoắc tồn tại trước khi tập đoàn Quân Dục thành lập, là một căn biệt thự lớn trong nội thành cũ. Bởi vì ở trong khu nội thành cũ, nên điều kiện bây giờ không thể so với bên Ngân Loan.

Hoắc Cận Diễm nói: “Ông ba đến đây.”

“Ông ba?” Hoắc Cận Hành khó hiểu: “Sao ông ấy lại đến?”

Các chi của nhà họ Hoắc rất loạn, Hoắc Cận Hành cũng không quá thân thiết với họ hàng, cũng chỉ có một vài người có trong trí nhớ của anh.

“Năm nay sinh nhật ông ba trùng với giao thừa, nên cố ý bay về nước, muốn tổ chức tiệc gia đình. Tất cả mấy người ông ba, ông tư và cô sáu đều đến đây. Cơ thể ông tư không tốt, nhà cũ hơi ẩm, chỉ có thể ở bên Ngân Loan.”

Hoắc Cận Hành im lặng.

Hạ Thụ ở bên cạnh nghe thì thấy hơi rối, cũng cô cũng hiểu mơ hồ, vậy nên có rất nhiều họ hàng đến ăn Tết.

Hạ Thụ vốn lo lắng về chuyện gặp người nhà anh, bây giờ nghe vậy, cô không biết làm sao, càng lo lắng hơn.

Tay cô bị anh nhéo hai cái, Hạ Thụ nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cười với cô, lắc đầu, rất dịu dàng, nhưng cũng rất chắc chắn. Không cần sợ. Đến biệt thự Ngân Loan, xe dừng lại, có người tiến lên mở cửa xe.

Xuống xe, Hạ Thụ vô thức nhìn xung quanh.

... Nói không sợ hãi là nói dối.

Thật ra trước khi đến, Hạ Thụ đã hỏi Hoắc Cận Hành nhà anh thế nào. Cô cũng biết trong lòng rằng nhà anh không đơn giản được.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị trước, nhưng vẫn không nén được sự kinh ngạc.

Ấn tượng đầu tiên của Hạ Thụ là: To

Rất to... Bãi cỏ, đài phun nước, giống như một trang viên vậy.

Tiếp theo đó là rất sạch sẽ, rất xa hoa.

Mặc dù rộng lớn nhưng đường đi không hề có một hạt bụi. Biệt thự cũng có màu trắng, phong cách Bắc Âu, bốn phía có cây cỏ tô điểm, giống cung điện vậy.

Hạ Thụ thấy chân động, nhưng không thể nhìn chăm chăm như vậy, cô không nhìn nữa, được Hoắc Cận Hành nắm tay đi vào biệt thự.

Vào phòng khách biệt thự, quả thật có rất nhiều người.

Có nam, có nữ, có người già, có trẻ em... Bên phòng khách chính, tiếng nói nói cười cười ồn ào.

Phụ nữ trong phòng khách là đa số, họ tụm lại nói chuyện vặt vãnh với nhau. Cận Ân cũng ở trong đó, bà mặc một chiếc sườn xám màu đỏ, vai khoác áo choàng màu vàng đen, cách ăn mặc cẩn thận nhưng cũng rất nổi bật.

Khi Hoắc Cận Hành dẫn Hạ Thụ vào, có người nhìn qua.

“Mẹ.”

Cận Ân ngẩng đầu nhìn thấy hai người họ, đuôi lông mày cong lên, bà vội ra đón: “Tiểu Hành, Tiểu Mộc về rồi, hai đứa mau vào đây!”

Hạ Thụ biết có người nhìn mình, cô cố gắng xem nhẹ những ánh mắt đánh giá này, chỉ mỉm cười nhìn Cận Ân: “Chào dì.”

Hạ Thụ từng gặp Cận Ân vào bảy năm trước...

Bảy năm trước, ba người nhà họ Hoắc đến nhà họ Hạ đến Hoắc Cận Hành, lúc đó Cận Ân còn cười tặng cô một bộ châu báu.

Nhưng lúc đó Hạ Thụ xúc động, từ đầu đến cuối cô không cho bọn họ về mặt hòa nhã.

Vậy nên bây giờ đối mặt với bà, cô có hơi áy náy và chột dạ.

Cận Ân lại giống như không nhớ chuyện này, bà cười dịu dàng: “Tiểu Mộc vừa xuống máy bay, cháu có mệt không? Năm nay cháu đến Nam Xuyên ăn Tết, phải chơi vui vẻ đó. Trong nhà chúng ta có nhiều người, dì không thể lúc nào cũng chăm sóc cháu được. Nếu cháu có chuyện gì thì cứ nói với Tiểu Hành nhé, không cần khách sáo.”

Thái độ của bà rất thân thiện, khiến Hạ Thụ càng xấu hổ hơn, cô rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn dì.”

Có người chú ý đến Hoắc Cận Hành.

“Cận Hành mới từ Đế Đô về sao?”

“Bác, từ Thanh Thành về ạ.”

Nhà họ Hoắc nhiều người, rất nhiều các nhánh khác nhau.

Hoắc Cận Hành về nhà muộn, anh không biết đâu là bác, chú, thím, nên anh đã thống nhất xưng hô.

Anh dẫn Hạ Thụ lên, ôm vai cô, giới thiệu với mọi người trong phòng: “Bác, chú thím, đây là Hạ Thụ, vị hôn thê của cháu.”

Vì thế ánh mắt của mọi người đều nhìn Hạ Thụ. Mắt Hạ Thụ trong veo, cô cúi đầu chào mọi người, rất lễ phép.

Dưới tình huống này bị đánh giá là đương nhiên. Nhưng không biết có phải mọi người ở trong giới này luôn biết che giấu tâm tư, Hạ Thụ không nhìn ra họ có thái độ gì với mình.

Nhưng lại có một đứa trẻ hơn mười tuổi, nhìn chằm chằm Hạ Thụ vài giây, bỗng cười giễu cợt: “Anh họ, chị ta chính là người nhặt anh về nhà sao, người mà còn không đi học đại học!”

Hạ Thụ ngẩn ra.

Vẻ mặt Hoắc Cận Hành lập tức thay đổi.

Vẻ mặt mọi người trong phòng cũng thay đổi, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, sau đó vẻ mặt vốn thờ ơ, cũng có vài phần khinh thường.

Hoắc Vận ngồi một góc, không nói gì.

Cận Ân cũng cứng đờ, nhưng dưới tình huống này, cũng không thể trực tiếp xé rách mặt mũi, bà suy nghĩ nên hóa giải thế nào.

Hoắc Cận Hành vỗ vai an ủi Hạ Thụ, sau đó anh mím môi đi về phía trước, dáng người Cận Ân to đứng trước mặt cậu bé kia.

Ý thức được anh muốn làm gì, Hạ Thụ định ngăn cản: “A...”

Anh đã nói ra miệng: “Xin lỗi.”

Giọng anh lạnh như băng, cậu bé không khỏi run rẩy.

Bầu không khí hơi bế tắc, có lẽ mẹ cậu bé không yên tâm, người phụ nữ béo vội quát lớn: “Tiểu Huân! Nói sai rồi, mau xin lỗi anh sáu!”

Cậu bé kia có vẻ không muốn, nhìn Hoắc Cận Hành khóc thảm thiết: “Con, con không nói gì sai...”

“Không có lỗi với tôi.” Về mặt Hoắc Cận Hành bình tĩnh, nhưng Cận Ân nhìn ra được anh tức giận: “Xin lỗi Hạ Thụ.”

Người phụ nữ kia không ngồi yên được: “Cận Hành, em trai cháu vẫn còn nhỏ, trẻ con mà thôi! Cháu đừng so đo với nó! Cháu...”

Bà ta thấy anh không hề dao động, càng ngày càng vội, bà ta nhìn Cận Ân: “Chị dâu, chị xem...”

Cận Ân chỉ cười không nói gì.

Hoắc Cận Diễm vừa xuống thì chứng kiến cảnh này.

Anh ấy và Diệp Nhược vừa lên tầng xem con, lúc này mới khoan thai đi xuống, thì thấy bầu không khí không đúng.

Hoắc Cận Diễm tùy tiện gọi một người giúp việc hỏi rõ tình huống, anh ấy nhún mày, sau đó cười gọi: “Hoắc Tử Huân!”

Hoắc Tử Huân mở to mắt.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía Hoắc Cận Diễm.

Anh ấy sải bước tiến lên, túm lấy gáy Hoắc Tử Huân lôi cậu bé ra ngoài, mặc dù anh ấy cười, nhưng khí thế lại khiến người ta run rẩy: “Đi! Không phải em muốn ngồi chiếc xe đua mới kia sao? Anh dẫn em đi chơi.”

Hoắc Tử Huân kêu to: “Anh... Anh ba! Em không đi! Em không muốn chơi! Anh buông tay ra! Anh buông em ra!”

Người phụ nữ vàng đứng lên ngăn cản: “Này! Cận, Cận Diễm! Không được, Cận Diễm!”

Khi Hoắc Cận Diễm đi lướt qua Diệp Nhược, anh ấy yên lặng cho cô ấy một ánh mắt.

Diệp Nhược ngăn bà ta lại: “Ôi thím! Vòng cổ của thím đẹp quá, của nhãn hiệu gì vậy? Thím tâm sự với cháu được không? Thím đến đây nào.”

“Không phải, thế này sao được! Cận Ân!”

Diệp Nhược lôi bà ta đi.

Phòng khách im lặng, những người ngồi ở đây đều không hé răng. hcm mím môi đến trắng bệch, anh nói với Cận Ân: “Mẹ, con và Hạ Thụ ngồi máy bay lâu nên hơi mệt, không tiếp khách chu đáo được, xin mọi người thứ lỗi.”

Cận Ân gật đầu: “Đi đi, nếu Tiểu Mộc cần gì thì cứ nói với mẹ.”

Anh gạt đầu, không cho những người kia một ánh mắt, anh nắm tay Hạ Thụ đi ra ngoài.

Ra khỏi biệt thự, Hoắc Cận Hành dẫn Hạ Thụ đi dọc theo con đường phía sau, anh nghiêm mặt không nói lời nào.

Hạ Thụ cũng im lặng, cô cảm nhận được bàn tay nắm tay cô đang buông lỏng ra, rõ ràng anh đang nhẫn nhịn gì đó. Một lúc lâu sau, anh mới hỏi cô: “Có mệt không? Muốn trở về nghỉ ngơi không?”

“Không...”

“Vậy dẫn em đến vườn hoa xem một lát?” Người đàn ông mỉm cười với cô: “Vườn hoa nhà họ Hoắc khá được, có rất nhiều loại hoa em chưa từng thấy, em sẽ thích.”

Hạ Thụ lo lắng nhìn anh: “Được...”

“Đi thôi.”

“A Hành...” Chưa đi được mấy bước, cô nghĩ vẫn nên nói ra.

Con người màu trà phản chiếu khuôn mặt anh, cô mím môi: “Anh... Anh tức giận sao?”

Anh khựng lại, lập tức nở nụ cười: “Không có.”

“Nói dối.” Hạ Thụ bĩu môi, ngón tay chọc má anh: “Lúc nào anh tức giận cũng như vậy, em biết.”

Mím môi, mặt nghiêm lại, không cười, không nói gì, cố gắng nhẫn nhịn.

Hạ Thụ xác nhận xung quanh không có ai, cô chui vào áo bành tô không cài cúc của anh, ôm lấy eo anh: “A Hành, anh đừng tức giận. Điều tại em, làm liên lụy đến anh.”

“Anh thật sự không tức giận.” Rõ ràng người liên quan đến anh có lỗi với cô, ngược lại cô lại xin lỗi anh, trong lòng Hoắc Cận Hành ê ẩm: “Anh xin lỗi, để em phải tủi thân rồi, nếu biết vậy, không nên đưa em về.”

Hạ Thụ lắc đầu: “Không tủi thân, không tủi thân, anh cũng không biết bọn họ sẽ đến, sao trách anh được.”

Cô ngẩng đầu lên, cười tươi: “Hơn nữa, cậu bé đó nói cũng đúng, em không học đại học thật! Nhưng năm nay em sẽ thi đại học, đến lúc đó để xem họ còn nói gì được nữa!”

Hoắc Cận Hành im lặng.

“Hạ Thụ, em đừng để ý.” Anh nghịch những sợi tóc của cô, nói: “Mục đích của bọn họ là anh, không phải em, vậy nên em không cần để tâm đến lời bọn họ.”

“Anh?”

“Ừ.” Anh giải thích: “Nhà họ Hoắc rất rối, nhiều mâu thuẫn, nhưng để giữ hòa khí, mọi người đều giả vờ với nhau. Trong mắt bọn họ, anh về nhà giữa chừng như vậy, cũng giống như người ngoài mà thôi.”

“Quân Dục chính là một miếng bánh ngọt chia không đều, mà người cầm dao chính là ông nội anh, bọn họ rất muốn đoạt lấy. Vậy nên thật ra họ muốn nhắm vào anh, chứ không phải em.”

Hạ Thụ chớp mắt, yên lặng lắng nghe, cô cúi đầu dựa vào vị trí tim anh, ôm chặt lấy eo anh.

Hoắc Cận Hành hỏi: “Sao vậy em?”

“Tức giận.” Cô rầu rĩ nói.

Anh ngạc nhiên, vỗ vỗ vai cô: “Sao lại tức giận?”

“Chỉ là, chỉ là...” Cô giẫm chân, ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi oán giận: “Chỉ là thấy tức giận mà thôi! Sao cục cưng của em... Dù trước kia ở nhà em, hay bây giờ ở nhà mình cũng bị...”

Tim Hoắc Cận Hành mềm nhũn, giọng nói càng thêm trìu mến: “Em cũng nói là cục cưng của em, sao người khác coi là cục cưng của họ được?”

Những lời này của anh khiến Hạ Thụ thả lỏng, cô nở nụ cười, cọ cọ lên ngực anh.

“Đúng!” Có một giọng nói trẻ con vang lên cách đó không xa.

Hạ Thụ quay đầu lại nhìn, có một cậu bé đang đứng đó, rất đáng yêu, trắng nõn giống như bánh bao vậy. Cậu bé cầm một cái máy bay nhỏ, ánh mắt đen láy, nhìn cô chăm chăm.

-----oOo-----

CHƯƠNG 94: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hoắc Cận Hành đương nhiên cũng nghe thấy.

Anh quay lại nhìn thì thấy Hạ Thụ.

Hạ Thụ đối diện với Hoắc Thu Nam, đứa bé hơi mờ mịt, kinh ngạc nhìn chăm chăm Hạ Thụ.

Vài giây sau, Hạ Thụ chớp mắt, nghiêng đầu cười với cậu bé.

Lúc này bánh bao nhỏ mới hoàn hồn, cậu bé hít sâu một hơi, dùng hai tay nhỏ bé che kín mắt.

“Ôi, hai người tiếp tục đi, cháu chưa thấy gì hết!”

Giọng cậu bé mang theo hơi sữa, mặc dù nói không nhìn, nhưng tay lại mở ra một kẽ nhỏ, nhìn lên ra bên ngoài.

Cậu bé cười thần bí, sau đó xoay người chạy đi.

Hoắc Cận Hành nhanh tay túm cổ áo cậu bé lại: “Quay lại đây.”

“A!” Hoắc Thu Nam thét chói tai, cậu bé vẫn muốn chạy. Hoắc Cận Hành đã ngồi xổm xuống ôm cậu lên đùi, đè hai tay và đầu gối cậu bé lại.

Bé con không trốn thoát được, cười hì hì gọi to: “Chú nhỏ, chú nhỏ, cháu thật sự chưa thấy gì cả, thật sự không nhìn thấy gì!”

Hạ Thụ thấy cậu gọi Hoắc Cận Hành là chú nhỏ, cô lập tức đoán ra được cậu là ai.

Hoắc Cận Hành vẫn giới thiệu: “Đây là con trai anh cả, Thu Nam.”

Hạ Thụ gật đầu.

Mặc dù ngồi trên đùi Hoắc Cận Hành, nhưng tầm mắt của bánh bao nhỏ vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Thụ, có vẻ rất tò mò về cô.

Nhìn chăm chăm một lát, cậu bé bỗng quay đầu ôm lấy cổ Hoắc Cận Hành, thì thầm vào tai anh: “Chú nhỏ, chị gái xinh đẹp này là ai vậy?”

Hoắc Cận Hành: “Chị gái?”

“Vâng!”

Hoắc Cận Hành ngẩng đầu, anh nhìn Hạ Thụ, sau đó cũng nhỏ giọng bên tai Hoắc Thu Nam: “Đây là vợ chú nhỏ, cháu không thể gọi là chị gái, phải gọi thím nhỏ.”

Bánh bao nhỏ mờ mịt, suy nghĩ đến chuyện gì đó: “Thím nhỏ?”

“Đúng.”

Hạ Thụ lẳng lặng đứng một bên, cô không nghe thấy hai người họ thì thầm gì, cũng không dám quấy rầy, chỉ ngoan ngoan yên lặng chờ bọn họ.

Hoắc Cận Hành nhẹ giọng dỗ: “Đi chào thím nhỏ, được không?”

“Được ạ!” Cậu bé trả lời rất rõ ràng, nói xong thì thoát khỏi cái ôm của Hoắc Cận Hành, chạy đến trước mặt Hạ Thụ, cười với cô: “Xin chào thím nhỏ, cháu là Thu Nam, năm nay sáu tuổi. Thím chính là người bỏ chú nhỏ, khiến chú nhỏ trốn trong phòng khóc nhè đúng không? Cháu biết thím đó!”

Hoắc Cận Hành ở bên cạnh hít sâu một hơi.

Hạ Thụ cũng ngạc nhiên, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Cận Hành, nhanh chóng hiểu ra cái gì đó, khoe môi cong lên.

Cô ngồi xổm xuống: “Chú nhỏ cháu khóc nè sao?”

“Đúng vậy! Chú ấy...”

“Thu Nam!” Về mặt Hoắc Cận Hành lúng túng, vội kéo cậu bé cách xa Hạ Thụ:

“Nói linh tinh gì vậy.”

“Cháu không nói linh tinh!” Bánh bao nhỏ bị kéo ra có hơi không thoải mái, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Rõ ràng là chú nhỏ khóc nè, lúc đó chú nói không tìm thấy thím nhỏ, nên đã trốn trong phòng khóc, cháu...”

“Im miệng!” Hoắc Cận Hành nhanh chóng che miệng cậu bé lại.

Hạ Thụ cười vui vẻ.

“Thu Nam.”

Có một giọng nói truyền đến, đồng thời hai bóng người cao gầy xuất hiện.

Diệp Nhược và Hoắc Cận Diễm đều tới đây.

Hoắc Thu Nam thấy mình có ô dù, cậu bé trốn khỏi Hoắc Cận Hành, nhanh chóng đến chỗ Hoắc Cận Diễm, ôm lấy đầu gối anh ấy: “Ba ơi, chú nhỏ bắt nạt con!”

Hoắc Cận Diễm nhướn mày nhìn Hoắc Cận Hành.

“Ai bắt nạt cháu.” Hoắc Cận Hành trừng cậu bé: “Rõ ràng là cháu nói lung tung.”

“Cháu không nói bậy.” Bánh bao nhỏ trốn phía sau Hoắc Cận Diễm, tay túm ống quần anh ấy, thò đầu ra, bánh bao nhỏ đặc ý nói: “Thu Nam không hề nói linh tinh, vốn chú nhỏ có khóc nè! Chú nhỏ khóc nè còn nói dối mình không khóc, chú nhỏ mới là người nói linh tinh!”

Tại Hoắc Cận Hành đỏ bừng, anh rất xấu hổ, hoàn toàn không dám nhìn Hạ Thụ, tiến lên bắt bánh bao nhỏ lại: “Cháu còn...”

“Này này này!” Hoắc Cận Diễm vội bảo vệ Hoắc Thu Nam, ngăn Hoắc Cận Hành lại: “Anh còn ở đây đó, em đây là bắt nạt con ai?”

“Còn dám nói, đều là do anh dạy.” Hoắc Cận Hành tức giận: “Cha nào con nấy.”

Hoắc Cận Diễm đấm anh một cái: “Em thiếu đòn sao?”

“Anh không đánh thắng được em.”

“Ai nói?”

“Vốn là vậy.”

Hoắc Cận Diễm hừ lạnh, bắt đầu giả vờ xắn tay áo: “Thử xem?”

“Thử thì thử.”

...

“...” Hai anh em bọn họ nhìn như chuẩn bị đánh nhau thật, Hạ Thụ ở bên cạnh nhìn, ngăn cản cũng không được, không ngăn cản cũng không được.

Muốn khuyên nhưng lại sợ nói sai, không khuyên thì sợ thật sự xảy ra chuyện, cô suốt ruột đến mức hai má đỏ lên.

“Đừng lo lắng.” Diệp Nhược lặng lẽ kéo cô sang một bên.

Hạ Thụ nhìn cô ấy: “Chị dâu...”

“Mặc kệ hai người họ, hai anh em họ chính là vậy, vừa gặp nhau là mỗ nhau như gà vậy đó, quen là tốt rồi.”

“Đúng rồi.” Cô ấy bỗng nhớ tới cái gì đó: “Tiểu Mộc, lần này em không mang lễ phục đến đúng không?”

Hạ Thụ sững sốt: “Phải mặc lễ phục ạ?”

“Thật ra không cần.” Diệp Nhược cười: “Tiệc gia đình mà thôi, không cần chú ý nhiều như vậy. Nhưng dù sao cũng là sinh nhật ông ba, phải chú ý hơn tiệc gia đình một chút.”

“Mặc dù mấy năm nay ông ba đều sống bên nước ngoài, nhưng vẫn rất thích văn hóa trong nước, con người còn bảo thủ, nếu em ăn mặc tùy tiện, chỉ sợ sẽ khiến ông ấy cảm thấy em không tôn trọng ông ấy.”

“Chị cũng đoán em không có quần áo thiên kiểu Trung Quốc, vậy nên hôm qua chị và mẹ đi mua sắm, cũng mua cho em một bộ, nhưng không biết số đo cụ thể của em, em đi theo chị để thử, bây giờ sửa vẫn kịp.”

Hạ Thụ nghe vậy thì rất ngạc nhiên, cô vừa biết ơn vừa xấu hổ: “Sao em...”

“Người một nhà có gì mà phải ngượng ngùng.” Diệp Nhược cười dịu dàng: “Đây cũng là ý của mẹ, em đi theo chị, lễ phục ở trong phòng chị, thử cũng nhanh thôi.”

Hạ Thụ gật đầu, cô đi theo cô ấy.

“Em đi đâu vậy?” Hoắc Cận Diễm cách đó không xa nhìn bên này, anh ấy hỏi.

Hoắc Cận Hành cũng ngoái đầu lại, nhìn thấy Hạ Thụ có vẻ muốn rời đi cùng Diệp Nhược, anh giật mình.

Diệp Nhược nói: “Bọn em rời đi một chút, hai người cứ tiếp tục.”

“Em đi làm gì?” Hoắc Cận Diễm hỏi.

“Liên quan gì đến anh.” Diệp Nhược cười tinh nghịch, cố ý khoác vai Hạ Thụ rời đi: “Bí mật của phụ nữ bọn em, đàn ông thôi không được nghe! Đừng đến

đây, ai tới là em đánh đó!”

Cô ấy nói xong thì liếc Hạ Thụ, hai cô gái đều bật cười.

Hạ Thụ vỗ tay với Hoắc Cận Hành: “Tạm biệt~”

Hoắc Cận Hành nhú mào.

Thấy hai người đi xa, Hoắc Cận Diễm mới hí mắt, anh ấy bắt mẫn đẩy vai

Hoắc Cận Hành: “Vợ em bắt cóc vợ anh.”

“Rõ ràng là chị dâu bắt cóc Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành cũng bắt mẫn không kém.

Hoắc Cận Diễm liếc nhìn anh, hừ lạnh: “Em thôi đi! Trước khi hai người đến, Nhược Nhược đi đâu cũng đều nói cho anh biết, không như bây giờ! Chính là vợ em có vấn đề.”

“Hạ Thụ vừa tới Nam Xuyên, đến cả nhà họ Hoắc còn chưa đi hết, cô ấy có thể đi được đâu?” Hoắc Cận Hành phản bác: “Lừa mình dối người.”

“Là em...”

Đùn đẩy qua đùn đẩy lại, cuối cùng vẫn không ra được kết quả gì, Hoắc Cận Diễm ngồi xổm xuống ôm lấy Hoắc Thu Nam: “Thu Nam! Vẫn là Thu Nam tốt nhất! Ba và chú nhỏ đưa Thu Nam đi chơi được không?”

“Được ạ!” Hoắc Thu Nam cực kỳ vui vẻ, giờ máy bay nhỏ trong tay lên: “Con muốn chơi máy bay!”

“Được! Vậy dẫn con đi chơi máy bay!”

“Vậy mẹ và thím nhỏ thì sao?” Vừa rồi cậu bé chơi máy bay một mình ở bên cạnh, lúc này mới không thấy bóng dáng Diệp Nhược và Hạ Thụ đâu, bánh bao nhỏ ghé vào bai Hoắc Cận Diễm nhìn xung quanh.

“Không chơi cùng họ.” Hoắc Cận Diễm hừ một tiếng, chắn tầm mắt của cậu bé lại, không cho cậu bé tìm nữa: “Ba và chú nhỏ đưa con đi chơi. Chúng ta họ Hoắc, không chơi cùng người họ Diệp và họ Hạ.”

Hoắc Cận Hành: “...”

—

Phòng của Hoắc Cận Hành ở biệt thự trên tầng ba, gần phòng của gia đình Hoắc Cận Diễm.

Khi Hoắc Cận Hành trở về, Hạ Thụ vừa mới thử lễ phục xong, đi ra từ phòng Diệp Nhược, cô nhìn thấy anh: “A Hành.”

Hoắc Cận Hành dừng lại, anh mỉm cười gọi cô: “Làm gì vậy?”

“Không nói cho anh biết.” Cô cố ý lắc đầu không nói, ra vẻ thần bí: “Anh chờ một chút là biết.”

Anh cười bất đắc dĩ, cũng không ép cô, anh chỉ vào phòng mình: “Đến phòng anh xem thử không?”

Phòng Hoắc Cận Hành rất lớn, hoặc có thể nói là diện tích phòng ở biệt thự cũng không hề nhỏ.

Vị trí phòng anh rất tốt, hướng nam, tầm nhìn cũng rất tốt, nhìn qua cửa sổ chính là vườn hoa nhà họ Hoắc.

Hạ Thụ vừa vào là đi xung quanh nhìn một lượt, cô rất hưng phấn, như được khám phá một tòa thành mới.

Trong những năm tháng không có cô, gian phòng này chính là nơi anh sinh hoạt.

“A Hành, phòng anh rất đẹp.”

Phong cách hoàn toàn khác với chung cư ở Đế Đô của anh.

Chung cư ở Đế Đô theo tông xám trắng, quanh quẽ, hoang vắng, rất giống với tính cách của anh.

Rõ ràng căn phòng này không phải anh thiết kế, mặc dù tổng thể vẫn theo phong cách đơn giản, nhưng màu sắc tươi sáng hơn rất nhiều, không khí cũng có sức sống hơn.

“Em thích là tốt rồi.” Hoắc Cận Hành nhìn cô cười, anh đưa ly nước trái cây cho cô.

Hạ Thụ cười tủm tỉm nhận lấy uống mấy ngụm, Hoắc Cận Hành nhìn bốn phía: “Thế nhưng anh cũng không ở đây nhiều, cùng lắm chỉ ở hai tháng.”

“Dạ?”

“Ừ.”

Mười bảy tuổi anh mới trở về nhà, đương nhiên trước đó chưa từng ở đây.

Sau khi trở về không lâu, anh ở nội trú trong trường, mỗi tháng chỉ có hai ngày nghỉ.

Về sau thì lại đến Đế Đô học đại học, làm việc ở châu Âu... Mấy năm nay số lần anh về Nam Xuyên càng ít hơn.

Ít đến mức anh có thể đếm số lần anh ở nhà mình trên đầu ngón tay.

Hạ Thụ yên lặng nghe, cô thấy hơi khó chịu, nhìn khuôn mặt anh tuần của anh.

Có đôi khi chính Hạ Thụ cũng không biết nên đánh giá Hoắc Cận Hành thế nào.

Người khiến cô vừa yêu vừa thương, cũng là người đàn ông duy nhất cô muốn bảo vệ trên đời này. Hình như từ trước đến nay anh đều kiên cường, hoàn mỹ, không gì là không làm được.

Nhưng dường như rất nhiều người quên rằng, anh cũng mới hai mươi lăm, nhưng lại trải qua thăng trầm của nửa đời người, thậm chí còn nhiều hơn.

Rõ ràng anh có xuất thân quyền quý, nhưng chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn mà bị ức hiếp, vũ nhục.

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục, lúc nào sống cũng cẩn thận từng li từng tí, đau khổ, tủi thân đều không biết chia sẻ với ai.

Cuộc sống của anh bấp bênh.

Hai mươi lăm tuổi, vừa qua thời thanh xuân khờ dại, vẫn chưa hoàn toàn bước vào thời kỳ trưởng thành chín chắn. Thịnh thoảng sẽ than phiền sự vất vả trong xã hội với ba mẹ, đôi khi sẽ làm nũng với họ. Nhưng dường như anh không học được cách làm nũng, cũng nhanh chóng trưởng thành. Trái tim mềm mại được bao bọc bởi lớp ngoài cứng rắn. Sau đó anh lại đích thân đập nát lớp bên ngoài đó trước mặt cô.

Chóp mũi Hạ Thụ ê ẩm, cô để nước trái cây sang một bên, nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Hoắc Cận Hành bỗng bị cô nhào vào, anh không đứng vững, bàn tay nhanh chóng đỡ sau lưng cô, anh cười: “Sao thế?”

“... Không sao.” Hạ Thụ không nói ra, cô ngửi mùi hương trên người anh: “Không có việc gì thì không được ôm sao?”

Anh cười bất đắc dĩ, cũng ôm chặt cô: “Ôm, lúc nào cũng có thể ôm.”

Hạ Thụ cười ngọt ngào.

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Hạ Thụ ngẩng đầu lên thì nhận ra anh đang nhìn chăm chăm thứ gì đó, cô cũng nhìn theo tầm mắt của anh.

Là ghế nằm.

Cô khó hiểu, cười hỏi: “Anh nhìn gì vậy?”

Tầm mắt Hoắc Cận Hành di chuyển từ ghế nằm đến mặt cô, anh dịu dàng nhìn cô, như đánh giá điều gì đó.

Anh không nói gì, Hạ Thụ bị anh nhìn vậy thì thấy kỳ quái hơn, cô sờ mặt mình, hỏi anh: “Sao, sao vậy? Trên mặt em dính gì sao?”

Khóe mắt anh chứa ý cười trêu chọc, anh cầm cổ tay cô: “Đến đây.”

Hạ Thụ đi theo anh.

Đi đến chỗ ghế nằm, Hoắc Cận Hành do dự, cuối cùng vẫn thấp giọng nói với cô: “Em ngồi xuống trước.”

Hạ Thụ không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu hỏi anh: “Có chuyện gì thế anh?”

Hoắc Cận Hành ngồi xổm xuống, anh xoa đầu cô: “Hạ Thụ, em chờ anh một chút.”

Khi Hoắc Cận Hành quay lại, tay anh vắt sau lưng, anh đi đến trước mặt cô, cười khẽ nhìn cô. Anh dùng chân nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, ngồi xổm xuống, sau đó lấy một cái dây ra, buộc cổ chân cô vào với ghế.

Hạ Thụ lơ mơ hiểu chuyện gì đó, cô đứng bật dậy: “Hoắc Cận Hành, anh...”

Anh nhanh chóng ngăn cô lại, hai tay chống lên tay vịn của ghế, vây quanh cô giữa anh và ghế nằm, không cho cô đứng dậy, môi chứa ý cười.

Hai má Hạ Thụ đỏ bừng, trốn cũng không thoát, chỉ có thể đắm vào người anh: “Anh! Cả ngày chỉ suy nghĩ gì thế!”

“Em.” Anh buồn cười, cầm tay cô lên môi: “Nhớ em.”

“Này!” Cô vừa thẹn vừa giận, oán trách: “Em thấy anh chỉ... Chỉ nghĩ đến cái đó... Em.”

Anh không nhịn được cười, cúi người xuống, thấp giọng nói bên tai cô: “Nhớ em, cũng nhớ cái kia của em.”

Máu cả người Hạ Thụ như vọt hết lên đầu, cô xấu hổ muốn tìm chỗ chui xuống, cắn răng: “A Hành, sao anh lại biến thành thế này!”

“Thế nào?”

“Chính là, chính là...” Cô cũng không biết nên nói thế nào, thấy anh gần trong gang tấc, tất cả sự xấu hổ trên mặt không thể che giấu được, cô trách mắng:

“Chính là đặc biệt cảm thú!”

Hoắc Cận Hành nghe vậy thì càng cười tươi hơn, ánh mắt anh dừng trên đôi môi đỏ mọng của cô.

Hạ Thụ cảm nhận được, vội vàng bịt môi không cho anh hôn.

Giọng anh rất bình tĩnh: “Hạ Thụ, đàn ông đều là cảm thú.” Không có ngoại lệ.

Hạ Thụ rầu rĩ: “Nhưng anh không phải...”

Nói xong, cô nhanh chóng ý thức được mình nói không đúng, nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung: “Trước kia không phải.”

Hoắc Cận Hành cười dịu dàng.

“Đúng vậy.” Hoắc Cận Hành kéo cô dậy, anh cởi sợi dây ra, ôm cô trên đùi ngồi xuống ghế nằm: “Nhưng với em thì phải.”

Trước kia là do không dám, không thể nói mà thôi.

Hạ Thụ oán giận trừng anh.

Môi anh bỗng chạm vào môi cô, Hạ Thụ không kịp phản ánh, sững sờ hai giây sau đó nhanh chóng che miệng lại: “Anh anh, anh..”

Anh cười đắc ý, kéo tay cô xuống, thông thả hôn cô, khóe môi lướt qua vành tai của Hạ Thụ: “Hạ Thụ, lát nữa có tiệc.”

Đôi mắt anh đen tối, anh nói: “Chờ buổi tối.”

Giờ này còn ai hóng truyện khum ăa

-----oOo-----

CHƯƠNG 95: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hôm nay là giao thừa, hơn năm giờ chiều, gần như mọi người nhà họ Hoắc đều vào phòng bếp chuẩn bị cho bữa tiệc gia đình tối nay.

Ban đầu Hạ Thụ còn không thấy căng thẳng, nhưng càng đến gần buổi tiệc diễn ra, cô cảm thấy rất không yên lòng.

Diệp Nhược chuẩn bị cho cô một chiếc sườn xám màu hồng nhạt.

Chiếc váy được may tỉ mỉ, cầu vai được may bó lại, nhìn rất sang trọng, nhưng cũng không có vẻ lấn át chủ nhà.

Khi Hạ Thụ đứng trước mặt Hoắc Cận Hành, anh mới hiểu được bí mật của cô vừa nói gì.

Anh yên lặng ngắm nhìn cô, ánh mắt thâm thúy: “Rất đẹp.”

Hai má Hạ Thụ đỏ lên.

Biệt thự nhà họ Hoắc có phòng tiệc, chẳng qua bình thường không hay dùng, chỉ những dịp lễ Tết mới dùng.

Căn phòng mấy trăm mét vuông được trang hoàng tinh xảo, bàn ghế cũng có thứ tự ngay ngắn, chỗ ngồi của mỗi người đều đã được sắp xếp trước.

Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành đến hơi sớm, Hoắc Cận Hành sợ cô hồi hộp, nên mang cô đến nhìn trước, dạy cô vài lễ nghi cần chú ý.

Hai người họ được xếp ngồi ở bàn thứ năm, có vẻ chỗ ngồi được xếp theo vai vế.

Ngồi cùng bàn hầu hết đều là người cùng thế hệ, mấy bàn bên dưới đều là những người trẻ hơn và họ hàng xa.

Gần bảy giờ, mọi người thông thả tiến vào phòng tiệc.

Gia đình Hoắc Cận Diễm cũng khoan thai tới, Hoắc Thu Nam nhìn thấy Hạ Thụ từ xa đã gọi to: “Thím nhỏ!”

Hạ Thụ nghe thấy tiếng thì quay đầu lại.

Mặc dù Hoắc Thu Nam còn nhỏ, nhưng đến dự tiệc cũng được ăn mặc cẩn thận. Cậu bé mặc một bộ âu phục nhỏ, xinh đẹp đáng yêu giống như búp bê vậy.

Hoắc Thu Nam thấy Hạ Thụ nhìn về phía cậu, cậu bé chạy nhanh như chớp tới, ôm lấy đùi cô, trở thành vật trang sức treo trên đùi cô.

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì khẽ nhú mày, anh tách cậu bé ra: “Bỏ ra nào, đâu phải vợ cháu mà ôm loạn.”

Hoắc Cận Diễm và Diệp Nhược đã đi đến, Hoắc Thu Nam bắt mắt nhào đến bên cạnh Diệp Nhược: “Hừ, chú nhỏ là đồ ích kỷ! Cháu có thể tùy tiện ôm vợ ba cháu, chú nhỏ cũng không cho, quý hẹp hòi!”

“...” Hoắc Cận Hành không nói gì.

Hạ Thụ không nhịn được cười.

Hạ Thụ vốn khản trương, nhưng buổi tiệc diễn ra được một lát, cô cũng thấy không còn căng thẳng nữa.

Thứ nhất nhân vật chính trong buổi tiệc hôm nay là ông ba của Hoắc Cận Hành, không có ai chú ý đến cô.

Hai là, mặc dù có người tới, cũng chỉ nghi hoặc hỏi thăm vài câu mà thôi.

Hạ Thụ còn nhìn thấy Hoắc Tử Huân sáng nay nói xấu cô. Cậu ta vốn ngồi cùng bàn với họ, nhưng không biết rốt cuộc sáng nay Hoắc Cận Diễm nói gì với cậu ta, hay cậu ta ngại nhiều trưởng bối, sau khi chạm mắt cô vài giây thì vội rút vai lại, nhanh chóng chạy đến bàn của mẹ mình, nói gì cũng không chịu ngồi cùng bàn với họ.

Đồ ăn được dọn ra, tiểu bối nói mừng thọ ông ba, trưởng bối trò chuyện với nhau...

Cả bữa tiệc chỉ để lại vài ấn tượng cho Hạ Thụ.

Đầu tiên là nhiều người.

Người nhà họ Hoắc rất nhiều, nhiều hơn tưởng tượng của cô rất nhiều. Số người sáng nay cô gặp chỉ là một phần của tầng băng.

Khi Hạ Thụ vừa đến, ông cụ Hoắc và mấy trưởng bối khác vẫn chưa đến, cô đi chào hỏi mấy người thân khác. Một đám người nào là cô họ, chú nhỏ, thím họ, anh chị họ... Cô làm quen đến đâu đâu, cuối cùng cũng không nhớ là ai.

Tiếp theo là nhiều quy củ.

Bữa tiệc mang phong cách Trung Quốc. Khi chỉ có chỗ ngồi được sắp xếp cẩn thận, đến nói chuyện cũng phải chú ý. Tất cả các việc từ bày đồ ăn, thứ tự động

đũa, gấp đồ ăn... Toàn bộ đều có quy củ nghiêm ngặt.

Ăn món nguội trước, món nóng sau. Sau đó đến món chính, canh... Trưởng bồi động đũa trước, sau đó tiểu bồi mới có thể động đũa. Có những món ăn được mang ra sau, cũng có những món ăn bị dọn đi. Hạ Thụ khó hiểu, nhưng có Hoắc Cận Hành chăm sóc, mới không luống cuống tay chân.

Trong bữa tiệc, có đôi khi còn phải ứng phó với những câu hỏi của trưởng bồi.

Chờ buổi tiệc kết thúc, Hạ Thụ có cảm giác mình vừa trải qua một bài kiểm tra. Mặc dù ngồi cả buổi tối, nhưng cô lại mệt giống như phải chạy ba nghìn mét vậy.

“Mệt không?” Hạ Thụ nhẹ nhàng bóp vai cô, anh dịu dàng hỏi: “Đưa em về?”

Hạ Thụ vội lắc đầu, cô ôm lấy cánh tay anh, giọng có hơi cảm khái: “A Hành, không ngờ nhà anh lại nhiều quy củ như vậy.”

Anh nghe vậy thì rất áy náy, vô thức ôm chặt lấy cô, giọng trầm thấp: “Anh xin lỗi, năm nay đặc biệt, năm ngoái cũng chỉ có mình gia đình anh mừng Tết niên, thoải mái hơn.”

“Không phải sợ, sau này chúng ta sẽ không đến những trường hợp này.”

“Không được, không được!” Nghe ra anh hiểu sai ý cô, Hạ Thụ vội lắc đầu, sau đó tách ngón tay anh ra, mười ngón tay đan chặt nhau: “Em chỉ nói vậy thôi, em còn tưởng làm thiếu gia rất nhẹ nhàng, không ngờ cũng mệt như vậy.”

Cô cầm tay còn lại của anh để lên ngực: “A Hành... Mấy năm nay, vất vả cho anh rồi.”

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Mắt cô trong veo, cô cười híp mắt lại, cô nói như cam đoan, nhưng càng giống hứa hẹn hơn: “Anh yên tâm, em sẽ học những thứ em không biết, anh đừng có gánh nặng, hãy tin em.”

Hoắc Cận Hành dịu dàng nhìn cô, khóe môi chứa ý cười, ôm cô vào lòng, thấp giọng nói: “Vội làm vợ anh thế sao?”

Mặt Hạ Thụ nóng lên, làm bộ đấm anh: “Không phải!”

Anh càng cười to hơn.

Khi trở lại phòng, phòng đã được di giúp việc quét dọn sạch sẽ.

Trong phòng mở máy lọc không khí, phang phải mùi thơm mát, rất dễ chịu.

Hạ Thụ đứng ở cửa cởi giày cao gót, cô vừa cởi xong, lưng đã bị đè dán vào tường. Môi bị môi anh chặn lại, hơi thở mát lạnh xâm nhập.

Nụ hôn của anh liên tiếp rơi xuống.

Hôm nay cô uống rượu trái cây vị xoài, không biết có phải ảo giác của Hoắc Cận Hành hay không, anh cảm thấy hôm nay môi cô rất ngọt, anh vô thức muốn hôn nhiều hơn.

Anh hơi dùng sức, Hạ Thụ thấy hít thở không thông, dưới ngọn đèn mờ, hai người còn uống rượu, cô cắn chặt khớp hàm.

“Ngoan, mở ra nào...” Mãi đến khi có một giọng nói lướt qua tai cô, Hạ Thụ mới ý thức được, cô hé môi ra, sau đó hơi thở anh ập đến, cùng với đầu lưỡi của anh.

Hoắc Cận Hành bỗng ôm cô ngồi lên một cái đồ trang trí để ở cửa, một tay anh giữ hai tay cô, vừa hôn cô, vừa yên lặng cời cúc váy của cô.

Hơi thở của anh dồn dập.

Hạ Thụ thấy làn da mát lạnh, cô ý thức được điều gì đó, cô kéo váy lại, nhẹ giọng gọi anh: “A, A Hành...”

Giọng cô rất nhỏ: “Em chưa tắm...”

“Tắm cùng nhau.” Giọng Hoắc Cận Hành khàn đục, anh không bận tâm đến cái gì nữa, lưu loát cởi váy cô xuống. Anh cởi áo khoác của mình, rồi phủ lên người cô, ôm cô đến phòng tắm.

...

Trong phòng tắm, vòi hoa sen đang mở, bọt nước giống mưa tí tách.

Quần áo, đồ trang sức rơi rớt từ cửa đến cửa phòng tắm.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu rất sáng, soi rõ hai gò má đỏ bừng của Hạ Thụ. Cho dù đây không phải lần đầu tiên, nhưng cô vẫn thấy rất xấu hổ, cô cuộn mình trốn trong một góc giống như con mèo nhỏ.

“Đừng trốn.” Hoắc Cận Hành lại rất tự nhiên, anh thấy dáng vẻ của cô giống con mèo bị hoảng sợ thì bật cười, tiến lên kéo cô.

“Anh, anh tránh ra trước...” Cô vội vàng lui về sau, không nắm lấy tay anh: “A Hành, chúng ta có thể tắt đèn không?”

“Tắt đèn thì tắm sao được?”

Cô ghen hòng, khó khăn phun ra bốn chữ: “... Tắm trong bóng tối.”

Hoắc Cận Hành buồn cười.

“Anh không làm gì hết.” Anh đuổi tay với cô: “Trên tường lạnh, ngực anh ấm, em lại đây.”

Hạ Thụ do dự nhìn tay anh, hai tròng mắt có vẻ tủi thân: “... Thật sao?”

“Ừ.” Anh cong môi.

Hạ Thụ mím môi, chần chừ rồi đi qua.

Giây tiếp theo, cô lập tức hồi hận.

Tay cô bất ngờ bị ấn lên tấm kính mờ.

Thời tiết ở Nam Xuyên ẩm ướt, mặc dù gần đây có không khí lạnh, nhưng chỉ cần có chút hơi nóng, sẽ không kiểm soát được ra mồ hôi.

Lớp mồ hôi trên người cô còn chưa được bọt nước rửa sạch, lớp khác lại ra. Lặp đi lặp lại, cô thấy đắp dính đến khó chịu.

Hạ Thụ không đứng vững.

Hoắc Cận Hành ôm cô vào bồn tắm lớn.

Khó khăn mới tắm xong, Hoắc Cận Hành lấy khăn tắm quấn cô lại, cô mệt đến nỗi không muốn chớp mắt.

Hạ Thụ được anh ôm lên giường, đầu tựa vào ngực anh, cuộn thành một cục nho nhỏ.

Hoắc Cận Hành đắp chăn cẩn thận cho cô, anh lấy khăn lông và lược đến lau tóc cho cô, động tác rất nhẹ nhàng.

Cả người Hạ Thụ vẫn run rẩy, cũng không biết do lạnh, hay do cuộc yêu vừa rồi, cô rất buồn ngủ.

Cho đến khi anh lấy máy sấy sấy tóc cho cô, tiếng ầm ầm làm cô tỉnh giấc, luồng gió ấm áp khiến cô rất thoải mái.

Tóc được sấy khô, Hoắc Cận Hành đi cất máy sấy, khi anh quay lại thì thấy Hạ Thụ chui trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt trắng nõn, cô vừa u oán vừa phần nộ trừng anh.

Anh nở nụ cười, lấy tay bịt má cô: “Sao vậy?”

Hạ Thụ không cho anh đụng vào, cô tránh đi, dùng sức cắn mạnh lên tay anh một cái.

“A...” Hoắc Cận Hành không kịp đề phòng, anh đau đến hít vào.

Chờ cô cắn xong, hết giận, buông ra. Hoắc Cận Hành mới rút tay lại, anh ngạc nhiên nhìn dấu răng trên tay, sau đó nhìn cô.

Mắt Hạ Thụ ẩm ướt, cô oán giận: “A Hành, anh là đồ lừa đảo!”

Rõ ràng nói không làm gì...

Anh cũng biết cô nói đến chuyện gì, anh chỉ cười, yên lặng đưa tay đến miệng cô.

Hạ Thụ khó hiểu nhìn anh.

“Cần thêm hai cái nữa?” Anh mím môi nín cười: “Lát nữa chúng ta tiếp tục.”

“Anh!”

Lần này có vẻ thật sự chọc giận cô, cô ấy nhảy ra khỏi chăn, nhào đến đánh anh. Hoắc Cận Hành vừa hùa theo cô, vừa cười đến mức không dừng được.

...

Buổi tối nay, Hạ Thụ được Hoắc Cận Hành đưa đi ‘thăm quan’ phòng anh, đi qua rất nhiều chỗ.

Cuối cùng đi về phía ghế nằm, Hoắc Cận Hành để cô nằm cẩn thận xuống, Hạ Thụ kiệt sức, chỉ có thể mặc anh đùa nghịch.

Hạ Thụ nhớ bên cạnh phòng anh là phòng của nhà Hoắc Cận Diễm, cô chịu không nổi, phải dựa vào vai anh nhỏ giọng anh, kìm nén không phát ra tiếng.

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành nói: “Phòng anh cách âm rất tốt.”

Vậy nên có thể kêu hết sức.

Giọng anh vô cùng khàn: “Anh muốn nghe.”

Cô vẫn không chịu, chỉ nhỏ giọng cầu xin giống như con mèo nhỏ. Vào giây phút cuối cùng của năm cũ, pháo hoa nổ tung. Ánh mắt của cô bị một bàn tay che lại, thanh âm duy nhất còn lại bên tai cô là câu nói kia: “Hạ Thụ, năm mới vui vẻ. Anh yêu em.”

Nhà mình ơi, có ai nhận quét mã Wechat không ạ?

-----oOo-----

CHƯƠNG 96: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Sáng hôm sau, Hạ Thụ bỗng lên cơn sốt cao.

Mùng một Tết, nhà họ Hoắc có quy định sáng sớm tiểu bồi phải dậy chúc Tết trưởng bồi và nhận bao lì xì. Sáng sớm Hoắc Cận Hành tỉnh dậy, anh ôm người bên cạnh theo thói quen thì lập tức thấy không đúng.

Cả người cô gái bên cạnh nóng bỏng, hai tay cô khoanh trước ngực, tay nắm lại thành nắm đấm, giống con mèo nhỏ không có cảm giác an toàn. Có vẻ cô thấy lạnh, lông mi dài khẽ run, vẻ mặt ửng hồng không giống bình thường.

Nhà họ Hoắc có bác sỹ gia đình, biết được Hạ Thụ bị bệnh, Cận Ân cũng không kịp ăn cơm đoàn viên, vội gọi bác sỹ đến khám cho cô.

Mọi người vây quanh ở cửa phòng Hoắc Cận Hành một lúc lâu, Cận Ân sợ quấy rầy đến Hạ Thu, còn có vài vị khách chưa đi, bà bảo Hoắc Chấn Xuyên đi tiếp khách trước, dẫn Diệp Nhược, Hoắc Cận Diễm và Hoắc Cận Diễm trông cô cẩn thận, có vấn đề gì thì nói ngay lập tức.

Mấy người đều nghe theo.

Bác sỹ đã khám xong, không có gì quá đáng ngại.

Chỉ bị cảm mạo, sốt cao lên tới 38 độ.

Bác sỹ gia đình vừa ra khỏi phòng, mọi người lập tức đi lên, Diệp Nhược vội hỏi: “Bác sỹ Vu, tình hình thế nào?”

Hoắc Cận Hành đứng phía sau cô ấy không nói gì, ánh mắt đều là sự lo lắng.

Bác sỹ Vu liếc anh một cái, ông ấy ho khụ khụ vài tiếng, sau đó dẫn Diệp Nhược sang một bên, nhỏ giọng nói gì đi.

Hoắc Cận Hành yên lặng nhìn họ, anh nhú mào.

Diệp Nhược nghe xong thì rất ngạc nhiên, cô ấy tỏ vẻ đã hiểu.

Đợi tiễn bác sỹ Vu rời đi, Diệp Nhược trở lại, Hoắc Cận Hành không thể kiềm chế được, anh tiến lên hỏi: “Chị dâu, rốt cuộc làm sao vậy?”

Hoắc Cận Diễm ôm Hoắc Thu Nam nhàn tản dựa vào cánh cửa, Hoắc Thu Nam chớp mắt hỏi: “Ba, thím nhỏ bị sao vậy? Tại sao lại không đi chúc Tết ông cố với chúng ta?”

“Ngoan, thím nhỏ bị bệnh.” Hoắc Cận Diễm xoa đầu cậu bé: “Chúng ta để thím nhỏ nghỉ ngơi.”

Diệp Nhược khẽ ho, dường như có vẻ khó mở miệng: “Không có gì...”

Hoắc Cận Hành nhú mào.

Cô ấy nói rất uyển chuyển, giọng nhỏ dần: “Tiểu Hành, tôi qua hai đứa làm...
Mấy lần?”

Hoắc Cận Hành cứng đờ.

Trái lại Hoắc Cận Diễm bên cạnh không nhịn được, bật cười ra tiếng.

Tại Hoắc Cận Hành đỏ lên, xấu hổ trừng anh ấy: “Cười cái gì!”

“Không có gì, không có gì...” Anh ấy che miệng cố nhịn cười, mặt cũng đỏ bừng lên: “Anh chỉ muốn nói em kiềm chế chút. Mới trở về được một ngày, cô nhóc kia gầy như vậy, em cẩn thận lại ép con bé...”

Hoắc Cận Hành then quá hóa giận, anh giơ chân đá anh ấy.

Hoắc Cận Diễm ôm Hoắc Thu Nam trốn sang một bên, trêu chọc: “Này, không được động tay động chân! Động tay động chân chúng tỏ là chột dạ!”

Hoắc Thu Nam đồng ngôn vô kỵ hỏi: “Ba, mấy lần cái gì? Mấy lần cái gì vậy ạ?”

Hoắc Cận Diễm quả thật sắp cười điên rồi, che mắt cậu bé lại: “Không sao, con trai, con không hiểu đâu. Phi lễ chứ nghe, sau này con lớn sẽ hiểu.”

Hoắc Cận Hành bực mình.

:Được rồi, đừng ồn ào nữa, đều là người lớn rồi mà không ra dáng gì hết!” Cuối cùng vẫn là Diệp Nhược cắt ngang, cô ấy dùng sức đẩy Hoắc Cận Diễm: “Đi mau! Thu Nam vẫn còn ở đây mà anh nói gì vậy! Làm anh mà không ra dáng làm anh, làm ba cũng vậy, anh mau đi đi!”

Hoắc Cận Diễm không dám phản bác, đỡ Diệp Nhược, rồi ôm Hoắc Thu Nam rời đi trước.

Chờ anh ấy rời đi, Diệp Nhược mới nói: “Ừm... Tiểu Hành, em đừng lo lắng quá, thật ra là do thời tiết lạnh. Mấy ngày nay thời tiết vừa lạnh vừa ẩm. Con bé mới từ phương Bắc đến, không thích ứng được với khí hậu là điều bình thường. Em vẫn nên tiết chế một chút... Quan tâm đến cơ thể con bé.”

Hoắc Cận Hành cực kỳ xấu hổ: “Em biết rồi, chị dâu.”

Khi Hoắc Cận Hành vào phòng ngủ, Hạ Thụ đã tỉnh.

Cô không bị đồ mồ hôi, mặc áo ngủ màu xám rộng thùng thình của anh, giống như một con gấu xám nhỏ.

Thế nhưng trạng thái của con gấu nhỏ này ỉu xiu, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên, cười yếu ớt với anh: “A Hành.”

Cô giang hai tay với anh, chờ mong nhìn anh.

Muốn ôm một cái.

Hoắc Cận Hành vội đi qua ôm cô vào lòng. Hạ Thụ ôm chặt lấy anh, đầu cọ cọ vào ngực anh.

Hoắc Cận Hành xoa đầu cô: “Còn khó chịu không?”

“Có...” Cô yếu ớt trả lời, giống như tốn hết sức để nói một từ vậy. Hoắc Cận Hành thấy vậy thì vừa rất áy náy và đau lòng.

“Anh xin lỗi.”

“... Dạ?” Cô mơ hồ, ngẩng đầu lên nhìn anh, khó hiểu: “Sao anh lại xin lỗi.”

Hoắc Cận Hành mím môi: “Tôi qua... Anh hại em bị bệnh.”

Hạ Thụ cảm thấy xấu hổ, nhìn anh hai giây rồi cúi đầu xuống, giọng nhỏ xíu: “Đúng... Là tại anh.”

Cô vùi đầu trong ngực anh cười khanh khách: “Vậy nên, em phải phạt anh...”

Hoắc Cận Hành không phản bác, ánh mắt dừng trên vết đỏ trên cổ tay cô, là lần cuối đêm qua để lại.

Anh nhẹ nhàng xoa cổ tay cô.

Nhiệt độ cơ thể cô luôn thấp hơn nhiệt độ cơ thể anh, nhưng giờ phút này anh nắm cổ tay cô, rõ ràng tay cô còn nóng hơn tay anh. Anh cúi đầu chạm trán mình vào trán cô, thử đo nhiệt độ của cô.

Vẫn quá nóng.

“Chờ anh một chút.” Hoắc Cận Hành nhẹ nhàng để cô nằm xuống, đắp chăn cẩn thận cho cô, anh đi đến ngăn tủ để tìm thuốc.

Anh không thường xuyên ở đây, có rất ít thuốc, cũng may có thuốc hạ sốt.

Sau khi đun nước, pha thuốc, rồi để nguội, anh lại trở về giường, ôm cô vào lòng, đưa cốc nước cho cô: “Uống thuốc trước.”

Hạ Thụ nhíu mày lắc đầu: “Không muốn, không muốn! Mùi rất khó ngửi, chắc chắn là rất đắng!”

“Ngoan nào.” Anh để cốc gần hơn: “Em bị bệnh, uống thuốc mới nhanh khỏi.”

“Không!”

“Nhanh nào.” Anh kiên nhẫn dỗ cô, giọng điệu cũng không cho phép cô từ chối: “Em ngoan nào, đừng để anh lo lắng.”

“Em bị bệnh vì ai chứ!” Hạ Thụ nghe thấy giọng nói như mệnh lệnh của anh, cô cũng buồn bực, chui ra khỏi lòng anh, không muốn để ý đến anh nữa.

Hoắc Cận Hành không thể phản bác được câu này của cô, bàn tay cầm cốc nước đưa cho cô chậm rãi buông xuống.

Lông mi của anh cũng rũ xuống.

Về mặt áy náy, cô đơn.

Hạ Thụ thấy anh như vậy thì rất đau lòng, cô nghĩ có phải thái độ của mình quá đáng lắm không, sự tội lỗi dâng lên.

Cô cắn môi, sáp lại gần anh: “A Hành...”

“Bỏ đi.” Hoắc Cận Hành cười với cô, để chén nước lên tủ đầu giường, dáng vẻ vẫn kiên nhẫn và dịu dàng: “Em không muốn uống, vậy không uống nữa, không sao.”

“Uống, uống! Em uống ngay bây giờ...” Trong lòng cô cực kỳ khó chịu, rất sợ anh sẽ đau lòng, vội cầm lấy cốc nước, nhắm chặt mắt nuốt thuốc xuống.

Hoắc Cận Hành ngẩn ra.

Rõ ràng là cô không thích uống, cả khuôn mặt đều nhăn lại. Nuốt thuốc xuống thật sự rất khó khăn, thỉnh thoảng lại lè lưỡi ra để dằn nén cơn buồn nôn.

Anh yên lặng nhìn, dần nhú mảy, cảm thấy tắc thịt trên người mình đều bị véo chặt, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

Đương nhiên anh nhìn ra được cô thỏa hiệp bởi vì anh.

Hoắc Cận Hành nhìn vết đỏ trên cổ tay cô, rồi lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, anh có cảm giác có một viên đá đè lên tim mình, vừa đau vừa khó chịu.

Trong lòng Hoắc Cận Hành biết thật ra Hạ Thụ không thích rất nhiều thứ, nhưng đa phần cô đều thỏa hiệp vì anh.

Chẳng hạn như chuyện cô vừa uống thuốc, chẳng hạn như khi trên giường cô không thích bị trói, hoặc rõ ràng thích tự do tự tại, không thích bị trói buộc bởi quy củ, nhưng lại nguyện ý học tập vì anh.

Uống xong thuốc, Hạ Thụ vội vàng thở dốc, cô gấp gấp gọi anh: “A đáng, đáng quá! Đáng chết mất! A Hành, anh có kẹo...”

Còn chưa dứt lời, cả người cô bỗng bị kéo về phía trước, miệng bị bịt kín, nụ hôn của anh rơi xuống.

Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại, hôn thật sự rất sâu.

Thuốc này quả thật rất đắng.

Đầu lưỡi của anh còn dính vị đắng của thuốc, lan đến cả khoang miệng của anh đều là vị này.

“Này!” Hạ Thụ ngạc nhiên, vội vàng đẩy anh ra.

Cô đẩy rất mạnh, nhú mảy: “A Hành, anh điên rồi hả! Em đang bị ốm!”

Mắt Hoắc Cận Hành tối sầm: “Anh biết!”

“Sẽ bị lây bệnh!”

“Lây thì lây.” Anh duỗi tay xoa ấn đường của cô, muốn cô thả lỏng.

“Sao thế được!” Hạ Thụ hơi tức giận, hất tay anh ra, nhưng sau đó vẫn nhào vào lòng anh.

Lỗi tại cô dán vào vị trí tim anh, cô cười ngây ngô: “Anh khiến em bị bệnh, phạt anh không được bị cảm, anh còn phải chăm sóc em đó...”

Cơ thể Hoắc Cận Hành cứng đờ.

Cô vốn mệt mỏi, uống thuốc xong thì buồn ngủ, cả người dựa vào người anh mềm như nước: “A Hành, em mệt quá, không... Không cho anh di chuyển, chờ em ngủ anh mới được đi, biết chưa...”

Anh cúi đầu gọi cô: “Hạ Thụ.”

“Dạ?”

“...”

Một lúc sau vẫn chưa nhận được câu hỏi của anh, Hạ Thụ muốn hỏi nhưng lại không có chút sức sức, cô rơi vào giấc ngủ.

Tròng phòng yên tĩnh.

Hoắc Cận Hành lẳng lặng nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, ngón tay khẽ chạm vào má cô, ánh mắt phức tạp.

Hạ Thụ.

Có thể đừng tốt như vậy không?

Sẽ khiến anh đau lòng, áy náy, khiến anh cảm thấy mình không xứng.

—

Khi Hạ Thụ tỉnh dậy, đã là gần tối.

Cô tỉnh dậy bởi nóng.

Trên người Hạ Thụ mặc áo ngủ nhung của Hoắc Cận Hành, trong lúc cô ngủ, Hoắc Cận Hành còn đắp thêm một cái chăn dày cho cô, mở máy sưởi cao nhất.

Trong mơ Hạ Thụ liên tục đổ mồ hôi, cô cảm giác mình đang ngâm mình trong nước sôi, khó chịu đến mức khó thở.

Khi mở mắt ra, thì phát hiện Hoắc Cận Hành đang nấu canh gừng, mùi lan khắp không gian, anh đang cho đường đỏ vào.

“A Hành...”

Hoắc Cận Hành thấy cô thức dậy, anh múc một bát canh gừng, xác nhận mùi vị ổn mới bung một bát đến cho cô.

“Dậy rồi.” Anh mỉm cười.

“Vâng.”

Hoắc Cận Hành kê gối sau lưng cho cô, anh đưa bát nước gừng cho cô: “Uống cho nhuận họng, cẩn thận nóng.”

Hạ Thụ ngoan ngoãn nhận lấy, thấy anh vẫn nhìn chăm chăm mình, cô duỗi bàn chân nhỏ ra khỏi chăn.

Quá nóng.

Như vậy mới mát mẻ hơn một chút.

Hoắc Cận Hành không quay đầu lại, dịu dàng nhìn cô, nhưng trong khoảnh khắc cô duỗi chân ra, anh bỗng nói nghiêm nghị: “Cho chân vào.”

Hạ Thụ vội rút chân lại, cô bị sặc, bắt đầu ho khan.

Hoắc Cận Hành vội vỗ lưng cho cô.

Cô ghen đến đỏ mặt, ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “A Hành, anh có mắt sau gáy sao?”

Rõ ràng anh...

Anh cười ung dung: “Không có.”

Chẳng qua tâm tư đều đặt hết trên người cô.

Uống canh gừng làm chảy mồ hôi, cô vốn đã nóng, uống xong càng thấy ngọt ngọt hơn.

Hạ Thụ đổ mồ hôi khó chịu, cô đưa tay kéo cổ áo ngủ.

“Em làm gì vậy?” Hoắc Cận Hành phát hiện, anh nhíu mày ngăn cản: “Đừng kéo linh tinh.”

Anh cẩn thận kéo lại cổ áo giúp cô.

“Nóng quá, A Hành.” Khuôn mặt Hạ Thụ nhăn lại, cô cau mày, lấy tay quạt gió: “Em muốn thay quần áo.”

“Không được.”

“Em nóng.” Cô nhỏ giọng cầu xin: “Em nóng sắp chết rồi, A Hành, em đã ra mồ hôi, hạ sốt rồi, không tin anh sờ thử xem.”

Hạ Thụ kéo tay anh để lên trán mình, trán cô chảy mồ hôi ròng ròng, nhiệt độ đã giảm bớt. Anh lấy nhiệt kế đến.

36. 4°C.

Quả thật không sốt nữa.

Anh thăm thở phào, nhưng bên ngoài thì không: “Em vừa mới đổ mồ hôi, lúc này càng không thể để bị trúng gió, để anh bỏ một lớp chăn ra trước.”

Cho dù không quá bằng lòng, cuối cùng Hạ Thụ vẫn không làm trái lời anh, rầu rĩ nói: “Vâng”, sau đó đá bay chăn ra.

Hoắc Cận Hành lặng lẽ chỉnh nhiệt độ xuống hai độ, anh kiên nhẫn tìm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô.

Tối nay là mừng Một Tết, nhà họ Hoắc vốn có tiệc đoàn viên.

Nhưng có lẽ Hoắc Cận Hành cản dận, cả buổi tối không có ai đến đây làm phiền, chỉ có dì giúp việc Trương đến gõ cửa một lần để đưa cơm.

Bữa tối thanh đạm nhưng vẫn có dinh dưỡng, đầu bếp cố gắng làm theo khẩu vị của cô, để cho cô dưỡng bệnh, nhưng đồng thời cũng không quá thèm ăn.

Buổi tối nằm trên giường xem xuân vãn, Hạ Thụ ngẩng đầu lên khỏi ngực anh: “A Hành, hôm nay tâm trạng anh không tốt sao?”

“Không.” Trong phòng chỉ bật đèn tường, ánh sáng TV phản chiếu khuôn mặt trắng nõn của cô, Hoắc Cận Hành cúi đầu cười: “Sao em lại hỏi vậy?”

“Ừm... Em cảm thấy vậy.” Cô nghịch vạt áo của anh, vẻ mặt đã hồng hào hơn một chút: “A Hành, em cho rằng anh làm em bị bệnh, cho nên mới...”

Anh không trả lời, hôn lên trán cô: “Em mau khỏe nhé.”

Tối hôm qua hai người tắm cùng nhau, lúc này trên người anh có mùi giống cô. Điều này khiến cô rất lưu luyến, vùi mặt vào cổ anh hít một hơi.

“A Hành, anh đừng không vui! Em không thích ứng được với thời tiết bên này mà thôi, không trách anh...”

Nghe cô nói vậy, Hoắc Cận Hành càng thấy đau lòng hơn, anh ôm chặt lấy cô: “Hạ Thụ.”

Do dự một lát, anh nói: “Sau này, nếu em không thích... Hoặc không nhận được...” Anh khó mở miệng, nói rất chậm: “Thì hãy nói ra... Không cần nhẫn nhịn.”

Hạ Thụ nghe hiểu anh nói cái gì, hai má nóng lên.

“Em, em có nói!” Cô ngồi dậy, lông mi rũ xuống, không dám nhìn anh: “Em còn khóc rồi! Còn cầu xin anh... Là anh không... Không...”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành lẩn trốn: “Anh cho rằng em...”

Có lẽ hai người rất ít thảo luận đến vấn đề này, lúc này không khí vô cùng xấu hổ, hai người đều im lặng.

Yên lặng một lát, Hạ Thụ nghĩ đến chuyện gì đó, ánh mắt chớp chớp: “A Hành, hay là như vậy, anh đồng ý với em một chuyện! Chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện này, được không?”

“Chuyện gì?”

“Anh đồng ý trước đã!”

Hạ Thụ không nói cụ thể là gì, chỉ chỉ chắc chắn sẽ không chạm đến nguyên tắc, không để anh khó xử. Hoắc Cận Hành hết cách, chỉ có thể cười đồng ý.

Hạ Thụ che miệng cười, cô ra lệnh: “Vậy anh nhắm mắt lại.”

Hoắc Cận Hành nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại.

“Không được ti hí! Không được nhìn trộm.”

Hạ Thụ không nhận được cười, cô lấy dây đai áo tắm, thử dùng sức kéo mạnh, xác định nó chắc chắn, cô mới gật đầu hài lòng.

Dây đai quấn quanh cổ tay, trong lòng Hoắc Cận Hành có cảm giác bất an.

Anh bỗng mở mắt ra: “Hạ...”

“Này, anh phạm quy!” Cô lấy tay che mắt anh lại, tay kia ngăn hai cổ tay anh lại, cười hì hì: “Anh đồng ý với em rồi! Nhắm mắt, không được nhìn!”

“Em muốn làm gì?”

“Không nói cho anh biết.”

Hạ Thụ nhìn xung quanh, cô vớ lấy một cái áo ở bên cạnh, dùng tay áo quấn quanh mắt anh. Cô không nhiều lời, nhanh chóng quấn dây áo choàng quanh cổ tay anh, sau đó buộc vào thành giường.

Hạ Thụ vẫn nhớ chuyện cái cà vạt, lần này cô có đề phòng.

Cô buộc nút thắt lại, cô lấy thêm một cái thắt lưng quấn thêm một lần nữa, làm cho anh muốn trốn cũng không trốn được.

Hoắc Cận Hành đã đoán được cô muốn làm gì, giọng như vừa bất lực vừa mang theo chút cảnh cáo: “Hạ Thụ.”

Hạ Thụ cười, thưởng thức kiệt tác của mình, sau đó chậm rãi cúi người hôn lên môi anh.

Đương nhiên Hoắc Cận Hành cũng cảm nhận được đôi môi mềm mại kia.

...

Nó hoàn toàn khác so với nụ hôn anh kiểm soát.

Rất kỳ diệu... Cũng rất khó diễn tả.

Kỹ thuật hôn của cô không tốt, cô hôn trúc trắc như gãi ngứa vậy, đôi môi cô giống như viên kẹo đến bên môi, khiến anh muốn thưởng thức, nhưng lại không thể ăn.

Anh ngẩng cằm lên, muốn có nhiều hơn.

Hạ Thụ cảm giác được, cô cười thầm, vừa hôn, tay vừa yên lặng chui vào áo anh, chạm vào chính xác vết sẹo trên bụng anh.

Cô khẽ cào vào nó.

Hoắc Cận Hành hít sâu một hơi, anh nắm chặt tay đang bị trói lại.

“Đừng sờ loạn.” Anh nói.

Hạ Thụ trở nên nghịch ngợm, cô mở lên môi anh, đầu ngón tay lại vẽ vòng tròn: “A Hành, anh sao thế?”

Mắt Hoắc Cận Hành bị che lại, không nhìn thấy cô, anh chỉ có thể cắn răng nói: “Hạ Thụ... Đừng nghịch.”

“Không muốn.” Hạ Thụ càng vui hơn, cũng gan dạ hơn, ngón tay cô lướt qua làn da anh như đánh đàn, học theo anh, thổi khí bên tai anh.

Hoắc Cận Hành run lên, anh đỏ mặt hời, né tránh theo bản năng, thấp giọng nói: “Hạ Thụ!”

“Sao thế?” Giọng cô gái lạnh lạnh, chứa ý cười, còn thoải mái kéo tay anh.

Ngực Hoắc Cận Hành phập phồng: “Đừng đùa!”

“Em không đùa mà.” Cô cười trong veo, hôn lên yết hầu của anh.

Hoắc Cận Hành thấp giọng rên rỉ.

Anh thử dỗ dành cô: “Hạ Thụ, không nghịch nữa nhé? Ngoan... Chúng ta đi ngủ nhé, không còn sớm nữa.”

“Em không.” Hạ Thụ quyết đoán từ chối: “A Hành, anh quên rồi? Em đã ngủ cả ngày rồi. Bây giờ tinh thần vô cùng sảng khoái, chúng ta cứ từ từ.”

Anh hít sâu một hơi.

Không khí xung quanh càng ngày nóng hơn, ngón tay Hoắc Cận Hành xanh trắng, trên trán đều là mồ hôi.

Hạ Thụ biết từ trước đến nay anh nhẫn nhịn rất giỏi. Cô vén áo anh lên, kéo lên đến bả vai, cơ bụng và thắt lưng lộ ra, cô càn rỡ gãi vào eo anh.

Hoắc Cận Hành nắm chặt tay đến nỗi phát ra tiếng nhỏ, giọng cực kỳ đè nén: “Hạ Thụ!”

Hạ Thụ cười không ngừng, ngâm nga: “A Hành, anh kêu đi! Em muốn nghe, phòng anh cách âm rất tốt, anh kêu lớn tiếng lên!”

“...” Hoắc Cận Hành cắn chặt quai hàm không lên tiếng nữa, cổ tay anh run rẩy không ngừng, trên trán có mồ hôi rơi xuống.

...

Trêu chọc một lúc lâu, Hạ Thụ cảm thấy mệt mỏi, cô nằm bên cạnh anh thở dốc.

Cả người Hoắc Cận Hành giống như bị dội nước vậy, trên người rất nhiều mồ hôi. Dường như anh cũng hết sức, chỉ còn tiếng hít thở dồn dập.

Nghỉ ngơi một lát, Hạ Thụ lại ngồi dậy, nghiêng người ôm lấy anh.

Hoắc Cận Hành cảm giác có một cánh tay mềm mại ôm lấy mình, anh cúi đầu nói: “Em cách xa anh một chút.”

Hạ Thụ: “A Hành, anh giận sao?”

Cô kéo ống tay áo che mắt anh xuống.

“Không phải.” Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại, lông mi đã ướt sũng vì mồ hôi, hô hấp cũng bình ổn lại: “Trên người anh nhiều mồ hôi, em đừng dựa vào anh.”

Hạ Thụ cười ngọt ngào, hôn một cái lên mặt anh, tay càng ôm chặt hơn: “Em không chê!”

Hai tay Hoắc Cận Hành vẫn bị trói, hơi thở ổn định, anh nói: “Em chơi đủ chưa?”

“...”

“Cởi trói cho anh.”

Hạ Thụ chột dạ, cô ra vẻ ngây thơ, chớp chớp mắt, xoa đầu anh giống như xoa lông con vật nhỏ: “Được rồi, anh đừng vội, nghỉ ngơi trước một lát, không nóng

này, không vội.”

Hạ Thụ nằm trên ngực anh, cô tinh nghịch lè lưỡi, nghe tiếng tim anh đập.

Tim người đàn ông đập rất mạnh mẽ, có một giọng nói truyền đến: “Hạ Thụ.”

“Dạ?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của anh.

Con người sâu thẳm lặng lẽ nhìn chăm chăm cô, một lúc sau Hoắc Cận Hành cười nhạt: “Em chờ đó cho anh.”

“...”

-----oOo-----

CHƯƠNG 97: NT HÀNG NGÀY

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Hạ Thụ không hết cảm ngay lập tức, cô dưỡng bệnh ở đây một khoảng thời gian, kéo dài đến hết kỳ nghỉ đông.

Khoảng thời gian này, Hạ Thụ được trải nghiệm cuộc sống của thiếu phu nhân nhà giàu.

Không chỉ có bác sỹ gia đình chủ động đến khám hàng ngày, mỗi ngày ba bữa cơm, trà chiều đều có người đưa lên đến cửa, ngay cả việc đi lại hàng ngày cũng có người giúp đỡ. Ăn cơm chỉ việc mở miệng, đi ra ngoài thậm chí không cần động chân, đến cả mặc quần áo cũng có Hoắc Cận Hành mặc giúp.

Hạ Thụ từng hoài nghi liệu mình có phải phế nhân hay không.

Nhưng được chăm sóc kỹ càng cũng có chỗ tốt, trong một khoảng thời gian, thần sắc và cơ thể của cô rõ ràng tốt hơn rất nhiều, thậm chí eo còn béo lên một vòng.

Hạ Thụ rất tức giận vì chuyện này, cô nghiến răng nghiến lợi: “A Hành, em nghi ngờ là anh cố ý! Cố ý làm em bị bệnh, sau đó cố ý nuôi em như heo, chỉ vì muốn em béo lên!”

Trái lại Hoắc Cận Hành rất vui mừng, lúc cô soi gương, anh còn làm như vô tình véo véo eo cô.

Hạ Thụ vỗ mạnh vào tay anh.

Anh cười: “Béo tốt hơn, sờ tốt hơn.”

“Này!” Hạ Thụ đám anh: “Đừng tưởng rằng em không biết anh muốn gì, không phải anh muốn em béo thành heo, sau đó không cần em nữa chứ gì!”

Cô véo mặt anh giống như nhào đất nặn, cho hả giận.

Hoắc Cận Hành bất lực.

Cô nhìn anh đầy cảnh cáo: “A Hành, anh đừng có mơ đẹp như vậy!”

Hoắc Cận Hành cười, ôm lấy cô: “Mơ như vậy, anh cũng không dám.”

Năm nay là năm đầu tiên Hạ Thụ đến đây, Hoắc Cận Diễm và Diệp Nhược đã lên kế hoạch đi du lịch, tính toán dẫn cô đi chơi quanh Nam Xuyên.

Kết quả cô bỗng bị bệnh, cuối cùng hầu hết hành trình chỉ có thể hoãn lại. Cũng may là khu vực xung quanh nhà họ Hoắc cũng không nhàm chán, cô thể đi chơi một vài nơi gần đó.

Vào ngày hôm sau ngày Hạ Thụ bị bệnh, đã xảy ra một hiểu lầm nhỏ.

Sáng sớm hôm đó, Hoắc Cận Hành đến phòng ăn hỏi thăm ông cụ Hoắc và vợ chồng Hoắc Chấn Xuyên, Cận Ân, khi anh ra khỏi cửa thì trùng hợp gặp vợ chồng Hoắc Cận Diễm.

Hoắc Cận Diễm thấy Hoắc Cận Hành mệt mỏi, dường như không được ngủ nhiều lắm. Mắt có vết thâm, hai cổ tay còn có vết hồng rõ ràng, anh ấy tím tái.

“Chậc... Đã nói hai đứa rồi, bị bệnh còn chơi lớn như vậy! Không hổ là em.”

Hoắc Cận Hành không khách sáo cho anh ấy một đạp.

Thời gian nghỉ đông của Hoắc Cận Hành ngắn, năm mới rơi vào ngày 5 tháng 2, ngày 10 tháng 2 anh phải quay về Đế Đô.

Hôm trước khi trở về, vợ chồng Hoắc Chấn Xuyên và Cận Ân còn tìm Hạ Thụ trò chuyện.

Hạ Thụ đến Nam Xuyên, hai người họ bận rộn, không hoàn toàn quan tâm được đến cô, nhưng vẫn đối xử với cô rất tốt.

Việc ăn, mặc, chỗ ở, đi lại của cô ngoài có Hoắc Cận Hành, hai người họ cũng chuẩn bị rất chu đáo, cẩn thận.

Cận Ân nói: “Tiểu Mộc à, lần này cháu đến Nam Xuyên, chú dì vẫn chưa thể nói chuyện cẩn thận với cháu được, không dẫn cháu ra ngoài chơi được, cháu đừng để bụng. Lần sau cháu có thể đến lúc rảnh rồi, chú dì sẽ dẫn cháu đi ngồi du thuyền, đưa cháu đi chơi thật vui.”

“Không có, chú Hoắc, dì Cận.” Hạ Thụ cười khanh khách, mắt hạnh trong veo: “Cháu biết hai người bận, lần này cháu chơi cũng rất vui. A Hành vẫn luôn ở cùng cháu, còn có anh cả và chị dâu cũng đưa cháu đi chơi rất nhiều nơi, cháu rất vui vẻ.”

“Vây là tốt rồi.” Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên nghe vậy thì vui mừng, hai người liếc nhìn nhau, về mặt do dự.

Lần này Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên gọi cô đến là muốn tâm sự với cô về Hoắc Cận Hành.

Có lẽ vì sau khi Hoắc Cận Hành trở về nhà, anh luôn trầm mặc ít nói, không thích tranh giành khiến Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên cảm thấy giữa bọn họ luôn có một tầng phân cách. Bọn họ cũng từng trao đổi với anh, xem rốt cuộc trong lòng anh nghĩ gì, muốn gì, nhưng thử rất nhiều năm, đều không có kết quả.

Hai vợ chồng rất buồn rầu vì chuyện này.

Thậm chí Cận Ân còn nghĩ, có phải anh rất chán ghét nhà họ Hoắc không, rất chán ghét bọn họ.

Hạ Thụ nghe hiểu được, mắt cô cong lên: “Không có đâu ạ, sao có chuyện đó được! Chú dì, sao A Hành có thể ghét mọi người được, rõ ràng A Hành rất yêu mọi người.”

Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên đều sững sờ, Hoắc Chấn Xuyên thụ sững nhược kinh: “Là Tiểu Hành... Nói như vậy với cháu sao?”

“Không có.” Hạ Thụ lắc đầu, cô cười tươi: “Nhưng cháu hiểu anh ấy!”

Hạ Thụ nhớ lại chuyện rất lâu trước kia, trước mặt cô là chàng trai gầy yếu.

Cô nói: “Chú dì, lúc nhỏ A Hành luôn nghĩ là mình bị vứt bỏ, vậy nên anh ấy thấy không cam lòng, cũng rất muốn tìm ba mẹ mình hỏi một câu, tại sao lại vứt bỏ anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn dành sự tôn trọng với ba mẹ mà anh ấy chưa từng gặp, lúc nhỏ anh ấy cũng rất tốt, rất lương thiện, sẽ không hận một ai.”

“Lúc đó anh ấy còn thường nói với cháu, nói hăm mộ cháu có người nhà, có ba, có ông nội, còn hỏi, nếu anh ấy có người nhà, chắc hẳn họ cũng đối xử tốt với anh ấy. Cháu nhớ lúc học tiểu học, chúng cháu phải viết văn, đề bài là viết về ba mẹ mình, cháu vẫn nhớ mấy câu anh ấy từng viết.”

“Mặc dù tôi chưa từng được gặp ba mẹ mình, nhưng bọn họ cho tôi sinh mệnh, mang tôi đến với thế giới này, là người cho tôi thấy ánh mặt trời và trời xanh, cảm nhận làn gió mát và tuyết mùa đông. Có lẽ bọn họ vứt bỏ tôi vì bất đắc dĩ, hoặc cũng có thể vô ý để mất tôi, cũng có thể là vì không thương tôi, có thể bây giờ họ không còn nhớ đến tôi, nhưng tôi vẫn rất thương họ.”

“Chú dì, A Hành là người trầm tính, gặp chuyện gì cũng không nói, cái gì cũng thích giấu trong lòng, nhưng mọi người không thể hiểu làm anh ấy được, anh ấy yêu mọi người, rất rất yêu. Mọi người đều là những người rất quan trọng trong lòng anh ấy.”

Cận Ân yên lặng nghe, hốc mắt ướt át.

Bầu không khí cuộc trò chuyện rất tốt, sau đó Cận Ân còn nói về cuộc sống của Hoắc Cận Hành khi vừa về nhà.

Khoảng thời gian đó không có Hạ Thụ, cô nghe rất chuyên chú, giống như cô trải qua những ngày tháng tẻ nhạt đó với anh, cảm nhận con đường anh đã từng lựa chọn.

Thành tích Hoắc Cận Hành rất tốt, sau khi anh vào trường tư nhân, vẫn liên tục đứng thứ nhất.

Vào ngày bỗng mất liên lạc với cô, anh làm loạn ở trường học một trận. Sau đó cuối cùng cũng đến ngày nghỉ được về nhà, anh đỏ mắt cầu xin bọn họ để anh trở lại Thanh Thành.

Sau khi anh trở về từ Thanh Thành, hồn bay phách lạc, lúc nào cũng uể oải.

Đi thi thì nộp giấy trắng, thành tích xuống dốc không phanh, trốn học, mắc lỗi nghiêm trọng.

Ông cụ Hoắc vô cùng tức giận, đón anh về nhà, nhốt trong nhà, để cho anh bình tĩnh suy nghĩ lại.

Anh dùng thế lực nhà họ Hoắc đi tìm cô, nhưng không tìm thấy, trốn trong phòng khóc một trận.

Hoắc Cận Hành học uống rượu, không ngờ bệnh đau dạ dày lại tái phát, dọa nhà họ Hoắc một phen, đây là lần đầu tiên anh phát hiện mình không uống rượu được, nằm viện vài ngày mới khá lên được.

Sau đó anh tròn mười tám tuổi, anh đi hiến máu, hàng năm đều đi.

Anh đi qua rất nhiều kho máu hiếm, từ Nam Xuyên, đến Đế Đô, nhưng đều không có cái tên anh mong muốn.

Bọn họ cũng biết anh hỏi người nào.

Khi Hạ Thụ đi ra khỏi phòng Cận Ân và Hoắc Chấn Xuyên, trong lòng cô thấy ấm áp, cũng thấy nặng trĩu.

Gặp Hoắc Cận Hành ở cuối hành lang.

Hôm nay, Hoắc Cận Hành đến trụ sở chính của Quân Dục ở Nam Xuyên với Hoắc Cận Diễm, anh vừa trở về, anh mặc âu phục đen, áo sơ mi trắng sạch sẽ, thất cả vạt cẩn thận.

Hạ Thụ dừng bước, cô đứng đó nhìn anh đi từng bước về phía cô, ánh mắt dừng trên mặt anh.

Xung quanh anh như tản ra ánh sáng, nhìn thấy cô gái đối diện dừng lại, anh lập tức đi qua, đứng trước mặt cô, xoa đầu cô: “Sao vậy?”

Hạ Thụ ngẩng đầu, nhìn anh không hề chớp mắt, đầu ngón tay nghịch cà vạt của anh.

Người đàn ông cười dịu dàng: “Hạ Thụ?”

Hạ Thụ cong môi, cô bỗng kéo cả vạt của anh về phía mình.

Hoắc Cận Hành bị cô kéo, cả người đổ về phía trước, cô vòng tay ôm lấy anh, ý cười càng sâu hơn.

Nụ hôn mềm mại ngọt ngào rơi xuống cổ anh, khuôn mặt Hạ Thụ vùi vào cổ anh, thổi khí bên tai anh: “A Hành, em thật sự rất yêu anh!”

...

Ngày hai người chính thức rời khỏi Nam Xuyên, cả nhà họ Hoắc đều ra tiễn.

Tiểu Thu Nam còn khóc, ôm chân Hạ Thụ không buông tay: “Hu hu, thím nhỏ, cháu không muốn thím đi đâu, thím ở lại với Thu Nam được không, hu hu...”

Mấy ngày nay, quan hệ giữa Hoắc Thu Nam và Hạ Thụ rất tốt, nhất là sau khi Hạ Thụ bị bệnh.

Hai người rất giống nhau, đều sợ đắng, thích ăn ngọt. Mỗi lần Hạ Thụ uống thuốc đều rất khó khăn, Hoắc Cận Hành phải tìm rất nhiều vị kẹo để cho cô ăn sau khi uống thuốc.

Năm nay Hoắc Thu Nam bắt đầu tới giai đoạn thay răng, Hoắc Cận Diễm và Diệp Nhược không dám cho cậu bé ăn nhiều kẹo. Hoắc Thu Nam phát hiện Hạ Thụ có kẹo, thường xuyên nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, Hạ Thụ thấy vậy, đều chia cho cậu một nửa.

Hoắc Thu Nam quả thật rất yêu thím nhỏ.

Cả nhà đều bất lực.

Đỗ dành cả một buổi, Hoắc Thu Nam mới thút tha thút thít buông tay, cũng đến gần thời gian làm thủ tục.

Hai người đi theo lối đi VIP, kiểm tra an ninh, kiểm tra vé máy bay, rồi lên máy bay.

Thời tiết dạo này ở Nam Xuyên và Thời Tiết đều rất tốt, máy bay không bị delay. Đến khi máy bay cất cánh ổn định, Hoắc Cận Hành kéo tấm che giúp Hạ Thụ, hỏi: “Buồn ngủ không? Em muốn ngủ không?”

Hạ Thụ lắc đầu.

Chỗ ngồi khoang hạng nhất rất rộng, nhưng cô lại chen chúc ngồi cùng anh, Hoắc Cận Hành thắt dây an toàn duy nhất cho cô.

Khi anh rút tay lại, Hạ Thụ lại nắm lấy cổ tay anh, cô vén tay áo của anh lên đến khuỷu tay.

Hoắc Cận Hành nhìn cô khó hiểu.

Hoắc Cận Hành rất trắng, mạch máu xanh rất rõ ràng dưới làn da trắng nõn của anh, cô khẽ sát lại, quan sát cẩn thận.

“Sao vậy em?” Hoắc Cận Hành thấy cô nhìn nửa ngày không nói gì, anh khó hiểu hỏi.

Hạ Thụ mím môi, ngẩng đầu lên, bàn tay xoa chỗ khuỷu tay anh, nói: “A Hành, sau này không cho anh đi hiến máu nữa.”

“...” Hoắc Cận Hành ngẩn ra.

Dứt lời, cô kéo tay áo anh xuống, vẽ mặt nghiêm túc: “Không phải trước kia anh nói máu trong kho máu có thể không sạch sẽ! Vậy kim lấy máu cũng có thể không sạch sẽ. Vậy nên sau này anh không được hiến máu nữa, không được đó, nghe chưa?”

Hoắc Cận Hành hoảng hốt ý thức được cô đang nói đến chuyện gì, anh nhìn cô chăm chú, bỗng nở nụ cười: “Không phải em cũng từng hiến máu cho anh đó sao?”

400 CC, nó khiến anh nghĩ lại là thấy đau lòng.

Hạ Thụ vuốt tóc, buồn bực nói: “Đó không giống...”

“Có gì không giống?”

“Dù sao cũng không giống!” Cô rất đau lòng, rõ ràng không muốn thấy anh bị thương đổ máu, nhưng lại luôn phải chứng kiến.

Cô ôm lấy cánh tay anh, trịnh trọng nói: “A Hành, anh đừng quên anh là túi máu nhỏ của em! Của một mình em! Không thể hiến máu cho người khác, không, được!”

Hoắc Cận Hành cười vui vẻ, véo má cô: “Bá đạo.”

Hạ Thụ đắc ý ngẩng đầu: “Đúng vậy!”

Máy bay này thuộc loại máy bay trung bình, khoang hạng nhất chỉ có hai vị trí, được khép kín, ghế có thể duỗi ra hoặc gấp lại, tay vịn chắc chắn, có thể nằm.

... Còn có dây an toàn.

Cô dựa vào anh như vậy, cực kỳ gần. Hoắc Cận Hành rũ mắt, đập vào mắt anh là cổ áo của cô.

Anh nhìn hai giây, rồi nhìn cô, con người có biến hóa rất nhỏ.

“...” Hạ Thụ bị ánh mắt đó của anh dọa sợ, cô vội nhảy ra khỏi người anh, kéo chặt cổ áo: “A Hành, anh điên hả! Đang trên máy bay đó!”

“Anh biết.” Ngược lại Hoắc Cận Hành cười nhạt, đáng vẻ vô tội: “Anh cũng chưa nói gì.”

Hạ Thụ oán trách: “Anh, anh sắp nói!”

Hạ Thụ đã có kinh nghiệm, bây giờ cô đã phản ứng rất nhanh, ánh mắt anh biến hóa một chút, là cô có thể nhìn ra anh suy nghĩ cái gì, nhất là...

Hoắc Cận Hành càng cười tươi hơn, tới gần cô.

Hạ Thụ trốn ra sau.

Anh trực tiếp kéo cô trở lại, Hạ Thụ sợ tới mức nhắm mắt lại khẽ kêu.

“Hạ Thụ.” Anh cố ý muốn nhìn dáng vẻ sợ hãi vì không trốn được cô, thông thả nói: “Em còn nhớ không, tối hôm đó anh đã nói gì?”

– “Em chờ đó cho anh.”

Hạ Thụ khẽ ho, giống như mất trí nhớ, không nhìn anh: “... Cái gì? Cái gì? Nói gì? Anh cũng có nói gì đâu!”

Anh cũng không vội, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nói: “Đừng sợ, sẽ không làm gì em trên máy bay.”

Anh kề sát vào tai cô: “Tương lai còn dài, chúng ta còn nhiều thời gian.”

“...”

Bị mất, hay trời gì đó thì tương lai có nhiều.

Sani: Máy bữa nay anh chị ghẹo nhau hoài 😊😊

-----oOo-----

CHƯƠNG 98: NT KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Moko

Sau kỳ nghỉ đông, trở về Đế Đô, tất cả trở về quỹ đạo, cuộc sống lại bận rộn như trước.

Nhưng trước đó còn xảy ra một chuyện khiến Hạ Thụ cảm thấy vừa bất ngờ lại vui mừng.

Sau nửa năm, <<Gặp em>> của Cố Vũ Thuần cuối cùng cũng được phát sóng. Bộ phim vừa mới phát sóng đã nhận được rất nhiều khen ngợi từ người trong nghề và khá giả.

Cốt truyện của CP phụ trong phim của Cố Vũ Thuần và Lăng Hạo, cũng là một diễn viên mới, tuyến tình cảm rõ ràng, cuốn hút đồng thời lại không lấn át cặp

chính, nhận được sự yêu thích của đông đảo khán giả, có thể nói là một đêm từ tuyến 18 phát lên.

Hoa Nhất cũng dốc hết sức xào nhiệt độ cho Cố Vũ Thuần, còn đo ni đóng giày cho cô một kế hoạch marketing trọn bộ. Cố Vũ Thuần là người mới trong giới giải trí nhưng lại thế như chẻ tre.

Số người hâm mộ trên Weibo của cô cũng tăng thêm mấy trăm nghìn người mỗi ngày.

Mặc dù tiếng tăm đã khác xưa nhiều, bản thân Cố Vũ Thuần cũng càng ngày càng bận rộn nhưng mỗi ngày cô vẫn sẽ lên Weibo đúng giờ, chọn vài lời nhắn của cư dân mạng để trả lời.

Lúc trước, khi chuyện hotsearch của Sở Kỳ và Hạ Sáu xảy ra, Cố Vũ Thuần cũng để lại ấn tượng khá sâu đậm trong lòng rất nhiều cư dân mạng ăn dưa lúc đó.

Bây giờ sau khi nổi danh lại “lật thẻ*” mỗi ngày, hình tượng thiếu nữ táo bạo, tính tình chính trực, chiều người hâm mộ của cô xây dựng cực kỳ được lòng khán giả.

* Từ lòng mạng, chỉ việc một mình tinh tương tác với bài đăng, lời nhắn, bình luận của fan trên weibo của mình.

[Chị gái nhỏ ơi! Em rất thích vai Tề Phi của chị nha a a a [hài lòng] ! Có tài, xinh đẹp, tam quan đứng đắn! Giống như bản thân chị gái nhỏ vậy! Em thành fan của chị rồi!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Cảm ơn đã ủng hộ, nhập cổ không thiệt*]

* Từ lòng mạng, chỉ làm việc gì đó nhất định sẽ được lợi, không chịu thiệt

[Chị gái ơi, nghe nói ngoài đời chị cũng biết chơi cello, có thật vậy không?]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Có biết chơi, chỉ là sẽ kéo ra tiếng lừa hí.]

@ [Tần Dã] V: [Lừa cũng chẳng phát ra được tiếng đấy.]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Biến!]

[Chị gái nhỏ có định đóng phim cổ trang không? Em cảm thấy chị siêu hợp cổ trang!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Mời vào album của tôi xem phim 《 Mỹ nhân kế 》 Bạn là fan giả!]

[A Thuần, bạn với Lăng Hạo ngoài đời thật có khả năng không?? A a a Xem CP trong phim của hai người cảm thấy thật quá xứng đôi!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Đều là anh em, sao tạo tình anh em xã hội chủ nghĩa được?]

@ [Tần Dã] V: [Cô sống cô độc suốt đời chính là dang hiến lớn nhất cho xã hội này.]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Biền!]

[Chị Thuần, bây giờ chị có dự định tham gia show giải trí không? Lần trước xem show giải trí có chị, em thấy thật sự rất thích chị! Nhớ xem chị tham gia chương trình quá đi!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Đang thảo luận một chương trình, đừng vội, sẽ có hết.]

[A Thuần, A Thuần, chị có định đóng phim điện ảnh không? Em thấy nét đẹp của chị cực kỳ hợp màn hình lớn!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Xem duyên phận, có cơ hội nhất định sẽ đóng, moah.]

@ [Tần Dã] V: [Trời ạ, vừa show giải trí vừa phim điện ảnh, rốt cuộc mọi người có cần mắt nữa không vậy?!]

@ [Cố Vũ Thuần] V: [Biền!]

...

Sau một thời gian, đông đảo cư dân mạng dần dần như phát hiện ra chuyện động trời nào đó, có một loại bình luận bắt đầu xuất hiện nhiều.

[Ha ha ha ha ha, mọi người có phát hiện không! Vì sao Tần Dã liên tục bình luận cho Cố Vũ Thuần. A ha ha ha, hơn nữa bình luận còn như thế kia ha ha ha ha ha, tôi sắp chết cười rồi.]

[Tần Dã và Cố Vũ Thuần quen biết??? Làng tôi mới lắp mạng*]

* Từ lòng mạng, kiểu “xin lửa” bên mình, chỉ một người lạc hậu tin tức, nhờ người khác giải thích

[Hầy, đều thuộc Hoa Nhất, đương nhiên quen biết rồi là đàn anh, đàn em mà, tôi đang buồn cười vì sao lần nào Tần Dã bình luận đều quý súc* như vậy.]

* Từ lòng mạng, ý nói một người, sự việc nào đó nhỏ mọn, xấu tính một cách hài hước, không phải nghĩa xấu

[Tần Dã đây là có thù oán gì với Cố Vũ Thuần à.]

[Hơn nữa mọi người có nhận ra không, các bình luận khác của Cố Vũ Thuần đều rất hòa nhã, dùng dấu chấm tròn, chỉ có lúc trả lời bình luận của anh ấy là dùng dấu chấm than ha ha ha ha ha, xuyên qua màn hình cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Cố Vũ Thuần.]

[Có cảm giác CP...]

Hashtag # Cố Vũ Thuần Tần Dã # lên bảng hotsearch bất ngờ.

Tuy rằng Tần Dã đã ra nước ngoài du học, tuyên bố tạm rời giới giải trí nhưng weibo của anh ấy lại chưa ngừng hoạt động, thường xuyên đăng vlog, vẫn có

nhiều người theo dõi.

Lúc đầu khi quần chúng ăn dưa trông thấy hotsearch này còn không hiểu vì sao, tưởng rằng họ công khai tình cảm, chờ sau khi ấn vào mới mở mang tầm mắt.

Bị lên hotsearch một cách bất ngờ như vậy, Abel tức giận giậm chân, gọi điện cho Tần Dĩ ở bên Thái Bình Dương bảo anh ấy thành thật một chút, đừng gây chuyện.

Bây giờ Cố Vũ Thuần là đối tượng trọng điểm mà Hoa Nhất nâng đỡ, nguồn gốc vẫn chưa ổn định, bất cứ biến động nhỏ nào cũng có thể tạo thành nhược điểm.

Tần Dĩ ngoài mặt đáp ứng nhưng ngày hôm sau lại gom góp, cắt ghép chín câu “Biến” khác nhau vào lưới 9×9, đăng weibo kèm caption: “Giúp mọi người bóc trần bộ mặt thật của chị gái Tề Phi trong lòng mọi người! [tức giận]]

Còn tự mình đăng một bài viết: [Làm người không làm người họ Tần, cưới người không cưới Cố Vũ Thuần. [mỉm cười]]

Đối với việc này, Cố Vũ Thuần chỉ trả lại một cái liếc mắt khinh thường.

Điều khiến người ta không thể ngờ tới là, nửa giờ sau weibo chính thức của Công ty giải trí Tần thị đăng bài đáp lại: “Được. Từ hôm nay tên của anh là “Dĩ”. [mỉm cười]]

Cư dân mạng cười điên rồi.

[Ha ha ha, tôi sắp chết cười rồi, weibo chính thức đấy! Vậy đây là bị trục xuất khỏi nhà à ha ha!]

[Dĩ, ngạc nhiên không, bất ngờ không, kích động không? Mau giữ chữ Tần của anh lại đi ha ha ha!]

[Nguyên vọng của anh đã được thực hiện, nhà họ Tần không cần anh nữa, Cố Vũ Thuần cũng bảo anh biến đi, chúc mừng anh @ [Tần Dĩ] V ha ha ha!]

@ [Tần Dĩ] V: [...]

Nhưng mà nháo thì nháo, một hôm, dưới weibo của Cố Vũ Thuần xuất hiện một bình luận mới: [A Thuần, em nhớ chị với chị Hạ Thụ là bạn đúng không? Chị biết gần đây chị Hạ Thụ làm gì không?]

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, có thêm nhiều người bắt đầu tò mò.

[Đúng đúng đúng! Lâu rồi không thấy Hạ Thụ và Hoắc nhị thiếu nữa nha!]

[A a a vẫn còn người nhớ đến CP Hoàn Thụ! CP Hoàn Thụ tiến lên!]

[Đúng đấy, gần đây Hạ Thụ đang làm gì vậy! Cầu trả lời!]

[A Thuần A Thuần! Cầu trả lời!]

Cố Vũ Thuần bận trăm công ngàn việc, sau khi trông thấy thì đáp lại: [Cảm ơn sự quan tâm của mọi người [hôn hôn] ! Lâu rồi tôi cũng không gặp Tiểu Mộc ~ Nhưng mà tôi nghĩ là... Khả năng cao là cô ấy bị ai kia trói ở nhà chuẩn bị thi đại học đấy! [hì hì]]

Cư dân mạng: [Ồm... Từ “trói” này dường như có hơi mờ ám.]

—

Đúng là gần đây Hạ Thụ đang chuẩn bị thi đại học.

Bây giờ đã là tháng 3 rồi, còn cách kỳ thi đại học chưa đầy ba tháng nữa, có thể nói là đã chân chính tiến vào giai đoạn ác liệt.

Hạ Thụ bỏ rơi kiến thức cấp ba nhiều năm như vậy, học lại lần nữa thật sự rất trắc trở. Cũng may lúc trước cô nắm chắc nền, cộng thêm lớp bỏ túc cường độ cao, nhanh chóng lấy lại phong độ.

...Chỉ có Toán học không quá ổn.

Trong căn hộ, căn phòng an tĩnh.

Trên bàn ăn rải rác rất nhiều đề thi, sách vở, giấy nháp các loại. Ngọn đèn rơi xuống vàng sáng vàng rực.

Hạ Thụ ngồi ở một góc của bàn ăn, đan hai tay ngồi nghiêm như một học sinh tiểu học, không hề chớp mà nhìn người trước mặt mình, mắt hạnh sáng như sao, có vài phần hồi hộp.

“Lại sai rồi.” Chỉ qua vài giây, Hoắc Cận Hành lặng lẽ buông bản nháp xuống, ánh mắt không thả lỏng.

Hạ Thụ nằm xuống than vãn.

“Ai... u...” Cô gồng lên cánh tay, vừa xoay bút vừa lẩm bẩm: “A Hành, đã ba lần rồi.”

“Đúng thế, đã ba lần rồi.” Hoắc Cận Hành cũng hơi bất đắc dĩ, nhìn dáng vẻ này của cô lại không nhịn được cười, dùng bút trong tay gõ một cái lên đầu cô:

“Quá tam ba bận, anh nói lại một lần cuối cùng, lần sau không được sai nữa.”

“Em không học được mà.” Hạ Thụ buồn buồn, chợt nảy ra ý gì, phấn khởi cười rộ lên, cười ngọt ngào tựa như lấy lòng: “A Hành, em không học bài hình này nữa được không? Dù sao thì bài này cũng chỉ được 6 điểm thôi mà! Em bù lại nhiều hơn từ các bài khác chẳng tốt hơn à? Được không, được không?”

“Không được.” Hoắc Cận Hành nhìn vào mắt của cô, giọng kiên quyết.

Hạ Thụ đơ lại, khuôn mặt nhỏ lập tức xụ xuống: “Vì sao?”

“Trước đây có thể làm đúng hết, bây giờ lại không được nữa à?” Anh không cho thương lượng, đầu ngón tay thon dài ấn tờ giấy xuống mặt bàn: “Không được là không được.”

Anh biết trình độ của cô. Hồi nhỏ cô học Toán không tốt, mấy năm ấy có anh ở bên dạy bù, ít cũng có thể đến mức trung bình khá.

Cường độ của lớp bổ túc quá cao, đủ loại đề hình khó dễ, cô ăn không tiêu.

Anh đã giúp cô chọn ra những phần chắc chắn cô có thể học được, tối đa hóa số điểm đạt được.

Hạ Thụ cực kỳ phiền muộn, buồn bã nói: “Đâu giống nhau chứ, lớp 12 là thời kỳ chỉ số IQ cao nhất trong đời của một người, đã nhiều năm như vậy rồi, ai mà nhớ được...”

Hoắc Cận Hành chỉ ung dung nhìn cô.

Hạ Thụ mím môi, giọng nói nhỏ dần: “...Trừ anh ra!”

Anh cười ra tiếng, gõ nhẹ đầu ngón tay lên giấy: “Anh nói lại một lần, em chú ý nghe, sai nữa phải phạt.”

Mặc dù trông rất không tình nguyện, Hạ Thụ vẫn uể oải ngồi dậy.

“Em xem.” Bút đỏ vẽ một đường dài trên giấy: “Vừa nãy đã nói rồi, hàm số này bằng X...”

Thanh âm trầm thấp từ tính lại vô cùng dịu dàng, kiên nhẫn truyền ra từ môi anh, tựa như ngọn gió xuân ấm áp làm người ta khoan khoái. Hạ Thụ vô ý ngược mắt lên, ánh mắt của cô lướt qua môi và yết hầu của anh, tâm tư phút chốc bay lên mây.

Hoắc Cận Hành rất ưa nhìn.

Hạ Thụ cũng vẫn luôn biết anh rất ưa nhìn, ngũ quan đoan chính, mang vẻ cao quý lạnh lùng.

Môi người đàn ông hồng nhạt, bị ánh sáng chiếu vào, khiến Hạ Thụ nhớ đến quả anh đào được ướp lạnh.

“...Vậy nên, nếu Y bằng một phần ba mươi bảy thì X...”

Trong phòng ăn, dưới ánh đèn vàng ấm áp.

Môi người đàn ông bỗng nhiên bị một cái hôn lấp kín.

Tiếng nói của anh dừng lại.

Gương mặt của cô gái ở dưới mình, anh rũ mắt, nhìn đôi mắt màu trà đang ở rất gần mình. Cô nhanh chóng quay lại chỗ ngồi, liếm liếm môi, giống như thưởng thức hương vị.

“Ừm... Mặc dù không có vị anh đào nhưng đúng là lạnh!”

Hoắc Cận Hành khẽ mím môi, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, đóng bút máy, đập “cách” lên mặt bàn: “Chẳng trách cứ mãi không học được, tâm tư đặt ở chỗ nào? Cả buổi nghĩ gì thế hả?”

“Nghĩ về anh đó.” Hạ Thụ ngẩng mặt, cười tủm tỉm nhìn anh: “A Hành, anh đẹp trai quá đi mất. Cả ngày ở trước mặt em, em nào còn tâm tư học tập chứ.”

“Cho nên trách anh à?”

“Ừm, không sai!” Cô gật mạnh đầu, nói khoác mà không biết ngượng: “Phải trách. Nên là nếu như em không thi được cũng phải trách, đều tại anh!”

Anh không mặn không nhạt khẽ cười nhìn cô. Thân thể cao lớn của người đàn ông bỗng nhiên đứng lên. Bả vai Hạ Thụ run lên, theo bản năng vội vàng đứng dậy chạy đi.

“Qua đây.”

“Nhưng mà.”

“Có còn muốn thi đại học không?” Hai tay anh đút vào túi, đứng cách cô vài bước, dáng vẻ nhàn tản.

“Muốn nha.” Hạ Thụ chấp tay sau lưng, nhanh nhẹn nói rằng: “Dì Cận còn hứa sẽ cho em tiền thưởng đấy! Em nhất định sẽ thi tốt.”

...

Chuyện tiền thưởng là trước đó vài ngày, Cận Ân gọi điện thoại tới hỏi thăm hai người bọn họ, tiện thể nói đến tiến trình học tập của Hạ Thụ.

Hoắc Cận Hành mở loa ngoài, ăn ngay nói thật rằng môn Toán của cô không tốt lắm, bị Hạ Thụ xấu hổ mà che miệng lại, sau đó lời cáo trạng cũng không phải là cô học Toán không tốt mà là anh quá nghiêm khắc, cô không chịu nổi.

Lúc này Cận Ân hứa hẹn: “Không sao, Tiểu Mộc đi thi thoải mái, thi được bao nhiêu điểm dì phát cho Tiểu Mộc từng ấy vạn làm tiền khen thưởng! Càng cao càng tốt!”

“Sao phải tiêu pha như vậy.” Nhìn Hạ Thụ ở đằng xa, Hoắc Cận Hành khẽ nở nụ cười: “Mua thêm ít ghế dựa và cà vạt là được rồi.”

Hạ Thụ: “...”

Sợ rồi.

...

Giảng co gần nửa buổi tối, cuối cùng Hạ Thụ cũng giải quyết được bài toán khó này.

Sau đó Hoắc Cận Hành lại ra cho cô vài bài hình tương tự, xác nhận cô có thể tự mình làm đúng mới bằng lòng thả cô đi nghỉ ngơi.

Lúc tắm rửa xong leo lên giường, cả bộ não của Hạ Thụ đều quay cuồng, chỉ cần ngã vào trong chăn sẽ chìm vào giấc ngủ sâu.

“Đừng ngủ vội.” Hoắc Cận Hành lại nói.

“Sao thế?”

Hoắc Cận Hành lấy thứ gì đó trong tủ đầu giường ra, anh đứng ở bên giường, thông thả ung dung cời khuy đồ ngủ: “Làm xong rồi ngủ tiếp.”

Lời nói trắng ra như thế làm mặt của Hạ Thụ nóng bừng lên, kéo góc chăn che khuất mặt, không nhìn anh.

Anh kéo mạnh chăn ra, cúi người vỗ về khuôn mặt nhỏ của cô cười khẽ: “Đã nhiều lần rồi mà vẫn xấu hổ như thế.”

“Thì xấu hổ!” Mặt của Hạ Thụ đỏ thành quả đào mật, đôi mắt yêu kiều nũng nịu, bỗng nhiên nghiêng đầu khẽ cắn đầu ngón tay anh như giận dữ: “A Hành, đồ tra nam! Sao anh dám làm loại chuyện này với “học sinh cấp ba”?”

Ý cười của anh càng đậm thêm, kéo chăn quấn cô vào trong: “Anh chỉ hận lúc cấp ba không thể làm loại chuyện này với em.”

...

Một đêm này anh vô cùng dịu dàng, dịu dàng hơn so với lần đầu, chỉ là thời gian kéo dài thật lâu thật lâu, làm cho cô không chịu nổi.

Ban đầu ý thức của Hạ Thụ còn thanh tỉnh, dần dần tinh thần bị vỡ vụn, ngay cả khóc cũng là trong vô thức, cả người trôi nổi giữa biên giới còn và mất ý thức.

Sau khi kết thúc, toàn thân cô mềm nhừ đến độ ngón tay cũng không muốn di chuyển. Ánh đèn trước mắt sáng loáng, tai như bị ngâm trong một chiếc bình ngập nước không nghe rõ cái gì. Trong mộng lung đường như có người cầm khăn lông âm ẩm giúp cô lau đi mồ hôi trên người, lại nhẹ tay giúp cô mặc đồ lót, động tác nhẹ như gió thoảng. Cô mờ mịt nhắm mắt ngủ mất.

Sau khi làm xong tất cả, Hoắc Cận Hành tắt tất cả đèn trong phòng, nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Đề thi, sách vở các loại của Hạ Thụ đều đang nằm ngổn ngang trên bàn ăn, anh cất từng thứ, lại tắt đèn phòng ăn và phòng khách, đi vào thư phòng.

Anh lấy một cuốn sổ mới từ trong ngăn kéo ra, anh mở ra, cầm bút, đối chiếu nội dung trong sách vở bắt đầu viết cái gì. Màn đêm bên ngoài yên tĩnh vắng vẻ.

—

Sáng hôm sau, Hạ Thụ bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Lịch học của lớp bổ túc mà cô đăng ký rất gấp, mỗi sáng bảy rưỡi vào học, đến mười giờ tối mới kết thúc.

Giờ tự học tối hôm qua là môn Toán, Hoắc Cận Hành đã sớm xin nghỉ cho cô nói là muốn đích thân dạy kèm cho cô, các môn còn lại thì vẫn đi học bình thường.

Mơ mơ màng màng nhần tất đồng hồ báo thức. Hạ Thụ nằm trong chăn một lúc cho tỉnh, khi đứng dậy mới phát hiện không thể di chuyển.

Trong lúc đó bỗng có một vòng tay ôm lấy eo cô.

Cô sợ hãi muốn quay đầu lại, nhưng vừa mới cử động, lực trên eo lại siết chặt hơn, giọng nói buồn ngủ, không kiên nhẫn truyền đến: “Đừng nhúc nhích.”

Sửng sốt một chút, Hạ Thụ chợt ý thức được cái gì, mặt đỏ lên, tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của anh.

“A Hành, em... Em phải đi học.”

Người ở phía sau không biểu lộ gì, một lúc sau lại lặng lẽ thu cánh tay lại, trở mình nửa vùi ở trong chăn ngủ tiếp.

Đứng dậy nhìn anh, trong lòng Hạ Thụ bỗng nhiên hơi lo lắng, cô từ từ đi đến bên cạnh anh, vén chăn nhẹ giọng gọi: “A Hành?”

Hoắc Cận Hành có thói quen dậy sớm.

Đồng hồ sinh học của anh rất ổn định, ngày thường đa số thời gian quá bận rộn, tăng ca thức đêm như cơm bữa, ngay cả ngày nghỉ lễ cũng là hy vọng xa vời.

Nhưng cho dù ngủ khuya đến đâu, bình thường 6, 7 giờ anh đều sẽ dậy, đây là lần đầu xuất hiện tình huống cô dậy sớm hơn anh.

Tỉ mỉ quan sát tình trạng của anh, cô không nhìn được nhú mào, đưa tay sờ trán anh: “Anh bị ốm à?”

“Không.” Hoắc Cận Hành vốn không ngủ say, nghe tiếng thì mệt mỏi đáp, cầm lấy tay cô, cười: “Thức khuya thôi, đừng lo lắng.”

Lúc này Hạ Thụ mới yên tâm một chút, lại hỏi: “Vậy anh đi làm được không? Chẳng phải tám rưỡi phải đến công ty, còn phải quét thẻ ——”

Nói được nửa câu cô mới nhớ tới điều gì, lại vội vàng im lặng, le lưỡi: “À phải rồi, anh là ông chủ...”

Anh cũng bị cô chọc cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, mí mắt như đánh nhau.

Hạ Thụ nhìn ra anh thật sự buồn ngủ, cô bỏ tay anh vào trong chăn đắp kín, lại ém kỹ chăn cho anh, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ trên người anh như chăm sóc trẻ em, nhỏ giọng dỗ: “Vậy thì, A Hành, anh cứ ngủ trước đi, em đi rửa mặt, hôm nay em làm bữa sáng cho anh nha?”

Buổi sáng mọi khi, Hạ Thụ thích nằm ỳ, Hoắc Cận Hành thức dậy sớm.

Thời gian phái nam rửa mặt mặc quần áo lại ngắn. Thường thường sau khi Hạ Thụ thức dậy chuẩn bị xong thì ngay cả bữa sáng anh cũng chuẩn bị xong cho cô rồi, cô chỉ cần ngồi không hưởng lộc.

Hôm nay có cơ hội tốt, Hạ Thụ nóng lòng muốn thử, vui vẻ nhếch lông mày.

Hoắc Cận Hành yên lặng nhìn cô chăm chú. Anh nhếch miệng cười, đưa cánh tay từ trong chăn ra vòng lấy cổ của cô: “Ăn em được không?”

“...”

Mau mau chuồn đi.

Rửa mặt xong, Hạ Thụ vui mừng đến phòng bếp, đeo tạp dề, bắt đầu kiểm tra nguyên liệu nấu ăn có trong nhà để lên thực đơn.

Trong phòng ngủ nhanh chóng truyền ra âm thanh: “Không được động vào dầu sôi.”

“Em biết rồi!” Hạ Thụ cảm thấy anh chuyện bé xé ra to, tùy tiện đáp lại.

Lần trước cô bị bỏng dầu đã là chuyện từ rất lâu rồi, anh lại vẫn nhớ rõ.\

“Không được động vào dao.”

“Biết rồi, biết rồi!”

“Không được chiên, không được xào, dùng lò vi sóng nhớ đeo bao tay.”

“...”

“Không được...”

...

Thực sự quá dài dòng, Hạ Thụ đóng luôn cửa phòng bếp lại. Không nghe thấy thì không phiền.

Cô len lén cười.

Thời gian cũng không còn kịp, cuối cùng Hạ Thụ cũng không làm quá phức tạp, chỉ làm sandwich và xúc xích, bày biện công phu một hồi, còn dùng nước sốt salad vẽ mặt cười trên miếng bánh, cười tủm tỉm bụng đến phòng ăn.

Hạ Thụ sợ rằng sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của anh, cô nghĩ nghĩ rồi quyết định không gọi anh luôn, lại đẩy mâm lại, xoa xoa tay.

Ở góc hướng Tây của phòng ăn chính là phòng sách, cánh cửa nửa mở. Hạ Thụ bước tới định đóng cửa, dừng từ xa nhìn trên bàn cảm giác như nhìn thấy thứ gì quen quen.

Trông như sách Toán và đề thi của cô.

Cô lại gần... Quả đúng là chúng.

Chỉ là bên cạnh có thêm một cuốn sổ ghi chép.

Cô cầm cuốn sổ lên xem.

Đó lại là một quyển sổ ghi Toán, viết đầy trọng tâm và công thức của Toán cấp ba, còn dùng bút màu khác nhau để đánh dấu tất cả bài dễ, dạng bài chắc chắn

sẽ gặp, bài dễ sai, bài hình kinh điển... Ngay cả dạng bài cô am hiểu nhất và không am hiểu nhất cũng được đánh dấu.

Đây là...

Chữ viết trong cuốn sổ tinh tế mạnh mẽ, trong nét bút thanh tú cất giấu sắc bén.

Cô chỉ nhìn thoáng qua đã biết là do ai viết, trong lòng vô cùng ảm áp.

“Đang xem gì thế?” Một cái ôm từ phía sau làm Hạ Thụ thoáng sửng sốt.

Cô xem quá chăm chú, ngay cả anh tới từ lúc nào cũng không biết, nghiêng đầu liền đối diện với khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh.

Hoắc Cận Hành tựa cằm trên bả vai cô.

Ánh mắt anh chỉ dừng trên cuốn sổ trong tay cô vài giây, anh hôn nhẹ lên má cô, đưa tay nhéo mũi cô: “Làm bữa sáng xong mà không gọi anh, định ăn một mình à?”

Hạ Thụ ôm cuốn sổ không lên tiếng, lông mi dài chớp chớp, rời khỏi cái ôm của anh, đối mặt với anh: “A Hành.”

“Ừ.”

Cô dừng một chút, chỉ vào cuốn sổ trong tay, hỏi anh: “Tối hôm qua anh... Thức đêm là vì cái này?”

Hoắc Cận Hành không phủ nhận, đôi mắt ngậm ý cười rất chờ mong phản ứng của cô: “Ừ.”

Hạ Thụ cắn môi.

Trong lòng cô vừa ảm vừa chua xót, không thể nói rõ là cảm giác gì, dường như cảm động lại không nở. Nói cũng không biết phải nói thế nào, dứt khoát đưa tay đánh nhẹ anh một cái.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên: “Sao ghi chép cho em cũng bị đánh?”

“Ai cần anh viết mấy cái này chứ.” Hạ Thụ bĩu môi, giọng nói buồn bực: “Bình thường đã bận bịu muốn chết, hơn nửa đêm không ngủ đi, đi ngồi viết những thứ này, anh, anh...”

Cô sờ bìa cuốn sổ, càng nghĩ càng giận, cũng càng nghĩ càng ảm áp, bèn nhào vào lòng anh, cách lớp áo mà khẽ cắn lên ngực anh.

Hoắc Cận Hành hít nhẹ một hơi.

Hoắc Cận Hành hiểu rõ cô không nở, trong chớp mắt chờ cô nhả ra cũng không khỏi ôm chặt lấy cô, dịu dàng cười khẽ: “Chẳng phải trước đây em cũng từng viết cho anh à?”

“Đấy đã là chuyện từ thời xưa xưa xưa xưa nào rồi.” Cô vẫn tức giận, vùi trong lòng anh cũng vẫn dùng nắm tay mềm nhũn đánh vào ngực anh, rầu rĩ.

Hoắc Cận Hành nắm tay cô, đưa lên môi hôn một cái: “Nhưng anh vẫn nhớ kỹ.” Cũng vẫn còn giữ.

Trong phòng sách vô cùng yên lặng, hơi thở của cô mát lạnh. Hoắc Cận Hành vùi mặt vào cổ cô hít một hơi, môi anh ngậm lấy vành tai cô, Hạ Thụ “a” một tiếng, rụt đầu trốn.

“Hạ Thụ, em mau thi đại học đi.” Anh nói bên tai cô: “Sau khi thi đại học xong, chúng ta kết hôn.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 99: NT KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 99: Kết hôn

Hạ Thụ ngây người.

Kết hôn sao...

Dường như Hạ Thụ chưa thật sự nghĩ đến vấn đề này, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Liệu có sớm quá không? Em còn muốn học xong đại học...”

Mặt cô hơi hồng, đầu quả tim cũng nâng nâng, chiếc nhẫn trên tay cũng phát sáng.

“Không sớm.” Hoắc Cận Hành mỉm cười nhìn cô, nâng cằm cô nói: “Hạ Thụ, em hai mươi tư rồi.”

Hạ Thụ chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn anh, thở dài: “Vâng...”

Vậy nên?

Hoắc Cận Hành hôn lên đôi môi mềm mại của cô, giọng Hoắc Cận Hành du dương: “Anh đã đến chậm ba năm.”

Thật ra từ khi trở về từ Thanh Thành, anh đã lên kế Hoắc Cận Hành cho chuyện kết hôn.

Thế nhưng khi đó cô phải xử lý chuyện nhà họ Tưởng, vừa bận chuyện đó, vừa bận ôn thi đại học. Hơn nữa nếu kết hôn, anh lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, nên đã quyết định trì hoãn.

Ban đầu Hoắc Cận Hành muốn để Hạ Thụ quyết định toàn bộ hôn lễ. Nhưng quay về Nam Xuyên, thái độ của một số người nhà Hoắc Cận Hành đã cho anh một tiếng chuông cảnh tỉnh.

Không muốn cô phải tủi thân, càng không muốn cô bị mọi người đồn đãi lung tung. Như vậy cần phải cho cô một danh phận danh chính ngôn thuận.

Anh cũng rất mong muốn cho cô một danh phận.

Hạ Thụ không nhịn được cười: “Anh tin tưởng em vậy sao?”

“Ừ.” Anh gạt đầu, vén tóc mai của cô, bàn tay dè ở gáy cô, cúi xuống hôn cô.

Khi đứng dậy, anh thuận thế quỳ gối xuống, đưa tay ra làm động tác mời cô.

“Anh, anh làm gì vậy?” Hạ Thụ ngạc nhiên, vội vàng đỡ anh dậy, nhưng anh lại không chịu.

“Cầu hôn.” Hoắc Cận Hành mỉm cười, anh cầm tay cô nhẹ nhàng hôn, anh rất yêu thích chiếc nhẫn trên ngón tay cô: “Hạ Thụ. tháng sáu năm nay, gả cho anh nhé.”

“Anh không muốn đợi nữa, anh không chờ được.”

Anh nôn nóng muốn viết tên cô và tên anh chung một chỗ, dùng tên cô quán lấy anh cả đời.

Hạ Thụ không muốn thấy anh quỳ, cô ngồi xổm xuống trước mặt anh, đỏ mặt thúc giục: “Anh, anh đứng lên trước đã! Đứng lên rồi nói!”

Anh không đứng dậy, dù cô có kéo như thế nào, anh cũng bất động, cười hỏi: “Vậy em có đồng ý không?”

Hạ Thụ cũng hết cách, cắn môi nhìn anh, bỗng quỳ gối, nhào vào ngực anh, cánh tay ôm lấy cổ anh, hôn lên má anh.

Hoắc Cận Hành đỡ lưng cô, hơi nhíu mày: “Đứng lên, em đừng quỳ, trên đất lạnh.”

“Không phải chỉ kết hôn thôi sao.” Mặt cô đỏ như trái táo, nhìn khuôn mặt của anh gần trong gang tấc, thấp giọng nói: “Vậy thì... Kết hôn thôi!”

—

Để thi đại học, Hạ Thụ học tập rất chăm chỉ.

Nhưng trước kỳ thi đại học, còn một chuyện vô cùng quan trọng đang dần tới.

— Cuộc thi nhạc nghệ Tây Dương của chính phủ.

Mặc dù đã qua nhiều năm, điểm xét tuyển của trường đại học A vẫn không hề giảm. Nếu Hạ Thụ muốn đỗ ngành nghệ thuật của đại học A, cô phải nỗ lực trong cuộc thi nhạc nghệ. Cuộc thi lần này, Hạ Thụ cũng chuẩn bị rất nhiều, cô muốn giành được thành tích tốt nhất.

Số lượng người theo dõi cuộc thi năm nay cũng cao chưa từng thấy.

Mặc dù ngành công nghiệp giải trí đang phát triển trong nước, nhưng nhạc nghệ Tây Dương chỉ được chú ý trong một phạm vi giới hạn, không thể so sánh với

các chương trình thực tập sinh giải trí.

Nhưng có lẽ vì năm nay Hạ Thụ báo danh, hơn nữa đêm trước cuộc thi, Cố Vũ Thuần, Tần Dĩ, giải trí Tần thị, giải trí Hoa Nhất... Rất nhiều đại V đều chuyên tiếp ủng hộ, khiến số người chú ý đến cuộc thi này tăng cao, đến cả giá vé vào cửa cũng bị tăng lên.

Thậm chí # Hạ Thụ tham gia cuộc thi của chính phủ# cũng bị đẩy lên hotsearch.

[Thật sự rất lâu rồi không thấy Hạ Thụ, chắc cô ấy sẽ đạt được thành tích cao nhỉ?]

[Chắc chắn là vậy! Cũng không phải mọi người chưa thấy trình độ của cô ấy, lần này phải đạt được giải nhất!]

[Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy tiên nữ kéo đàn! Vui vẻ!]

[Rất hâm mộ Hạ Thụ! Có nhiều người cổ vũ cho cô ấy như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông chỉ lớn cổ vũ cuộc thi đó, ha ha ha!]

[Ha ha ha, Quân Dục còn chưa lên tiếng đâu! Thẻ diện của nhị thiếu phu nhân! Cho dù kết quả thế nào tôi đều cho Hạ Thụ một phiếu!]

[Hạ Thụ cố lên! Hạ Thụ tất thắng!]

Thế nhưng có cư dân mạng vui mừng vì cuối cùng có thể nhìn thấy Hạ Thụ kéo đàn, nhưng cũng có người buồn muốn khóc.

Hàng năm số học sinh giành được điểm cộng đại học từ cuộc thi của chính phủ có thể đếm trên đầu ngón tay, năm nay lại gặp đối thủ cạnh tranh có năng lực như là ngôi sao. Bọn họ đều uể oải.

[Tôi khóc đây... Tôi thật sự chuẩn bị cho trận đấu này rất kỹ càng, tại sao lại gặp Hạ Thụ chứ.]

[Không phải chứ, hu hu, tôi điên mất, khóc.]

[Không nói nhiều chỉ một chữ thôi: Thảm!]

[Thảm +1]

[Thảm +2]

[Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng năm sau thi lại rồi, ha ha!]

...

Dư luận bàn tán xôn xao, cuối cùng cuộc thi chính phủ cũng diễn ra dưới sự chờ mong của mọi người.

Bây giờ với sự thịnh hành của truyền thông, cuộc thi không chỉ có hình thức giám khảo chấm điểm, mà còn có thêm mục bỏ phiếu trên mạng, cả cuộc thi đều được phát sóng trực tiếp.

Nhưng để đề phòng thí sinh gian lận phiếu bầu, tỉ lệ phiếu trên mạng chỉ đóng một phần rất nhỏ.

Thế nhưng vẫn thu hút không ít cư dân mạng vào xem phát sóng trực tiếp đúng giờ.

Ngày diễn ra cuộc thi, Hạ Thụ đến rất sớm.

Cuộc thi phía chính phủ diễn ra ngay ở Đệ Đô, khi Hạ Thụ chuẩn bị phía sau cánh gà, cô còn tình cờ gặp Quan Hiểu Lộ năm nay cũng thi đại học. Quan Hiểu Lộ cười khanh khách chào hỏi: “Đàn chị, mặc dù quan hệ giữa hai ta tốt, nhưng em cũng sẽ không nhường chị đâu, chị chờ đó!”

Hạ Thụ mỉm cười: “VẬY CHỊ MỜI MẮT TRÔNG CHỜ NHA!”

Hai cô gái đều bật cười.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, Hạ Thụ bỗng nhận được một tin nhắn: [Phía Tây hậu trường.]

Cô ngạc nhiên, vội chạy ra, quả nhiên đã thấy Hoắc Cận Hành không biết đến từ lúc nào.

Chắc hẳn là anh vội vàng tới, còn chưa kịp thay bộ âu phục và dày gia chỉnh tề. Anh vẫn đang đeo tai nghe nói chuyện điện thoại. Ánh mắt dừng trên màn hình Wechat trên điện thoại, màn hình điện thoại phản chiếu trong mắt anh.

Hạ Thụ không muốn quấy rầy anh, cô đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn anh, mắt lóe sáng.

Xung quanh có rất nhiều thí sinh dự thi và người nhà lui tới, những người đi ngang qua anh đều chú ý đến anh. Hạ Thụ lại không nhận ra, trong tầm nhìn của cô chỉ có mình anh.

Hoắc Cận Hành vô tình ngược lên thì nhìn thấy Hạ Thụ.

Anh mỉm cười với cô.

Hoắc Cận Hành nói gì đó với người bên kia điện thoại, sau đó anh cúp máy, đi về phía cô.

Hạ Thụ nói: “A Hành.”

Hôm nay cô ăn mặc rất xinh đẹp, mặc một chiếc váy màu trắng, khảm chỉ bạc, lung linh dưới ánh sáng.

Mái tóc dài hơi xoắn, trang điểm tinh tế, khóe mắt còn dính hình ngôi sao nhỏ, giống như yêu tinh.

Anh vô thức nhìn thêm vài giây, khóe môi mỉm cười: “Em rất đẹp.”

Hoắc Cận Hành có ấn tượng sâu đậm, tám năm trước, ngày anh rời đi, lúc đó cô từ bỏ thi đấu chạy về phía anh, cũng như vậy.

Cô đã trở lại.

Hạ Thụ cũng vô thức nở nụ cười, ôm lấy cánh tay anh lắc lắc: “Sao anh lị tới đây?”

Hôm nay là ngày làm việc, cô biết anh bận, không ngờ anh sẽ đến đây.

Hoắc Cận Hành không đáp, chỉ hỏi cô: “Hồi hộp không?”

“Vâng... Lúc này có hơi hồi hộp.” Cô cười tủm tỉm nói: “Thế nhưng bây giờ không còn nữa!”

Anh đã đến rồi, cô không sợ nữa.

Đầu ngón tay Hoắc Cận Hành sờ lên ngôi sao nhỏ trên khóe mắt cô, hôn lên trán cô.

Hạ Thụ nhắm mắt lại.

“Hạ Thụ, hôm nay là sân nhà của em.”

Chậm rãi tách ra, con người của anh phản chiếu hình bóng cô gái như yêu tinh, ánh mắt anh dịu dàng: “Những thứ này đều thuộc về em, mặc dù em trì hoãn, nhưng rồi nó sẽ trở lại.”

...

Cuộc thi chính thức bắt đầu, số thứ tự lên sân khấu của Hạ Thụ là mười hai.

Ban đầu trong phòng phát sóng trực tiếp không có quá nhiều người, nhưng khi Hạ Thụ lên sân khấu, một đám người điên cuồng xông vào, oanh tạc phản bình luận.

[A a đến rồi, đến rồi!]

[Hạ Thụ, Hạ Thụ, Hạ Thụ! Hạ Thụ đến rồi!]

[Hạ Thụ tiến lên!]

Điều khiến Hạ Thụ không ngờ được là, mặc dù cô không phải là người trong giới giải trí, thậm chí còn không mở tài khoản Weibo. Thế nhưng ở hiện trường còn có rất nhiều người đến vì cô, đều cầm biểu ngữ cổ vũ cô.

Dưới ánh đèn sân khấu, cô nhìn thấy trên tám bảng viết-

[Hạ hoa phồn thịnh, bóng cây xanh tốt. Hạ Thụ cố lên!]

Cô cúi chào mọi người.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay.

Cố Vũ Thuần cũng có mặt ở hiện trường, cô ấy ngồi một hàng với Hoắc Cận Hành, Thẩm Hoài Xuyên, Tàn Xu, cô ấy cầm điện thoại xem bình luận trên phát sóng trực tiếp.

Hạ Thụ giới thiệu bản thân với giám khảo và khán giả, cô bắt đầu cầm đàn và chơi khúc nhạc mình dự thi.

Giai điệu nhẹ nhàng, mềm mại lan ra từng góc hội trường thi đấu, giống như gió, giống như nước, trong suốt, linh hoạt, kỳ ảo, không nắm được.

Làn sóng bình luận điên cuồng.

[Moonlight!]

[Moonlight đến rồi chị em ơi! Hạ Thụ tiến lên!]

[Tôi thích nhất là Moonlight Hạ Thụ kéo, a a a!]

Lúc này, ánh đèn sân khấu rơi vào người cô, chỉ bạc trên váy cô phát sáng theo ánh đèn, giống như lúc này ngân hà trên bầu trời đều rơi xuống người cô. Trong bóng đêm, cô lại trắng thuần, không nhiễm một hạt bụi.

Hoắc Cận Hành nhìn không rời mắt.

Có lời khen, đương nhiên cũng có lời chê, có rất nhiều bình luận tiêu cực tấn công.

[Có cái gì đâu mà thổi phồng! Tôi nghi ngờ có phải cô ta mua thủy quân hay không, cô ta biết chơi mỗi một bài Moonlight thôi sao?]

[Đúng vậy! Tôi nghe mà muốn ói! Có cái gì mà khoe khoang chứ!]

[Đúng vậy! Chúc mừng thất bại!]

Cố Vũ Thuần cực kỳ tức giận, cô ấy thoát khỏi phòng phát sóng trực tiếp, nhưng lại quên mất trả lời bình luận ở Weibo sẽ trực tiếp tự đăng lên Weibo cá nhân*, gián tiếp huy động một số fan của Cố Vũ Thuần vào phản hắc.

* Cái này mình cũng không rõ lắm

Cuộc thi còn chưa kết thúc, # Fans Cố Vũ Thuần phản hắc giúp Hạ Thụ# nhanh chóng leo lên hotsearch, tạo nên một cơn sóng lớn trên mạng.

Giai điệu trên sân khấu bỗng thay đổi, khiến Cố Vũ Thuần nhảy dựng.

Ban đầu Cố Vũ Thuần còn tưởng Hạ Thụ kéo sai âm. nhưng giây tiếp theo, phong cách giai điệu đột nhiên thay đổi hoàn toàn, từ dịu dàng trở nên dồn dập, vang dội.

Giống như trời đêm có vô số mây đen che khuất ánh trăng, bỗng có tiếng sấm, mưa rào cuồng phong, dồn dập khiến con người cũng rung động theo giai điệu.

Phản bình luận im lặng hai giây, sau đó bùng nổ!

[A a a biến tấu!]

[Cô ấy biến tấu Moonlight lại sao? Đoạn này trâu bò thật đấy!]

[Chết tiệt, tôi thích đoạn này, tôi nghe ra tiếng gió cuốn!]

Giai điệu càng ngày càng nhanh, cơ thể Hạ Thụ chìm trong ánh sáng, ngón tay lướt qua dây đàn giống như con bướm trắng tung bay, cô như chìm đắm trong thế giới của violon.

Lúc này bầu không khí ở hiện trường như bị kéo căng đến tận cùng sợi dây, sau đó một giây trước khi sợi dây đứt, tất cả sấm gió đều yên lặng, mây đen rút đi, trăng sao lại xuất hiện, lại trở về hình dáng vốn có.

Khi tiếng đàn dừng lại, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Hạ Thụ cúi chào cảm ơn, bắt đầu trả lời câu hỏi về phần thi của mình.

Thật ra Hạ Thụ cũng biết, nhiều năm như vậy chỉ dựa vào << Moonlight>>, sẽ khiến mọi người có cảm giác nhàm chán, chỉ biết chơi bài này. Vậy nên khi chuẩn bị ca khúc thi đầu, cô suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định biến tấu một đoạn.

Ánh trăng của cô đã không phải là ánh trăng năm đó.

Nhưng mưa gió ngừng lại, mây đen tan hết, ánh trăng vẫn sáng ngời thuần khiết như cũ.

Kết thúc phần trình bày phần thi, không hiểu tại sao, tổ quay phim cho khán giả dưới sân khấu xem một hình ảnh trên màn hình lớn.

Có người nhảy bèn nhận ra.

[Hoắc Cận Hành! Hình như tôi nhìn thấy Hoắc Cận Hành! Mọi người có thấy không!]

[Có thấy! Thứ mười hai từ bên trái sang, hàng ghế thứ sáu!]

[Anh ấy đang nhìn Hạ Thụ! Nhìn chăm chăm luôn, mọi người phát hiện ra không?]

[Hôm nay không phải ngày nghỉ, anh ấy không phải đi làm sao? Thế nhưng ánh mắt anh ấy cực kỳ chuyên chú, cực kỳ dịu dàng!]

Cuối ngày hôm đó, Cố Vũ Thuần trả lời một bình luận cuối cùng trên Weibo là:

[Không có gì ngạc nhiên.]

[Nơi nào có Hạ Thụ, nơi đó có ánh mắt của Hoắc Cận Hành.]

—

Ngày 7, 8 tháng 6 diễn ra kỳ thi tuyển sinh đại học.

Mặc dù hai năm nay Hạ Thụ sống ở Đế Đô, nhưng hộ khẩu vẫn ở Thanh Thành, học bạ cũng ở Nhất Trung Thanh Thành. Trước kỳ thi một tuần, Hạ Thụ trở về Thanh Thành.

Hoắc Cận Hành đã bàn giao tất cả công việc từ cuối tháng 5 đến giữa tháng 6, yên tâm trở lại Thanh Thành với Hạ Thụ. Hạ Thụ còn vì chuyện này mà vừa áy

náy vừa lo lắng, cô nhiều lần khuyên anh không cần bỏ việc công vì việc riêng, cô có thể tự giải quyết được.

Hoắc Cận Hành rất kiên trì: “Không coi là bỏ việc công vì việc riêng, chuyện của em mới là quan trọng nhất.”

Hạ Thụ mừng anh vài câu.

Mấy tháng nay, bởi vì có Hoắc Cận Hành hết lòng dạy kèm, thành tích toán học của Hạ Thụ đã tương đối ổn định.

Còn thành tích mấy môn khác của cô vẫn rất tốt. Máy hôm nay, Hoắc Cận Hành chủ yếu bảo cô thả lỏng tâm trạng, không cần ngày nào cũng làm đề, cố gắng giảm bớt áp lực cho cô.

Hai ngày thi đại học đúng vào khoảng kỳ sinh lý của Hạ Thụ, anh mất rất nhiều tâm tư về các công thức nấu ăn mấy bữa nay. Cũng may trước hai ngày thi, kinh nguyệt của cô đã hết, cô được anh chăm sóc chu đáo, cũng không phải chịu đau.

Ngày 7 tháng 6, thời tiết Thanh Thành trong xanh, gió nhẹ khoan khoái.

Sáng sớm đến trường thi, Hạ Thụ còn gặp Từ Linh, cô ấy cười cổ vũ cô: “Hạ Thụ thi tốt nhé, chắc chắn em sẽ đậu đại học A!”

Hạ Thụ nói vài câu cam đoan.

Trước khi vào, Hoắc Cận Hành còn gọi cô lại, bảo cô chờ một chút.

“Sao vậy?” Hạ Thụ ngoái đầu lại nhìn anh.

Anh tháo dây chuyền mặt gỗ trên cổ mình xuống, cẩn thận đeo lên cổ cô: “Mang theo thứ này.”

Hoắc Cận Hành dịu dàng xoa đầu cô: “Bùa hộ mệnh.”

Hạ Thụ sững sờ, đầu ngón tay sờ lên mặt gỗ trước ngực. Vòng cổ mặt ngọc của anh có viết chữ, không thể mang vào phòng thi, sáng sớm nay cô đã cất cẩn thận vào hộp.

Sau nhiều năm, mùi gỗ càng ngày càng đậm, phảng phất hơi thở của anh, cô rất thích.

Hạ Thụ ngẩng đầu cười: “Có tác dụng sao?”

“Đương nhiên.” Anh nói: “Lúc trước anh dựa vào nó để thi đỗ.”

Hai má Hạ Thụ hồng hồng, ánh mắt lấp lánh.

Sau khi vào phòng thi, kiểm tra cơ thể, Hạ Thụ ngồi vào vị trí của mình.

Giám thị cho xem mình chứng túi đựng đề thi được niêm phong, sau đó phát đề thi, mọi người khoanh tay trên bàn, bắt đầu đợi tiếng chuông làm đau.

Khoảnh khắc tiếng chuông ở hành lang vang lên...

Trong phòng chỉ có tiếng bút và tiếng lật giấy, đó là âm thanh từ thanh xuân đến tương lai.

Hạ Thụ nhìn số báo danh trên góc bàn, cô lấy bút viết...

XX150100130320

Hạ Thụ.

Nắng ngoài cửa sổ hắt vào mặt đề thi, Hạ Thụ nhìn bầu trời bên ngoài, cầm mặt dây chuyền bằng gỗ để lên môi khẽ hôn, sau đó nắm chặt trong lòng bàn tay.

...

Năm mười sáu tuổi ấy, Hạ Thụ từng có hai khát vọng.

Đại học A và ah.

Bây giờ anh chính là người tốt nhất thế giới ở bên cạnh cô.

Vậy tiếp theo...

Đại học A.

Cô chắc chắn sẽ đến!

-----oOo-----

CHƯƠNG 100: NT KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani + Moko

Đơn đăng ký nguyện vọng nghệ thuật được phê duyệt trước. Vào ngày thứ ba sau khi có kết quả thi, Hạ Thụ đã điền thêm một nguyện vọng trên trang web đăng ký nguyện vọng.

— Khoa nghệ thuật violon, đại học A.

Thành tích thi đại học của Hạ Thụ rất tốt, tổng điểm 623 điểm. Cộng cả điểm cộng giải nhất cuộc thi nghệ thuật của chính phủ, đứng đầu toàn tỉnh, đỗ đại học A.

Tất cả mọi người đều vui mừng thay cô.

Vào ngày có kết quả, Hạ Thụ vô cùng lo lắng, cô mất ngủ cả đêm, cuối cùng cũng đến mười giờ sáng, cô cầm ipad không dám tra.

Hoắc Cận Hành ở bên cạnh tra kết quả cho cô, anh cũng chắc chắn kết quả của cô sẽ không thấp hơn 590 điểm, nhưng cô lại cãi là không tin.

Cô nhắm mắt đến khi tra điểm xong, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, hưng phấn ôm Hoắc Cận Hành hôn nửa ngày.

Hoắc Cận Hành vừa vui vừa bất lực, mặc cô để lại chi chít vết dâu trên cổ anh, anh chỉ khẽ búng vào trán cô.

Vào hai ngày diễn ra kỳ thi đại học, sau khi Hạ Thụ vào phòng thi, Hoắc Cận Hành vẫn đứng chờ bên ngoài trường thi, không rời đi.

Sau mười phút, đề thi đã xuất hiện trên mạng, cô ở bên trong làm bài, Hoắc Cận Hành cũng xem lướt qua đề, sau đó ước lượng số điểm cô có thể đạt được.

Anh nói rằng tổng điểm thấp nhất của cô là 590 điểm.

Không ngờ điểm số thực tế còn hơn ba mươi điểm.

Hoắc Cận Hành cười hỏi: “Em vui không?”

“Vâng!” Mặt Hạ Thụ đỏ như quả táo, vùi đầu vào ngực anh, lưu luyến ngửi mùi hương trên cơ thể anh.

Mặc dù muộn tám năm, không thể làm bạn đại học với anh.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cô sẽ được học ngôi trường anh từng học, ngồi phòng học anh từng học, đi qua con đường anh từng đi, dường như cũng rất phấn khởi.

“Vây...” Hoắc Cận Hành nhìn vào mắt cô: “Có nhớ trước đó em đã đồng ý gì với anh không?”

— “Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, chúng ta kết hôn.”

Đương nhiên Hạ Thụ nhớ rõ, ánh mắt lấp lánh, cô lấy sổ hộ khẩu, căn cước công dân, giấy kiểm tra sức khỏe đã chuẩn bị sẵn trong túi ra, cô còn lấy ra chín nhân dân tệ, nó hơi nhăn, có vẻ do bị gấp để lâu.

Hoắc Cận Hành không ngờ cô sẽ chuẩn bị những thứ này, anh khó tin, con người híp mặt.

“A Hành, em đã tra rồi.” Cô nắm lấy tay anh, cười: “Cục dân chính năm giờ rưỡi mới đóng cửa.”

—

Ngày 20 tháng 6, đối với Hoắc Cận Hành là một ngày rất quan trọng.

Hạ Thụ điền nguyện vọng, họ đăng ký kết hôn... Đi ra khỏi cục dân chính, Hoắc Cận Hành vẫn cảm thấy mình như đang mơ.

Tên của cô và anh được viết cùng một chỗ trên quyển sổ màu đỏ đó.

Hoắc Cận Hành

Hạ Thụ

Lòng bàn tay anh đầy mồ hôi, nhìn kỹ thì có thể thấy nó hơi run rẩy.

Sau đó là đám cưới.

Về đám cưới, Hoắc Cận Hành vẫn chưa ra quyết định cuối cùng. Anh biết hầu hết con gái đều có khao khát một hôn lễ lãng mạn và cổ tích, vậy nên ban đầu anh đã có dự định tổ chức một hôn lễ long trọng cho Hạ Thụ.

Anh còn có ý mời Cố Vũ Thuần, Tần Xu, Diệp Nhược, thậm chí cả Cận Ân để tham khảo phương án. Ý tưởng của họ cũng rất đa dạng, nào là hôn lễ trên du thuyền, hôn lễ khinh khí cầu, hôn lễ trực thăng, hôn lễ tàu ngầm.

Phía Hạ Thụ không muốn phô trương, cô chủ động đề nghị với Hoắc Cận Hành muốn tổ chức hôn lễ phong cách Trung Quốc.

Mấy người phụ nữ kia đều cực kỳ khó hiểu, cảm thấy hôn lễ không có váy cưới, nhẫn kim cương, lễ nghi rườm rà, có gì tốt?

Hạ Thụ lại rất mong chờ, cô nói lễ cưới theo phong cách xưa rất tốt! Mặc dù không có váy cưới kim cương màu trắng, nhưng lại có váy đỏ, nghi lễ tết tóc, nghe rất lãng mạn.

Dù sao cũng là thứ cô thích, đương nhiên Hoắc Cận Hành cũng nghe theo cô, quyết định tổ chức hôn lễ theo phong cách Trung Quốc.

Hoắc Cận Hành mời nhà thiết kế Hán phục và nhà thiết kế bối cảnh nổi tiếng trong nước để thiết kế hán phục và trang trí bối cảnh ở tầng cao nhất khách sạn Hoàng Đô.

Hôn lễ diễn ra vào ngày 24 tháng 6 âm lịch.

Cho dù Hoắc Cận Hành bề bộn nhiều việc, nhưng mấy tháng nay, anh hoàn toàn không để Hạ Thụ vất vả vì chuyện hôn lễ.

Mỗi khi Hạ Thụ hỏi, anh đều trả lời sẽ chuẩn bị cho cô một bất ngờ, ngay cả địa điểm tổ chức lễ cưới, cô cũng chỉ mới đến một, hai lần.

Hạ Thụ cũng chưa được nhìn đồ cưới của mình, cô chỉ biết nó rất đẹp, được may theo yêu cầu, dùng vải tơ tằm, thêu chim phượng hoàng và hoa hợp hoan bằng chỉ màu vàng và bạc.

Đêm hôm trước ngày diễn ra lễ cưới, Hạ Thụ vừa tò mò vừa lo lắng, cô lén chạy tới khách sạn Hoàng Đô để xem rốt cuộc lễ cưới sẽ như thế nào.

Có một lần Hạ Thụ rảnh rỗi đến tập đoàn Quân Dục tìm Hoắc Cận Hành, nhưng lại bị ngăn lại bên dưới, hôm đó anh bận họp nên cô phải đợi rất lâu. Hoắc Cận Hành lo lắng lần sau sẽ có tình huống như vậy, nên đã đặc biệt phê duyệt thẻ ra vào Quân Dục cho cô, quyền hạn giống như anh.

Hạ Thụ thuận lợi đi thẳng lên tầng cao nhất, cô không dám bật nhiều đèn, chỉ bật một chiếc đèn nhỏ trên tường để quan sát toàn bộ sảnh.

Cô hít sâu một hơi.

Ồ sộ.

Đúng vậy, đồ sộ.

Đây là phản ứng đầu tiên của Hạ Thụ.

Cô nhìn xung quanh, đầy rẫy màu đỏ, những sợi dây màu vàng lơ lửng, trần nhà làm bằng gỗ lim được chạm khắc, hoa rơi bay tán loạn.

Những thứ dùng cho nghi thức ngày mai được đặt trên chiếc bàn cách đó không xa, cô đi qua, cầm lấy chiếc quạt tròn thêu chỉ vàng lên.

“Em làm gì vậy?” Bỗng có một giọng nói vang lên.

Hạ Thụ hoảng sợ, vừa quay đầu lại thì thấy một bóng người đang tiến vào.

Hội trường rộng lớn, yên tĩnh, tiếng bước chân rất rõ ràng, khiến tim Hạ Thụ nhảy dựng.

Hoắc Cận Hành đi đến gần cô.

Hạ Thụ thấy là anh thì thở phào, ánh mắt sáng ngời, ngạc nhiên hỏi: “A Hành, sao anh lại ở đây?”

“Em cũng ở đây?” Hai tay anh rút trong túi quần, anh mặc áo sơ mi trắng đơn giản, ánh đèn hắt vào người anh trông có vẻ dịu dàng: “Anh không ngủ được, đến đây nhìn xem.”

“Ồ...”

Người nhà Hoắc Cận Hành không ở Đế Đô, anh ở chung cư một mình quá cô quạnh, không thích hợp với ngày kết hôn, vậy nên anh không tổ chức lễ đón dâu về chung cư, nên đã thuê một phòng ở Hoàng Đô làm phòng tân hôn.

Mấy ngày nay anh bận rộn công việc chuẩn bị hôn lễ ở Hoàng Đô, tính ra, hai ba ngày rồi Hạ Thụ không gặp anh.

Hạ Thụ lưu luyến nhìn anh, cô bỗng nghĩ đến cái gì đó, nâng quạt tròn trong tay lên che kín mặt.

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên: “Em làm gì vậy?”

“Em làm theo tập tục!” Cô không được nhìn anh, nhưng cô rất muốn nhìn anh, cô di chuyển quạt tròn xuống, chỉ để lộ đôi mắt, chớp chớp mắt nhìn anh: “A Hành, ngày xưa ngày trước lễ cưới, cô dâu không được gặp mặt chú rể, nếu không sẽ có điềm xấu!”

Hoắc Cận Hành bị trêu cười, anh chìa tay lấy cây quạt lại.

Hạ Thụ ngạc nhiên, vội vàng lấy tay che mặt.

“Lúc anh năm tuổi đã biết em như thế nào rồi.” Anh mạnh mẽ kéo tay cô xuống: “Bây giờ che cũng không kịp.”

Cô rất muốn cố chấp với anh, nhưng không thể lay chuyển được anh, cô nhắm mắt lại, tự lừa mình dối người, dù sao cũng không nhìn anh.

Cô nhắm mắt, còn cố ý lè lưỡi với anh, cố ý chọc giận anh.

Hoắc Cận Hành hết cách, anh cúi xuống vành tai cô: “Em mau mở mắt ra.”

Hơi thở ấm áp bỗng phảng phất qua lỗ tai, Hạ Thụ vội rụt cổ lại.

Không mở.

“Không mở sẽ hôn em.”

Đôi mắt hạnh bỗng mở ra như bị ấn công tắc, Hạ Thụ tức giận trừng anh, hai má phồng lên như cá nóc.

Anh véo má cô.

Ánh mắt Hạ Thụ lại liếc nhìn xung quanh hội trường, cô cực kỳ hưng phấn: “A Hành, đây là bất ngờ anh nói sao?”

“Ừ.” Anh chậm chạp đi theo sau cô, nhìn cô chạm vào đèn lồng nhỏ, chốc lát lại giật nhẹ đuôi phượng hoàng, ánh mắt anh không rời khỏi người cô.

“Thích không?”

“Có!” Hạ Thụ đứng giữa những đóa hoa cẩm tú, cô quay đầu lại: “Rất thích.”

Hoắc Cận Hành nhìn cô: “Chờ ngày mai được chiếu sáng sẽ càng hấp dẫn hơn.”

Hạ Thụ nở nụ cười, hào hứng nhào vào lòng anh, ôm cổ anh, hôn lên ôm anh.

Hoắc Cận Hành ôm lấy eo cô.

Đồ cưới của bọn họ được treo cẩn thận trên sân khấu, được là ủi, không có một nếp nhăn, không có một hạt bụi, còn có mùi hương dễ ngửi.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thụ nhìn thấy trang phục của Hoắc Cận Hành, nó có màu đỏ thẫm với đường viền màu đen, đai lưng được thêu hoa văn mây và rồng, và cây trúc, tượng trưng cho sự thanh liêm chính trực.

Cô vô cùng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm quần áo của anh, sau đó tưởng tượng đáng vẻ anh mặc vào, vui vẻ đề nghị: “A Hành, anh mặc vào cho em xem được không?”

“Không phải ngày mai có thể nhìn thấy sao?”

“Anh mặc thử đi mà, mặc cho mình em nhìn thôi!”

Hạ Thụ rất muốn nhìn bây giờ, ôm anh làm nũng. Hoắc Cận Hành hết cách với cô, chỉ có thể lấy quần áo xuống, mặc khoác vào.

Trang phục có rất nhiều lớp, mặc vào cũng phức tạp, từ áo bên trong, áo ngắn, áo khoác ngoài...

Sau khi mặc xong, Hoắc Cận Hành mới xoay người lại về phía Hạ Thụ.

Hạ Thụ cũng đang tùy ý kéo vạt áo cưới, nghịch nghịch tay áo, khi ngược mắt lên, trong mắt cô phản chiếu chàng trai mặc đồ đỏ.

Cô ngây người.

Tỉ lệ dáng người của Hoắc Cận Hành rất chuẩn, anh có dáng người cao, chân dài, mặc hán phục vào tạo nên cảm giác công tử tự tin kiêu ngạo.

Anh đứng cách Hạ Thụ mấy bước, có một cây hoa anh đào giả phía sau anh.

Đóa hoa rũ xuống, anh thông dong bước đến, phảng phất giống như thật sự là chàng trai nổi bật nhất ở thành cổ Trường An.

Hạ Thụ ngẩn người, trong đầu xuất hiện một câu thơ.

Cô bật thốt ra: “Du xuân, hoa hạnh thời bay rợp đầu. Thiếu niên nhà ai trên đường, thập phần phong lưu.” (Bài thơ Tư Đế Hương của Vi Trang thời Đường)

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên, anh nhanh chân bước đến cạnh cô.

“Quả nhiên là trình độ đại học.” Anh xoa đầu cô: “Từ ngữ phong phú như vậy.”

Hạ Thụ mím môi cười, ngẩng đầu không nhìn được nhìn anh nhiều thêm.

Trên đỉnh đầu bọn họ có một bóng đèn mờ nhạt, rọi xuống hai người, Hoắc Cận Hành bỗng nói: “Nhà em.”

“Cái gì?” Một câu không đầu không đuôi, Hạ Thụ mở to mắt, cô không hiểu.

“Thiếu niên nhà ai trên đường.”

Hoắc Cận Hành thông thả thuật lại, ánh mắt dừng trên mặt cô: “Nhà em.”

Tim Hạ Thụ đập mạnh, đầu ngón tay miết chặt vạt áo: “Lễ cưới còn chưa xong đâu...”

Anh cũng không phủ nhận, lại hỏi: “Còn nhớ câu tiếp theo không?”

“...” Hạ Thụ nhớ lại, hai má đỏ bừng, cúi đầu không nhìn anh.

“Em nói đi.” Anh biết cô nhớ rõ, anh cười: “Anh muốn nghe.”

Hạ Thụ xấu hổ lườm anh, cô nói chậm chậm.

“Thiếp... Muốn gả cho chàng ấy, trao cả đời... Dẫu có bị bỏ rơi vô tình, cũng không tui hờ...”

Ánh mắt Hoắc Cận Hành thâm trầm.

Hoắc Cận Hành chậm rãi vuốt ve gò má của cô, anh thấp giọng nói: “Có tình, mãi không dứt.”

Hốc mắt Hạ Thụ nóng lên, vui vẻ ôm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Hoắc Cận Hành cũng yên lặng nhìn cô.

Giờ phút này, cô cho anh cảm giác rất khác lạ, có lẽ là do ánh sáng mờ lung trên đỉnh đầu, cũng có lẽ là do bộ đồ cưới màu đỏ trên người bọn họ, phản chiếu

khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà hồng hào như anh đào, giống như một bức tranh sống động về mỹ nữ cung Trường An.

Đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc hán phục, mặc váy đỏ thẫm.

Nét đẹp minh diễm, không thể so sánh.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không nhịn được cúi đầu xuống hôn cô, đôi môi mỏng dùng trên đôi môi cô.

Hạ Thụ nhắm mắt lại, nghênh đón nụ hôn của anh.

Yếu hèn anh cuộn lên trượt xuống, anh dịu dàng nhắm nháp hơi thở của cô.

Quần áo mùa hè mỏng, áo khoác ngoài váy cưới của Hạ Thụ cũng mỏng. Tay Hoắc Cận Hành lẳng lẽ luồn vào trong vạt áo của cô, lòng bàn tay đặt lên một vùng mềm mại trơn nhẵn.

Hạ Thụ giật mình, vô thức hừ một tiếng, suýt nữa không đứng vững.

Hoắc Cận Hành kịp thời ôm lấy cô.

Đã từng trải qua chuyện thế này, cô vốn đã rất miễn cảm, cộng thêm anh biết rõ chỗ nào là công tắc của cơ thể cô, chỉ đùa chọc hai ba cái là cô đã có phản ứng rõ ràng.

Hạ Thụ cũng tự nhận ra, bàn tay lập tức đặt trên ngực anh, khẽ đẩy anh một cái, giọng nói vừa vội vàng lại yếu ớt: “A Hành...”

Hoắc Cận Hành hơi tách ra, nhìn cô.

Mặt cô đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Vẫn đang ở bên ngoài đấy, anh đừng...”

Anh chớp mi tựa như hơi ngạc nhiên, khẽ cười: “Đâu có ai.”

“Thì cũng vẫn là ở bên ngoài!” Cô vô cùng xấu hổ, nhìn khoảng sân trống trải xung quanh, nghĩ đến ngày mai sẽ tiến hành nghi lễ ở đây, người qua người lại, bây giờ mình với anh lại...

Nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên!

Vốn Hoắc Cận Hành cũng không thật sự định làm cái gì, chỉ là nhìn dáng vẻ này của cô thì càng thấy thú vị, không nhịn được mà đùa thêm một lát: “Hạ Thụ, Hoàng Đô Thịnh Hội là của nhà họ Hoắc.

Cho nên không tính là ở bên ngoài.

“...” Hạ Thụ trốn ra phía sau giá treo đồ như thỏ con trốn chó sói, nhìn chằm chằm anh như gặp đại địch.

Anh nở nụ cười, đứng xa xa lẳng lặng nhìn cô rồi tiến đến, Hạ Thụ lập tức vừa trốn vừa vung vẩy tay đánh anh: “Anh, anh đừng tới đây, đừng tới đây!”

Anh cười nhạt, chìa tay tóm lấy cô: “Yên tâm, anh không làm gì em đâu.”

Hoắc Cận Hành kéo cô vào lòng, anh thấp giọng nói: “Đêm mai mới là đêm tân hôn, anh sẽ chờ đến đêm mai.”

Hạ Thụ cắn giận nhìn anh, cô không chịu nói gì.

Có cuộc trêu ghẹo vừa rồi, mặt cô càng đỏ hơn, quần áo trên người xộc xệch, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, dưới ánh đèn trông càng trắng nõn, mịn màng hơn.

Anh nhìn chăm chăm, bên môi chứa ý cười, trong mắt chỉ có cô.

“Hạ Thụ, em nói đúng, quả nhiên hán phục màu đỏ đẹp hơn váy cưới trắng.”

Mắt Hạ Thụ gọn sáng, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Hoắc Cận Hành hôn như chuồn chuồn lướt qua môi cô, Hạ Thụ có cảm giác mình như vừa được ăn kẹo đường, rất ngọt.

Hoắc Cận Hành nói: “Ngày mai, em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 101: NT KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Ngày 24 tháng 6 âm lịch, ngày diễn ra hôn lễ.

Sáng nay, Hạ Thụ dậy rất sớm, hán phục của cô rất nặng, trời còn chưa sáng, cô đã bị bốn năm người trang điểm vây quanh.

Cố Vũ Thuận, Tần Xu, Tiểu Na là phù dâu, cũng đến ngõ Đồng Hoa chuẩn bị từ sáng sớm. Khí thế rất lớn, khiến hàng xóm đều đến góp vui.

Ngày nay cũng rất ít cặp đôi tổ chức hôn lễ theo kiểu ngày xưa, trong mắt nhiều người hiện đại nghi lễ xa xưa này rất mới mẻ. Hơn nữa nhân duyên của nhà họ Hạ ở ngõ Đồng Hoa không tồi, những nhà có quan hệ thân thiết đều đến chúc phúc.

Dịch Hiên cũng đến gửi bao lì xì, anh ấy đứng ở căn phòng phía tây nhìn Hạ Thụ mặc hán phục màu đỏ, hơi đỏ ửng, hốc mắt chàng trai cũng hơi đỏ.

“Hạ Thụ, chúc mừng cô kết hôn! Hôm nay cô rất đẹp... À đương nhiên bình thường cũng đẹp, chỉ là hôm nay càng đẹp hơn!”

Hạ Thụ cười nói cảm ơn.

Chiếc mũ phượng trên đầu Hạ Thụ được Hoắc Cận Hành tìm người định chế riêng, được làm bằng vàng ròng, cầm nặng vài cân, cực kỳ xinh đẹp khiến Cố Vũ Thuần không nỡ buông tay.

Sau khi Hạ Thụ trang điểm, mặc váy, đội mũ phượng xong, quay trở lại, Cố Vũ Thuần ngây người.

Cô ấy ồn ào: “Ôi... Tiểu Mộc! Sao trước kia tớ không phát hiện ra cậu có nét đẹp cổ điển, cậu nên đi đóng phim cổ trang!”

Xung quanh đều là tiếng cười.

Hạ Hùng Hải đứng trước mặt Hạ Thụ, ông nhìn con gái, giống như vô cùng cảm khái, kết quả lại chỉ gật đầu nói: “Được... Thật tốt...”

“Mẹ con... Cũng sẽ rất vui vẻ.”

Trong nháy mắt, Hạ Thụ muốn khóc.

“Ba...” Cô chủ động tiến lên, tựa vào vai Hạ Hùng Hải, trái tim ê ẩm, ánh mắt còn đỏ hơn chiếc váy cô đang mặc.

“Con đừng khóc, kết hôn không được khóc, phải cười.” Hạ Hùng Hải vỗ vai cô, mắt ông cũng đỏ bừng: “Con phải sống thật tốt với A Hành, nếu có gì không vui, con có thể trở về bất cứ khi nào, nơi đây vĩnh viễn là nhà con.”

Hạ Thụ gật đầu.

Ngược lại Hạ Mẫn Quân ở bên cạnh rất vui vẻ, bà ấy đẩy Hạ Hùng Hải một cái: “Được rồi anh, hôm nay Tiểu Mộc kết hôn, nào có ai lại nói vậy, phải vui vẻ!”

“Đúng đúng, đúng!” Hạ Hùng Hải vội sửa miệng: “Là ba nói sai, phải vui vẻ! A Hành đối xử với Tiểu Mộc tốt như vậy, làm sao có chuyện không vui? Tiểu Mộc sẽ luôn vui vẻ!”

Hạ Thụ gật đầu: “Vâng!”

Lúc này bầu không khí mới vui tươi trở lại.

Nói nói cười cười được một lúc, có một đoàn xe chạy tới, là Hoắc Cận Hành tới đón dâu.

Lần này Cố Vũ Thuần và Tần Xu đã nghiên cứu rất nhiều trò chơi để chặn cửa, cộng thêm các nhà ở ngõ Đồng Hoa đều đóng cửa, thậm chí đoàn xe còn không tiến vào được tứ hợp viện, đừng nói đến căn phòng phía Tây.

Cuối cùng vẫn là Hoắc Cận Diễm bất lực, nhàn nhã nói: “Ai mở cửa cho em trai tôi vào sẽ nhận được năm nghìn tệ, ai nguyện ý thì đến nhận tiền.”

Cửa của nhà hàng xóm đều mở ra đồng loạt, toàn bộ vọt tới chỗ Hoắc Cận Diễm.

“...” Cố Vũ Thuần và Tần Xu cạn lời.

Trước khi vào căn phòng phía Tây, Mã Tuấn bỗng chặn trước cửa, cậu ta gân cổ hét lớn: “Anh A Hành, không thể xông vào như vậy được! Muốn cưới chị họ em cũng không thể dễ dàng như vậy được, phải qua được cửa!”

“Đúng, phải qua được cửa!” Đám người Cố Vũ Thuần và Tần Xu cũng nói to.

“Phải qua được cửa!”

“Qua được cửa!”

...

Đám người Hoắc Cận Hành và Thẩm Hoài Xuyên rất bất lực, đứng ở cửa không biết làm gì, trái lại Tần Dĩ rất tùy tiện: “Sao phải phiền phức như vậy! Không phải Hoắc Cận Hành dẫn theo vệ sỹ sao? Phá thẳng cửa là được! Có A Sâm và AK nữa mà!”

Một đám vệ sỹ ào ào tiến lên.

“Này này, không được! Không được!” Cố Vũ Thuần và Tần Xu không cho, dùng sức đè cửa lại.

Dịch Hiên sở tới mức mặt trắng bệnh, đứng trong đám người hét lớn: “Đừng đập! Đừng đập cửa! Đây là phòng của nhà tôi!”

Có người bật cười.

Tần Xu đá Tần Dĩ một cái: “Em cút đi! Chỗ này làm gì có chuyện của em, cũng không phải em kết hôn, em ồn ào cái rắm!”

Cố Vũ Thuần cũng nói: “Mọi người chú ý, chú ý! Hôn lễ của chúng ta là một hôn lễ văn minh, không thể làm hỏng đồ như vậy! Tống Hành, cậu cưới Tiểu Mộc, hay là vệ sỹ cưới Tiểu Mộc? Cậu bảo vệ sỹ lùi lại mau!”

“Không.” Có lẽ Hoắc Cận Hành cũng cảm thấy tình huống bây giờ khá thú vị, anh cười khẽ từ chối.

Mắt Cố Vũ Thuần tròn tròn lên: “Cậu không bảo họ lui xuống, Tiểu Mộc sẽ không gả cho cậu!”

Hoắc Cận Hành: “Vậy tôi gả cho cô ấy.”

Cố Vũ Thuần ghen hòng, cô ấy ra lệnh cho vệ sỹ rút xuống. Vệ sỹ đang định đi xuống, Quý Dương bỗng reo lên: “Này, không được! Đứng yên đó! Mọi người đừng quên mình là vệ sỹ nhà họ Hoắc, chứ không phải vệ sỹ của cô ấy! Không được rút xuống!”

Vệ sỹ lại tiến lên.

“Vệ sỹ nhà họ Hoắc đứng không?” Cô ấy cười khoái trí, chỉ vào Hoắc Cận Hành nói: “Được, Tống Hành, tôi hỏi cậu một câu!”

“Cậu nói đi.”

“Sau khi cậu và Tiểu Mộc kết hôn, trong nhà nghe cô ấy nói hay là nghe cậu?”

Dứt lời, tiếng la ó xung quanh vang lên.

Hoắc Cận Hành cười: “Cô ấy.”

Cố Vũ Thuần đặc ý: “Ai cơ? Ai cơ? Nói to chút, tôi không nghe thấy!”

“Cô ấy.” Giọng Hoắc Cận Hành kiên định: “Đều nghe cô ấy.”

“Ồ, thì ra là nghe Hạ Thụ!” Cố Vũ Thuần cực kỳ vui sướng, cô ấy vỗ vỗ ván cửa, nói với người bên trong: “Tiểu Mộc? Vậy cậu có cho vệ sỹ đi lên phá cửa không?”

Có một giọng nói trong trẻo truyền ra: “Không cho!”

“Có nghe thấy không!” Cố Vũ Thuần đứng thẳng lưng, chỉ vào mấy người vệ sỹ: “Người bên trong chính là bà chủ mấy người, ông chủ mấy người đều nghe lời bà chủ, cô ấy bảo mấy người mau lui xuống, mau xuống đi!”

“...” Vệ sỹ dờ dẩn.

Hoắc Cận Hành không thể phản bác, anh biết Hạ Thụ đang trốn sau cửa, anh nhìn vào cửa nói: “Hạ Thụ, đêm nay em chờ đó.”

Mọi người xung quanh đều bùng nổ.

“Ai u ~!”

“Đây là có ý gì vậy?”

“Tôi nghe không hiểu!”

Hạ Thụ trốn sau cửa, cô nhìn ra ngoài qua khe hở, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh. Mặc dù biết anh không nhìn thấy, nhưng cô vẫn rất xấu hổ, hai má đỏ lên, cắn răng hàm hừ: “Anh ấy uy hiếp tớ! Vũ Thuần, Tiểu Tuấn, chị Tàn Xu, mọi người hãy dạy dỗ anh ấy giúp em!:

“Được!” Mọi người ngoài cửa sốt sắng xoa tay.

....

Sau đó cũng có rất nhiều trò chơi, như là đồ chữ, đoán nét chữ của ai, chém tấm gỗ,...

Hoắc Cận Hành dễ dàng thông qua trò đồ chữ và chém tấm gỗ, đến trò đoán nét chữ, Quý Dương không nhịn được ồn ào: “Tôi nói mấy người làm khó người khác quá đấy! Quý mới nhìn ra được là ai viết?”

Trên tờ giấy trắng có chục nét chữ, nhìn nét nào cũng có vẻ giống nhau.

Cố Vũ Thuần và Tàn Xu cực kỳ đặc ý: “Anh cho là cưới được vợ dễ thế sao? Mau chọn đi, chọn không đúng thì không thể lấy vợ!”

Hoắc Cận Hành chỉ vào một nét trong số đó: “Cái này.”

Cố Vũ Thuần và Tần Xu ngây ngốc.

Hoắc Cận Hành cười chắc chắn: “Khi cô ấy viết nét ngang, phần đuôi sẽ hơi nhướn lên, tôi biết.”

Người đắc ý lại biến thành nhóm phù rề, Quý Dương và Tần Dĩ ở bên cạnh cười ha ha: “Ha ha, đoán đúng rồi đúng không? Có phải đoán đúng rồi không? Mở cửa, mở cửa, mau mở cửa!”

Tần Xu vẫn không đồng ý, lấy ra đòn sát thủ, vỗ tay bảo người mang một cái khay lên.

“Hoắc Cận Hành, nếu cậu vượt qua được cửa ải cuối cùng này, vậy cậu có thể mở cửa!”

Trên khay có mấy ly rượu, có rượu vang, rượu trắng, có đủ mọi loại, Tần Xu chỉ vào chén rượu nói: “Cậu uống hết mấy chén này, chúng tôi sẽ mở cửa!” (Thì anh nhà không uống được rượu đồ đó)

Nhóm phù rề lộ ra vẻ mặt khó xử.

Thẩm Hoài Xuyên chủ động tiến lên: “Tôi uống thay cậu ấy.”

“Không được, không được!” Tần Xu đẩy anh ấy lại: “Là cậu cưới vợ, hay cậu ấy? Ai cưới người đó uống, chỉ Cận Hành uống mới tính!”

“Đúng, uống đi!” Cố Vũ Thuần ở bên cạnh lên tiếng, một đám người cũng ồn ào theo.

“Uống! Uống!”

“Uống!”

...

Hoắc Cận Hành nghĩ đến cái gì đó, sau đó lạnh nhạt nở nụ cười, anh cầm lấy một ly rượu, dừng cảm nói: “Được, tôi uống!”

Khi ly rượu đưa đến môi, bỗng có một giọng nói phía sau cửa truyền đến: “Không thể uống!”

Sau đó cánh cửa bỗng mở ra, một bóng người mặc váy đỏ chạy ra, mặt Hạ Thụ nhần lại: “Mọi người đừng ép anh ấy uống rượu, anh ấy không thể uống rượu! Anh ấy...”

Tầm mắt Hoắc Cận Hành dừng trên mặt cô, thứ phản chiếu trong mắt anh là một cô gái có đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, bước đi trong bộ váy đỏ rực.

Tay áo đỏ tươi rủ xuống, rất nhiều hoa văn phức tạp được thêu dọc bờ vai của cô xuống. Cô giống như một cái cây được các loại hoa vây quanh, chúng tinh phủng nguyệt.

Tim Hoắc Cận Hành đập rất nhanh.

Có người nói.

“A a a!”

“Cửa mở rồi! Mở rồi!”

“Đây chính cô dâu tự mở! Chúng tôi không làm gì!”

Cô Vũ Thuần và Tần Xu trách móc: “Tiểu Mộc, cậu đi ra làm gì! Cậu có thể có chút tiền đồ không!”

“Mau đi vào, mau đi vào!”

Hoắc Cận Hành để ly rượu xuống, anh cười.

Hạ Thụ biết được mình trúng khổ nhục kế, cô xoay người đi vào.

Anh nhanh chóng tiến lên kéo cô lại, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, không cho cô đi.

Hạ Thụ ảo não, bỗng giờ quạt tròn lên che mặt, không nói gì, cũng không nhìn anh.

Hoắc Cận Hành kéo quạt của cô xuống.

“Không nên làm vậy!” Tần Xu ngăn cản: “Còn chưa làm xong nghi thức đâu, bây giờ không được nhìn! Không được nhìn!”

Hoắc Cận Hành không nhịn được, anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, chồm lên đầu Hạ Thụ, ôm ngang cô lên, bước ra ngoài. Tiếng la ó và huýt sáo vang lên xung quanh.

Đến khách sạn Hoàng Đô, đã là một giờ mười bốn phút.

Hôn lễ của Hoắc Cận Hành được coi là một sự kiện trọng đại, những người có địa vị ở Nam Xuyên và Đế Đô đều được mời đến. Địa điểm rộng hàng nghìn mét vuông có phong cảnh tráng lệ và tinh xảo, lan can chạm trổ và đá ngọc đều là đồ cổ, giống như cung đình ngàn năm trước vậy.

Cả hội trường chỉ có ánh đèn mở, màu đỏ bao phủ toàn bộ đại sảnh và sân khấu, nhạc cổ lan khắp mọi góc ngách của hội trường, bầu không khí nguy nga tráng lệ, còn có cánh hoa đào rơi từ trên cao xuống.

Hạ Thụ đứng phía sau tấm màn, không nhìn thấy xung quanh.

Quả nhiên anh không lừa cô.

Khi đèn được bật lên, hoa đào, ngói xanh, trông càng đẹp hơn.

Một giờ mười bốn phút, ánh đèn đều bị tắt đi, chỉ có một ánh đèn từ phía cuối sân khấu.

Thế giới của Hạ Thụ tối om, không nhìn thấy khách mời ở bốn phía, cô chỉ nhìn thấy chàng trai mặc quần áo đỏ đang đi về phía cô.

Như cả thế giới đang đi về phía cô...

Hoắc Cận Hành đứng cách Hạ Thụ vài bước, anh khom lưng.

Trước đó Hạ Thụ đã được người chủ trì nói về các nghi lễ, sau đó cô dịch chuyển quạt tròn xuống phía dưới, khuôn mặt trắng nõn lộ ra.

Ấn đường cô có dính hoa, má đồng tiền lún xuống.

Tất cả mọi người ở đây đều yên lặng nhìn trên sân khấu.

Hoắc Cận Hành nhìn cô chằm chằm, nhanh chóng mỉm cười cầm lấy tay cô, chậm rãi dắt cô lên bục.

Hai người đi về phía trung tâm sân khấu.

Nghi lễ của hôn lễ phức tạp, cho dù đã giản lược bớt, nhưng quá trình vẫn rườm rà, trang trọng như cũ.

Người MC đọc khúc << Phượng cầu hoàng >>, chú rể và cô dâu thực hiện các lễ nghi còn lại theo lời MC.

“Gặp mỹ nhân lòng nhớ chẳng buông.”

Ba kính ba lạy, đến lễ rửa tay.

Cố Vũ Thuần giả làm cung nữ bưng một cái thau đồng lên, cô dâu, chú rể đồng thời rửa tay và rửa mặt, tượng trưng cho bắt đầu mới.

“Ngày ta cách trở tường điêu cuồng.”

Sau lễ rửa tay, là lễ cùng nhau.

Hai người ăn chung thịt trên một đĩa, uống chung một bầu rượu, tương lai sẽ đồng cam cộng khổ với nhau.

“Ngao du bốn bể tìm chim phượng.”

Lễ hợp cẩn, một quả bầu được chia thành hai nửa bị buộc bởi dây tơ hồng, ở trong chứa rượu, chia làm hai phần.

Chú rể cô dâu cùng uống, lễ hợp cẩn kết thúc.

“Chỉ tiếc giai nhân chẳng sát tường.”

Đến lễ kết tóc.

Cố Vũ Thuần và Tần Xu đi lên, tháo nơ buộc tóc của Hạ Thụ xuống. Dùng kéo cắt một đoạn tóc của hai người, buộc vào nhau, để trong một phong bao đỏ.

Để kết thúc nghi lễ, Tiểu Na bưng một cái khay lên, trong khay là một miếng ngọc, và một miếng gỗ.

Trao đổi tín vật, trao đổi tâm ý.

Hạ Thụ lấy miếng gỗ, Hoắc Cận Hành lấy ngọc.

Hai người đeo cho đối phương, người dẫn chương trình tuyên bố kết thúc.

Xung quang vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Vẫn chỉ có có một ánh đèn nhỏ trên sân khấu, xung quanh là bóng tối, nhưng họ lại có cảm giác tươi sáng.

Hoắc Cận Hành có một loại cảm giác khó giải thích được, theo lý thuyết mà nói, anh và Hạ Thụ đã thật sự là vợ chồng, hôn lễ hôm nay chỉ là một buổi lễ, nhưng rất khó hiểu, anh luôn cảm thấy có chút gì đó khác lạ.

Trong mắt anh phản chiếu một cô gái mặc váy cưới đỏ như lửa, anh chỉ nhìn cô mặc váy đỏ hai lần. Lần đầu tiên, khi trời đầy tuyết, cô chạy trong tuyết giống như một ngọn lửa nhỏ, chạy tới chỗ anh, cho anh kẹo.

Lần còn lại, chính là lần này, cô mặc chiếc hán phục sắc sỡ, và là cô dâu của anh.

Vòng đi vòng lại, cuối cùng cô cũng thuộc về anh.

Hoắc Cận Hành mỉm cười dịu dàng với cô, anh nắm lấy tay cô, nhìn về phía mọi người, làm lời thề cuối cùng.

Ta nguyện cùng nàng tương tri, mãi mãi chẳng phân ly,

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Đông vang sấm dậy.

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng nàng ly biệt.

Sani: Mai mình bận nên không có chương mới nhé mọi người 🐾🐾🐾

-----oOo-----

CHƯƠNG 102: NT SAU KHI KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Năm nay đại học A khai giảng vào ngày 16 tháng 9, giữa tháng tám, Hạ Thụ nhận được thư trúng tuyển.

Có ba ngày để báo danh, sáng sớm ngày 16 tháng 9, Hoắc Cận Hành đã dậy sớm chuẩn bị hồ sơ cho cô, anh định đưa cô đi báo danh.

Nhưng Hạ Thụ không muốn anh đi cùng.

Ngày 16 là ngày làm việc, anh vốn đã rất bận rộn, sau khi giành thời gian ở bên cô, anh thường phải làm tăng ca để bù lại.

Lần trước anh về Thanh Thành thi đại học với cô, rồi bận chuyện chuẩn bị hôn lễ, sau đó anh phải làm việc liên tục. Tăng ca, thức đêm trở nên rất bình thường với anh, cô muốn gặp anh cũng rất khó.

Hoắc Cận Hành lại nói mình từng có kinh nghiệm, đưa cô đi báo danh sẽ giảm bớt được một vài việc dư thừa.

Hạ Thụ không lay chuyển được anh.

Tháng 9 ở Đế Đô đã chuyển sang mùa thu.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, trong khuôn viên trường đại học A có người ra vào nhộn nhịp, người nào cũng tràn trề sức sống.

Hoắc Cận Hành đậu xe ở bãi đỗ xe trước trường học.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên Hạ Thụ đến đại học A, khi vừa đến Đế Đô, cô thường xuyên một mình chạy đến đại học A, hy vọng như vậy có thể cảm giác được sự tồn tại của anh.

Thế nhưng lúc này, trong lòng cô có gì đó khác biệt, không có sự hoài niệm, chỉ có sự hạnh phúc tự đáy lòng.

Khi đi qua tấm bia đá ở cổng trường, Hạ Thụ dừng lại.

“Sao vậy?” Hoắc Cận Hành thấy cô dừng lại, anh nghiêng đầu lại hỏi.

Ánh mắt cô dừng trên bia đá cách đó không xa, một lát sau cô cười như hoa, nói: “A Hành, anh đợi em với.”

Dứt lời, Hạ Thụ buông tay anh ra, cô chạy về phía trước, dừng lại trước tấm bia đá của trường, sau đó quay mặt về phía anh, mỉm cười và vẫy tay với anh từ xa.

Hoắc Cận Hành cũng nhìn cô.

Thẩm Hoài Xuyên nói đúng, tầm nhìn nơi này rất tốt, có thể nhìn thấy tất cả mọi người ra vào trường.

Có người nhìn về phía cô.

Nhưng trong mắt cô lại chỉ có một mình anh.

Thấy cô đứng nửa ngày, không nói gì, cũng không quay lại, Hoắc Cận Hành khó hiểu, anh chủ động đi qua.

“Sao em lại đứng im ở đây?”

Khi Hoắc Cận Hành cách cô vài bước, Hạ Thụ bỗng chạy lên, nhào vào ngực anh, ôm chặt lấy anh.

Hoắc Cận Hành cúi đầu nhìn cô: “Em sao thế?”

Cô ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp, nhẹ giọng nói: “Thẩm Hoài Xuyên nói, tháng chín năm đó, Đế Đô mưa to, anh đứng đợi em ở đây ba ngày.”

Anh nhìn cô không chớp mắt.

“A Hành, em đã đến, anh phải đợi lâu rồi.” Cô khẽ vuốt ngực anh, đầu dựa vào vị trí tim của anh: “Em xin lỗi, em đã đến muộn tám năm.”

—

Thủ tục báo danh của tân sinh viên rất đơn giản, chỉ cần xác nhận thân phận, ký tên, đóng dấu.

Ban đầu ý của Hoắc Cận Hành không muốn cô ở trong KTX trường học, chung cư của anh cũng khá gần đại học A. Sau khi kết hôn, anh còn mua một căn nhà ở vùng ngoại ô, đang trong giai đoạn hoàn thiện.

Hoắc Cận Hành sẽ thuê một tài xế cho cô, đưa đón cô đi học cho thuận tiện.

Thế nhưng chương trình học không cố định, lịch học cũng rất kín.

Hạ Thụ nghĩ thời gian nghỉ giữa các tiết, cô cần có nơi để nghỉ ngơi, nên quyết định đăng ký ký túc xá, phòng trước thì vô hại.

Hạ Thụ quyết định nói ý kiến này của mình với Hoắc Cận Hành, cô không sợ cãi nhau với anh. Dù sao chỉ cần anh khiến cô tức giận, cô có thể xách bao to bao nhỏ đến ký túc xá, không quan tâm đến anh, anh muốn vào cũng không vào được, cho anh tức chết!

Hoắc Cận Hành bất đắc dĩ: “Thật sự xem trọng anh rồi, anh nào dám cãi nhau với em.”

Hạ Thụ đắc ý: “Anh có giác ngộ như vậy đương nhiên là tốt nhất, thế nhưng em cũng chỉ là lo trước thôi.”

Anh thật sự hết cách với cô.

Con trai không được vào KTX nữ, nhưng vừa khai giảng thì có ngoại lệ.

Sau khi làm xong thủ tục đăng ký, Hoắc Cận Hành đưa Hạ Thụ lên phòng KTX.

Phòng Hạ Thụ có bốn người, đều là sinh viên học nghệ thuật.

Khi cô đến, ba cô gái khác đã thu dọn gần xong, chỉ còn giường của cô trống không.

Hạ Thụ còn chưa thấy rõ mọi người, bỗng có một giọng nói truyền đến: “Đàn chị?!”

Hạ Thụ ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt quen thuộc, là Quan Hiểu Lộ đang treo màn.

Cô cũng rất ngạc nhiên, chào hỏi cô ấy: “Hiểu Lộ!”

Sau đó hai cô gái cũng nhìn qua, họ cũng rất kinh ngạc: “Hạ Thụ?”

“A thật sự là Hạ Thụ! Hạ Thụ!”

Chuyện Hạ Thụ trúng tuyển đại học A, không phải là tin tức mới.

Không biết tại sao kết quả thi đại học của Hạ Thụ lại bị rò rỉ nên mạng, khi đó còn khiến mọi người thảo luận rầm rộ.

Đương nhiên thành tích của cô cũng gián tiếp bịt miệng những cư dân mạng không ưa cô.

Cố Vũ Thuần đặc cô, ngày cô nhận được thư trúng tuyển, cô ấy còn chụp đăng lên Weibo: [Này! Xin hỏi mấy người thấy mắt mắt chưa? (đắc ý)]

Sau đó Abel lo lắng có ảnh hưởng không tốt, anh ấy đã bắt Cố Vũ Thuần xóa, quyền quản lý Weibo cũng không có. Nhưng không ngờ làm vậy là bạ như vậy lại lên hotsearch, còn thiết lập được hình tượng ‘bạn thân nghĩa khí’.

Abel nói rằng đây là ông trời muốn cho cô ấy nổi, ngăn cũng không ngăn được.

Hạ Thụ vẫy tay với mấy cô ấy: “Xin chào mọi người, tôi là Hạ Thụ, sau này sẽ học tập ở đây, hy vọng được mọi người quan tâm nhiều hơn.”

Hai cô gái kia vội bỏ công việc trên tay xuống, đi đến chỗ cô.

Quan Hiểu Lộ cũng xuống giường.

Hoắc Cận Hành đến chậm hơn cô, thời tiết quá nóng, anh bị Hạ Thụ sai đi mua kem, tính toán chia cho bạn cùng phòng, coi như là bước đầu tiên để xây dựng mối quan hệ tốt.

Khi Hoắc Cận Hành đến, Hạ Thụ đang bị ba người vây quanh hỏi chuyện, anh gọi: “Hạ Thụ.”

Có vài ánh mắt lập tức chuyển về phía anh, phòng ngủ lại ồn ào.

“A a a!”

“A a a a a!”

“Em biết anh, em biết anh đó!”

“Anh là Hoắc... Hoắc...”

“Hoắc Cận Hành!”

“Đúng!”

Về mặt Hoắc Cận Hành ung dung, anh đi đến bên cạnh Hạ Thụ, nắm lấy tay cô, gật đầu với họ: “Xin chào mọi người, tôi là chồng của Hạ Thụ, Hoắc Cận Hành.

Hy vọng sau này mọi người sẽ quan tâm và bao dung Hạ Thụ.”

“A a a!”

“Chồng! Chồng!”

Hai cô gái kia gần như xoay vòng tại chỗ, mặt đỏ bừng, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người họ.

Quan Hiểu Lộ ở bên cạnh trêu chọc: “Ôi chào, đàn anh, anh tự đưa đàn chị đến sao? Không phải hôm nay là ngày làm việc sao? Tổng giám đốc cũng nghỉ phép, nhàn rồi vậy sao?”

Hoắc Cận Hành cong môi, anh nhìn Hạ Thụ: “Hết cách, bạn nhỏ trong nhà muốn đi học, dù sao cũng cần có người chăm sóc bạn nhỏ.”

Mấy người còn lại: “A u ~ Bạn nhỏ~~~”

Hạ Thụ xấu hổ, dùng sức véo tay anh.

Hoắc Cận Hành nắm lấy tay cô, không cho cô cử động, anh cười, xoa đầu cô như xoa đầu con mèo con.

Ánh mắt ba người kia nhìn bọn họ rất ái muội.

Sau khi chia xong kem cho họ, sắp xếp xong đồ đạc, Hạ Thụ tiễn Hoắc Cận Hành xuống tầng.

Ngày mai cô phải tham gia họp lớp hành chính, phải dậy sớm, nên đã quyết định ở lại KTX.

Hạ Thụ đưa anh đến cửa KTX, cô ôm anh, quán quýt một lúc lâu, mới lưu luyến nói tạm biệt.

Hoắc Cận Hành cũng không di chuyển, ánh mắt anh dừng trên đôi môi của cô: “Hôn một cái.”

“...” Hạ Thụ thấy không được tự nhiên, nhìn xung quanh: “Xung quanh có rất nhiều người.”

Có người đến người đi, hai người có vẻ nổi bật, cũng có nhiều người nhận ra bọn họ, rất thu hút người khác.

Anh cười, tay để sau gáy cô: “Hợp pháp.”

—

Cuộc sống đại học cũng tương tự như suy nghĩ của Hạ Thụ, nhưng cũng hơi khác.

Áp lực và nhàn hạ cùng tồn tại, cũng không thiếu nỗi buồn và niềm vui.

Khoa nghệ thuật của Hạ Thụ phân chia các lớp rất rõ ràng, ngoại trừ lớp âm nhạc thông thường sẽ do toàn bộ khoa giảng dạy, số lượng học sinh trong lớp violon không nhiều, sinh viên cũng nhanh chóng làm quen với nhau.

Hạ Thụ cũng tương đối nổi tiếng, khi cô giới thiệu bản thân, mọi người ồn ào reo hò, khiến Hạ Thụ hơi xấu hổ.

Ngoại trừ khoa nghệ thuật, sinh viên khoa khác cũng tương đối tò mò về Hạ Thụ. Từ khi khai giảng đến một tháng học quân sự, có rất nhiều sinh viên khoa khác tới tìm Hạ Thụ.

Thế nhưng dần dần cũng ít người đến đi. Một là lòng hiếu kỳ giảm bớt, hơn nữa Hạ Thụ rất ít nói đến chuyện nhà họ Hoắc, đến cả Hoắc Cận Hành cũng rất ít nhắc tới. Thời gian trôi qua, một số người muốn bám víu sẽ rút lui.

Hạ Thụ lớn tuổi hơn bạn học xung quanh, nhưng dáng người cô lại nhỏ nhắn mềm mại, hơn nữa tính cách lương thiện, không khác gì mười tám tuổi. Khi cô đi cùng những cô gái, chàng trai mười tám tuổi, cũng không có sự khác biệt.

Nhưng dù sao cô cũng có nhiều kinh nghiệm hơn bọn họ, nên xử lý mọi việc cũng chín chắn hơn, hơn nữa Hạ Thụ còn là người đứng đầu trong chuyên ngành của mình.

Trong mắt các bạn cùng lớp, Hạ Thụ giống như một cô chị gái ngọt ngào, trưởng thành, cô được mọi người tôn trọng và yêu quý.

Hạ Thụ trải qua năm nhất đại học trong sự thoải mái và vui vẻ.

Chương trình học của cô ít, có rất nhiều thời gian rảnh, hàng ngày cô đều đi học rồi về nhà.

Nhân duyên của cô cũng rất tốt, bởi vì chuyên ngành đặc biệt, thường xuyên được bạn cùng lớp hỏi bài. Mỗi lần Hạ Thụ giải đáp vấn đề cho họ, cô đều rất kiên nhẫn, cho được hỏi rất nhiều, nhưng cô không hề thấy phiền, các bạn học đều rất thích cô.

Dần dần danh tiếng được lan truyền, không chỉ trong học viện nghệ thuật, mà còn lan ra đại học A, danh tiếng Hạ Thụ được mọi người biết đến rộng rãi.

Nhưng cũng có một đàn chị không phục, nói: “Có cái gì mà thổi phồng! Nói thẳng ra, mọi người khen cô ta là vì có nhà họ Hoắc chống lưng, thật sự cũng chỉ có vậy!”

Tính cách Quan Hiểu Lộ nóng nảy, cộng thêm có rất bạn học bảo vệ Hạ Thụ. Một hôm, họ bắt cô ta đến phòng âm nhạc, để đàn violon trước mặt cô ta.

“Đây, không phải chị nói chỉ có vậy thôi sao? Tôi thật sự muốn xem tài năng của đàn chị như thế nào! Kéo cho tôi! Không kéo được như chị Hạ Thụ, thì hôm nay chị đừng hòng rời đi!”

“...” Đàn chị bị dọa khóc, sau đó không có ai dám quang minh chính đại nói xấu Hạ Thụ.

Cuộc sống đại học của Hạ Thụ muôn màu muôn vẻ, thì cuộc sống của Hoắc Cận Hành lại đơn giản hơn rất nhiều.

Sau khi bước vào năm thứ hai, Hạ Thụ bắt đầu bận rộn với việc học của mình hơn. Bên cạnh các chương trình học trong trường, còn có rất nhiều cơ hội thi đấu.

Hạ Thụ là trưởng nhóm trong hội tân sinh viên violin, không thể thiếu mặt trong các cuộc thi, vậy nên cô cũng rất ít về nhà ở.

Lúc nào Hoắc Cận Hành rảnh rồi, anh thường chủ động đến đại học A tìm cô.

Đối với Hoắc Cận Hành, mặc dù Hạ Thụ đã quay lại trường học để bù đắp những tiếc nuối trong quá khứ của cô, nhưng trong lòng anh vẫn hơi tiếc nuối. Tiếc nuối bản thân không thể lúc nào cũng làm bạn đại học của cô, cũng tiếc nuối khoảng thời gian đó không thể quay trở về.

Cũng là vì bồi thường, anh thường xuyên chạy tới đại học A.

Cởi bỏ âu phục, giày da, mặc quần áo thể thao trẻ trung, hy vọng có thể cho cô kỷ niệm đẹp khi học đại học.

Hai người họ cùng nhau đến thư viện,

Cùng đến căng tin,

Cùng nhau nghe các lớp tự chọn của cô, cùng nhau đi qua con đường tình yêu ở đại học A.

Trong khoảng thời gian đó, có người nói là nhìn thấy Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành. Còn có người bí mật chụp ảnh đăng lên mạng, khiến mọi người dậy sóng.

Thấm thoát trôi qua, càng ngày Hạ Thụ càng ưu tú.

Cô nhận được rất nhiều giải thưởng, giải thành phố, giải quốc gia, giải quốc tế.

Giải thưởng lớn của cuộc thi cúp violon toàn quốc lần thứ bảy,

Giải nhất nhóm tân binh cuộc thi âm nhạc quốc tế phương Tây lần thứ 19,

Giải nhất trong hạng mục người lớn của Cuộc thi nhạc nghệ Phương Tây lần thứ 13,

...

Mặc dù Hạ Thụ vẫn chưa đạt được giải cá nhân hạng nhất trên sân khấu quốc tế, nhưng các phương tiện truyền thông chính thức trong giới âm nhạc quốc tế đã đưa tin rằng cô là “một yêu tinh violon mang phong vị phương Đông hơn Diane” và là “công chúa nhỏ của giới vilolon phương Đông”.

Năm đó còn có người nói cô dựa vào nhà họ Hoắc mới được mọi người kính trọng.

Nhưng năm nay, sẽ không còn ai nói như vậy nữa.

Cô ưu tú giống như ánh sao, chột đến và tỏa sáng rực rỡ. Đương nhiên sẽ rất nhiều người chú ý đến, càng không thiếu người theo đuổi.

Có một lần, sau giờ học, Hạ Thụ nhận được điện thoại của Hoắc Cận Hành, cô đứng ở cổng trường chờ anh đến đón đi ăn tối.

Trong khi chờ đợi, có một nam sinh đeo cặp kính dày đến gần cô, dè dặt nói: “Đàn chị, Hạ, Hạ Thụ, xin chào...”

Hạ Thụ không quen biết cậu ấy, gần đây cũng không ít người chủ động đến bắt chuyện với cô, cô mỉm cười: “Xin chào?”

Chàng trai có vẻ hơi ngượng ngùng, không được tự nhiên nói: “Đàn chị Hạ Thụ, em có vài lời muốn nói với chị.”

“Em nói đi.”

“Là... Là...” Cậu ấy lắp bắp một lúc lâu, cuối cùng cũng dũng cảm nói ra: “Em thích chị!”

“...” Hạ Thụ sững sờ.

Từ những gì cậu ấy nói sau đó, Hạ Thụ biết có lẽ cậu ấy là một sinh viên của khoa nghệ thuật, cậu ấy không thích lướt mạng lắm, vì vậy nên không biết cô là ai. Chỉ một lần tình cờ gặp gỡ ở buổi hội diễn của lớp họ, đối phương đã yêu đơn phương cô từ cái nhìn đầu tiên.

Cậu ấy nói luyện thuyên mãi, Hạ Thụ cũng không thể cắt ngang được, cô bỗng nhìn thấy một xe thể thao màu bạc đỗ bên đường đối diện, không biết nó đã dừng ở đó bao lâu.

“À chị...” Cô vội vàng cắt ngang cậu ấy, muốn nhanh chóng gặp A Hành: “Xin lỗi, chỉ cảm ơn tâm ý của em, nhưng chị đã lập gia đình rồi.”

“... Dạ?” Nam sinh choáng váng.

“Đúng!” Cô gật đầu, giơ tay lên cho cậu ấy nhìn chiếc nhẫn, cô cười híp mắt: “Em nhìn đi, chị đã kết hôn rồi. Vậy nên cảm ơn sự quan tâm của em, chị có việc phải đi trước, xin lỗi em.”

“Sao, sao có thể như vậy?” Chàng trai giống như không tin, bỗng cầm lấy tay cô nhìn kỹ.

Hạ Thụ muốn rút lại theo phản xạ có điều kiện, nhưng cô lại không làm vậy.

Hoắc Cận Hành ở trong xe nhíu mày.

Người đàn ông cao lớn bước xuống xe, Hoắc Cận Hành đóng mạnh cửa xe, sau đó sải bước về phía này.

Cho đến khi đứng trước mặt người đàn ông, anh kéo lấy cổ tay nam sinh ra, kéo Hạ Thụ về phía sau mình.

Nam sinh ngây ngốc, ngạc nhiên: “Anh... Anh là...”

“Chồng cô ấy.” Ánh mắt Hoắc Cận Hành nóng rực, anh thản nhiên trả lời, nắm tay Hạ Thụ rời đi.

Đi sang bên đường, Hạ Thụ quay lại nhìn, chàng trai kia đã ử rũ đi xa.

Mặt Hoắc Cận Hành nghiêm lại, ánh mắt lạnh nhạt, Hạ Thụ cảm thấy anh không đúng, cô kéo tay áo của anh: “A Hành...”

Hoắc Cận Hành nhìn cô, không nói gì, để cô ngồi vào ghế phụ, sau đó đóng cửa lại.

Chờ đến khi anh ngồi vào ghế lái, Hạ Thụ có cảm giác một bàn tay để sau gáy kéo cô về phía trước, một nụ hôn rơi xuống.

“Ừm!” Hạ Thụ không kịp phòng bị, cô hoảng sợ.

Hoắc Cận Hành hôn rất mãnh liệt, không hề dịu dàng, nói là cắn có vẻ đúng hơn hôn, khiến môi cô đau rất.

Cô sửng sốt, bây giờ xe vẫn đậu trước cổng trường, xung quanh người đến người đi, tim cô gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, cô đẩy anh ra: “A Hành, A Hành! Có người, có người...”

“Kính một chiều, không nhìn thấy được.” Hoắc Cận Hành thản nhiên nói một câu như vậy, anh tiếp tục hôn xuống, đồng thời bàn tay còn giữ chặt lấy hai cổ tay cô.

Hạ Thụ bị hôn đến choáng váng, hô hấp cũng không ổn định, cô dứt quãng gọi tên anh.

Khi tách ra, con ngươi đen láy của Hoắc Cận Hành nhìn chăm chăm, giọng nói âm trầm ra lệnh: “Đêm nay, về nhà ở.”

“...”

...

Cuối thu ở Đế Đô, nhiệt độ ban đêm lạnh lẽo, trong căn hộ đóng kín cửa sổ, ấm áp như mùa xuân, hơi nóng phảng phất trong không khí.

Lúc ăn tối, tâm trạng của Hoắc Cận Hành không tốt, ít nói, ít cời, mặc dù vẫn chăm sóc cô rất chu đáo. Sau khi về đến nhà, anh đi thẳng vào chủ đề, cả quá trình gần như không nói một câu.

Ý chí của Hạ Thụ không chịu nổi nữa, đoán được tại sao, chỉ có thể chủ động khóc nói: “Hu hu... A Hành, anh đừng tức giận, em không cố ý, thậm chí em còn không nói với cậu ta được vài câu...”

“Cậu ta là ai?” Động tác của Hoắc Cận Hành dừng lại, đây là câu đầu tiên trong đêm nay của anh.

“Em, em không biết.” Hạ Thụ thút thít: “Em không biết, cậu ta bỗng dưng tới, nói từng xem em kéo violon, em còn chưa từng gặp cậu ta...”

Con ngươi đen láy của người đàn ông như chứa đầy mực không thể tan chảy, anh không đáp lại, cười một tiếng: “Hạ Thụ, đây là người thứ tư anh gặp trong

tháng này.:

“Vây... Vây cũng không thể trách em được!” Cô khóc nức lên: “Bọn họ tới tìm em, đâu phải em tới tìm họ! Anh không phân biệt đúng sai, rõ ràng là anh không đúng, anh...”

Sóng biển vốn đang ngừng bỗng dừ dội đánh úp lại, chặn ngang lời của cô, Hạ Thụ yếu ớt nói: “Em không nói, không nói, ưm...”

Khi bên ngoài mặt trăng bị mây dày che phủ, những hạt mồ hôi từ trán Hoắc Cận Hành chảy xuống, anh thì thầm bên tai cô: “Hạ Thụ, gọi tên anh.”

Suy nghĩ của Hạ Thụ bị kéo căng ra như sợi dây, cô nói trong vô thức: “A Hành...”

Một cú chạm mạnh đột ngột, giọng bên tai trầm hơn: “Gọi chồng!”

Hạ Thụ khóc như mèo con: “Chồng...”

Bầu trời tối đen như mực, đêm nay không có sao, ngoài cửa sổ đêm còn rất dài.

—

Sau khi bước vào năm tư, Hạ Thụ vô cùng bận rộn.

Bận hội diễn lễ tốt nghiệp, các cuộc thi lớn nhỏ, bận suy nghĩ về các cảnh ôliu từ các đoàn gửi tới.

Cuộc sống vẫn thuận lợi như, không ngờ lại có một chuyện bất ngờ nho nhỏ xảy ra.

Hạ Thụ rất bận rộn vì buổi biểu diễn tốt nghiệp, ngoại trừ thời gian ăn, ngủ và tham gia các lớp học chuyên nghiệp, hầu như tất cả thời gian còn lại đều dành cho diễn tập.

Sau gần ba tuần liên tục không về nhà, Quan Hiểu Lộ hấp tấp chạy vào phòng học: “Đàn chị! Đàn chị, chị có biết anh Hoắc Cận Hành đến đây không? Anh ấy đang làm khách quý cho buổi tọa đàm của học viện thương mại!”

Hạ Thụ ngạc nhiên, cô mở Wechat.

Hoắc Cận Hành không hề tiết lộ chuyện này với cô, nội dung cuộc trò chuyện dừng ở câu chúc ngủ ngon của anh tối qua.

Hạ Thụ đến viện thương mại với Quan Hiểu Lộ.

Phòng học mở của viện thương mại chật ních người, hôm nay quả thật có một buổi tọa đàm, nhà trường mời những sinh viên tốt nghiệp xuất sắc năm trước đến phỏng vấn.

Hạ Thụ đến muộn, đã sớm không còn chỗ ngồi, cô chỉ đành đứng ở cửa xem.

Khi cô đến, vừa vặn đến lượt Hoắc Cận Hành trả lời phỏng vấn trên sân khấu, anh đang ngồi ở ghế chính, âu phục chỉnh tề, rất chững chạc, lưng rất thẳng, như

có hào quang xung quanh anh.

Hạ Thụ không hiểu chủ đề họ đang nói, nhưng vào lúc này, cô cảm thấy Hoắc Cận Hành rất đẹp trai, cô trốn trong góc và lấy điện thoại ra, bấm quay video.

Giọng anh thật sự rất êm tai, vốn nó đã rất rõ ràng, nhưng khi qua MIC thì càng cuốn hút hơn.

Anh trả lời các câu hỏi một cách đơn giản, bình tĩnh nhưng cũng sắc bén, thỉnh thoảng lại có tiếng vỗ tay vang lên.

MC là một sinh viên, khi kết thúc cuộc phỏng vấn, anh ta hỏi một câu hỏi cá nhân không liên quan đến cuộc phỏng vấn.

“Vậy đàn anh Hoắc Cận Hành, thật ra tất cả sinh viên viện thương mại bọn em đều muốn hỏi anh. Mọi người đều biết anh và Thẩm Hoài Xuyên tốt nghiệp loại xuất sắc ở viện thương mại đại học A, nhưng mấy năm trước anh đều từ chối lời mời về trường, lý do tại sao năm nay anh lại đồng ý vậy? Là có nguyên nhân nào đặc biệt sao?”

Mọi người phía dưới đều rất chăm chú, dường như rất mong chờ câu trả lời của anh.

“Vấn đề này...” Hoắc Cận Hành cũng khựng lại, sau đó như nhìn thấu cái gì đó, khóe môi anh nhếch lên, nhìn thẳng về một hướng.

Đương nhiên Hạ Thụ cũng nhìn thấy người trong màn hình điện thoại nhìn thẳng vào camera.

Cô giật mình, tay run lên suýt nữa làm rơi điện thoại.

Thấy anh không trả lời, mọi người thấy ánh mắt anh thay đổi, họ đồng loạt nhìn theo tầm mắt của anh.

Trong đại sảnh vang lên một tiếng ồ đồng loạt.

Giữa tiếng ồn ào, Hoắc Cận Hành đột nhiên đứng dậy, bước xuống sân khấu, đi về phía cô.

Hạ Thụ thấy anh đi về phía mình, cô vô thức hoảng hốt, xoay người muốn chạy trốn theo bản năng.

Ai ngờ phía sau cửa có rất nhiều người, không đợi cô tìm được khe hở, đã có một bàn tay đặt trên vai cô.

“Em đi đâu?”

Hạ Thụ bị ép xoay người lại, mặt cô đỏ bừng lên, cô biết tất cả mọi người trong hậu trường đều chú ý về phía này, xấu hổ vỗ tay anh: “Anh làm gì vậy... Mau trở về đi!”

Tiếng ồn ào càng ngày càng lớn.

Hoắc Cận Hành lại bình tĩnh, dắt tay cô: “Đi theo anh.”

“... Đừng đùa.” Hạ Thụ không chịu.

Hoắc Cận Hành kiên trì: “Đi nào.”

Hoắc Cận Hành dẫn cô lên sân khấu, anh đứng ở chính giữa, đối mặt với đám đông sinh viên bên dưới.

Hạ Thụ cực kỳ xấu hổ, cô lấy tay che mặt, không dám nhìn xuống dưới.

“Bởi vì cô ấy.” Trong mắt Hoắc Cận Hành có ý cười vụn vặt, anh nói: “Ba tuần rồi cô ấy chưa về nhà, cả ngày chỉ biết kéo violon, không quan tâm đến tôi, tôi đến xem cô ấy có cần tôi nữa không.”

Hạ Thụ hằm hừ phản bác: “Ai không cần anh! Em...” Cô lại quên mất anh vẫn đang đeo MIC, khiến mọi người ồn ào la ó, huyết sáo.

“...” Hai má Hạ Thụ đỏ như quả táo.

MC cũng cười ái muội, anh ta đưa microphone cho Hạ Thụ: “Vậy, đàn chị Hạ Thụ, đầu tiên bọn em hoan nghênh chị đến viện thương mại làm khách. Vậy em muốn hỏi chị Hạ Thụ, lần này chị có cảm nhận gì khi đến viện thương mại?”

“Cảm, cảm nhận...” Giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái phát ra, có vài phần xấu hổ và mất tự nhiên: “Cảm nhận là, nếu tôi biết hôm nay sẽ bị kéo lên đây, trước khi ra ngoài, tôi đã gọi đầu...”

-----oOo-----

CHƯƠNG 103: NT SAU KHI KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đầu năm nay, Hạ Thụ bận một hội diễn lớn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hạ Thụ vào một dàn nhạc violon nổi tiếng làm người hướng dẫn.

Bây giờ Hạ Thụ nổi tiếng ở cả quốc tế và trong nước, cô trở hết tài năng trên sân khấu cuộc thi quốc tế, vậy nên toàn bộ giới âm nhạc phương Tây đều biết rằng có một nghệ sĩ violon Hạ Thụ ở Trung Quốc.

Sau khi nổi tiếng, Hạ Thụ cũng nhận được rất nhiều lời mời, ngoài các buổi biểu diễn thương mại lớn nhỏ, còn lời mời làm nhạc nền cho phim và truyền hình, tham gia quảng cáo.

Thậm chí có công ty thấy ngoại hình Hạ Thụ không tồi, chủ động ném cành ô liu cho cô vào giới giải trí, khiến người ta dở khóc dở cười.

Hạ Thụ từ chối, phạm vi nghề nghiệp của không, một là không nhận các lời mời biểu diễn thương mại, hai là không đề cập đến giới giải trí.

Cô còn nghĩ mình sẽ ký hợp đồng trên danh nghĩa với Hoa Nhất, dùng để làm lá chắn. Mặc dù chỉ trên danh nghĩa, nhưng đây không khác một chiêu bài từ trên trời rơi xuống, khiến Abel và Tạ Thành Phong vui như điên.

Những năm gần đây, Hoắc Cận Hành đã tạo một thói quen, cho dù cô biểu diễn hay dàn nhạc của cô biểu diễn, dù anh bận đến đâu cũng đều dành thời gian đến làm khán giả của cô.

Tuần hội diễn lần này lại trùng hợp anh cũng có một cuộc họp rất quan trọng.

“Không sao.” Hạ Thụ cười: “A Hành, anh cứ đi họp đi, một mình em có thể làm tốt. Đương nhiên, anh phải đàm phán thành công! Nếu thua, em sẽ không cho anh về nhà!”

Hoắc Cận Hành vẫn do dự: “Em được chứ?”

“Đương nhiên là được!” Hạ Thụ biết anh nói đến chuyện gì, cô ôm cổ anh: “A Hành, anh yên tâm, trước kia không có anh, em sợ hãi, nhưng bây giờ em rất lợi hại! Anh không ở đó, em cũng sẽ không sợ, thật ra đã không cần anh từ lâu rồi! Em không nói ra là sợ tổn thương lòng tự trọng của anh!”

Cô cố ý dùng giọng điệu hài hước để anh yên tâm, Hoắc Cận Hành cũng bị trêu, anh cười, xoa đầu cô: “Đây là qua cầu rút ván?”

“Em không chỉ muốn qua cầu rút ván thôi đâu!” Hạ Thụ cười tủm tỉm, cô vươn tay ôm lấy gương mặt của anh, khẽ hôn lên gương mặt ấy: “Em phá ‘cây cầu’ này, rồi sau đó giấu ‘cây cầu’ ở trong nhà, chiếm thành của riêng của mình em. Thế nào? Lợi hại không?”

[Cầu ở trong tiếng Trung có âm hán là “kiều”, nữ chính đang ghẹo nam chính như kiểu kiều thê ấy, mặc dù chữ kiều trong cây cầu và kiều trong kiều thê đọc không giống nhau.]

“Tự hào lắm à?”

“Ờ!” Cô hát cảm: “Anh có ý kiến gì?”

“Không có ạ.” Anh ôm cô vào lòng, hôn lên trán của cô, khẽ cúi đầu ghé sát vào tai, nhẹ giọng nói: “Em cứ tận hưởng sự kiều ngạo đi, ‘cây cầu’ ấy quả thật rất may mắn.”

.....

Vào ngày biểu diễn chính thức, Hạ Thụ và Hoắc Cận Hành cổ vũ nhau từ sớm, sau đó hai người tách tự thân ai nấy hành động.

Chia thành hai đường, gặp lại ở đỉnh cao.

Buổi biểu diễn lần này của Hạ Thụ cực kỳ quan trọng, ngoài những khán giả bình thường mua vé ra, còn có giám khảo trên toàn thế giới đến để đánh giá

xem dàn nhạc của cô có đạt tiêu chuẩn của dàn nhạc quốc tế hay không, có thể nói là dùng quy chuẩn đánh giá quốc tế cho buổi biểu diễn này.

Đối với màn trình diễn này, Hạ Thụ đã bắt đầu luyện tập và chuẩn bị ngày đêm từ nửa năm trước, mỗi tháng nghỉ ngơi không đến hai ngày.

Cô là nghệ sĩ chính trong buổi biểu diễn này, ngoài cô còn có trợ lý và người thay thế.

Hôm nay, lúc ở hậu trường Hạ Thụ cảm thấy hơi khó chịu.

“Đàn chị, chị sao vậy?” Quan Tiểu Lục là trợ lý của buổi biểu diễn này, trong lúc trang điểm thấy sắc mặt Hạ Thụ không ổn thì hỏi thăm.

Hạ Thụ ân huyệt Thái Dương: “Không có gì, chị thấy hơi đau đầu thôi.”

“Đau đầu?” Quan Hiểu Lộ sờ thử trán của cô, xác nhận nhiệt độ vẫn ở mức bình thường, lấy một thanh chocolate trong túi ra: “Đàn chị, có phải chị bị tụt huyết áp không? Trưa nay em không thấy chị ăn gì, nào, ăn chút đồ ngọt để bổ sung năng lượng.”

Hạ Thụ lắc đầu: “Không được, chị mệt quá... Hiểu Lục, em có mang nước đúng không? Chị đã dùng hết của mình rồi.”

“Có có!” Quan Hiểu Lộ vội vàng gật đầu, nghĩ muốn đi lấy nước cho Hạ Thụ, nhưng cô đang trang điểm không tiện di chuyển, Hạ Thụ đề cô xuống, lấy cốc nước dùng một lần ra tự mình đi lấy nước.

Vừa đứng dậy, đầu óc đột nhiên choáng váng, cô chóng vào lưng ghế để đứng vững, nhưng mọi thứ trước mắt tối sầm lại, một giây sau cô đột nhiên ngã xuống đất ngất đi không báo trước.

—

Cuộc đàm phán giữa Quân Dục và Hoa Duệ kéo dài suốt năm tiếng đồng hồ.

Một trận chiến ác liệt đã diễn ra, khi cánh cửa phòng họp mở ra, khuôn mặt mệt mỏi và lãnh đạm của Hoắc Cận Hành có vẻ thư thái hơn một chút.

Người phụ trách Hoa Duệ sắc mặt rất khó coi, làm ra bộ vẻ khách sáo một cách qua loa với Hoắc Cận Hành cho xong rồi cũng rời đi.

Khi chỉ còn lại người của mình, Hoắc Cận Hành nói với Chu Tung Kỳ: “Các người về trước đi, tôi tự mình lái xe đi gặp Hạ Thụ.”

Một vệ sĩ vội vàng tiến lên, “Cậu chủ, vừa rồi vệ sĩ ở bên phía bà chủ đưa tới tin tức nói bà chủ bị ngất xỉu ở hậu trường.”

.....

Hoắc Cận Hành vội vàng chạy tới bệnh viện, hơi thở dồn dập, vừa đến cửa phòng cấp cứu thấy người liền hỏi: “Xin chào! Cho hỏi vừa có một người bệnh bị té xỉu, tên là Hạ Thụ, em ấy ở phòng nào? Em ấy thế nào rồi?”

Có một số bác sĩ trực ở quầy lễ tân, còn có rất nhiều người đi đến để nhờ tư vấn.

Nghe anh hỏi, một nữ bác sĩ ngược lên nhìn anh và hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là chồng em ấy.”

Sau khi nhìn anh một lúc lâu, nữ bác sĩ lật danh sách bệnh nhân, tìm ra tên một người.

“Hạ Thụ phải không? Không có gì nghiêm trọng, chỉ là suy dinh dưỡng và gần đây làm việc quá sức, lại thêm tụt huyết áp, cấp tính do máu lên não thiếu hụt dẫn đến ngất xỉu mà thôi, cậu cứ về chăm sóc dinh dưỡng là được.”

Hô hấp của Hoắc Cận Hành vẫn còn rối loạn, trong lòng anh bị lời cô nói làm cho kinh hãi.

Anh chưa kịp hỏi thêm gì thì nữ bác sĩ lại nói: “Cơ mà anh cũng vậy, tôi không nói về anh. Đàn ông anh ngày thường bận rộn với công việc, nhưng không thể dành ra chút thời gian quan tâm vợ sao? Cô ấy đang mang thai mà anh còn bắt cô ấy làm việc vất vả, ăn uống không đúng giờ dẫn đến suy dinh dưỡng như hiện tại. Nếu xảy ra vấn đề gì ai mà gánh nổi!”

Hô hấp Hoắc Cận Hành đình trệ, nhịp tim vốn đã không ổn định càng thêm hỗn loạn, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Cô nói cái gì? Em ấy... Có thai?”

“Anh không biết sao?” Bác sĩ cũng kinh ngạc, đưa tờ giấy khám bệnh đến trước mặt anh: “Mang thai ba tuần, thời kỳ đầu mang thai, chú ý nhiều hơn, đừng để cô ấy vất vả ngày đêm, vận động điều độ, chú ý nghỉ ngơi, chú ý dinh dưỡng.”

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào mẫu bệnh án, đầu ngón tay Hoắc Cận Hành khẽ run.

Trong phòng bệnh, Hạ Thụ đã tỉnh dậy, hỏi bác sĩ nhà vệ sinh ở đâu.

Mấy tên vệ sĩ canh gác cách cửa nhà vệ sinh không xa, từ xa nhìn thấy anh liền cung kính đồng thanh gọi: “Cậu chủ.”

Hoắc Cận Hành gật đầu.

Đúng lúc đó, Hạ Thụ đi ra từ nhà vệ sinh, liếc mắt nhìn thấy anh, trên mặt lộ ra nụ cười: “A Hành.”

Hoắc Cận Hành dừng lại.

Giờ phút này, cô đang đứng cách anh hơn mười bước, cách anh vón vện nửa hành lang, lớp trang điểm dùng để lên sân khấu vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt cô, lung linh và trong trẻo như ánh nắng mai, cô xinh đẹp đến động lòng người.

Nhìn cô từ khoảng cách xa như vậy, Hoắc Cận Hành không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy có gì đó khác lạ, mạch đập dần trở nên nóng bỏng lên.

Hạ Thụ.

Đứa bé...

Là đứa con của hai người họ.

Hạ Thụ thấy anh không lại gần mình, cô đích thân cất bước chạy đến chỗ anh.

Nhìn cô chạy, sắc mặt Hoắc Cận Hành hơi thay đổi, anh vội vàng đi tới đón cô, hai người ở giữa hành lang cùng nhau đi đến một chỗ khác.

Hạ Thụ ôm lấy anh: “A Hành, anh tới rồi!”

“Ừ.” Ánh mắt anh dừng lại ở trên mặt cô, anh vỗ lên lưng của cô khoảng chừng hai giây, động tác không nhẹ không nặng từng chút vỗ về: “Chạy loạn.”

Lúc này Hạ Thụ mới giật mình, chợt nhớ ra, ngượng ngùng lè lưỡi nói: “Gặp được anh em rất vui, em sơ ý quên mất.”

Cô chợt đưa tay lên bụng sờ, tựa như một ánh sáng tuyệt vời nhất, chói lói nhất rơi xuống nơi đây, ngữ điệu cô hưng phấn cực độ: “A Hành, A Hành! Anh nghe chưa? Em, em...”

Cô liên tục chỉ vào bụng mình với nụ cười rạng rỡ, lòng bàn tay của Hoắc Cận Hành không tự chủ áp lên trên, giọng nói trầm đến mức phát ra từ lồng ngực, “Ừm.”

“Vậy anh có vui không? Anh có vui không?” Cô vui mừng khôn xiết, tay anh áp lên bụng cô, hai mắt sáng ngời, “A Hành, chúng ta có cục cưng rồi, bé con của chúng ta đó!”

Bé con của chúng ta.

Không hiểu sao hốc mắt Hoắc Cận Hành hơi nóng lên, bụng dưới của cô bằng phẳng, anh biết khi mới mang thai sẽ không có phản ứng gì, nhưng anh lại có cảm giác như thật sự có thể cảm nhận được một sinh mệnh tươi mới dưới lòng bàn tay, một sinh mệnh kết nối giữa anh và cô.

“Rất vui.” Với sự xuất hiện của cô phản chiếu trong con người của anh, “Vô cùng vui mừng.”

Hạ Thụ ngọt ngào nở nụ cười, ôm lấy anh, vùi mặt vào ngực anh hôn một cái.

Hoắc Cận Hành ôm lấy cô, trái tim đập chậm chậm, cánh tay như siết chặt lại, “Hạ Thụ.”

“Ừm.”

“Em không trách anh sao?”

Hoắc Cận Hành biết Hạ Thụ chưa có ý định sinh con, bọn họ kết hôn đã bốn năm, nhưng cô cần phải đi học trước, mặc dù đã đến tuổi trưởng thành nhưng nghĩ đến việc mang thai trong khuôn viên trường không tốt lắm, cho nên những năm này anh đều cẩn thận đề phòng.

Năm nay là năm đầu tiên cô tốt nghiệp, sự nghiệp cũng đang trên đà phát triển, tuy đã hai mươi bảy tuổi nhưng có lẽ vì mới ra trường nên dù ngoại hình hay tâm hồn, cô vẫn trong sáng, thuần khiết như một thiếu nữ thanh xuân phơi phới.

Vừa rồi khi bác sĩ nhắc đến chu kỳ mang thai của cô, anh nhớ tới tháng trước quả thật có một lần cô gặp sự cố trong bồn tắm, nhất định là do lần ngoài ý muốn đó gây ra.

Kết lại vẫn cảm thấy cô vừa mới lớn, anh khiến cô phải trở thành mẹ của đứa nhỏ.

“Sao em lại trách anh?” Hạ Thụ ngẩng mặt lên, đôi mắt Hạ Thụ chứa đầy vẻ trông đợi nhìn anh, nụ cười rơi vào trong mắt anh: “A Hành, có thể sinh bé cùng của chúng ta, em thật sự rất hạnh phúc!”

Đầu ngón tay cô điểm nhẹ hai gò má của anh, Hạ Thụ ngọt ngào cười nói: “Yên tâm đi, em sẽ cố gắng làm một người mẹ tốt.”

—

Việc Hạ Thụ mang thai nhanh chóng lan truyền đến mọi người.

Cả nhà họ Hoắc và nhà họ Hạ vui mừng đến phát điên, Cận Ân khi nhận được tin vội vàng bắt chuyến máy bay gần nhất phi thẳng về Đế Đô, đồng thời mua một đồng đồ dùng cho mẹ và bé.

Lần này bà còn đặc biệt dẫn theo hai người trông trẻ, họ chính là dì đã nuôi dưỡng Hoắc Thu Nam ở nhà họ Hoắc năm xưa, làm việc lâu năm trong ngành, kinh nghiệm phong phú, giỏi chăm sóc trẻ em và phụ nữ mang thai nhất.

Khi có quá nhiều người, chung cư của Hoắc Cận Hành ở Đế Đô sẽ hơi chật. May mắn thay, biệt thự chuẩn bị cho tân hôn của Hoắc Cận Hành đã được bàn giao, nhưng Hạ Thụ cho rằng nơi này quá rộng rãi và vắng vẻ nên họ không sống ở đó.

Thời gian này, tranh thủ lúc cô mang thai, cả gia đình bàn với nhau chuyển đến biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Ngôi nhà mới rất rộng, vì ở xa khu đô thị, không khí trong lành, có một khu vườn nhỏ và một bãi cỏ.

Trong sân trước cửa biệt thự còn có một gốc hoa anh đào già, lúc mua nhà mới Hoắc Cận Hành đặc biệt sai người làm thêm một cái xích đu ở trên thân cây, khung cảnh rất an nhàn.

Đối với Hạ Thụ, những ngày mang thai có thể nói là nhàn chán và yên bình.

Lần trước Hạ Thụ bị ngất xỉu đã đẩy lên hồi cảnh báo rất lớn đối với Hoắc Cận Hành, cho nên sau khi biết cô có thai, Hoắc Cận Hành không cho phép cô làm việc cả ngày lẫn đêm, bất kể là làm việc và nghỉ ngơi, công thức ăn uống, anh đều lập ra một bảng kế hoạch thích hợp dành riêng cho cô.

Ban đầu Hạ Thụ cảm thấy khá thoải mái, bận rộn quá lâu, bỗng được nghỉ ngơi, chỉ muốn làm một con cá mập không có việc gì làm, được người khác chăm sóc, nhưng sau một thời gian dài, cô nhàn rồi đến phát chán.

Cô đã chủ động đề nghị Hoắc Cận Hành về việc đi làm trở lại.

Hoắc Cận Hành kiên quyết không đồng ý.

Nhưng không thể chống lại được cô nhõng nhẽo van xin, cuối cùng Hoắc Cận Hành đành phải đồng ý, mỗi ngày cô chỉ được làm việc từ ba đến năm tiếng, không thể diễn tập, không được để bản thân mệt mỏi, chỉ có thể làm một số công việc văn thư như hướng dẫn, hậu cần.

Hạ Thụ rất vui.

Gần đây Hạ Thụ rất lo lắng cho Hoắc Cận Hành.

Kể từ khi biết tin cô mang thai, Hoắc Cận Hành gần như không có thời gian nghỉ ngơi, một là họ chuyển từ chung cư trong nội thành ra ngoại ô, quãng đường đi làm của anh trở nên xa hơn.

Cái khác mà nói, dù là chế độ ăn uống hay lịch trình ra ngoài của cô, hầu như ngày nào anh cũng cố gắng hoàn thiện, điều này càng khiến thời gian nghỉ ngơi cá nhân của anh bị ít đi, cô vô cùng lo lắng cho cơ thể của anh.

Buổi tối hôm đó trước khi đi ngủ, Hạ Thụ ôm chặt cánh tay Hoắc Cận Hành dưới chăn, thì thào nói: “A Hành, thật ra anh không cần làm như vậy... Ở nhà có dì Chu, dì Lăng và tài xế, em hoàn toàn có thể tự lo được cho chính mình, anh không cần nấu cơm cho em, anh hãy nghỉ ngơi nhiều hơn...”

Dì Chu và dì Lăng là dì bảo mẫu mà Cận Ân đón từ Nam Xuyên về đây, từ khi đến Đế Đô, Hoắc Cận Hành luôn làm mọi việc, khiến hai dì có cảm giác thất nghiệp.

“Anh không mệt.” Hoắc Cận Hành vuốt tóc cô, vuốt ve bụng cô, anh nói: “Em không cần lo lắng cho anh, em chăm sóc tốt cho con gái anh, anh chăm sóc tốt cho em, những chuyện khác em không cần lo lắng.”

Hạ Thụ đang muốn phản bác, dừng một chút, đột nhiên bắt được từ quan trọng trong lời nói của anh, cô chớp chớp mắt: “Chờ đã... Anh, sao anh biết là con gái? Bây giờ có thể biết được giới tính sao?”

“Anh không biết.” Hoắc Cận Hành cười ôm cô vào lòng: “Chẳng qua, anh thích con gái.”

Công chúa nhỏ dịu dàng và xinh đẹp giống như em.

Hạ Thụ cúi đầu, xoa bụng cười nói: “Vậy nếu là con trai thì sao?”

“Con trai cũng được.” Anh nói: “Chỉ cần là con của chúng ta, anh đều thích.”

Mắt Hạ Thụ cong lên, cô suy nghĩ rồi đột nhiên lật người, nửa nằm ở trên người anh: “A Hành...”

Hoắc Cận Hành cau mày: “Đừng nằm sấp.”

“... Em quên mất.” Cô cười tinh nghịch, nằm trong vòng tay ấm áp của anh, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm mát lành trong vòng tay anh.

Cô nép vào hõm vai anh nói: “A Hành, sau này... Em sinh thêm cho anh mấy bé con nữa nhé!”

Hoắc Cận Hành ngạc nhiên nhìn cô.

Ngọn đèn tường mờ ảo, giữa lòng mày và mắt cô có một quang sáng dịu dàng, cô ôm chặt lấy anh.

“Nếu là con trai thì sinh con trai, nếu là con gái thì sinh con gái, đương nhiên, nếu là sinh đôi thì càng tốt!”

“Đến lúc đó... Con trai mang họ Hoắc, con gái mang họ Hạ. Hoặc là chúng ta có bé con thứ ba! Có thêm họ Tống cũng không phải là không được! Con trai chúng ta nhất định rất giống anh, phong độ tuần tú, anh có thể dạy Taekwondo cho thằng bé, để thằng bé có năng lực bảo vệ em gái, còn nếu là con gái ấy, em sẽ dạy con bé chơi đàn Violon. Bé con sẽ để tóc dài, mặc váy công chúa. Em chắc chắn sẽ cho bé ăn mặc thật xinh đẹp, giống như búp bê vậy!”

“Chúng sẽ từ từ lớn lên. Nhà chúng ta lớn như vậy, đến lúc đó trong nhà sẽ rất náo nhiệt, sẽ không còn vắng vẻ nữa. Khi chúng dần hiểu chuyện, chúng ta sẽ mặc kệ chúng, để chúng tự lo liệu! Còn anh sẽ đưa em đi chơi, đi đâu cũng được. Ngắm hoa vào mùa hè và ngắm tuyết rơi vào mùa đông. Khi mùa xuân về, hoa anh đào sẽ nở, anh có thể đẩy xích đu cho em.”

“Bọn nhỏ rồi cũng sẽ cưới vợ và sinh con, sẽ rời khỏi chúng ta để tự lập gia đình. Nhưng anh vẫn phải luôn ở bên em, vì vậy dù có sinh bao nhiêu đứa đi chăng nữa, anh vẫn phải yêu em nhất! Em sẽ luôn là người đầu tiên trong tim anh. Khi chúng ta già, các cháu cũng sẽ ra đời, chúng ta sẽ kể cho chúng nghe những câu chuyện của chúng ta.”

Cô cười nhìn anh: “A Hành, em cho anh một mái nhà như vậy, được không?”

Hoắc Cận Hành yên lặng lắng nghe, lồng ngực bắt đầu nóng lên, hơi thở phập phồng.

Rõ ràng đó chỉ là những hình ảnh tưởng tượng nhưng lại hiện lên sống động trước mắt, như thể nó xảy ra trong đời thực, cho đến tận cuối giấc mơ dường như đã ở trong tầm tay.

Cô nói, em sẽ cho anh một ngôi nhà như vậy.

Hốc mắt anh đỏ bừng, anh hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói khàn khàn: “Được.”

Ngoài cửa sổ bóng đêm yên tĩnh, giờ phút này thế gian huyền ảo đều bị cắt đứt, chỉ còn lại màu sắc ấm áp của tổ ấm.

-----oOo-----

CHƯƠNG 104: NT SAU KHI KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Trong thời gian mang thai, cảm xúc của Hạ Thụ khá tốt, nhưng cô vẫn phải chịu khổ. Hai tháng đầu, phản ứng nôn nghén của Hạ Thụ rất nghiêm trọng, hễ ăn gì là nôn, đến cả cháo cũng ăn không vô.

Hoắc Cận Hành thấy vậy thì rất đau lòng, mỗi ngày đều biến đổi các công thức nấu ăn cho cô, nhưng thấy sau khi cô mang thai, không những không tăng cân mà còn gầy đi, trong lòng càng khó chịu.

“Em không ăn được thì không ăn nữa.”

Nửa đêm cô lại nôn, Hoắc Cận Hành nhíu mày, anh vừa vỗ lưng cho cô, vừa lấy nước cho cô súc miệng.

Buổi tối cô không ăn được gì, nhưng vì con nên cố ăn một ít cháo, nhưng bây giờ đều nôn hết ra.

“Không cần ép bản thân.”

“Không được...” Hạ Thụ nôn nên chảy nước mắt sinh lí, súc miệng xong, cô vỗ ngực: “Bác sĩ nói em không đủ dinh dưỡng, nếu cứ tiếp tục như vậy Tiểu Đầu Gỗ cũng không đủ dinh dưỡng, em phải bổ sung dinh dưỡng cho Tiểu Đầu Gỗ nhiều hơn.”

“Em không cần lo cho thằng bé.” Mày Hoắc Cận Hành vẫn nhíu lại, anh lau nước mắt trên khóe mắt của cô: “Em quan tâm đến mình trước, đừng để bản thân khó chịu.”

“Như vậy sao được.” Hạ Thụ bị chọc cười, cô đánh nhẹ vào anh: “A Hành, nào có người ba nào như vậy? Tiểu Đầu Gỗ còn chưa ra đời, anh đã bảo thằng bé tự sinh tự diệt?”

Hoắc Cận Hành không nói gì, tay anh xoa hai má của cô.

Hạ Thụ ôm lấy anh, cọ cọ vào ngực anh như con vật nhỏ, ngọt ngào ngả đầu lên: “A Hành, anh đau lòng cho em sao?”

Hoắc Cận Hành lặng lẽ nhìn cô.

Từ lúc bắt đầu nôn nghén, sắc mặt của cô vẫn không tốt lắm.

Cầm nhón hơn, hơn nữa không trang điểm, hai má luôn tái nhợt, chỉ có đôi mắt vẫn luôn sáng ngời.

Anh xoa đuôi mắt của cô, về mặt đau lòng, cuối cùng ôm chặt lấy cô, hôn lên trán cô.

Hạ Thụ cười rộ lên, bàn tay sờ xuống vùng bụng vẫn bằng phẳng, trong nháy mắt cô cảm thấy tất cả sự khó chịu đều tan thành mây khói. Đêm khuya, ánh đèn ấm áp, A Hành, cô còn có Tiểu Đầu Gỗ chưa ra đời của họ, thế giới hạnh phúc.

...

May mắn thay, từ tháng ba đến tháng bốn, cơn ốm nghén của Hạ Thụ dần dần biến mất, thay vào đó cô hay mệt mỏi và thích ngủ.

Khẩu vị của cô cũng tốt lên rất nhiều, bụng dưới hơi phồng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tròn hơn, nhưng có lẽ là do vóc dáng, tay chân vẫn mảnh khảnh, không thể nhận ra là cô đang mang thai.

Hoắc Cận Hành vẫn lo liệu mọi việc, anh luôn dành thời gian hoàn thiện công việc trước buổi khám thai định kỳ hàng tháng, anh đích thân đưa Hạ Thụ đến bệnh viện kiểm tra.

Ngày khám thai định kỳ tháng 5, sau khi kiểm tra xong, bác sĩ cố ý bảo Hoắc Cận Hành ở lại, nói có chuyện riêng muốn nói với anh.

Hoắc Cận Hành thấy bác sĩ nói một mình anh ở lại thì thấy căng thẳng, lo lắng hỏi: “Bác sĩ, vợ tôi sao thế?”

“Cậu đừng lo lắng, không phải vấn đề về vợ hay con cậu.” Bác sĩ xoa tay nói: “Lần này tôi bảo cậu ở lại là muốn nói chuyện chuẩn bị máu trước với cậu.”

Hoắc Cận Hành giật mình: “Chuẩn bị máu?”

“Đúng.” Bác sĩ nói: “Chắc cậu cũng biết, nhóm máu của vợ cậu rất đặc biệt, ở bệnh viện thường không có nhóm máu này dự trữ. Nếu không chuẩn bị đủ máu, hầu hết bệnh viện sẽ không nhận vợ cậu, vậy nên hai người phải chuẩn bị trước.”

“Thông thường gặp thai phụ có nhóm máu gấu trúc, chúng tôi sẽ yêu cầu tự thai phụ dự trữ máu, nhưng xét tình trạng thể chất hiện tại của vợ anh, không thích hợp dự trữ máu từ cơ thể, cho nên gọi cậu tới đây cũng là để cậu chuẩn bị trước, hi vọng có thể nhanh chóng tìm được người có cùng nhóm máu.”

Hoắc Cận Hành hiểu rõ, trầm tư một lúc rồi hỏi: “Chúng tôi cần dự trữ bao nhiêu máu?”

“Với nhóm máu đặc biệt của vợ cậu, càng nhiều càng tốt, phòng trước vô hại.” Bác sĩ cười cười: “Chúng tôi kiến nghị không dưới 1000CC, hy vọng hai người mau chóng chuẩn bị.”

Khi Hoắc Cận Hành đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, trùng hợp Hạ Thụ và vệ sĩ đang đi tới. Vừa rồi Hoắc Cận Hành lo lắng Hạ Thụ có vấn đề gì, anh sợ cô lo lắng, cố ý bảo vệ sĩ đưa cô xuống trước, nói dối tự mình đến hỏi tình hình của cô và bé cưng.

“A Hành.” Hạ Thụ nhìn thấy anh, đuôi mắt cong lên, nhanh chóng đi về phía anh.

Hoắc Cận Hành vội vàng đỡ cô.

“A Hành, thế nào, bác sĩ nói thế nào?”

Bây giờ Hạ Thụ mang thai năm tháng, bụng đã lộ rõ, nhìn cô giống như quả bóng cao su, nhưng cô mặc váy rộng thùng thình nên không lộ rõ.

Cô sờ bụng, quả bóng lại hiện ra, trông có vẻ rất đáng yêu.

Tay Hoắc Cận Hành cũng phủ lên bụng cô, anh mỉm cười: “Bác sĩ nói rất tốt, cơ thể đạt tiêu chuẩn, Tiểu Đầu Gỗ cũng khỏe mạnh, yên tâm.”

Hạ Thụ nở nụ cười, vui vẻ xoa bụng: “Đương nhiên rồi! Em chăm sóc bé con rất tốt, mỗi ngày đều ăn cơm đúng giờ, còn chơi violin dưỡng thai, em đã nói anh không cần hỏi mà, là anh quá lo lắng!”

“Ừ.” Hoắc Cận Hành trầm giọng trả lời, anh ôm cô vào lòng: “Em và bé con sẽ đều khỏe mạnh.”

...

Mang thai đến tháng thứ sáu, thứ bảy, Hạ Thụ không phải chịu tội nữa, ngoại trừ bụng lớn, hành động và nằm ngủ có hơi không tiện, cơ thể cô không phải chịu nhiều khó chịu.

Mỗi lần cô tắm rửa xong, Hoắc Cận Hành đều rất kiên nhẫn bôi kem chống rạn da cho cô. Mặc dù bụng Hạ Thụ lớn, nhưng làn da bụng và đùi cô vẫn rất trắng mịn, không giống phụ nữ có thai khác.

Dạo này Hạ Thụ lại cảm thấy Hoắc Cận Hành hơi khác thường.

Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, vẻ mặt tái nhợt, tinh thần cũng không tốt lắm, giống như bị bệnh gì đó.

Mỗi khi cô hỏi, Hoắc Cận Hành luôn nói: “Không sao, dạo này công ty bận rộn, em đừng lo lắng.”

Hạ Thụ bảo anh không cần chăm sóc cho cô, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi nhiều hơn.

Hoắc Cận Hành lại kiên trì: “Không sao, cũng không phải quá bận, anh chịu được.”

Hạ Thụ vô cùng đau lòng, cô ôm lấy mặt anh, vùi mặt vào cổ anh: “Mấy tháng nay, vất vả cho chồng rồi...”

Hoắc Cận Hành khựng lại: “Em gọi anh là gì?”

Anh hơi khom lưng, nhìn thẳng vào mắt cô.

Hạ Thụ then thùng, cúi đầu xoa bụng không nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Không có gì, anh nghe lầm rồi...”

“Gọi lại lần nữa.” Anh bắt cô ngẩng đầu lên: “Không đúng, gọi nhiều lần, anh muốn nghe.”

Hạ Thụ vô cùng mất tự nhiên, cô không muốn gọi, nhưng lại không lay chuyển được anh, đành phải làm theo: “Chồng, chồng, chồng, chồng...”

Môi cô bỗng bị lấp kín, giọng cô im bật.

Cô đang mang thai, Hoắc Cận Hành hôn cũng không dám dùng sức, chỉ dịu dàng nhấm nháp môi cô.

Hạ Thụ kêu vài tiếng, khẽ đẩy anh ra, lùi về sau.

“Tiểu, Tiểu Đầu Gỗ còn đang ở đây đó! Anh đừng dạy hư Tiểu Đầu Gỗ...”

Hoắc Cận Hành bị cô chọc cười, lại kéo cô vào lòng: “Sớm muộn thằng bé cũng phải chứng kiến.”

Anh mổ vào môi cô, nói: “Sau này gọi nhiều hơn, anh thích nghe.”

...

Thời gian dần trôi qua, đến tháng thứ chín, một lần ngẫu nhiên, Hạ Thụ phát hiện ra chân tướng.

Sáng hôm đó, Hoắc Cận Hành nói anh có cuộc họp, cần phải đến công ty. Hạ Thụ đứng ở cửa chỉnh lại âu phục cho anh, ôm người một lúc lâu rồi mới cho anh đi.

Khi Hạ Thụ quay lại sắp xếp tài liệu ngày hôm qua của anh, cô phát hiện anh quên mang bút ghi âm mà anh thường dùng trong cuộc họp.

Cô chống eo vội vàng đuổi theo, xe Hoắc Cận Hành vừa mới rời đi, nhưng phương hướng không phải hướng đi Quân Dục.

“...” Hạ Thụ sợ run.

Lần thứ hai như vậy, Hạ Thụ đã gọi vệ sĩ và tài xế trước, đi theo sau xe anh.

Sau đó Hạ Thụ thấy Hoắc Cận Hành xuống xe trước một trung tâm hiến máu.

Khi Hạ Thụ nhìn thấy mấy chữ trung tâm hiến máu kia, cô mơ hồ ý thức được điều gì đó.

...

Trong trung tâm hiến máu không có quá nhiều người, hầu hết người tới đây đều để thử máu hoặc hiến máu. Hạ Thụ đứng ở quầy lễ tân, cô hỏi thông tin về Hoắc Cận Hành.

Cô y tá kiểm tra: “Hoắc Cận Hành đúng không? Anh ấy đến đây rất nhiều lần, đến để dự trữ máu, hôm nay chắc là lần thứ bảy.”

Hạ Thụ luôn rất nhạy cảm với từ “máu”, đặc biệt là khi từ này liên quan đến Hoắc Cận Hành. Cô không hiểu chuyện gì, tim đập nhanh hơn: “Dự trữ... Máu?”

“Đúng.” Y tá giải thích: “Hình như vợ anh ấy mang thai, nói ra cũng thật trùng hợp, nhóm máu gấu trúc hiếm như vậy mà lại có duyên ở cùng một nhà.”

“Máu gấu trúc khó kiếm, lại không dễ bảo quản, cho nên phải tự dự trữ máu của chính mình. Đầu tiên rút 400CC, tuần thứ hai nạp 200CC, rút 400CC, tuần thứ ba lại rút 200CC còn lại của lần đầu tiên, sau đó rút 400CC, cứ như vậy đến cuối cùng sẽ dự trữ được máu tươi...”

“...” Hạ Thụ nghe vậy thì hết hồn, những điều trước đó cô không hiểu, giờ vô cùng rõ ràng, hốc mắt cô nóng bừng.

Không có nhiều người trong phòng lấy máu, Hạ Thụ lặng lẽ đi đến cửa phòng rút máu, có vẻ Hoắc Cận Hành vừa truyền máu xong và chuẩn bị rút máu.

Cô không dám đến gần, chỉ lặng lẽ đứng ở cửa, Hoắc Cận Hành quay lưng về phía cô.

Trong phòng có bác sĩ nam, ông ấy đang quan sát số liệu trên bảng kiểm tra sức khỏe, sau đó nói: “Lần này chỉ được rút 200, không thể nhiều hơn, dạo này cơ thể cậu không được tốt.”

“Rút 400 đi.” Hoắc Cận Hành kiên trì, giọng nói không giấu được sự mệt mỏi, nhưng cũng rất chắc chắn.

Hạ Thụ đứng ngoài cửa yên lặng nghe, trái tim vô cùng đau đớn.

Bác sĩ cau mày: “Với tình trạng hiện tại của cậu 400 là quá nhiều, cậu nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để quá mệt mỏi, hoặc là mỗi lần không nên rút quá nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ không chịu nổi, cậu đang có triệu chứng thiếu máu rồi.”

“Tôi có thể.” Anh vẫn khẳng định, vén cổ tay áo lên: “Hai lần cuối, tôi chịu được.”

Bác sĩ không khuyên được, ông ấy lắc đầu, bắt đầu chuẩn bị lấy máu.

Mười lăm phút sau, việc lấy máu kết thúc. Bác sĩ lấy kim tiêm ra, lấy bông cầm máu cho anh.

Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại hít một hơi, anh cầm lấy áo khoác, tay phải đè lên cánh tay trái, đi ra ngoài.

Ra cửa, đập vào mắt anh là bóng người nho nhỏ.

Anh giật mình.

Đôi mắt Hạ Thụ đã đỏ hoe, trong hốc mắt còn có nước, cô đã mang thai chín tháng, bụng rất lớn. Hai tay cô ôm bụng, một mình đứng đó, bất lực nhìn anh, im lặng đến đáng thương.

Cổ họng Hoắc Cận Hành đắng ngắt, anh không biết nên làm thế nào: “Em...”

Ánh mắt Hạ Thụ dần dần dịch xuống chỗ khuỷu tay của anh, cô tiến lên vén ống tay áo của anh.

Hoắc Cận Hành vội vàng ngăn cản: “Hạ Thụ.”

Hạ Thụ không quan tâm, nhất định phải xem.

Hoắc Cận Hành không dám giằng co với cô, chỉ có thể để mặc cô, cánh tay lộ ra mấy lỗ kim và vết bầm tím, cũ mới chồng chất lên nhau.

Nước mắt Hạ Thụ bỗng rơi xuống.

“Em đừng khóc.” Anh vừa mới rút máu, vẻ mặt trắng bệnh, ngón tay lau nước mắt cho cô run rẩy: “Hạ Thụ, bây giờ anh hơi khó chịu, em đừng khóc.”

Đừng khiến anh khó chịu hơn.

Hạ Thụ vội lau nước mắt, cô đỡ anh ngồi xuống, rồi sai vệ sĩ đi mua bánh mì và sữa, cô nâng tay anh lên khẽ thổi.

Làn gió nhẹ lướt qua làn da của anh, Hoắc Cận Hành rất lưu luyến, ánh mắt rơi vào trên mặt cô, yên lặng nhìn cô.

“Còn đau không?” Máu đã ngừng chảy, Hạ Thụ khẽ chạm vào, ánh mắt mông lung.

Hoắc Cận Hành lau nước mắt cho cô, cười khẽ lắc đầu.

Hạ Thụ hít mũi, sau đó kéo tay anh đang vuốt má cô xuống, hung dữ cắn một cái.

Hoắc Cận Hành nhắm mắt lại.

Chờ cô cắn xong, anh nhìn dấu răng trên mu bàn tay, thuận tiện nắm lấy tay cô, hôn lên tay cô: “Sao em lại đến đây?”

“Cái này em phải hỏi anh!” Hạ Thụ vẫn rất hẹp hòi: “Anh không nói gì với em hết...”

Anh hơi áy náy, nhưng cũng không thấy hối hận, thấp giọng nói: “Sợ em lo lắng.”

Càng sợ cô không đồng ý, nên không nói.

“Nhưng, nhưng anh không nói, em càng lo lắng hơn!” Hạ Thụ vừa tức vừa đau lòng, véo mạnh vào tay anh: “Tức chết em rồi!”

Trong lòng anh ảm áp, anh hôn lên trán cô, kéo cô vào ngực mình: “Anh xin lỗi, anh không nên giấu em, là anh sai.”

Hạ Thụ vẫn buồn bực, vỗ vào ngực anh, vùi mặt vào ngực anh.

Hạ Thụ không phải tức giận với anh, cô tức bản thân mình hơn. Cô tức giận vì khoảng thời gian này chỉ lo hưởng thụ sự chăm sóc của anh, rõ ràng phát hiện anh khác thường nhưng lại không muốn đào sâu, cơ thể anh ngày càng yếu đi cũng không biết.

Nếu biết sớm hơn, dù không thể ngăn cản được, ít nhất cô có thể để anh nghỉ ngơi nhiều hơn, bổ sung máu, thay vì để anh bị thiếu máu như lời bác sĩ nói.

Cô tức giận bản thân sơ ý, tức giận bản thân không đủ quan tâm anh.

Cô rầu rĩ ngẩng đầu lên: “A Hành, còn cần mấy lần nữa?”

“Một lần.”

Cô cắn môi, cúi đầu đề nghị: “Vậy cứ để em...”

“Không được.” Hoắc Cận Hành biết cô muốn nói gì, anh dứt khoát từ chối, thái độ kiên định.

Hạ Thụ sốt ruột: “Nhưng anh, anh...”

“Hạ Thụ.” Anh ngắt lời cô, bàn tay xoa nhẹ lên bụng cô, giọng trầm thấp: “Em và Tiểu Đầu Gỗ phải khỏe mạnh.”

Mọi thứ còn lại cứ giao cho anh.

Lòng Hạ Thụ ê ẩm, cô ôm lấy cổ anh, nghẹn ngào nói: “Nhưng A Hành, anh cũng phải khỏe mạnh...”

“...”

“Anh cũng đừng quên, anh là ba của Tiểu Đầu Gỗ, chồng của em, chỉ có anh khỏe mạnh, thì chúng em mới khỏe mạnh được. Em muốn anh luôn khỏe mạnh!”

Lưng Hoắc Cận Hành cứng đờ, anh khẽ vỗ về ửng cô.

Hoắc Cận Hành vừa cảm động vừa khó chịu, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không nói ra được, chỉ có thể ôm chặt lấy cô.

“Anh sẽ.” Anh nhẹ giọng nói: “Cả nhà chúng ta sẽ đều khỏe mạnh.”

-----oOo-----

CHƯƠNG 105: NT SAU KHI KẾT HÔN

Nguồn: EbookTruyen.VN

Edit: Sani

Kể từ ngày hôm đó, khi Hạ Thụ trở về, cô không cho phép Hoắc Cận Hành làm việc nữa, nấu cơm hay chăm sóc cô đều được giao cho người khác.

Lúc đầu Hoắc Cận Hành kiên quyết không đồng ý. Hạ Thụ đe dọa sẽ tự rút máu của mình.

Hai người cãi nhau một trận, cuối cùng cũng đình chiến, quyết định đều lùi một bước. Hạ Thụ không còn khăng khăng đòi rút máu nữa, Hoắc Cận Hành cũng không nhận làm mọi việc.

Hàng ngày Di Chu và di Lăng đều chuẩn bị hai phần cơm, một phần bổ sung dinh dưỡng và một phần để bổ máu.

Chẳng mấy chốc cơ thể Hoắc Cận Hành đã phục hồi trở lại.

Trong nháy mắt, ngày dự sinh của Hạ Thụ đã đến.

Ngày Hạ Thụ dự sinh vào tháng tám, hai tuần trước ngày đó, Hoắc Cận Hành đã nghỉ việc tại công ty. Chuyển toàn bộ công việc về nhà, mỗi ngày hầu như không rời Hạ Thụ nửa bước.

Cận Ân, Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân cũng chuyển đến ở cùng Hạ Thụ. Một tuần trước ngày dự sinh, cô được đưa vào phòng VIP của Bệnh viện Kiều Tinh, mời một chuyên gia chăm sóc đặc biệt để đề phòng tình huống bất ngờ.

“Em có sợ không?” Trước ngày dự sinh Hoắc Cận Hành bỗng hỏi.

“Có một chút...” Hạ Thụ nắm trên cánh tay anh, phần bụng đã lộ rõ và phồng lên, cô nắm tay anh để lên bụng.

Cảm nhận được sự chuyển động của bào thai, Hạ Thụ ấn vào chỗ đó để cảm nhận, rồi cười tủm tỉm nhìn vào mắt anh.

Hoắc Cận Hành cũng mỉm cười, nhẹ nhàng chạm vào bụng cô, anh nói: “Đừng sợ, con sẽ ra đời an toàn hơn nhiều, các bác sĩ của chúng ta cũng là chuyên gia nên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Không phải là em lo lắng chuyện này.” Cô cong môi, quay lại, ôm lấy eo của anh, vùi mặt vào lồng ngực của anh, khẽ hít một hơi.

“Thế thì chuyện gì?” Hoắc Cận Hành cúi đầu xuống nhìn cô: “Sợ đau?”

“Vâng...” Sau khi ngáp ngừng, Hạ Thụ ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng ngời: “Em sợ anh sẽ thấy đau lòng.”

Hoắc Cận Hành khựng lại.

Anh đau lòng... Chắc chắn sẽ đau.

Anh lặng lẽ nhìn vào mắt cô dưới ánh đèn, vuốt ve mặt cô, hôn lên mắt cô.

Hạ Thụ mỉm cười ngọt ngào, ôm anh chặt hơn, cô nhớ ra một điều gì đó, đột nhiên hỏi: “A Hành! Anh vào phòng sinh cùng em chứ?”

Phòng sinh của bệnh viện Kiều Tinh cho phép các thành viên trong gia đình vào cùng sản phụ. Hoắc Cận Hành dụi dãi nói: “Tất nhiên rồi.”

Hiếm khi có khoảnh khắc quan trọng như vậy trong cuộc đời, đương nhiên anh không thể bỏ lỡ nó.

“Thật tuyệt.” Hạ Thụ vui hơn, cúi đầu, hôn và xoa ngực anh.

Hoắc Cận Hành để cho cô hôn, anh mỉm cười, một lát sau anh thấp giọng gọi tên cô: “Hạ Thụ.”

“Dạ?”

“Em sẽ bình an.”

Hai người sẽ bình an.

...

Ngày Hạ Thụ sinh bé con là ngày 12 tháng 8.

Buổi sáng, Hạ Thụ đã được Hoắc Cận Hành giúp đỡ đi vệ sinh như thường lệ, nhưng cô cảm thấy lạ khi ngồi trong nhà vệ sinh.

Có một dòng nước ở phía dưới chảy ra không ngừng. Trong tiềm thức, Hạ Thụ nhìn xuống, cô cứng đờ.

Có máu.

Nước ối vỡ rồi...

“Ah, A Hành... A Hành!”

Hoắc Cận Hành được gọi gấp. Biểu cảm của Hoắc Cận Hành đã thay đổi nhanh chóng, anh vội vàng gọi bác sĩ đến kiểm tra.

Xác nhận rằng nước ối đã bị vỡ, Hạ Thụ vội vàng thay quần áo và nằm trong phòng bệnh chờ mổ tử cung mở.

Hạ Thụ gầy, quá trình mổ tử cung chậm hơn rất nhiều so với những phụ nữ mang thai bình thường. Sau khi chờ năm hoặc sáu tiếng, mổ tử cung chỉ mở bằng một ngón tay.

Khi cơn đau đẻ ập đến, Hạ Thụ cảm thấy như có búa đập nghiền vào xương cốt, đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh khiến, cô không thể nói được.

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành đi cùng cô, anh biết cô bị đau, nên đã ôm cô vào lòng để giảm bớt cơn đau cho cô, anh an ủi: “Cẩn anh nếu đau, không sao, không sao cả.”

Hạ Thụ hoàn toàn kiệt sức bởi cơn đau. Nước mắt chảy ra vô thức, cô chỉ có thể la hét: “A Hành, A Hành...”

“Anh ở đây.” Hoắc Cận Hành còn đau hơn, anh chỉ có thể ôm cô chặt hơn, liên tục nói về những chủ đề thú vị bên tai để làm cô phân tâm.

Quá trình cổ tử cung mở diễn ra suốt một ngày một đêm.

Bên ngoài trời tối rồi lại sáng, quần áo của Hạ Thụ cũng khô rồi lại ướt. Khi cổ tử cung ngày càng mở rộng, khoảng cách giữa các cơn đau kéo dài hơn.

Sau khi được đẩy vào phòng sinh, bác sĩ tiêm thuốc trợ sản và dạy cô dùng sức.

Với sự giúp đỡ của các bác sĩ và y tá, Hoắc Cận Hành đã vệ sinh tay và mặc đồ bảo hộ y tế, sau đó vào cùng Hạ Thụ, anh an ủi cô bằng cách nắm chặt tay cô.

Mặt Hạ Thụ tái nhợt, tóc và lông mày ướt đầm mồ hôi.

Có lẽ vì mất quá nhiều thời gian để mở cổ tử cung trước đó, bây giờ cô đã mất sức. Khi chịu đựng cơn đau, tay cô mềm oặt, nắm tay Hoắc Cận Hành hoàn toàn không có cảm giác.

“Hít vào!”

“Thở ra”

“Được rồi, dùng sức đi!”

Bác sĩ sản khoa và bác sĩ phụ khoa hướng dẫn từng chút một, Hoắc Cận Hành chỉ có thể nắm chặt tay cô, thì thầm vào tai cô: “Hạ Thụ, Hạ Thụ.” Trái tim anh đau nhói.

Tuy nhiên, sức lực của Hạ Thụ ngày càng yếu đi, ý thức của cô nằm trên ranh giới mờ mịt và rõ ràng, hơi thở của cô trở nên cạn dần, ngày càng có nhiều nước ối trộn lẫn với máu.

“Không, không thể sinh thường, hãy tiến hành sinh mổ!” Thời gian trôi qua, tình hình ngày càng tồi tệ hơn, bác sĩ đề nghị: “Bây giờ cô ấy không còn sức nữa, càng kéo dài càng nghiêm trọng, thay vào đó hãy sinh mổ.”

Về mặt Hoắc Cận Hành nghiêm trọng, anh gật đầu.

Trong quá trình chuẩn bị mổ, Hạ Thụ nằm trên giường sinh để nghỉ ngơi và điều chỉnh hơi thở, chờ gây mê, ý thức cô dần mơ hồ.

“... A Hành...”

Cô quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Cận Hành vẫn còn ở bên cạnh, cô muốn mỉm cười với anh, nhưng khóe môi không cong được.

“Đây, anh ở đây.” Hoắc Cận Hành mỉm cười với cô, ánh sáng nhợt nhạt của bàn mổ phản chiếu trên khuôn mặt lạnh lùng, trắng bệch của người đàn ông.

Tầm mắt của Hạ Thụ đã rơi vào mắt anh, cô nhìn anh một lúc lâu, rồi yếu ớt nói: “A Hành, anh đang khóc sao?”

“Không có.” Hoắc Cận Hành vẫn còn cười, hình ảnh cô phản chiếu trong mắt anh.

Tay cô vẫn nằm trong tay anh, các ngón tay cử động nhẹ nhàng, chỉ vào mắt anh.

Hoắc Cận Hành cúi đầu xuống, để cho cô sờ vào mắt anh, nhắm mắt lại.

Có một chất lỏng lạnh lẽo âm chảy xuống cổ tay cô.

Hạ Thụ thực sự không có sức lực nên cô chỉ có thể khẽ lau nước mắt cho anh.

Một lúc sau, Hoắc Cận Hành ngẩng đầu lên, anh tựa đầu cô vào ngực anh.

Khoang mũi của Hạ Thụ đầy hơi thở của Hoắc Cận Hành, cô thì thầm: “A Hành, đau quá...”

Hoắc Cận Hành bật khóc, anh vô cùng đau đớn và không thể nói nên lời.

Anh ra bên ngoài chờ cùng với những người khác.

Khi họ biết rằng Hạ Thụ khó sinh, phải chuyển sang sinh mổ, Cận Ân, Hạ Hùng Hải và Hạ Mẫn Quân đều rất lo lắng, không khí ngoài cửa phòng phẫu thuật nặng nề.

Quá trình chờ đợi là đau đớn và dài nhất.

Hoắc Cận Hành đã ngồi ở cửa phòng sinh, anh nhìn chăm chăm vào đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật, tay nắm chặt thành nắm đấm, không nói chuyện và thậm chí hầu như không thay đổi tư thế.

Có lần Thẩm Hoài Xuyên và Quý Dương tình cờ nhắc tới, trước kia khi anh bị thương, cô cũng vô cùng lo lắng đợi bên ngoài phòng mổ.

Bây giờ, anh có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc đó.

Hạ Hùng Hải bồn chồn, tay ông run rẩy, thấy Hoắc Cận Hành nhìn không chớp mắt, không ăn không ngủ, ông không thể không chủ động ngồi bên cạnh, an ủi anh một cách ấm áp: “A Hành, đừng lo, sinh mổ khác với sinh thường. Bây giờ việc sinh mổ rất an toàn, con bé sẽ ổn thôi.”

Hoắc Cận Hành biết ông an ủi anh cũng là để an ủi chính mình, anh biết rằng ông cũng lo lắng không kém gì anh, vì vậy anh cố gắng hết sức để mỉm cười và gật đầu: “Con biết mà. Ba đừng lo lắng.”

Cận Ân và Hạ Mẫn Quân nhìn có vẻ lo lắng.

Sau khi chờ gần một tiếng rưỡi, cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra.

Hoắc Cận Hành lập tức đứng dậy.

Hai bác sĩ bước ra khỏi phòng mổ, vui vẻ nói: “Chúc mừng! Mẹ tròn con vuông, là con trai, 3 cân 2, thời gian sinh là 18:24.”

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Em bé vẫn còn khóc, một khối nhỏ đỏ và nhăn nheo, như thể chưa sẵn sàng đến với thế giới, bé nhắm mắt lại.

Hoắc Cận Hành lặng lẽ nhìn bé, tim anh đập ngày càng nhanh, một lúc sau, bé con vươn ngón tay trở ra với anh,

Tiểu Mộc Đầu...

Đây là Tiểu Mộc Đầu của anh và Hạ Thụ...

Bàn tay nhỏ bé của bé con nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cái của anh, bé dần dần ngừng khóc, nhìn chăm chăm vào Hoắc Cận Hành.

“Bé nhìn thấy ba thì sẽ không khóc.” Hạ Mẫn Quân và Mã Tuấn trêu đùa vui vẻ.

Hoắc Cận Hành vẫn còn lo lắng: “Bác sĩ, vợ tôi...”

Đang nói, giường bệnh được đẩy ra khỏi phòng sinh.

Hoắc Cận Hành nhanh chóng đến gặp cô.

Hạ Thụ cực kỳ yếu ớt, như thể vừa trải qua thảm họa, má và môi cô trắng bệch, tóc rối tung bên ngoài mũ bảo hộ.

Cô mệt mỏi nhưng vẫn còn tỉnh táo, giọng thì thào: “A Hành...”

Hoắc Cận Hành lập tức nắm lấy tay cô: “Hạ Thụ”.

Cô cười mệt mỏi, nhắm mắt lại, thở hổn hển, “A Hành, em hơi mệt.”

“Nếu mệt thì ngủ đi.” Anh vuốt ve trán cô, dịu dàng: “Anh ở cùng em. Đừng sợ.”

Hạ Thụ nhìn anh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Khi Hạ Thụ tỉnh dậy thì đã 2~3 tiếng trôi qua.

Cô ngủ không được, lo lắng về Tiểu Mộc Đầu, hoàn toàn mở mắt tỉnh táo.

Trời đã tối, chỉ có một ánh sáng chiếu vào khu điều trị, tối tăm và ẩm ướt. Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, Hoắc Cận Hành thu mình bên cạnh giường, nắm tay cô trong lòng bàn tay, anh đang ngủ.

Cô vất vả một ngày một đêm, anh cũng không được ngủ một ngày và một đêm. Sau đó, vì khó sinh nên phải chuyển mổ, tổng cộng gần hai ngày vất vả.

Hạ Thụ không dám làm phiền anh, cô khó chịu khi nằm xuống, cẩn thận rút tay ra, Hoắc Cận Hành tỉnh dậy ngay lập tức.

“Dậy rồi.” Khuôn mặt anh vẫn còn vẻ mệt mỏi, khi anh thấy cô thức dậy, đôi môi anh cong lên.

Hạ Thụ cảm thấy có lỗi: “Em đánh thức anh sao? Em...”

Hoắc Cận Hành mỉm cười, lắc đầu: “Anh không ngủ.”

Lúc này, chỉ có hai người bọn họ ở trong phòng, Tiểu Mộc Đầu không có ở đó. Hạ Thụ nhìn xung quanh, không thể không hỏi: “A Hành, Tiểu Mộc đâu rồi? Con...”

“Ở phòng theo dõi trẻ sơ sinh, đừng lo lắng, ba mẹ và cô đang đi thăm.”

Hạ Thụ đã bình tĩnh lại: “Thế tại sao anh không đi?”

“Anh trông em.” Về Hoắc Cận Hành ấm áp.

Hạ Thụ cười hạnh phúc.

Cô vẫn chưa hết thuốc tê, nhưng bây giờ bụng dưới của cô tê cứng, đau nhức, như có hàng chục ngàn con kiến đang cắn, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hạ Thụ chống tay và cố ngồi dậy, Hoắc Cận Hành nhanh chóng cau mày: “Đừng cử động.”

Anh nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống: “Thuốc tê sắp hết rồi, lát nữa sẽ đau đấy.”

“Nhưng nằm khó chịu quá.”

“Anh biết.” Giọng của Hoắc Cận Hành trầm xuống, anh xoa nhẹ vào mu bàn tay cô, “Chịu đựng một lát, nếu không sẽ còn đau hơn nữa.”

Hạ Thụ không đòi hỏi nữa, ngón tay út của cô nhẹ nhàng móc vào ngón tay anh, nũng nịu, “Xin lỗi A Hành.”

Hoắc Cận Hành bối rối: “Tại sao em lại xin lỗi?”

“Em nhớ con là một cậu bé.” Cô hơi thất vọng, mím chặt môi: “Em không thể sinh cho anh tình nhân kiếp trước của anh, anh rất thất vọng đúng không?”

Không ngờ là cô lại nhớ rõ, Hoắc Cận Hành bật cười, anh xoa đầu cô: “Em sinh bé trai cũng rất tốt mà, sau này bọn anh sẽ bảo vệ em.”

Cô dẫu môi lên, ngẩng cằm đầy kiêu ngạo: “Không phải! Tình nhân kiếp trước của anh cũng là em mà.”

Cô hơi xấu hổ khi nói điều đó, quay đầu đi, khuôn mặt tái nhợt của cô nở cười thầm,

Hoắc Cận Hành véo mặt cô: “Ừm, anh sai rồi, em nói đúng.”

Một lúc lâu sau, Hạ Thụ đã hết thuốc tê, cơn đau ập đến.

Trán cô rỉ mồ hôi, giọng ngày càng yếu đi. Mặc dù cô không muốn Hoắc Cận Hành lo lắng, nhưng cô càng ngày càng không thể làm gì hơn, mắt cô đỏ lên một cách vô thức.

“Hạ Thụ.” Hoắc Cận Hành biết vết dao đau đớn như thế nào, vì vậy anh nắm chặt tay cô và xoa nó, nói: “Đừng chịu đựng, nếu muốn khóc thì hãy khóc, hãy

nói với anh bất cứ điều gì em muốn.”

Nước mắt Hạ Thụ chảy xuống, giọng nói yếu ớt không thể che giấu được sự run rẩy, cố gắng nói: “Vậy thì bây giờ em sẽ kể cho anh nghe câu chuyện về sự ra đời của Tiểu Mộc Đâu trong phòng phẫu thuật, được chứ?”

“Được.” Mắt của Hoắc Cận Hành đỏ lên rồi.

Hạ Thụ bắt đầu nói rất nhiều.

Cô nói rất nhiều, đứt quãng, hơi thở mong manh.

Cô nói việc gây mê quá đau đớn đến nỗi cô không muốn trải qua một lần nữa, phòng phẫu thuật quá lạnh khiến răng cô ấy run cầm cập.

Khi cô nói, sự chú ý của cô thực sự rời đi rất nhiều. Cô nói Tiểu Mộc không khóc, một số bác sĩ và y tá đã vất vả một lúc lâu, điều này khiến cô rất lo lắng.

Đột nhiên nhớ lại Hoắc Cận Hành không biết chuyện này, Hạ Thụ nắm chặt tay anh: “A Hành, Tiểu Mộc không sao, anh đừng lo...”

Hoắc Cận Hành im lặng lắng nghe.

Hoắc Cận Hành nắm chặt tay cô, anh cúi người hôn xuống trán cô, đặt tay cô lên tim anh.

“Em không sao, thì anh mới không lo lắng...”

-----oOo-----

Table of Contents

CHƯƠNG 1: THIẾU NIÊN	5
CHƯƠNG 2: BỊ THƯƠNG	10
CHƯƠNG 3: BAO TAY	19
CHƯƠNG 4: VỎ GHI CHÉP	26
CHƯƠNG 5: LOẠN TÂM	32
CHƯƠNG 6: TỬ QUẦN ÁO	39
CHƯƠNG 7: MẮT MÁT	44
CHƯƠNG 8: ĐỪNG BỎ RƠI	50
CHƯƠNG 9: SINH NHẬT	57
CHƯƠNG 10: NGỌC MỘC	65
CHƯƠNG 11: VỌNG TƯỚNG	74
CHƯƠNG 12: BÍ MẬT	81
CHƯƠNG 13: KHÔNG ĐƯỢC	87
CHƯƠNG 14: BỊ ĐÁNH	94
CHƯƠNG 15: CÓ TỐ	101
CHƯƠNG 16: THỎ LỘ	108
CHƯƠNG 17: THÍCH	115
CHƯƠNG 18: TÌM ĐẾN	121
CHƯƠNG 19: THÂN THỂ	127
CHƯƠNG 20: VỀ NHÀ	134
CHƯƠNG 21: HUYẾT THÔNG	141
CHƯƠNG 22: TẠM BIỆT	147
CHƯƠNG 23: KHÔNG QUÊN	155
CHƯƠNG 24: SAU ĐÓ	164
CHƯƠNG 25: BẢY NĂM	174
CHƯƠNG 26: Ở ĐÂU	182
CHƯƠNG 27: HẠ SÁU	191
CHƯƠNG 28: HẸN GẶP	197
CHƯƠNG 29: GẶP LẠI	205

CHƯƠNG 30: CỔ NHÂN	213
CHƯƠNG 31: BUÔNG XUỐNG	219
CHƯƠNG 32: KHÔNG ỔN	225
CHƯƠNG 33: KHÔNG NỖ	230
CHƯƠNG 34: NHỚ ANH	236
CHƯƠNG 35: ĐUỔI THEO ANH	244
CHƯƠNG 36: LÀ ANH	251
CHƯƠNG 37: YÊU	257
CHƯƠNG 38: NHÀ ĐẦU TƯ	263
CHƯƠNG 39: XIN GIÚP ĐỖ	270
CHƯƠNG 40: PHẦN THƯỞNG	276
CHƯƠNG 41: KHÔNG HỎI HẠN	281
CHƯƠNG 42: RA MẶT	288
CHƯƠNG 43: SẼ KHÔNG	295
CHƯƠNG 44: HẬU TRƯỞNG	302
CHƯƠNG 45: KHÔNG XỨNG	309
CHƯƠNG 46: TUYỆT GIAO	316
CHƯƠNG 47: TIỆC TỐI	322
CHƯƠNG 48: VẠCH LÁ TÌM SÂU	331
CHƯƠNG 49: ĐAU LÒNG	342
CHƯƠNG 50: TỰ TI	350
CHƯƠNG 51: ĐÃ ĐẾN	356
CHƯƠNG 52: MIỄN CƯỜNG	363
CHƯƠNG 53: LỬA CÔ	370
CHƯƠNG 54: NẮM TAY	375
CHƯƠNG 55: CỬA RIÊNG EM	383
CHƯƠNG 56: QUÁ KHỨ	390
CHƯƠNG 57: DỐI	398
CHƯƠNG 58: QUÊN MANG LÈU	405
CHƯƠNG 59: TINH DẦU	412
CHƯƠNG 60: ÔM	420
CHƯƠNG 61: HOT SEARCH	431

CHƯƠNG 62: NGĂN CẢN	438
CHƯƠNG 63: BẢO VỆ	446
CHƯƠNG 64: NAM XUYỀN	456
CHƯƠNG 65: MÁU	464
CHƯƠNG 66: GẶP NHAU	471
CHƯƠNG 67: SỤP ĐỔ	477
CHƯƠNG 68: BỎ TRỐN	485
CHƯƠNG 69: CHẤN	493
CHƯƠNG 70: NGỦ CHUNG	499
CHƯƠNG 71: HÔN LÊN VẾT THƯƠNG	506
CHƯƠNG 72: KHÔNG CHÍNH XÁC	512
CHƯƠNG 73: TRỪNG PHẠT	519
CHƯƠNG 74: GHEN	525
CHƯƠNG 75: TÌNH YÊU	532
CHƯƠNG 76: MUỐN	541
CHƯƠNG 77: CHO ANH	548
CHƯƠNG 78: TÂM ĐÀU Ý HỢP	555
CHƯƠNG 79: KÊU ĐAU	561
CHƯƠNG 80: SỢ KHÔNG	570
CHƯƠNG 81: CHÌM ĐẮM	580
CHƯƠNG 82: BÊN NHAU	586
CHƯƠNG 83: TRỞ VỀ	592
CHƯƠNG 84: CÀ VẶT	598
CHƯƠNG 85: TẠM BIỆT	605
CHƯƠNG 86: CHÂN TƯỢNG	614
CHƯƠNG 87: KẾT THÚC	622
CHƯƠNG 88: VẪN CÓ NHAU	628
CHƯƠNG 89: KẾT	638
CHƯƠNG 90: NT 1: HÀNG NGÀY	646
CHƯƠNG 91: NT HÀNG NGÀY	653
CHƯƠNG 92: NT HÀNG NGÀY	659

CHƯƠNG 93: NT HÀNG NGÀY	665
CHƯƠNG 94: NT HÀNG NGÀY	672
CHƯƠNG 95: NT HÀNG NGÀY	680
CHƯƠNG 96: NT HÀNG NGÀY	685
CHƯƠNG 97: NT HÀNG NGÀY	695
CHƯƠNG 98: NT KẾT HÔN	701
CHƯƠNG 99: NT KẾT HÔN	712
CHƯƠNG 100: NT KẾT HÔN	720
CHƯƠNG 101: NT KẾT HÔN	727
CHƯƠNG 102: NT SAU KHI KẾT HÔN	734
CHƯƠNG 103: NT SAU KHI KẾT HÔN	745
CHƯƠNG 104: NT SAU KHI KẾT HÔN	753
CHƯƠNG 105: NT SAU KHI KẾT HÔN	759